

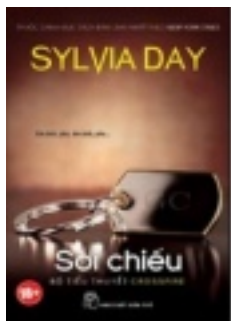
Crossfire: Chạm Mỡ, Soi Chiếu, Hoà Quyện

Contents

Crossfire: Chạm Mỡ, Soi Chiếu, Hoà Quyện	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	37
6. Chương 6	42
7. Chương 7	49
8. Chương 8	58
9. Chương 9	64
10. Chương 10	70
11. Chương 11	76
12. Chương 12	83
13. Chương 13	90
14. Chương 14	97
15. Chương 15	113
16. Chương 16	121
17. Chương 17	129
18. Chương 18	136
19. Chương 19	142
20. Chương 20	152
21. Chương 21	161
22. Chương 22	168
23. Chương 23: Chương 23 (soi Chiếu)	169
24. Chương 24	176
25. Chương 25	184
26. Chương 26	193
27. Chương 27	200
28. Chương 28	209
29. Chương 29	217
30. Chương 30	227
31. Chương 31: Chương 31(9)	238
32. Chương 32: Chương 32 (10)	246
33. Chương 33: Chương 33(11)	252
34. Chương 34: Chương 34(12)	261
35. Chương 35: Chương 13	264
36. Chương 36: Chương 14	272
37. Chương 37: Chương 15	277
38. Chương 38: Chương 16	286
39. Chương 39: Chương 17	293
40. Chương 40: Chương 18	301
41. Chương 41: Chương 19	310

42. Chương 42: Quyển 3 Chương 1	316
43. Chương 43: Quyển 3 Chương 1-2	318
44. Q.0 - Chương 44: Quyển 3 Chương 1-3	320
45. Chương 45: Chương 45	323
46. Chương 46: Chương 46	323
47. Chương 47: Chương 47	323
48. Chương 48: Chương 48	323
49. Chương 49: Chương 49	323
50. Chương 50: Chương 50	323
51. Chương 51: Chương 51	323
52. Chương 52: Chương 52	323
53. Chương 53: Chương 53	323
54. Chương 54: Chương 54	323
55. Chương 55: Chương 55	323
56. Chương 56: Chương 56	323
57. Chương 57: Chương 57	323
58. Chương 58: Chương 58	323
59. Chương 59: Chương 59	323
60. Chương 60: Chương 60	323
61. Chương 61: Chương 61	323
62. Chương 62	323
63. Chương 63	326
64. Chương 64	328
65. Chương 65	330
66. Chương 66	332
67. Chương 67	335
68. Chương 68	337
69. Chương 69	339
70. Chương 70	342
71. Chương 71	344
72. Chương 72	347
73. Chương 73	349
74. Chương 74	352
75. Chương 75: Chương 13	360
76. Chương 76: Chương 14	367
77. Chương 77: Chương 15	375
78. Chương 78: Chương 16	383
79. Chương 79: Chương 17	390
80. Chương 80: Chương 18	400
81. Chương 81: Chương 19	407
82. Chương 82: Chương 20	416
83. Chương 83: Chương 21	425
84. Chương 84: Chương 22	432
85. Chương 85: Chương 23	439

Crossfire: Chạm Mở, Soi Chiếu, Hoà Quyện

Giới thiệu

Nhân vật chính là Gideon Cross, người đàn ông đẹp trai, giàu có, quyền lực bậc nhất New York, và E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/crossfire-cham-mo-soi-chieu-hoa-quyen>

1. Chương 1

“Mình đi kiếm chỗ nào ăn mừng đi.”

Tôi không lấy gì làm ngạc nhiên với câu rủ rê đầy hào hứng của anh bạn ở cùng nhà. Cary Taylor là người chỉ cần cái cố bằng móng tay là sẵn sàng tổ chức ăn mừng luôn. Tôi luôn xem đó là một nét tính cách làm nên sức hấp dẫn của anh chàng. “Em dám chắc chèn chèn ngay trước ngày đầu tiên làm chỗ mới không phải là ý hay đâu.”

“Thôi mà, Eva.” Cary ngồi trên sàn căn phòng khách mới của chúng tôi, phô nụ cười đến đá cũng phải tan chảy. Mấy ngày nay hai anh em bạn tôi mặt đỏ ửng và xếp đồ đạc các thứ, thế mà trông anh vẫn tuyệt. Đáng người rắn chắc, mái tóc đen nhánh và đôi mắt xanh, Cary thuộc tuýp người lúc nào trông cũng bảnh bao. Nếu là ai khác thì hẳn tôi đã phát ghen lên rồi.

“Anh đâu có bảo là sẽ chèn chèn say sưa.” Cary cố nài. “Chỉ một, hai ly rượu thôi. Mình uống trong giờ khuyến mãi của quán rượu rồi về nhà trước tám giờ là được mà.”

“Em không biết mình có về kịp không nữa.” Tôi chỉ cái quần tập yoga và áo thể dục. “Em tính canh thử thời gian đi bộ tới chỗ làm rồi đi tập thể dục.”

“Vậy thì đi nhanh lên, rồi tập thể dục chóng lên.” Cary nhướn đôi mày cong hoàn hảo làm tôi bật cười. Tôi hoàn toàn tin tưởng có ngày gương mặt đáng giá này sẽ xuất hiện trên các biển quảng cáo hay tạp chí thời trang quốc tế. Dù diễn về mặt gì đi nữa thì anh vẫn đẹp choáng váng.

“Hay là để đến mai sau khi em đi làm về?” Tôi chuyển hướng. “Nếu em sống sót sau sau ngày đầu tiên ở chỗ làm thì cũng đáng ăn mừng chứ.”

“Đồng ý. Vậy hôm nay anh sẽ khai trương căn bếp mới để nấu bữa tối.”

“Ừ...” Nấu nướng là một trong các sở thích nhưng hoàn toàn không phải là năng khiếu của anh. “Hay đấy.”

Anh thổi món tóc rơi xuống mặt, toét miệng cười với tôi. “Bếp nhà mình bao nhiêu nhà hàng mơ mà không có đấy. Làm sao mà nấu dở được.”

Đầy nghi ngờ, tôi vội đi ra để tránh phải nói thêm về chủ đề đó. Tôi vào thang máy xuống tầng trệt, mỉm cười với người gác cửa khi anh ta lịch thiệp mở cửa cho tôi.

Vừa bước ra ngoài, âm thanh và mùi hương của Manhattan đã cuốn lấy tôi, như lời mời gọi khám phá. Với tôi lúc này, quê nhà San Diego ở đầu bên kia của đất nước như xa cách hàng thế giới. Hai thủ phủ lớn, một bên luôn chùng mực và ơ hờ, một bên như phát cuồng với năng lượng và sức sống tràn trề. Tôi từng hình dung mình sống trong một ngôi nhà không có thang máy ở khu Brooklyn, nhưng vì thuận theo lời bố mẹ, cuối cùng tôi lại ở cái khu xa xỉ này. Nếu không có Cary tôi chắc đã cô đơn khủng khiếp trong cái căn hộ đang còn đồ đạc ngổn ngang mà tiền thuê nhà mỗi tháng vượt quá con số nhiều người kiếm được cả năm.

Người gác cửa nghiêng mũ chào. “Chào cô Tramell. Cô có cần taxi không?”

“Không cảm ơn Paul.” Tôi nhún nhảy khởi động trên đôi giày tập thể dục đế bằng, “Tôi đi bộ.”

Anh ta mỉm cười. “Trời mát hơn hồi trưa rồi đấy. Chắc sẽ dễ chịu.”

“Có người nói tôi nên tận hưởng thời tiết tháng Sáu trước khi vào đợt nóng gắt.”

“Lời khuyên đúng đấy, cô Tramell.”

Bước ra khỏi lối đi mái vòm bằng kính hiện đại, không hiểu sao lại rất hòa hợp với vẻ cổ kính của tòa nhà và những căn lân cận, tôi tận hưởng sự yên tĩnh tương đối của con đường rợp bóng cây trước khi đến với dòng xe cộ hối hả trên đại lộ Broadway. Một ngày không xa, tôi hy vọng mình sẽ hòa nhập được, còn bây giờ tôi vẫn có cảm giác chưa thực sự là dân New York. Tôi có nơi ở cố định, có việc làm, vậy mà vẫn còn cảm giác gai gai đề phòng khi đi xe điện ngầm và chưa thạo vẫy taxi. Tôi cố gắng không trở mắt nhìn ngắm xung quanh nhưng không làm được. Có quá nhiều thứ để xem và trải nghiệm.

Bao nhiêu thứ đồng loạt ập vào các giác quan – mùi khói xe quện với mùi thức ăn trên các xe bán hàng, tiếng rao hàng lẫn với tiếng nhạc của các nghệ sĩ đường phố, những gương mặt, những phong cách, những khẩu âm đa dạng đến kinh hoàng, những kỳ quan kiến trúc lộng lẫy... Và xe cộ. Chúa ơi. Dòng chảy chật kín điên cuồng của những chiếc xe nối đuôi nhau là một khung cảnh mà tôi chưa từng nhìn thấy ở bất cứ đâu khác.

Lúc nào cũng có một chiếc xe cứu thương, xe cảnh sát hay xe cứu hỏa hụ còi đình tai cổ chen qua dòng taxi vàng. Tôi luôn thấy nể những chiếc xe chở rác lết ạch lên lối qua những con đường một chiều nhỏ hẹp và các bác tài lái xe giao hàng xông xáo giữa dòng xe cộ nối đuôi nhau cho kịp lịch trình khắt khe của mình.

Người New York thực thụ lướt qua tất cả những thứ đó để yêu thành phố của họ một cách thoải mái và thân thuộc như mang một đôi giày yêu thích. Họ không thấy cảnh hơi nước cuộn cuộn bốc lên từ các ổ gà hay lỗ thông hơi bên vệ đường có gì là lằng mạn, cũng không hề chớp mắt khi mặt đất dưới chân rung chuyển mỗi khi xe điện ngầm lao qua bên dưới, trong khi tôi cười toe như con ngốc và bám chặt ngón chân xuống đường. New York với tôi như một cuộc phiêu lưu tình ái mới toanh. Mắt tôi cứ sáng rực lên háo hức, không sao giấu nổi.

Bởi vậy tôi phải rất cố gắng làm mặt tỉnh trên đường đi đến tòa nhà nơi tôi sẽ làm việc. Ít nhất là về mặt công việc cũng tạm ổn. Tôi muốn kiếm sống bằng năng lực thật sự của mình, điều đó đồng nghĩa với việc khởi đầu từ vị trí thấp nhất. Bắt đầu từ sáng mai, tôi sẽ là trợ lý cho Mark Garrity tại Waters Field & Leaman, một trong những công ty quảng cáo lớn nhất nước Mỹ. Cha dượng tôi, đại tài phiệt Richard Stanton, đã rất bức bối khi tôi nhận công việc này, và cho rằng nếu không quá tự ái thì tôi đã có thể làm việc ột người bạn của ông ấy và mọi việc sẽ thuận lợi hơn nhờ vào quan hệ.

“Cô cũng cứng đầu y như cha cô,” ông nói, “Với đồng lương cảnh sát, ông ấy sẽ phải trả suốt đời cái món nợ vay cho cô học đại học.”

Vụ đó cũng gây tranh cãi lớn, cha cô nhất quyết không nhượng bộ. “Còn lâu tôi mới để người khác trả tiền học cho con gái tôi,” bố tôi, Victor Reyes nói như vậy khi bố dượng Stanton ngổ lời. Tôi tôn trọng điều đó. Tôi nghĩ dượng cũng tôn trọng điều đó, dù ông không bao giờ nói ra. Tôi hiểu lý lẽ của cả hai người đàn ông, bởi tôi cũng từng đấu tranh để tự trả khoản vay này và... thua cuộc. Việc này chạm đến danh dự của cha tôi. Mẹ tôi từ chối lấy ông làm chồng, nhưng ông chưa bao giờ nao núng trong quyết tâm được làm một người cha thực sự bằng bất cứ cách nào có thể.

Tự nhủ không nên cứ vương bận mãi những phiền não đã qua, tôi tập trung đi đến nơi làm việc càng nhanh càng tốt. Tôi cố ý chọn giờ cao điểm ngày thứ Hai để đo thời gian đi cuộc bộ, nên khi thấy mình mất chưa đầy ba mươi phút đã đến được tòa nhà Crossfire, nơi đặt trụ sở Waters Field & Leaman, tôi khá hài lòng.

Tôi lôi cái thẻ trong túi quần ra, giơ ra cho hai người bảo vệ mặc -plê đen ngồi ở bàn nhìn thấy. Họ vẫn ngăn tôi lại, điều này dễ hiểu bởi tôi đang ăn mặc rất không phù hợp, nhưng sau đó cũng để tôi đi. Sau khi đi thang máy lên tầng hai mươi, tôi coi như biết được tổng thời gian đi từ nhà mình tới văn phòng là bao lâu. Coi như xong.

Đúng lúc tôi đang đi về phía dãy thang máy thì một cô gái mảnh dẻ tóc đen ăn vận rất đẹp bị kẹt chiếc ví vào cánh cửa quay, khiến nó bị dốc ngược, đổ ra một đồng tiền xu. Xu đổ như mưa xuống sàn lát đá cẩm thạch rồi lăn ra khắp nơi, tôi thấy mọi người chỉ cố né mở hỗn độn ấy để đi tiếp như chẳng nhìn thấy gì. Tôi nhàn mặt cảm thông rồi cúi xuống giúp cô nhặt tiền, một anh bảo vệ cũng giúp một tay.

“Cảm ơn,” cô ta nói, lòng ngóng mỉm cười với tôi.

Tôi cười lại. “Không sao đâu. Tôi cũng có lúc bị vậy mà.”

Tôi vừa ngồi xuống để với lấy một đồng năm xu đang nằm gần cửa chính thì bắt gặp đôi giày thấp buộc dây đen sang trọng phủ trong hai ống quần đặt may cũng màu đen. Tôi ngừng lại để chờ người đó tránh ra một bên, nhưng thấy anh ta vẫn đứng yên bèn ngược lên nhìn. Bộ -ple ba mảnh cắt may rất khéo, nhưng chính cái thân hình cao to mạnh mẽ bên trong mới làm nó trở nên tuyệt vời. Nhưng, cho dù tất cả về nam tính đó gây ấn tượng mạnh đến thế nào chẳng nữa, thì khi nhìn thấy khuôn mặt tôi mới thật sự bị đo ván.

Ôi trời...

Anh cúi người một cách thanh lịch trước tôi. Còn tôi không rời mắt khỏi khuôn mặt thanh tú vô cùng nam tính đó. Choáng váng.

Khoảng không giữa hai chúng tôi như chao đảo.

Khi nhìn lại, anh đảo mắt... như thể một tấm chắn được dỡ lên, để lộ một sức mạnh thiêu đốt khiến không khí bị hút hết khỏi cơ thể tôi. Sức hút của anh cứ mạnh dần, trở thành một thứ rung động không ngớt và gần như hữu hình.

Phản ứng hoàn toàn theo bản năng, tôi ngã ra sau ngồi phệt luôn xuống đất.

Khuỷu tay tôi đập mạnh xuống sàn bằng đá, nhưng hầu như không cảm thấy gì cả. Tôi mãi trân trân nhìn ngấm. Mái tóc đen nhánh bao quanh gương mặt đẹp đến nghẹt thở. Một khung xương có thể khiến các điêu khắc gia vui sướng đến phát khóc, khuôn miệng rõ ràng, sống mũi thẳng, đôi mắt xanh vô tận, tất cả những thứ đó khiến anh đẹp rực rỡ và hoang dại. Ngoài cặp mắt đang khê nheo lại, gương mặt anh nhìn hoàn toàn bình thản.

Anh mặc áo sơ mi và áo khoác ngoài đều màu đen, duy có cà vạt tiếp với màu mắt một cách hoàn hảo. Đôi mắt sắc sảo soi thẳng vào tôi dò hỏi. Tim tôi đập dồn dập, môi hé ra thở gấp. Mùi hương của anh gợi cảm đến tội lỗi. Không phải mùi dầu thơm, có lẽ là sữa tắm hay dầu gội. Là mùi gì đi nữa, thì cũng như anh, nó gợi lên cơn khát.

Anh chìa tay ra cho tôi, để lộ khuy măng sét bằng mã não mạ vàng và chiếc đồng hồ trông rất đắt tiền.

Hơi thở run rẩy, tôi đặt tay mình vào trong tay anh. Mạch tôi loạn nhịp khi tay anh siết chặt. Sự va chạm như cú giật điện, luồng điện truyền theo cánh tay lên đầu làm tôi dựng tóc gáy. Trong một khoảnh khắc anh đứng yên, đôi lông mày được tỉa tót sắc sảo nhíu lại.

“Cô không sao chứ?”

Giọng nói của anh êm ái và có học, pha một chút âm vực cao làm tôi hơi bối rối. Nó khiến tôi nghĩ đến tình dục. Thậm chí mãnh liệt. Trong thoáng chốc tôi tưởng nếu cứ nói như thế anh cũng đủ đẩy tôi đến cực điểm.

Tôi liếm đôi môi khô khốc trước khi trả lời, “Tôi không sao.”

Một cách duyên dáng tự nhiên, anh kéo tôi đứng dậy. Chúng tôi vẫn nhìn vào mắt nhau vì đơn giản là tôi không thể nhìn đi nơi khác được. Anh trẻ hơn tôi nghĩ. Tôi đoán là chưa tới ba mươi, dù ánh mắt có vẻ rất từng trải. Một đôi mắt cứng rắn và thông minh sắc sảo.

Tôi cảm giác mình bị cuốn vào anh, như thể bị một sợi dây buộc quanh hông và anh thì cứ cầm đầu dây kéo vào đều đặn, chậm rãi.

Chớp chớp mắt để thoát khỏi cơn choáng váng, tôi buông tay anh ra. Anh không chỉ đẹp, mà phải nói là mê hoặc. Anh là dạng đàn ông có thể khiến phụ nữ muốn xé toạc chiếc áo anh đang mặc để cho những nút

áo rơi tung tóe mới thỏa. Tôi nhìn anh trong bộ -ple hiện đại, tinh tế và vô cùng đắt tiền mà trong đầu toàn nghĩ đến cảnh làm tình dữ dội và hoang dại nhất.

Anh cúi xuống lượm lại cái thẻ mà tôi vẫn chưa biết mình đã đánh rơi, khiến tôi phải tạm ngưng ánh mắt khêu gợi của mình. Nào tôi miễn cưỡng trở về hoạt động bình thường.

Tôi bực tức với mình vì những cảm giác kỳ cục vừa rồi trong khi anh tỏ ra hoàn toàn tự chủ. Tại sao lại như vậy? Tôi đã bị lóa mắt, chết tiệt thật.

Anh liếc nhìn lên tôi, và cái tư thế này, khi anh gần như đang quỳ trước mặt tôi, lại làm tôi mê mẩn lần nữa. Vẫn nhìn vào mắt tôi trong lúc đứng lên, anh hỏi: “Cô có chắc mình ổn không? Cô nên ngồi xuống một chút.”

Mặt tôi nóng bừng. Thật vô duyên khi tôi cư xử kì cục và vụng về đến thế trước một người đàn ông tự tin và duyên dáng nhất mà tôi từng gặp. “Tôi chỉ hơi mất thăng bằng. Không sao mà.”

Quay đi chỗ khác, tôi nhìn thấy cô gái đã làm đổ ví. Cô ta cảm ơn người bảo vệ đã giúp đỡ, rồi tiến về phía tôi, xin lỗi rồi rút. Tôi nhìn cô ta rồi đưa ra năm xu mà tôi vừa nhặt, nhưng ánh mắt cô ta đã vướng phải vị thần trong bộ -ple và quên bằng tôi luôn. Ngập ngừng một chút, tôi với tay bỏ mớ tiền xu vào thẳng chiếc ví cô ta đang cầm. Đánh liều nhìn người đàn ông thêm một lần nữa, tôi thấy anh vẫn đang nhìn tôi dù cô nàng kia đang liên thoảng cảm ơn. Phải, cảm ơn anh ấy. Đương nhiên là không phải cảm ơn người đã thật sự nhặt xu giúp cô ta là tôi đây.

Tôi nói với qua người cô nàng. “Cho tôi xin lại cái thẻ được chứ?”

Anh đưa nó lại cho tôi. Dù tôi cố cầm lại mà không chạm vào anh, ngón tay anh vẫn thoảng lướt qua, khiến tôi như bị điện giật lần nữa.

“Cảm ơn,” tôi lẩm bẩm rồi lách qua người anh lao ra đường qua cánh cửa quay. Tôi ngừng lại trên vệ đường, hít vào một hơi sức nức mùi hương New York vốn chứa đựng hàng triệu loại mùi cả thơm lẫn độc.

Tôi nhìn bóng mình phản chiếu trên tấm kính cửa sổ bóng loáng của chiếc SUV Bentley đen tuyền đậu trước tòa nhà. Tôi trông hầy còn xúc động, đôi mắt xám sáng bừng. Tôi đã thấy vẻ mặt này của mình trước đây, nhưng đó là lúc tôi đang ở trong phòng tắm khi sắp sửa ngủ với anh chàng nào đó kia mà. Đó là vẻ mặt sẵn-sàng-làm-tình, không có lý do gì lại xuất hiện vào lúc này.

Chúa ơi. Bình tĩnh nào.

Năm phút với quý ngài Đen và Nguy hiểm, thế mà tôi đã tràn ngập cảm giác bồn chồn, khó chịu. Tôi vẫn còn cảm thấy sức hút từ anh, cảm thấy sự thôi thúc không thể lý giải phải quay trở lại bên trong tòa nhà nơi có anh. Tôi có thể lấy lý do là mình chưa làm xong việc trong đó, nhưng tôi biết thế nào cũng tự trách mình nếu làm thế. Phải tự làm bẽ mặt mình bao nhiêu lần trong một ngày thì mới đủ chứ?

“Đủ rồi.” Tôi thầm mắng mình. “Bỏ đi.”

Tiếng còi xe rú lên khi một chiếc taxi phóng lên vượt sát nút một chiếc khác rồi lại thắng gấp vì đám người qua đường liêu lĩnh bước xuống ngã tư lúc còn mấy giây đèn mới chuyển màu. Có đầy đủ tiếng la hét kèm theo một tràng từ đệm và cả chieax ngón tay, nhưng lại không có vẻ gì là giận dữ thật sự. Chỉ vài giây sau tất cả mọi người đều quên bằng sự vụ vừa xảy ra, bởi nó cũng chỉ như một nhịp nhỏ trong hơi thở của thành phố.

Rồi tôi cũng hòa vào dòng người trên phố, đi về phía phòng tập với một nụ cười lướt qua trên môi. Ôi, New York, tôi thầm nghĩ, cảm thấy thư thái trở lại. Thật tuyệt.

Ban đầu tôi định sẽ khởi động trên máy chạy bộ rồi dành thời gian còn lại để tập với các loại máy khác, thế nhưng chợt thấy lớp đầm bốc phối hợp cơ bản sắp bắt đầu, tôi vội đứng vào hàng chờ. Tập xong lớp này, tôi có cảm giác là chính mình hơn. Cơ bắp run lên vì mệt mỏi, tôi biết tối nay mình sẽ ngủ rất ngon.

“Cô tập tốt lắm.”

Tôi lau mồ hôi trên mặt và nhìn người thanh niên vừa nói chuyện với mình. Anh ta có dáng cao gầy với cơ bắp bóng lưỡng, đôi mắt nâu ưa nhìn và nước da màu cà phê sữa hoàn hảo. Mặc dù đầu cạo trọc, anh lại

có hàng mi dày và dài đáng ganh tị.

“Cảm ơn.” Tôi cong môi thiếu nǎo. “Nhìn là biết ngay dân mới tập phải không?”

Anh ta toét miệng cười chìa tay ra. “Parker Smith.”

“Eva Tramell.”

“Cô có năng khiếu bẩm sinh Eva à. Chỉ cần được hướng dẫn thêm một chút là giỏi ngay. Ở một thành phố như New York, tự vệ là một nhu cầu cấp thiết.” Anh ta chỉ sang một tấm bảng treo trên tường. Trên bảng đầy kín danh thiếp và tờ bướm được dính lên bằng đinh bấm. Với tay xé một mẩu từ mảnh giấy dạ quang, anh chìa nó về phía tôi. “Đã bao giờ nghe đến bộ môn Krav Maga chưa?”

“Trong phim của Jennifer Lopez thì phải.”

“Tôi dạy môn đó. Tôi rất muốn dạy cô. Đây là địa chỉ trang web và số điện thoại phòng tập của tôi.”

Tôi khâm phục cách tiếp cận của anh ta. Nó thẳng thắn như chính cái nhìn của anh, và nụ cười thì rất chân thật. Tôi cũng tự hỏi liệu đây có phải là một cách làm quen không, nhưng trông vẻ anh ta quá điềm tĩnh nên tôi không sao đoán chắc được.

Parker khoanh tay lại khoe bắp tay rắn chắc. Anh mặc chiếc áo cộc tay màu đen và quần sooc dài. Đôi giày hiệu Converse trông cũ và thoải mái, có thể thấy một phần hình xăm hoa văn bộ lạc thò ra khỏi cổ áo, “Trên trang web có lịch tập, cô nên đến xem thử xem có thích không.”

“Tôi chắc chắn sẽ cân nhắc.”

“Nhớ nhé.” Anh ta lại chìa tay ra, cái bắt tay chặt và tự tin. “Tôi hy vọng sẽ gặp cô ở đó.”

**

Khi tôi về đến thì căn hộ đã sực mùi thức ăn, qua dàn âm thanh Adele đang ngân nga rất tình cảm bài “Chasing Pavement”. Tôi nhìn vào bếp thấy Cary vừa lắc lư theo điệu nhạc vừa đảo cái gì đó trên bếp. Trên kệ bếp là một chai rượu đã mở sẵn, hai cái ly trong đó một cái chứa phân nửa rượu vang đỏ.

“Này,” tôi kêu lên khi đến gần. “Anh đang nấu gì vậy? Em có kịp đi tắm trước không?”

Anh rót rượu vào cái ly còn lại rồi đẩy về phía tôi, cử chỉ rất duyên dáng và thuần thực. Nhìn bề ngoài sẽ không ai biết được suốt tuổi thơ anh đã bị đẩy đi đẩy về giữa các gia đình cha mẹ nuôi và người mẹ đẻ nghiện ngập, sau đó là các trung tâm cải tạo thanh niên và trại phục hồi của tiểu bang. “Mỳ Ý sốt thịt. Khoan tắm đã, ăn được rồi. Hôm nay vui không?”

“Vui, khi em đến phòng tập.” Tôi kéo một chiếc ghế ra ngồi, kể cho anh nghe về lớp học đấm bốc và anh chàng Parker Smith. “Muốn đi với em không?”

“Krav Maga?” Cary lắc đầu. “Nặng ký quá. Anh sẽ bầm dập hết, mà nếu vậy thì không chừng sẽ mất việc. Nhưng anh sẽ đi với em tối đó, phòng khi anh chàng này lừa đảo.”

Tôi nhìn anh trút mì vào rổ lưới cho ráo. “Lừa đảo hả?”

Cha tôi đã dạy tôi đôi chút cách nhìn đàn ông, nên tôi biết là quý ngài hoàn hảo mặc -ple sáng nay sẽ khá là phiền toái đây. Thông thường người ta chỉ cười chiếu lệ cho qua chuyện khi giúp đỡ người khác.

Nói tới mới nhớ, tôi cũng đâu có mỉm cười với anh ta.

“Bé cưng,” Cary vừa nói vừa lấy tô ra, “Em rất xinh đẹp và quyến rũ. Làm sao có tên đàn ông nào lại không đủ dũng khí để tán tỉnh em cơ chứ?”

Tôi nhăn mũi.

Anh để trước mặt tôi một tô mì sợi nhỏ trộn salad, trên phủ một lớp mỏng sốt cà chua, thịt bò xay và đậu. “Em đang nghĩ gì đó phải không?”

Hmmm... Tôi cầm lấy cái muỗng và quyết định sẽ không bình phẩm về thức ăn. “Em nghĩ hôm nay em vừa gặp người đàn ông hấp dẫn nhất hành tinh. Có khi là hấp dẫn nhất trong lịch sử nữa là khác.”

“Ôi anh tưởng đó là anh chứ. Kể nghe xem nào.” Cary đứng phía bên kia quầy, anh thức đứng ăn hơn.

Tôi nhìn anh tự ăn mấy miếng tác phẩm của mình trước rồi mới đủ can đảm xúc thử một thìa. “Thật ra cũng không có gì nhiều để kể. Em ngã phệt xuống sàn nhà ở Crossfire, và anh ấy giúp em đứng lên.”

“Cao hay thấp? Tóc vàng hay tóc nâu? Mập hay ốm? Mắt màu gì?”

Tôi nhấp một ngụm rượu cho trôi miếng thức ăn vừa cho vào miệng. “Cao. Da ngăm. Ốm nhưng đô con. Mắt xanh. Cực giàu, nếu đánh giá qua quần áo và trang sức. Và hấp dẫn phát điên lên được. Chắc anh biết cái cảm giác khi mà mình không phát điên vì một người đàn ông đẹp trai, nhưng lại không cưỡng lại được một người xấu trai. Người này có cả hai yếu tố đó.”

Bao tử tôi lại nhộn nhạo như khi Đen và Ngụy hiềm chạm vào tôi. Trong đầu tôi nhớ như in nét mặt đẹp ngệt thở của anh. Sao trên đời lại có người được phép đẹp như vậy chứ. Nào tôi vẫn còn đang rang hồi phục sau cơn choáng váng đó.

Cary chống khuỷu tay lên quầy nghiêng người về phía trước, tóc anh lòa xòa che một bên mắt xanh. “Sau đó chuyện gì xảy ra?”

Tôi nhún vai. “Không có gì cả.”

“Không có gì?”

“Em bỏ đi.”

“Cái gì? Em không ve vãn anh ta à?”

Tôi ăn thêm một miếng nữa. Thật ra thức ăn không tệ. Hoặc do tôi đang quá đói. “Anh ta không phải là loại người có thể ve vãn được, Cary.”

“Không có chuyện đàn ông không thể ve vãn được. Ngay cả người đàn ông có vợ con hạnh phúc cũng thích thỉnh thoảng được đong đưa vô hại chút đỉnh.”

“Với người này thì không có gì vô hại cả.” Tôi nói khô khốc.

“À, ra vậy.” Cary gật đầu vẻ hiểu biết. “Đàn ông hư hỏng thường thú vị mà, miễn là em không tiến quá xa.”

Dĩ nhiên là Cary biết. Cả đàn ông lẫn đàn bà đủ mọi lứa tuổi đều mê muội anh. Mặc dù vậy, không hiểu sao lần này anh cũng chọn sai người. Những người trước anh quen kẻ thì lén theo dõi anh, kẻ thì phản bội anh, dọa tự tử vì anh, và cả thể loại thích bắt cá hai tay... Kiểu nào anh cũng từng trải qua rồi.

“Em thấy chẳng vui đâu,” tôi nói, “Anh ta quá dữ dội. Nhưng hẳn là anh ta sẽ rất giỏi chuyện giường chiếu.”

“Vậy là em thừa nhận rồi nhé. Quên bản chất của anh ta đi. Chỉ nghĩ tới gương mặt và dùng trí tưởng tượng của em để dựng nên anh chàng hoàn hảo là ổn.”

Quyết định không nghĩ đến người này nữa, tôi đổi chủ đề. “Ngày mai anh có định đi đâu chơi không?”

“Dĩ nhiên là có.” Cary kể chi tiết lịch trình của mình, đầu như có gồm cả một buổi quảng cáo quần jeans, sản phẩm tắm nắng, đồ lót, và nước hoa.

Tôi cố tổng kết mọi thứ khác ra khỏi tâm trí mình để tập trung nghe Cary và những thành công của anh. Đơn đặt hàng cho Cary Taylor ngày càng nhiều, và anh đang dần được biết đến như một người mẫu vừa chuyên nghiệp vừa đầy ngẫu hứng. Nghe anh kể mấy dự án sắp tới tôi thật vui và tự hào về anh. Anh đã trải qua nhiều chuyện và đã tiến rất xa.

Sau bữa tối tôi mới để ý thấy hai hộp quà to nằm cạnh bộ sofa.

“Cái gì vậy?”

“Cái đó,” Cary vừa nói vừa bước vào phòng khách, “là bảo bối bí mật.”

Ngay lập tức tôi biết đó là từ mẹ tôi và dưỡng Stanton. Mẹ tôi là mẫu người luôn cần có tiền để thấy hạnh phúc, và tôi rất vui là ông dưỡng thứ ba có thể đáp ứng nhu cầu đó bên cạnh hàng loạt những nhu cầu khác

của bà. Tôi luôn mong cuối cùng bà cũng thỏa nguyện, nhưng mẹ tôi lúc nào cũng thấy khó chấp nhận chuyện tôi có cái nhìn khác về đồng tiền.

“Cái gì nữa?”

Anh quàng tay lên vai tôi khá dễ dàng vì anh cao hơn tôi mười hai centimet rưỡi. “Đừng có khó chịu như thế. Ông ta yêu mẹ em. Ông thích chiều chuộng mẹ em, còn mẹ em thích chiều chuộng em. Dù em có thích hay không, ông đâu làm việc này vì em, mà là vì mẹ em đấy chứ.”

Tôi thở dài, thừa nhận lý lẽ của anh. “Trong đó là gì vậy?”

“Quần là áo lướt cho buổi ăn tối gây quỹ của hội luật sư vào thứ Bảy. Một chiếc váy cực kỳ nóng bỏng cho em và một bộ lễ phục Brioni cho anh. Vì em mà ông ta mua quà cho anh luôn đấy. Có anh bên cạnh nghe em cầu nhàu thì em sẽ bớt khó chịu hơn.”

“Quá đúng. May mà dương biết điều đó.”

“Đương nhiên là ông ta biết. Staton sẽ chẳng trở thành siêu tỷ phú nếu ông ta không biết hết mọi thứ.” Cary nắm tay kéo tôi qua. “Lại đây xem thử đi.”

Sáng hôm sau, tôi bước qua cánh cửa quay dẫn vào sảnh tòa nhà Crossfire lúc chính giờ kém mười phút. Để tạo ấn tượng tốt nhất vào ngày đầu tiên, tôi mặc một chiếc đầm ôm đơn giản hợp với đôi giày đế thấp màu đen mà tôi xỏ vào khi ở trong thang máy để thay cho đôi giày đi bộ. Mái tóc vàng được tết lên một cách điệu nghệ thành búi có hình gần giống như số tám, một “món quà” của Cary. Tóc tôi không nhiều, nhưng anh có tài biến tấu đủ kiểu vô cùng độc đáo với nó. Tôi đeo thêm đôi hoa tai ngọc trai nhỏ mà cha tôi tặng lúc tốt nghiệp, cùng với cái đồng hồ Rolex là quà của mẹ và Stanton.

Tôi hơi lo là mình quá chải chuốt, nhưng khi bước vào sảnh tòa nhà, nhớ lại cái cảnh mình ngồi bệt xuống sàn nhà trong bộ đồ thể dục, thật dễ chịu khi bây giờ tôi khác hoàn toàn hình ảnh bê bối kia. Hai người bảo vệ chẳng hỏi han gì khi tôi giơ thẻ ra và tiến về phía cửa xoay.

Lên hết hai mươi tầng lầu, tôi bước vào tiền sảnh của Waters Field & Leaman. Trước mặt tôi là một bức tường bằng kính chống đạn bao quanh cánh cửa kép mở vào khu vực lễ tân. Cô gái ngồi ở quầy lễ tân hình bán nguyệt thấy tôi giơ thẻ lên liền bấm nút mở cửa.

“Chào Megumi,” Tôi chào cô ta khi bước vào, thầm khen chiếc áo màu violet quất cô ta đang mặc. Megumi có nét lai châu Á và rất đẹp. Mái tóc dày và đen óng, cắt cao sau ót rồi đổ dài sắc nét ở phía trước. Đôi mắt nâu tròn ăm ắp, đôi môi đầy đặn hồng tự nhiên.

“Chào Eva. Mark vẫn chưa đến, nhưng cô biết chỗ ngồi của mình ở đâu rồi, phải không?”

“Tôi biết rồi.” Khẽ vẫy tay với Megumi xong, tôi đi hết lối đi bên trái quầy lễ tân, rẽ trái lần nữa để đến khu vực trước đây vốn để trống nay được ngăn thành nhiều ô nhỏ. Tôi toeens thẳng đến ô của mình.

Tôi cất túi xách và đôi giày đi bộ vào ngăn kéo dưới cùng của chiếc bàn bằng kim loại được thiết kế rất hiện đại, rồi mở máy tính lên. Xong tôi lôi ra những thứ đã mang theo để biến chỗ này thành góc riêng của mình. Trong số đó có khung ảnh có ba tấm – một của tôi và Cary ở bãi biển Coronado, một của mẹ tôi và dương Stanton trên du thuyền ở French Riviera, và một của cha tôi khi ông đang làm nhiệm vụ trên tàu tuần dương của cảnh sát ở thành phố Oceanside, California. Ngoài ra còn có một chum hoa thủy tinh đủ màu sắc mà Cary vừa tặng tôi ban sáng như món quà cho ngày đi làm đầu tiên. Tôi đặt chum hoa bên cạnh khung hình, rồi lui ra xa ngắm nghía.

“Chào buổi sáng, Eva.”

Tôi đứng lên nhìn mặt sếp mới, “Chào buổi sáng, ông Garrity.”

“Cứ gọi tôi là Mark. Vào phòng tôi nhé.”

Tôi bước theo Mark băng qua hành lang, thầm nhận xét ông sếp này quả thật ưa nhìn: làn da nâu bóng, râu ria tía tốt và đôi mắt nâu biết cười, thêm cái cằm vuông và nụ cười nhếch mép quyến rũ. Đáng anh gọn gàng, cân đối và luôn có một phong thái tự tin khiến người khác tin tưởng và kính nể.

Anh chìa tay về phía một trong hai chiếc ghế đối diện bàn làm việc bằng kính và crom của mình, chờ tôi ngồi xong mới ngồi xuống. Trên tấm phong là bầu trời New York và các tòa nhà cao tầng phía sau lưng, Mark trông thành đạt và đầy quyền lực. Kỳ thực, anh chỉ là một quản lý khách hàng cấp trung, văn phòng của anh chỉ như chiếc tủ áo nếu so với văn phòng của các giám đốc và thành viên ban quản lý khác, nhưng phong cảnh thì không chê vào đâu được.

Anh tựa ra sau, mỉm cười. “Cô đã ổn định trong căn hộ mới đến chưa?”

Tôi ngạc nhiên nhưng cũng cảm kích anh còn nhớ là tôi vừa dọn nhà. Tôi gặp Mark trong buổi phỏng vấn thứ hai và có thiện cảm với anh ngay tức thì.

“Cũng gần ổn định,” tôi trả lời. “Chỉ còn vài thùng đồ chưa xếp thôi.”

“Cô dọn đến từ San Diego nhỉ? Thành phố đó đẹp, nhưng rất khác so với New York. Cô có nhớ những hàng cọ không?”

“Tôi nhớ cái không khí khô hanh ở đó. Độ ẩm ở đây không dễ quen ngay được.”

“Đó là còn chưa tới mùa hè.” Anh mỉm cười. “Vây là... hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cô, và cô là trợ lý đầu tiên của tôi, nên ta sẽ phải vừa làm vừa học. Tôi không quen giao việc cho người khác, nhưng chắc chắn tôi sẽ học nhanh thôi.”

Ngay lập tức tôi cảm thấy thoải mái. “Tôi rất mong được giao việc.”

“Có cô trợ giúp là một bước tiến đối với tôi, Eva. Tôi muốn cô thấy vui khi làm việc ở đây. Cô uống cà phê chứ?”

“Cà phê thuộc nhóm thực phẩm chính yếu của tôi.”

“A, một trợ lý có cùng sở thích.” Nụ cười của Mark nở rộng hơn, “Tôi không bắt cô phải mang cà phê cho tôi, nhưng nếu cô chỉ tôi cách dùng cái máy pha cà phê mà công ty mới mua đặt trong phòng nghỉ thì tốt quá.”

Tôi cười. “Không thành vấn đề.”

“Công việc chỉ vậy thôi cũng chán nhỉ.” Anh xoa gáy ngược ngược. “Hay để tôi giải thích với cô về các khách hàng tôi đang phụ trách, rồi ta sẽ bắt đầu từ đó?”

Phần còn lại của ngày hôm đó trôi qua khá mập mờ. Mark nói chuyện với hai khách hàng, sau đó có một cuộc họp dài với phòng sáng tạo để tìm ý tưởng ột trường dạy thương mại. Thật hấp dẫn khi được chứng kiến tận mắt các bộ phận khác nhau phối hợp công việc để chạy một chiến dịch từ khâu đề xuất đến khi gặt hái kết quả. Tôi đang định ở lại muộn để làm quen với vị trí giữa các văn phòng thì điện thoại reo vào lúc năm giờ kém mười.

“Đây là văn phòng của Mark Garrty. Eva Tramell nghe.”

“Về nhà đi để mình còn làm cái việc mà hôm qua em đã hoãn lại, là đi uống rượu.”

Câu nói có phần trách móc nghiêm nghị của Cary khiến tôi mỉm cười, “Rồi, rồi, em về ngay.”

Tôi tắt máy rồi lấy đồ đi ra. Khi đến thang máy, tôi lôi điện thoại ra để soạn nhanh cho Cary tin nhắn Em đang về. Nghe tiếng báo hiệu có thang đang dừng, tôi bước qua chờ sẵn, rồi lại liếc xuống điện thoại để bấm nút gửi tin. Cửa thang mở, tôi dậm bước tới. Vừa liếc lên, mắt tôi bắt gặp một đôi mắt xanh. Nín thở.

Người duy nhất đứng trong thang máy chính là quý ngài gọi cảm hôm qua.

2. Chương 2

Anh mặc chiếc áo trắng lóa và đeo cà vạt màu bạc, đôi mắt xanh thăm càng nổi bật trên sự thiếu vắng màu sắc đó. Nhìn anh đứng đó với chiếc áo khoác ngoài mở nút, hai tay hờ hững đút túi quần, tôi như người đang đi bồng bất ngờ đâm phải bức tường.

Tôi khựng lại, ánh mắt dán vào người đàn ông mà bây giờ trông thậm chí còn đẹp hơn so với trong trí nhớ của tôi. Tôi chưa từng thấy màu tóc nào đen tuyền như vậy. Mái tóc bóng mượt, hơi dài, phần đuôi tóc phủ phớt cổ áo. Kiểu tóc này khiến anh trông vừa giống một gã trai hư hỏng, lại có nét của một quý ông thành đạt, như kem tươi trắng phủ lên trên một viên kem socola. Theo cách nói của mẹ tôi thì, chỉ có bọn lừa đảo hay cướp giật mới để kiểu tóc đó.

Tay tôi cố nén lại ý muốn chạm vào tóc anh, để xem nó có thật sự mềm như lụa không.

Cửa thang máy sắp đóng lại. Anh nhẹ nhàng bước tới và bấm nút giữ cửa mở. “Có đủ chỗ cho cả hai ta mà, Eva.”

Giọng nói mơ hồ nhưng kiên định ấy lôi tôi ra khỏi cơn choáng váng bất ngờ. Sao anh lại biết tên tôi?

Tôi chợt nhớ ra là anh đã nhặt giúp tôi cái thẻ ở dưới sảnh ngày hôm qua. Trong một thoáng tôi đã định lấy cớ là đang chờ thêm người để có thể đi thang khác xuống, nhưng đầu óc tôi đã kịp lão đảo hoạt động trở lại.

Tôi bị sao thế này? Rõ ràng anh ta cũng làm việc trong tòa nhà này. Làm sao tôi có thể cứ né tránh mỗi lần chạm mặt nhau? Và tại sao tôi phải làm như vậy? Nếu như muốn nhìn thẳng vào anh và bình thần trước sức hấp dẫn đó, thì tôi phải tập nhìn anh thật nhiều cho đến khi anh trở nên bình thường quen thuộc như một món đồ trang trí vậy.

Tôi bước vào thang máy. “Cảm ơn.”

Anh buông nút bấm ra và bước lùi ra sau. Thang máy bắt đầu đi xuống.

Ngay lập tức tôi hối hận vì đã bước vào đây.

Sự hiện diện của anh làm da thịt tôi nhột nhột. Trong khoảng không gian nhỏ hẹp này, anh như một hấp lực mạnh, phát ra nguồn năng lượng hữu hình và từ trường đầy ham muốn, khiến tôi không thể đứng yên. Hơi thở tôi cũng loạn xạ như nhịp tim. Tôi lại cảm thấy bị cái sức hút không giải thích được kéo về phía anh, giống như cơ thể anh đang phát ra một yêu cầu không thành lời còn tôi thì cứ đáp trả theo bản năng.

“Ngày đầu tiên đi làm có vui không?” Anh hỏi làm tôi giật mình.

Giọng anh vang vang như một giai điệu say đắm bủa vây lấy tôi. Làm thế quái nào mà anh lại biết hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm?

“Cũng vui.” Tôi đều giọng. “Còn anh?”

Cảm thấy được cái nhìn của anh lướt qua mặt mình, tôi cố gắng tập trung nhìn vào hai cánh cửa thang máy. Tim tôi đang chạy đua trong lồng ngực, còn bao tử thì rung lên điên dại. Tôi thật sự hoảng loạn và mất tự chủ.

“Không phải ngày đầu tiên của tôi.” Anh trả lời pha chút hài hước. “Nhưng cũng tốt. Càng về cuối ngày càng tốt hơn.”

Tôi gật đầu và cố mỉm cười, dù không hiểu lắm. Thang máy chậm lại ở tầng mười hai rồi một nhóm ba người vui vẻ bước vào, chuyện trò rôm rả. Tôi bước lùi lại nhường chỗ cho họ, lui về góc phía đối diện chàng Đen và Ngụy hiểm. Không ngờ anh ta lại bước theo cùng hướng với tôi, thế là giờ chúng tôi đột nhiên lại ở gần nhau hơn cả lúc đầu.

Khi anh đưa tay chỉnh lại cái cà vạt vốn đã rất hoàn hảo, cánh tay anh chạm vào tay tôi. Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng phớt lờ cảm nhận rõ rệt về anh bằng cách tập trung vào cuộc đối thoại của nhóm người trước mặt. Nhưng không thể được. Anh đang ở đây. Ngay đây. Hoàn hảo, lộng lẫy và thơm phức. Mọi suy nghĩ biến mất, tôi mơ màng tưởng tượng đến cơ thể rắn chắc của anh dưới lớp quần áo, nghĩ đến cảm giác ghì chặt lấy cơ thể đó, đến cách anh sẽ đáp trả...

Khi thang máy xuống đến tầng trệt, tôi gần như kêu lên nhẹ nhõm. Tôi nôn nóng chờ mọi người ra hết rồi bước tới ngay khi có thể. Anh đặt tay ra sau lưng tôi và bước ra, bên cạnh tôi. Sự va chạm tại một chỗ nhạy cảm như vậy làm cả người tôi lại rung động.

Anh buông tay ra khi đến cửa xoay, khiến tôi cảm thấy mất mát một cách kỳ lạ. Tôi liếc nhìn anh, cố đoán, nhưng dù đang nhìn tôi, vẻ mặt anh không nói lên điều gì.

“Eva.”

Cảnh tượng Cary đang uể oải dựa vào cây cột bằng đá trắng làm thay đổi mọi thứ. Anh mặc chiếc quần jeans khoe đôi chân dài mien man và một chiếc áo len rộng màu xanh lá cây nhạt làm nổi bật đôi mắt xanh. Cary dễ dàng thu hút sự chú ý của mọi người trong sảnh. Tôi đi chậm lại khi đến gần anh, còn vị thánh quỳn rũ kia đi qua chúng tôi, ra khỏi cửa xoay và nhẹ nhàng chui vào ghế sau của chiếc Bentley mà tôi đã thấy bên vệ đường chiều hôm trước.

Cary thì thầm khi chiếc xe rời đi. “Xem nào, nhìn ánh mắt của em, thì đó là người em kể với anh, đúng không?”

“Ừ, phải rồi, chính là anh ta.”

“Hai người làm chung à?” Cary khoác tay tôi rồi kéo tôi ra đường qua cánh cửa đứng.

“Không phải.” Tôi dừng lại trên vệ đường, tựa vào người Cary để thay giày đi bộ, người đi đường ừa qua xung quanh. “Em không biết anh ta là ai, nhưng anh ta lại hỏi em là ngày đầu tiên đi làm thế nào, nên chắc em phải điều tra xem sao.”

“Vậy hả...” anh cười và đỡ lấy khuỷu tay tôi khi tôi co chân kia lên mang giày. “Không biết làm sao người ta có thể làm việc bên cạnh anh chàng như thế nhỉ. Anh ta vừa khiến não anh sôi lên đấy.”

“Em nghĩ ai gặp anh ta cũng vậy.” Tôi đứng thẳng lên. “Đi thôi. Em cần uống một ly.”

**

Sáng hôm sau tôi thức dậy với cảm giác nhoi nhói phía sau gáy, hậu quả của việc quá chén đêm hôm trước. Tuy vậy, khi đi thang máy lên tầng hai mươi, tôi không thấy hối hận nhiều như mình tưởng. Tôi phải chọn hoặc là chất cồn hoặc là một cơn quay cuồng với chiếc máy rung, và sẽ tự nguyện rửa mình nếu tôi vừa đạt cơn cực khoái với chiếc máy chạy pin ấy vừa tưởng tượng với chàng Đen và Nguy hiểm. Không phải bởi vì ngại anh ta biết anh ta làm tôi bị kích thích đến mức mê muội, mà bởi vì chính tôi biết, và tôi không cho phép cái ảo tượng về anh được thỏa mãn.

Thả đồ vào ngăn kéo xong, thấy Mark chưa tới, tôi lấy một ly cà phê rồi trở về bàn, lướt qua các trang blog yêu thích.

“Eva!”

Tôi nhảy dựng lên khi sếp xuất hiện, nở nụ cười trắng sáng tương phản với làn da nâu bóng. “Chào buổi sáng, Mark.”

“Tôi nghĩ là cô là bùa may của tôi. Vào phòng tôi nhé, mang theo máy tính. Tối nay cô ở lại làm muộn được không?”

Tôi theo Mark vào phòng, bị cuốn theo thái độ phấn khích của anh. “Chắc chắn rồi.”

“Tôi đang mong cô nói vậy.” Anh ngồi xuống ghế.

Tôi cũng ngồi vào chiếc ghế hôm qua và mở chương trình thảo văn bản lên.

“Là thế này,” anh bắt đầu, “chúng ta vừa nhận được một hồ sơ mời thầu từ Kinsman Vodka và họ đề cập tới tên tôi trong đó. Lần đầu tiên có chuyện này.”

“Chúc mừng anh!”

“Cảm ơn, nhưng hãy đợi đến khi chúng ta có được hợp đồng đã. Nếu qua được giai đoạn này thì chúng ta vẫn sẽ phải đấu thầu, họ yêu cầu gặp tôi vào tối mai.”

“Ồ, gặp mặt ngay thời điểm này hơi không bình thường phải không?”

“Đúng vậy. Thông thường họ sẽ chờ qua xong giai đoạn hồ sơ mời thầu rồi mới gặp, nhưng Cross Industries vừa mua lại Kingsman, ngoài ra còn rất nhiều công ty con khác. Nếu được hợp đồng này chúng ta sẽ có thêm nhiều cơ hội khác. Họ biết nên muốn thử thách chúng ta, bắt đầu bằng việc gặp tôi.”

“Thông thường sẽ có một đội cùng đi phải không?”

“Đúng, chúng ta sẽ trình bày theo nhóm. Thế nhưng họ đã quen với cách làm việc này – họ biết là sẽ được chào mời bởi một thành viên cấp cao, nhưng rồi trước sau gì cũng phải làm việc trực tiếp với một nhân viên quen như tôi – nên họ tự chọn tôi và muốn thử thách tôi trước. Công bằng mà nói, hồ sơ mời thầu cung cấp lượng thông tin khá đầy đủ, thậm chí nhiều hơn mức yêu cầu. Bản thân hồ sơ có tính hướng dẫn rất cao, nên thật sự tôi không thể nói đòi hỏi của họ là quá đáng, có chăng chỉ là hơi kỹ tính thôi. Nhưng làm việc với Cross Industries thì vậy là thường.”

Mark đưa tay vuốt mớ tóc xoăn, lộ vẻ lo lắng. “Cô nghĩ thế nào về Kingsman Vodka?”

“À...ừ...thật ra tôi chưa từng nghe đến hiệu này bao giờ.”

Mark ngả người ra ghế, cười. “May quá. Tôi tưởng tôi là người duy nhất ở đây chưa nghe tới cái tên ấy. Cũng hay, vậy coi như không phải quên đi những bài báo không hay. Tin tức báo chí chẳng bao giờ là tốt cả.”

“Tôi có thể giúp được gì, ngoài tìm kiếm thông tin về Vodka và ở lại văn phòng trễ?”

Anh mím môi suy nghĩ một lúc. “Ghi lại cái này...”

Chúng tôi làm việc suốt giờ nghỉ trưa và ở lại khá lâu sau khi mọi người về hết để đọc hết các thông tin đang có từ những người đưa ra chiến lược cho dự án. Khoảng bảy giờ hơn thì điện thoại của Mark đột ngột vang trong không khí im lặng khiến tôi giật mình.

Mark bật loa ngoài để trả lời trong khi vẫn làm việc. “Chào cương.”

“anh đã cho cô bé tội nghiệp ấy ăn tối chưa thế?” Đầu dây bên kia vang lên một giọng đàn ông ấm áp.

Liếc nhìn tôi qua vách ngăn bằng kính, Mark đáp, “À...anh quên mất.”

Tôi vội nhìn đi chỗ khác, cắn môi để giấu nụ cười.

Bên kia có tiếng khịt mũi. “Mới có hai ngày mà anh đã bắt người ta làm việc quần quật và còn bỏ đói người ta nữa chứ. Cô ấy nghỉ việc bây giờ.”

“Khỉ thật, em nói đúng. Steve cương ới...”

“Đừng giữ cái giọng nịnh nọt đó với tôi. Cô ấy thích ăn đồ Trung Quốc không?”

Tôi gơ ngón cái lên ra hiệu cho Mark.

Anh cười. “Có, thích.”

“Vậy tốt. Hai mươi phút nữa em đến nơi. Nhớ báo với bảo vệ cho em vào nhé.”

Gần như đúng hai mươi phút sau, tôi đón Steven Ellison qua cánh cửa phòng chờ. Steven có thân hình lực lưỡng, mặc quần jeans màu tối, đi đôi ủng hơi mòn và mặc một chiếc áo sơmi cầu nút được ủi cẩn thận. Với mái tóc đỏ và đôi mắt xanh biết cười, anh cũng ưa nhìn như người tình của mình, chỉ là theo một cách rất riêng. Ba chúng tôi ngồi ở bàn của Mark ăn các món gà xào rau củ, thịt bò, bông cải và cơm nếp trắng bằng đũa và đĩa giấy.

Tôi được biết Steven làm nghề thầu xây dựng, anh và Mark quen nhau từ lúc học đại học. Nhìn họ bên nhau tôi vừa khâm phục vừa ghen tị. Tình cảm của họ tốt đẹp đến nỗi ở bên cạnh họ thật sự rất vui.

“Chà, em gái,” Steven huýt sáo khi tôi lấy thêm cơm lần thứ ba. “Em ăn hay thật, thức ăn nó đi đâu hết vậy?”

Tôi nhún vai. “Đi đến phòng tập. Hợp lý không...?”

“Mặc kệ anh ta,” Mark vừa nói vừa cười. “Steven ganh tị đó. Cậu chàng đang phải cẩn thận chăm chút các đường cong của mình mà.”

“Trời ạ.” Steven ném cho anh bạn trai một cái nhìn hài hước. “Em phải đưa cô ấy đến gặp mọi người ở chỗ làm. Em sẽ thắng nhiều tiền nếu đặt cược vào lượng thức ăn mà cô ấy có thể ăn.”

Tôi mỉm cười. “Nghe có vẻ vui đó.”

“A. Anh biết là em cũng có máu quậy phá mà. Nhìn nụ cười là biết.”

Cúi xuống đĩa thức ăn, tôi cố không nghĩ đến mình đã quậy phá như thế nào trong cái thời kỳ nổi loạn và tự hủy hoại bản thân trước đây.

Mark cứu bồ cho tôi. “Đừng có ăn hiếp trợ lý của anh. Mà em thì biết gì về phụ nữ quậy phá chứ?”

“Em biết vài người trong số họ thích chơi với đàn ông đồng tính. Họ thích phong cách của tụi mình.” Nụ cười anh lóe lên. “Em biết vài thức khác nữa. Đây, hai người đừng ngạc nhiên vậy. Tôi chỉ muốn tìm hiểu xem người ta có cường điệu hóa tầm quan trọng của tình dục khác giới hay không thôi mà.”

Rõ ràng Mark mới nghe chuyện này lần đầu, nhưng nhìn vẻ mặt của anh, có thể thấy mối quan hệ của hai người đủ an toàn để anh cảm thấy việc chia sẻ này là thú vị. “Vậy à?”

“Rồi cuối cùng anh kết luận thế nào?” Tôi bạo dạn hỏi.

Steven nhún vai, “Tôi không muốn nói là nó đã bị thổi phồng, bởi vì rõ ràng tôi không phải là đối tượng mục tiêu hay tiêu biểu gì, nhưng không có chuyện đó thì ổn thôi.”

Tôi rất ấn tượng khi nghe Steven sử dụng nói như cách Mark thường dùng trong công việc. Chứng tỏ họ thường xuyên chia sẻ và lắng nghe nhau dù nghề nghiệp khác nhau một trời một vực.

“Với cuộc sống hiện giờ của em,” Mark nói với Steven khi gấp thêm một miếng bông cải, “Anh nghĩ kết luận đó là đúng.”

Lúc chúng tôi ăn xong thì đã tám giờ và công nhân vệ sinh cũng vừa tới. Mark nhất định đòi gọi taxi cho tôi.

“Sáng mai tôi có cần tới sớm không?” Tôi hỏi.

Steven huých vai Mark. “Hắn kiếp trước anh đã làm nhiều việc tốt mới có được trợ lý thế này.”

“Anh nghĩ phải chịu đựng em trong kiếp này mới là điều tốt anh đang làm chứ.” Mark trả miếng.

“Đây,” Steven phản đối, “Em được thuần hóa rồi. Em biết đập nắp bồn toa lét xuống mà.”

Mark vẫn giữ giọng khích bác nhưng ánh mắt nhìn Steven thì ấm áp tình yêu. “Chuyện đó thì ích lợi như thế nào?”

Mark và tôi vất vả cả ngày thứ Năm để chuẩn bị cho cuộc họp lúc bốn giờ của anh với bên Kingsman. Chúng tôi vừa ăn trưa vừa trao đổi với hai chuyên gia sáng tạo sẽ tham gia trong giai đoạn sau của dự án; rồi nghiên cứu thông tin về tần suất có mặt của thương hiệu Kingsman trên các trang web và mức độ phủ sóng về mặt truyền thông.

Khi gần đến ba giờ rưỡi, tôi bắt đầu hơi lo lắng vì biết đường xá sẽ rất đông, nhưng Mark vẫn cứ làm việc đến khi tôi phải nhắc. Mãi tới bốn giờ kém mười lăm anh mới phóng ra khỏi văn phòng, vừa toét miệng cười vừa mặc áo khoác vào. “Đi với tôi, Eva.”

Tôi ngồi giương mắt nhìn anh. “Thật hả?”

“Cô đã vất vả giúp tôi chuẩn bị, cô không muốn biết kết quả sao?”

“Có chứ, chắc chắn rồi.” Tôi vội vã đứng lên. Biết rằng bề ngoài của mình cũng là một phần bộ mặt của sếp, tôi vuốt lại chiếc váy công sở màu đen, duỗi thẳng ống tay áo lụa tay dài đang mặc. Một cách ngẫu nhiên thú vị, màu áo của tôi hoàn toàn trùng hợp với chiếc cà vạt màu đỏ thẫm của Mark.

Chúng tôi ra thang máy và tôi hơi chột dạ khi Mark đón thang đi lên thay vì đi xuống. Khi đến tầng trên cùng, chúng tôi bước vào một khu vực chờ rộng lớn và được trang trí lộng lẫy hơn rất nhiều so với tầng dưới. Những giỏ hoa huệ và dương xỉ treo trên tường tỏa hương trong không khí, cánh cửa ra vào bằng kính mờ có khắc nổi hàng chữ CROSS INDUSTRIES bằng những nét to bản mạnh mẽ.

Chúng tôi được mời vào và phải ngồi chờ một lát. Cả tôi và Mark đều không yêu cầu thức uống gì khi được hỏi, rồi chưa đầy năm phút sau chúng tôi được dẫn vào một phòng họp có cửa đang đóng kín.

Khi người tiếp tân chuẩn bị đưa tay mở cửa, Mark nháy mắt với tôi. “Sẵn sàng chưa?”

Tôi cười. “Sẵn sàng.”

Cửa mở ra và tôi được mời vào trước. Tôi đã định sẵn sẽ cười thật tươi khi bước vào... thế nhưng nụ cười bỗng đóng băng trên môi khi tôi nhìn thấy người đàn ông đang đứng lên ở ngay gần lối vào.

Cú dừng lại đột ngột của tôi làm lối đi bị tắc, thế là Mark đâm sầm vào lưng tôi khiến tôi ngã ra phía trước. Đen và Nguy hiểm chụp lấy cổ tay, kéo tôi thẳng về phía anh ta. Lập tức toàn bộ không khí thoát khỏi hai buồng phổi tôi, và lý trí cũng biến mất luôn. Qua lớp quần áo, tay tôi vẫn cảm nhận được bắp tay rắn rỏi của anh, cùng với cơ bụng rắn chắc đang áp sát vào bụng tôi. Anh hít sâu làm ngực phập phồng khiến hai đầu vú tôi căng cứng.

Thôi rồi. Tôi hẳn đã vướng vào lời nguyên xui xẻo nào. Một loạt hình ảnh hiện ra chớp nhoáng báo cho tôi thấy trước cả ngàn kiểu mà tôi sẽ vấp té, trượt chân, ngã hay đâm sầm vào anh vào những ngày tháng sắp tới.

“Chào lần nữa,” anh thì thầm, độ rung trong giọng nói khiến cả người tôi tê dại vì khao khát. “Luôn hạnh được gặp em, Eva.”

Tôi đỏ mặt vì xấu hổ lẫn ham muốn, đồng thời cũng không cách nào đẩy anh ra dù cho trong phòng lúc đó còn có hai người khác đi cùng anh. Mọi việc càng khó khăn hơn khi anh cũng như chỉ nhìn thấy mỗi mình tôi, với cả cơ thể rắn chắc chừng như cũng đang phát ra ham muốn mạnh mẽ thấy rõ.

“Ông Cross,” Mark cất giọng sau lưng tôi. “Xin lỗi vì chúng tôi bước vào theo cách này.”

“Không cần xin lỗi đâu. Vậy mới đáng nhớ.”

Tôi loạng choạng trên gót giày khi được Cross buông ra, hai đầu gối nhũn ra sau cú va chạm. Anh vẫn mặc bộ vest đen với áo sowmi và cà vạt xám nhạt. Như thường lệ, anh vẫn quá đẹp.

Người ta cảm thấy thế nào khi sở hữu một nhan sắc như vậy nhỉ? Tôi chắc rằng đi đến đâu anh cũng gây ra phiền phức.

Mark đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng giúp tôi bình tĩnh lại.

Cross dán chặt mắt vào cánh tay Mark và vẫn nắm lấy khuỷu tay tôi cho đến khi Mark buông ra.

“Rồi.” Mark cũng bình thường trở lại. “Đây là trợ lý của tôi, Eva Tramell.”

“Chúng tôi gặp nhau rồi.” Cross kéo một cái ghế bên cạnh anh ta. “Cô Eva.”

Tôi đưa mắt nhìn Mark dò hỏi, trong khi vẫn cố khôi phục sau cú ép người vào cái thân thể gợi tình trong bộ đồ hiệu Fioravanti ấy.

Cross chồm tới và nhẹ nhàng ra lệnh, “Ngồi xuống đây, Eva.”

Trước khi thấy Mark khẽ gật đầu, tôi đã hạ mình xuống ghế theo lệnh của Cross, bản năng hoàn toàn lấn át trước khi lý trí phản đối.

Trong vòng một tiếng sau đó tôi cố gắng ngồi yên trong khi Mark bị quay bởi Cross và hai giám đốc khác của Kingsman, hai người phụ nữ tóc nâu quăn rũ mặc -ple mặc tiền.

Cô mặc bộ màu tím mâm xôi đặc biệt tranh thủ sự chú ý của Cross, trong khi cô trong bộ màu kem cổ tình tỏ vẻ tập trung vào sếp tôi. Cả ba đều có vẻ ấn tượng khi Mark giải thích cách làm thế nào mà công ty quảng cáo tạo ra các giá trị cụ thể cho thương hiệu của khách hàng, cũng như nói về những việc anh sẽ làm để đảm bảo kết quả mong muốn.

Tôi khâm phục sự điềm tĩnh của Mark dưới áp lực từ phía Cross, anh là kiểu người dễ dàng chi phối cuộc họp.

“Tốt lắm, ông Garrity,” Cross khen khi chuẩn bị kết thúc cuộc họp. “Tôi nóng lòng được xem hồ sơ thầu của ông. Yếu tố nào sẽ khiến được cô thử rượu Kingsman, cô Eva?”

Tôi giật mình, chớp mắt, “Xin lỗi?”

Ánh mắt chăm chú của anh như thiêu đốt, khiến tôi càng ngưỡng mộ Mark đã làm tốt đến thế dưới áp lực như vậy trong suốt một giờ đồng hồ.

Cross xoay ghế ngang với thành bàn, nhìn thẳng vào tôi. Tay phải anh đặt trên mặt bàn bằng gỗ trơn, các ngón tay thon dài thanh lịch gõ nhẹ. Tôi khẽ liếc nhìn cổ tay anh chỗ cuối ống tay áo, và vì một lý do không rõ ràng nào đó phần da thịt lộ ra được phủ bởi một lớp lông mỏng đó khiến tôi mê mải. Anh quá... đàn ông.

“Cô thích ý tưởng nào của Mark đưa ra hơn?” anh hỏi lại lần nữa.

“Tôi nghĩ tất cả đều xuất sắc.”

Vẫn giữ vẻ bình thản, anh nói, “Nếu cần tôi có thể bảo mọi người ra ngoài hết để cô có thể đáp thật lòng.”

Ngón tay tôi vịn vào hai thành ghế. “Thì tôi vừa trả lời thật lòng đó thôi, ông Cross. Nhưng nếu ông thật sự muốn biết, thì tôi nghĩ ý tưởng về sự sang trọng và gợi cảm nhưng không quá tốn kém sẽ hấp dẫn nhiều người nhất. Tuy nhiên tôi không đủ...”

“Tôi đồng ý.” Cross đứng dậy, cài nút áo ngoài. “Ông có định hướng tốt, ông Garrity ạ.”

Chúng ta sẽ thảo luận lại vào tuần tới.”

Tôi ngồi thêm một lúc, choáng bởi cái nhịp độ nguy hiểm mà mọi việc đang diễn ra. Rồi tôi nhìn Mark, thấy anh vừa ngạc nhiên thích thú vừa hơi có vẻ hoang mang.

Tôi đứng dậy bước ra cửa, nhận thấy rất rõ là Cross đang đi cạnh mình. Nhìn anh bước đi với vẻ uyển chuyển như con thú săn mồi nhưng vẫn điềm tĩnh đầy kiêu ngạo, tôi lại bị kích thích. Tôi đoán chắc anh làm tình rất giỏi và táo bạo, khiến người đàn bà chẳng những phải dâng hiến cho anh thứ anh muốn mà còn phát cuồng khi làm điều đó.

Cross đi sát bên tôi ra đến tận thang máy. Tôi nghĩ anh có tán gẫu với Mark đôi câu về thể thao hay gì đó, nhưng tôi đang quá bận tâm tới phản ứng của mình nên không để ý lắm.

Khi thang đến, tôi thở ra nhẹ nhõm rồi hấp tấp bước vào cùng Mark.

“Đợi một chút, Eva.” Cross nói nhẹ nhàng khi nắm khuỷu tay tôi giữ lại. “Cô ấy sẽ xuống ngay,” anh nói với Mark khi cửa thang máy đóng lại trước gương mặt ngạc nhiên của sếp tôi.

Cross không nói gì cho đến khi thang máy đi hẳn, rồi nhấn nút gọi thang máy một lần nữa và hỏi, “Em có đang ngủ với ai không?”

Câu hỏi được thốt ra một cách bình thường đến nỗi tôi phải mất một giây mới nhận ra anh vừa nói gì.

Tôi hít sâu một hơi. “Chuyện đó thì liên quan gì đến anh?”

Khi anh nhìn tôi, tôi như thấy lại những nét mà tôi đã thấy trong lần gặp đầu tiên – quyền lực khủng khiếp và thần kinh thép. Tôi thụt lùi một bước. Lần thứ hai. Ít ra lần này tôi không ngã. Vậy là có tiến bộ.

“Vì tôi muốn làm tình với em, Eva. Nên nếu có gì cản trở chuyện ấy thì tôi muốn biết.”

Cơn tê buốt đột ngột giữ hai đùi khiến tôi phải đưa tay vịn lên tường để giữ thăng bằng. Anh nói ra định đỡ tôi, nhưng tôi kịp giờ tay lên ngăn lại. “Có lẽ tôi không có hứng thú, ông Cross ạ.”

Một nụ cười ma quái khiến anh càng đẹp một cách không thể tưởng tượng nổi. Chúa ơi...

Âm thanh báo thang máy đang đến khiến tôi giật mình nhảy dựng do đang quá căng thẳng. Tôi chưa bao giờ bị khêu gợi nhiều đến như vậy. Tôi cũng chưa bao giờ bị người khác hấp dẫn đến cháy da như vậy. Mà tôi cũng chưa từng cảm thấy bị xúc phạm bởi người tôi đang thêm khát như lần này.

Tôi bước vào thang máy quay mặt lại nhìn anh.

Anh mỉm cười. “Hẹn lần sau, Eva.”

Cửa thang đóng, tôi nghiêng người tựa hẳn vào thanh vịn bằng đồng cổ lấy lại bình tĩnh. Tôi vẫn chưa hoàn hồn khi cửa thang máy mở ra và trước mắt là cảnh Mark đang đi lại trong phòng chờ trước văn phòng.

“Chúa ơi, Eva,” Mark lẩm bẩm khi đứng hẳn lại. “Chuyện gì là thế quái nào?”

“Tôi cũng không biết gì cả.” Tôi thở hắt ra, ước gì mình có thể chia sẻ với Mark cuộc đối thoại làm tôi rối rắm và bức bối vừa rồi, nhưng cũng hiểu sắp mình không thích hợp nghe những chuyện này. “Có sao đâu, miễn anh biết là ông ta sẽ để anh làm hợp đồng này.”

Một nụ cười xua đi cái nhú mày. “Ừ, có lẽ thế thật.”

“Như anh chàng ở cùng nhà với tôi hay nói, chúng ta phải ăn mừng. Hay để tôi đặt chỗ ăn tối cho anh và Steven nhé?”

“Sao lại không chứ? Nhà hàng Pure Food & Wine lúc bảy giờ nhé, nếu họ còn nhận đặt bàn. Nếu không, cô cứ làm chúng tôi ngạc nhiên.”

Chúng tôi chưa về tới văn phòng của Mark thì anh đã bị các sếp vỗ lấy – Michael Waters, giám đốc điều hành kiêm chủ tịch, Christine Field và Walter Leaman, chủ tịch và phó chủ tịch điều hành.

Tôi lặng lẽ nhanh chóng lùi về chỗ ngồi của mình.

Tôi gọi đến Pure Food & Wine để đặt một bàn cho hai người. Sau một hồi nài nỉ xin xỏ, cuối cùng cũng được.

Tôi để lại lời nhắn trong hộp thư thoại cho Mark: Hôm nay đúng là ngày may mắn của anh. Anh có bàn đặt cho hai người ăn tối lúc bảy giờ nhé. Chúc vui vẻ!

Tôi quẹt thẻ chấm công rồi hăm hở về nhà.

**

“Anh ta nói cái gì?” Cary ngồi phía bên kia bộ sofa màu trắng, lắc lắc đầu.

“Thì đó.” Tôi hớp thêm một ngụm rượu. Trên đường tôi đã ghé mua một chai rượu vang trắng về ướp lạnh. “Em cũng phản ứng như vậy. Em vẫn không chắc là mình có tưởng tượng ra cuộc nói chuyện đó vì bị anh ta bỏ bùa hay không.”

“Rồi sao?”

Tôi xếp chân ngồi tựa mình vào góc ghế. “Rồi sao cái gì?”

“Em biết mà, Eva.” Cary nhắc chiếc máy tính nhỏ ra khỏi bàn để lên hai chân đang bắt chéo. “Em có chấp nhận lời đề nghị đó không?”

“Em còn không biết anh ta là ai. Em không biết anh ta tên gì, trong khi anh ta lại phát bóng cho em như vậy.”

“Anh ta biết tên em.” Cary bắt đầu gõ lên máy. “Và còn cái hợp đồng với nhãn hiệu vodka nữa? Còn yêu cầu đúng sếp em nữa chứ?”

Tay tôi ngừng vuốt tóc. “Mark rất có tài. Nếu Cross có kiến thức kinh doanh, anh ta sẽ nhận ra và tận dụng điều đó.”

“Anh nghĩ anh ta có kiến thức kinh doanh.” Cary quay máy tính lại và cho tôi xem trang web chủ của Cross Industries với hình tòa nhà Crossfire. “Đó là tòa nhà của anh ấy, Eva. Gideon Cross sở hữu nó.”

Quý thật. Tôi nhắm mắt lại. Gideon Cross. Tôi nghĩ cái tên đó hợp với anh. Nó cũng gợi cảm và nam tính, lịch lãm như anh vậy.

“Anh ta có nhân viên phụ trách tiếp thị cho các công ty con. Nhiều nhân viên nữa là khác.”

“Đừng nói nữa, Cary.”

“Anh ta nóng bỏng, giàu có, và muốn ngủ với em. Vậy thì có vấn đề gì?”

Tôi nhìn anh. “Sẽ rất kỳ cục nếu cứ phải chạm mặt anh ta. Em muốn giữ công việc của mình lâu hơn. Em thật sự thích việc này. Em cũng thích Mark. Anh ta cho em tham gia vào mọi việc, nhờ đó mà chưa gì em đã học được rất nhiều rồi.”

“Em có nhớ bác sĩ Travis nói gì về các rủi ro lường trước được không? Bác sĩ khuyên thì phải nghe. Em đổi phỏ được mà. Em và Cross đều là người lớn cả.” Anh lại quay qua tìm kiếm qua mạng. “Ồi chào, em có biết là còn hai năm nữa anh ta mới ba mươi tuổi không? Nghĩ đến thể lực của anh ta mà xem.”

“Nghĩ đến sự thô lỗ thì có. Em thấy bị xúc phạm khi nghe anh ta ném ra câu nói đó. Em ghét bị xem như một bộ phận sinh dục biết đi.”

Cary dừng lại ngược lên nhìn tôi, ánh mắt anh dịu lại cảm thông. “Anh xin lỗi, bé cưng. Em mạnh mẽ hơn anh nhiều. Anh nghĩ em bị vướng bận bởi những thứ giống như anh.”

“Em nghĩ là không.” Tôi nhìn lảng sang nơi khác để tránh phải nói về những gì chúng tôi đã trải qua trong quá khứ. “Không phải em không muốn hẹn hò với anh ta. Nhưng hẳn phải có một cách khác hay hơn để bày tỏ với phụ nữ là anh muốn ngủ với cô ấy chứ.”

“Em nói đúng. Đúng là một tay kiêu ngạo. Cứ để hẳn thèm khát em đến chết. Đáng đời hẳn.”

Câu này làm tôi bật cười. Lúc nào Cary cũng có thể làm tôi cười. “Em không biết liệu đàn ông có chết được vì lý do đó không. Nhưng nghĩ vậy cũng thấy vui.”

Cary đóng máy lại dứt khoát. “Tối nay mình làm gì đây.”

“Em đang nghĩ có lẽ em sẽ đi xem thử cái phòng tập Krav Maga đó ở Brooklyn.” Kể từ sau khi gặp Parker Smith ở phòng tập Equinox, tôi có thể tìm hiểu thêm một chút về môn này, và sau một tuần vừa rồi thì có vẻ như việc xả căng thẳng bằng một môn vận động mạnh như vậy là hoàn toàn có lý.

Tôi biết việc này nghe ra khác hẳn so với làm tình với Gideon Cross, nhưng chắc nó an toàn hơn nhiều cho sức khỏe của tôi.

3. Chương 3

“Mẹ em và dượng Stanton chắc chắn sẽ không cho em thường xuyên đi đến nơi như thế này vào ban đêm đâu.” Cary nói, cuộn chặt chiếc áo khoác rất hợp thời trang quanh mình dù thời tiết không hề lạnh.

Căn nhà cũ mà Parker Smith dùng làm phòng tập là ngôi nhà tường gạch trong khu công nghiệp cũ đang lầy lắt tòn tại ở Brooklyn. Phòng tập rất rộng, những cánh cửa cuốn bằng kim loại to khiến bên ngoài nhìn vào không thấy được gì. Cary và tôi ngồi trên mấy chiếc thùng nhôm nhìn sáu người đang tập trên thảm.

“Úi.” Tôi nhăn mặt thông cảm khi thấy một người bị đá trúng háng. Cho dù có tấm bảo hộ thì cú đó hẳn cũng rất đau. “Làm sao dượng Stanton biết được chứ, Cary?”

“Có khi vì em phải nhập viện thì sao?” Anh liếc tôi. “Thật đấy. Krav Maga bạo lực lắm. Nó chính là đấu vật tự do. Mà cho dù em không bị lộ vì các vết bầm tím thì cha dượng em sớm muộn gì cũng phát hiện ra. Ông ấy luôn có cách.”

“Đó là do mẹ em kể với ông ta hết mọi chuyện. Nhưng lần này em không nói với mẹ nữa.”

“Sao vậy?”

“Bà không hiểu đâu. Bà sẽ nghĩ là em muốn tự vệ sau những chuyện đã xảy ra. Bà sẽ thấy tội lỗi và sẽ lại buồn. Mẹ em sẽ không tin là em tập môn này đơn giản vì thích và để bớt căng thẳng.”

Tôi tựa cằm lên tay nhìn Parker tập với một người phụ nữ. Anh ta quả là người hướng dẫn không tồi. Anh kiên nhẫn, chu đáo và giải thích mọi thứ một cách rất dễ hiểu. Khu vực xung quanh đây khá phức tạp, nhưng có vẻ như nó phù hợp với bộ môn này. Một nhà kho cũ rộng lớn là một địa điểm vô cùng thực tế.

“Anh chàng Parker đó thật quyến rũ.” Cary lẩm bẩm.

“Anh ta có đeo nhẫn cưới mà.”

“Anh thấy rồi. Miếng mồi ngon bao giờ cũng bị giành mất trước.”

Sau buổi tập Parker đến tiếp chuyện với chúng tôi. Đôi mắt đen long lanh rạng rỡ, nụ cười sáng bừng. “Cô thấy sao, Eva.”

“Tôi phải đăng ký ở đâu?”

Nụ cười gợi cảm của anh khiến Cary bầu chặt lấy tay tôi.

“Mời theo tôi.”

**

Ngày thứ Sáu khởi đầu tốt đẹp. Mark hướng dẫn tôi về quy trình thu thập tài liệu để chuẩn bị cho hồ sơ thầu, và anh kể đôi chút về Cross Industries và Gideon Cross, không quên nhấn nhá rằng anh và Cross cùng tuổi với nhau.

“Lúc nào tôi cũng phải tự nhắc mình như vậy,” Mark nói. “Khi đối diện với anh ta sẽ khó mà nhớ được là anh ta vẫn còn rất trẻ.”

“Đúng vậy,” tôi tán thành, lòng thầm thất vọng khi nghĩ rằng mình sẽ không được gặp Cross trong hai ngày rồi. Dù luôn tự nhủ chuyện đó chẳng có nghĩa lý gì, thực tế tôi lại rất hoang mang. Tôi nhận ra mình thực sự mong được gặp anh trong khi biết thừa là khả năng đó không xảy ra. Những lúc tôi gặp anh thời gian lúc nào cũng qua rất nhanh trong vội vã gấp rút. Thêm vào đó, chỉ nhìn thấy anh thôi đã rất vui rồi. Tôi không có việc gì hay ho giống như vậy để làm trong kỳ nghỉ cuối tuần cả.

Khi đang ngồi trong phòng Mark ghi chép thì điện thoại trên bàn tôi reo. Tôi đứng lên xin phép ra ngoài bắt máy. “Văn phòng của Mark Garrity...”

“Eva, cưng. Con khỏe không?”

Nghe giọng cha dượng, tôi thất vọng ngồi xuống ghế. Với tôi ông dượng lúc nào cũng khoác cái giọng điệu của một nhà quý tộc – có học thức, uy quyền và ngạo mạn. “Chào dượng. Có chuyện gì ạ? Mẹ con khỏe không?”

“Mọi chuyện đều ổn. Mẹ con vẫn tuyệt vời như mọi khi.”

Giọng ông dịu lại khi nhắc tới vợ, quả thực tôi thấy cảm kích vì điều đó. Thật ra tôi mang ơn ông vì rất nhiều thứ, nhưng đôi khi không dễ để thừa nhận như vậy vì nó làm tôi có cảm giác là một người con phản bội. Tôi biết cha ruột tôi luôn rất ý thức về sự khác biệt lớn trong thu nhập của hai người.

“Tốt quá,” tôi đáp, thấy nhẹ người. “Con nghe cũng mừng. Dượng và mẹ có nhận được thiệp cảm ơn của con về cái áo đầm và bộ lễ phục cho Cary không?”

“Có, con thật chu đáo, nhưng dượng và mẹ không cần con phải cảm ơn vì những thứ đó. Con chờ một chút nhé.” Rồi ông nói gì đó với ai đó ở đầu dây bên kia, có lẽ là thư ký của ông. “Eva cưng, dượng muốn ta cùng ăn trưa hôm nay, dượng sẽ cho Clancy đến đón con.”

“Hôm nay à? Con nghĩ đằng nào mình cũng gặp nhau vào tối mai mà. Để đến mai không được sao?”

“Không, phải là hôm nay.”

“Nhưng con chỉ có một tiếng đồng hồ nghỉ trưa thôi.”

Có ai đó vỗ lên vai khiến tôi quay lại và thấy Mark đang đứng bên cạnh. “Hôm nay nghỉ hai tiếng đi,” anh thì thầm. “Cô xứng đáng được như vậy.”

Tôi thở dài và nhép môi hai chữ cảm ơn. “Mười hai giờ được không?”

“Tuyệt. Dượng mong gặp con.”

Tôi không háo hức chuyện gặp riêng ông dượng nhưng vì nghĩa vụ, tôi rời văn phòng lúc mười hai giờ kém, đi ra cửa đã thấy xe đang đợi mình bên vệ đường. Clancy, tài xế kiêm vệ sĩ của dượng Stanton, mở cửa cho tôi khi tôi chào anh ta, rồi nhanh chóng ngồi sau tay lái đưa tôi vào trung tâm thành phố. Hai mươi phút

sau đó tôi đã ngồi bên chiếc bàn họp trong văn phòng của Stanton, nhìn bữa trưa hấp dẫn dành cho hai người được bày sẵn.

Chẳng bao lâu sau khi tôi đến, Stanton bước vào, nhìn bảnh bao và nổi bật. Mái tóc bạch kim trắng xóa, gương mặt nhiều nếp nhăn nhưng vẫn rất đẹp. Mắt ông có màu xanh nhẹ như màu jean đã mòn bạc, cái nhìn rất sắc sảo và thông minh. Ông rất gọn gàng và khỏe mạnh vì đã chịu khó sắp xếp thời gian trong lịch làm việc bận rộn của mình để tập luyện, ngay cả trước khi cưới được người vợ mà ông rất tự hào, là mẹ tôi.

Tôi đứng lên khi ông đến gần và cúi người hôn nhẹ lên má tôi. “Hôm nay con nhìn rất đáng yêu, Eva.”

“Cảm ơn dương.” Tôi giống mẹ ở mái tóc vàng tự nhiên. Nhưng còn màu mắt xám là thừa hưởng từ cha tôi.

Ngồi xuống chiếc ghế ở đầu bàn, Stanton biết nền trời New York ở ngay phía sau lưng mình và tận dụng phong nền ấn tượng đó.

“Con ăn đi.” giọng ông pha chút mệnh lệnh, điều thường thấy ở những người đàn ông có quyền lực. Những người như Gideon Cross.

Lúc bằng tuổi Cross thì ông có giống vậy không nhỉ?

Tôi cầm nĩa lên và bắt đầu nếm món xa lát phô mai với gà, quả việt quất và quả óc chó. Thức ăn ngon, còn tôi lại rất đói. Tôi mừng thầm là Stanton không bắt đầu câu chuyện ngay để tôi có đủ thời gian thưởng thức bữa ăn, nhưng hóa ra sự trì hoãn ấy chẳng được bao lâu.

“Eva à, dương muốn bàn với con về việc con theo tập Krav Maga.”

Tôi đỏ người. “Sao ạ?”

Stanton nhấp một ngụm nước đá rồi tựa ra phía sau, xương hàm ông lập tức hình thành cái vẻ nghiêm nghị báo trước là điều ông sắp nói sẽ không dễ chịu gì. “Tôi qua mẹ con như phát điên khi con đến phòng tập đó ở Brooklyn. Dương phải mất một lúc để trấn tĩnh và thuyết phục bà ấy là dương có thể thu xếp cho con theo đuổi sở thích đó của con trong một môi trường an toàn hơn. Mẹ con không muốn...”

“Khoan đã.” Tôi đặt nĩa xuống, hết hứng ăn. “Làm sao mẹ biết con đi đâu?”

“Cô ấy theo dõi tín hiệu trên điện thoại di động của con.”

“Không thể nào,” tôi thở mạnh, ngồi tựa hẳn vào ghế. Vẻ tự nhiên trong câu trả lời của dương, như thể đó là điều bình thường nhất trên đời, làm tôi thấy phát bệnh. Bao tử tôi nhộn nhạo như muốn tổ chức tiệc ăn ra hơn là tiêu hóa chúng. “Đó chính là lý do mẹ khẳng định muốn con dùng điện thoại của công ty dương. Thì ra chẳng phải vì muốn con đỡ tốn tiền.”

“Dương nhiên tiết kiệm là một lý do. Nhưng chủ yếu là để mẹ con yên tâm.”

“Yên tâm hả? Yên tâm khi theo dõi đứa con gái đã trưởng thành của mình? Như vậy không bình thường chút nào. Dương phải thấy vậy chứ. Mẹ vẫn còn gặp bác sĩ Petersen chứ?”

Ông có vẻ không vui. “Dĩ nhiên là còn.”

“Dương không biết. Đó là việc riêng của Monica, dương không xen vào.”

Tôi cũng nghĩ vậy. Ông nâng niu, áp ụ, chiều chuộng bà. Ông làm hư bà. Ông để cho bà thoải mái nuôi dưỡng nỗi ám ảnh về sự an toàn của tôi. “Bà ấy phải quên chuyện cũ đi. Con đã quên được rồi.”

“Hồi đó con chưa biết gì, Eva. Mẹ con thấy có lỗi vì đã không bảo vệ được con. Chúng ta phải cho bà ấy quyền được như vậy.”

“Quyền ư? Bà ấy theo dõi con!” Đầu óc tôi quay cuồng. Sao mẹ tôi lại có thể xâm phạm cuộc sống riêng tư của tôi như vậy? Vì lý do gì? Bà đang tự làm mình phát điên và kéo cả tôi theo. “Việc này phải chấm dứt.”

“Để sắp xếp thôi. Dương đã nói Clancy. Anh ta sẽ lái xe đưa đón con mỗi lần con cần vào Brooklyn. Mọi việc đã được lo liệu rồi. Như vậy sẽ thuận tiện hơn cho con.”

“Đừng có mà lèo lái mọi việc theo hướng vì lợi ích của con.” Mắt tôi cay xè, cổ họng nóng rát vì cố kiềm những giọt nước mắt phần uất. Tôi ghét cái cách ông nói về Brooklyn như thể đó là một đất nước khác ở thế giới thứ ba. “Tôi là người trưởng thành. Tôi tự quyết định ỉnh. Điều đó có ghi trong luật đó!”

“Đừng có ăn nói với dượng như vậy, Eva. Dượng chỉ muốn chăm sóc ẹ con và con thôi.”

Tôi đẩy ghế đứng dậy. “Dượng chiều mẹ quá. Dượng để cho bà ấy phát cuồng, và làm tôi phát cuồng theo luôn.”

“Ngồi xuống. Con phải ăn tiếp đi. Monica lo là con ăn uống không đủ dinh dưỡng.”

“Cái gì mà bà ấy chả lo, dượng Richard. Đó chính là vấn đề.” Tôi buông khăn ăn xuống bàn. “Con phải quay về văn phòng.”

Tôi quay đi, sải bước dài về phía cửa để thoát ra càng nhanh càng tốt. Tôi lấy lại túi xách từ thư ký của dượng Stanton và vứt lại điện thoại trên bàn. Clancy, vốn nãy giờ chờ tôi ở khu vực lễ tân, bước theo, và tôi hiểu mình không nên đuổi anh ta đi. Clancy sẽ không nghe lệnh bất cứ ai ngoài Stanton.

Suốt dọc đường khi được Clancy đưa về, tôi ngồi hậm hực trên băng ghế. Thật ra dù tôi có làm mình làm mẩy cỡ nào đi chăng nữa, thì sau cùng tôi cũng không hơn gì ông dượng, tôi vẫn sẽ chịu thua. Tôi sẽ lại nhượng bộ và chiều theo ý mẹ tôi, bởi vì tôi không nỡ để bà phải đau khổ thêm nữa. Mẹ tôi vô cùng yếu đuối và dễ xúc động, mà bà lại thương tôi đến phát cuồng.

Khi về đến Crossfire tâm trạng tôi vẫn còn u ám. Khi Clancy lái xe đi, tôi đứng trên lề đường đông đúc cố nhìn xem có một cửa hàng nào để vào mua một thanh socola không, đồng thời tìm một nơi có bán điện thoại di động.

Kết cuộc là tôi đi một vòng quanh tòa nhà và mua hết cả mớ kẹo ở một cửa hàng Duane Reade bên góc đường rồi mới quay lại Crossfire. Tôi mới nghỉ trưa được gần một tiếng, nhưng chắc sẽ không dùng tới thời gian thừa mà Mark cho phép. Tôi muốn làm việc để tạm quên đi cái gia đình điên rồ của mình.

Khi vào một thang máy không có ai, tôi xé toạc một thanh kẹo rồi cắn ngấu nghiến. Tôi đang sắp sửa xài hết “quora” ón socola mà tôi tự đặt ra ỉnh trước khi lên đến tầng hai mươi thì thang máy dừng ở tầng bốn. Tôi thầm vui vì có thêm một chút thời gian để thưởng thức hương vị socola đắng và kẹo caramen.

Cánh cửa thang máy mở ra: là Gideon Cross đang trò chuyện cùng hai người đàn ông khác.

Như những lần trước, tôi hụt hơi khi nhìn thấy anh, khiến cơn bức dọc ban nãy đang sắp sửa tan hết lại được khơi mào. Sao anh lại có ảnh hưởng lên tôi như vậy? Khi nào thì tôi mới miễn nhiễm với anh đây?

Anh liếc vào trong, khi nhìn thấy tôi, môi anh chậm rãi cong lên thành một nụ cười khiến tim tôi ngừng đập.

Hay thật. Đúng là vận đen. Hôm nay tôi giống như đang thi vượt chướng ngại vật.

Cross ngừng cười chuyển sang nhíu mày: “Chúng ta sẽ bàn tiếp sau,” anh nói tiếp với hai người kia trong khi mắt vẫn nhìn tôi.

Rồi anh bước vào thang, nhưng gờ tay cản họ lại. Hai người này vô cùng ngạc nhiên, hết liếc nhìn tôi lại liếc nhìn Cross.

Tôi bước ra ngoài khi nghĩ là đi thang khác sẽ tốt hơn cho thần kinh của tôi vào lúc này.

“Đừng có vội như thế, Eva.” Cross nắm lấy khuỷu tay kéo tôi vô lại. Cửa thang đóng và thang máy lại vụt đi lên.

“Anh làm gì đó?” Tôi cau kính. Sau cuộc nói chuyện với Stanton, tôi không cần thêm một người đàn ông ra lệnh ỉnh.

Cross vẫn nắm lấy cánh tay và dò xét gương mặt tôi với ánh nhìn xanh lơ sáng chói của mình. “Có gì đó không ổn. Là chuyện gì vậy?”

Luồng điện quen thuộc lại chạy giữa chúng tôi, lực hút thậm chí còn mạnh hơn, một phần do tâm trạng của tôi hiện giờ. “Là anh.”

“Tôi à?” Ngón tay anh trượt qua vai tôi. Buông tôi ra, anh lấy từ trong túi một chiếc chìa khóa cắm vào bảng điều khiển thang máy. Đèn trên bảng số tắt hết ngoại trừ con số tầng trên cùng.

Lần này anh cũng lại mặc đồ màu đen, sơ mi kẻ sọc xám nhỏ. Thật khác khi nhìn anh từ phía sau. Anh có đôi vai rộng nhưng không quá đồ sộ, làm nổi bật phần eo và đôi chân dài. Những sợi tóc dài mượt phủ trên cổ áo khiến tôi muốn nắm lấy và kéo. Thật mạnh. Tôi muốn anh cũng hung hãn như mình. Tôi muốn đánh nhau.

“Tôi không có tâm trạng để dành cho ông, ông Cross.”

Anh nhìn cây kim kiểu cổ phía bên trên cửa thang máy lần lượt chỉ những tầng chúng tôi đang đi qua. “Tôi sẽ làm cho em có tâm trạng.”

“Tôi không hứng thú.”

Cross liếc nhìn tôi qua vai. Áo và cà vạt của anh có cùng màu xanh với đôi mắt. Màu sắc lúc nào cũng gây hiệu ứng vô cùng mạnh mẽ. “Đừng nói dối, Eva. Đừng bao giờ nói dối.”

“Tôi không nói dối. Cho dù tôi có bị anh cuốn hút thì đã sao? Tôi nghĩ hầu hết phụ nữ đều sẽ cảm thấy thế.” Tôi gói thanh kẹo đang ăn dở lại, bỏ vào cùng với những thanh khác rồi nhét cả bọc vào túi xách. Tôi không cần socola khi hít thở bầu không khí với Gideon Cross. “Nhưng tôi không muốn làm bất cứ điều gì với anh cả.”

Anh xoay người lại nhìn thẳng vào tôi, nụ cười ma mị lại nở ra trên cái miệng độc ác. Về thoải mái và vô tư của anh càng làm tôi tức tối. “Cuốn hút là một từ quá nhạt nhẽo để diễn tả - anh đưa tay ra dấu khoảng cách giữa chúng tôi - cái này.”

“Nói tôi điên cũng được, nhưng tôi thật sự cần phải thích một ai đó trước khi cởi quần áo và hùng hục với họ.”

“Không phải điên,” anh nói, “Nhưng tôi không có thời gian để hẹn hò.”

“Đó là điểm khác biệt giữa chúng ta. Thật tốt khi đã nói được rõ ràng.”

Anh bước tới, tay đưa lên mặt tôi. Tôi cố không né đi vì không muốn anh được thỏa mãn khi thấy tôi sợ sệt. Anh rê ngón tay trên khóe môi tôi, rồi chạm vào môi mình. Anh mút ngón tay và rên lên. “Socola và em. Thật ngọt ngào.”

Tôi rùng mình, thấy nóng ran khi tưởng tượng cảnh mình nhắm nháp socola trên tấm thân gợi tình của anh.

Ánh mắt tối lại, anh hạ giọng thân thiết. “Lãng mạn không phải sở trường của tôi, Eva. Nhưng tôi biết cả ngàn cách để làm em sung sướng. Hãy để tôi thử xem.”

Thang máy chậm dần rồi dừng hẳn. Cửa mở khi anh rút chìa khóa ra.

Tôi lùi về góc thang rồi hất nhẹ cổ tay xua anh đi. “Tôi thật sự không có hứng thú.”

“Chúng ta sẽ bàn sau.” Cross nắm lấy khuỷu tay tôi, nhẹ nhàng nhưng cương quyết, lôi tôi ra khỏi thang máy.

Tôi bước theo vì thích cái cảm giác kích thích khi ở cạnh anh, và cũng bởi tò mò muốn biết anh sẽ nói gì sau khi chiếm mất năm phút của tôi.

Anh đi qua cửa an ninh, không hề chậm bước.

Cô gái tóc đỏ xinh đẹp ở quầy lễ tân vội vã đứng dậy, định nói gì đó trước khi anh lắc đầu.

Ngậm chặt miệng và mở to mắt, cô ta nhìn chúng tôi đi qua như bay.

May mắn là đường vào văn phòng của Cross rất ngắn. Anh chàng thư ký đứng lên khi thấy sếp đi tới nhưng không nói gì khi nhận ra anh đang đi cùng người khác.

“Tôi không nghe điện thoại, Scott,” Cross nói với anh ta, lôi tôi vào văn phòng của mình qua hai lớp cửa kính.

Dù đang bức tức tôi cũng không thể không ấn tượng với văn phòng rộng lớn của Cross.

Căn phòng nhìn ra thành phố qua hai mặt tiền có các ô cửa sổ cao chạy suốt từ sàn tới trần ở cả hai mặt, bức tường ngăn cách với phần còn lại của công ty cũng bằng kính. Bức vách bằng kính mờ đối diện với chiếc bàn giấy khổng lồ treo đầy các màn hình đang chiếu tin tức trên khắp thế giới. Có ba khu vực ghế ngồi, mỗi khu vực như thể đều rộng hơn toàn bộ văn phòng của Mark, có cả một quầy pha rượu có bày các bình cổ thon bằng thủy tinh gắn đá quý, đó là mảng màu sắc duy nhất trong toàn cảnh chỉ toàn đen, trắng và xám.

Cross bấm một cái nút trên bàn để đóng cửa, rồi bấm một cái nút khác và ngay lập tức các bức tường bằng kính mờ đi, khiến tất cả nhân viên bên ngoài đều không thể nhìn thấy chúng tôi. Các cửa kính nhìn ra ngoài đều không được dán một lớp phim phản chiếu màu ngọc bích phía bên ngoài nên chúng tôi hoàn toàn được riêng tư. Anh cởi áo khoác rat reo lên giá. Rồi anh quay sang tôi lúc này vẫn đang đứng ngay sau cửa ra vào. “Uống gì không, Eva.”

“Không, cảm ơn.” Quý thần ơi, trông anh chỉ mặc ghi lê thậm chí còn hấp dẫn hơn. Tôi nhìn rõ hơn hình dáng cân xứng của anh với đôi vai mạnh mẽ, các bắp thịt uốn lượn khi anh di chuyển.

Anh ra hiệu về phía bộ sofa da màu đen. “Em ngồi xuống đi.”

“Tôi phải quay về văn phòng.”

“Tôi cũng có cuộc họp lúc hai giờ. Chúng ta làm rõ việc này sớm chừng nào thì đều có thể quay lại làm việc nhanh chừng ấy. Giờ thì ngồi xuống.”

“Anh nghĩ chúng ta cần phải làm rõ việc gì?”

Anh thở hắt ra rồi bế thốc tôi lên như chú rể bế cô dâu và mang tôi đến bên chiếc sofa, đặt tôi xuống rồi ngồi xuống bên cạnh. “Làm rõ sự phản đối của em. Đã đến lúc bàn bạc xem phải cần làm những gì để đưa em lên giường.”

“Cần một phép lạ.” tôi lùi xa ra, nới rộng khoảng cách giữa chúng tôi. Khi kéo mạnh mép chiếc váy màu xanh ngọc bích cho gọn, tôi thầm ước hôm nay mình đã mặc quần chứ không phải váy. “Tôi thấy cách anh yêu cầu vô cùng thô lỗ và xúc phạm.”

Tôi bị kích thích vô cùng, nhưng đời nào thừa nhận.

Anh nheo mắt nhìn tôi. “Nghe có vẻ thô kệch nhưng đó là sự thật. Anh không thấy em giống loại phụ nữ thích nghe nịnh nọt khoác lác hơn là sự thật.”

“Tôi cũng không phải chỉ là một công cụ tình dục.”

Chân mày anh giãn ra, “Ừ, vậy thì thôi.”

“Tôi đi được chưa?” Tôi đứng dậy.

Anh nắm cổ tay kéo tôi ngồi xuống lại.

“Chưa. Chúng ta chỉ vừa bắt đầu câu chuyện, cả hai ta đều bị hấp dẫn mãnh liệt nhưng đều không muốn hẹn hò. Vậy thì chính xác là em muốn gì, Eva? Em có muốn bị quyến rũ không?”

Tôi vừa thích vừa ghét cuộc nói chuyện này. Và đương nhiên cũng thấy bị cuốn hút. Làm sao mà không được khi đối diện với một người hấp dẫn và nam tính cực kỳ lại đang vô cùng quyết tâm làm tình với tôi. Tuy vậy, tôi vẫn thấy bất bình. “Cái kiểu tính toán tình ái như một thương vụ không làm tôi hứng thú.”

“Đưa ra tiêu chuẩn ngay từ đầu sẽ tránh được những mong đợi không thỏa đáng và thất vọng về sau.”

“Anh nói đùa chắc.” Tôi quắc mắt. “Anh biết mình vừa nói gì không? Vậy thì sao lại gọi đó là làm tình? Sao không gọi hẳn là xuất tinh vào một cái lỗ đi?”

Anh ngửa cổ ra sau cười lớn làm tôi càng tức tối. Giọng cười khàn đục như nước nóng dội vào tôi. Sự hiện diện của anh lúc này gây nhói người như một vết đau có thật trên da thịt.

Còn việc anh đang cười thích thú biến anh trở lại người hơn trước mặt tôi, không còn là thần thánh nữa. Người thật bằng da bằng thịt.

Tôi đứng bật dậy và né ra xa. “Tình dục không nhất thiết phải có hoa hồng và rượu vang, nhưng, vì Chúa, dù có là gì, nó cũng phải rất riêng tư, và dựa trên một mối quan hệ thân mật và tôn trọng lẫn nhau.”

Anh ngừng cười khi đứng dậy, mắt tối sầm. “Cuộc sống của anh không có những thứ nhập nhằng như vậy. Có lẽ em muốn anh thay đổi nguyên tắc đó. Anh thì không thấy có lý do gì để làm vậy.”

“Tôi chẳng muốn anh làm cái quái gì cả. Giờ thì để tôi về làm việc.” Tôi sải bước về phía cửa và giật nắm tay vịn, lau bầu chửi rửa khi cửa vẫn không mở. “Cho tôi ra, Cross.”

Tôi cảm thấy anh đến sau lưng mình, chống hai tay lên mặt kính hai bên vai tôi, nhốt tôi vào giữa. Tôi không thể chống cự khi anh ở quá gần.

Sức mạnh ý chí và ham muốn của anh đã trở thành một lực hút gần như hữu hình. Khi ở đủ gần, tôi bị bao vây bởi lực hút ấy, bị nó kéo vào với anh. Mọi thứ bên ngoài ngừng hiện hữu, còn ở bên trong cơ thể tôi đang bị lôi về phía anh. Đầu óc tôi quay cuồng khi nghĩ dù anh khiến tôi bực bội nhưng lại có một tác động quá lớn đối với tôi. Làm thế nào mà tôi lại bị kích thích bởi người đã nói những lời lẽ đáng ra phải làm tôi nguội lạnh.

“Quay lại đây, Eva.”

Tôi nhắm mắt mong chống lại cơn ham muốn khi nghe giọng nói như ra lệnh của anh.

Chúa ơi, mùi hương của anh. Anh tỏa ra nỗi thèm khát hừng hực khiến tôi cũng điên dại theo. Tôi càng mất tự chủ bởi cảm giác bực bội ban nãy với Stanton và với Cross.

Tôi muốn anh. Muốn kinh khủng. Nhưng tôi biết anh chỉ mang lại rắc rối. Thật tình, tự tôi đã có đủ rắc rối rồi. Tôi không cần ai giúp thêm nữa trên phương diện đó.

Tôi thì cái trán đang nóng ran lên vào thành kính mát lạnh. “Bỏ đi, Cross.”

“Ừ. Em phiền phức quá.” Môi anh lướt nhẹ sau vành tai tôi. Một tay anh kéo tôi về phía anh. Anh cũng bị kích thích như tôi, tôi cảm thấy cái va chạm vào lưng. “Quay lại tạm biệt anh đi.”

Thất vọng và hơi hối hận, tôi xoay người lại trong vòng tay anh, tựa vào kính để lưng mát dịu lại. Anh đang cong người bao phủ xuống tôi, mái tóc bồng bềnh phủ quanh gương mặt hoàn mỹ, trán tựa hẳn lên thành kính để áp sát tôi hơn. Tôi không còn không gian để thở nữa. Bàn tay ban nãy đặt trên thắt lưng tôi giờ đang nắm bóp hông khiến tôi phát điên lên.

Anh nhìn tôi, ánh mắt xoáy sâu da diết.

“Hôn anh đi.” Anh khàn giọng. “Anh chỉ cần vậy thôi.”

Tôi liếm đôi môi khô khốc, thở nhẹ. Anh rên lên, cúi đầu xuống dán chặt môi mình lên môi tôi. Tôi thần thờ vì làn môi anh trông cứng rắn nhưng hóa ra lại quá mềm mại, và vì nụ hôn dịu dàng tiến vào. Tôi hé miệng để lưỡi anh vào miệng mình, đắm chìm trong nụ hôn dài ngọt lịm. Nụ hôn của anh thật mãnh liệt, khéo léo nhưng cũng vừa đủ hung hãn để khiến tôi bị kích thích.

Tôi thả túi xách xuống sàn, hai tay luồn vào tóc anh. Tay tôi nắm lấy những sợi tóc mềm mại đó cho gần thêm nữa. Anh khẽ rên rỉ, càng hôn sâu hơn như muốn uống lấy tôi trong cơn dục vọng. Tôi nghe nhịp tim anh áp chặt ngực mình, vậy là đây không phải là giấc mơ tôi tự thêu dệt nên.

Anh đẩy chúng tôi ra khỏi bức kính, nâng tôi lên từ phía sau. “Anh muốn em, Eva. Phiền phức cũng được, anh không thể cưỡng lại được.”

Toàn thân tôi dán chặt vào anh, cảm nhận rõ rệt từng tế bào của cái cơ thể nóng bỏng và săn chắc đó. Tôi hôn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi thấy làn da mình ướt át nhạy cảm, ngực mềm ra, trĩu nặng. Cặp chân run rẩy theo từng nhịp tim.

Tôi chưa kịp nhận ra thì đã thấy mình nằm trên ghế sofa. Cross đang đè lên tôi, một chân đứng dưới sàn còn đầu gối kia tựa trên ghế. Tay trái anh đỡ thân mình trong khi tay phải kẹp chặt phía sau đầu gối tôi rồi lướt dần lên phía trên đùi như thể đang sờ vào một vật sở hữu của mình.

Anh thở mạnh khi chạm đến chiếc nịt tất. anh chuyển ánh nhìn từ mặt tôi xuống phía dưới, rồi kéo chiếc váy trên người tôi lên cao.

“Chúa ơi, Eva.” Một âm thanh sôi sục khê rung trên ngực anh, khiến tôi rùng mình. “Sếp em thật là may mắn vì hần đồng tính.”

Hoàn toàn mê muội, tôi nhìn thân hình Cross hạ xuống trên người mình. Cơ bắp tôi căng lên vì ước muốn áp sát vào anh, thúc giục sự hòa hợp giữa chúng tôi, điều mà tôi hằng mong mỏi từ khi lần đầu nhìn thấy anh. Cúi đầu xuống, anh lại ngấu nghiến môi tôi với một sự mãnh liệt có phần thô bạo.

Đột nhiên anh giật mạnh người lại, đứng lên và suýt vấp ngã.

Tôi vẫn nằm đó thở hổn hển, ướt át và sẵn sàng. Rồi tôi nhận ra tại sao anh lại phản ứng như vậy.

Có ai đó sau lưng anh.

4. Chương 4

Tôi hoảng hồn, vội vàng ngồi dậy kéo váy xuống. “... người hẹn với sếp lúc hai giờ tối rồi ạ.”

Phải mất rất lâu tôi mới nhận ra là giọng nói đó phát ra từ chiếc loa, còn trong phòng vẫn chỉ có mình tôi và Cross. Cross đứng ở đầu kia của sofa, lồng ngực phập phồng, mặt đỏ bừng. Cà vạt anh gần như rơi ra, áo quần xộc xệch.

Trong đầu tôi chợt hình dung mình trông nhếch nhác ra sao vào lúc này. Mà lại còn muộn giờ làm nữa chứ.

“Chúa ơi.” Anh lấy hai tay ôm đầu. “Giữa ban ngày ban mặt. Ngay trong văn phòng của anh!”

Tôi đứng dậy cố chỉnh trang lại quần áo.

“Làm vậy nè.” Anh bước lại, kéo vạt áo tôi lên.

Quá tức giận vì chuyện suýt nữa đã xảy ra trong cái lúc mà đáng ra tôi phải đang làm việc, tôi đập vào tay anh. “Thôi đi, để cho tôi yên.”

“Em đi đi, Eva.” Anh vừa nói dứt khoát vừa cầm lấy mép chiếc áo lụa màu đen của tôi chỉnh lại sao cho hàng nút nằm ngay ngắn trở lại ở chính giữa ngực. Xong anh kéo cái váy xuống, dùng tay vuốt phẳng lại, thao tác rất bình tĩnh và chuyên nghiệp. “Em sửa tóc lại đi.”

Cross mặc áo khoác rồi chỉnh lại cà vạt. Chúng tôi tiến ra cửa cùng lúc, khi tôi cúi xuống nhặt cái túi xách, anh cũng cúi người theo.

Anh kéo lấy cầm tôi để hướng mặt tôi về phía mình, giọng nhẹ nhàng. “Em vẫn ổn chứ?”

Cổ họng tôi khô đắng. Tôi vừa bị kích thích, vừa thấy tức tối, lại vừa ngượng chín cả người.

Cả đời tôi chưa bao giờ mất tự chủ như vậy. Tôi càng tức hơn đó lại là anh, người đáng ra phải khiến tôi phát ốm vì đề cập đến chuyện tình dục một cách vô cùng bệnh hoạn.

Tôi giật cảm ra khỏi tay anh. “Nhìn tôi có gì là ổn không?”

“Nhìn em đẹp và rất khêu gợi. Anh đang thèm muốn em đến nỗi phát điên lên đây. Chỉ thiếu chút xíu nữa thôi là anh sẽ kéo em trở lại ghế và làm cho em sung sướng đến nỗi phải van xin anh đó.”

“Cũng không khó hiểu tại sao anh lại có giọng lưỡi này,” tôi lầm bầm, nhưng lại không thấy bị xúc phạm. Thậm chí sự thèm muốn lộ liễu của anh còn có tác dụng kích thích ghê gớm.

Tôi khoác túi xách rồi đứng thẳng lên, chân vẫn còn hơi run. Tôi cần phải tránh xa con người này ra, rồi sau khi hết giờ làm tôi muốn ngồi một mình uống một ly ra trò.

Cross đứng lên cạnh tôi. “Anh sẽ cố giải quyết hết công việc cần thiết trong vòng từ giờ tới năm giờ. Rồi anh sẽ đón em.”

“Không có đâu. Giữa chúng ta vẫn không có gì thay đổi cả.”

“Còn lâu mới không có.”

“Đừng có kiêu căng như vậy, Cross à. Ừ thì tôi có mất tự chủ trong một tích tắc, nhưng tôi vẫn không muốn cái anh muốn đâu.”

Anh nắm lấy tay vặn cửa. “Em có muốn. Em chỉ không muốn theo cách của anh thôi. Cho nên mình sẽ xem xét và bàn bạc lại.”

Lại cái giọng điệu sắc mùi công việc đó, ngắn gọn và khô khan. Cột sống tôi cứng lại.

Tôi với tay xoay nắm cửa rồi vòng dưới cánh tay Cross lách ra ngoài. Anh chàng thư ký cùng với ba người khác, hai nam một nữ, bước vội ngay sau chúng tôi. Tôi nghe tiếng anh nói sau lưng.

“Scott sẽ đưa quý vị vào phòng trước. Tôi sẽ vào ngay.”

Anh bắt kịp tôi ở quầy lễ tân, vòng tay qua giữ chặt hông tôi. Tôi không muốn làm âm ỉ nên đợi đến khi ra đến thang máy mới né khỏi anh.

Anh vẫn bình thản nhấn nút gọi thang. “Năm giờ nhé, Eva.”

Tôi nhìn chằm chằm vào đèn hiệu trên đầu cửa. “Tôi không rảnh.”

“Vậy thì ngày mai.”

“Cuối tuần này tôi không rảnh ngày nào.”

Anh bước ra trước mặt tôi, gần giọng. “Bạn với ai?”

“Không phải việc của...”

Anh bịt miệng tôi lại. “Thôi. Chỉ cần cho anh biết khi nào. Và trước khi em cự tuyệt, hãy nhìn anh thật kỹ đi, em có thấy anh giống kiểu người dễ nản chí không?”

Mặt anh đan lại, ánh mắt đầy quyết tâm. Tôi rùng mình. Tôi thật sự không chắc mình sẽ thắng Gideon Cross trong cuộc đọ ý chí này.

Tôi nuốt nước bọt, chờ anh bỏ hẳn tay xuống mới nói, “Tôi nghĩ cả hai ta đều cần bình tĩnh lại. Nên dừng lại vài ngày để suy nghĩ đã.”

Anh vẫn kiên trì. “Giờ tan sở ngày thứ Hai nhé.”

Thang đến, tôi bước vào trong, quay ra nhìn anh rồi đáp, “Giờ ăn trưa ngày thứ Hai.”

Giờ nghỉ trưa chỉ có một tiếng, như vậy an toàn hơn.

Ngay khi cửa thang chuẩn bị đóng, anh nói. “Mình chắc chắn sẽ gặp lại nhau, Eva ơ.”

Đối với tôi, câu đó nghe vừa như lời hứa lại vừa như lời đe dọa.

**

“Không phải lo đâu, Eva.” Mark nói khi tôi về tới bàn làm việc lúc gần hai giờ mười lăm. “Cô không bỏ lỡ công việc đâu, tôi cũng ăn trưa với ông Leaman về trễ, vừa về đến thôi.”

“Cám ơn anh.” Nhưng dù sao tôi vẫn thấy áy náy. Buổi sáng thứ Sáu vốn dĩ đầy phấn chấn của tôi dường như đã cách xa hàng thế kỷ.

Từ lúc đó đến năm giờ chúng tôi tiếp tục làm việc, thảo luận về một khách hàng trong ngành thức ăn nhanh, rồi tìm ý tưởng để cải tiến quảng cáo của một chuỗi cửa hàng thực phẩm sạch.

“Hay thử nói đến khía cạnh tình ái xem sao.” Mark nói đùa mà không biết điều đó vô tình lại có chút liên quan đến tâm trạng của tôi.

Điện thoại reng ngay khi tôi vừa tắt máy tính và đang lấy túi xách ra khỏi ngăn kéo tủ. Liếc nhìn đồng hồ chỉ đúng năm giờ, tôi tự hỏi mình có nên nghe máy không vì đã chính thức hết giờ làm việc.

Nhưng do vẫn còn thấy áy náy về vụ ăn trưa về trễ, coi như để chuộc lỗi, tôi nhắc ông nghe. “Văn phòng của Mark Garrity...”

“Eva, cực cưng. Richard nói con để quên điện thoại di động ở văn phòng của ông ấy.”

Tôi thở mạnh rồi ngồi tựa hẳn vào ghế, trong đầu không khỏi hình dung chiếc khăn tay ướt sũng luôn đi kèm với giọng nói lo lắng đó của mẹ. Điều đó khiến tôi vừa thương vừa tức. “Mẹ khỏe không?”

“Ôi chào, mẹ khỏe, cảm ơn con gái.” Giọng nói của mẹ tôi rất nữ tính, pha chút hơi thở, như kiểu giọng Marilyn Monroe pha với Scarlett Johansson. “Clancy đã mang cái điện thoại tới gửi ở dưới nhà cho con đó, con phải dùng điện thoại mới được, lỡ khi cần gọi cho ai đó thì sao...”

Tôi vốn đang cân nhắc chuyện giữ cái điện thoại đó nhưng sẽ chuyển tất cả cuộc gọi sang một số khác mà không ẹ biết. Nhưng lúc này tôi thấy lo lắng hơn về một chuyện khác. “Bác sĩ Petersen có nói gì khi biết mẹ theo dõi điện thoại của con không?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc. “Ông ấy hiểu mẹ lo lắng cho con.”

Tôi đưa tay sờ sờ sống mũi. “Con nghĩ đã đến lúc mình nên cùng đến gặp ông ấy lần nữa, mẹ à.”

“À, được chứ, ông ấy có nói là muốn gặp lại con.”

Thì tại vì ông ấy ngờ rằng mẹ vẫn chưa khỏe hẳn mà.

Tôi đổi đề tài. “Con rất thích công việc mới này.”

“Vậy thì tốt quá! Sếp của con tốt với con chứ!”

“Anh ấy tuyệt lắm. Không ai bằng.”

“Đẹp trai không?”

Tôi mỉm cười. “Rất đẹp trai, nhưng có người yêu rồi.”

“Chán thật. Miếng mồi ngon lúc nào cũng bị xí mất.” Nghe mẹ cười, tôi cũng cười theo.

Tôi rất thích mỗi khi thấy mẹ vui. Ước gì bà vui vẻ như thế thường xuyên hơn. “Con mong gặp mẹ tối mai tại bữa tiệc.”

Monica Tramell Barker Mitchell Stanton, tên đầy đủ của mẹ tôi, là kiểu người rất thích hợp với các hoạt động giao tế xã hội, một phần do vẻ đẹp lộng lẫy và sang trọng của bà luôn thu hút sự chú ý của người khác giới.

Bà nói ngay, “Vậy mình hãy chuẩn bị thật kỹ nhé. Hai mẹ con mình và Cary sẽ đi mỹ viện thư giãn và làm đẹp. Đẳng nào con cũng cần thư giãn sau một tuần làm việc vất vả mà.”

“Con không từ chối đâu, mà chắc chắn Cary cũng vậy.”

“Ôi mẹ mong quá. Mai mẹ cho xe đến đón tụi con khoảng mười một giờ nhé?”

“Rồi, tụi con sẽ chuẩn bị sẵn sàng.”

Sau khi cúp máy, tôi tựa hẳn vào thành ghế, thở hắt ra, cảm thấy cần ngâm mình trong bồn nước nóng để thư giãn. Tôi chả thèm quan tâm Gideon Cross biết chuyện tôi có nghĩ tới anh ta khi tự thỏa mãn hay không. Ước chế chỉ khiến tôi yếu đuối trước Cross, trong khi tôi dám chắc anh ta không hề gặp phải vấn đề đó. Chắc chắn anh ta có sẵn hàng tá bồ bịch xếp hàng chờ sẵn mỗi ngày.

Khi tôi đang thay giày cao gót bằng giày đế bằng thì điện thoại lại reo. Quả là mẹ tôi ít khi bị lừa quá lâu. Khoảng thời gian năm phút sau khi cúp máy vừa đủ để bà nhận ra là tôi vẫn chưa trả lời gì về vụ cái điện thoại. Tôi lần nữa không muốn nghe máy, nhưng nghĩ lại, tôi thấy hôm nay mình nên giải quyết cho xong mọi phiền phức trước khi về nhà.

Tôi nghe máy bằng câu chào thường lệ, nhưng thiếu hẳn sức sống.

“Anh vẫn đang nghĩ tới em.”

Chất giọng ượt mà của anh đột nhiên khiến tôi thấy nhẹ nhõm và nhận ra mình đang mong chờ được nghe nó, phải, ngay trong hôm nay.

Ôi trời. Nỗi thèm khát mãnh liệt đến độ tôi biết ngay anh đã trở thành thứ chất gây nghiện, thành nguồn cơn của mọi cơn hưng phấn cực điểm.

“Eva, anh vẫn còn cảm thấy em, anh vẫn ngửi thấy mùi hương của em ở đây. Từ khi em về, suốt cả buổi trời anh vẫn cố, và đã phải trải qua hai cuộc họp và một buổi nói chuyện trực tiếp trong tình trạng đó. Em thắng rồi đó, nói cho anh biết em muốn gì đi.”

“VẬY HẢ.” Tôi thì thầm. “Để tôi nghĩ xem.”

Tôi im lặng để anh chờ máy trong khi chợt nhớ tới lời của Cary “Hãy để hần thèm khát em đến chết”, “Ừm... tôi chưa nghĩ ra gì cả. Nhưng tôi có một lời khuyên chân thành cho anh.

Anh nên đi mà tìm một người phụ nữ nào đó đang thèm anh nhỏ dãi. Hai người cứ làm tình đến khi đi hết nổi thì thôi. Làm vậy xong, đến thứ Hai khi gặp lại tôi anh sẽ hoàn toàn bình phục và trở lại với cuộc sống đơn điệu đầy ám ảnh của anh.”

Từ đầu dây bên kia tôi nghe thấy tiếng lưng anh tựa vào chiếc ghế da. “Chỉ lần này thôi nhé, Eva. Lần sau mà em còn xúc phạm anh như vậy anh sẽ bắt em nằm xuống ăn đòn đó.”

“Tôi không hứng thú với chuyện đó.” Nhưng cái giọng hăm dọa đó của anh lại làm tôi bị kích thích. Thì Đen và Ngụy hiểm mà.

“Chuyện đó mình hãy bàn sau. Trong khi chờ đợi thì nói cho anh biết em hứng thú với cái gì.”

Tôi đứng lên. “Anh quả là có chất giọng phù hợp với dịch vụ điện thoại khiêu dâm. Nhưng tôi phải cúp máy đây. Tôi có lịch tự vui vẻ rồi.”

Lẽ ra lúc đó tôi nên cúp máy ngay để cho việc cự tuyệt có tác dụng hơn. Nhưng tôi lại tò mò muốn biết xem anh có hả hê như dự đoán của tôi không. Hơn nữa, tôi cũng đang thích thú cuộc trò chuyện này.

“Ôi, Eva.” Cross cất tiếng rên yếu ớt. “Em quyết tâm bắt anh phải năn nỉ phải không? Anh phải làm sao em mới cho anh tham gia cùng em đây?”

Tôi phớt lờ cả hai câu hỏi của anh, khoác túi xách lên vai và thấy may là anh không nhìn thấy tay tôi đang run. “Tạm biệt, Gideon.”

Cúp máy xong tôi đi thang bộ xuống hết hai mươi tầng lầu. Thế này vừa coi như tập thể dục vừa giúp tôi tránh những phiền phức có thể có trong thang máy.

Về được đến nhà sau một ngày dài dằng dẳng, tôi mừng đến nỗi gần như nhảy chân sáo vào cửa. Trong đầu chỉ vang lên mỗi một câu “Thật sung sướng khi cuối cùng cũng về tới nhà”, tôi lao nhanh vào phòng khách khiến hai người đang ngồi trên ghế sofa giật bắn mình.

“Ồi!” tôi thốt lên và lập tức thấy ngượng vì sự vô ý của mình. Cary và người khách của anh vẫn trong tư thế đang hòang, nhưng chỉ nhìn hai người ngồi sát bên nhau đủ thấy họ rất thân thiết.

Tôi bất giác không kiềm được nghĩ đến Gideon Cross, cái gã luôn muốn lột bỏ hết mọi sự thân mật khỏi hành vi mà tôi cho là cần nhiều sự thân mật nhất. Tôi từng có nhiều mối tình một đêm, cũng từng có bạn tình không ràng buộc, nên hơn ai hết tôi biết sự khác nhau giữa ân ái và giải trí đơn thuần. Dù vậy, tôi vẫn chưa bao giờ có thể coi chuyện đó giống như một cái bắt tay. Thế nên tôi thấy thật đáng buồn cho Cross, dù anh không phải mẫu người cần được cảm thông hay trắc ẩn.

“Này, cưng.” Cary đứng lên cất tiếng gọi tôi. “Nãy giờ anh cứ mong em sẽ về trước khi Trey phải đi.”

“Một tiếng nữa mình có lớp.” Trey giải thích, bước vòng qua chiếc bàn nước để tiến đến phía tôi lúc tôi bỏ túi xách xuống sàn nhà và đứng sau kệ bếp. “Mình rất vui vì kịp gặp bồ trước khi đi.”

“Mình cũng vậy.” Tôi bắt tay Trey, tranh thủ quan sát anh chàng. Tôi đoán Trey cũng tầm tuổi tôi, dáng người cao trung bình, cơ bắp khá rắn chắc, mái tóc vàng lò xo hơi rối, cặp mắt ướt màu hạt dẻ và sống mũi chắc chắn đã từng bị gãy.

“Mình phải làm một ly đã, các anh không phiền chứ?” Tôi hỏi lịch sự. “Hôm nay mệt quá.”

“Cứ tự nhiên đi.” Trey đáp.

“Cho anh một ly với.” Cary cũng nhập hội. Hôm nay anh mặc một chiếc quần jean rộng màu đen, áo len đen hở vai. Trông anh nhẹ nhàng thoải mái nhưng cũng rất thanh lịch, màu tóc nâu và đôi mắt xanh ngọc bích nổi bật.

Tôi lại chỗ tủ rượu lôi bừa một chai ra.

Trong khi tôi mở rượu rót ra ly, Trey đút hai tay vào túi quần, đu đưa trên gót giày và khẽ trò chuyện với Cary.

Bỗng điện thoại reng, tôi cầm ống nghe. “Xin chào?”

“Xin chào, Eva phải không? Parker Smith đây mà.”

“Chào anh.” Tôi tựa hẳn người vào kệ, “Anh khỏe không?”

“Hy vọng em không phiền khi anh gọi. Dượng của em cho anh số này vì anh gọi di động cho em hoài không được.”

Lại nữa. Tôi đã phát ngán với ông dượng cả ngày nay rồi. “Không sao. Có rắc rối gì à?”

“Em nói giỡn chắc? Mọi thứ quá tuyệt vời là đằng khác. Cha dượng em cứ như ông bụt vậy. Ông ấy tài trợ cho phòng tập của anh nhiều thiết bị mới và còn cho sửa lại một số chỗ để đảm bảo an toàn hơn. Đó là lý do anh gọi cho em. Bắt đầu từ tuần sau phòng tập sẽ đóng cửa để sửa chữa nhé. Thứ Hai tuần sau nữa mình sẽ bắt đầu tập tành lại.”

Tôi nhắm mắt lại cố không nổi cáu. Đây không phải lỗi của Parker, là do dượng và mẹ tôi bị ám ảnh về việc phải bảo vệ cho tôi. Rõ ràng họ không thấy cố gắng bảo vệ tôi trong khi tôi đang ở cạnh những người được huấn luyện để làm chính cái việc đó là rất buồn cười. “Nghe hay đó. Em rất mong được tập với anh.”

“Anh cũng mong, Eva ạ. Anh sẽ bắt em khổ luyện đó. Chúng ta sẽ không lãng phí tiền của của mẹ em đâu.”

Tôi đặt ly rượu đầy trước mặt cho Cary rồi uống một ngụm lớn từ ly của mình. Tôi chưa bao giờ hết ngạc nhiên về những gì tiền có thể mua được. Nhưng tôi tự nhủ là Parker không có lỗi nên thôi, không phàn nàn gì nữa.

“Chúng ta sẽ bắt tay vào tập đầu tuần sau nữa nhé. Anh đưa lịch trình tập cho lái xe của em rồi.”

“Được thôi. Gặp lại anh sau nhé.” Tôi cúp máy, vô tình bắt gặp Trey đang lén nhìn Cary, ánh mắt dịu dàng tràn đầy sự triu mến ngọt ngào, khiến tôi chợt nghĩ mình nên tạm gác mấy vấn đề này sang một bên: “Trey này, mình rất tiếc vì gặp bồ lúc bồ sắp phải đi. Hay tối thứ Tư tại mình cùng ăn pizza nhé, nếu bồ rảnh? Mình muốn tại mình có thời gian trò chuyện nhiều hơn.”

“Tối thứ Tư mình lại có lớp.” Trey cười tiếc rẻ, mắt liếc nhìn Cary, “Thứ Ba thì được đó.”

“Tuyệt.” Tôi mỉm cười. “Tại mình sẽ gọi pizza về rồi vừa ăn vừa xem phim.”

“Hoàn toàn đồng ý.”

Cary thưởng cho tôi một cái hôn gió khi anh tiễn Trey ra cửa. Khi trở vào, anh cầm lấy ly rượu rồi nói luôn, “Rồi, Eva, nói nghe xem nào. Em đang bức bối chuyện gì phải không?”

“Đúng là vậy.” Tôi gạt đầu, cầm chai rượu bước ra phòng khách.

“Lại là Gideon Cross phải không?”

“Ừ, mà bây giờ em chẳng muốn nói tới hắn ta nữa.” Dù cái kiểu quyết tâm của Gideon đúng là có làm tôi thích thú, nhưng mục đích của anh ta lại rất tồi. “Kể em nghe về anh và Trey đi, hai người làm sao mà quen nhau?”

“Anh biết Trey qua công việc. Cậu ấy là trợ lý của một tay chụp ảnh. Sao, đẹp trai chứ hả?” Mắt anh sáng ngời hạnh phúc. “Cậu ấy còn rất lịch thiệp nhé, như một quý ông chính hiệu vậy.”

“Ai mà ngờ được trên đời này vẫn còn người như vậy nhỉ?” Tôi lảm bảm rồi uống hết ly rượu.

“Nghĩa là sao?”

“À không có gì. Em xin lỗi, Cary. Cậu ta được đó, lại có vẻ thích anh lắm. Đang học nhiếp ảnh hả?”

“Học thú y.”

“Chà, hay quá.”

“Anh cũng thấy vậy. Mà thôi tạm quên Trey đi. Nói anh nghe chuyện gì đang làm em không vui vậy? Trút ra hết đi.”

Tôi thở dài. “Thì là mẹ em. Bà biết chuyện em theo tập với Parker và đang phát hoảng lên.”

“Hả? Sao mẹ em biết? Anh thề là không có nói với ai hết.”

“Em biết, em chả bao giờ nghĩ là anh nói cả.” Tôi rót thêm ình một ly rượu nữa. “Nghe nè, bữa giờ mẹ vẫn theo dõi điện thoại di động của em.”

Cary nhướn mày. “Thiệt đó hả? Nghe... thấy ghê quá.”

“Chứ còn gì nữa. Em cũng nói vậy với Stanton, mà ông ấy bỏ ngoài tai.”

“Trời đất quỷ thần ơi.” Cary đưa tay vuốt tóc. “Vậy giờ em tính sao?”

“Em sẽ mua một cái điện thoại khác. Em sẽ thử nói chuyện với bác sĩ Petersen xem ông ta có thể giúp mẹ thay đổi suy nghĩ không.”

“Đúng đó, nhờ bác sĩ giúp đỡ đi. Còn công việc hôm nay thế nào? Vẫn thú vị chứ hả?”

“Vẫn tốt.” Tôi ngả đầu ra chiếc gối trên sô pha, nhắm mắt lại. “Bây giờ chỉ còn công việc và anh là hai cái phao của em thôi.”

“Thế còn cái gã tử phú quynh rũ trẻ trung đang theo đuổi em thì sao? Coi nào, Eva, anh đang tò mò muốn chết được. Kể anh nghe chuyện gì xảy ra đi.”

Đương nhiên là tôi kể hết với Cary. Tôi muốn biết anh nghĩ gì về mọi chuyện. Nhưng lúc tôi kể xong anh vẫn ngồi im. Tôi nhồm dấy, nhìn vào mặt anh, lúc này đang căn môi, hai mắt sáng rực.

“Cary nè, anh đang nghĩ gì?”

“Tự nhiên anh thấy hơi rạo rức khi nghe chuyện của em.” Cary cười lớn, giọng cười ấm đầy nam tính khiến tôi phần nào vơi đi những bức dọc. “Anh ta hẳn là đang rất rối trí đây. Anh ước gì được nhìn thấy cái bản mặt của anh ta lúc bị em chọc tức đến nỗi phải dọa đánh đòn em.”

“Em cũng không ngờ anh ta lại nói như vậy.” Chỉ việc nhớ lại cái giọng của Cross lúc đó cũng đủ khiến mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay tôi và để lại dấu trên ly rượu tôi cầm. “Lúc đó anh ta nghĩ cái quái gì nhỉ?”

“Đánh đòn thì cũng không có gì quá đáng. Hơn nữa, lúc trên ghế sô pha anh ta thích ở trên em mà, nên chắc cũng không đến nỗi là loại thích mấy trò quái dị đâu.” Cary buông mình xuống ghế, gương mặt đẹp trai nở một nụ cười tươi. “Rõ ràng em đang là một thách thức lớn đối với cái gã vốn rất ít khi bị thách thức đó nha. Mà anh ta lại còn nhượng bộ để có được em nữa chứ, việc này không thường xảy ra đâu. Cứ nói cho anh ta biết em muốn gì đi.”

Tôi rót nốt chỗ rượu còn lại cho hai đứa, cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút vì rượu bắt đầu ngấm. Tôi muốn gì vào lúc đó hả? Ngoài cái việc rõ ràng rành rành đã xảy ra ư?

“Bọn em hoàn toàn không hợp nhau.”

“Em vẫn nghĩ vậy sau sự việc xảy ra trong văn phòng anh ta à?”

“Kìa, Cary. Để em nói nha. Anh ta đỡ em dậy khỏi sàn nhà trong sảnh, rồi rủ em làm tình.

Chỉ có vậy thôi đó. Ngay cả một gã trai lạ mà em gặp ở quán rượu còn làm được nhiều hơn vậy mà. Ít ra cũng hỏi đại loại, “Chào em, em tên gì? Em có thường tới đây không? Em đi cùng ai? Em đang uống gì vậy? Em làm việc ở gần đây không?”

“Rồi, rồi, hiểu rồi.” Anh đặt ly rượu xuống bàn. “Minh ra ngoài chơi đi. Tới một quán rượu, hay đi nhảy nhót cho đã đời. Biết đâu mình sẽ gặp một gã nào đó có thể khiến em vui lên một chút.”

“Hoặc ít nhất cũng mời em một ly rượu.”

“Mà nè, Cross cũng đã mời em một ly lúc ở văn phòng hẳn còn gì.”

Tôi đứng dậy, lắc đầu. “Sao cũng được. Em đi tắm rồi mình đi nha.”

**

Tôi hăng hái lao vào các chốn ăn chơi nhảy nhót. Cary và tôi ghé qua một loạt các quán rượu và sàn nhảy ở khu trung tâm, từ Tribeca đến East Village, phí bao nhiêu là tiền mua vé vào cửa, nhưng bù lại thấy rất vui. Tôi nhảy nhiều đến nỗi hai chân mỗi như muốn gãy, nhưng tôi ráng chịu đựng không hé môi cho đến khi Cary chịu hết nổi đôi giày độn gót, phải lên tiếng than đau trước.

Lúc hai đứa vừa ra khỏi một sàn nhảy, định ghé vào cửa hàng Walgreens để mua dép cho tôi thay thì thấy có người đang phát tờ rơi quảng cáo ột quán rượu cách đó vài dãy phố.

“Đây sẽ là nơi thích hợp để quý cô nghỉ chân một chút.” Anh ta mời, nghe hoàn toàn không có vẻ giả tạo hay phóng đại thường thấy ở các tay tiếp thị. Tôi càng tò mò hơn vì bộ quần áo anh ta đang mặc có vẻ đắt tiền – quần jean đen và áo cổ lọ. Không có tờ rơi hay ảnh quảng cáo. Anh chàng chỉ đưa tôi một cái danh thiếp làm bằng giấy cói in chữ mạ vàng sáng lên dưới ánh đèn đường. Tôi tự nhủ mình phải giữ lại cái danh thiếp này để làm mẫu tham khảo cho ý tưởng thiết kế.

Xung quanh chúng tôi dòng người vẫn luôn hối hả. Cary lúc đó đã uống nhiều hơn tôi vài ly, anh liếc nhìn dòng chữ trên tấm danh thiếp. “Có vẻ phô trương ha.”

Anh chàng tiếp thị nói luôn. “Anh chị cầm danh thiếp này đến sẽ được miễn vé vào cửa đó.”

“Hay quá.” Cary nói, choàng tay qua người tôi kéo đi. “Minh đi thôi. Biết đâu em sẽ tìm được một anh chàng tử tế.”

Lúc đến nơi chân tôi đã đau kinh khủng, nhưng tôi không còn muốn than vãn gì nữa khi nhìn thấy lối vào. Khách đứng xếp hàng dài đến tận cuối phố và vòng sang cả góc đường.

Từ bên trong cánh cửa để mở vọng ra giọng hát tha thiết của Amy Winehouse. Thỉnh thoảng vài người khách ăn mặc sành điệu bước ra, ai cũng tươi cười.

Quả như lời người tiếp thị, tấm danh thiếp thần kỳ giúp chúng tôi được vào ngay không phải xếp hàng và cũng chẳng mất tiền vé. Cô nàng tiếp tân tuyệt đẹp dẫn đường cho hai đứa tôi lên một phòng VIP yên tĩnh trên lầu, nhìn xuống có thể thấy sân khấu và sàn nhảy. Chúng tôi được đưa đến một góc nhỏ gần ban công, nơi có chiếc bàn và hai ghế sofa bằng nhung hình bán nguyệt. Cô nàng đặt menu thức uống lên giữa bàn rồi nói. “Thức uống của anh chị sẽ do chúng tôi mời. Chúc anh chị một buổi tối vui vẻ.”

“Úi chà.” Cary reo lên. “Tụi mình hên quá.”

“Em nghĩ tay tiếp thị kia nhận ra anh từ một mẫu quảng cáo đó.”

“Vậy thì tuyệt quá còn gì?” Cary cười toe toét. “Chúa ơi, thật là một đêm tuyệt vời. Được đi chơi với cô em gái thân thiết, mà còn tìm được một niềm vui lớn nữa chứ.”

“Là sao?”

“Anh đã quyết định sẽ bắt đầu với Trey.”

Nghe vậy tôi rất vui. bấy lâu nay tôi luôn mong cho Cary gặp được người tốt với anh. “Trey rủ anh đi chơi chưa?”

“Chưa. Nhưng anh nghĩ không phải vì cậu ấy không muốn.” Cary khẽ nhướn vai kéo thẳng chiếc áo thun có những đường cắt rất nghệ sĩ. Kết hợp cùng với chiếc quần da màu đen và vòng tay có mấu nhọn, anh nhìn rất hoang dại và quyến rũ. “Anh nghĩ Trey muốn dò xét chuyện giữa anh và em trước. Cậu ấy có vẻ sốc khi biết anh đang sống chung nhà với phụ nữ, rằng anh đã chuyển đến đây từ một nơi ở bên kia đầu đất nước để ở cùng với em. Cậu ấy lo là anh lưỡng tính và đang cặp với em. Vì vậy nên hôm nay anh mới muốn hai người gặp nhau, để cho cậu ấy biết mối quan hệ giữa hai đứa mình.”

“Em xin lỗi, Cary. Em sẽ cố làm cho cậu ta yên tâm.”

“Đừng lo, đâu phải lỗi của em. Nếu tụi anh có duyên thì mọi việc sẽ tự ổn thôi.”

Lời trấn an của Cary chẳng làm tôi thấy yên lòng hơn. Tôi cố nghĩ xem mình có thể làm gì để giúp anh không.

Bỗng có hai thanh niên đến bên bàn chúng tôi. “Hai bạn không phiền nếu chúng tôi ngồi chung chứ?” người cao hơn hỏi.

Tôi liếc nhìn Cary rồi nhìn lại hai anh chàng mới tới. Cả hai đều đẹp trai, nhìn như hai anh em. Dáng đứng rất tự tin, thoải mái và cả hai đều cười rất tươi.

Tôi vừa định mở miệng nói, dĩ nhiên là không phiền, thì một bàn tay rất ấm từ đâu đặt lên vai tôi, siết nhẹ. “Cô này có bạn rồi.”

Đối diện tôi, Cary đang há hốc miệng nhìn Gideon Cross bước tới chìa tay ra cho anh. “Chào Taylor. Gideon Cross.”

“Cary Taylor.” Cary cười tươi khi bắt tay Gideon. “Nhưng anh biết tên tôi rồi. Rất vui được gặp anh. Tôi nghe kể về anh suốt.”

Trong đầu tôi thật sự nghĩ đến chuyện giết Cary vì đã nói câu đó.

“Vây tốt quá.” Gideon ngồi xuống cạnh tôi. Tay anh choàng qua sau lưng tôi, các ngón tay liên tục ve vuốt cánh tay tôi như thể nó là của anh. “Có lẽ tôi bắt đầu có chút hy vọng.”

Tôi xoay người qua nhìn vào mặt anh, nói nhỏ nhưng gần giọng. “Anh đang làm cái gì vậy?”

Anh ném cho tôi ánh mắt cứng cõi. “Làm bất cứ cái gì cần thiết.”

“Anh đi xuống nhảy đây.” Cary đứng dậy với nụ cười tinh quái. “Lát nữa anh quay lại nhé.”

Bỏ mặc cái nhìn van lơn của tôi, Cary ra dấu một nụ hôn gió trước khi biến mất cùng với hai anh chàng kia. Tim tôi đập loạn xạ khi nhìn ba người đi khỏi. Thêm một phút nữa trôi qua. Việc phốt lờ Gideon có vẻ như vừa kỳ cục mà vừa khó thực hiện.

Tôi liếc nhìn anh. Anh mặc cái quần rộng màu xám chì, áo len cổ tim màu đen, một sự kết hợp vừa tinh tế vừa có gì đó xuề xòa thoải mái. Tôi thích cái vẻ dịu dàng của anh khi mặc bộ đồ này, dù biết đó chỉ là cảm giác đánh lừa. Anh không hề dịu dàng tí nào.

Tôi hít một hơi dài, cảm thấy mình cần cố gắng xả giao chút. Suy cho cùng, chẳng phải tôi luôn chỉ trích việc anh muốn bỏ qua hết những giai đoạn tìm hiểu này để nhảy thẳng lên giường nào?

“Nhìn anh rất...” Tôi chột im bật. Đẹp trai. Tuyệt vời. Choáng ngợp. Quyến rũ... Cuối cùng tôi chọn một câu rất nhạt. “Tôi thích vẻ bề ngoài của anh.”

Lông mày anh cong lên. “A, vậy là em có thích thứ gì đó ở anh. Em thích vẻ ngoài nói chung, hay chỉ là bộ quần áo? Hay chỉ cái áo? Hay cái quần?”

Giọng nói của anh lại bắt đầu có tác dụng với tôi. “Nếu chỉ có cái áo thì sao?”

“Anh sẽ mua một tá áo như vậy để ngày nào cũng mặc.”

“Thế thì mất mặt nhỉ.”

“Em không thích cái áo hả?” Anh hỏi dồn.

Tay tôi cứ động đây không yên trên đùi. “Tôi rất thích cái áo, mà cũng thích cả bộ nữa.”

Anh nhìn tôi chăm chăm một lúc rồi nói. “Chuyện tự vui vẻ của em tới đâu rồi?”

Quý thần ơi. Tôi nhìn lảng ra chỗ khác. Chuyện này nói qua điện thoại thì dễ hiểu hơn nhiều. Còn bây giờ, ngồi đây với cái ánh nhìn xanh thẳm này thì thật là khổ. “Tôi không chia sẻ mấy chuyện riêng tư đó.”

Anh vuốt má tôi bằng lưng bàn tay. “Em đỏ mặt kìa.”

Tôi thấy được sự hả hê trong giọng nói của anh nên chuyển đề tài. “Anh đến đây thường xuyên không?”

Trời. Không hiểu tôi moi ở đâu ra cái câu rở tiền đó nữa.

Anh cầm lấy tay tôi, mân mê. “Khi nào cần thiết thôi.”

Tôi bỗng thấy lạnh người vì một cơn ghen đột ngột. Tôi nhìn anh giận dữ, mà thực chất lại cũng thấy tự giận mình.

“Nghĩa là sao? Là chỉ khi anh cần sẵn mồi thôi hả?”

Môi Gideon cong lên thành một nụ cười thiên thần làm tôi suýt mất hồn. “Khi cần đưa ra những quyết định quan trọng. Chỗ này là của anh, Eva à.”

Dĩ nhiên rồi. Khỉ thật.

Cô hầu bàn xinh xắn đặt xuống bàn hai chiếc ly vuông chứa thứ thức uống lạnh có màu hồng, nhìn Gideon cười tình tứ. “Của anh đây, anh Cross. Hail y Stoli Elit với việt quất. Em giúp thêm được gì cho anh không?”

“Tạm thời vậy thôi, cảm ơn.”

Rõ ràng cô ả cũng muốn chen chân vào danh sách bồ bịch của anh, trông mà phát bực.

Nhưng rồi tôi bị hai ly nước trên bàn lôi kéo sự chú ý. Đây là thức uống yêu thích của tôi mỗi khi vào quán rượu, hơn nữa tôi toàn gọi món này cả đêm nay trước khi đến đây. Tự nhiên tôi thấy không yên. Anh nhấp một ngụm, ngậm trong miệng một lúc như đang thử rượu rồi mới nuốt. Các cử động của môi và cổ anh khiến tôi rạo rực, nhưng cũng chẳng là gì so với ánh nhìn anh đang chiếu vào tôi.

“Cũng được.” Anh thì thầm. “Nói anh nghe xem bọn anh pha món này có ngon không?”

Rồi, rất nhanh, anh cúi xuống hôn tôi. Tôi thấy trước nhưng cũng không tránh. Môi anh mát lạnh, vẫn còn nguyên mùi vị việt quất pha với rượu. Ngon tuyệt. Mọi cảm xúc và sức lực bị dồn ép trong tôi bỗng dưng trỗi dậy không cách nào đè nén được nữa. Tôi luồn tay vào mái tóc mềm mại để ghì giữ lại trong khi tận hưởng hương vị của anh trên đầu lưỡi.

Tiếng rên rỉ của anh là âm thanh gợi tình nhất gây nên một cơn co thắt dữ dội giữa hai chân tôi.

Bỗng tôi giật mình bừng tỉnh, nhận ra mình đang làm gì, nên quay mạnh đi, thở hổn hển.

Gideon vẫn rúc mặt vào má tôi, môi anh mân mê vành tai tôi. Anh cũng đang thở gấp như tôi. Trên tay anh, những viên đá va vào thành ly phát ra tiếng lanh canh làm bừng tỉnh mọi giác quan đang bị kéo căng tới độ của tôi.

“Anh phải vào trong em, Eva.” Anh rít lên khe khẽ. “Anh thèm em quá.”

Tôi nhìn xuống ly nước trên bàn, cố sắp xếp lại mớ suy nghĩ lẫn thắc mắc hỗn độn trong đầu. “Làm sao anh biết?”

Lưỡi anh luồn vào vành tai khiến tôi rùng mình. Cảm giác như từng tế bào của tôi đều bị hút về phía anh. Tôi thấy mình cạn kiệt sức lực khi phải cố gắng cưỡng lại anh.

“Biết cái gì?” Anh hỏi.

“Biết tôi thích uống cái gì. Biết tên họ của Cary.”

Anh hít một hơi dài rồi nhấc đầu khỏi mặt tôi. Đặt ly nước xuống bàn, anh ngồi lùi xa, xoay người lại, gác một đầu gối lên ghế và nhìn thẳng vào tôi. Anh đặt một tay lên thành ghế, các ngón tay mơn trớn bờ vai tôi.

“Hồi nãy em có ghé qua một quán khác của anh. Anh thấy tên em trên hóa đơn và biết em đã uống cái gì. Còn tên của Cary thì anh thấy trên hợp đồng thuê nhà cùng với em.”

Mọi thứ bỗng quay cuồng xung quanh tôi. Không đời nào... Hết điện thoại, thẻ tín dụng, rồi cả căn hộ tôi đang ở. Tôi thấy nghẹt thở. Tôi thấy mình như bị cầm tù bởi mẹ tôi và Gideon.

“Eva. Chúa ơi. Em trắng bệch rồi nè.” Anh dúm cái ly vào tay tôi. “Uống đi.”

Tôi uống cạn ly Stoli việt quất, thấy bụng hơi cồn cào. “Tòa nhà tôi đang ở cũng là của anh à?” Tôi thở dốc.

“Nghe hơi khó tin nhỉ, nhưng mà đúng là vậy.” Anh ngồi hẳn lên bàn, đối mặt với tôi, hai chân duỗi ra để hai bên người tôi. Cất ly nước trên tay tôi qua một bên, anh sưởi ấm hai bàn tay tôi trong tay mình.

“Anh thần kinh hả, Gideon?”

Môi anh mím lại. “Em hỏi nghiêm túc hả?”

“Nghiêm túc. Mẹ em cũng theo dõi em, mà bà ấy phải thường xuyên đi bác sĩ tâm lý. Anh có bác sĩ tâm lý không?”

“Hiện giờ thì không. Mà đúng là em đang làm anh phát điên nên khả năng đi bác sĩ là hoàn toàn có thể.”

“Tức là việc này không phải là việc anh vẫn làm thường xuyên?” Tim tôi đập mạnh, tôi nghe rõ nhịp đập hai bên tai mình. “Hay là đúng thế?”

Anh đưa tay vuốt lại mớ tóc mà ban nãy bị tôi ghì lấy lúc hôn nhau. “Anh chỉ truy cập những thông tin mà em tự nguyện cung cấp thôi.”

“Tôi đâu có cung cấp cho anh. Và cũng không phải để phục vụ mục đích đó của anh. Anh đang vi phạm quyền riêng tư của tôi.” Tôi nhìn anh chăm chăm, bối rối hơn bao giờ hết. “Sao anh phải làm vậy?”

Ngay cả khi tỏ ra bức tức anh cũng rất đẹp. “Thì để tìm hiểu về em chứ còn gì nữa, trời ạ.”

“Sao anh không hỏi tôi? Tại sao thời buổi này việc mở miệng ra hỏi có vẻ khó khăn quá vậy?”

“Với em thì đúng là khó.” Anh cầm ly rượu lên nốc một hơi gần hết. “Anh đâu có gặp riêng được em quá vài phút đâu.”

“Thì tại anh chỉ toàn nói về chuyện anh cần phải làm gì để đưa tôi lên giường thôi.”

“Trời ạ, Eva.” Anh siết tay tôi, “Nói nhỏ nhỏ thôi.”

Tôi nhìn kỹ mặt anh, ghi nhớ từng đường nét một. Nhưng việc này cũng không làm tôi vui bớt nỗi sợ hãi. Tôi bắt đầu nghi ngờ rằng mình sẽ bị ám ảnh bởi khuôn mặt này suốt đời.

Mà không chỉ có tôi bị vậy. Tôi đã thấy những người phụ nữ khác cư xử như thế nào khi gặp anh. Đó là chưa kể anh lại còn rất giàu nữa chứ. Một ông già đầu hói bụng phệ mà giàu như vậy thì cũng trở nên quyến rũ nữa là anh. Chẳng trách sao anh quá quen với việc chỉ cần bật ngón tay là có thể khiến phụ nữ lên đỉnh.

Anh nhìn khắp mặt tôi. “Sao em lại nhìn anh như vậy?”

“Đang suy nghĩ một chút.”

“Nghĩ cái gì?” Anh nghiêng rằng. “Anh nói trước nhé, em mà còn nói bất cứ cái gì về xuất tinh hay cái lỗ thì đừng trách anh đó.”

Câu đó suýt nữa khiến tôi mỉm cười. “Em muốn tìm hiểu thêm vài thứ, vì em thấy cần thêm một chút lòng tin đối với anh.”

“Anh cũng muốn biết thêm vài chuyện.” Anh nói khẽ.

“Em đoán cái câu ‘Anh muốn làm tình với em’ được anh dùng khá là hiệu quả hả.”

Mặt Gideon trở nên không còn chút biểu cảm. “Anh sẽ không nói về chuyện đó, Eva.”

“Được thôi. Vậy là anh muốn biết làm cách nào để đưa em lên giường. Đó là lý do anh có mặt ở đây tối nay đúng không? Bởi vì em? Làm ơn đừng trả lời bằng câu mà anh nghĩ là em muốn nghe nhé.”

Ánh mắt anh rất điềm đạm. “Ừ, anh đến đây vì em. Anh thu xếp hết mọi chuyện.”

Tôi chợt hiểu ra vì sao anh chàng tiếp thị lại ăn mặc như vậy. Rõ ràng bọn tôi đã bị người của Cross Industries bám theo. “Anh nghĩ rằng kéo được tôi đến đây sẽ khiến anh đạt được mục đích hả?”

Anh mím môi cố không cười. “Thì phải luôn hy vọng chứ. Nhưng anh hiểu sẽ phải mất nhiều công sức hơn là một cuộc gặp gỡ và uống vài ly rượu.”

“Anh nghĩ đúng rồi đó. Vậy thì sao không chờ tới thứ Hai luôn?”

“Bởi vì em đang la cà ăn chơi. Anh không ngăn cản em tự vui vẻ được, nhưng anh không muốn em gặp phải một gã vớ vẩn nào đó trong quán rượu. Em muốn chơi bởi thì có anh đây, Eva.”

“Em không có chơi bởi. Em muốn giải tỏa căng thẳng sau một ngày mệt mỏi.”

“Đâu phải chỉ có mình em mệt mỏi.” Anh mân mê một bên hoa tai dài bằng bạc của tôi. “Khi căng thẳng thì em đi uống rượu nhảy nhót, còn anh thì tiếp tục giải quyết cái vấn đề khiến anh căng thẳng.”

Giọng anh dịu xuống, khiến tôi lại bắt đầu một cơn mê mẩn đáng sợ. “Vậy ra em là một vấn đề của anh hả?”

“Chứ còn gì nữa.” Nhưng miệng anh như sắp nhoẻn cười.

Tôi biết chuyện này khá hấp dẫn đối với anh. Ở tuổi này, Gideon Cross hẳn đã không ngồi được vị trí đó nếu anh dễ dàng bỏ cuộc. “Theo anh thì hẹn hò nghĩa là sao?”

Anh nhú mày. “Là phải dành một khoảng thời gian dài nhằm chán với một người phụ nữ mà không được làm tình.”

“Anh không thích ở bên cạnh phụ nữ à?”

Cái nhú mày chuyển thành vẻ cau có. “Có chứ. Miễn là họ đừng có cường điệu hóa mọi kỳ vọng và đòi hỏi quá đáng thời gian của anh. Anh đã tìm được một cách để tránh điều đó, bằng cách là giữ những mối quan hệ bạn bè và tình dục hoàn toàn tách biệt.”

Lại là cái “kỳ vọng bị cường điệu hóa” đáng ghét đó. Rõ ràng đó là vũ khí của anh. “Vậy anh có bạn bè là phụ nữ không?”

“Có chứ.” Anh khép hai chân lại, giữ lấy tôi ở giữa. “Em sắp nói tới chuyện gì đây?”

“Anh tách biệt tình dục ra khỏi mọi thứ khác, công việc, bạn bè, ... tất cả mọi thứ.”

“Anh có lý do để làm vậy?”

“Em biết. Em thì nghĩ như vậy.” Ở gần Gideon khiến tôi rất khó tập trung. “Em nói là em không muốn hẹn hò, đó là sự thật. Ưu tiên hàng đầu của em bây giờ là công việc, và ngang gần bằng với nó là cuộc sống riêng tư của em, một người độc thân. Em không muốn hy sinh thời gian của một trong hai thứ đó ột mối quan hệ nghiêm túc.”

“Anh hoàn toàn đồng ý.”

“Nhưng em thích làm tình.”

“Tuyệt. Vậy cứ làm với anh.” Anh nở một nụ cười gợi tình.

Tôi đặt tay lên vai anh. “Em cần có sự thân thiết nhất định với người mà em làm tình.”

Không cần sâu sắc hay mãnh liệt gì hết, nhưng tình dục đối với em không thể là một sự trao đổi không có cảm xúc.”

“Tại sao?”

Tôi biết anh hỏi thật. Dù đây là một đề tài khá kỳ cục, nhưng Gideon rõ ràng là đang nghiêm túc. “Cứ coi như đó là thói quen của em, không đùa đâu, nhưng em thấy bức bối khi bị lợi dụng trong chuyện tình dục. Nó khiến em thấy bị xúc phạm.”

“Sao em không nhìn nhận theo hướng là em lợi dụng anh trong chuyện tình dục?”

“Với anh thì không.” Anh thật quá lý sự và đòi hỏi.

Một chút gì như chiến thắng ánh lên trong mắt anh khi tôi để lộ điểm yếu.

“Hơn nữa,” tôi nói nhanh, “đó chỉ là một cách nói thôi. Em cần một quan hệ bình đẳng trong tình dục. Còn không thì em phải ở thế trên.”

“Hiểu rồi.”

“Hiểu rồi? Anh đáp nhanh quá vậy? Em đang đòi kết hợp hai thứ mà anh luôn cố gắng tách biệt đó.”

“Anh không thích điều đó, mà anh cũng không hiểu sao em lại muốn vậy. Nhưng anh đang nghe em nói, anh biết đó là một vấn đề của tự mình. Chỉ anh cách nào để giải quyết đi.”

Tôi thở mạnh ra. Tôi không lường trước được phản ứng này của anh. Anh là người không muốn phức tạp hóa tình dục còn tôi lại coi tình dục là một chuyện rất phức tạp. Vậy mà anh vẫn không bỏ cuộc. Hay đúng hơn là chưa bỏ cuộc.

“Mình cần phải thân thiết hơn, Gideon à. Không cần phải là bạn bè tâm giao gì hết, mà là hai người biết nhiều về nhau hơn là chỉ nhận ra mặt mũi nhau. Theo em thì điều đó đồng nghĩa với việc mình phải có thời gian ở bên cạnh nhau ngoài lúc làm tình ra. Và em e rằng mình sẽ phải tiêu những khoảng thời gian này tại những nơi mà mình buộc phải kiềm chế không được làm tình.”

“Đó chẳng phải là điều mình đang làm lúc này sao?”

“Đúng, đó là lý do vì sao hồi nãy em nói là em đã không có lòng tin ở anh. Lẽ ra anh nên nghĩ ra cách khác hẹn gặp em đỡ ghê hơn.” – tôi đặt ngón tay lên môi anh khi anh vừa định ngắt lời – “nhưng em thừa nhận là anh đã tìm cách thu xếp để mình có thời gian trò chuyện còn em thì không được hợp tác cho lắm.”

Anh cắn ngón tay tôi làm tôi la lên và giật tay về.

“Nè, sao lại làm vậy?”

Anh lại cầm lấy bàn tay đó và hôn lên chỗ vừa bị cắn. Lưỡi anh dễ dàng vết đau trên ngón tay tôi, khiến tôi lại bị kích động.

Tôi kéo tay về đặt trên đùi để lảng tránh. Tôi vẫn chưa dám chắc là vấn đề vừa bàn đã được giải quyết. “Em nói để anh biết là sẽ không có những kỳ vọng bị cường điệu hóa gì cả. Khi mình dành thời gian ở bên nhau mà không làm tình, em sẽ không coi đó là hẹn hò. Vậy nhé?”

“Vậy là ổn rồi.” Gideon mỉm cười, và tôi biết một cách chắc chắn là mình muốn ở bên cạnh anh. Nụ cười của anh như ánh chớp trong đêm tối, vừa bí ẩn vừa đẹp mê hồn. Tôi muốn anh đến độ đau nhói.

Tay anh lần xuống phía sau đùi tôi, rồi nhẹ nhàng kéo tôi lại sát hơn. Chiếc đầm kiểu lưng yếm màu đen tôi đang mặc bị kéo lên rất cao, mắt anh dán chặt vào những gì đang lộ ra.

Cái liếm môi khêu gợi khiến tôi có cảm giác lưỡi anh đang quét trên da thịt mình.

Giọng Duffy hát bài Mercy vọng lên từ sàn nhảy bên dưới như đang van xin một ân huệ. Một cơn khao khát dâng lên trên ngực khiến tôi phải đưa tay chặn lại.

Tôi đã khá say, nhưng không hiểu sao vẫn nói, “Cho em thêm một ly nữa.”

5. Chương 5

Tôi vẫn còn nhức đầu kinh khủng vào sáng thứ Bảy vì tối hôm trước đã uống quá nhiều.

Dù rất ghét Gideon mặc cả chuyện tình dục như đang mặc cả một vụ mua bán, nhưng cuối cùng tôi cũng làm theo cách của anh. Ham muốn của tôi đối với anh đủ lớn để tôi chấp nhận rủi ro và bỏ qua vài nguyên tắc của mình.

Tôi tự an ủi mình là dù sao anh cũng đã phá vỡ nguyên tắc của anh đó thôi.

Sau khi tắm nước nóng một lúc lâu, tôi đi ra phòng khách, thấy Cary đang ngồi máy tính, nhìn tươi tỉnh hoạt bát. Tôi ngửi thấy mùi cà phê trong bếp nên vào rót ỉnh một ly thật lớn.

“Chào buổi sáng, người đẹp.” Cary nói vọng vào.

Tôi bưng liều cafein của mình ra phòng khách ngồi với anh.

Anh chỉ một cái hộp trên bàn. “Có người giao tới cho em lúc em đang tắm.”

Tôi đặt ly cà phê xuống để cầm cái hộp lên. Nó được bọc trong giấy gói màu nâu, có quần dây xung quanh, với tên tôi được viết xéo trên nắp hộp bằng một nét chữ viết tay bay bướm. Bên trong là một chai nước màu hổ phách có sơn dòng chữ kiểu xưa màu trắng

“CHỮA NHỨC ĐẦU”, trên cổ chai có sợi dây cọ buộc một mảnh giấy ghi Hãy uống tôi. Danh thiếp của Gideon nằm trên lớp giấy lót.

Càng nhìn tôi càng thấy món quà này hợp với mình. Kể từ khi gặp Gideon, tôi thấy như mình đã rơi xuống một cái hang sâu dẫn đến thế giới thần tiên đầy cảm dỗ, nơi mà hầu như không có một quy luật nào. Tôi như đang ở một nơi không có tên trên bản đồ, cảm giác vừa sợ vừa phấn khích.

Tôi liếc sang Cary lúc này đang nhìn cái chai đầy nghi ngờ.

“Cạn nào.” Tôi mở nắp chai rồi uống hết một hơi không suy nghĩ. Mùi vị như thuốc ho si

rô, khiến bao tử tôi hơi khó chịu một chút rồi nóng dần lên. Tôi đưa tay chùi miệng, đẩy cái nút chai lại.

“Cái gì vậy?” Cary hỏi.

“À, lông chó đốt thành tro ấy mà.”

Anh nhăn mũi. “Chắc là hiệu quả đó, mà thấy hơi ghê.”

Đúng là hiệu quả thật, tôi đã bắt đầu thấy khá hơn.

Cary cầm cái hộp lên, lôi danh thiếp của Gideon ra. Anh lật ra mặt sau nhìn, rồi đưa cho tôi. Trên đó Gideon viết một dòng chữ vô cùng đậm “Gọi cho anh”, kèm theo một dãy số.

Tôi vờ về tắm giấy trên tay. Món quà này chứng tỏ anh vẫn đang nghĩ đến tôi. Anh vẫn đang kiên trì tán tỉnh tôi.

Không thể phủ nhận tôi đang gặp rắc rối với Gideon Cross. Tôi thêm cái cảm giác mỗi khi anh chạm vào tôi, đồng thời cũng thích nhìn thấy anh phản ứng khi tôi làm điều tương tự.

Tôi cố gắng tìm lý do để cự tuyệt anh, nhưng hầu như chẳng nghĩ ra gì nhiều.

Tôi lắc đầu khi Cary chìa cái điện thoại ra. “Chưa đâu. Em muốn tỉnh táo hơn khi nói chuyện với anh ta. Giờ em còn mệt quá.”

“Tối qua hai người có vẻ thân thiết ghê ha. Anh chàng này mê em là chắc rồi.”

“Em cũng mê anh ta chắc luôn.” Tôi cuộn người trên ghế, ôm gối vào ngực rồi co hai chân lên. “Tụi em sẽ đi chơi, tìm hiểu nhau, làm tình mãnh-liệt-nhưng-không-nghiêm-túc, ngoài ra thì hoàn toàn độc lập. Không ràng buộc, không kỳ vọng hay trách nhiệm gì cả.”

Cary gõ gì đó trên máy tính, từ góc phòng có tiếng giấy chạy ra từ chiếc máy in. Anh đóng máy tính lại, đặt lên bàn rồi xoay hẳn người về phía tôi. “Biết đâu chuyện này có thể trở thành nghiêm túc thì sao.”

“Hoặc cũng có thể không.” Tôi thản nhiên.

“Em đa nghi quá.”

“Cary à, em không có ý định tìm kiếm hạnh phúc lâu dài, nhất là với một người có thể lực quá lớn như Cross. Em đã chứng kiến mẹ em sống ra sao với những người đàn ông như vậy. Nó giống như mình phải hết thời gian để duy trì một mối quan hệ trong khi người kia chỉ bỏ ra phân nửa thời gian của họ. Mẹ em hạnh phúc được là nhờ có tiền, còn em thì không.”

Bố tôi rất yêu mẹ. Ông đã hỏi cưới bà, mong muốn sống trọn đời với bà. Bà từ chối bởi vì ông không có khối lượng tài sản hay tiền bạc mà bà cho là cần có ở một người chồng. Đối với Monica Stanton, tình yêu không phải là thứ quan trọng nhất ột cuộc hôn nhân.

Về yêu kiểu với đôi mắt đầy nhục cảm và giọng nói ngọt ngào mà hiếm người đàn ông nào có thể cưỡng lại đã giúp bà có được những thứ bà muốn. Đáng buồn là bà chưa bao giờ muốn bố tôi cả.

Tôi liếc đồng hồ thấy đã mười giờ ba mươi. “Em phải đi sửa soạn đây.”

“Anh rất thích đi làm đẹp với mẹ con em.” Cary mỉm cười khiến tôi bớt phiền muộn phần nào. “Mỗi lần đi về anh thấy mình đẹp như thiên thần.”

“Em cũng thấy vậy.”

Hai đứa náo nức đến nỗi tự đi xuống nhà chờ sẵn để đón xe chứ không chờ lễ tân gọi lên như thường lệ.

Người gác cửa mỉm cười khi nhìn thấy hai đứa – tôi diện một chiếc đầm dài, chân đi giày

xăng đan cao gót, còn Cary thì mặc chiếc quần jean lưng xệ với áo thun dài tay.

“Chào cô Tramell, chào anh Taylor. Hôm nay cô và anh có cần taxi không?”

“Không, cảm ơn Paul, bọn này đang chờ xe tới đón.” Cary cười toe toét. “Hôm nay là ngày làm đẹp ở mỹ viện Perrini.”

“Ồ, Perrini hả.” Paul gật đầu vẻ hiểu biết. “Hôm kỷ niệm đám cưới tôi tặng vợ một phiếu làm đẹp ở đó. Cô ấy thích lắm, tôi định năm nào cũng mua cho cô ấy một phiếu.”

“Anh tuyệt thật, Paul à.” Tôi nói. “Nuông chiều phụ nữ lúc nào cũng là việc đáng làm.”

Chiếc xe màu đen trở tới với Clancy ngồi sau tay lái. Paul mở cửa sau cho chúng tôi lên xe.

Cả hai lập tức rú lên khi nhìn thấy hộp socola hiệu Knipschildt trên băng ghế. Chào tạm biệt Paul, tôi và Cary ngồi dựa ra sau thoải mái nhắm nháp từng miếng socola có nhân ngon tuyệt.

Clancy đưa chúng tôi tới thẳng Perrini, nơi mọi căng thẳng bị tan biến ngay tại lối vào.

Bước quan ngưỡng cửa chỗ này giống như bước vào một kỳ nghỉ ở một nơi xa lắc nào đó.

Mỗi khung cửa đều được bọc lụa kẻ sọc tươi tắn, trên các ghế dài và ghế bành lớn bày những chiếc gối đính cườm.

Chim chóc hót ríu rít trong những chiếc lồng mạ vàng, còn mỗi góc tường đều có một chậu cây cảnh lá sum suê. Tiếng nước chảy róc rách từ những đài phun nước nhỏ hòa cùng tiếng nhạc hòa tấu văng vẳng phát ra từ những chiếc loa được giấu kín. Không khí sực nức những mùi hương lạ lẫm, khiến tôi tưởng như mình vừa bước vào thế giới Nghìn Lẻ Một Đêm.

Tất cả chỉ vừa đủ làm choáng ngợp chứ không hề quá lố. Perrini là một nơi sang trọng xa hoa một cách khác lạ, dành cho những ai có đủ khả năng và muốn chiều chuộng bản thân mình. Như mẹ tôi chẳng hạn. Khi chúng tôi tới bà vừa mới tắm với sữa và mật ong xong.

Tôi xem qua danh sách các gói thư giãn – làm đẹp rồi quyết định bỏ qua gói “Nữ chiến binh” mà tôi thường chọn. Thay vào đó, tôi sẽ thử gói “Nuông chiều và say đắm”. Tôi vừa tẩy lông vào tuần trước, thế nhưng những thứ khác trong gói này “được thiết kế khiến bạn trở nên hấp dẫn không cưỡng lại được”, nghe có vẻ như đúng thứ tôi đang cần.

Tôi chỉ vừa trấn tĩnh lại đầu óc thì từ chiếc ghế làm móng chân bên cạnh Cary đã cất giọng.

“Cô Stanton, cô đã gặp Gideon Cross bao giờ chưa?”

Tôi há hốc miệng nhìn anh. Anh thừa biết mẹ tôi sẽ phát cuồng lên với bất cứ tin tức gì về những mối quan hệ của tôi, cho dù có nghiêm túc hay không đi nữa.

Mẹ tôi, trên chiếc ghế phía bên còn lại, bật dậy với vẻ phấn khích của một thiếu nữ mỗi khi nhắc tới một người đàn ông đẹp trai giàu có.

“Đương nhiên là gặp rồi. Anh ta là một trong những người đàn ông giàu có nhất thế giới đó, được tạp chí Forbes xếp thứ hai mươi lăm thì phải, nếu cô nhớ không lầm. Anh chàng này nghị lực ghê lắm, và lại đóng góp rất hảo tâm cho các tổ chức giúp đỡ trẻ em mà cô đỡ đầu. Dĩ nhiên đây là người hoàn hảo, nhưng cô không nghĩ anh ta đồng tính đâu Cary à. Anh ta nổi tiếng là hấp dẫn phụ nữ đó.”

“Vậy thì không may cho con rồi.” Cary cười, phớt lờ tôi đang lắc đầu quầy quậy. “Nhưng dù sao con cũng có hy vọng gì đâu, vì anh chàng đang theo đuổi Eva mà.”

“Eva! Sao không nghe con nói gì hết vậy? Chuyện như vậy mà con không kể với mẹ à?”

Tôi quay sang nhìn mẹ. Gương mặt trẻ trung, không một nếp nhăn của bà rất giống với tôi. Tôi rõ ràng là con gái bà, từ dáng vẻ đến tên họ. Điều duy nhất bà chưa lại cho bố tôi là để ông đặt tên tôi theo tên bà nội.

“Thì đâu có gì để kể đâu mẹ,” tôi nhún nhá. “Tụi con chỉ là... bạn thôi.”

“Bạn thì vẫn có thể tiến xa hơn mà.” Mẹ đảo mắt tính toán khiến tôi hoảng sợ. “Sao mẹ lại không nghĩ ra là con làm trong cùng tòa nhà với anh ta nhỉ. Mẹ tin chắc là anh ta mà nhìn thấy con là bị mê mẩn ngay. Mặc dù người ta nói anh chàng đó thường thích các cô gái tóc nâu hơn... Ừm... mà anh ta cũng nổi tiếng là có mắt thẩm mỹ, rõ ràng đó là do anh ta theo đuổi con.”

“Không phải vậy đâu. Mẹ làm ơn đừng có can thiệp vào. Mẹ sẽ làm con xấu hổ mất.”

“Vớ vẩn. Mẹ chính là người biết rõ nhất phải đối phó với đàn ông như thế nào.”

Tôi co rúm người, rụt đầu vào giữa hai vai. Lúc tới giờ vào mát xa là tôi đã gần như kiệt sức. Tôi nằm duỗi người trên giường, mắt nhắm nghiền, sẵn sàng chớp mắt cho qua thời gian.

Tôi cũng thích ăn mặc đẹp như bao đứa con gái khác. diendan Nhưng những buổi tiệc từ thiện như thế này thật quá vất vả cho tôi. Phải trò chuyện liên tục khiến tôi kiệt sức, mỉm cười quá nhiều khiến tôi đau hết cả mặt, còn những cuộc đàm đạo về việc kinh doanh hay về những nhân vật mà tôi không hề biết thì vô cùng buồn tẻ. Nếu không vì để cho Cary có được dịp giao thiệp, tôi đâu có chịu đi.

Tôi bắt giắc thở dài. Lại tự lừa dối mình rồi. Đương nhiên là đằng nào tôi cũng sẽ đi thôi.

Mẹ và dưỡng đỡ đầu cho các quỹ bảo vệ trẻ em bị ngược đãi là bởi vì điều này có ý nghĩa đối với bản thân tôi. Việc thỉnh thoảng đến dự một sự kiện buồn tẻ như thế này là điều tối thiểu mà tôi có thể góp sức.

Hít một hơi dài, tôi nằm thư giãn mà không ngủ.

Tôi tự nhủ khi về nhà sẽ gọi điện thoại cho bố tôi và gửi cho Cross một tấm thiệp cảm ơn

về chai thuốc. Tôi có thể gửi thư điện tử cho anh theo thông tin trên tờ danh thiếp, nhưng làm vậy thì tâm thường quá. Hơn nữa, chắc gì không có ai khác đọc hộp thư của anh.

Hay tôi cứ gọi điện cho anh khi về tới nhà vậy. Sao lại không? Chẳng phải anh đã mời, à không, bảo tôi gọi mà. Anh viết như ra lệnh trên tấm danh thiếp đó thôi. Và tôi sẽ lại được nghe giọng nói khêu gợi của anh.

Cửa mở, nhân viên mát xa bước vào. “Chào Eva. Chị sẵn sàng rồi chứ?”

Chưa hẳn. Nhưng chắc cũng sắp.

Sau mấy tiếng đồng hồ tuyệt vời ở Perrini, mẹ và Cary đưa tôi về nhà rồi đi mua khay

măng sét cho dưỡng Stanton. Tôi nhân lúc này gọi điện cho Gideon. Dù xung quanh hoàn

toàn không có ai, tôi cũng ngập ngừng bấm số của anh nhiều lần trên bàn phím điện thoại trước khi gọi thật.

Chuông vừa reo anh đã nhắc máy. “Eva.”

Tôi giật mình khi anh biết đó là tôi. Làm thế nào mà anh lại có số điện thoại của tôi để lưu trên máy? “Ừ... Chào Gideon.”

“Anh đang ở cách một dãy nhà thôi. Em báo với lễ tân là anh đang tới nhé.”

“Hả?” Tôi có cảm giác mình nghe sót cái gì đó. “Anh đang tới đâu?”

“Tới chỗ em. Anh tới góc đường rồi, gọi xuống lễ tân đi, Eva.”

Anh cúp máy. Tôi nhìn chăm chăm vào ống nghe, cố chuẩn bị tinh thần sắp ở bên cạnh anh lần nữa. Tôi nhắc điện thoại gọi xuống lễ tân trong tâm trạng vẫn còn bàng hoàng.

Trong lúc tôi còn chưa nói xong thì anh đã bước vào sảnh. Rồi chỉ vài giây sau anh đã đứng trước cửa nhà tôi.

Lúc này tôi mới nhớ ra là tôi chỉ đang mặc mỗi một chiếc áo choàng ở nhà dài chưa tới đầu gối, trong khi mặt và tóc đã được trang điểm cho buổi tiệc tối. Nhìn tôi như vậy thì anh sẽ nghĩ gì nhỉ.

Tôi thắt lại dây áo trước khi mở cửa cho anh. Tôi đâu có gọi anh đến để quyến rũ anh.

Gideon đứng yên ở lối vào một lúc lâu, quét tia nhìn lên tôi từ đỉnh đầu đến móng chân mới vừa sơn. Tôi cũng sững sờ nhìn anh. Bộ dạng của anh trong chiếc áo thun và quần jean sờn bạc khiến tôi chỉ muốn dùng răng lột phát hết ra.

“Thật không uống công đến đây gặp em.” Anh bước vào, quay lại nhìn cánh cửa đóng sau lưng. “Em khỏe không?”

“Em khỏe. Nhờ thuốc của anh đó. Cảm ơn anh.” Bao tử tôi lại nhộn nhạo. Anh đang ở đây với tôi, riêng điều đó thôi khiến tôi bị... chóng mặt. “Anh đâu có tới đây chỉ để hỏi thăm em nhỉ?”

“Anh tới vì lâu quá em chưa chịu gọi anh.”

“Em không biết là còn có hạn-chót-phải-gọi-điện nữa chứ.”

“Anh muốn hỏi em một chuyện hơi gấp, nhưng quan trọng hơn, anh muốn biết sau đêm hôm qua em có ổn không.” Trên khuôn mặt đẹp hút hồn và mái tóc đen tuyền, đôi mắt anh tối sầm lại khi nhìn qua khắp người tôi. “Chúa ơi, em đẹp quá đi mất, Eva. Anh chưa bao giờ thèm muốn thứ gì hơn lúc này.”

Chỉ vài từ đó thôi đã khiến tôi rạo rực. Thật là yếu đuối. “Có chuyện gì gấp vậy?”

“Đi cùng anh đến buổi tiệc từ thiện tối nay nhé.”

Tôi lùi ra một chút, vừa ngạc nhiên vừa thích thú. “Anh cũng tham dự à?”

“Anh biết em cũng vậy. Anh đã xem qua danh sách và thấy tên mẹ em. Vậy mình đi chung đi.”

Tôi đưa tay sờ cổ, trong khi đầu óc vừa thấy sợ việc anh biết quá nhiều về tôi, lại vừa phân vân suy nghĩ về lời đề nghị của anh. “Khi em nói mình nên dành thời gian với nhau em không có ý đó.”

“Sao lại không?” Câu hỏi có chút thách thức, “anh và em đi chung đến một sự kiện mà đảng nào thì mỗi đứa cũng đã định tham dự từ đầu thì có vấn đề gì đâu?”

“Như vậy không được tế nhị lắm. Đây là một sự kiện khá quan trọng.”

“Thì sao?” Gideon bước tới, đưa tay vuốt tóc tôi. Có cái gì đó rất nguy hiểm trong giọng nói của anh khiến tôi rùng mình. diendan Tôi như cảm thấy cơ thể to lớn ấm áp của anh, ngửi thấy mùi đàn ông nồng nàn trên da anh. Cứ mỗi giây phút trôi qua tôi như càng chìm sâu trong bùa mê thuốc lú.

“Người ta sẽ nói này nói nọ. Nhất là mẹ em đó. Bà đã đánh hơi thấy mùi đàn ông độc thân của anh rồi.”

Gideon cúi xuống hôn lên cổ tôi. “Anh không quan tâm người ta nghĩ gì. Mình biết chuyện mình làm mà. Còn mẹ em cứ để anh lo.”

“Anh nghĩ anh lo được hả,” tôi nói trong hơi thở, “anh chưa biết mẹ em đâu.”

“Anh đón em lúc bảy giờ nhé.” Lưỡi anh rà theo nhịp đập điên loạn trên cổ khiến tôi tan ra vào anh, cả người mềm nhũn khi anh kéo tôi sát lại.

Tôi vẫn gắng nói. “Em chưa đồng ý mà.”

“Nhưng em sẽ không từ chối đâu.” Răng anh khê nghiêng vành tai tôi. “Anh sẽ không để cho em từ chối.”

Tôi vừa mở miệng định phản đối thì môi anh đã dán chặt lên môi tôi, bịt miệng tôi bằng một chiếc hôn thêm thường ướt át. Tôi luồn tay vào tóc anh, cong người uốn tới trước khi anh choàng cả hai cánh tay qua người mình.

Cũng như lúc ở trong văn phòng, tôi chưa kịp biết gì thì đã thấy mình đặt lưng xuống ghế

sô pha, trong khi miệng anh vẫn đang uống lấy từng hơi thở của tôi. diendan Chiếc áo choàng nhường chỗ cho bàn tay nhịp nhàng, êm ái.

“Gideon...”

“Suyt.” anh áp lấy môi tôi. “Anh muốn điên lên khi biết em đang trần truồng dưới cái áo này.”

“Tại anh đến mà không... Ôi! Chúa ơi...”

Hưng phấn khiến da tôi rướm mồ hôi.

Tôi phóng mắt sang chiếc đồng hồ trên tủ. “Gideon, không được.”

“Anh biết mình điên khùng. Anh hiểu, Eva, nhưng anh không giải thích được. Anh phải làm chuyện này với em. Anh nghĩ về nó suốt mấy ngày nay rồi.”

Một tay anh đưa xuống. Chân tôi mở ra ngay lập tức. Cơ thể tôi rạo rực đến độ gần như phát sốt.

“Anh làm em ướt át quá rồi nè.” Anh thì thầm, ánh mắt nhìn xuống cơ thể tôi nơi mấy ngón tay anh đang chạm vào. “Em đẹp quá...”

“Anh nghĩ chỉ cần mười phút không được chạm vào em là anh đã không sống nổi, đừng nói đến chuyện phải chờ mười tiếng đồng hồ.” Anh từ tốn đưa một ngón tay vào.

Tôi nhắm mắt, thấy mình không chịu nổi cảm giác yếu đuối và trần trụi trước người đàn ông quá rành rẽ về phụ nữ. Người mà giờ đây đang quỳ trên sàn nhà bên cạnh tôi, trên người vẫn mặc nguyên quần áo.

“Em ảm áp quá.” Gideon nhẹ nhàng ấn ngón tay vào. Lưng tôi cong lên khi tôi siết lấy ngón tay anh. “Mà còn tham lam nữa. Lần gần nhất em vui vẻ là cách đây bao lâu rồi?”

Tôi nuốt nước bọt khó khăn. “Em rất bận. Em phải làm đề án, rồi tìm việc làm, rồi dọn nhà...”

“Vậy là cũng khá lâu rồi.” Lần này anh dùng cả hai ngón tay. Tôi không cưỡng được tiếng rên sung sướng. Bàn tay anh vô cùng khéo léo, hoàn toàn không chế được tôi.

“Em có đang uống thuốc ngừa thai không?”

“Có.” Tôi nắm lấy mép một chiếc gối. “Dĩ nhiên là có.”

“Anh sẽ chứng minh là anh sạch sẽ, rồi em phải cho anh...”

“Lạy Chúa, Gideon.” Tôi thở hổn hển, không ngăn ngại xoay hông theo cử động của ngón tay anh. Tôi tưởng chừng như mình có thể bốc cháy bất cứ lúc nào nếu anh không làm xong cái việc anh đang làm với tôi.

Trong đời tôi chưa bao giờ bị kích động đến độ này. Cơ thể thêm khát khiến đầu óc tôi trống rỗng. Cho dù bây giờ Cary có bước vào đây và bắt gặp tôi đang quần quai vì những ngón tay của Gideon ngay trong phòng khách thì tôi cũng không quan tâm.

Gideon cũng đang thở gấp. diendan Mặt anh đầy nhục cảm. Bởi vì tôi. Mặc dù này giờ tôi không hề làm gì ngoài những phản ứng yếu đuối và bất lực trước anh.

Bàn tay này giờ để trên ngực đưa lên vuốt má tôi. “Em đỏ mặt kìa. Anh đang làm em xấu hổ.”

“Ừ.”

Nụ cười của anh có cả niềm vui và sự tinh quái làm ngực tôi thất lại. “Anh có cảm giác như đang ở bên trong em. Anh muốn em cũng có cảm giác đó, nên hãy tưởng tượng, là anh đang làm tình với em này, hình dung khuôn mặt, cơ thể anh, âm thanh của anh. Khi nghĩ đến những chuyện đó, em sẽ thêm khát anh hoài.”

Cơ thể tôi co thắt, và những lời ấy đưa tôi đến sát cơn khoái cảm mê mẩn.

“Eva, mình sẽ thật dữ dội, thật bản năng, không kiềm chế gì hết. Em biết vậy mà, phải không? Em biết anh và em sẽ làm những gì mà.”

“Em biết.” Tôi thở mạnh, ép chặt ngực mình. “Gideon, nào anh.”

Ngón tay anh nhịp nhàng, chậm rãi khiến cho sự căng ngực trong tôi càng thêm chồng chất.

“Cho anh đi, Eva,” anh ra lệnh. “Ngay bây giờ.”

Tôi lên đỉnh, miệng buột ra một tiếng kêu khẽ, tay tôi ghì chặt mép gối, hông nẩy lên theo tay anh, không biết ngượng ngùng xấu hổ gì nữa. diendan Mắt tôi dán chặt vào mắt anh, bị hút bởi tia nhìn chiến thắng của người đàn ông trong anh, không cách gì quay đi được. Vào khoảnh khắc đó, tôi là của anh. Và anh biết điều đó.

Cơn sung sướng lan tỏa khắp người. Hai tai vẫn đang phập phồng theo nhịp tim, tôi lơ mơ nghe giọng anh khàn khàn nói gì đó.

Tôi hoàn toàn bất động khi anh xếp chân tôi xuống, hôn lên bụng rồi ngực tôi, rồi vòng tay qua lưng kéo tôi dậy. Cả người tôi mềm nhũn trong vòng tay anh khi nụ hôn tham lam của anh nghiền chặt lấy môi tôi, chứng tỏ anh cũng đang bị kích động khủng khiếp.

Anh xếp hai vạt áo choàng của tôi lại, rồi đứng lên nhìn xuống tôi.

“Gideon...?”

“Bây giờ nhé, Eva.” Anh với xuống mắt cá chân, chạm vào chiếc vòng nam kim cương tôi đang đeo để chuẩn bị cho buổi tiệc. “Nhớ đeo cái này nhé. Anh muốn cùng em khi trên người em chỉ có mỗi cái vòng này thôi.”

6. Chương 6

“Chào bố. Con bắt được bố rồi nhé.” Tôi chỉnh lại ống nghe rồi kéo ghế xuống quây ăn sáng. Tôi rất nhớ ông. Bốn năm trở lại đây chúng tôi ở gần nhau nên tuần nào cha con cũng gặp nhau được. Bây giờ thì nơi ông ở cách đây rất xa. “Bố khỏe không?”

Ông chỉnh tiếng tivi nhỏ lại. “Con gọi nên khỏe hơn nhiều rồi. Con đi làm tuần đầu tiên thế nào?”

Tôi bắt đầu kể lại các việc đã làm từ thứ Hai tới thứ Sáu, nhưng không nhắc tới những chuyện có liên quan đến Gideon. “Con rất thích sếp của con, anh Mark. Không khí trong công ty rất sôi nổi, công việc bận, có khi hơi rối nữa. Nhưng mỗi sáng đi làm con đều thấy vui, lúc chiều về thì mệt lả.”

“Hy vọng là lúc nào cũng được vậy. Nhưng con cũng phải nghỉ ngơi nữa đó. Đi ra ngoài vui chơi, tận hưởng tuổi trẻ. Mà cũng không được ham chơi quá đâu.”

“Dạ. Tối qua con hơi ham chơi thiệt. Con với Cary đi uống rượu, sáng nay dậy đầu vẫn còn nhức.”

“Thôi thôi không phải kể những chuyện đó nữa.” Ông lầm bầm. “Thỉnh thoảng bố giật mình dậy nửa đêm vì lo lắng khi nghĩ tới chuyện con đang sống một mình ở New York. Bố phải tự an ủi mình là con có gene của bố với mẹ vốn là hai người sống rất an toàn và con cũng đủ thông minh để không làm gì liều lĩnh.”

“Đúng là vậy mà.” Tôi cười lớn. “Nhắc mới nhớ, con sắp sửa tập Krav Maga đó.”

“Thật hả?” Ông dẫn đo một chút. “Ồ sở làm của bố có một người giỏi môn đó lắm. Để bố thử tìm hiểu thêm, khi nào bố tới thăm con mình sẽ thảo luận về món đó nhé.”

“Bố sắp tới New York hả?” Tôi không giấu được cơn phấn khích. “Ồi, bố mà tới đây thì con vui lắm đó. Dù rất nhớ miền nam Cali nhưng con phải thừa nhận New York rất tuyệt vời. Con nghĩ bố cũng sẽ thích.”

“Chỗ nào có con thì bố cũng thích hết.” Ông ngừng một lúc rồi hỏi. “Mẹ con thế nào?”

“Ừ thì... mẹ vẫn là mẹ. Xinh đẹp, quyến rũ và dễ xúc động.”

Tôi thấy đau nhói ở ngực. Tôi nghĩ ông vẫn còn yêu mẹ. Sau khi mẹ tôi bỏ ông, ông không lấy ai cho tới giờ. Đó là một trong những lý do tôi không bao giờ để cho ông biết những gì đã xảy ra với tôi. Là cảnh sát, chắc chắn ông sẽ đòi mang vụ việc ra tòa, và tai tiếng đó sẽ hủy hoại mẹ tôi. Tôi còn lo rằng ông sẽ ghét hoặc thậm chí đổ lỗi ẹ, mà sự thật là mẹ không có lỗi. Ngay khi bà phát hiện ra đứa con riêng của chồng bà đã làm gì tôi, bà bỏ ngay cuộc hôn nhân vốn đang hạnh phúc đó và tiến hành ly dị.

Tôi tiếp tục trò chuyện với bố và vẫy tay chào Cary khi anh lao vào nhà với một cái túi Tiffany & Co. nhỏ màu xanh. “Hôm nay mẹ với tụi con vừa đi làm đẹp ở mỹ viện về. Đó là cách thư giãn thích nhất sau một tuần làm việc.”

Tôi nghe ông đang cười qua giọng nói. “Bố mừng khi biết hai mẹ con có thể dành thời gian cho nhau. Vậy con định làm gì cho hết kỳ nghỉ cuối tuần?”

Tôi không nhắc gì tới bữa tiệc từ thiện vì biết rằng những sự kiện trang trọng và những bữa ăn tối đắt tiền như vậy chỉ càng tôn thêm cái khoảng cách giàu nghèo giữa bố mẹ tôi thôi. “Con định lát nữa sẽ ra ngoài ăn tối cùng Cary. Ngày mai con sẽ ở nhà thôi, ngủ dậy muộn, mặc đồ ngủ cả ngày, gọi cái gì đó về nhà ăn, nghỉ ngơi trước khi bắt đầu một tuần làm việc mới.”

“Nghe thích thật. Lần tới được nghỉ bố sẽ bắt chước con.”

Liếc nhìn đồng hồ đã hơn sáu giờ, tôi nói. “Con phải sửa soạn đi đây. Bố đi làm cẩn thận nhé. Con cũng lo lắng cho bố nữa đó.”

“Chắc rồi. Tạm biệt cục cưng.”

Câu chào quen thuộc càng làm tôi nhớ ông đến nỗi thấy đau nhện nơi cổ họng.

“À, khoan, con sắp mua điện thoại mới. Con sẽ nhắn tin cho bố số mới nha.”

“Nữa hả? Lúc dọn nhà con vừa mua điện thoại còn gì?”

“Chuyện dài dòng lắm.”

“Ừm... vậy thì mua nhanh lên đi. Điện thoại rất cần thiết khi gặp nguy hiểm cũng như để con chơi trò Angry Birds.”

“Con hết mê trò đó rồi.” Tôi cười lớn và thấy ấm lòng khi nghe ông cười. “Vậy nha, vài ngày nữa con sẽ gọi. Bố ngoan nhé.”

“Đó là câu của bố nói chứ!”

Chúng tôi cúp máy. Tôi ngồi im lặng một lúc, cảm thấy mọi thứ đang rất ổn với mình, mà thường thì tình trạng này không kéo dài lâu được. Tôi nghiêng ngả được chừng một phút thì từ phòng Cary vọng ra tiếng nhạc rock khiến tôi sực tỉnh.

Tôi chạy vội vào phòng để chuẩn bị cho buổi tối hẹn hò với Gideon.

“Em có nên đeo dây chuyền hay không?” tôi hỏi khi thấy Cary bước vào phòng, đẹp không tưởng tượng nổi. Trong bộ lễ phục Brioni mới, nhìn anh vừa bánh bao vừa phóng khoáng, và chắc chắn sẽ thu hút nhiều sự chú ý.

“Ừm.” Anh nghiêng đầu ngắm nghía tôi. “Thử lại coi nào.”

Tôi ước sợi dây chuyền vàng lên cổ. Chiếc đầm mẹ tôi tặng màu đỏ, thiết kế kiểu nữ thần Hy Lạp để hở một bên vai, cắt xéo ngang ngực, xếp ly xuống tới hông rồi xẻ cao từ đùi phải xuống. Sau lưng chỉ có một sợi dây mảnh đính đá giả kim cương để khỏi tuột ra. Ngoài ra, cả phần lưng để trần cho đến tâm eo.

“Quên sợi dây đó đi,” Cary nói. “Anh định kêu em thử một dây chùm bằng vàng, nhưng giờ thì anh quyết định là vòng kim cương rồi. Lấy cái to nhất đó.”

“Cái gì? Thật hả?” Tôi cau mày, nhìn vào gương trong lúc anh lục tìm trong hộp nữ trang của tôi.

“Đây.” Tôi nhìn cái vòng anh đưa. Đó là món quà sinh nhật của mẹ tặng năm tôi mười tám tuổi. “Tin anh đi, Eva. Đeo vào thử xem.”

Tôi làm theo và thừa nhận là anh nói đúng. Nhìn rất khác so với sợi dây vàng, ít huyền ảo nhưng lại quyến rũ hơn. Đôi bông tai đi kèm rất hợp với cái vòng ở chân mà tôi đã nhìn bằng con mắt khác kể từ khi nhận được lời bình phẩm của Gideon. Với kiểu tóc chải rối tự nhiên, cộng thêm đôi mắt đánh màu khói và son môi màu da, tôi rõ ràng có cái vẻ vừa-mới-làm-tình trên mặt mình.

“Không có anh thì em biết làm sao hả Cary Taylor?”

“Em gái à?” – Cary choàng tay qua vai tôi – “Em sẽ không bao giờ phải biết đâu.”

“Mà nè, anh diện đẹp lắm đó.”

“Thiệt không?” Anh nháy mắt, bước lùi ra làm dáng.

Bằng một cách rất riêng, Cary có thể cạnh tranh với Gideon về tài sản, à không... về nhan sắc chứ. Ở Cary có những đường nét thanh tú hơn, có thể nói là đẹp trong khi Gideon thì nam tính và có phần hoang dại. Nhưng cả hai đều khiến phụ nữ phải ngoái nhìn và không thể nào rời mắt.

Lúc tôi mới gặp Cary anh không hoàn hảo như bây giờ. Khi đó nhìn anh mệt mỏi và hốc hác, đôi mắt xanh u ám, thất thần. Nhưng tôi cảm thấy bị cuốn hút và tìm cách ngồi cạnh anh trong các buổi điều trị theo nhóm. Sau đó anh gạ gẫm tôi một cách thô lỗ vì cho rằng lý do duy nhất khiến bất cứ ai tiếp xúc với anh chỉ là muốn ăn nằm với anh. Rồi khi tôi cương quyết từ chối một cách thẳng thắn, chúng tôi bắt đầu kết thân. Bây giờ tôi với anh không khác gì anh em ruột thịt.

Tôi giật bắn người khi điện thoại reo, và nhận ra là mình đang rất hồi hộp. Tôi nhìn Cary. “Em quên báo cho lễ tân biết anh ấy sẽ quay lại.”

“Anh sẽ đón anh ta.”

“Anh có ngại khi phải đi cùng mẹ và dưỡng em không?”

“Em nói giỡn hả? Họ thích anh quá chừng mà.” Nụ cười của anh tắt dần. “Bộ em đang suy nghĩ lại về chuyện đi cùng với Cross hả?”

Tôi hít một hơi dài, nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra cách đó không lâu – khi tôi nằm trên ghế sung sướng cực độ. “Không có. Chỉ là mọi thứ diễn ra quá nhanh và quá suôn sẻ khiến em...”

“Khiến em tự hỏi điều gì đang chờ đợi mình.” Anh gõ nhẹ ngón tay lên mũi tôi. “Anh ta là thứ đang chờ đợi em đó, em có được anh ta rồi, cứ tận hưởng đi đã.”

“Thì em đang ráng đây.” Tôi biết ơn Cary vì anh quá hiểu tính tình và cách suy nghĩ của tôi. Ở bên cạnh anh vô cùng thoải mái bởi vì mỗi khi tôi không thể giải thích thành lời điều gì đó anh đều biết cách nói thay tôi.

“Sáng nay anh đã tìm hiểu rất kỹ về anh chàng này và in ra một số thông tin mới nhất trên mạng. Anh để trên bàn em đó, em có thể xem qua nếu muốn.”

Tôi chợt nhớ lúc trước khi đi làm đẹp đúng là anh có in gì đó. Tôi nhón chân lên hôn vào má Cary. “Anh là nhất. Yêu lắm.”

“Anh cũng yêu em, bé à.” Anh vừa nói vừa bước đi. “Anh sẽ xuống đưa anh ta lên đây. Thông thả đi, anh chàng đến sớm tới mười phút mà.”

Tôi mỉm cười nhìn anh ung dung bước ra ngoài. Sau hi cánh cửa nhà đóng lại, tôi bước sang gian phòng làm việc nhỏ thông với phòng ngủ. Trên chiếc bàn giấy rất màu mè do mẹ tôi chọn là một tập hồ sơ chứa đầy những bài báo và hình ảnh được in ra từ máy tính. Tôi ngồi xuống ghế và bắt đầu đắm chìm trong tiểu sử của Gideon Cross.

Tôi thấy trước mắt mình mở ra một bi kịch khi đọc được rằng anh là con trai của Geoffrey Cross, cựu chủ tịch một công ty đầu tư chứng khoán bị tố cáo là bình phong của một vụ lừa đảo. Gideon mới lên năm lúc cha anh tự vẫn bằng một phát súng vào đầu vì không muốn vào tù.

Ôi, Gideon. Tôi hình dung một cậu bé năm tuổi với gương mặt đẹp trai, mái tóc đen nhánh và đôi mắt xanh thăm thẳm tràn ngập nỗi buồn đang hoang mang, bối rối. Hình ảnh đó khiến tim tôi se thắt. Cái chết của cha anh cộng thêm hoàn cảnh lúc đó hẳn đã tàn phá mẹ con anh khủng khiếp. Sự mệt mỏi, căng thẳng vào một thời điểm khó khăn như vậy thật kinh khủng, nhất là với một đứa trẻ tầm tuổi đó.

Mẹ anh đi bước nữa với Christopher Vidal, một nhà sản xuất âm nhạc, và có thêm hai mặt con, Christopher Vidal Con và Ireland Vidal. Thế nhưng có vẻ như một đại gia đình với sự đảm bảo về tài chính đã đến quá muộn để có thể giúp Gideon cân bằng lại cuộc sống sau những xáo trộn quá lớn. Lúc này anh đã trở nên quá khép kín, các vết thương tinh thần không thể chữa lành được nữa.

Tò mò xen lẫn chút khó chịu, tôi tìm xem những người phụ nữ có mặt trong các bức ảnh chụp với anh, trong đầu tưởng tượng cách anh hẹn hò, xã giao hay... quan hệ. Điều mẹ tôi nói không sai, tất cả bọn họ đều có mái tóc nâu. Cô gái xuất hiện cùng anh nhiều nhất có nét lai Tây Ban Nha. Cô ta cao hơn tôi, thân hình có vẻ mảnh mai chứ không tròn trịa.

“Magdalene Perez,” tôi lẩm bẩm, miễn cưỡng thừa nhận là cô ta cực kỳ đẹp, lại thêm một phong thái tự tin chói lọi khiến tôi phải ngưỡng mộ.

“Thôi được rồi, đủ lâu rồi đó.” Cary xen vào bằng giọng hơi đùa cợt. Anh đứng ngay lối vào căn phòng tựa người vào khung cửa nghịch ngợm.

“Vây hả?” Tôi mãi lo tập trung đọc mà không biết là đã bao lâu trôi qua.

“Anh nghĩ là chỉ cần thêm một phút nữa thôi là anh chàng sẽ chạy vào đây tìm em luôn. Anh ta sắp chịu hết nổi rồi.”

Tôi đóng tập giấy lại rồi đứng lên.

“Thú vị đúng không?”

“Rất thú vị.” Không hiểu cha của Gideon, hay cụ thể hơn là cái chết của ông ảnh hưởng đến anh như thế nào nhỉ?

Tôi hiểu rằng câu trả lời đang chờ mình ở phòng bên cạnh.

Rời khỏi phòng ngủ, tôi theo hành lang ra phòng khách. Tới ngưỡng cửa tôi đứng lại khi nhìn thấy Gideon, lúc này đang đứng nhìn xuống thành phố qua khung cửa sổ, lưng quay về phía tôi. Tim tôi đập nhanh hơn. Nhìn về mặt phản chiếu trên kính cửa sổ, anh có vẻ đang trầm ngâm, ánh mắt lơ đãng, môi mím lại. Hai tay anh khoanh lại trong một vẻ bất an cố hữu, giống như là đang ở trong một thế giới không thuộc về mình. Nhìn anh thật khác biệt và xa cách, như một con người luôn luôn đơn độc.

Dường như anh cảm thấy sự có mặt, hay cũng có thể là sự khao khát của tôi. Anh xoay người lại, song vẫn đứng yên. Tôi nhân lúc này ngẩng nhìn anh thật kỹ. Trên người anh từng li từng tí đều toát ra vẻ quyền quý. Anh quyến rũ đến nỗi chỉ nhìn thôi đã khiến mắt tôi nóng rực. Mái tóc lòa xòa quanh khuôn mặt khiến tôi thêm được chạm tay vào. Và còn cái cách anh đang nhìn tôi... mạch tôi nhảy hệt một nhịp.

“Eva.” Anh tiến đến phía tôi, bước đi duyên dáng và mạnh mẽ. Anh cầm lấy tay tôi nâng miệng hôn. Ánh mắt vô cùng nóng bỏng và chuyên chú.

Cảm giác khi môi anh chạm vào da khiến tôi rùng mình nhớ lại cũng lần môi đó đã chạm vào những nơi khác trên cơ thể tôi. “Chào anh.”

Mắt anh ánh lên niềm vui. “Chào em. Em đẹp quá. Anh đang nôn nóng được đưa em đi khoe đây.”

Tôi thấy vui vì lời khen đó. “Mong là em không làm anh thất vọng.”

Anh khẽ nhíu mày. “Em còn quên gì không?”

Cary bước vào cầm theo cho tôi chiếc khăn choàng nhung màu đen và đôi găng tay tay dài. “Của em đây. Anh đã nhét thối son vào ví cho em rồi.”

“Anh đúng là nhất, Cary.”

Anh nháy mắt, tôi đoán là anh đã nhìn thấy cái bao cao su tôi để ở ngăn trong. “Anh sẽ đi xuống chung với hai người.”

Gideon cầm lấy cái khăn từ tay Cary rồi choàng lên vai cho tôi. Khi sửa lại tóc cho tôi, tay anh chạm vào gáy khiến tôi không cảm thấy là Cary đang mang găng tay vào cho tôi nữa.

Khoảng thời gian đi thang máy xuống tầng trệt là cả một sự căng thẳng. Không phải bởi vì sự có mặt của Cary, anh lúc này đang đứng bên trái tôi, hai tay đút vào túi quần, miệng không ngừng huýt sáo. Mà ngược lại, chính Gideon mới là lý do. Dù anh chỉ đứng yên, tôi vẫn cảm thấy cái sức mạnh phát ra từ anh. Tôi nhẹ người khi cuối cùng cửa thang máy cũng mở, giải phóng chúng tôi khỏi cái khoảng không gian chật hẹp đó.

Bên ngoài có hai người phụ nữ đang đứng chờ thang, cả hai đều há hốc mồm khi nhìn thấy Cary và Gideon. Cảnh tượng đó khiến tôi mỉm cười và thấy tươi tỉnh lên đôi chút.

“Chào các quý cô.” Cary nói kèm theo một nụ cười có phần hơi ác. Tôi dường như có thể thấy não họ ngừng hoạt động. Ngược lại, Gideon chỉ gạt đầu cộc lốc rồi đặt tay lên phần lưng trần để đưa tôi ra. Cú va chạm như điện giật khiến tôi nóng bừng.

Tôi siết tay Cary. “Nhớ nhảy một bản với em nhé.”

Một chiếc limousine chờ sẵn bên vệ đường, người lái xe mở cửa khi thấy tôi và Gideon bước ra. Tôi ngồi vào ghế rồi chỉnh lại váy áo. Khi Gideon ngồi xuống cạnh tôi và cửa xe đóng lại, tôi mới để ý là anh tỏa ra một mùi thơm kinh khủng. Tôi hít vào, tự nhủ mình nên thư giãn và tận hưởng cảm giác ở bên cạnh anh. Anh cầm lấy tay tôi, lấy ngón tay vân vê lòng bàn tay tôi. Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ làm tôi thấy nóng người, phải bỏ khăn choàng ra.

“Eva.” Anh bấm nút đóng tấm kính ngăn sau lưng người lái xe lại. Chỉ một giây sau tôi thấy mình đã ngồi trên đùi anh, đôi môi bị anh chiếm đoạt một cách dữ dội.

Tôi làm cái điều mà tôi đã muốn làm từ hồi trưa: luồn hai tay vào tóc và hôn anh. Tôi mê cái cách anh hôn tôi, như thể đó là chuyện duy nhất anh phải làm nếu không sẽ hóa điên vì đã chờ đợi quá lâu rồi. Tôi ôm lấy vai anh và hôn sâu hơn.

Gideon nắm eo tôi đẩy ra, rồi dựa vào thành ghế, ngược lên nhìn tôi, lồng ngực phập phồng. “Em đang làm gì anh vậy?”

Tay tôi vuốt ve ngực anh qua làn áo sơ mi, cảm nhận từng cơ bắp cứng cáp đến khó tin. Rồi từng ngón tay tôi lần xuống cơ bụng, hình dung cảnh anh trần trụi trước mặt mình. “Em đang vuốt ve anh, tận hưởng cơ thể của anh. Em muốn anh, Gideon.”

Anh nắm cổ tay tôi giữ lại. “Để sau đi. Mình đang đi giữa đường phố Manhattan đó.”

“Đâu có ai nhìn thấy đâu.”

“Còn lý do khác nữa. Bây giờ không phải lúc để làm cái việc mà phải mất hàng tiếng nữa mới xong. Lúc trưa nay anh đã suýt phát điên vì phải ngừng nửa chừng đó.”

“Vậy thì lần này mình làm cho xong luôn.”

Tay anh siết chặt khiến tôi hơi đau. “Ồ đây không được.”

“Sao lại không?” Tôi hơi ngạc nhiên. “Anh chưa làm tình trong xe hơi bao giờ hả?”

“Chưa.” Anh nghiêng răng. “Còn em?”

Tôi không trả lời mà nhìn ra ngoài, xe cộ và người đi đường đang vây quanh chúng tôi. Chỉ cách nhau có vài xen-ti-mét, nhưng nhờ tấm kính đen che lại, tôi bỗng muốn nổi máu liều. Tôi muốn làm anh sung sướng. Tôi muốn mình biết có thể thỏa mãn được Gideon Cross, và chỉ có anh mới ngăn được tôi thôi.

Tôi ấn hông lên người anh, cọ xát “cậu bé” đang bắt đầu tỉnh lại. Anh rít mạnh hơi thở qua hàm răng đang nghiến chặt.

“Em muốn anh.” Tôi nói qua làn hơi, hít vào thật sâu mùi hương của anh lúc này nồng nàn hơn bao giờ hết vì đang bị kích động. Tôi nghĩ mình đến bị ngộ độc vì mùi hương quá mãnh liệt này. “Anh làm em phát điên lên mất.”

Anh buông tay tôi ra, chuyển sang ôm lấy khuôn mặt và lại ấn mạnh lên môi tôi một nụ hôn. Tay tôi nhẹ nhàng lần xuống. Anh vẫn đang rất căng thẳng.

“Em muốn mà.” Tôi thì thầm qua môi anh. “Cho em đi.”

Anh không thả lỏng, nhưng cũng không ngăn tôi lại nữa. Khi tôi chạm vào, anh rên lên nghe vừa đau đớn vừa rất gợi tình. Tôi khẽ nắm các ngón tay lại, cố tình thật nhẹ nhàng để thăm dò. Bên dưới anh nóng ran và cứng như đá. Tôi nín thở khi nghe anh run lên sát bên mình.

Gideon đưa tay vào đùi tôi rồi lần lên trên. “Em thật là ngọt ngào. Anh chỉ muốn kéo em xuống nệm nấp cho đến khi em phải van xin anh vào trong em.”

“Nếu anh muốn thì em đang van xin đây.”

Tôi buông một tay ra, với tìm cái bóp để lôi cái “áo mưa” ra.

Anh chạm vào nơi đang ướt đầm của tôi. “Anh chưa làm gì em hết.” Ánh mắt anh nhìn tôi sáng rực lên trong bóng tối. “Mà em đã như vậy rồi.”

Anh ấn ngón tay cái vào khiến tôi mềm oặt ra, ghì chặt lấy anh. “Sẽ thật bất công nếu anh không làm gì được em.”

Tôi dùng răng xé vỏ bao rồi đưa cho anh. “Em không rành cái này lắm.”

Tay anh xoắn lấy tay tôi. “Anh sẽ vứt bỏ hết mọi nguyên tắc vì em.”

Vẻ nghiêm chỉnh trong giọng nói của anh khiến tôi thấy ấm lòng và cũng tự tin hẳn. “Nguyên tắc là để phá đi mà.”

Tôi thoáng thấy anh mỉm cười. Anh bấm vào một cái nút bên cạnh rồi nói. “Anh cứ lái xe đi cho đến khi tôi kêu dừng nhé.”

Má tôi nóng bừng. Bên ngoài một chiếc xe phụ đèn sáng choang xuyên qua làn kính khiến anh thấy rõ tôi đang đỏ mặt.

“Sao vậy, Eva?”, anh kéo tôi lại, thì thầm. “Em dụ dỗ anh ngay trong xe rồi lại đỏ mặt khi nghe anh kêu lái xe đừng làm phiền mình hả?”

Câu bông đùa bất ngờ càng làm tôi khao khát anh hơn. Tôi đặt hai tay lên vai anh để giữ thăng bằng rồi chống lên bằng đầu gối, lờn vờn phía trên cái đàn ông to lớn của anh. Tay anh nắm lại bên hông tôi, rồi tôi nghe tiếng vải bị bật tung ra. Âm thanh đột ngột đó cùng với cái hành động có phần bạo lực khiến ham muốn của tôi dâng lên cực điểm.

“Từ từ thôi em.” Anh nói, khẽ nâng người lên.

Không khí trong xe đặc quánh và ẩm ướt bởi mùi hương của da thịt. Cả người tôi nóng ran, hai bầu ngực trĩu nặng.

Đây là cái chuyện mà tôi đã nghĩ tới ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh: được chiếm đoạt anh, tựa trên cơ thể hoàn mỹ của anh và đón nhận anh vào trong mình.

“Trời ơi, Eva.” Anh thở gấp.

Tôi nhắm mắt lại, cảm giác như đang bị bóc trần. Tôi muốn gần gũi anh, nhưng như thế này thì quá là quá gần gũi. Lúc này hai chúng tôi đang nhìn vào mắt nhau, tựa sát người nhau trong một không gian hẹp, cách biệt với cả thế giới đang vây xung quanh ngoài kia. Tôi biết anh cũng đang bối rối và xúc động như tôi.

“Em chặt quá.” Mấy lời đó anh thốt ra với một nỗi sung sướng dù bị đau đớn.

Tôi mở mắt ra, nhìn anh qua làn mi trĩu nặng. Anh đang ngồi đó bên dưới tôi trong bộ lễ phục với gương mặt tuyệt đẹp, cơ thể như con thú hoang đến mùa tìm bạn.

Cổ anh căng lên, trong khi đầu ép chặt vào thành ghế như đang chống lại một lực kéo vô hình. Chúng tôi nhìn vào mắt nhau không rời trong cơn khoái cảm. Tôi chợt nhận ra cả hai đứa đều gần như còn nguyên quần áo. Cảnh tượng này gây cho tôi ấn tượng mạnh, cộng thêm tiếng rên không ngớt của anh, tất cả như lên đến sự tột cùng của nhục cảm.

Tôi gần như nức nở. “Anh thật tuyệt vời...”

Gideon dùng cả hai tay ôm hông tôi để đưa tôi di chuyển theo ý anh. Khi anh chạm đến một nơi đang nhức nhối nhất bên trong, tôi bỗng co thắt dữ dội. Tôi biết anh sắp làm tôi điên đảo. “Gideon!”

Tay anh giữ sau gáy tôi khi cơn co thắt mê ly lan tỏa ra khắp nơi khiến toàn thân tôi run rẩy. Anh đỡ lấy tôi, ánh mắt vẫn dán chặt vào mắt tôi khiến tôi càng rên rỉ và kéo dài sự sung sướng.

Tôi nhìn anh say sưa, ngấu ngiến. Tôi cần phải thấy anh bùng nổ vì tôi. Đôi mắt anh điên dại vì khoái cảm, bao nhiêu vẻ quyền lực tan biến mất, gương mặt đẹp đẽ bị bao phủ bởi bản năng thôi thúc cần được giải phóng.

“Eva!” Anh bật ra một âm thanh nghe như con thú hoang kêu gào trong cơn mê ly ngây ngất. Anh như bị xé toạc ra, nét mặt dịu lại và thoáng để lộ một chút yếu đuối.

Tôi ôm lấy mặt anh, khẽ hôn lên đôi môi qua làn hơi thở dốc.

“Eva ơi.” Anh ôm chặt lấy tôi, mặt dụi vào cổ tôi.

Tôi biết cảm giác của anh lúc này. Nó giống như đang bị lột trần và bắt lực.

Chúng tôi yên lặng âu yếm nhau một lúc. Anh nhẹ nhàng hôn tôi, khiến đầu óc và cơ thể tôi dịu lại.

“Ồi chào.” Tôi thở ra, giọng vẫn hơi run.

Anh mỉm cười, tôi cũng cười theo, thấy hơi chóng mặt và như đang bay.

Gideon vuốt mấy lọn tóc ướt mồ hôi khỏi trán tôi, ngón tay anh nhẹ nhàng như đang chạm vào một báu vật. Tôi thấy ngực mình đau nhói. Anh vẫn đẹp vô cùng, ánh mắt nhìn tôi ấm áp có vẻ gì gần như là biết ơn. “Anh không muốn ngừng cái giây phút này.”

Tôi biết chữ tiếp theo anh sẽ nói là gì nên tiếp lời luôn. “Nhưng mà...?”

“Nhưng mà anh buộc phải đến dự buổi tiệc này. Anh có một bài phát biểu.”

“Vậy à.” Rồi, đúng là “cái giây phút này” đã coi như xong.

Tôi cẩn thận nhấc ra khỏi anh, khẽ cắn môi vì ham muốn lại nổi lên khi cảm thấy anh vẫn còn rất cứng.

“Khỉ thật.” Anh nói khẽ. “Anh lại muốn em nữa rồi.”

Anh giữ tôi lại, lấy ra một cái khăn rồi nhẹ nhàng lau cho tôi. Cử chỉ thân mật này khiến tôi xúc động.

Khi đã sạch sẽ, tôi ngồi xuống ngay ngắn bên cạnh anh rồi lấy cây son trong ví ra. Tôi liếc mắt nhìn Gideon đang cởi bao cao su ra, gói trong một miếng khăn giấy rồi bỏ vào cái khay rác nhỏ được giấu ở một nơi kín đáo trên xe. Chính trang lại quần áo xong, anh kêu người lái xe đi đến chỗ bữa tiệc, rồi ngồi yên nhìn ra cửa sổ.

Mỗi giây trôi qua tôi lại thấy anh như đang trôi ra xa hơn, khiến sự gắn kết giữa tôi và anh càng mờ nhạt dần. Tôi lúi sâu vào một góc trên băng ghế, cụ thể hóa cái khoảng cách đang lớn dần giữa chúng tôi. Hơi ẩm tôi vừa cảm thấy ban nãy nhường chỗ cho sự lạnh lẽo, làm tôi phải khoác lại chiếc khăn choàng lên người. Khi tôi động đậy trên ghế, anh vẫn không phản ứng gì, như thể anh không hề hay biết tôi đang ở đây.

Rồi anh đột ngột lòi ra một chai rượu, mắt vẫn không nhìn tôi, hỏi nhỏ. “Brandy nhé?”

“Thôi, cảm ơn.” Tôi nói lí nhí, hình như anh không nghe thấy, hoặc anh cũng không quan tâm. Anh rót ra một ly rồi nốc cạn.

Bực tức và bối rối, tôi đeo găng tay trở lại, cố gắng nghĩ xem đã có chuyện gì không ổn.

7. Chương 7

Những gì xảy ra sau khi chúng tôi đến nơi động lại trong đầu tôi khá mờ nhạt. Đèn flash của máy ảnh nhá lên liên tục như pháo hoa khi chúng tôi bước qua hàng rào phóng viên báo chí, nhưng tôi chẳng để tâm đến họ mà chỉ mỉm cười như cái máy. Tôi đang mải nghĩ ngợi và tìm mọi cách thoát khỏi tình trạng căng thẳng với Gideon.

Khi vừa bước vào trong tòa nhà, có tiếng ai đó gọi khiến anh quay lại. Tôi nhân lúc đó dứt ra khỏi anh, len lỏi trong đám đông khách khứa đang đứng chật kín trên thảm đỏ ở lối vào.

Khi đến quầy lễ tân, tôi lấy hai ly sâm banh, ngửa cổ uống cạn một ly rồi nhìn quanh tìm Cary. Thấy anh đang đứng cùng mẹ tôi và dượng Stanton ở phía bên kia gian phòng, tôi vội bước qua, tiện tay bỏ lại cái ly đã uống hết trên bàn.

“Eva!” Mẹ tôi mừng rỡ gọi. “Con mặc cái đầm này đẹp quá.”

Mẹ hôn phớt lên má tôi. Bà đẹp lộng lẫy trong chiếc đầm sườn dài lấp lánh màu xanh ngọc ôm sát cơ thể. Bộ hoa tai, vòng cổ và lắc tay cùng màu ngọc bách làm tôn lên đôi mắt và làn da trắng sáng của bà.

“Cảm ơn mẹ.” Tôi nhấp một ngụm sâm banh từ cái ly thứ hai, nhớ ra là mình phải cảm ơn mẹ về chiếc đầm. Dù vẫn thích món quà của bà, nhưng khác với lúc này, tôi không còn thấy thích cái đường xẻ ở giữa đùi nữa.

Cary bước tới nắm lấy khuỷu tay tôi. Anh nhìn mặt là biết ngay tôi đang không vui. Tôi khẽ lắc đầu, tỏ ý không muốn nói về chuyện đó lúc này.

“Vậy uống thêm sâm banh nhé.” Anh hỏi nhẹ nhàng.

“Cảm ơn anh.”

Tôi cảm thấy được Gideon đang tới gần trước khi nhìn thấy vẻ mặt của mẹ tôi sáng rỡ lên như pháo hoa đêm giao thừa. Cả dượng Stanton cũng đứng thẳng người lên một cách sốt sắng.

“Eva này.” Gideon đặt tay lên khoảng lưng trần làm tôi hơi giật mình. Tôi tự hỏi liệu anh có cảm thấy gì qua cú va chạm đó không. “Em bỏ trốn hả?”

Tôi sững sờ vì giọng điệu trách móc của anh. Tôi ném cho anh một tia nhìn đầy ẩn ý. “Richard, dượng gặp Gideon chưa?”

“Rồi, dĩ nhiên là rồi.” Hai người bắt tay nhau.

Gideon kéo tôi lại gần. “Hai chúng ta hôm nay đều may mắn được đi cùng hai người phụ nữ xinh đẹp nhất New York.”

Dượng Stanton tán thành, quay sang nhìn mẹ cười trêu mến.

Tôi uống cạn ly sâm banh trên tay rồi nhận thêm một ly nữa từ Cary, lòng thầm biết ơn anh. Bụng tôi hơi ầm lên, khiến cho cái nút thắt vô hình này giờ được nối lỏng phần nào.

Gideon hơi chồm tới, nói giọng nghiêm khắc. “Đừng có quên là em tới đây cùng với anh đó.”

Anh giận tôi sao? Cái quái gì vậy? Tôi hơi nheo mắt. “Câu đó để nói với anh mới phải.”

“Bây giờ không phải lúc, Eva.” Anh gạt đầu chào ai đó rồi kéo tôi đi. “Không phải ở đây.”

“Chẳng có lúc nào là phải hết.” Tôi lườm bà, nhưng vẫn đi cùng anh để mẹ tôi khỏi lo lắng.

Nhấp thêm sâm banh, tôi tự chuyển sang trạng thái giả tạo và tự vệ mà nhiều năm rồi không dùng tới. Khi Gideon giới thiệu tôi với hết người này rồi người khác, tôi nghĩ mình đã cư xử rất đúng mực, góp chuyện khi phù hợp và mỉm cười lúc cần thiết. Nhưng thật ra tôi chẳng để ý đến thứ gì hết. Tôi chỉ đang nghĩ đến bức tường bằng giá ngăn cách giữa tôi và anh, đến cơn giận của tôi. Đây chính là điều chứng minh cho tôi thấy rằng Gideon đối xử tàn nhẫn với phụ nữ sau khi đã làm tình với họ.

Khi đến lúc ăn tối, tôi đi cùng Gideon vào phòng ăn và chỉ chạm đũa chiếu lệ. Thay vào đó tôi uống thêm mấy ly rượu vang, ngồi nghe Gideon trò chuyện với những người cùng bàn, nhưng thực chất tôi chỉ nghe thấy chất giọng trầm quyến rũ của anh chứ cũng không để ý anh đang nói gì. May mắn là anh cũng không tìm cách kéo tôi vào câu chuyện, vì tôi nghĩ mình sẽ không nói được điều gì tử tế hết.

Tôi chỉ bắt đầu chú ý khi anh đứng dậy trong tràng vỗ tay rồi tiến lên sân khấu. Lúc này anh như biến thành một người khác. Anh trở lại là Gideon Cross mà tôi nhìn thấy lần đầu trong sảnh tòa nhà Crossfire, cực kỳ tiết chế và đầy quyền lực.

“Trên toàn Bắc Mỹ,” anh mở đầu, “cứ mỗi bốn người phụ nữ, hay mỗi sáu người đàn ông, thì có một người đã từng là nạn nhân của nạn xâm hại tình dục trẻ em. Quý vị hãy thử nhìn xung quanh mình. Ngay tại bàn quý vị đang ngồi sẽ có một người từng là nạn nhân hoặc quen với ai đó là nạn nhân. Đây là một sự thật không thể chấp nhận được.”

Tôi như bị đóng đinh trên ghế. Tài diễn thuyết của Gideon quả là tuyệt vời với chất giọng mạnh mẽ đầy mê hoặc. Nhưng chính cái đề tài quá đỗi gần gũi với tôi cùng với cách diễn đạt đầy lôi cuốn, thậm chí đôi khi hơi táo bạo của anh khiến tôi xúc động. Tôi thấy mở lòng hơn, cơn giận dữ bốc riết ban nãy cùng với nỗi ám ức do lòng tự trọng bị tổn thương bỗng tan biến như một phép lạ. Tôi nhìn anh bằng con mắt khác, đơn giản chỉ với tư cách là một trong những khán giả đang say sưa lắng nghe. Anh không còn là người đàn ông vừa làm tôi tổn thương, mà giờ đây anh là một diễn giả tài năng đang thảo luận về một vấn đề vô cùng quan trọng đối với tôi.

Khi anh ngừng nói, tôi đứng bật dậy vỗ tay, khiến anh và tôi đều ngạc nhiên. Ngay sau đó mọi người cũng nhanh chóng đứng dậy vỗ tay tán thưởng. Tôi nghe đâu đó xung quanh mình vài câu nói rì rầm và những lời ca tụng.

“Cô thật là một cô gái may mắn.”

Tôi quay lại nhìn người vừa nói, một phụ nữ tóc đỏ dễ thương, tầm ngoài bốn mươi. “Chúng tôi chỉ là... bạn.”

Bà nở một nụ cười điềm đạm ra chiều không tin.

Mọi người bắt đầu đứng dậy rời khỏi bàn. Tôi cầm ví lên đang định ra về thì một thanh niên tiến đến trước mặt. Anh có mái tóc nâu vàng đáng ghen tị, đôi mắt xanh xám tỏa lên nét dịu dàng và thân thiện. Anh chàng khá đẹp trai, dáng người khỏe mạnh và đang cười toét miệng như trẻ con, khiến tôi mỉm cười lại. Lần đầu tiên từ sau khi bước ra khỏi chiếc limousine, tôi nở một nụ cười thật sự.

“Xin chào.” Anh nói.

Có vẻ như anh chàng biết tôi là ai, khiến tôi phải lúng túng giả vờ là tôi cũng biết anh. “Chào anh.”

Anh cười, giọng cười nhẹ nhàng và cuốn hút. “Tôi là Christopher Vidal, em trai của Gideon.”

“Tôi có nghe nói tới anh.” Mặt tôi nóng bừng. Thật không tin được này giờ tôi vẫn còn quá đắm chìm trong sự thương hại của bản thân mình đến nỗi không nhận ra anh.

“Cô đỏ mặt rồi kìa.”

“Tôi xin lỗi.” Tôi cười ngượng ngùng. “Thật không biết nói sao để nghe không kỳ cục, nhưng tôi đã đọc một bài báo viết về anh.”

Anh cười lớn. “Tôi thấy vui khi cô vẫn còn nhớ. Nhưng mà đừng có nói đó là bài trên tờ Page Six nha.”

Chuyên mục ngồi lê đôi mách của tờ báo này có tiếng là bới móc được nhiều chuyện riêng tư của những người nổi tiếng hay có thể lặc ở New York.

“Không phải.” tôi nói nhanh. “Hình như là tờ Rolling Stone.”

“Vậy thì không sao.” Anh chìa tay ra cho tôi. “Cô nhảy với tôi nhé?”

Tôi liếc nhìn ra chỗ cầu thang dẫn lên sân khấu, nơi Gideon đang bị bao vây bởi rất nhiều người muốn nói chuyện với anh, đa số là phụ nữ.

“Phải một lúc nữa anh ấy mới xong được.” Christopher nói pha chút trêu chọc.

“Cũng được.” Lúc sắp quay đi thì tôi nhận ra người đang đứng cạnh Gideon – Magdalene Perez.

Tôi cầm ví lên, mỉm cười với Christopher. “Tôi cũng thích khiêu vũ.”

Chúng tôi choàng tay nhau tiến ra sàn khiêu vũ. Ban nhạc chơi khúc dạo đầu của một điệu nhạc Valse, tôi và Christopher xoay theo điệu nhạc một cách nhẹ nhàng. Anh chàng nhảy rất khá, diu bước nhanh nhẹn và tự tin.

“Cô và Gideon quen nhau như thế nào?”

“Tôi không quen anh ta.” Tôi gật đầu khi Cary lướt qua cùng một cô nàng tóc vàng đẹp như bức tượng. “Tôi làm việc ở tòa nhà Crossfire nên chúng tôi chạm mặt nhau một hai lần gì đó.”

“Cô làm việc cho Gideon à?”

“Không phải. Tôi làm trợ lý ở hãng Waters Fields & Leaman.”

“À.” Anh cười. “Đó là một công ty quảng cáo.”

“Đúng rồi.”

“Gideon hẳn phải rất thích cô nên mới chỉ gặp một hai lần đã đưa cô đi cùng tới một buổi tiệc thế này.”

Tôi tắm rửa trong bụng. Dù biết trước là sẽ bị dị nghị, nhưng hơn bao giờ hết tôi không muốn bị mất mặt vào lúc này. “Gideon quen với mẹ tôi, mà mẹ tôi cũng đã thu xếp cho tôi đến dự từ trước. Nên thật ra chỉ là vấn đề hai người đi tới cùng một chỗ trên một chiếc xe thay vì hai chiếc thôi.”

“Vậy tức là cô còn độc thân?”

Tôi hít một hơi dài, thấy hơi khó chịu dù bọn tôi đang khiêu vũ rất ăn ý. “Ừ, tôi chưa có bạn trai.”

Christopher lại nở nụ cười quyến rũ có phần hơi trẻ con đó. “Vậy là buổi tối của tôi vừa trở nên tốt đẹp hơn.”

Suốt thời gian còn lại anh kể những chuyện vặt vãnh trong giới nghệ sĩ làm cho tôi cười liên tục và tạm thời không nghĩ tới Gideon nữa.

Khi bản nhạc kết thúc, Cary đã đứng chờ sẵn để nhảy với tôi bản tiếp theo. Tôi và Cary nhảy với nhau rất nhịp nhàng bởi chúng tôi từng đi học khiêu vũ chung. Tôi thoải mái tựa vào anh, thầm biết ơn vì có anh làm chỗ dựa tinh thần.

“Anh có một buổi tiệc vui chứ?” Tôi hỏi.

“Anh phải tự véo mình khi biết người ngồi cạnh anh là điều phối viên cao cấp của Fashion Week. Mà cô ấy còn tán tỉnh anh nữa chứ.” Anh mỉm cười, nhưng đôi mắt có vẻ u ám. “Mỗi khi đến những nơi này, ăn mặc đẹp như vậy, anh lại thấy khó tin nổi. Em đã giúp thay đổi cả cuộc đời anh, Eva ơi.”

“Còn em thì giúp em tỉnh ngộ ra rất nhiều lần. Tin em đi, hai đứa mình coi như huê.”

“Em nghĩ là tại em. Em sẽ kể anh nghe sau.”

“Em sợ là anh sẽ cho anh ta một trận trước mặt mọi người à?”

Tôi thở dài. “Em không muốn anh làm vậy, coi như là vì mẹ em cũng được.”

Cary khẽ hôn lên trán tôi. “Anh đã nói trước với anh ta rồi. Anh ta biết trước mọi chuyện mà.”

“Trời ơi, Cary.” Tôi quá xúc động vì thương anh, nhưng cũng không nén nổi nụ cười. Lẽ ra tôi phải đoán được Cary sẽ nói chuyện trước với Gideon chứ. Anh vốn luôn đóng vai người anh cả của tôi mà.

Gideon bỗng từ đâu xuất hiện. “Tôi sẽ nhảy với Eva.”

Nghe không giống như một lời mời lịch sự chút nào.

Cary đứng lại nhìn tôi. Khi tôi gật đầu, anh khẽ chào rồi lui ra, ném vào mặt Gideon một tia nhìn hằn học.

Gideon kéo tôi lại gần rồi tiếp tục điệu nhảy với kiểu cách mà anh vẫn chiếm đoạt mọi thứ khác – đầy tự tin và sự thống trị. Khiêu vũ với anh có cảm giác hoàn toàn khác so với hai người bạn nhảy vừa rồi của tôi. Gideon vừa có kỹ thuật nhuần nhuyễn của Christopher, anh lại vừa hiểu cách cơ thể tôi di chuyển giống như Cary. Nhưng ở Gideon còn có thêm sự táo bạo và hung hãn đầy nhục dục.

Dù đang không vui, nhưng việc ở quá gần người vừa làm tình với tôi cách đây không lâu khiến tôi lại bị cám dỗ. Anh toát ra mùi hương khó cưỡng và cái cách anh diu tôi lướt đi trong những bước nhảy liêu lĩnh khiến tôi thấy đau nhói từ bên trong, không khỏi nghĩ về những gì chúng tôi vừa làm với nhau.

“Em cứ biến đi đâu mất về?” Anh nhìn tôi cau có.

“Có vẻ như Magdalene đã kịp thời trám vào chỗ trống mà.”

Anh nhướn mày, kéo tôi vào sát hơn. “Em ghen hả?”

“Anh nghĩ vậy hả?” Tôi nhìn lảng sang chỗ khác.

Anh nói vẻ khó chịu. “Tránh xa em trai anh ra nhé Eva.”

“Tại sao?”

“Tại anh nói như vậy.”

Cơn giận của tôi bị châm ngòi sau cả một buổi tối đắm chìm trong bao nhiêu nghi ngờ và dằn vặt kể từ sau khi chúng tôi làm tình như hai con thú hoang. Tôi quyết định thử xem Gideon Cross có chấp nhận được việc đổi ngôi hay không.

“Tránh xa Magdalene ra, Gideon.”

Anh nghiêng rằng. “Cô ấy chỉ là bạn thôi.”

“Tức là anh chưa ngủ với cô ta hả?”

“Chưa? Khỉ thật. Mà anh cũng không muốn ngủ với cô ta. Em nghe nè...” Anh nói chậm lại khi tiếng nhạc nhỏ dần. “Anh phải đi về bây giờ. Anh đưa em tới đây nên anh muốn là người đưa em về. Nhưng nếu em đang vui thì anh cũng không muốn làm em mất hứng. Em có muốn ở lại để về sau với mẹ em và Stanton không?”

Tôi đang vui hả? Anh nói giỡn hay là không biết thật vậy? Hoặc tệ hơn. Có thể anh đã quyết định hoàn toàn đoạn tuyệt với tôi nên cũng không còn để ý nữa.

Tôi thấy mình cần tránh xa khỏi anh một chút. Cái mùi hương chết tiệt của anh khiến đầu óc tôi không tỉnh táo. “Em không sao. Anh khỏi lo.”

“Eva.” Tôi lùi thêm một bước nữa khi anh với tay ra.

Bỗng có một cánh tay choàng qua lưng tôi, rồi giọng Cary vang lên. “Tôi sẽ lo cho Eva, Cross à.”

“Đừng có xen vào việc của tôi, Taylor.” Gideon đe dọa.

Cary khịt mũi. “Vậy mà tôi lại có cảm giác tự anh đang ngăn cản mình đó chứ.”

Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Bài diễn văn của anh rất tuyệt vời, Gideon. Suốt tối nay đó là lúc em thích nhất.”

Anh thở mạnh khi nhận ra lời mỉa mai của tôi, rồi đưa một tay lên ôm đầu. Đột nhiên anh buột tiếng rửa, rút từ trong túi ra chiếc điện thoại, liếc nhìn vào cái màn hình đang rung lên vì cuộc gọi tới.

“Anh phải đi.” Anh nhìn vào mắt tôi một lúc, rồi đưa tay lên vuốt má tôi. “Anh sẽ gọi cho em.”

Và thế là anh bỏ đi mất.

“Em có muốn ở lại đây không?” Cary hỏi khẽ.

“Không.”

“Vậy anh đưa em về.”

“Thôi, đừng.” Tôi đang muốn được yên tĩnh một mình, nằm ngâm trong bồn nước nóng với một chai rượu bên cạnh để vứt hết mọi nỗi lo lắng sợ hãi. “Anh nên ở lại đây, biết đâu sẽ có ích cho công việc của anh. Minh sẽ nói chuyện khi nào anh về, còn không thì để mai cũng được. Ngày mai em sẽ ở lì trong nhà cả ngày không đi đâu hết.”

Anh nhìn khắp mặt tôi dò xét. “Em có chắc là mình ổn không?”

Tôi gật đầu.

“Vậy cũng được.” Nhưng anh có vẻ chưa tin lắm.

“Hay anh ra nhờ người gọi sẵn xe của dưỡng giùm em nhé. Em vào toilet một chút.”

“Được rồi.” Cary nắm tay tôi. “Anh sẽ đi lấy khăn choàng cho em và chờ em ngoài cửa.”

Tôi mất nhiều thời gian hơn dự kiến để đến được toilet. Thứ nhất là vì có khá nhiều người giữ tôi lại để chào hỏi, ắt hẳn là vì tôi được Gideon đưa đến đây. Hai nữa là do tôi cố ý không vào cái toilet gần nhất vì nó quá đông đúc, mà tìm một cái ở phía xa hơn. Tôi ở trong buồng vệ sinh một lúc lâu. Chẳng có ai đang chờ đến lượt nên tôi không cần gì phải vội.

Tôi thấy mình bị Gideon làm tổn thương đến mức thấy khó mà thở nổi. Cả chuyện anh thay đổi thái độ khiến tôi vô cùng bối rối. Sao anh lại chạm vào má tôi như vậy? Sao anh lại nổi cáu khi tôi không ở bên cạnh anh? Và vì cái quái gì mà anh lại đe dọa Cary? Gideon quả đã đưa câu thành ngữ “sáng nắng chiều mưa” lên một cấp độ mới.

Tôi nhắm mắt lại, cố trấn tĩnh. Chúa ơi. Tôi đâu cần thêm những rắc rối này.

Sau tất cả những gì xảy ra lúc ở trong xe, bây giờ tôi thấy mình vô cùng yếu đuối. Đây chính là cái tình trạng mà tôi đã mất vô số giờ trị liệu mới thoát khỏi. Giờ tôi chỉ muốn về nhà, trốn ở một góc để không phải giả bộ làm ra vẻ tỉnh táo bình thường trong khi sự thật là tôi đã hoàn toàn mất bình tĩnh.

Cái này là do mình tự chuốc lấy. Tôi thảm lắm. Ráng mà chịu đi.

Hít một hơi thật dài, tôi bước ra ngoài và thấy Magdalene Perez đang đứng khoanh tay tựa vào bàn trang điểm. Rõ ràng cô ta đang chờ tôi, canh lúc tôi dễ tổn thương nhất. Hơi ngập ngừng một thoáng, rồi tôi bước đến bồn rửa tay.

Cô nàng xoay người lại, chăm chú nhìn mặt tôi trong gương. Tôi cũng nhìn kỹ cô ta. So với trong ảnh thậm chí cô ta còn đẹp hơn. Dáng người cao, mảnh khảnh, đôi mắt đen to và mái tóc màu nâu sẫm dày. Magdalene có đôi môi mọng đỏ và xương gò má cao sắc sảo. Cô nàng mặc một chiếc đầm bằng sa tanh màu kem làm nổi bật làn da màu ô liu. Nhìn cứ như một siêu mẫu quyền rũ chết người.

Tôi cầm lấy khăn lau tay từ người phục vụ, ngay lúc đó Magdalene xỏ một tràng tiếng Tây Ban Nha yêu cầu người này ra ngoài để chúng tôi nói chuyện riêng. Tôi thêm vào lời yêu cầu đó hai chữ “Làm ơn, cảm ơn nhiều.” cũng bằng tiếng Tây Ban Nha khiến Magdalene nhún mày, càng trợn to mắt nhìn tôi trong khi tôi vẫn làm mặt tỉnh.

“Ôi, cô bé.” Ngay khi người phục vụ vừa bước đi khỏi, cô nàng đã rít như rắn. “Cô đã làm tình với anh ta rồi phải không?”

“Còn cô thì chưa.”

Magdalene ngạc nhiên. “Đúng là vậy. Cô biết tại sao không?”

Tôi lấy trong ví ra một tờ năm đô thả vào khay đựng tiền boa. “Tại anh ấy không muốn.”

“Và tôi cũng không muốn. Vì anh ấy chưa thể nghiêm túc được. Anh ấy trẻ trung, đẹp trai, giàu có và đang tận hưởng mọi thứ.”

“Ừ.” Tôi gật đầu. “Đúng là anh ấy đang tận hưởng.”

Cô nàng nhú mày, không còn giả bộ thân thiện nữa. “Anh ta không bao giờ tôn trọng những người phụ nữ đã lên giường với mình. Ngay lúc anh ta làm tình xong với cô, là coi như cô đã biến mất, cũng như tất cả những người trước đây thôi. Nhưng còn tôi thì vẫn còn ở đây, bởi vì tôi mới là người anh ấy muốn giữ lâu dài.”

Tôi vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên mặc dù điều vừa nghe khiến tôi thấy tổn thương cực kỳ. “Nghe thảm hại quá.”

Tôi bước ra, đi thẳng tới xe. Siết chặt tay tạm biệt Cary, tôi lên xe, chờ cho xe chạy mới bật khóc

**

“Nè cưng,” Cary gọi khi tôi lê chân vào phòng khách sáng hôm sau. Anh chàng đang nằm dài trên ghế, mặc mỗi cái quần thun rộng, chân bắt chéo gác lên bàn. Nhìn anh bù xù một cách đáng yêu và rõ ràng là đang rất thoải mái. “Em ngủ ngon không?”

Tôi gơ ngón tay cái lên rồi vào bếp tìm cà phê. Tôi dừng lại ở quầy bếp, nhướn mày khi thấy một bó hoa hồng đỏ khổng lồ. Tôi hít một hơi thật sâu mùi hương thơm nức của hoa hồng. “Cái gì vậy?”

“Vừa được giao tới cách đây một tiếng. Giao hoa vào ngày Chủ nhật, đắt tiền lắm đó.”

Tôi giật tấm thiệp ra khỏi bó hoa, mở ra đọc.

Anh vẫn nghĩ tới em

Gideon.

“Của Cross hả?” Cary hỏi.

“Ừ.” Tôi chà ngón tay cái lên dòng chữ đậm đầy nam tính mà tôi đoán là do chính tay anh viết. Đây có thể coi là một việc làm rất lãng mạn của Gideon, người từng tuyên bố lãng mạn không phải là sở trường. Tôi thả tấm thiệp xuống như là nó sắp sửa đốt cháy tôi đến nơi, rồi với lấy bình cà phê với hy vọng cafein sẽ giúp tôi tỉnh táo và suy nghĩ sáng suốt.

“Có vẻ như em không bị ấn tượng lắm.” Cary chỉnh nhỏ âm thanh trận bóng chày mà anh đang coi.

“Anh ta là điềm dữ của em, giống như một kíp nổ khổng lồ vậy. Em phải tránh xa anh ta ra.” Cary từng đi trị liệu cùng với tôi nên anh hiểu. Anh không thấy buồn cười khi tôi dùng thuật ngữ trị liệu để nói về mọi việc, bởi vì anh cũng làm vậy khi nói chuyện với tôi.

“Điện thoại reo cả buổi sáng đó. Anh sợ làm em thức nên tắt tiếng chuông luôn rồi.”

Tôi cảm thấy vẫn còn hơi đau nhức nên cuộn người ngồi trên ghế, cố gắng cưỡng lại cái ý muốn kiểm tra hộp thư thoại xem có phải là Gideon gọi không. Tôi muốn nghe giọng anh, muốn nghe một lời giải thích cho tất cả những gì xảy ra tối hôm qua. “Ý hay đó. Cứ để vậy cả ngày hôm nay luôn đi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi thổi tách cà phê đang bốc khói rồi nhấp thử một hớp. “Em làm tình với anh ta trên xe và sau đó thì anh ta lạnh như băng.”

Cary nhìn tôi bằng đôi mắt xanh, đôi mắt đã từng nhìn thấy nhiều chuyện không nên thấy. “Em làm anh ta điên đảo phải không?”

“Đúng là vậy.” Nhớ lại chuyện đó là cơn giận lại trào lên. Rõ ràng chúng tôi đã có nhau. Tôi biết chắc là vậy. Tối hôm qua tôi muốn có anh hơn bất cứ thứ gì trên đời, vậy mà hôm nay tôi không còn muốn liên quan gì tới anh nữa. “Tội em mãnh liệt lắm. Đó là lần tuyệt vời nhất của em lần anh ấy. Em biết chắc mà. Gideon chưa bao giờ làm chuyện đó trong xe, nên lúc đầu anh phản đối, nhưng rồi em khiến anh ta không thể cưỡng lại được.”

“Thật hả? Gideon chưa từng làm tình trong xe hơi hả?” Cary đưa tay sờ hàm râu lởm chồm chưa cạo. “Đa số đàn ông đều từng làm chuyện này từ hồi đi học rồi mà. Dĩ nhiên là trừ cái bọn một sách chán ngắt ra. Mà Gideon nhìn đâu có giống như vậy.”

Tôi nhún vai. “Chắc là vụ làm tình trong xe biến em thành con nhỏ hư hỏng.”

Cary trở nên rất nghiêm túc. “Anh ta nói vậy hả?”

“Không. Gideon chả nói cái gì cả. Cái đó là từ “bạn” của anh ấy, Magdalene. Cái người hay đứng bên cạnh anh ấy trong mấy tấm hình anh in ra đó. Cô ả dằn mặt em bằng một cuộc trò chuyện trong toilet.”

“Do ghen chứ gì.”

“Ức chế thì đúng hơn. Ắ ta không được ngủ với anh ấy, mà theo lời ả thì bởi vì ai ngủ với anh ấy xong cũng bị anh ấy vứt đi hết.”

“Hắn ta có nói vậy không?” Một lần nữa tôi nghe giọng Cary có pha chút giận dữ.

“Anh ấy không nói rõ ra như vậy. Anh chỉ nói là không lên giường với bạn bè. Anh không muốn bị phiền phức khi bạn tình bắt đầu trở nên đòi hỏi, nên anh tách biệt rõ ràng giữa bạn bè và những người chỉ để lên giường.” Tôi nhấp thêm một ngụm cà phê. “Em nói là em không chịu cái kiểu đó, nên anh ấy nói sẽ điều chỉnh lại. Nhưng em thấy chắc anh ta là loại đàn ông sẵn sàng nói bất cứ cái gì để có thứ mình muốn thôi.”

“Hoặc cũng có thể em làm anh ta sợ đó.”

Tôi trừng mắt. “Anh đừng ráng biện hộ cho anh ta nữa. Mà anh đang bệnh ai vậy?”

“Bệnh em chứ ai nữa.” Cary vờ tay vỗ nhẹ lên đầu gối tôi. “Lúc nào cũng vậy mà.”

Tôi lặng lẽ nắm lấy tay anh, lòng tràn ngập biết ơn. Mặc dù những vết sẹo do bị cắt không còn hiện rõ trên da thịt của Cary, tôi luôn ý thức được sự tồn tại của chúng. Mỗi ngày tôi đều tạ ơn trời là anh vẫn còn sống khỏe mạnh bên cạnh tôi. “Còn anh tối qua thế nào?”

“Không có gì để than phiền hết.” Cary cười ranh mãnh. “Anh làm tình với cô nàng tóc vàng đó trong phòng chứa đồ. NGực cô ta là đồ thiệt.”

Tôi cười. “Chắc hẳn là anh làm cô ấy vui rồi.”

“Ừ thì anh ráng hết sức mà.” Cary nháy mắt rồi nhấc điện thoại lên. “Em muốn ăn đồ gì? Bánh mì kẹp hay đồ Tàu, hay Ấn Độ?”

“Em không đói.”

“Em phải đói chứ. Em mà không quyết định là anh sẽ tự nấu rồi bắt em ăn đó.”

Tôi gơ tay đầu hàng. “Rồi, rồi, anh chọn giùm em đi.”

Sáng thứ Hai tôi cố tình đi làm sớm hai mươi phút để tránh đụng mặt Gideon. Khi tới được bàn làm việc bình an vô sự, tôi thấy vô cùng nhẹ nhõm và đồng thời nhận ra anh đã khiến tôi để tâm nhiều như vậy. Lòng tôi ngổn ngang bao nhiêu là tâm trạng.

Khi Mark xuất hiện, hãy còn phần khởi từ sau cuộc họp tuần trước, chúng tôi bắt tay ngay vào việc. Hôm Chủ nhật ở nhà tôi đã tìm hiểu và làm một bảng so sánh giữa các loại vodka. Mark kiên nhẫn xem qua và nghe tôi trình bày ý kiến. Anh cũng vừa được giao thêm một khách hàng trong ngành máy tính bảng, thế là chúng tôi có thêm việc mới để làm.

Buổi sáng bận rộn khiến thời gian qua nhanh và tôi không kịp nghĩ ngợi gì thêm nữa. Tôi rất mừng vì điều đó. Đến khi điện thoại reo, tôi nhấc máy lên, đầu dây bên kia là Gideon. Tôi bị bất ngờ nên không kịp chuẩn bị tinh thần.

“Ngày thứ Hai của em thế nào rồi?” Giọng anh hỏi làm tôi rùng mình.

“Bận như điên.” Tôi liếc nhìn đồng hồ, thấy còn hai mươi phút nữa là tới mười hai giờ.

“Vây cũng tốt.” Anh hơi ngập ngừng. “Hôm qua anh có gọi cho em và để lại mấy tin nhắn. Anh muốn nghe giọng em.”

Tôi nhắm mắt, hít một hơi dài. Ngày hôm qua tôi đã dùng hết tất cả sức mạnh tinh thần mình có để cố gắng không mở hộp thư thoại lên nghe. Thậm chí tôi còn lôi kéo cả Cary vào cuộc, bắt anh hứa phải cản tôi nếu thấy tôi có nguy cơ không kiềm chế nổi. “Hôm qua em ở trong nhà để làm vài việc.”

“Em có nhận được hoa của anh không?”

“Có. Hoa rất đẹp. Cảm ơn anh.”

“Bỏ hoa đó làm anh nhớ tới cái đầm em mặc hôm thứ Bảy.”

Vậy là sao? Tôi bắt đầu nghi ngờ anh bị mắc chứng đa nhân cách. “Nhiều cô nhận bỏ hoa đó hẳn thấy anh thật lãng mạn.”

“Anh chỉ quan tâm em thấy thế nào thôi.” Có tiếng ghé nghe như anh vừa đứng dậy. “Hôm qua anh định qua chỗ em. Anh muốn gặp em.”

Tôi thở dài, thấy vô cùng khó hiểu. “Mùng là anh đã không qua.”

Lại thêm một chút ngập ngừng. “Ừ, vậy cũng đáng đời anh.”

“Em không cố ý đồng ý đánh với anh. Em chỉ nói sự thật.”

“Anh biết. Nghe nè, anh đã gọi đồ ăn trưa lên văn phòng rồi, mình sẽ không phải mất thời gian đi lại.”

Tối thứ Bảy khi anh nói “Anh sẽ gọi em” trước khi đi, thật ra tôi cũng nghĩ anh muốn gặp nhau sau khi anh giải quyết xong cái việc gì đó. Có lẽ từ tối thứ Bảy đến giờ tôi cũng thấy lo sợ khi biết mình mặc dù muốn cắt đứt liên lạc với anh nhưng tận đáy lòng vẫn muốn được ở bên anh. Tôi biết mình ao ước có được những khoảnh khắc gần gũi với anh lần nữa.

Nhưng chỉ một khoảnh khắc đó không đủ để tôi quên đi những lúc anh đối xử tệ với tôi.

“Gideon, em nghĩ mình không cần phải đi ăn trưa nữa đâu. Mọi thứ đúng là hơi rắc rối vào tối thứ Sáu, nhưng rồi mình đã... giải quyết xong hết hôm thứ Bảy. Vậy là coi như xong rồi.”

“Eva.” Anh đổi giọng cộc cằn. “Anh biết anh sai rồi. Hãy để anh giải thích.”

“Được rồi, không cần giải thích đâu.”

“Không được. Anh cần gặp em.”

“Em không muốn...”

“Hoặc là gặp nhau nói chuyện, Eva, hay là chọn cách giải quyết khác khó chịu hơn đó.” Giọng anh đánh lại. “Cách nào đi nữa, em cũng sẽ phải nghe anh nói cho bằng hết.”

Tôi nhắm mắt lại, hiểu ra là mình không thể nào thoát được anh chỉ bằng cách nói qua điện thoại. “Thôi được rồi, để em lên gặp anh.”

“Cảm ơn em.” Anh thở phào. “Anh không đợi được nữa.”

Tôi đặt ống nghe xuống, ngồi thừ người nhìn những đồ vật trên bàn, suy nghĩ xem mình sẽ nói những gì và cố gắng chuẩn bị tinh thần để không bị mất tự chủ khi gặp anh. Tôi biết mình khó mà điều khiển được phản ứng dữ dội của cơ thể trước anh. Tôi nhất định phải tìm cách vượt qua để làm việc cần làm. Chuyện phải xử thế nào trong những ngày tháng tới khi cứ phải chạm mặt anh thì để sau hãy tính. Còn bây giờ tôi cần tập trung để sống sót qua bữa ăn trưa này đã.

Không thể làm gì khác, tôi quay lại công việc đang làm dở là so sánh hiệu ứng về mặt hình ảnh của các mẫu tờ rơi.

“Eva.”

Tôi giật mình, quay lại và sững sờ khi thấy Gideon đang đứng bên cạnh mình. Như bao lần khác, sự có mặt của anh khiến tim tôi loạn nhịp. Tôi liếc nhanh lên đồng hồ và thấy đã mười hai giờ kém năm.

“Gideon... ông Cross, ông đâu cần phải xuống tận đây.”

Về mặt anh hoàn toàn điềm tĩnh, riêng đôi mắt thì đang nãy lửa.

“Đi được chưa?”

Tôi mở ngăn kéo lấy ví ra, tranh thủ hít một hơi thật dài. Anh thơm một cách kỳ lạ.

“Ông Cross.” Giọng Mark cất lên. “Thật vui được gặp ông. Tôi có thể giúp gì...”

“Tôi đến tìm Eva. Chúng tôi có hẹn ăn trưa.”

Tôi đứng dậy vừa kịp nhìn thấy Mark nhướn mày rất nhanh rồi trở lại bình thường, đẹp trai một cách tự nhiên như mọi khi.

“Tôi sẽ quay lại lúc một giờ.” Tôi nói cho anh yên tâm.

“Gặp sau nhé. Ăn trưa vui vẻ.”

Gideon đưa tôi ra thang máy với một tay đặt sau lưng tôi, làm cho Megumi tròn mắt ngạc nhiên khi chúng tôi đi ngang. Tôi tựa quây không yên khi anh bấm nút gọi thang, trong lòng ước gì mình có thể có một ngày yên ổn mà không phải đối diện với người đàn ông mà tôi mong được chạm đến này.

Lúc đứng chờ thang, anh quay mặt lại đối diện với tôi, ngón tay vân vê ống tay áo. “Mỗi lần nhắm mắt lại anh đều nhìn thấy em trong cái đầm màu đỏ đó. Anh nghe tiếng em rên rỉ, cảm thấy em đang làm tình với anh, siết chặt anh và làm anh...”

“Đừng nói nữa.” Tôi quay mặt đi, không chịu nổi ánh mắt âu yếm của anh.

“Anh không kiềm chế được.”

Thang máy đến thật đúng lúc. Anh nắm tay kéo tôi vào. Cắm chìa khóa vào trong, anh kéo tôi sát lại.

“Anh phải hôn em, Eva ơi.”

“Em không...”

Anh ôm ghì lấy tôi và chiếm lấy môi tôi. Tôi cố chống cự đến khi không cưỡng được nữa, rồi tan ra khi lưỡi chúng tôi chạm nhau trong nụ hôn chậm rãi và ngọt ngào. Từ sau khi làm tình với nhau, tôi luôn muốn được anh hôn. Tôi muốn biết là cũng như tôi, anh trân trọng những gì chúng tôi đã làm với nhau.

Tôi lại bị hụt hẫng khi anh bỏ tôi ra.

“Đi thôi.” Anh rút chìa khóa ra khi cửa thang máy mở.

Lần này cô nàng tiếp tân tóc đỏ không nói gì, nhưng nhìn tôi lạ lẫm. Ngược lại, thư ký của Gideon, Scott, đứng lên khi chúng tôi đi qua và chào tôi một câu thân mật.

“Chào cô Tramell.”

“Chào Scott.”

Gideon gạt đầu cộc lốc. “Tôi không nghe điện thoại.”

“Dạ, tôi biết.”

Tôi bước vào văn phòng rộng lớn của anh, đưa mắt nhìn chiếc ghế quen thuộc hôm trước.

Bữa trưa đã được dọn sẵn trên hai cái khay đặt trên quầy.

“Anh cất ví cho em nhé?” Anh đề nghị.

Tôi quay nhìn anh lúc này đã cởi áo khoác ngoài vắt trên tay. Anh đứng đó trong chiếc áo sơ mi và cà vạt trắng tinh, mái tóc đen dày phủ quanh khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt xanh sáng ngời có nét hoang dại. Nói tóm lại, anh làm tôi sửng sốt và chưa tin được tôi đã làm tình với một người tuyệt vời như vậy.

Nhưng một lần nữa, anh không có cảm giác giống tôi.

“Eva?”

“Anh đẹp thật, Gideon.” Tôi buột miệng không kịp suy nghĩ.

Tôi đưa ví cho anh rồi bước ra chỗ khác. Anh treo áo khoác cùng với ví của tôi lên giá rồi tiến đến quầy.”

Tôi khoanh tay lại. “Mình nói rõ luôn nhé. Em không muốn gặp anh nữa.”

8. Chương 8

Gideon đưa một tay ôm đầu, thở mạnh. “Em không có ý như vậy thật hả chứ?”

Đột nhiên tôi thấy vô cùng mệt mỏi khi cứ phải tự dẫn dắt mình vì anh. “Em đúng là có ý như vậy. Chuyện giữa anh và em là một sai lầm.”

Anh nghiêng rằng. “Không phải. Cái cách anh xử lý nó mới là một sai lầm.”

Tôi nhìn anh chằm chằm, ngạc nhiên vì sự phủ nhận mạnh mẽ của anh. “Em không nói tới tình dục, Gideon à. Em đang nói tới việc em chấp nhận cái mối quan hệ làm-tình-nhưng-không-thân-thiết điên khùng giữa em và anh. Từ đầu em đã biết đó là sai lầm. Lẽ ra em nên tin vào trực giác của mình.”

“Em có muốn ở bên cạnh anh không, Eva.”

“Không. Đó là điều...”

“Không phải theo cái cách mà mình đã nói ở quán rượu. Nhiều hơn như vậy kia.”

Tim tôi bắt đầu đập mạnh. “Anh đang muốn nói đến cái gì?”

“Tất cả mọi thứ.” Anh tiến lại gần tôi. “Anh muốn có em.”

“Hôm thứ Bảy anh đâu có vẻ gì là muốn vậy.” Tôi khoanh tay ngang hông.

“Lúc đó anh đang bị... choáng.”

“Thì sao? Em cũng bị vậy mà.”

Anh chống tay lên hông, rồi cũng khoanh lại như tôi. “Khỉ thật, Eva.”

Tôi nhìn anh lúng túng và thấy lóe lên một chút hy vọng. “Nếu đó là tất cả những gì anh muốn nói thì mình xong việc với nhau rồi.”

“Còn lâu mới xong.”

“Mình chắc chắn sẽ lâm vào ngõ cụt nếu cứ mỗi lần làm tình xong là anh lại phải nghĩ ngợi đầu đầu.”

Rõ ràng anh đang đấu tranh xem phải nói gì. “Anh quen với việc lúc nào cũng kiểm soát được mọi thứ. Nhưng em đã khiến anh đánh mất điều đó lúc ở trong xe. Bất ngờ đó khiến anh không xử lý được.”

“Thật hả?”

“Eva.” Anh đến gần hơn. “Trước đây anh chưa từng gặp phải chuyện như vậy, mà cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng nó đã xảy ra rồi... Anh muốn được sống như vậy. Anh muốn có em.”

“Chỉ là tình dục thôi mà Gideon, dù có tuyệt vời thế nào đi nữa. Nhưng một khi hai người không hợp nhau thì nó sẽ khiến cả hai mệt mỏi lắm.”

“Vớ vẩn. Anh đã nhận là anh sai. Chuyện gì xảy ra rồi anh không thay đổi được. Nhưng chắc chắn anh sẽ rất giận nếu em cắt đứt với anh chỉ vì chuyện đó. Em đưa ra nguyên tắc của em và anh đã thay đổi mình

để làm theo, nhưng em không chịu thay đổi bất cứ thứ gì vì anh cả. Em cũng phải nhượng bộ anh một chút chứ.” Mặt anh đầy tuyệt vọng. “Chỉ một chút xíu thôi cũng được.”

Tôi nhìn anh, cố đoán xem chuyện này rồi sẽ đi tới đâu. “Vậy anh muốn gì hả Gideon?” Tôi dịu giọng.

Anh kéo tôi lại, đưa tay vuốt má. “Anh muốn được tiếp tục ở bên cạnh em. Em chỉ cần cho anh biết là em muốn anh làm cái gì. Nhưng phải cho phép anh làm sai vài lần, vì anh chưa từng làm vậy với ai bao giờ hết. Cứ coi như anh đang học đi.”

Tôi đặt tay lên ngực anh và cảm nhận được nhịp tim đang đập mạnh. Anh đang rất tha thiết và lo lắng, làm tôi cũng hồi hộp theo. Tôi phải trả lời làm sao bây giờ? Tôi nên nghe theo trái tim hay lý trí đây? “Anh sẽ có thể làm gì?”

“Làm bất cứ thứ gì để được ở bên cạnh em nhiều nhất có thể, trong hay ngoài phòng ngủ.”

Một niềm vui mãnh liệt xâm chiếm lấy tôi. “Gideon à, anh có hình dung ra một mối quan hệ giữa hai đứa mình sẽ tiêu tốn bao nhiêu thời gian và công sức không? Em đã quá kiệt sức rồi. Em có vài vấn đề riêng vẫn chưa giải quyết xong, rồi còn công việc mới, rồi còn mẹ em nữa...” Ngón tay tôi đặt lên môi anh khi anh định mở miệng. “Nhưng em cũng muốn ở bên anh. Vậy nên em nghĩ em không có lựa chọn khác, phải vậy không?”

“Eva, đồ quỷ sứ.” Gideon nhắc bồng tôi lên, hôn tôi thật mạnh, rồi cọ mũi vào mũi tôi. “Tụi mình sẽ tìm cách.”

“Anh nói nghe cứ như dễ lắm.” Tôi biết là tôi thuộc dạng người khó chiều và anh cũng vậy.

“Nếu dễ thì chán lắm.” Anh bế tôi qua đặt xuống ghế trên quầy rượu, rồi mở nắp đẩy ra khỏi cái đĩa chứa bánh kẹp to và khoai tây chiên. Thức ăn vẫn còn ấm vì được đặt trên một miếng đá nóng.

Lúc này tôi mới nhớ ra mình đang rất đói. Nói chuyện rõ ràng xong xuôi rồi, tôi thấy rất thoải mái và lại thèm ăn.

Anh lấy chiếc khăn ăn trải lên đùi tôi rồi ngồi xuống bên cạnh. “Vậy bây giờ mình sẽ làm thế nào đây?”

“À, anh cứ lấy tay cầm bánh lên rồi cho vô miệng thôi.”

Anh ném cho tôi một cái nhìn ghê tởm khiến tôi bật cười và cảm thấy dễ chịu hơn. Chỉ ở bên cạnh anh cũng khiến tôi thấy dễ chịu. Nhưng cảm giác này thường không kéo dài. Tôi cắn miếng bánh, tận hưởng hương vị bánh kẹp phô mai ngon tuyệt vời.

“Ngon hả?” Gideon hỏi.

“Rất ngon. Em nghĩ một người đàn ông hiểu rõ về bánh kẹp như anh thì em phải giữ làm của riêng mới được.” Tôi lau tay và miệng. “Anh có phản đối khi bị chiếm hữu độc quyền không?”

Anh im lặng kỳ lạ, rồi bỏ cái bánh xuống đĩa. Tôi không đoán được anh đang nghĩ gì. “Anh cho rằng đó là một điều kiện trong mối quan hệ của hai đứa mình. Để anh nói rõ luôn là em cũng không được dính líu tới những người đàn ông khác nữa, Eva.”

Tôi biết trong anh có một cái gì đó tầm tối. Trước đây tôi học được cách phát hiện ra khi một người đàn ông có điều gì không ổn qua ánh mắt để kịp tránh xa. Nhưng trực giác đó không hề lên tiếng cảnh báo khi tôi ở cùng Gideon. “Còn phụ nữ thì được phải không?” Tôi hỏi đùa, thấy vui vẻ hẳn.

Anh nhúu mày. “Em biết anh chàng ở chung với em là lưỡng tính phải không?”

“Anh thấy có vấn đề gì không?”

“Chỉ có vấn đề nếu hắn đụng vào em thôi. Cơ thể em thuộc về anh, Eva nhé.”

“Vậy anh cũng thuộc về một mình em chứ?”

Ánh mắt anh bỗng trở nên nóng bỏng. “Đúng vậy, và anh hy vọng em sử dụng nó một cách dữ dội và thường xuyên.”

“Anh đã thấy em khóa thân rồi.” Tôi trêu. “Anh biết anh sở hữu cái gì, còn em thì chưa nhìn thấy hết tài sản của em.”

“Chuyện đó có thể giải quyết liền bây giờ được.”

Tôi nhấp nhồm trên ghế khi nghe câu đó. Anh thấy vậy liền mỉm cười tinh quái.

“Mà thôi đi. Hôm thứ Sáu em đã về trễ giờ làm rồi.” Tôi tiếc rẻ.

“Vậy tối nay nhé.”

Tôi cười. “Chắc chắn rồi.”

“Anh sẽ xong việc lúc năm giờ. Để anh đón em.” Anh quay ra tiếp tục ăn, có vẻ rất hài lòng.

“Chắc không cần đâu.” Tôi mở chai tương cà chua. “Em định sau giờ làm sẽ đến phòng tập.”

“Vậy mình đi chung.”

“thật hả?” Tôi dốc ngược cái chai rồi lấy tay gõ lên đáy cho tương chảy xuống.

Anh cầm lấy chai tương rồi dùng dao khều ra cho tôi. “Anh nghĩ anh nên tiêu bỏ năng lượng trước khi anh xử lý em. Để cho ngày mai em còn đi nổi.”

Tôi nhìn anh kinh ngạc vì anh nói chuyện đó tỉnh queo. Nhưng nét mặt anh cho thấy đó không hẳn là câu nói đùa. Cơ thể tôi rạo rức. Tôi biết mình chắc chắn sẽ “nghiện” Gideon Cross mất.

Tôi ăn mớ khoai chiên, chợt nghĩ tới một người khác cũng nghiện Gideon. “Magdalene khiến em thấy phiền.”

Anh nuốt thức ăn rồi nhấp một ngụm nước. “Cô ấy nói là có nói chuyện với em nhưng không được suôn sẻ.”

Tôi nghĩ tới cái cách xảo quyệt mà Magdalene định tách tôi ra khỏi Gideon. Tôi sẽ phải rất cẩn thận với cô ả này, và Gideon phải làm gì đó, như là đoạn tuyệt với cô ả chẳng hạn.

“Ừ, không suôn sẻ tí nào.” Tôi tán thành. “Nhưng em rất bực khi cô ả nói rằng anh không tôn trọng những người phụ nữ anh đưa được lên giường, và ngay khi làm tình xong với em là coi như em đã biến mất trong mắt anh.”

Gideon ngừng ăn. “Cô ấy có nói vậy à?”

“Em lặp lại từng chữ đó. Cô ả còn nói anh giữ cô ả bên mình mà không làm gì hết vì anh muốn đợi tới khi anh sẵn sàng có cuộc sống ổn định cho hai người.”

“Vậy nữa hả.” Anh hạ giọng, nghe hơi đùa cợt.

Tôi chợt dạ, biết rằng cuộc nói chuyện này sẽ trở nên rất tốt đẹp hoặc rất tệ hại, tùy vào điều Gideon sắp sửa nói. “Vậy em có tin tưởng anh không?”

“Đương nhiên là em tin anh. Nhưng cô nàng đó khiến em bực bội.” Tôi vẫn khẳng khái.

“Sẽ không vậy nữa đâu, để anh nói chuyện với cô ấy.”

Chỉ nghĩ tới chuyện anh sẽ trò chuyện với ả kia là tôi đã ghen. Tôi thấy mình cần phải nói ra luôn. “Gideon nè...”

“Anh đây...” anh ăn hết cái bánh kẹp và chuyển sang khoai chiên.

“Em là người rất ghen. Em có thể trở nên cực kỳ vô lý vì ghen đó.” Tôi cầm một miếng khoai chiên chọc vào cái bánh kẹp. “Anh nên suy nghĩ về chuyện đó, nghĩ xem anh có muốn quen với một người quá tự trọng như em không. Khi anh mới theo đuổi em thì em đã nghĩ tới chuyện này rồi. Em biết mình sẽ phát điên khi thấy phụ nữ vây quanh anh mà em không được có ý kiến.”

“Bây giờ em được có ý kiến rồi đó.”

“Anh không nghiêm túc trong chuyện này.” Tôi lắc đầu, cúi xuống ăn tiếp.

“Anh chưa bao giờ nghiêm túc như vậy trong cuộc đời anh.” Gideon đưa ngón tay lên khóe miệng tôi, quẹt một chút nước sốt rồi cho vào miệng nếm. “Không phải chỉ có mình em như vậy đâu. Anh cũng ghen lắm đó.”

Tôi không hề nghi ngờ điều đó.

Tôi cắn thêm một miếng bánh, thấy nôn nóng một cách đáng xấu hổ khi nghĩ tới tối nay...” Em cứ nghĩ ngợi lan man như vậy là sẽ trễ giờ nữa đó.”

Tôi nhú mồm nhìn anh. “Sao anh biết em đang nghĩ gì?”

“Mỗi lần em nghĩ tới chuyện đó nhìn mặt em là biết ngay. Anh sẽ làm cho em phải mang cái vẻ mặt đó thường xuyên hơn nữa.” Gideon đẩy cái đĩa lại, đứng lên rồi rút trong túi ra một tấm danh thiếp đặt trước mặt tôi. Tôi nhìn thấy số điện thoại nhà và số điện thoại di động mà anh đã viết lên mặt sau. “Anh biết điều anh sắp nói nghe hơi ngốc, nhưng anh cần số di động của em.”

“À.” Tôi miễn cưỡng thôi không nghĩ tới chuyện lên giường nữa. “Trước hết em phải mua một cái điện thoại đã.”

“Tuần trước anh thấy em có điện thoại để nhắn tin mà.”

Tôi nhăn mũi. “Cái điện thoại đó bị mẹ em theo dõi rồi. Bà ấy hơi... không bình thường.”

“Thì ra là vậy.” Anh vuốt má tôi. “Vậy ra đây là chuyện em nhắc tới khi em nói mẹ em theo dõi em đó hả?”

“Ừ, thật không may là vậy.”

“Vậy thì chiều nay trước khi đến phòng tập mình sẽ đi mua điện thoại. Em phải có điện thoại thì mới thấy an toàn được. Mà anh cũng muốn gọi em mỗi khi anh thấy thích nữa.”

Tôi bỏ một phần tư cái bánh xuống đĩa vì ăn không nổi nữa. “Thức ăn ngon quá, cảm ơn anh.”

“Rất hân hạnh.” Anh chồm tới khẽ hôn lên môi tôi. “Em có cần vào toilet không?”

“Có. Để em lấy bàn chải đánh răng trong ví ra nữa.”

Vài phút sau tôi thấy mình đang đứng trong phòng rửa mặt sau cánh cửa ẩn trên bức vách bằng gỗ phía sau cái màn hình tivi. Tôi và anh đứng cạnh nhau, cùng đánh răng và nhìn mặt nhau trong gương. Cái việc bình thường đơn giản đó cũng làm chúng tôi thấy hạnh phúc.

“Để anh đưa em xuống.” Anh bước tới giá treo áo khoác.

Tôi bước theo anh, nhưng lại rẽ qua chỗ bàn làm việc. Tôi đến bên chiếc ghế của anh, đưa tay sờ vào thành ghế. “Anh lúc nào cũng ngồi ở đây hả?”

“Ừ.” Anh mặc áo khoác vô, nhìn rất bảnh bao khiến tôi chỉ muốn ngấu ngiến lấy anh.

Nhưng thay vì làm vậy, tôi ngồi lên bàn đối diện với cái ghế. Còn năm phút nữa là một giờ, chỉ vừa đủ để đi xuống tầng hai mươi, nhưng tôi vẫn không cưỡng lại được ý muốn dùng thử “sức mạnh” mới của mình. Tôi chỉ vào cái ghế. “Anh ngồi xuống đi.”

Anh nhún mồm, nhưng cũng tới ngồi xuống.

Tôi cười. “Lại gần chút nữa.”

Gideon ngồi nhích lại, gần hai chân tôi. Rồi anh vòng tay qua hông, ngược nhìn tôi. “Một ngày gần đây anh sẽ làm tình với em ngay tại chỗ này.”

“Còn bây giờ thì hôn em đi.” Tôi thì thầm, cúi xuống hôn anh. Hai tay đặt lên vai anh, tôi nhắm nháp đôi môi anh với một chút đùa nghịch.

Anh rên lên rồi hôn sâu hơn khiến tôi thấy mình lại nhức nhối và ướt át.

“Một ngày nào đó, ngay ở cái bàn này, em sẽ hôn anh đến khi anh lên đỉnh. Có thể là trong lúc anh đang bàn bạc công việc mua bán qua điện thoại đấy nhé.”

Anh mỉm cười. “Anh biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình rồi. Em sẽ làm cho anh phát điên ở khắp mọi nơi với cái cơ thể quyến rũ của em.”

“Anh không thích vậy hả?”

“Thiên thần của anh à, anh thích quá đi chứ.”

Dù rất thích sự ngọt ngào trong lời nói đó, tôi vẫn không khỏi ngạc nhiên.

“Thiên thần à?”

Anh âm ừ rồi lại hôn tôi.

Thật khó tưởng tượng quá nhiều thứ có thể thay đổi trong một tiếng đồng hồ. Tôi bước ra khỏi văn phòng của Gideon trong một tâm trạng hoàn toàn khác so với lúc vào. Cơ thể tôi vui sướng hưởng ứng khi bàn tay anh đang đặt trên lưng mình chứ không còn thấy khó chịu như khi nãy.

Tôi vẫy tay chào Scott rồi tươi cười với cô nàng tiếp tân mặt lạnh.

“Em nghĩ cô ấy không thích em.” Tôi nói với Gideon lúc đứng chờ thang máy.

“Ai?”

“Cô tiếp tân của anh đó.”

Anh liếc qua hướng đó, lập tức cô nàng tóc đỏ nhoẻn miệng cười rất tươi.

“Cô ấy thích anh.” Tôi lầu bầu.

“Thì anh trả lương cho cô ta mà.”

Tôi cong môi. “Thì đương nhiên rồi. Chắc chắn là không liên quan gì đến chuyện anh là người đàn ông quyến rũ nhất trên đời.”

“Thật không?” Anh ép tôi sát vô tường với ánh nhìn thiêu đốt.

Tôi chạm tay lên cơ bụng của anh, cảm nhận được từng múi cơ săn chắc. “Thì em thấy sao nói vậy thôi.”

“Anh thích nghe em nói chuyện.” Anh chống hai tay lên tường, giữ đầu tôi ở giữa rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn.

“Em cũng thích anh. Anh vẫn còn nhớ là mình đang ở trong văn phòng đúng không?”

“Làm sếp để làm gì nếu anh không được tự do làm bất cứ cái gì anh thích?”

“Ừm.”

Khi thang đến tôi lách qua tay anh để bước vô. Anh bước theo, vòng ra phía sau kéo lưng tôi ôm sát vô người. Tôi mỉm cười khi nghe anh thở mạnh, và cứng người lại.

“Đang hoàng lại nào.” Anh giở giọng quở trách. “Mười lăm phút nữa anh có cuộc họp đó.”

“Lúc ngồi làm việc anh có nghĩ tới em không?”

“Đương nhiên là có rồi. Còn em, lúc ngồi làm việc cũng phải nghĩ tới anh. Đó là lệnh đó, cô Tramell ạ.”

Tôi ngả đầu ra sau tựa vào ngực anh, thấy thích cái cách anh nói như ra lệnh thế. “Ông Cross à, tôi thấy không có đường nào tránh nghĩ tới ông trong lúc làm việc cả, bởi vì tôi nghĩ tới ông trong tất cả mọi lúc mà.”

Anh bước ra cùng tôi khi xuống tới tầng hai mươi. “Cảm ơn em về bữa trưa nhé.”

“Câu đó em nói mới phải.” Tôi bước lùi ra. “Gặp anh sau nhé. Đen và Nguy hiểm.”

Anh hơi ngạc nhiên khi nghe cái biệt danh đó. “Năm giờ nhé. Đừng có bắt anh đợi.”

Một cái thang khác dừng lại, Megumi bước ra. Gideon bước vào thang, mắt vẫn nhìn tôi cho tới khi cửa thang đóng hẳn.

“Ôi chào.” Megumi thốt lên. “Cô ghi bàn rồi. Tôi ganh tị phát điên lên được.”

Tôi không nghĩ ra câu nào để đáp trả hết. Mọi thứ còn quá mới, tôi không muốn nói trước gì cả. Tận đáy lòng tôi biết cái cảm giác hạnh phúc này rồi sẽ qua mất. Mọi thứ tự dừng lại tốt đẹp quá mức khiến tôi không yên lòng.

Tôi vội vã trở lại bàn làm việc.

“Eva.” Tôi ngước lên thấy Mark đang đứng ở cửa phòng. “Tôi nói chuyện với cô một chút nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi cầm máy tính theo, dù về mặt nghiêm nghị cùng giọng nói của Mark cho tôi cái cảm giác là sẽ không cần đến máy tính. Nỗi sợ của tôi lớn dần lên khi Mark đóng cửa phòng lại. “Có gì không ổn ạ?”

“Đúng là có.” Mark chờ tôi ngồi xuống rồi kéo ghế ngồi bên cạnh chứ không phải đối diện như mọi khi. “Tôi không biết phải nói sao...”

“Anh cứ nói đi, tôi sẽ ráng hiểu.”

Anh nhìn tôi ra chiều cảm thông pha lẫn chút áy náy. “Lẽ ra tôi không nên can dự vào. Tôi chỉ là sếp của cô trong công việc thôi. Nhưng tôi sẽ vi phạm nguyên tắc này một chút, bởi vì tôi mến cô, Eva à, và tôi muốn cô làm ở đây lâu.”

Tôi chột dạ. “Vậy thì tuyệt quá. Tôi rất thích công việc này.”

“Tốt. Tôi vui khi cô nói vậy.” Anh nhướn cười. “Nhưng mà... hãy cẩn thận với gã Cross đó nhé.”

Tôi chớp mắt, bất ngờ vì câu anh vừa nói. “Dạ tôi biết.”

“Anh ta thông minh, giàu có, lại quyến rũ nữa, nên tôi hiểu ai cũng sẽ thấy bị cuốn hút. Ngay cả bản thân tôi dù rất yêu Steven nhưng cũng thấy xao xuyến mỗi lần gặp anh ấy. Anh ấy có một sức hút lớn.” Mark nói nhanh để che giấu sự ngượng ngịu. “Và tôi cũng biết anh ấy rất thích cô. Cô thông minh, xinh đẹp, chân thật, chu đáo... Tôi có thể kể hoài không hết bởi vì thật sự cô rất tuyệt vời.”

“Cảm ơn anh.” Tôi nói khẽ, thầm hy vọng lúc này nhìn bề ngoài của tôi không tệ như những gì tôi đang cảm thấy trong lòng. Những lời cảnh báo như thế này từ một người mà tôi xem là bạn, cộng thêm việc mọi người nhìn tôi như một người-tình-ngắn-hạn của Gideon, chính là những thứ khiến tôi thấy rất bấp bênh.

“Tôi chỉ không muốn thấy cô bị tổn thương.” Mark thì thầm, trông anh cũng khổ sở không kém. “Mà tôi phải thừa nhận là tôi có phần ích kỷ nữa. Tôi không muốn mất một người trợ lý giỏi chỉ bởi vì cô ấy không thể làm việc trong cùng một tòa nhà với bạn trai cũ.”

“Mark à, em rất biết ơn vì anh quan tâm tới em và đánh giá e cao như vậy. Nhưng anh đừng lo lắng nữa, em là người lớn rồi mà. Hơn nữa, sẽ không có thứ gì có thể khiến em bỏ công việc này đâu.”

Anh thở phào nhẹ nhõm. “Thôi được. Vậy dẹp chuyện đó qua một bên để làm việc nhé.”

Thế là chúng tôi không nhắc tới chuyện đó nữa. Nhưng tôi mắc phải một sai lầm lớn mà sẽ khiến tôi khổ sở trong tương lai, đó là đăng ký trên mạng để mỗi ngày đều nhận được thông báo khi có kết quả tìm kiếm chứa cái tên Gideon Cross xuất hiện trên Google. Khi đồng hồ chỉ năm giờ, niềm hạnh phúc ban trưa của tôi vẫn còn bị vấy bẩn bởi bao nhiêu là câu hỏi trong đầu.

Gideon đứng giờ như anh đã nói. Anh có vẻ không để ý lắm tới tâm trạng của tôi khi chúng tôi cùng bước vào một thang máy khá đông người. Vài cô gái lén liếc nhìn anh, nhưng tôi không để ý lắm. Anh đẹp vậy mà, họ không nhìn mới lạ.

Khi vừa ra khỏi cửa quay, anh nắm lấy tay tôi, đan các ngón tay vào nhau. Cử chỉ đơn giản này có một ý nghĩa lớn đối với tôi vào lúc đó, nên tôi siết chặt tay anh. Và rồi tôi hiểu rằng, một khi tôi bắt đầu thấy biết ơn vì việc anh dành thời gian ỉn, thì cũng sẽ là lúc mọi thứ bắt đầu đổ vỡ. Bởi vì khi tôi như vậy, cả anh và cả bản thân sẽ không còn tôn trọng tôi nữa.

Chiếc Bentley của anh đậu bên vệ đường, người lái xe đứng chờ sẵn để mở cửa. Gideon nhìn tôi nói. “Anh đã cho người mang đồ tập của anh tới rồi. Em sẽ tập ở Equinox phải không? Hay mình có thể tới chỗ anh hay tập.”

“Chỗ của anh ở đâu?”

“Anh hay tập ở Cross Trainer trên đại lộ Ba mươi lăm.”

Tôi chưa kịp hỏi tại sao anh biết tên phòng tập của tôi thì đã bị cái chữ “Cross” làm cho tò mò. “Đừng nói là phòng tập đó cũng là của anh chứ?”

Anh toét miệng cười. “Một chuỗi chứ không phải một phòng. Thường thì anh tập võ, nhưng thỉnh thoảng cũng sử dụng máy.”

“Chuỗi phòng tập hả?” Tôi nhại lại. “À, dĩ nhiên rồi.”

“Em quyết định đi.” Anh tỏ vẻ ân cần. “Em thích đi đâu thì anh theo đó.”

“Thử tới chỗ của anh đi.”

Anh mở cửa cho tôi lên xe. Tôi ngồi xuống, đặt túi xách lên đùi rồi nhìn ra cửa sổ khi xe chuyển bánh. Chiếc xe bên cạnh chạy sát đến nỗi chỉ cần đưa tay ra là chạm được ngay. Tôi vẫn chưa quen với giờ cao điểm ở Manhattan. Ở Nam Cali xe cộ cũng phải nối đuôi nhau, nhưng tốc độ chậm hơn. Còn ở đây, tốc độ và sự chen chúc luôn khiến tôi phải nhắm mắt vì sợ hãi.

Tôi đang ở một thế giới hoàn toàn mới. Thành phố mới, căn hộ mới, công việc mới và một người đàn ông mới. Rõ ràng có quá nhiều thứ để thích nghi, nên cũng sẽ dễ hiểu nếu đôi khi tôi bị mất thăng bằng.

Tôi liếc nhìn qua Gideon thấy anh đang chăm chú nhìn tôi với vẻ mặt khó đoán. Mọi cảm xúc trong tôi dồn lại thành một niềm đam mê mãnh liệt cùng với nỗi lo lắng mơ hồ. Tôi không biết liệu mình sẽ làm gì với anh, chỉ biết rằng dù rất muốn nhưng tôi sẽ không ngừng được.

9. Chương 9

Chúng tôi tới cửa hàng điện thoại trước. Cô nhân viên ở đây hoàn toàn không chống cự được sức hút của Gideon. Mỗi khi anh tỏ ra hơi để ý đến mẫu điện thoại nào là cô nàng lại cuống quýt giải thích đủ điều rồi tiến sát lại mở máy cho anh xem thử.

Tôi định ra chỗ khác để tìm người có thể thật sự giúp tôi chọn điện thoại, thế nhưng

Gideon nắm chặt tay không để tôi đi đâu hết. Rồi hai đứa lại đôi co vì Gideon nhất quyết giành trả tiền.

“Anh đã được chọn mạng viễn thông em dùng rồi còn gì.” Tôi gạt cái thẻ tín dụng của anh ra rồi chìa thẻ của mình cho cô nhân viên.

“Anh chọn vậy là để cho tiện. Mình cùng xài một mạng thì em gọi anh sẽ không tốn tiền.”

Anh lại chìa cái thẻ ra.

“Anh mà không cất cái thẻ đó đi là em sẽ không gọi gì hết đó.”

Câu đó có tác dụng, dù anh có vẻ không vui. Tôi mặc kệ, anh phải tập cho quen đi thôi.

Khi lên xe anh có vẻ đã hết bực.

“Bây giờ mình tới phòng tập đi, Angus.” Anh nói với người lái xe, rồi lấy điện thoại trong túi ra, lưu lại số của tôi. Xong anh cầm lấy điện thoại của tôi, lưu lại số nhà, số văn phòng và số di động của anh.

Anh vừa kịp xong khi chúng tôi đến phòng tập Cross Trainer. Không có gì ngạc nhiên khi tòa nhà ba tầng này nhìn như thiên đường của những người thích tập thể dục. Mỗi chi tiết, đường nét đều gây ấn tượng bởi nét đẹp hiện đại. Ngay cả khu vực tủ đồ của nữ cũng nhìn như trang bị trong phim khoa học giả tưởng.

Nhưng Gideon mới gây sốc nhất khi tôi bước từ phòng thay đồ ra thấy anh đang đứng sẵn. Anh mặc quần sooc dài và áo cụt tay, lần đầu tiên tôi nhìn thấy được tay chân anh để trần.

Tôi sững lại đột ngột và bị ai đó phía sau va phải. Tôi cũng không kịp xin lỗi vì mãi mê ngắm nhìn cơ thể của Gideon. Anh có đôi chân săn chắc cân đối một cách hoàn hảo với phần hông và eo gọn gàng. Các cơ

bắp đôi tay có đường nét rõ ràng, phần cánh tay gân guốc nhìn vừa mạnh mẽ vừa gợi cảm. Anh buộc tóc lên để lộ phần cổ và gương mặt góc cạnh đẹp như một bức tượng.

Chúa ơi. Tôi đâu có xa lạ gì với người đàn ông đang đứng trước mặt. Vậy mà khi đối diện với vẻ đẹp độc nhất vô nhị này đầu óc tôi lại quên mất đi điều đó.

Còn anh thì đang cau có nhìn tôi.

Anh bước tới đi vòng quanh tôi, rê ngón tay lên phần bụng và lưng để trần của tôi. Tôi rùng mình nổi gai ốc. Khi anh dừng lại trước mặt, tôi vòng hai tay lên cổ kéo anh xuống hôn một cái thật kêu.

“Em mặc cái quái gì vậy?” Anh hỏi, chỉ hơi nguôi một chút bởi nụ hôn của tôi.

“Thì mặc áo”

“Cái áo này mặc cũng như không.”

“Em tưởng anh thích vậy mà.” Tôi thầm hài lòng vì sáng nay mình đã chọn cái áo này, dù lúc đó tôi không biết là sẽ đi tập cùng với anh. Cái áo tôi đang mặc thực chất giống như một miếng vải hình tam giác, có dây trên vai và phần gong ngực làm bằng khóa dán để người mặc có thể tự điều chỉnh. Kiểu áo này được thiết kế cho phụ nữ hơi đầy đặn, và đúng là nó là chiếc áo đầu tiên giúp tôi tránh được cảm giác bị tung tẩy mỗi khi vận động.

Gideon thấy khó chịu chắc là vì chiếc áo có màu da người, trùng với màu sọc kẻ trên chiếc quần đen.

“Anh thích em không mặc đồ khi chỉ có hai đứa mình thôi,” anh làu bàu. “Mai một mỗi lần em đi tập anh sẽ đi theo.”

“Em không kêu ca gì đâu, vì em cũng thích cái em đang nhìn thấy mà.” Thêm nữa tôi thấy thích thú khi anh tỏ ra chiếm hữu như vậy sau sự cố “mặt lạnh” hôm tối thứ Bảy. Đúng là hai thái cực hoàn toàn khác nhau, và tôi chắc tình trạng này còn kéo dài.

“Thôi tập cho xong đi đã.” Anh nắm tay tôi kéo ra khỏi khu vực tủ đồ, tiện tay cầm theo hai cái khăn lông có in logo phòng tập. “Anh muốn làm tình với em.”

“Em cũng muốn anh làm tình với em.”

“Trời ơi, Eva!” Anh siết tay tôi chặt đến nỗi bắt đầu hơi đau. “Giờ mình đi đâu? Ghé tập tạ hay máy chạy bộ?”

“Máy chạy bộ đi. Em muốn chạy một lát.”

Anh kéo tôi về hướng máy chạy bộ. Trên đường đi phụ nữ nhìn theo, thậm chí đi theo anh.

Hình như ai cũng muốn tới tập ở gần anh. Không trách họ được, bản thân tôi cũng đang nóng lòng được nhìn anh tập.

Khi đến dãy máy chạy bộ dài bất tận, chúng tôi không tìm được hai cái máy trống kế bên nhau. Gideon bước tới gần một người đàn ông đang chạy giữa hai chiếc máy trống. “Tôi rất cảm ơn anh nếu anh có thể dời qua một máy.”

Người này liếc nhìn tôi rồi mỉm cười. “Được thôi.”

“Cảm ơn anh nhiều nhé.”

Gideon lên máy anh kia vừa bước ra rồi chỉ tôi lên cái bên cạnh. Khi anh vừa định chỉnh chế độ tập, tôi rướn người qua thì thầm. “Đừng có tập nhiều quá nhé, em muốn anh ở trên em khi mình làm chuyện đó.”

Anh nhìn tôi như thiêu đốt. “Anh cũng nghĩ y như vậy.”

Hơi nôn nao khi nghĩ tới chuyện đó, tôi bỗng thấy mình khỏe lên một chút và bắt đầu đi bộ nhanh để khởi động. Khi chiếc ipod đang ở chế độ ngẫu nhiên chơi tới bài Sexy Back của Justin Timberlake, tôi sai những bước dài và bắt đầu chạy. Đối với tôi chạy bộ là môn thể thao cho cả thể xác lẫn tinh thần. Đôi khi tôi tưởng tượng nếu chạy nhanh tôi sẽ thoát được những phiền muộn của mình.

Sau hai mươi phút tôi chậm lại rồi dừng hẳn. Lúc này tôi mới dám liếc nhìn sang Gideon đang chạy như một cỗ máy được tra dầu đầy đủ. Anh đang xem kênh CNN trên màn hình, nhưng mỉm cười với tôi khi thấy tôi lau mồ hôi. Tôi uống một ngụm nước rồi đi sang dãy máy tập, tìm một chỗ có thể nhìn thấy anh rõ nhất.

Anh chạy liên tục ba mươi phút, xong chuyển sang nâng tạ, nhưng lúc nào cũng để mắt đến tôi. Nhìn anh vận động nhanh nhẹn và hiệu quả, tôi không khỏi nghĩ anh quả là rất cường tráng. Dù làm việc trong văn phòng nhưng anh vẫn giữ được một thân hình cân đối khỏe mạnh.

Lúc tôi lấy quả bóng để tập bụng, một người huấn luyện viên bước tới gần. Đúng như mong đợi ở một phòng tập cao cấp, anh chàng rất đẹp trai và có dáng người cực chuẩn.

“Chào cô.” Anh chào tôi bằng nụ cười như diễn viên điện ảnh khoe hàm răng trắng tinh.

Anh chàng có màu tóc nâu đậm và đôi mắt cùng màu. “Cô mới tới lần đầu phải không?”

Trước đây tôi không thấy cô ở đây.”

“Phải rồi, tôi mới tới lần đầu.”

“Tôi là Daniel.” Anh giơ tay ra. Tôi cũng giới thiệu tên mình.

“Cô có cần giúp gì không, Eva?”

“Không cần đâu, cảm ơn anh.”

“Hồi này cô chọn sinh tố mùi gì?”

“Anh nói sao?” Tôi khẽ nhún mày.

“Thì ly sinh tố mà phòng tập mời ngày đầu tiên đó.” Anh khoanh tay lại làm cơ bắp nổi lên bên dưới chiếc áo thun đồng phục. “Lúc này khi cô đăng ký cô không được mời hả?”

“À, không.” Tôi lắc đầu bên lên, nghĩ dù sao anh cũng có ý tốt. “Tôi không đăng ký như bình thường.”

“Vậy cô có được đưa đi một vòng giới thiệu không? Nếu không để tôi làm cho.” Anh khẽ chạm vào khuỷu tay tôi, đẩy ra hướng cầu thang. “Cô còn được huấn luyện miễn phí trong vòng một giờ nữa. Minh làm luôn hôm nay cũng được, còn không thì hẹn lại một hôm khác.

Tôi cũng muốn đưa cô xuống quầy nước để lấy ly sinh tố luôn.”

“Ôi, không được đâu.” Tôi nhăn mũi. “Tôi không phải hội viên.”

“À,” anh nháy mắt. “Vậy là cô đi tập theo ngày phải không. Cũng đúng thôi, phải thử trải nghiệm đầy đủ hết rồi mới quyết định chứ. Nhưng tôi có thể đảm bảo Cross Trainer là phòng tập tốt nhất ở Manhattan đó.”

Gideon từ đâu xuất hiện sau lưng Daniel. “Bạn gái của chủ phòng tập thì sẽ luôn được trải nghiệm đầy đủ.” Anh vừa nói vừa đi vòng qua sau lưng, đưa tay ôm eo tôi.

Hai chữ bạn gái vang bên tai làm tim tôi đập nhanh hơn. Đúng là chúng tôi đã bắt đầu mối quan hệ như vậy, nhưng tôi vẫn thấy xao xuyến khi nghe anh xưng hô kiểu đó.

“Chào ông Cross.” Daniel đứng thẳng người lên, lùi lại một bước rồi đưa tay ra. “Thật vinh hạnh được gặp ông.”

“Daniel đang quảng cáo với em về phòng tập đó.” Tôi nói với Gideon khi hai người bắt tay nhau.

“Anh tưởng anh làm việc đó rồi chứ.” Tóc anh ướt đầm mồ hôi, cả người tỏa ra một mùi hương tuyệt diệu. Tôi không hề biết một người đàn ông khi ra nhiều mồ hôi lại thơm tho như vậy.

Anh nắm tay và hôn nhẹ lên trán tôi. “Minh đi thôi. Gặp lại sau nhé, Daniel.”

Tôi vẫy tay chào. “Cảm ơn Daniel.”

“Không có gì ạ.”

Gideon lâu bầu. “Anh cá là hần ta không hề rời mắt khỏi ngực em.”

“Thì ngực em đẹp mà.”

Anh găm gừ một hồi khiến tôi thấy thích thú.

“Cái miếng dán mà em gọi là áo đó không chứa chỗ cho trí tưởng tượng gì hết. Đừng có tưởng lâu quá đó, lát nữa em sẽ đâm dĩa mồ hôi lại liền thôi.”

“Khoan đã.” Tôi níu tay anh khi anh định đi về phía phòng tắm nam. “Anh có thấy ghê không nếu em nói em không muốn anh đi tắm? Em muốn tìm một chỗ nào thật gần đây để yêu anh trong lúc anh vẫn còn ướt đầm mồ hôi kia.”

Gideon nghiêng hai hàm răng lại với nhau, ánh mắt tối sầm một cách nguy hiểm. “Anh bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của em rồi đó, Eva. Lấy đồ nhanh đi, có một cái khách sạn ngay góc đường.”

Cả hai chúng tôi đều không thay đồ và năm phút sau đã ra khỏi phòng tập. Gideon bước rất nhanh khiến tôi gần như phải chạy theo mới kịp. Bỗng anh đột ngột dừng lại, xoay người rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn nồng nàn mãnh liệt ngay trên lề đường đông đúc khiến tôi không kịp làm gì để phản ứng. Nụ hôn quá ngọt ngào và đầy đam mê khiến tim tôi nhói lên một cơn tê buốt. Đầu đó xung quanh có tiếng vỗ tay.

Khi anh buông ra, tôi vừa hụt hơi vừa choáng váng. “Gì vậy anh?”

“Khúc dạo đầu.” Chúng tôi tiếp tục đi đến khách sạn. Anh lôi tôi vào cửa, đi thẳng tới thang máy nhanh đến nỗi tôi không kịp nhìn tên khách sạn. Tôi biết chắc khách sạn này cũng là của anh trước cả khi nhìn thấy người quản lý chào anh lúc thang máy gần đóng cửa.

Gideon buông túi đồ xuống sàn và cặm cụi tìm cách cởi áo thể thao của tôi ra. Tôi đập vào tay anh khi thang máy dừng lại. May là không có ai đang đứng chờ thang, trên hành lang cũng vắng tanh. Gideon mở khóa đưa chúng tôi vào phòng.

Tôi ôm choàng lấy anh, luồn tay vào trong áo để chạm vào cơ bắp đang ướt mồ hôi. “Cởi đồ ra đi. Nhanh lên.”

Anh cười khi tháo giày và kéo cái áo ra khỏi đầu.

Quý thần ơi. Nhìn thấy anh hoàn toàn trần trụi, não tôi như sôi lên. Hoàn toàn không có một chỗ thịt thừa nào cả, toàn là cơ bắp cứng như đá. Anh có cơ bụng sáu múi và phần cơ hình chữ V gợi cảm ngay trên xương chậu mà Cary gọi là “thắt lưng của thần mặt trời”.

Gideon không tẩy lông ở ngực như Cary, nhưng cả người anh chỗ nào cũng được tỉa tót kỹ lưỡng. Anh là người đàn ông đúng nghĩa, là hiện thân của tất cả mọi thứ mà tôi ao ước.

“Em đang ở thiên đường.” Tôi nói, ngẩng nhìn trên trời không ngưng ngừng.

“Em vẫn còn mặc quần áo kia.” Đến lượt anh lao tới. Tôi vội vã đá đôi giày ra và bị mất thăng bằng ngã lăn ra giường, chưa kịp thở thì đã thấy anh nằm trên mình.

Chúng tôi lăn người trên tấm nệm. Da thịt tôi nóng ran mỗi khi anh chạm vào. Mùi hương trên người anh như liều thuốc kích thích có tác dụng tức thì.

“Em đẹp quá Eva.” Anh thì thào nóng hổi.

Tôi kêu lên vì sức nóng cháy da từ lưỡi anh. Tay tôi tham lam lăn trên da anh, vuốt ve, xoa bóp tìm những nơi làm anh phải rên rỉ. Tôi bắt chéo chân mình vào chân anh, định lật anh lại nhưng phải chịu thua không làm được vì anh mạnh hơn.

Anh nhắc đầu lên nhìn tôi mỉm cười. “Lần này tới phiên anh chứ.”

Ngay giây phút đó, nhìn thấy nụ cười và ánh mắt nồng nàn đó, cảm xúc của tôi dành cho anh trở nên mãnh liệt đến mức đau đớn. Tôi thầm nghĩ là mình đã phát sinh tình cảm quá nhanh.

“Gideon...”

Anh hôn tôi thật sâu như cách anh vẫn hay làm. Tôi tin là nếu hôn như thế đủ lâu chắc anh sẽ làm tôi lên đỉnh. Mọi thứ từ anh đều khiến tôi bị kích thích, từ cái vẻ bề ngoài, gương mặt, làn da, đến cái cách anh nhìn ngắm hay chạm vào tôi. Sự tham lam của anh, những đòi hỏi không lời của anh đối với cơ thể tôi, cách anh làm tôi sung sướng hay đáng vẻ khi anh sung sướng, tất cả đều làm tôi điên dại.

“Anh yêu cơ thể của em.” Anh thì thầm, môi lướt qua trên má và cổ, tay không ngừng mơn trớn thân thể tôi từ ngực xuống tới hông. “Không bao giờ là đủ được.”

“Thì anh đâu đã có được bao nhiêu đâu.” Tôi châm chọc.

“Anh nghĩ anh sẽ không bao giờ có đủ.” Anh nhắm nháp vai tôi rồi di chuyển xuống bên ngực còn lại. “Anh chưa bao giờ thèm muốn thứ gì nhiều như vậy.”

“Vậy thì đến với em đi.”

“Chưa được.” Anh đi xuống dần, hôn xung quanh rốn tôi. “Em vẫn chưa thèm muốn đủ nhiều.”

“Cái gì? Trời ơi... Em chưa bao giờ muốn hơn lúc này.” Tôi nắm lấy tóc anh, kéo mặt anh lên.

Gideon đè hai tay tôi xuống nệm. “Nếu em không thật là thư giãn, anh sẽ làm em đau đó.”

Cách nói thẳng thừng huých toẹt của anh làm tôi bị kích thích đến phát run lên. Anh lại di chuyển xuống sâu hơn khiến tôi giật mình. “Không được, Gideon, em phải đi tắm đã.”

Anh vẫn tiếp tục mặc kệ tôi cố đẩy anh ra, đỏ mặt vì xấu hổ. Anh cắn nhẹ. “Em nằm yên đi.”

“Đừng mà anh. Anh không cần phải làm vậy.”

Ánh mắt của anh khiến tôi ngừng chống cự. “Em nghĩ anh yêu cơ thể em ít hơn em yêu cơ thể của anh hả?” Giọng anh hơi hung dữ. “Anh muốn em, Eva.”

Tôi liếm môi, không nói được gì vì quá hưng phấn trước hành động rất bản năng của anh.

Cơ thể tôi rạo rực không yên, cảm thấy sung sướng đến gần phát khóc.

“Eva ơi, từ lúc gặp em ngày nào anh cũng muốn được làm chuyện này.”

Khi lưỡi anh chạm đến chỗ đang căng phồng bên trong tôi, tôi ấn mạnh đầu xuống gối.

“Làm cho em sung sướng đi.”

Và anh làm thật. Tôi trào nước mắt. Khoái cảm quá mãnh liệt đã phá vỡ chiếc lồng giam giữ mọi cảm xúc của tôi.

Nhưng Gideon chưa chịu dừng. Tôi lên đỉnh lần nữa bằng tiếng hét khàn đặc. “Không.” Tôi lắc đầu, da thịt như bị thiêu đốt. “Đừng làm nữa anh.”

“Một lần nữa thôi.” Anh dỗ dành. “Một lần nữa thôi cưng.”

“Em không làm được...”

“Được mà.” Anh thổi nhẹ vào tôi, làn không khí khiến da thịt tôi dịu lại, các đầu dây thần kinh cảm xúc bình tĩnh. “Anh thích nhìn em sung sướng như thế. Anh thích nghe tiếng em, thích nhìn cơ thể em run rẩy.”

Anh lại vuốt ve mọi chỗ, khiến cơn khoái cảm đến chậm rãi nhưng không thua gì hai lần trước đó.

Tôi cảm thấy anh rời khỏi mình, rồi lơ mơ nghe tiếng mở ngăn kéo, tiếp ngay đó là tiếng vỗ bao bị xé. Tầm nệm lún xuống khi anh quay lại, đôi tay mạnh mẽ kéo tôi ra giữa giường.

Anh duỗi người lên trên tôi, hai tay ôm cuộn tôi vào giữa.

Mắt tôi dán vào gương mặt đẹp như tượng của anh. Các đường nét hơi thô ráp nhưng vô cùng gợi cảm, gò má và xương hàm rắn rỏi. Đôi mắt anh sẫm tối đang mở to. Tôi biết mình đang nhìn vào gương mặt của một người đàn ông đã mất kiểm soát. Tôi biết những gì anh làm lúc này là vì muốn cho tôi sung sướng và để cho bây giờ tôi không bị đau.

Hai tay tôi nắm lấy tấm trải giường, cả cơ thể rạo rực chờ đợi. Anh đã cho tôi hạnh phúc này giờ, giờ đến lượt anh được hưởng thụ.

“Nào anh.” Tôi ra lệnh, mắt nhìn anh thách thức.

“Eva.” Anh bật kêu lên tên tôi khi tiến vào một cách dữ dội.

Tôi thở gấp. Sự kết nối giữa chúng tôi giờ đây trở nên quá mãnh liệt, cả về thể xác lẫn tình cảm. Tôi chưa bao giờ thấy mình bị chiếm đoạt và sở hữu như lúc này.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể bị điều khiển trong khi làm tình, chắc chắn là chưa từng xảy ra trong những quan hệ quá khứ của tôi, thế nhưng khi Gideon hoàn toàn chiếm đoạt cơ thể tôi, ham muốn của tôi bị anh điều khiển một cách kỳ lạ. Tôi chưa bao giờ thêm khát ai nhiều đến vậy, nghe có vẻ điên sau những gì chúng tôi trải qua chỉ trong vài ngày.

Tôi ghì chặt lấy anh, tận hưởng cái cảm giác có anh lấy đầy mình.

Hông anh áp chặt hông tôi, từng chuyển động như muốn nói Em cảm thấy không? Anh đang ở trong em. Anh đang chiếm hữu em.

Toàn thân anh rần rở, ngực và bắp tay anh căng cứng mỗi khi anh rướn cao. Tôi biết anh sắp tiến vào mãnh liệt khi thấy cơ bụng anh thất lại.

Tôi hét lên, ngực anh rung lên một âm thanh khàn đục. “Chúa ơi... ở trong em thích quá.”

Anh vùi mặt vào cổ tôi, giữ chặt tôi lại. Hai chúng tôi đều đắm chìm vào cơn mê, da thịt nóng ran, ướt đẫm, ngực phập phồng thở gấp. Khi cơn cực khoái gần kề, anh lấy một tay nhấc tôi lên từ phía sau để sự gần gũi càng trọn vẹn.

“Eva, ngay bây giờ.” Anh ra lệnh.

Tôi như vỡ tung, kêu tên anh, mọi cảm xúc trở nên dữ dội hơn. Còn anh ngã đầu về phía sau, cả người rung lên.

“Ôi, Eva!” Anh siết đến nỗi tôi không thở được, rồi anh cũng tuôn tràn.

Không biết chúng tôi đã nằm như vậy trong bao lâu, hôn lên vai và cổ nhau để trấn tĩnh lại. Cả người tôi hãy còn rung động phập phồng.

“Ôi chào.” Cuối cùng tôi lên tiếng.

“Em sẽ giết anh mất.” anh thì thầm sát mặt tôi. “Tội mình cứ thế này đến chết mất thôi.”

“Em hả? Em có làm gì đâu!” Anh hoàn toàn dẫn dắt tôi mà.

“Em chỉ cần hít thở thôi là được rồi.”

Tôi cười to, ôm chầm lấy anh.

Anh nhồm dẩy cọ vào mũi tôi. “Mình ăn tối đi rồi tiếp tục nhé.”

Tôi nhươn mày. “Anh tiếp nữa được hả?”

“Cả đêm cũng được.” Anh quay người, tôi cảm thấy anh vẫn còn cương cứng.

“Anh là một cái máy, hoặc là một vị thần.”

“Em mới như vậy thì có.” Anh hôn nhẹ tôi rồi đứng dậy, tháo bao cao su ra, gói lại bằng khăn giấy rồi thả vào thùng rác. “Mình tắm đi, rồi gọi đồ ăn từ dưới nhà hàng lên nhé. Trừ

khí em muốn đi xuống dưới đó ăn.”

“Em nghĩ đi hết nỗi rồi.”

Nụ cười của anh khiến tim tôi hụt một nhịp. “May quá không phải chỉ mình anh có cảm giác đó.”

“Anh vẫn ổn mà.”

“Anh cảm thấy thật phi thường.” anh ngồi lại lên giường, đưa tay vuốt tóc trên trán tôi với một nụ cười triu mến trên gương mặt dịu dàng.

Tôi nhìn thấy điều gì đó trong mắt anh và bỗng nhiên sợ hãi.

“Đi tắm với anh đi.” Anh chạm vào tay tôi.

“Cho em một phút để bình tâm lại rồi em sẽ vô theo anh.”

“Cũng được.” Anh quay đi, để lộ phần sau cơ thể đẹp một cách hoàn hảo. Tôi lặng người ngưỡng mộ anh, theo cái cách một người phụ nữ ngưỡng mộ vẻ đẹp đàn ông.

Trong buồng tắm bắt đầu có tiếng nước chảy. Tôi ráng ngồi dậy, thấy hai chân hơi run.

Qua cái ngăn kéo đầu giường chưa đóng kín, tôi nhìn thấy bao cao su trong đó.

Tôi hơi chột dạ. Những khách sạn sang trọng như vậy thì không thể để bao cao su trong ngăn kéo được.

Bằng cánh tay còn hơi run, tôi mở thêm cái ngăn kéo ra và thấy khá nhiều thuốc men, bao gồm cả một chai nước bôi trơn cho phụ nữ và một chai thuốc diệt tinh trùng. Tim tôi bắt đầu đập nhanh. Tôi nhớ lại lúc chúng tôi tới đây, Gideon không hề ngừng lại hỏi là phải lên phòng nào. Dù có chìa khóa đi chẳng nữa thì anh cũng cần phải biết phòng nào hiện đang còn trống chứ. Trừ khi anh biết chắc chắn đúng căn phòng này lúc nào cũng chỉ có mình anh sử dụng.

Rõ ràng đây là phòng dành riêng cho anh, với đủ mọi thứ anh cần để vui vẻ với một cô gái.

Khi tôi đứng lên đi về phía tủ quần áo, có tiếng cửa kính trong buồng tắm mở ra rồi đóng lại. Tôi mở toang hai cánh cửa tủ, nhìn thấy mấy bộ quần áo đàn ông treo trong đó, gồm vài cái áo sơ mi, quần tây, có cả quần jean và ka-ki nữa. Tôi chợt thấy lạnh người đau đớn.

Trong mấy cái ngăn kéo bên tay phải là áo thun, quần lót và vớ. Còn ngăn kéo trên cùng bên trái có mấy món đồ chơi người lớn vẫn còn nguyên hộp. Tôi không mở tiếp ngăn bên dưới. Với tôi như vậy là quá đủ rồi.

Tôi mặc quần áo vô, lấy thêm một cái áo sơ mi của Gideon, trong lúc đó trong đầu tôi lướt qua các bước đã học được khi trị liệu: Phải trao đổi rõ ràng. Giải thích rõ điều gì làm châm ngòi những cảm giác tiêu cực của mình với người kia. Đối diện với những điều đó để vượt qua nó.

Có lẽ nếu không quá run sợ bởi tình cảm sâu đậm dành cho Gideon, tôi đã có thể làm được như vậy. Có lẽ nếu chúng tôi không vừa làm tình say đắm, tôi đã không cảm thấy đau đớn và yếu đuối như bây giờ. Cái tôi đang cảm thấy là một chút nhơ nhuốc, một chút bị lợi dụng, và rất nhiều tổn thương. Cái phát hiện mới này khiến tôi đau khổ cùng cực. Và giống phản ứng của một đứa trẻ con, tôi muốn làm cho anh cũng phải đau khổ.

Tôi lôi hết bao cao su, chất bôi trơn và đồ chơi ra bày lên giường. Rồi ngay khi nghe anh vui vẻ gọi vọng ra, tôi xách giỏ lên và bỏ đi.

10. Chương 10

Tôi không ngẩng đầu lên khi đi qua quầy lễ tân để ra ngoài qua cửa hông khách sạn, đỏ mặt vì xấu hổ khi nhớ lại người quản lý đã chào Gideon lúc chúng tôi bước vào thang máy. Tôi có thể tưởng tượng anh ta sẽ nghĩ thế nào về tôi vì biết rõ Gideon dùng căn phòng đó ục dích gì. Tôi không chịu được cái suy nghĩ mình chỉ là một trong những cô gái Gideon đưa về đây, mặc dù sự thật đúng là như vậy.

Có khó khăn gì để anh dừng lại ở lễ tân lấy một phòng khác chỉ cho tối nay với tôi thôi?

Tôi cứ bước đi mà không biết mình đang đi đâu. Lúc này trời đã tối hẳn, thành phố khoác lên mình một diện mạo khác so với ban ngày. Dọc lối đi bên vệ đường lác đác mấy xe đẩy bán thức ăn đang nghỉ ngút khói, một gian hàng bày bán khung tranh nghệ thuật, một quầy áo thun có in đủ thứ hình thù màu sắc. Có cả hai chiếc bàn xếp đang bày la liệt các băng đĩa phim.

Tôi càng đi càng thấy ngui dần. Cái cảm giác thỏa mãn độc ác khi nghĩ tới cảnh Gideon bước ra khỏi phòng tắm, không tìm thấy tôi mà chỉ thấy những thứ kia bày ra trên giường cũng dần dà tan biến. Tôi bắt đầu bình tâm lại và suy nghĩ kỹ hơn về những chuyện vừa xảy ra.

Phải chăng chỉ là tình cờ mà Gideon đưa tôi đến phòng tập nằm ngay sát bên cái khách sạn chết tiệt kia?

Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện trưa nay, nhớ Gideon đã bối rối như thế nào khi tìm cách giải thích và năn nỉ tôi. Giống như tôi, anh cũng bị hoang mang, giằng xé vì những chuyện xảy ra giữa hai đứa. Tôi cũng biết có những thói quen rất khó bỏ. Suy cho cùng việc tôi bỏ đi như vậy cũng là một cách cư xử theo thói quen. Sau bao nhiêu năm điều trị có lẽ tôi phải biết cư xử hay hơn là tìm cách trả đũa khi bị tổn thương chứ.

Quá buồn chán, tôi bước đại vào một quán ăn Ý bên đường, gọi một ly rượu vang và bánh pizza, hy vọng là thức ăn và rượu sẽ giúp tôi bớt lo lắng bồn chồn để suy nghĩ thấu đáo.

Khi rượu được mang ra, tôi nốc một hơi hết nửa ly mà không cảm thấy mùi vị gì. Mới đây thôi mà tôi đã thấy nhớ Gideon rồi. Tôi nhớ cái giọng nói phấn khởi, hạnh phúc của anh ngay khi tôi bỏ đi. Trên người tôi lúc này còn đầy mùi của anh, mùi mồ hôi, da thịt lúc chúng tôi làm tình. Tôi để mặc cho nước mắt lăn dài trên má, mặc kệ đang ở chỗ đông người. Tôi cầm lấy miếng bánh vừa được dọn ra, đưa lên miệng mà có cảm giác như ăn giấy. Đây chắc chắn không phải là lỗi của nhà bếp.

Tôi với lấy túi xách, lôi cái điện thoại mới mua ra để gửi tin nhắn vô dịch vụ trả lời tự động của bác sĩ Travis. Ông từng đề xuất chúng tôi tiếp tục điều trị qua camera cho đến khi tôi tìm được bác sĩ mới ở New York, nên bây giờ tôi muốn đặt lịch hẹn. Có hai mươi một cuộc gọi nhớ và một tin nhắn. Anh lại ngu ngốc lần nữa rồi. Đừng bỏ anh mà. Làm ơn gọi lại cho anh đi.

Nước mắt tôi lại tuôn trào. Tôi đưa điện thoại sát lên ngực mình, không biết phải làm gì với tin nhắn đó. Tôi không thể ngừng nghĩ đến cảnh Gideon ở bên cạnh người phụ nữ khác, làm tình với cô ta trên cùng cái giường đó, làm cho cô ta vật vã điên đảo trong khi anh cũng sung sướng...

Tôi biết những suy nghĩ vô ích đó là bất hợp lý, khiến tôi trở nên nhỏ nhen và bệnh hoạn.

Điện thoại rung khiến tôi giật mình suýt nữa thì đánh rơi xuống đất. Màn hình hiện ra tên Gideon, cũng phải thôi vì anh là người duy nhất kịp lưu số vào máy của tôi. Tôi đấu tranh không biết có nên nhấc máy không, nhưng cuối cùng không nỡ lòng khi thấy anh rõ ràng là đang phát điên lên vì tôi. Dù mới đây còn muốn làm anh đau khổ, thì giờ đây tôi lại mềm lòng.

“Chào anh.” Giọng tôi nghẹn lại vì nước mắt.

“Eva! Lạy trời.” Giọng anh vô cùng lo lắng. “Em đang ở đâu vậy?”

Tôi nhìn quanh nhưng không tìm thấy tên quán ăn. “Em không biết. Em...em xin lỗi.”

“Đừng nói vậy, Eva. Lỗi của anh. Anh phải gặp em. Em mô tả chỗ đó được không? Em đi bộ phải không?”

“Ừ, em đi bộ.”

“Anh biết em ra cửa nào rồi. Em đi về hướng nào sau khi ra khỏi cửa?”

“Hướng tay trái.”

“Em có queo ở góc đường nào không?”

“Hình như là không. Mà em cũng không biết nữa.”

Tôi nhìn quanh tìm người phục vụ để hỏi thăm. “Em đang ở trong quán ăn. Quán ăn Ý. Có bàn ghế kê trên vỉa hè, có hàng rào bằng sắt. Cửa kiểu Pháp... Chúa ơi, Gideon, em...”

Anh xuất hiện trên ngưỡng cửa với cái điện thoại bên tai. Tôi nhận ra anh ngay lập tức, anh hơi khựng lại khi thấy tôi đang ngồi dựa vào tường ở góc tít phía sau. Anh nhét điện thoại vô túi cái quần jean mà tôi đã thấy trong tủ quần áo ở khách sạn, sải bước nhanh về phía tôi, đi ngang qua cô phục vụ đang mở miệng định nói gì đó. Tôi chưa kịp đứng dậy thì đã bị anh ghì chặt.

“Chúa ơi.” Anh vùi mặt lên cổ tôi. “Eva ơi.”

Tôi ôm anh. Người anh sạch và thơm vì mới tắm xong, làm tôi sực nhớ là mình chưa tắm.

“Anh không ở đây được.” Anh nói nhỏ, bỏ tôi ra rồi lấy hai tay ôm mặt tôi. “Ngay lúc này anh không thể ở nơi công cộng được. Em về nhà với anh nhé?”

Nhìn mặt tôi có vẻ cảnh giác, anh liền hôn lên trán tôi rồi thì thầm. “Anh hứa là sẽ không giống ở khách sạn đâu. Ngoài những người giúp việc ra thì mẹ anh là người phụ nữ duy nhất từng vào nhà anh.”

“Chuyện này thật chẳng ra sao. Em thật ngớ ngẩn.”

“Không đâu.” Anh vén tóc khỏi mặt tôi rồi ghé sát vào tai tôi. “Nếu em đưa anh tới cùng một chỗ mà em vui vẻ với những người đàn ông khác, anh cũng sẽ phản ứng như vậy.”

Chúng tôi buông nhau ra khi người phục vụ quay lại. “Tôi mang thực đơn cho ông nhé?”

“Không cần đâu.” Gideon móc ví lấy ra cái thẻ tín dụng. “Chúng tôi đi bây giờ.”

**

Chúng tôi đón taxi về nhà Gideon, trên đường anh nắm chặt lấy tay tôi. Không hiểu sao tôi khá hồi hộp khi đi thang máy riêng lên căn hộ trên tầng thượng của một tòa nhà ở Đại lộ Số Năm. Trần nhà cao lộng lẫy kiểu kiến trúc cổ xưa sang trọng không phải cái gì mới mẻ đối với tôi, hơn nữa, đó là những thứ dễ đoán khi hẹn hò với người giàu có như anh. Thêm khung cửa sổ nhìn ra Công viên Trung tâm nữa chứ.

Thế nhưng Gideon mới là người đang căng thẳng hơn, nên tôi hiểu chuyện này quan trọng đối với anh như thế nào. Khi cửa thang máy mở ra ngay tiền sảnh lát đá cẩm thạch trước căn hộ, anh khê sắt tay tôi rồi mới buông ra. Anh mở hai lớp cửa rồi đưa tôi vào trong, lo lắng thấy rõ khi chờ đợi phản ứng của tôi.

Ngôi nhà anh ở đẹp tầm xứng với anh. Khác với văn phòng hiện đại sành điệu, nơi riêng tư này lộng lẫy một cách âm cúng, được trang trí bằng nhiều món đồ cổ, những bức tranh nghệ thuật, còn trên sàn gỗ bóng loáng là những tấm thảm của vùng Aubusson nước Pháp.

“Đẹp quá.” Tôi nói, thậm chí biết mình rất đặc biệt khi được bước vào đây. Tôi có cảm giác như được nhìn thấy một con người khác của Gideon, con người mà tôi hằng mong được thấy, con người thật và gần gũi hơn.

“Vào đây đi.” Anh kéo tôi vào phòng khách. “Anh muốn tối nay em ngủ lại đây.”

“Em không có mang theo đồ...”

“Em chỉ cần cái bàn chải đánh răng trong giỏ thôi là được rồi. Sáng mai mình sẽ ghé qua nhà cho em thay đồ. Anh hứa sẽ đưa em tới công ty đúng giờ.” Anh kéo tôi lại gần rồi đặt cằm lên đầu tôi. “Anh rất cần em ở lại đây, Eva à. Anh biết lúc này em có lý khi bỏ đi, nhưng lúc ra khỏi phòng tắm mà không thấy em anh sợ chết khiếp được. Anh cần phải ở bên cạnh em lúc này.”

“Em cần được ôm.” Tôi luồn tay xuống dưới áo, vuốt ve lưng anh. “Em cũng cần đi tắm nữa.”

Anh ghé mũi vào sát tóc tôi hít một hơi dài. “Anh thích em bốc mùi giống như anh.”

Nhưng anh cũng đưa tôi ra khỏi phòng khách, đi qua một gian sảnh rồi vào phòng ngủ.

“Ôi!” Tôi thốt lên khi đèn bật sáng. Chiếm gần hết căn phòng là một chiếc giường khổng lồ bằng gỗ màu đen – anh có vẻ đặc biệt yêu thích màu này – với tấm trải giường và mền gối màu kem nhạt. Các món đồ gỗ khác đều cùng màu đen với điểm nhấn là các đường kẻ vàng. Căn phòng toát lên vẻ âm cúng và rất nam tính, không có bất kỳ vật dụng trang trí nào khác ngoài khung cảnh thanh bình của công viên Trung Tâm với những tòa nhà nguy nga thấp thoáng phía bên kia. Căn hộ của tôi ở phía đó.

“Phòng tắm ở trong này.”

Khi tôi bước tới trước chiếc bàn trang điểm kiểu cổ làm bằng gỗ óc chó, anh lấy ra từ một chiếc ngăn kéo bên cạnh hai cái khăn tắm đưa cho tôi, vẫn với vẻ duyên dáng gợi tình mà tôi mê mẩn. Tôi xúc động khi được nhìn tận mắt anh ở nhà, ăn mặc xuề xòa đơn giản, càng xúc động hơn khi biết mình là người phụ nữ duy nhất được có mặt ở đây với anh. Cảm giác như tôi nhìn thấy anh đang trần trụi còn hơn cả những lúc bọn tôi làm tình với nhau.

“Cảm ơn anh.”

Anh liếc nhìn tôi, hình như cũng hiểu tôi không phải chỉ cảm ơn vì hai cái khăn tắm. “Anh rất hạnh phúc khi có em ở đây.”

“Em không hiểu sao cuối cùng em lại ở đây với anh.” Nói vậy nhưng trong lòng tôi vô cùng sung sướng.

“Lý do thì có quan trọng lắm không?” Gideon nâng mặt tôi lên, đặt một nụ hôn lên mũi. “Anh để sẵn một cái áo trên giường cho em nhé. Xong mình ăn trứng cá caviar uống vodka được không?”

“Ừ... so với pizza thì hơn tới mấy lần.”

Anh mỉm cười. “Trứng cá Ossetra của hiệu Perrossian nhé.”

“Vậy em phải nói lại.” Tôi cũng cười. “Hơn gấp mấy trăm lần mới đúng.”

Tôi tắm rồi mặc vào cái áo thun to quá khổ có in chữ Cross Industries, xong gọi điện thoại cho Cary báo là tối nay tôi không về, kể sơ sơ chuyện xảy ra ở khách sạn.

Cary nói. “Anh không biết phải nói sao luôn.”

Cary Taylor mà còn không biết phải nói gì thì có nghĩa là có vô số chuyện đáng nói.

Tôi ra phòng khách rồi cùng Gideon ngồi xuống sàn bên cạnh bàn xô pha, ăn móng trứng cá caviar mắc tiền với bánh mì nướng và kem tươi. Chúng tôi xem trên tivi phát lại một đoạn diễn tập của cảnh sát New York, vô tình có cảnh quay ngay trước tòa nhà Cross Industries.

“Thật là thích khi nhìn thấy tòa nhà của mình trên tivi đúng không?” Tôi nói.

“Ừ, thích nếu như họ không chặn đường lại mấy tiếng đồng hồ để quay phim.”

Tôi huých vai anh. “Khó tính quá.”

Hai đứa lên giường lúc mười giờ rưỡi, nằm ôm nhau xem một chương trình trên tivi. Chúng tôi vẫn cảm thấy ham muốn, nhưng Gideon không chủ động làm gì nên tôi cũng nằm yên. Tôi nghĩ anh đang muốn bù đắp cho vụ ở khách sạn lúc nãy, để chứng minh cho tôi thấy anh muốn ở bên cạnh tôi không phải chỉ để làm tình.

Dù rất khao khát anh, tôi cũng thích chỉ nằm cạnh nhau như vậy thôi.

Anh không mặc quần áo, nên tôi tha hồ vuốt ve ôm ấp, rồi tựa vào ngực anh ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi thức dậy lúc trời vẫn còn tối, thấy mình đã lăn ra gần sát mép giường. Nhìn đồng hồ thấy chưa tới ba giờ, tôi nghĩ chắc do lạ chỗ nên không ngủ được. Bỗng Gideon hét lên rồi cựa quậy trên giường. Thì ra đây là lý do làm tôi tỉnh giấc. Anh rên rỉ nghe rất đau đớn, thở rít lên từng hồi như đang bị tra tấn.

“Bỏ tay ra, đừng đụng vào tôi.” Anh gào lên trong cơn ác mộng.

Tôi bàng hoàng, tim đập mạnh. Giọng anh đầy căm phẫn trong bóng tối.

“Đồ khốn bệnh hoạn.” Anh quằn quại, chân đạp liên tục vào khoảng không, lưng oằn lên trong một tiếng kêu đau đớn. “Đừng mà, trời ơi... đau quá.”

Người anh căng lên, vặn vẹo. Tôi không ngồi yên được nữa.

Tôi khẽ gọi. “Gideon.” Trước đây Cary cũng hay gặp ác mộng, nên tôi biết mình không nên đụng vào anh lúc này.

Rồi anh đột ngột nằm yên, như đang căng thẳng chờ đợi, ngực phập phồng thở mạnh. Bên dưới anh cương cứng.

Dù rất đau lòng, tôi cố nói bằng giọng cứng rắn. “Gideon, chỉ là nằm mơ thôi, tỉnh lại đi.”

Anh xẹp dần như trái bóng. “Eva?...”

“Em đây.” Tôi né người cho ánh trăng chiếu vào, nhưng vẫn không đủ sáng để nhìn thấy anh có đang mở mắt hay không. “Anh tỉnh lại chưa?”

Hơi thở anh chậm lại dần, vẫn không nói gì, hai tay nắm chặt tấm trải giường. Tôi cởi chiếc áo đang mặc ra, khẽ nhích lại gần hơn, rồi nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay anh. Thấy anh vẫn không nhúc nhích, tôi tiếp tục vuốt.

“Gideon ơi?”

Anh giật mình tỉnh giấc. “Cái gì vậy?”

Tôi ngồi lên, đưa tay vuốt tóc anh. Anh chớp chớp mắt nhìn tôi, cơn ác mộng như vẫn còn đeo bám, cả người anh căng cứng.

“Chuyện gì vậy?” Anh chống khuỷu tay ngồi dậy, giọng nóng nảy. “Em có sao không?”

“Em muốn anh.” Tôi duỗi người nằm dài trên người anh. Tôi úp mặt vào cổ anh, hôn hít từng giọt mồ hôi mặn chát. Tôi biết sau mỗi cơn ác mộng, được yêu thương âu yếm sẽ giúp tạm thời đẩy lùi nỗi ám ảnh đi.

Anh ôm tôi, tay vuốt dọc theo sống lưng. Tôi nghe anh thở mạnh ra, biết anh đang dần thoát khỏi giấc mơ vừa rồi.

Tôi đẩy anh nằm xuống rồi đặt lên môi anh một nụ hôn dài. Bên dưới anh cương cứng giữa hai chân tôi. Nụ hôn sâu khiến tôi ướt át. Tôi cọ xát vào anh cho đến khi cơn ham muốn khiến anh vùng dậy đặt tôi xuống.

“Anh không có bao cao su trong nhà.” Môi anh mấp máy trước khi chiếm lấy ngực tôi.

Tôi thấy vui vì lời thú nhận đó, chứng tỏ đây là nơi riêng tư chứ không phải chỗ để chơi bời, và tôi là người tình duy nhất anh đưa về đây. “Hôm trước mình có nhắc tới chuyện em uống thuốc ngừa thai đó, em nghĩ vậy là đủ, nhưng...”

“Anh tin em.” Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi trong ánh trăng yếu ớt chiếu vào phòng. Khẽ tách chân tôi ra, anh đi vào từ tốn bằng sự cương cứng nóng cháy da nhưng cũng êm ái dịu dàng.

“Eva ơi,” Anh nói trong hơi thở, ôm ghì tôi chặt hơn. “Anh chưa bao giờ... Chúa ơi, em tuyệt quá, anh thật hạnh phúc khi có em ở đây.”

**

Tôi tỉnh dậy trong tình trạng giống như lúc thiếp đi, với Gideon vẫn ở bên trong tôi. Tôi dần tỉnh trong cơn sung sướng được thấy ánh mắt nóng rực của anh. Mái tóc anh rũ quanh mặt và cổ, bù xù vì mới ngủ dậy mà vì thế lại thấy hấp dẫn hơn. Nhưng tuyệt vời nhất là đôi mắt đẹp trong veo không gợn chút dấu vết của cơn ác mộng đêm qua.

Anh nở nụ cười ranh mãnh. “Hy vọng em không phiền. Em mềm mại và ấm quá làm anh không kiềm chế được.”

Tôi duỗi thẳng hai tay lên đầu, ưỡn ngực lên chạm vào ngực anh. Qua khung cửa sổ mái cong, tôi nhìn thấy những tia nắng yếu ớt đầu tiên của ngày mới. “Ừm... em có thể tập quen thức dậy kiểu này.”

“Hồi ba giờ sáng nay anh cũng nghĩ giống em.” Anh ôm tôi chặt hơn. “Anh nghĩ mình nên đáp trả lại.”

Cơ thể tôi tỉnh lên, mạch đập nhanh dần. “Ừ, đúng rồi.”

**

Lúc bọn tôi về nhà thì Cary đã đi, để lại một mảnh giấy nói hôm nay anh có việc nhưng sẽ về sớm trước giờ hẹn ăn pizza với Trey. Tôi náo nức nghĩ tới bữa ăn tối, vì đêm trước, khi đi khỏi khách sạn tôi không có tâm trạng để thưởng thức cái pizza ở quán ăn Ý.

Gideon ghé qua vai tôi đọc mẫu giấy. “Tối nay anh có hẹn ăn tối bàn công việc. Anh định rủ em đi chung để bữa ăn dễ chịu hơn.”

“Em không hủy hẹn với Cary được đâu.” Tôi tiếc rẻ. “Phải đặt bàn lên trên bồ bịch mà.”

Anh mỉm cười rồi kéo tôi qua quầy ăn sáng. Hôm nay anh mặc đồ d tôi chọn, chiếc áo sơ mi hiệu Prada màu xám có kẻ vân nhỏ với cà vạt xanh cùng màu mắt. “Cary đâu phải bạn gái của em. Nhưng anh hiểu rồi. Tối nay anh muốn gặp em. Xong việc anh qua đây ngủ lại với em nhé?”

Mới nghe thôi tôi đã thấy nôn nao rồi. Tôi vuốt vạt áo khoác trên người anh, tự cảm thấy mình có một bí mật đặc biệt là đã nhìn thấy anh trong tình trạng không mảnh vải che thân. “Ừ, anh qua thì em vui lắm.”

“Tuyệt. Vậy em đi thay đồ đi, anh pha sẵn cà phê.”

“Cà phê trong tủ lạnh đó. Máy xay thì kể bên cái bình. Em uống nhiều sữa ít đường nha.”

Hai mươi phút sau, lúc tôi bước ra, Gideon đã cầm sẵn hai bình cà phê, rồi cùng đi với tôi xuống sảnh. Paul mở cửa cho chúng tôi, bên ngoài chiếc Bentley của Gideon đang chờ sẵn.

Khi xe vừa lăn bánh, Gideon chạm vào đầu gối tôi rồi cười. “Đúng là em định ám sát anh phải không, em lại mang nịt tất nữa hả?”

Câu cầu nhàu của anh làm tôi buồn cười. Hôm nay tôi mặc áo lụa cổ lọ màu đen với váy xếp ly ngắn đồ đậm, mang giày cao gót hiệu Mary Janes. Không có Cary làm tóc giúp nên tôi chỉ cột lên thành đuôi ngựa gọn gàng. “Anh không thích hả?”

“Anh không xong rồi.” Anh nói nhỏ, sửa lại thế ngồi. “Làm sao mà anh làm việc cả ngày trong khi cứ tơ tưởng tới em ăn mặc như vậy?”

“Còn giờ ăn trưa mà.” Tôi đề xuất, thăm nghĩ tới chiếc ghế dài trong văn phòng anh.

“Anh có hẹn ăn trưa rồi. Anh sẽ dời hẹn lại, hy vọng là cuộc hẹn này chưa bị dời từ ngày hôm qua.”

“Anh dời hẹn vì em hả? Em vinh hạnh quá.”

Anh vuốt má tôi, dường như anh đã quen làm vậy để thể hiện tình cảm một cách dịu dàng và âu yếm. Tôi bắt đầu nghiến cử chỉ này.

Tôi áp má vào bàn tay anh. “Anh có thể nhín ra mười lăm phút cho em không?”

“Anh sẽ cố xoay xở.”

“Khi nào được thì gọi em nhé.”

Tôi hít một hơi thật dài, lấy trong túi xách ra một món quà mà không biết anh có thích không. Tôi không thể ngừng nghĩ tới cơn ác mộng của anh đêm qua. Hy vọng thứ này sẽ giúp anh nhớ tôi và chuyện hai đứa làm hồi ba giờ sáng, để anh dễ vượt qua hơn. “Em có thứ này. Em nghĩ...”

Bỗng nhiên món quà của tôi trở nên hơi vô duyên.

Anh nhíu mày. “Có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là...” Tôi ấp úng. “Nghe em nói nè, em có cái này muốn tặng anh, nhưng em chợt nghĩ có lẽ một trong những món quà này, à không, cũng không hẳn là quà. Tự nhiên em nghĩ chắc nó không phù hợp lắm...”

Anh đưa tay ra. “Đưa đây cho anh.”

Tôi lôi ra món đồ khỏi túi xách rồi đưa anh.

Gideon im lặng cúi nhìn cái khung hình trên tay. Tấm ảnh được lồng ghép thêm nhiều chi tiết, trong đó có một cái mặt đồng hồ điện tử chỉ ba giờ sáng. Trong hình tôi chụp ở bãi biển Coronado trong bộ đồ tắm hai mảnh màu đỏ, đầu đội cái nón rơm to. Trong hình tôi có làn da rám nắng, đang tươi cười chu môi hôn gió về phía Cary, anh lúc này đang đóng vai nhiếp ảnh gia thời trang cao cấp, chỉ đạo tôi diễn xuất đủ thứ câu vớ vẩn buồn cười. “Được đó, cưng. Xác lác lên nào. Rồi rồi, gọi cảm đi. Tuyệt vời. Giờ móng vuốt ra... giờ...”

Tôi xấu hổ quá, ngồi cục cựa không yên. “Em nói rồi đó, anh không cần giữ...”

“Anh... ừm.” Gideon hắng giọng. “Cảm ơn em, Eva.”

Tôi mừng thầm khi thấy tòa nhà Crossfire hiện ra trước mắt. Xe vừa dừng tôi đã vội vàng bước xuống, đưa tay vuốt lại cái váy. “Nếu anh muốn thì để em giữ lại rồi đưa cho anh sau cũng được.”

Anh đóng cửa xe, lắc đầu. “Nó là của anh rồi, em không lấy lại được đâu.”

Anh nắm lấy tay tôi, tay kia cầm món quà của tôi, kéo tôi về phía cửa. Tim tôi âm lên khi biết anh sẽ mang nó vào văn phòng.

**

Một trong những điều thú vị khi làm việc ở công ty quảng cáo là không có ngày nào giống ngày nào cả. Cả buổi sáng tôi làm quần quật, vừa mới có vài phút thư thả để nghĩ xem sẽ ăn trưa như thế nào thì điện thoại reng. “Văn phòng của Mark Garritty đây. Eva Tramell đang nghe.”

“Anh có tin mới đây.” Cary nói thay cho câu chào.

“Tin gì vậy?” Nghe giọng anh tôi đoán đó là tin vui.

“Anh ký được hợp đồng quảng cáo với Grey Isles rồi.”

“Ôi trời ơi, tuyệt quá Cary. Em thích quần jean hiệu đó lắm.”

“Hôm nay em ăn trưa với ai?”

“Thì ăn mừng với anh chứ còn gì nữa. Anh ra đây được không?”

“Anh đang trên đường rồi nè.”

Tôi cúp máy, ngồi du đưa trên ghế, mừng cho Cary đến nỗi suýt nhảy cẫng lên. Để bớt cơn hưng phấn khích trong lúc chờ đợi, tôi kiểm tra hộp thư điện tử và thấy có một kết quả tìm kiếm cho cái tên Gideon Cross được gửi tự động cho tôi từ Google. Có hơn ba mươi bài viết chỉ trong một ngày.

Tôi mở đường liên kết ra coi, giật mình khi thấy cụm từ “người phụ nữ bí ẩn” xuất hiện ở hầu hết các tiêu đề. Tôi nhấp vào bài viết đầu tiên từ một trang blog chuyên ngồi lê đôi mách.

Đập vào mắt tôi là tấm ảnh chụp lúc Gideon quay lại hôn tôi điên cuồng trên vệ đường khi hai đứa vừa ra khỏi phòng tập. Đoạn chú thích kèm theo rất ngắn gọn và thẳng thắn.

Gideon Cross, người đàn ông độc thân danh giá nhất New York từ sau John F.Kenney Con, bị nhìn thấy đang dầm đuối ngoài đường ngày hôm qua. Theo một nguồn tin từ Cross Industries, người phụ nữ trong ảnh cũng thuộc hàng vai vế, là Eva Tramell, con gái nhà tài phiệt Richard Stanton và vợ là bà Monica. Khi được hỏi về mối quan hệ này, nguồn tin nói trên cho biết cô Tramell hiện đang là “người phụ nữ quan trọng” trong cuộc đời của ông Cross vào điểm này. Chúng tôi biết có rất nhiều trái tim đang tan vỡ trên khắp đất nước vào sáng hôm nay.

“Bực mình thật!” tôi thở mạnh.

11. Chương 11

Các đường liên kết khác cũng có nội dung y hệt. Tôi ngồi thờ người, thầm nghĩ không biết chuyện này rồi sẽ đi tới đâu. Chỉ một nụ hôn thôi đã như vậy rồi, liệu tôi và Gideon có cơ hội nào để duy trì mối quan hệ này lâu dài không?

Tay tôi bắt đầu hơi run. Lúc này tôi mới nhớ ra là mình quên chưa xem qua báo giấy. “Khốn nạn thật!”

Tôi luôn cố gắng sống kín đáo để tránh mọi rắc rối trước đây. Tôi phải bảo vệ danh dự cho gia đình, và cho cả Gideon nữa. Tôi không tham gia các loại mạng xã hội vì không muốn tiếp xúc với những người không thân thiết.

Bức tường mỏng manh ngăn cách tôi với thế giới bên ngoài đã bị phá vỡ.

“Đúng là đồ chết giẫm.” Tôi làm bầm, biết mình ra nông nỗi này là tại vì suốt thời gian vừa rồi đầu óc chẳng suy nghĩ được gì khác ngoài Gideon ra.

Rồi còn phản ứng của Gideon nữa chứ... Nghĩ tới đó tôi co rúm người lại. Còn mẹ tôi nữa. Chẳng mấy chốc bà sẽ gọi ầm lên và làm lớn chuyện ra à coi.

“Chết thật.” Sức nhớ là mẹ không biết số điện thoại mới của mình, tôi nhấc điện thoại bàn gọi cho số hộp thư thoại của điện thoại cũ để xem từ tuần trước tới giờ bà có gọi cho tôi không. Tôi cau mày khi nghe báo hộp thư thoại đã đầy.

Tôi vội cúp máy, vội lấy cái túi xách rồi đi ăn trưa, hy vọng Cary sẽ giúp tôi sáng suốt hơn. Tôi rồi trí đến nỗi khi thang máy xuống tới tầng trệt, tôi chạy ủa ra trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là gặp được Cary càng sớm càng tốt. Khi nhìn thấy Cary, tôi chẳng thèm để ý xung quanh mà cứ bước tới cho đến khi Gideon từ đầu bước ra chắn giữa đường.

“Eva!” Anh cau mày nhìn tôi, rồi nắm khuỷu tay xoay về phía hai người phụ nữ và một người đàn ông này giờ đứng che nên tôi không thấy Gideon trong thang máy.

Tôi ráng nở nụ cười. “Xin chào.”

Gideon giới thiệu tôi và ba người khách, xong lịch sự bảo họ chờ rồi kéo tôi ra một bên. “Có chuyện gì vậy? Nhìn em không được vui.”

“Sáng nay ở đâu cũng có đăng hình chụp hai đứa mình.” Tôi thì thầm.

Anh gật đầu. “Anh thấy rồi.”

Tôi chớp mắt, không hiểu lắm thái độ thờ ơ của anh. “Anh không bực mình à?”

“Sao lại bực? Chỉ ít thì lần này báo chí cũng đăng đúng sự thật.”

Một nỗi nghi ngờ len lỏi làm tôi bắt đầu nổi cáu. “Thì ra là anh cố tình làm vậy. Anh dựng lên chuyện này.”

“Cũng không hẳn.” Anh nhẹ nhàng. “Tay chụp hình vô tình có mặt ở đó. Anh chỉ cho hắn ta một bức ảnh xứng đáng được lên báo thôi, và nói với bên truyền thông là phải đăng đúng thông tin về em và vị trí của em đối với anh.”

“Sao anh phải làm vậy?”

“Em biết ghen thì cũng vậy. Giờ ai cũng biết là hai đứa mình không còn độc thân nữa. Sao em lại bực vì chuyện đó?”

“Đúng là em đã lo về phản ứng của anh. Nhưng ngoài ra còn có lý do khác nữa mà anh không biết, em...” Tôi run rẩy. “Hai đứa mình không công khai như vậy được đâu. Em không muốn... khỉ thật, em không muốn làm anh bẽ mặt.”

“Em không làm anh bẽ mặt đâu.” Anh vuốt một lọn tóc rơi trên trán tôi. “Mình nói chuyện này sau được không? Nếu em cần anh sẽ...”

“Thôi được rồi, giờ anh cứ đi đi.”

Cary bước lại gần. Dù chỉ mặc áo thun lót cổ tim màu trắng với chiếc quần túi hộp đen rộng thùng thình, nhìn anh vẫn có phong cách. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Chào Cary. Mọi chuyện ổn hết.” Gideon siết nhẹ tay tôi. “Đừng lo, hai người ăn trưa vui nhé.”

Anh nói nghe dễ lắm vì có nhiều chuyện anh đâu có biết.

Mà tôi cũng không biết một khi đã biết hết mọi chuyện, liệu anh có còn yêu tôi nữa không.

Gideon vừa đi là Cary nhìn tôi dăm dăm. “Em lo cái gì? Có chuyện gì vậy?”

**

“Úi chà,” Cary lẩm bẩm khi xem tấm hình tôi mở trên điện thoại. “Đúng là một nụ hôn gây chấn động. Hai người nhìn say đắm quá. Không thể cố tình đồng kịch hay gì đâu.”

“Vấn đề nằm ở chỗ đó.” Tôi nhấp một ngụm nước. “Anh ấy cố tình thiệt mà.”

Cắt điện thoại đi, Cary lên giọng. “Anh nhớ tuần trước em cự tuyệt Gideon vì anh ta chỉ muốn lên giường với em thôi. Còn bây giờ anh ta cho đăng cả lên báo là đang hẹn hò nghiêm túc và say đắm em, vậy mà em vẫn không vui. Anh bắt đầu thấy tội nghiệp anh chàng này rồi đó. Không hiểu anh ta phải làm sao mới chinh phục được em đây.”

Tôi hơi bực. “Đám phóng viên sẽ bối mớ lung tung, Cary à, rồi bọn họ thế bào cũng tìm thấy rác rưởi, mà lại là rác rưởi rất ăn khách nữa chứ, nên chắc chắn sẽ bị tung hô khắp nơi, lúc đó Gideon sẽ mất mặt lắm.”

“Cùng ời,” Cary nắm tay tôi. “Ông Stanton đã ém nhem đi hết rồi.”

Dượng Stanton! Tôi giật mình. Chắc chắn ông sẽ nhìn thấy trước tai họa và để mất tới chuyện này để bảo vệ mẹ tôi trước nguy cơ mọi chuyện bị đổ bể. Cho dù là vậy... “Em sẽ phải kể với Gideon. Anh ấy có quyền được biết trước sự thật.”

Chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi tôi đã rùng mình.

Cary biết tôi đang nghĩ gì. “Nếu em nghĩ anh chàng sẽ bỏ chạy sau khi biết chuyện thì em sai rồi. Trong mắt anh ta em là tất cả đó, Eva.”

Tôi chọc nĩa vào đĩa xà lách cá ngừ. “Anh ấy cũng có nỗi ám ảnh riêng, Cary à, em nhìn thấy anh ấy gặp ác mộng. Em nghĩ Gideon sống khép kín cũng vì lẽ đó.”

“Nhưng anh ấy đã mở lòng với em đó thôi.”

Phải rồi, nhưng nó cũng đi kèm với sự chiếm hữu. Tôi chấp nhận điều đó vì tôi cũng đòi hỏi thứ tương tự. Nhưng...

“Em nghĩ nhiều quá rồi đó. Em cứ nghĩ Gideon thích em là sai lầm thì không đúng đâu. Em thử nghĩ coi người như Gideon sẽ thích em vì em thông minh và tốt bụng hả?”

“Em đâu phải chỉ có vậy thôi.” Tôi phản đối.

Anh nhấp một ngụm sâm banh. “Đúng không? Nói anh nghe coi em nghĩ Gideon thích em vì cái gì nếu không liên quan tới tình dục và sự đồng cảm?”

Tôi cau có vì nghĩ không ra câu trả lời.

Cary tiếp tục. “Ngược lại nếu Gideon cũng có quá khứ phức tạp như anh và em, thì chắc chắn anh ta cũng đang nghĩ y như em, cũng đang lo lắng là một cô gái xinh đẹp như em thích cái gì ở anh ta. Em không cần tiền, vậy thì anh ta có cái gì đặc biệt ngoài chuyện làm em bực tức hết lần này tới lần khác!”

Tôi ngồi dựa ra ghế vuốt lấy từng lời của Cary. “Cary à, em phục anh ghê.”

Anh nhướn cười. “Theo anh thì hai người nên sắp xếp điều trị chung thử xem sao. Anh luôn muốn làm như vậy, nhưng phải chờ tới khi anh có mối quan hệ nghiêm túc đã. Bởi vì để làm được điều đó thì hai người phải từng cùng nhau trải qua nhiều chuyện, cả vui lẫn buồn, chứ nếu không việc điều trị chung chỉ thêm mệt mỏi và khổ sở thôi.”

Tôi nắm lấy tay anh siết chặt. “Cảm ơn anh.”

“Có gì đâu mà cảm ơn.” Anh phẩy tay. “Người ngoài lúc nào cũng sáng suốt hơn mà. Mỗi lần anh buồn thì cũng nhờ có em thôi.”

“Giờ thì anh đã qua giai đoạn đó rồi.” Tôi chuyển đề tài. “Anh sắp sửa tỏa sáng trên bảng quảng cáo ở Quảng trường Thời đại. Anh hết là bảo bối bí mật của em rồi. Mình có nên ăn mừng cái gì xứng đáng hơn là pizza không? Hay là khai thùng sâm banh Cristal mà dương Stanton tặng đi?”

“Nghe có lý đó.”

“Còn phim thì anh muốn coi phim gì?”

“Phim gì cũng được. Anh sẽ không phản đối những bộ phim bắn giết âm ỉm của em.”

Tôi cười lớn, đúng như dự đoán, tôi vui hẳn lên sau khi nói chuyện với Cary. “Nhớ ra hiệu cho em nếu lỡ em có ngốc quá mà không nhận ra khi nào anh với Trey muốn được riêng tư nhé.”

“À, yên tâm đi. Chuyện tình gay gắt của em làm anh tự thấy mình tẻ nhạt rồi. Chắc anh sẽ phải làm gì đó nóng bỏng mới được.”

“Cách đây hai ngày anh mới vui vẻ còn gì.”

Anh thở dài. “Vậy mà anh quên mất tiêu luôn. Buồn ghê hả?”

“Nhìn mặt anh chả thấy buồn bã gì hết.”

** Tôi về tới bàn làm việc thì thấy tin nhắn của Gideon nói là lúc hai giờ bốn mươi lăm anh sẽ có mười lăm phút cho hai đứa. Từ lúc đó trở đi tôi chẳng thêm giầu sự náo nức, quyết định là sẽ nghe lời khuyên của Cary, không lo lắng nữa. Rồi tôi và Gideon sẽ phải đương đầu với cái quá khứ đáng sợ của tôi, nhưng còn bây giờ thì cứ vui vẻ một chút đã,

Trước khi đi tôi nhắn cho Gideon biết là tôi đang lên. Vì thời gian không nhiều nên hai đứa không thể phí phạm một phút nào. Chắc hẳn Gideon cũng nghĩ vậy, vì khi tôi lên tới nơi đã thấy Scott đứng chờ sẵn ở quầy lễ tân để đưa tôi vào.

“Ngày đầu tuần của anh thế nào?” Tôi hỏi thăm.

Anh mỉm cười. “Khá tốt. Thế còn cô?”

Tôi cũng cười. “Cũng không đến nỗi tệ lắm.”

Khi tôi bước vô Gideon đang có điện thoại. Anh có vẻ hơi bực, bảo người kia phải cố quản lý cho được công việc mà không cần anh đích thân nhúng tay vào.

Anh giơ một ngón tay ra hiệu với tôi là đợi thêm một phút nữa. tôi trả lời bằng cách thổi cục kẹo cao su đang nhai thành một cái bong bóng to nổ đánh bốp.

Anh nhướn mày, rồi bấm nút đóng cửa và làm mờ kính.

Tôi toét miệng cười, thơ thẩn bước qua bàn làm việc của anh, nhảy lên ngồi đu đưa hai chân, tay vân vê trên môi. Anh nhanh tay chọc vỡ cái bong bóng thứ hai khi tôi vừa thổi khiến tôi bĩu môi nũng nịu.

“Phải ráng mà chịu thôi,” anh nói giọng uy quyền với người ở đầu dây bên kia. “Phải tới tuần sau tôi mới qua đó được, chờ tới lúc đó thì mình mất hết lợi thế rồi. Thôi đừng nói nữa, tôi đang có một việc gấp cần chờ giải quyết trên bàn đây. Anh cứ làm đi rồi ngày mai báo lại cho tôi biết.”

Anh bực tức đập máy. “Eva...”

Tôi đưa tay ngăn anh lại, rồi gói miếng kẹo cao su vào một mảnh giấy nhỏ. “Thưa ông Cross, trước khi ông khiển trách tôi, tôi muốn nói là tối hôm qua khi cuộc thương khảo sáp nhập của chúng ta gặp phải bế tắc, lẽ ra tôi không nên bỏ đi vì làm như vậy cũng không giải quyết được vấn đề. Tôi cũng biết là tôi đã phản ứng tiêu cực về vụ tấn hình. Nhưng dù cho tôi là một thư ký hư hỏng, tôi cũng muốn được có thêm một cơ hội nữa để thể hiện.”

Anh nheo mắt nhìn tôi dò xét. “Thưa cô Tramell, tôi có bao giờ nói là tôi muốn biết ý kiến của cô về việc mình phải làm gì không?”

Tôi ngược nhìn anh, lắc đầu. Có thể thấy cơn bực tức từ cuộc điện thoại ban nãy đã nhường chỗ cho niềm vui và sự phấn khích.

Tôi nhảy xuống đất, bước tới gần đưa tay chạm vào cà vạt của anh. “Chúng ta tìm cách giải quyết vấn đề nhé. Tôi có vô số kỹ năng có thể có ích đó.”

Anh ôm hông tôi. “Đó là lý do mà cô là người duy nhất tôi nhận vào vị trí này.”

Câu nói đó khiến tôi vui lên hẳn. Tôi bạo dạn vuốt xuống dưới anh qua làn vải quần. “Vậy chắc tôi nên quay lại làm việc của mình thôi. Để chứng minh mình là người duy nhất có đủ năng lực cho vị trí này.”

Gideon cứng lên rất nhanh. “Cô quả là có sáng kiến, cô Tramell ạ. Nhưng chưa tới mười phút nữa tôi phải đi họp rồi. Vả lại tôi cũng chưa bao giờ thử khám phá các cơ hội bồi dưỡng nghiệp vụ ngay trong phòng làm việc cả.”

Tôi mở nút quần, kéo dây kéo xuống, miệng thì thầm sát mặt anh. “Nếu ông nghĩ vì lý do gì đó mà tôi không thể đưa ông lên đỉnh, thì chúng ta phải xem xét và thảo luận lại lần nữa.”

“Ôi, Eva.” Anh thở mạnh, mắt long lanh, hai tay vuốt ve cổ tôi. “Em đang bóc trần anh ra đó, em biết không? Em cố tình hả?”

Tôi dùng cả hai tay ôm lấy anh, rồi ngược mặt lên chờ một nụ hôn. Anh lập tức phủ xuống môi tôi nồng nhiệt đến nỗi tôi suýt không thở được.

“Anh muốn em.”

Tôi quỳ xuống trên sàn, kéo quần anh thấp xuống vừa đủ.

Anh thở gấp. “Eva em làm gì vậy...”

Tôi nâng anh lên bằng cả hai tay, miệng cử động thật nhẹ nhàng. Tôi nghe cả người anh đang rung động theo từng nhịp thở.

Ước gì tôi có nhiều thời gian hơn...

Anh quần quai trong niềm vui sướng cực độ. “Ôi Eva ơi, em tiếp đi...”

Tôi oằn người vì bị kích thích, hai tay anh đang luồn vào tóc tôi tự khi nào. Tôi thích cái cách anh lúc nào cũng bắt đầu rất dịu dàng nhưng càng sung sướng thì càng mạnh bạo hơn.

Anh càng lúc càng thở gấp. Hai đầu gối bắt đầu mỏi, nhưng tôi không quan tâm vì mãi nhìn Gideon đang vật vã trong từng hơi thở.

“Em làm anh thích quá.” Giọng anh khàn khàn.

Tôi gần như phát điên khi hình dung cảnh tượng lúc này: Gideon với nguyên vẹn trang phục thanh lịch quý phái đang đứng ngay tại bàn làm việc nơi anh điều hành cả một đế chế, và run rẩy sắp lên đỉnh.

“Ôi Eva.” Giọng anh nghẹn trong cổ họng, siết mạnh lấy tôi. “Em làm anh ra bây giờ.”

Rồi anh rùng mình khi được giải thoát. Tôi giúp anh làm sạch, lấy làm lạ vì sao anh vẫn không mềm hẳn sau một cơn bùng nổ như vậy. Tôi biết lúc này anh vẫn có thể làm tình thật mãnh liệt với tôi, và chắc chắn là anh cũng đang muốn làm vậy. Nhưng bọn tôi không có thời gian, mà như vậy hóa ra lại làm tôi thấy vui hơn. Tôi chỉ muốn làm cho anh vui. Vì chúng tôi. Vì bản thân tôi nữa, bởi vì muốn biết là tôi có thể quên mình để làm người khác sung sướng mà không bị đeo bám bởi cảm giác bị lợi dụng.

“Em phải đi đây.” Tôi thì thầm khi đứng dậy hôn nhẹ lên môi anh. “chúc anh một ngày thú vị, và ăn tối vui vẻ nhé.”

Tôi khẽ nhúm mày vì giọng anh nghe lo lắng và căng thẳng.

Anh nhanh chóng chỉnh trang lại quần áo, bỏ áo sơ mi vô trong rồi cài quần lại cẩn thận. Nhìn anh làm việc đó, tôi chợt thấy hạnh phúc khi nghĩ chỉ có mình mới được nhìn thấy cái con người bên dưới lớp vỏ bọc mà anh khoác lên trước cả thế giới.

Anh kéo tôi sát lại, hôn lên trán tôi trong khi tay luồn vào tóc gỡ cái kẹp của tôi ra. “Anh chưa làm cho em vui mà.”

“Không cần đâu.” Tôi tận hưởng bàn tay anh vuốt tóc mình. “Như vậy cũng đã tuyệt lắm rồi.”

Anh đang rất tập trung sửa lại tóc cho tôi, hai má vẫn còn đỏ hồng sau chuyện mới đây. “Anh biết em cần cảm giác bình đẳng.” Anh cãi. “Anh không thể để em cảm thấy bị lợi dụng.”

Tôi ôm lấy mặt anh. “Thì đúng là anh vừa lợi dụng em, nhưng mà em muốn anh làm vậy, mà em còn thấy chuyện đó rất khiêu gợi nữa là khác. Em muốn làm vậy với anh mà, nhớ không, em đã từng nói rồi.”

Mắt anh mở to cảnh giác. “Anh không cần phải nhớ gì hết vì đã có em rồi. Nếu là vì vụ tấm hình thì...”

“Thôi đừng nói nữa, hưởng thụ một chút đi.” Bây giờ không có thời gian để nói về vụ tấm hình, mà tôi cũng không muốn nó phá hỏng mọi chuyện lúc này. “Dù có thời gian thì em cũng không cho anh làm gì nữa đâu.”

Em đâu có muốn trao đổi sòng phẳng với anh. Mà thật ra thì anh là người đàn ông đầu tiên nghe em nói vậy đó. Bây giờ thì hai đứa mình đều có việc phải làm.”

Tôi quay đi và lại bị anh giữ lại.

Giọng Scott vang lên qua cái loa. “Xin lỗi ông Cross, khách tới rồi ạ.”

“Được rồi mà, Gideon. Tối nay anh qua nhà em mà phải không?”

“Không có gì trên đời này có thể ngăn cản chuyện đó.”

Tôi nhón chân hôn lên má anh. “Vậy thì tối nay mình nói chuyện tiếp.”

**

Sau giờ làm tôi quyết định đi thang bộ để bớt thấy tội lỗi vì không đi tập thể dục. Xuống tới sảnh tôi hối hận ngay vì mệt lả người do thiếu ngủ đêm hôm trước. Tôi đang nghĩ xem có nên đi tàu điện ngầm về nhà không thì nhìn thấy xe của Gideon đậu bên ngoài. Tôi giật mình ngạc nhiên khi người lái xe bước ra chào đích danh tôi.

“Ông Cross dặn tôi đưa cô về.” Người lái xe mặc bộ đồ màu đen và đội mũ rất lịch thiệp. Ông khá lớn tuổi, mái tóc đỏ đã ngả dần sang màu xám, mắt xanh lơ và giọng nói rất nhẹ nhàng.

Đang đau chân nên tôi rất mừng khi nghe ông nói vậy. “Cảm ơn. Mà xin lỗi, ông tên gì ạ?”

“Tôi là Angus, thưa cô Tramell.”

Sao tôi lại quên nhỉ? Cái tên nghe thật hay. “Cảm ơn, Angus.”

Ông nghiêng mũ. “Rất hân hạnh.”

Khi bước vô xe tôi liếc nhanh thấy khẩu súng ngắn ông đeo bên vai dưới chiếc áo khoác. Có vẻ như Angus cũng giống Clancy, lái xe kiêm luôn bảo vệ.

Khi xe chạy, tôi lên tiếng hỏi. “Ông làm cho Cross bao lâu rồi hả Angus?”

“Được tám năm rồi.”

“Cũng lâu quá hả.”

“Nhưng tôi biết cậu chủ từ trước đó lâu rồi.” Ông nói thêm, liếc nhìn tôi qua kính chiếu hậu. “Lúc cậu chủ còn nhỏ mỗi ngày tôi đều chở cậu đi học. Khi có thể là cậu thuê tôi luôn.”

Tôi lại hình dung trong đầu cậu bé Gideon đẹp trai kháu khỉnh.

Không biết lúc mới lớn anh có những mối quan hệ như thế nào nhỉ? Chắc chắn bọn con gái lúc đó chết mê chết mệt vì anh. Mà với bề ngoài hấp dẫn như vậy thế nào anh cũng ăn chơi dữ lắm.

Tôi lục giỏ lấy chùm chìa khóa ra để lên ghế trước cho Angus. “Ông đưa cho Gideon giúp tôi nhé. Anh ấy nói là xong việc sẽ qua nhà tôi, mà có khi lúc đó trễ quá tôi đã ngủ rồi chứ không còn thức chờ cửa được.”

“Vâng.”

Đến nơi, Paul mở cửa xe cho tôi xuống và chào Angus rất thân mật. Tôi nhớ ra Gideon là chủ tòa nhà này. Tôi tạm biệt cả hai người, đi ngang dẫn tiếp tân là tối nay Gideon sẽ đến, rồi đi lên nhà. Tôi bật cười khi thấy gương mặt ngạc nhiên của Cary lúc ra mở cửa.

“Lát nữa Gideon sẽ qua đây,” tôi giải thích, “em thấy hơi mệt nên chắc sẽ đi ngủ trước khi anh ấy đến, bởi vậy em đưa anh ấy chìa khóa để khỏi phải thức chờ cửa. Anh gọi đồ ăn chưa?”

“Rồi. Anh bỏ mấy chai sâm banh vào tủ lạnh luôn rồi.”

“Giỏi quá.”

Tôi đi tắm rồi lấy điện thoại bàn gọi ẹ, nhấn nhó khi bà vừa nhắc máy đã hết lên. “Mẹ gọi con suốt mấy ngày nay mà không được!”

“Mẹ, nếu mẹ muốn nói chuyện về Gideon Cross thì...”

“Ừ, thì đương nhiên có một phần là về cậu ta! Quỷ thần ơi, Eva, bây giờ con là người phụ nữ quan trọng của cậu ta rồi kìa. Làm sao mà mẹ có thể làm ngơ được chứ!”

“Mẹ à...”

“Nhưng ngoài ra còn có cuộc hẹn với bác sĩ Petersen mà hôm trước con nói đó.” Giọng vui vẻ điệu dàng của mẹ khiến tôi mỉm cười. “Mẹ đã hẹn được với ông ấy vào sáu giờ chiều thứ Năm rồi. Con ráng thu xếp nha, bác sĩ Petersen ít khi chịu hẹn buổi tối lắm.”

Tôi ngả lưng ra giường, thầm nghĩ mấy ngày nay công việc và Gideon đã chiếm hết đầu óc khiến tôi quên bẵng mất việc này. “Ngày thứ Năm được đó. Cảm ơn mẹ.”

“Rồi, bây giờ thì kể mẹ nghe chuyện của con với cậu Cross đó coi nào.”

Khi tôi từ phòng ngủ bước ra trong cái quần thun và áo trùm đầu có in chữ Đại học San Diego, Trey đã đến và đang ngồi với Cary. Cả hai đứng dậy khi nhìn thấy tôi, Trey cười rất tươi.

Tôi đưa tay vuốt tóc bên lên. “Xin lỗi vì hôm nay nhìn mình như cái mền rách. Mình mệt suýt ngất khi đi thang bộ xuống hai mươi tầng lầu ở công ty.”

“Thang máy hỏng hả?” Trey hỏi.

“Không phải, nào mình hỏng thì đúng hơn. Dại dột hết sức.” Rõ ràng ở với Gideon một đêm mất sức còn hơn đi tập thể dục.

Có tiếng chuông cửa nên Cary ra mở, còn tôi vô bếp để lấy một chai rượu. Tôi ra tới bàn bếp lúc Cary đang ký thẻ thanh toán tiền thức ăn. Tôi cố giấu nụ cười khi bắt gặp ánh mắt anh liếc nhìn Trey.

Cả buổi tối hai anh chàng cứ liếc mắt với nhau như vậy. Tôi cũng phải công nhận là Trey khá nóng bỏng. Mặc một cái quần jean sờn bạc với áo khoác cùng màu và áo sơ mi tay dài, vị bác sĩ thú y tương lai nhìn tự nhiên nhưng rất có phong cách. So với những người Cary từng quen thì anh chàng này có tính cách hoàn toàn khác. Ở Trey có sự điềm đạm hơn, không hằn già dặn, nhưng chắc chắn là không phải kiểu lông bông, phụ phẩm. Tôi nghĩ nếu quen nhau lâu anh sẽ có ảnh hưởng tốt tới Cary.

Ba đĩa ăn hết hai cái pizza, uống hết hai chai Cristal trong lúc trong lúc xem phim Demolition man. Tôi xui Trey ở lại xem thêm Driven cho đủ bộ của Stallone, rồi chào hai người đi ngủ. Vào tới phòng, tôi thay bộ đầm kiểu búp bê màu đen gợi cảm mà có lần được tặng khi làm dâu phụ, rồi mặc quần lót cùng màu.

Tôi thả một cây nến thơm rồi lăn ra ngủ.

**

Tôi tỉnh dậy khi bên cạnh là mùi da thịt nồng nàn của Gideon, xung quanh bóng tối dày đặc và hoàn toàn yên tĩnh nhờ vào cánh cửa sổ cách âm và lớp màn dày.

Tôi lơ mơ thấy Gideon nằm trên người mình mát rượi. Nụ hôn sâu, chậm rãi có vị bạc hà và mùi rất riêng của anh. Tay tôi vuốt ve tấm lưng trần cứng cáp, hai chân khẽ nhích ra nhường chỗ cho anh. Tim tôi đập nhanh dần, cơ thể rạo rức ham muốn.

“Ừm, chào anh.” Tôi thì thầm qua hơi thở.

“Lần sau em phải đi cùng anh.” Anh cắn nhẹ vào cổ tôi, nói giọng kẻ cả.

“Em phải đi hả?” Tôi khiêu khích.

Tay anh nhắc lên áp sát vào người mình. “Đúng vậy. Cả buổi tối anh nhớ em lắm.”

Tôi lùa tay vào tóc anh, thầm nghĩ phải chỉ được nhìn thấy mặt anh lúc này. “Anh quen em được bao lâu mà nhớ với nhung.”

“chúng tớ là em rất đặc biệt.” Anh cúi xuống rúc đầu vào ngực tôi.

Tôi thở gấp khi miệng anh chiếm lấy ngực mình qua lớp áo, làm cơn rung động lan đến nơi thâm kín nhất phía dưới. Người tôi cong lên dưới cái miệng đầy ma thuật, chiếc lưỡi đang rà dần xuống dưới rốn.

“Em cũng nhớ anh nữa nè.” Anh ậm ừ đầy thỏa mãn. “Cơ thể em không biết nói dối.”

Động tác nhẹ nhàng khiêu khích của anh chỉ vừa đủ làm tôi khao khát thêm. “Gideon ơi, nào...”

“Chưa đâu.”

“Gideon ơi, đi mà... cho em...”

“Khoan đã cưng, cứ để anh lo cho.”

Bằng một động tác rất nhẹ nhàng, anh khiến tôi đắm chìm sung sướng như một làn sóng ấm áp áp đến quét qua người.

Anh chồm lên, ngón tay đan vào tay tôi đè xuống, rồi hai chúng tôi thật sự gắn chặt vào nhau.

Hơi thở nóng hổi phả lên cổ tôi, cả người anh rung động theo từng nhịp di chuyển. “Em mềm và ấm quá, Eva ơi, em là của anh.”

Anh hôn môi tôi, tay vẫn đè chặt, hông chuyển động chậm rãi nhưng vô cùng mạnh mẽ. Tôi cảm nhận được đến từng thớ thịt của anh bên trong mình, nhận thức được sự chiếm hữu của anh bên trong cơ thể mình. Anh cứ lặp đi lặp lại thông điệp đó, rồi bắt đầu thì thầm ca tụng cơ thể đẹp đẽ của tôi, rằng nó thật hoàn hảo cho anh, rằng anh không thể ngừng được nữa... Tôi lại lên đỉnh, run rẩy trong cơn mê. Anh rít lên gọi tên tôi rồi cũng tuôn trào.

Tôi nằm xuống giường, ướt đầm mồ hôi, mềm nhũn và thỏa mãn.

“Anh chưa xong đâu.” Anh nói khê bằng một giọng nham hiểm, sửa lại tư thế.

Tôi cần môi để không phá tan sự yên tĩnh của đêm khuya, bắt đầu nhận ra những tình cảm sâu thẳm đến mức đáng sợ mà mình dành cho Gideon Cross.

12. Chương 12

Sáng hôm sau Gideon thức dậy lúc tôi đang tắm. Anh bước vô với cơ thể tuyệt mỹ. Dù đang tắm nước nóng, người tôi vẫn săn cứng lại, gai ốc sờn khắp người.

Nụ cười trên môi chứng tỏ anh biết tôi đang nghĩ gì. Tôi đáp trả bằng cách chà hai tay đầy xà bông lên khắp người anh, rồi ngồi xuống ghế, chạm mạnh đến nỗi anh phải bắm cả hai tay vào tường để đứng vững.

Những lời yêu cầu quyến rũ của anh cứ vang lên trong đầu lúc tôi thay đồ đi làm. Tôi cố gắng mặc đồ thật nhanh trước khi anh tắm xong để không bị anh cảm dỗ như lúc này.

Tối qua anh không gặp ác mộng, nghĩa là chuyện gần gũi nhau đã có tác dụng. Tôi mừng thầm khi nghĩ vậy.

“Đừng nghĩ em thoát rồi đấy nhé.” Anh nói khi lảng vảng theo tôi vào bếp. Trong bộ -ple kẻ sọc màu đen không chệ vào đâu được, anh cầm lấy ly cà phê và trao cho tôi cái nhìn nhiều hàm ý. Nhìn anh trong bộ cánh cực kỳ sang trọng đó, tôi chỉ thấy mỗi anh chàng nồng nàn mò lên giường đêm hôm qua. Máu tôi như sôi lên, da thịt nhói buốt hồi tưởng lại sự sung sướng đó, mong chờ tới lần sau.

“Em cứ nhìn anh kiểu đó nữa đi rồi coi chuyện gì sẽ xảy ra.” Anh cảnh cáo tôi khi nhấp ngụm cà phê.

“Chắc em sẽ mất việc vì anh quá.”

“Thì anh cho em việc khác.”

Tôi khịt mũi. “Làm người tình riêng cho anh hả?”

“Ý tưởng hay đó. Mình bàn tiếp đi.”

“Đồ quỷ.” Tôi vừa càu nhàu vừa tráng sơ cái ly rồi bỏ vô máy rửa chén. “Anh chuẩn bị xong chưa? Ý là để đi làm đó.”

Lúc tôi định cầm lấy cái ly cà phê anh vừa uống xong, anh bước vòng qua người tôi rồi tự mở vòi nước. Lại thêm một hành động chứng tỏ anh không quá sang trọng xa cách đến nỗi tôi không với tới được.

Anh quay lại nhìn tôi. “Tối nay anh muốn đưa em đi ăn tối rồi về nhà anh.”

“Em không muốn anh tốn hết thời gian cho em.” Tôi biết anh đã quen sống một mình và gần đây không có một mối quan hệ nghiêm túc nào cả. Còn bao lâu nữa thì anh bắt đầu nhớ thói quen đó? Mặc khác, chúng tôi cũng không nên thân thiết ở nơi công cộng nữa...

“Không có lý do gì hết.” Anh đánh nét mặt. “Em không quyết định thay anh được đâu.”

Tôi tự trách mình vì đã nói câu đó. Rõ ràng anh đang cố gắng và cần được khích lệ. “Em không có ý đó. Em chỉ không muốn làm anh vướng bận thôi. Với lại tội mình phải...”

“Eva.” Anh thở dài vẻ căng thẳng. “Em phải tin anh. Vì anh tin em nên mình mới có ngày hôm nay.”

Tôi gật đầu, hơi nheo mắt. “Vậy mình sẽ đi ăn tối rồi về nhà anh. Em chờ anh nhé.”

**

Trong đầu tôi vẫn còn vang vang những lời Gideon nói về chuyện tin tưởng nhau khi nhận được kết quả thông tin từ Google.

Lần này không chỉ có một tấm hình. Mỗi bài viết đều có hình tôi và Cary đang ôm nhau tạm biệt trước cửa nhà hàng mà hai đứa ăn trưa ngày hôm qua, với chú thích về mối quan hệ của chúng tôi. Có phóng viên còn khai thác được là bọn tôi ở chung nhà với nhau nữa. Có người cho rằng tôi trong khi đang quần lầy ‘tỷ phú ăn chơi Cross’ thì vẫn lén lút đi lại với người tình là siêu mẫu.

Mọi chuyện dần sáng tỏ khi tôi thấy thêm hình của Gideon. Hình chụp tôi qua lúc tôi đang coi phim với Cary và Trey, còn Gideon thì, theo như lời anh nói, đang ăn tối với đối tác. Trong hình, Gideon và Magdalene Perez nhìn nhau cười thân mật trước cửa một nhà hàng, cô ả còn nắm lấy cánh tay anh nữa chứ. Lời chú thích hết ca ngợi “sức hút người đẹp” của Gideon, rồi đặt giả thiết anh đang tìm vui để quên nỗi đau bị tôi phản bội bằng cách hẹn hò với người khác.

“Em phải tin anh.”

Tôi đóng hết lại, tim đập thình thịch, lòng rối bời và tức tối vì ghen tuông. Tôi biết anh yêu tôi và chắc không có quan hệ xác thịt với người khác. Nhưng tôi lại căm ghét Magdalene vô cùng từ sau cuộc nói chuyện trong toilet lần trước, nên tôi không chịu được khi nhìn thấy Gideon ở bên cô ả. Với những gì cô ta đã đối xử với tôi thì tôi không chấp nhận được chuyện Gideon cười tươi với cô ta.

Nhưng tôi cố nén lòng để tập trung làm việc. Ngày mai Mark sẽ họp tiếp với Gideon về vụ hồ sơ mời thầu của Kingsman, và tôi đang phải điều phối mọi việc giữa Mark và các bộ phận có liên quan.

“Eva này,” Mark lộ đầu ra khỏi phòng làm việc. “Tôi và Steve có hẹn ăn trưa ở nhà hàng đồ nướng trên công viên Bryant đó, anh ấy hỏi cô rảnh không, muốn rủ cô đi cùng.”

“Được ạ.” Tôi vui hẳn khi sắp được ăn trưa ở nhà hàng yêu thích cùng hai anh chàng dễ chịu, giúp tôi tạm quên đi chuyện tôi sắp phải kể với Gideon về quá khứ của mình.

Tôi không còn ản mình như trước đây được nữa. Cho nên tôi phải lấy hết can đảm để nói chuyện với Gideon trước bữa ăn tối. Trước khi gói truyền thông có thể bôi móc thêm nữa, anh có quyền được biết cái rủi ro mà anh đang phải đối diện khi hẹn hò với tôi.

Khi có một phong bì được giao tới, tôi cứ nghĩ đó là một mẫu thiết kế cho quảng cáo của Kingsman. Nhưng hóa ra lại là một tấm thiệp của Gideon.

Giờ ăn trưa. Ở văn phòng anh.

“Vậy cũng được hả?” Tôi lẩm bẩm, hơi bực mình vì kiểu ăn nói cộc lốc như ra lệnh đó. Mà tôi vẫn còn bực vì cái vụ gặp gỡ với Magdalene tối hôm qua nữa chứ.

Hay là anh rủ cô ả đi cùng vì tôi không đi được? suy cho cùng thì đó là mục đích của ả ta mà, sao nhĩ, làm bạn với anh khi anh không bận làm tình với người khác.

Tôi lật ra mặt sau tấm thiệp ghi lại cũng đúng vài chữ ngắn ngủn.

Không được rồi. Em có việc.

Anh nhận câu trả lời cụt lủn đó. Tôi và Mark đón thang máy xuống sảnh lúc mười hai giờ kém mười lăm. Sự bức bối biến thành cơn giận dữ khi nhân viên an ninh chặn tôi lại và gọi điện thoại lên báo với Gideon.

“Mình đi thôi.” Tôi nói với Mark rồi sải bước ra cửa mặc cho anh ta yêu cầu đứng chờ, thấy hơi áy náy vì làm người khác khó xử.

Tôi vừa nhìn thấy Angus với chiếc Bentley bên vệ đường thì đã nghe giọng Gideon càu kỉnh gọi sau lưng. Anh bắt kịp tôi và Mark, về mặt và ánh nhìn lạnh tanh.

Tôi hơi hất càm. “Em đi ăn trưa với sếp.”

“Hai người định đi ăn ở đâu, Garrity?” Gideon hỏi, mắt vẫn nhìn tôi.

“Công viên Bryant.”

“Tôi sẽ đưa Eva tới đó.” Nói rồi anh nắm tay tôi kéo về phía chiếc Bentley mà Angus đã mở sẵn cửa. Gideon đẩy tôi vô trước rồi chui vo xe, đóng cửa lại.

Tôi kéo lại vạt áo cho ngay ngắn. “Anh làm cái gì vậy? Làm em bẽ mặt với sếp em kìa.”

Anh choàng một tay lên thành ghế chồm tới sát tôi. “Cary yêu em phải không?”

“Cái gì? Không có!”

“Em ngủ với anh ta chưa?”

“Anh điên à?” Tôi xấu hổ liếc nhìn Angus, nhưng ông làm như mình không nghe thấy gì cả. “Còn cái gì mà tay tỷ phú ăn chơi có sức hút với người đẹp.”

“Vậy là em cũng coi hình rồi.”

Tôi tức đến mức thở hổn hển, đầu như sắp vỡ tung. Tôi quay đi để khỏi nhìn thấy anh và nghe lời buộc tội vô lý đó. “Cary như anh trai của em thôi. Anh biết mà.”

“Nhưng còn em là gì đối với anh ta? Nhìn trong hình rõ mồn một đó, Eva. Anh nhận ra đó là tình yêu ngay mà.”

Xe chậm lại vì có một nhóm người băng qua đường. Tôi mở cửa xe rồi quay mặt lại nhìn anh. “Anh hoàn toàn không nhận ra gì hết.”

Tôi đóng sầm cửa lại rồi đi như chạy, cho rằng mình phẫn nộ một cách chính đáng. Tôi đã đấu tranh bằng một nỗ lực phi thường để không ghen tuông hay thắc mắc với anh, để đổi lại được cái gì đây? Một cơn giận vô lý của anh.

“Eva, đứng lại ngay.”

Tôi giơ ngón tay giữa qua vai, rồi chạy nhanh lên mấy bậc thang dẫn vào công viên Bryant, một ốc đảo yên tĩnh và xanh tươi ngay trong lòng thành phố. Chỉ cần bước qua khỏi mấy bậc thang này là vô tới một vương quốc hoàn toàn khác. Lọt thỏm giữa những tòa nhà chọc trời xung quanh, công viên Bryant là mảnh vườn rộng lớn phía sau một thư viện cũ xinh đẹp, nơi thời gian dường như trôi chậm hơn, trẻ con cười đùa trên những chiếc đu quay, còn sách là thứ vô cùng quan trọng.

Xui xẻo cho tôi là bị con chằn tinh đẹp mã từ thế giới bên ngoài đuổi theo vào tận đây. Gideon bắt kịp, nắm lấy cổ tay tôi.

“Đừng bỏ chạy nữa.” Anh rít lên bên tai tôi.

“Anh đang cư xử như thằng điên.”

“Tại vì em làm anh phát điên.” Tay anh siết chặt như gọng kềm. “Em là của anh. Nói anh nghe là Cary biết em là của anh.”

“Phải rồi. Giống như kiểu Magdalene biết anh là của em vậy đó.” Tôi chỉ muốn cắn anh một cái. “Anh đang làm um sùm lên đó.”

“Nếu không vì em quá cứng đầu thì mình đã có thể nói chuyện này trong văn phòng của anh.”

“Em có việc, ngốc ạ. Mà anh cũng phá hỏng luôn rồi.” Tôi lặc giọng, chảy nước mắt khi thấy xung quanh mọi người đang nhìn. Tôi sẽ bị đuổi việc mất vì cái chuyện xấu hổ này. “Anh làm hỏng hết mọi thứ rồi.”

Ngay lập tức Gideon bỏ tay ra, kéo tôi quay mặt về phía anh, tay đặt trên vai để giữ tôi khỏi chạy.

“Trời ơi.” Anh ôm tôi vào người, hôn lên tóc tôi. “Em đừng khóc mà, anh xin lỗi.”

Tôi dấm tay vào ngực anh, thấy giống như đang dấm vào đá. “Anh bị làm sao vậy? Anh có thể đi gặp cái con ả nanh nọc đã gọi em là đồ lẳng lơ và nói với em là anh và ả sẽ lấy nhau, trong khi em không được đi ăn trưa với người bạn thân đã bệnh vực cho anh từ đầu tới giờ hả?”

“Eva nè,” anh nâng nhẹ đầu tôi lên, áp vào má mình. “Maggie chỉ tình cờ có mặt ở cùng nhà hàng mà anh đi ăn với đối tác thôi.”

“Em không quan tâm. Vậy chứ còn ánh mắt của anh thì sao? Sao anh có thể nhìn ả ta như vậy sau những gì ả đã nói với em?”

“Cưng ơi...” Môi anh nồng nàn lướt khắp mặt tôi. “Ánh mắt đó là dành cho em đó. Maggie gặp anh ngoài cửa và anh nói là đang về nhà với em. Anh không để ý là mặt mũi mình nhìn như thế nào khi anh nghĩ tới chuyện được ở bên cạnh em.”

“Anh đừng có nói là cô ta mỉm cười khi nghe vậy nha?”

“Cô ấy nhờ anh gửi lời chào em. Anh biết đó không phải ý hay nên không nói với em, anh không bao giờ muốn làm hỏng buổi tối của hai đứa mình vì cô ấy.”

Tôi vòng tay ôm eo anh dưới làn áo khoác. “Mình cần phải nói chuyện, tối nay nhé, Gideon. Có nhiều chuyện em phải cho anh biết trước khi cánh phóng viên đào bới đúng chỗ và gặp may... Mình phải giấu giếm hoặc là chấm dứt mối quan hệ này. Đó là hai lựa chọn tốt cho anh.”

Anh ôm mặt tôi áp vào mặt mình. “Anh không muốn chọn cách nào cả. Chuyện gì đi nữa, mình sẽ cùng tìm cách giải quyết.”

Tôi nhón chân đặt lên môi anh một nụ hôn sâu. Tôi lơ mơ nhận ra đám đông đang vây xung quanh hai đứa, những tiếng xì xào bàn tán, tiếng xe cộ phía xa... nhưng tất cả trở nên mờ nhạt khi tôi đang trong vòng tay của Gideon và được anh bảo bọc. Mọi nỗi niềm vui sướng hay đau khổ của tôi đều phụ thuộc vào tâm trạng khó đoán và niềm đam mê thất thường của anh.

“Đây nè.” Anh thì thầm, lướt ngón tay trên má tôi. “Để họ đăng cái hình này nè.”

“Anh không chịu nghe em gì hết. Người gì mà cứng đầu điên khùng vậy. Em phải đi rồi.”

“Chiều nay mình sẽ về nhà anh.” rồi anh quay đi nhưng vẫn nắm tay tôi tới khi hai cánh tay bị kéo căng hết mức mới chịu buông.

Khi tôi quay về phía nhà hàng phủ đầy dây thường xuân, Mark và Steven đang đứng chờ trên lối vào. Mark mặc -ple, còn Steven vẫn mặc quần jean sờn bạc và giày bảo hộ lao động, nhìn hai người như bù trừ cho nhau.

Steven thọc tay vào túi quần, nở một nụ cười rộng hết cỡ. “suýt nữa thì anh đã vỡ tay rồi. Còn mùi mẫn hơn phim tình cảm nữa.”

Tôi đỏ mặt lúng túng.

Mark mở cửa cho tôi. “Tôi thấy cô cứ bỏ ngoài tai những lời tôi nói hôm trước về Cross nhé.”

“Cảm ơn vì không đuổi việc em.” Tôi nói lí nhí trong lúc chờ bàn. “Hay ít ra cũng cho em ăn bữa chót rồi hãy đuổi nhé.”

Steven vỗ vai tôi. “Mark không để mất em đâu.”

Mark kéo ghế cho tôi. “Không có cô thì tôi lấy chuyện đâu mà kể cho Steven nghe đây. Anh ấy nghiện xem phim tình cảm lắm, mấy cái thể loại lãng mạn kịch tính đó.”

Steven mỉm cười, tay chống cằm. “Anh không nói gì hết nha. Đàn ông là phải có bí mật.”

Tôi cười, nhưng lại thầm tủi thân vì những bí mật của mình. Tôi càng buồn rầu hơn khi nghĩ tới chuyện không bao lâu nữa phải nói hết ra.

**

Năm giờ. Tôi ráng hết sức củng cố tinh thần để chuẩn bị nói chuyện với Gideon. Lúc bước lên xe tôi vừa căng thẳng vừa buồn rười rượi, càng lo sợ hơn khi anh cứ sầm soi nhìn mặt tôi. Anh cầm tay tôi đưa lên miệng hôn, làm tôi muốn khóc. Vụ cãi nhau trong công viên trưa nay trở thành nhỏ xíu so với những chuyện sắp xảy ra.

Hai đứa không nói lời nào suốt trên đường về.

Vô tới nhà anh kéo tôi đi xuyên qua gian phòng khách rộng lớn sang trọng, vô thẳng phòng ngủ. Trên giường để sẵn một cái đệm hở vai màu xanh da trời và một cái đệm ngủ bằng lụa dài màu đen.

“Hôm qua trước khi đi ăn tối anh rảnh vài phút nên đi mua đồ cho em.” Anh giải thích.

Sự chu đáo của anh khiến tôi vui hơn một chút. “Cảm ơn anh.”

Anh cầm lấy túi xách cất trên ghế cho tôi rồi nói. “Anh muốn em thoải mái khi ở đây. Em mặc cái áo ngủ đó hay áo thun của anh cũng được. Giờ anh sẽ đi khui một chai rượu để sẵn. Khi nào em sẵn sàng thì mình nói chuyện.”

“Để em tắm cái đã.” Phải chi bây giờ tôi có thể tạm quên chuyện này đi để giải quyết tiếp chuyện hồi trưa ở trong công viên thì tốt biết mấy. Nhưng tôi không dám. Ngày nào tôi còn lần lữa thì ngày đó Gideon còn có nguy cơ sẽ khám phá ra sự thật từ người khác chứ không phải từ tôi.

“Em muốn sao cũng được. Cứ tự nhiên như ở nhà nhé.”

Tôi cảm nhận được nỗi lo lắng trĩu nặng trong giọng anh. Nhưng tôi phải trấn tĩnh lại và chuẩn bị tinh thần trước đã, nên cố ý tắm lâu hơn. Không ngờ ở trong phòng tắm chỉ càng làm tôi nhớ lại lúc hai đứa tắm chung mới sáng nay, lòng cay đắng tự hỏi liệu đó có phải là lần đầu cũng như lần cuối tôi tắm cùng với Gideon không.

Khi tôi ra thì Gideon đang đứng cạnh ghế dài trong phòng khách, trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần lụa đen lưng thấp. Ngọn lửa nhỏ bập bùng tí tách trong lò sưởi, trên bàn là một chai rượu đang ướp đá. Ánh sáng duy nhất trong phòng, là ngọn lửa lò sưởi từ mấy cây nến trắng đặt ở giữa bàn.

Tôi đứng lại bên ngưỡng cửa nói vọng vô. “Xin lỗi, tôi đang tìm Gideon Cross, cái anh chàng không biết lãng mạn là gì hết.”

Anh cười bên lên, nụ cười có phần trẻ con khá là mâu thuẫn với thân hình nam tính quyến rũ của anh. “Anh không suy nghĩ nhiều, anh chỉ cố thử làm những việc mà anh nghĩ sẽ khiến em vui, và hy vọng mình thành công thôi.”

“Có anh là em vui rồi.” Tôi bước tới trong cái đệm ngủ màu đen, thầm hài lòng vì chiếc quần anh chọn mặc có cùng màu.

“Anh muốn làm em vui, anh đang cố gắng đây.” Anh nói rành mạch từng chữ một.

Tôi đứng lại trước mặt anh, nuốt lấy từng đường nét hoàn hảo trên gương mặt và mái tóc, đưa tay chạm vào hai cánh tay, siết chặt rồi bước tới úp mặt vào ngực anh.

Anh ôm lấy tôi, thì thầm. “Em nè, em buồn vì chuyện anh cư xử lúc trưa nay hả? Hay là chuyện gì khác? Nói anh biết mau đi, để anh còn dỗ nữa.”

Tôi dụi mũi vào ngực anh, hít một hơi dài cái mùi hương quen thuộc như một liều thuốc an thần. “Anh ngồi xuống đi. Em muốn kể anh nghe chuyện của em. Những chuyện không hay ho gì.”

Gideon miễn cưỡng buông ra khi tôi bỏ đi về phía chiếc ghế dài, leo lên ngồi cuộn người lại. Anh rót rượu cho hai đứa rồi ngồi xuống cạnh tôi, một tay cầm ly, một tay choàng lên thành ghế, nhìn tôi chăm chú.

“Rồi, anh đang nghe nè.” Tôi hít một hơi dài, tim nhảy loạn xạ trong lồng ngực. Tôi không nhớ là mình đã từng bao giờ hồi hộp nhiều đến phát ốm như vậy chưa.

“Bố mẹ em chưa hề cưới nhau. Em không biết nhiều về chuyện họ gặp nhau ra sao, vì không ai kể hết. Em chỉ biết mẹ em là con nhà giàu. Không giàu bằng những người chồng của bà, nhưng cũng đủ hơn rất nhiều người. Lúc mang thai bà chỉ là cô gái mới lớn còn ham chơi. Việc ngoài ý muốn đó khiến bà bị đuổi khỏi nhà, nhưng vẫn quyết định sinh em ra.”

Tôi cúi nhìn vào ly rượu trên tay mình. “Em rất phục mẹ vì chuyện đó. Có rất nhiều áp lực từ phía gia đình buộc bà bỏ đứa bé, tức là em, nhưng bà vẫn kiên quyết giữ.”

Anh lùa tay vào tóc tôi. “Anh may mắn quá.”

Tôi hôn tay anh rồi giữ lại trên đùi. “Dù có con riêng, mẹ vẫn lấy được một người chồng tử phú. Ông này góa vợ, có con trai lớn hơn em hai tuổi, nên coi như cả hai đều tìm được người thích hợp. Ông thường xuyên phải đi công tác, rất ít khi có ở nhà, nên mẹ em quản lý hết tiền bạc và thay ông nuôi dạy cả đứa con trai riêng.”

“Anh hiểu tiền bạc cần thiết như thế nào, Eva à.” Anh thì thầm. “Anh cũng rất cần tiền, nó mang lại sức mạnh và sự an tâm.”

Chúng tôi nhìn vào mắt nhau, có một chút đồng cảm. Điều này khiến tôi nói câu tiếp theo dễ dàng hơn một chút.

“Năm lên mười tuổi em bị con riêng của dượng hãm hiếp lần đầu tiên...”

Ly rượu gãy đôi trên tay anh. Anh lập tức chụp lấy cái bụng ly vừa rơi xuống đùi để rượu không đổ ra ngoài, nhanh đến nỗi tôi không kịp nhìn.

Tôi nhòe dấy theo lúc anh đứng dậy. “Anh có sao không? Có chảy máu không?”

“Anh không sao.” Anh đi vào bếp vứt cái ly đi, làm nó bể tan tành. Tôi run rẩy đặt ly của mình xuống bàn, nghe thấy trong bếp có tiếng anh mở tủ. Vài phút sau Gideon quay lại, tay cầm một cái ly khác không có chân và chứa một thức uống có màu sậm hơn.

“Ngồi xuống, Eva.”

Tôi nhìn sững gương mặt và ánh mắt lạnh như băng của anh. Rồi anh đưa một tay lên xoa mặt, nhẹ giọng lại. “Em ngồi xuống đi mà.”

Tôi gần như rơi xuống mép ghế, đưa tay kéo lại chiếc áo ngủ cho chặt.

Gideon vẫn đứng, nốc một ngụm lớn từ cái ly trên tay. “Em nói đó là lần đầu tiên. Vậy có bao nhiêu lần tất cả?”

Tôi hít thở để bình tĩnh lại. “Em không biết. Em không đếm nữa.”

“Em có kể với ai không? Mẹ em có biết không?”

“Không, Chúa ơi, nếu mẹ em mà biết thì bà đã cứu em rồi. Nhưng Nathan làm đủ cách để em sợ mà không dám kể với mẹ.” Tôi cố nuốt nước mắt, thấy cổ họng rất bỏng. Lúc có thể nói tiếp được, giọng tôi nghe như thở. “Có một lần kinh khủng tới nỗi em định làm liều kể với mẹ, nhưng Nathan đoán được, thế là hắn bẻ gãy cổ con mèo của em rồi quăng lên trên giường.”

“Quý thần ơi.” Ngực anh phập phồng. “Thằng đó nó không chỉ đồn mạt mà còn điên nữa. Nó dám đụng vô em... Eva ơi...”

“Em nghĩ mấy người giúp việc ai cũng biết.” Tôi nói tiếp, mặt cúi gằm nhìn xuống hai bàn tay. Tôi muốn nói ra hết cho thật nhanh để rồi lại được đóng kín cái bí mật này vào một góc khuất sâu trong lòng mình và không nghĩ tới nó nữa. “Nhưng không ai dám hé răng chứng tỏ họ cũng sợ Nathan. Người lớn mà còn như vậy, còn em chỉ là đứa con nít nên lúc đó đâu có dám làm gì.”

“Rồi làm sao em thoát được.” Giọng anh khản đặc. “Mọi chuyện chấm dứt khi nào?”

“Năm em mười bốn tuổi. Lúc đầu em tưởng là em tới tháng, nhưng rồi máu cứ chảy càng lúc càng nhiều. Mẹ em sợ quá đưa em đi cấp cứu. Thì ra là em bị sảy thai. Lúc khám thì bác sĩ phát hiện ra nhiều dấu vết khác... những vết sẹo ở phía trước lẫn phía sau...”

Gideon dần mạnh ly xuống bàn.

“Em xin lỗi.” tôi lí nhí, cảm giác mình sắp ngã quỵ đến nơi. “Em sẽ không nói thêm chi tiết nữa, nhưng anh cần phải biết là có khả năng ai đó sẽ khám phá ra chuyện này. Năm đó bệnh viện đã báo cáo cho tổ chức chống lạm dụng trẻ em. Tất cả hồ sơ đều được niêm phong, nhưng còn có những người biết chuyện. Khi mẹ em lấy được Stanton, được đã quay lại để dàn xếp thêm lần nữa, không ngại tốn kém làm đủ thứ các thủ tục bảo mật này nọ. Nhưng anh có quyền được biết chuyện này sẽ có khả năng bị lộ ra và làm anh mất mặt.”

“Làm anh mất mặt hả?” Anh ngắt lời tôi, la lên giận dữ. “Anh sẽ cảm thấy nhiều điều khác nhưng chắc chắn không phải là nỗi xấu hổ.”

“Gideon...”

“Anh sẽ hủy hoại cả sự nghiệp của đứa phóng viên nào dám viết về chuyện này, rồi phá nát cái tờ báo nào dám đăng luôn.” Anh tức giận đến nỗi người lạnh như nước đá. “Anh sẽ tìm cho ra thằng khốn đã làm hại em, Eva à, và nó sẽ phải sống không bằng chết.”

Tôi rùng mình. Tôi tin là anh nói thật. Gương mặt, giọng nói, và vẻ tập trung cao độ của anh nói lên điều đó. Ở Gideon không phải chỉ có vẻ bề ngoài là nguy hiểm. Anh là dạng người sẽ làm cho được cái mình muốn bằng mọi giá.

Tôi đứng lên. “Hắn không đáng đâu, anh đừng phí thời gian.”

“Nhưng vì em thì đáng. Trời ơi. Quý tha ma bắt.”

Tôi bước tới gần lò sưởi, cảm thấy mình cần chút hơi ấm. “Còn một dấu vết khác có thể bị bối móc lên nữa. Cảnh phóng viên và cảnh sát sẽ luôn luôn điều tra chuyện tiền bạc. Sẽ có người thắc mắc tại sao khi li dị mẹ em chỉ được hai triệu đô, trong khi đứa con gái riêng của bà được tới năm triệu.

Không cần quay lại nhìn tôi cũng biết anh đang lặng người. Tôi nói tiếp. “Đương nhiên là số tiền đó bây giờ chắc là đã nhân lên nhiều lần rồi. Em không đụng vô, nhưng được Stanton đầu tư và quản lý giùm em, mà ai lại không biết là được ấy mất tay như thế nào. Cho nên nếu có lúc nào anh nghĩ là em cần tiền của anh thì...”

“Em im đi.”

Tôi quay qua nhìn anh, thấy trong mắt anh là lòng thương xót và một nỗi bàng hoàng. Nhưng những gì tôi không thể thấy mới là đau lòng.

Đây chính là cơn ác mộng lớn nhất của tôi trở thành sự thật. Tôi đã e sợ rằng quá khứ của tôi sẽ làm anh thôi không say mê tôi nữa. Tôi đã nói với Cary là sau khi nghe chuyện này Gideon có thể sẽ ở vẫn bên tôi nhưng là vì lý do khác, một lý do không đúng. Rằng có thể anh sẽ không bỏ tôi, nhưng tôi coi như vẫn mất anh.

Mà bây giờ hình như đúng là như vậy.

13. Chương 13

Tôi siết lại dây chiếc đầm ngủ. “Em thay đồ xong sẽ đi ngay.”

“Cái gì? Em đi đâu?” Gideon trợn mắt.

“Đi về nhà.” Tôi cảm thấy kiệt sức. “Em nghĩ anh cần thời gian để tiêu hóa những chuyện vừa rồi.”

Anh khoanh tay trước ngực. “Mình cần ở cạnh nhau để vượt qua chuyện này.”

“Em không nghĩ vậy.” Tôi ngẩng lên, nỗi buồn lấn át cảm giác xấu hổ và thất vọng. “Khi mà anh đang nhìn em bằng ánh mắt thương hại.”

“Anh đâu phải sắt đá, Eva. Nếu anh không cảm thấy gì thì đâu còn là người nữa.”

Những cảm xúc từ trưa tới giờ dồn lại thành một cơn đau nhói ở ngực, rồi tuôn ra giận dữ. “Em không cần lòng thương hại đáng nguyên rửa của anh.”

Gideon đưa hai tay ôm đầu. “Vậy thì em cần cái quái gì hả?”

“Anh. Em cần anh!”

“Thì em đang có anh mà. Anh phải khẳng định thêm bao nhiêu lần nữa hả?”

“Anh có nói bao nhiêu lần cũng vậy thôi, hành động của anh mới quan trọng. Từ giây phút mình nhìn thấy nhau, anh lúc nào cũng khao khát em. Mỗi lần nhìn em ánh mắt anh đều chứa đầy ham muốn. Giờ thì hết rồi, Gideon.” Mắt tôi nhòe lệ. “Ánh mắt đó của anh không còn nữa.”

“Em đang nói giỡn hả?” Anh nhìn sững như thể tôi từ trên trời rơi xuống.

“Chắc anh không biết cái sự ham muốn của anh nó có ý nghĩa như thế nào đối với em đâu.” Tôi vòng tay che ngực, bỗng nhiên thấy mình trần trụi hơn bao giờ hết. “Nó làm em thấy mình đẹp hơn, thấy mình mạnh mẽ và có sức sống hơn. Em không thể chịu nổi nếu phải ở bên anh mà anh không còn cảm giác đó với em nữa.”

“Eva, anh...” Anh im bật, nét mặt dần giãn ra, ánh mắt có phần xa cách. Tay anh nắm chặt thành hai nắm đấm.

Tôi nói lỏng dây rồi rũ bỏ chiếc áo ngủ khỏi người mình, buông xuống sàn. “Nhìn em nè, Gideon. Đây là cái tấm thân mà đêm qua anh khao khát không ngừng. Cũng là thứ anh thèm muốn đến nỗi phải đưa em vào khách sạn hôm trước. Nếu anh không còn ham muốn đó nữa, nếu anh không còn cảm giác gì khi nhìn thấy nó thì...”

“Như vậy đã đủ ham muốn chưa?” Anh cũng tháo dây rút quanh lưng quần rồi tuột xuống, để lộ “cậu bé” đã thức tỉnh từ khi nào.

Hai đứa cùng lao vào hôn nhau, rồi tôi bị anh nhấc bổng lên, chân kẹp quanh người anh. Anh lôi cả hai về chiếc ghế dài, đặt tôi nằm xuống, rồi quỳ trên sàn hôn tới tấp vào giữa hai chân tôi. Anh có vẻ hấp tấp, vụng về hơn bình thường, nhưng lại càng khiến tôi sung sướng. “Ồi...” tôi rên xiết, bấu móng tay vào lưng anh, người lúc này không còn lạnh như băng nữa mà đã nóng bừng như ngọn lửa. “Làm tình với em đi, chúng tớ là anh yêu em đi...”

“Eva.” Môi anh phủ lên môi tôi, tay giữ lấy tóc trong lúc vào trong tôi thật sâu. “Em là của anh, của anh...”

Tiếng da thịt đập vào nhau, cộng thêm bản năng sở hữu của anh làm tôi ham muốn đến phát điên. Cơ thể tôi rạo rực hơn sau mỗi cơn đau nhói, càng lúc càng siết chặt lại.

Anh bắt đầu ra với một tiếng rên kéo dài từ sâu trong cổ, cả người run rẩy khi trút hết vào trong tôi.

Tôi ôm chặt lấy lưng anh, hôn khắp vai anh.

“Nằm yên đó.” Anh vòng tay ra ôm tôi sát vào người để nhấc lên.

Gideon kéo tôi dậy, vẫn giữ yên tư thế đó, rồi ngồi xuống để tôi ngồi lên trên. Anh vén tóc khỏi mặt tôi, lau khô đôi mắt vốn vẫn còn nhòe lệ. “Lúc nào anh cũng khao khát. Lúc nào anh cũng có thể phát điên lên vì em. Nếu có việc gì mà thay đổi được chuyện đó thì anh đã làm rồi, hiểu không?”

Tôi vòng tay ôm anh. “Hiểu.”

“Giờ thì chúng tỏ cho anh thấy là em vẫn muốn anh đi.” Mặt anh đầm mồ hôi, đôi mắt tối sầm. “Anh cần biết là dù mọi thứ có vượt ngoài tầm kiểm soát thì anh vẫn có em. Như thế anh mới yên lòng.”

Tôi cầm tay anh đưa xuống ngực, rồi đặt hai tay lên vai anh, hông bắt đầu di chuyển khiến anh cứng trở lại ngay lập tức. Tay anh vuốt ve tạo một cơn khoái cảm rung động lan dần xuống phía dưới. Khi anh kéo tôi sát lại để ghé miệng xuống, cả người tôi như bốc cháy vì khao khát.

Tôi nhắc mình lên, mắt nhắm nghiền tưởng tượng tới cảm giác của anh lúc đó, rồi mím môi vì cơn rung mình khi hạ người xuống.

“Đúng rồi cưng.” Anh thì thầm. “Thả lỏng đi cưng, anh muốn em sung sướng tột đỉnh khi cùng anh.”

Tôi vừa chuyển động vừa tận hưởng cái cảm giác tuyệt vời khi được anh lấp đầy trọn vẹn. Không còn đau buồn hay xấu hổ nữa, tôi dịch chuyển trên người anh, đủ kiểu, đủ hương.

“Gideon... ôi, anh ơi...”

“Em đẹp quá.” Anh thì thầm, đỡ lấy gáy tôi. “Em kêu gọi quá. Anh sẽ thêm lần nữa mất. Em thấy chưa, không bao giờ đủ hết.”

Lời anh nói như giọt nước làm tràn ly. Tôi rung mình, co thắt dữ dội bao bọc lấy Gideon đang cứng như đá.

Anh nghiêng răng thành tiếng, vẫn giữ chặt lấy tôi cho đến khi tôi dịu lại. Xong anh hơi nhắc tôi dậy rồi lại cử động. Đến nhịp thứ ba, anh găm lên tên tôi rồi lại tuôn trào nóng hổi, làm tan chảy những nỗi sợ hãi nghi ngờ cuối cùng còn sót lại trong tôi.

**

Không biết tôi đã nằm như vậy trong bao lâu, đầu tựa lên vai anh và được anh vuốt ve dọc sống lưng.

Gideon hôn lên trán tôi. “Ở lại nhé.”

“Dạ.”

Anh ôm ghì tôi. “Em thật dũng cảm, Eva à. Dũng cảm và chân thật. Em là một phép lạ dành cho anh.”

“Phép lạ của liệu pháp tâm lý hiện đại thì có.” Tôi đùa, tay nghịch tóc anh. “Mà nhiều lúc em cũng mê đắm lắm, vẫn có những thứ giống như ngồi nổ mà em nghĩ em sẽ không bao giờ vượt qua được.”

“Chúa ơi. Nhớ lại cái cách anh tiếp cận em lúc đầu... Suýt nữa anh đã phá hỏng hết mọi chuyện từ trong trứng nước. Còn buổi tiệc từ thiện nữa...” Anh rụt vai, úp mặt vào cổ tôi. “Eva ơi, đừng để anh gây tai họa nhé, đừng để anh làm em thất vọng nhé.”

Tôi ngẩng dậy nhìn anh. Anh đẹp đến mức khó tin, nhìn hoài tôi vẫn chưa quen được. “Anh không biết là những lời nói và hành động của anh đã có thể gây ra hậu quả gì đâu, vì lúc đó anh đâu có biết chuyện của Nathan. Tội mình đã có thể chấm dứt rồi.”

“Đừng nói vậy. Em đừng bao giờ nghĩ tới chuyện đó.”

Tôi vuốt hàng lông mày đang chau lại của anh. “Em ước gì em không phải kể với anh. Ước gì anh không phải nghe chuyện đó.”

Anh giữ tay tôi lại, đặt lên môi mình. “Anh cần biết hết mọi chuyện của em, từ trong ra ngoài, tất cả.”

“Phụ nữ thì phải có bí mật chứ.” Tôi đùa.

“Với anh thì em không được có bí mật nào hết.”

Anh giữ lấy hông và tóc tôi, ép tôi vào người anh như để nhắc nhở, mà thật ra thì làm sao tôi quên được, là anh vẫn đang ở trong tôi. “Anh sẽ sở hữu em, Eva à, như vậy mới công bằng vì em đã chiếm lấy anh rồi.”

“còn những bí mật của anh thì sao, Gideon?”

Ngay lập tức mọi cảm xúc như là anh có hai khuôn mặt có thể hoán đổi được vậy. “Từ lúc gặp em anh giống như làm lại từ đầu vậy. “Từ lúc gặp em anh giống như làm lại từ đầu vậy. Con người anh, mọi thứ mà anh tưởng là anh có, anh tưởng là anh cần...” Anh lắc đầu. “Mình sẽ cùng khám phá xem anh là ai nhé. Em là người duy nhất hiểu anh.”

Sự thật không phải vậy. Tôi chỉ đang tìm hiểu về anh từng chút một, với tôi anh vẫn là một vũ trụ đầy bí ẩn.

“Eva... chỉ cần em cho anh biết em muốn như thế nào. Chỉ cần em cho anh cơ hội, anh sẽ làm được. Đừng đóng cửa lại với anh nhé.”

Chúa ơi, anh đánh gục tôi thật dễ dàng. Chỉ cần vài lời nói, một ánh mắt tha thiết tội nghiệp là đã khiến tôi xiêu lòng.

Tôi đưa tay chạm vào mặt, vào tóc, vào bờ vai anh. tôi biết anh cũng khổ sở như tôi, dù chưa biết vì lý do gì. “Gideon à, em muốn anh làm một chuyện.”

“Bất cứ chuyện gì. Em nói đi.”

“Em muốn mỗi ngày anh phải kể cho em nghe một chuyện mà em chưa biết về anh. Chuyện nhỏ thôi cũng được. Em muốn anh hứa.”

Anh nhìn tôi cảnh giác. “Chuyện gì cũng được phải không?”

Tôi gật đầu, hơi phân vân không biết mình thật sự mong được nghe những chuyện gì.

Anh thở mạnh. “Được rồi.”

Tôi hôn anh thay lời cảm ơn.

Anh cọ mũi vào mặt tôi. “Mình đi ăn tối nha, hay em muốn gọi đồ ăn về?”

“Anh chắc là muốn đi ra ngoài không?”

“Anh muốn công khai hẹn hò với em.”

Đương nhiên là tôi không thể nào từ chối, nhất là khi biết đây là một bước đột phá lớn đối với anh. Hay nói đúng hơn là bước đột phá cho cả hai chúng tôi, vì lần hẹn hò trước đã biến thành tai họa. “Nghe lãng mạn quá, làm sao em từ chối được.”

Nụ cười tươi rói của anh, và cả thời gian chúng tôi ở chung trong nhà tắm lúc sau đó, đối với tôi giống như một phần thưởng lớn. Tôi hạnh phúc khi được kỳ cọ cơ thể anh, cũng như được tay anh xoa trên người mình.

Anh hôn tôi, thì thầm. “Của anh.”

Tôi cầm trọn lấy của anh, đáp lại tương tự. “Của em.”

Ra tới phòng ngủ, tôi cầm chiếc đầm xanh da trời ướm lên người. “Anh chọn hả, Gideon?”

“Ừ, anh chọn đó. Em thích không?”

“Đẹp quá. Mẹ em nói anh rất có con mắt thẩm mỹ... ngoại trừ vụn mấy cô nàng tóc nâu.”

Anh liếc tôi một cái ngay trước khi bước vào phòng thay quần áo. “Tóc nâu nào?”

“Ừ, anh giỏi lắm.”

“Em mở ngăn kéo trên cùng bên phải ra đi.” Anh nói vọng ra.

Anh đang đánh trống lảng để tôi khỏi nhắc tới mấy cô ả tóc nâu anh hay chụp hình chung chứ gì, cả Magdalene nữa.

Tôi bỏ cái đầm xuống rồi mở ngăn kéo ra theo lời anh, thấy trong đó có khoảng một chục bộ đồ lót hiệu Carine Gilson đủ màu, đúng kích cỡ của tôi. Có cả vớ lụa và nịt tất còn nguyên trong hộp.

Tôi ngược nhìn anh đang bước ra, tay cầm quần áo. “Em có cả một ngăn kéo hã?”

“Em có ba ngăn kéo ở đây với lại hai cái trong phòng tắm.”

“Gideon ơi.” Tôi mỉm cười. “thường thì phải mấy tháng mới tới cái giai đoạn có một cái ngăn kéo ở nhà bạn trai.”

“Sao em biết?” Anh bỏ bộ đồ đang cầm xuống giường. “Bộ em có ở với ai khác ngoài Cary rồi hã?”

“Có một cái ngăn kéo đầu có đồng nghĩa với việc ở chung.”

“Đó không phải là câu trả lời.” Anh bước tới đẩy nhẹ tôi qua một bên để lấy quần lót.

Thấy anh bắt đầu giận dữ, tôi trả lời nhanh. “Em chưa có ở chung với ai khác hết.”

Anh chồm tới hôn lên trán tôi thật mạnh, rồi bước qua chỗ để giày, quay lưng lại. “Anh muốn mỗi quan hệ này có ý nghĩa nhiều hơn tất cả những mối quan hệ khác của em.”

“Cho tới giờ thì là như vậy.” Tôi cài lại cái khăn lông quần ngang ngực. “Em cũng hơi bối rối vì lẽ đó. Đường như nó trở nên quá quan trọng trong thời gian quá ngắn. Nhiều lúc em cứ nghĩ hay là em đang nằm mơ.”

Anh quay lại nhìn tôi. “Cũng có thể là mơ. Mình xứng đáng được sống trong mơ mà.”

Tôi bước lại gần để được anh giang tay kéo vào lòng. Vòng tay anh chính là nơi mà tôi muốn được ở lại lâu nhất.

Anh hôn lên đầu tôi. “Anh không chịu được khi nghĩ là em đang chờ đợi một sự kết thúc. Có đúng vậy không? Lúc nào em cũng nói giống như vậy.”

“Em xin lỗi.”

“Anh phải làm cho em thấy an toàn hơn.” Anh luồn tay vào tóc tôi. “Anh phải làm sao đây?”

Tôi hơi ngập ngừng. “Anh đi điều trị chung với em nhé?”

Tay anh ngừng lại trên tóc tôi. Anh đứng yên, nghe rõ từng hơi thở.

“Anh cứ suy nghĩ kỹ đi. Thử một lần thôi cũng được.”

“Anh đang làm gì sai hã? Chuyện giữa anh với em, bộ anh làm hỏng việc tới mức đó hã?”

Tôi lùi ra một chút để nhìn anh. “Không, Gideon. Anh tuyệt vời lắm. Anh quá hoàn hảo đối với em, em phát cuồng vì anh mà. Em nghĩ anh...”

Anh hôn tôi. “Được rồi, anh sẽ đi điều trị cùng với em.”

Ngay trong giây phút đó tôi thấy yêu anh mãnh liệt. Tôi yêu anh trong cả tất cả những lúc sau đó, trong suốt đoạn đường đến bữa ăn tối sang trọng ấm cúng ở nhà hàng Masa. Trong nhà hàng chỉ có hai bàn khác lúc bọn tôi đến, và nhân viên ai cũng biết tên Gideon. Thức ăn ngon đến mức khó tin, còn rượu thì mắc đến nỗi nghĩ tới thôi đã thấy không dám nuốt xuống. Gideon là người có sức hút khủng khiếp, vừa quyến rũ chết người lại vừa rất tự nhiên, thoải mái.

Tôi thấy mình xinh đẹp trong chiếc đầm anh tặng, lại thêm cảm giác vô cùng nhẹ nhõm khi đã kết hết mọi chuyện với anh mà hai đứa vẫn ở bên nhau.

Anh đặt tay lên vai, vuốt ve gáy rồi xuống dọc lưng tôi. Anh hôn lên má rồi chuyển ra sau tai, trêu ghẹo vùng da nhạy cảm.

“Em với Cary gặp nhau như thế nào?” Anh liếc nhìn tôi qua vành ly rượu.

“Qua nhóm điều trị chung.” Tôi đề lấy bàn tay anh đang không chịu nằm yên, rồi mỉm cười trước ánh mắt tỉnh quái của anh. “Bố em là cảnh sát, ông có nghe người ta nói là bác sĩ Travis có phương pháp chữa trị không chính thống cho những đứa trẻ rắc rối như em. Cary cũng đến điều trị ở đó.”

“Không chính thống hả?” Gideon cười.

“Bác sĩ Travis không giống những bác sĩ tâm lý khác. Ông dùng một phòng tập cũ để xây lại thành nơi điều trị, và rất cởi mở với bọn trẻ con tụi em. Em thích ở chỗ đó hơn là nằm dài trên ghế trong phòng khám của mấy bác sĩ khác. Ông không chấp nhận chuyện nói dối. Cả bác sĩ và bệnh nhân đều phải trung thực tuyệt đối, ai không làm vậy là ông nổi cáu liền. Đó là điều em thích ở Travis, ông ấy quan tâm đến bệnh nhân nên mới có thể phát sinh cảm xúc như vậy.”

“Em theo học đại học San Diego vì bố em ở Nam California phải không?”

Tôi nhăn nhó vì anh lại có thêm một thông tin về tôi và tôi chưa nói. “Anh điều tra được bao nhiêu về em rồi?”

“Nhiều nhất mà anh có thể.”

“Em có nên biết hết không?”

Anh cầm tay tôi đưa lên môi. “Có lẽ là không đâu.”

Tôi lắc đầu tức tối. “Ừ, đó là lý do em học ở San Diego. Em không được ở với bố nhiều hồi còn nhỏ. Thêm nữa là mẹ em làm em ngọt ngào muốn chết.”

“Em không kể cho bố em nghe chuyện xảy ra hả?”

“Không.” Tôi xoay xoay ly rượu trên tay. “Bố chỉ biết em là đứa có vấn đề về tự trọng và hay gây rắc rối thôi, chứ ông không biết vụ Nathan.”

“Tại sao?”

“Bởi dù có biết ông cũng đâu thay đổi được gì. Nathan đã bị luật pháp trừng trị rồi. Cha hắn đã tốn rất nhiều tiền đền bù thiệt hại. Công lý đã được thực hiện.”

Gideon nói nhẹ nhàng. “Anh không đồng ý.”

“Vậy chứ anh nghĩ nên làm cái gì nữa?”

Anh nhấp một ngụm rượu lớn trước khi trả lời. “Chuyện đó không thích hợp nói tới trong bữa ăn.”

“Vậy hả.” Giọng nói với ánh mắt anh có vẻ đáng ngại, nên tôi giả lảng tập trung ăn. Nhà hàng Masa không có thực đơn mà phục vụ theo kiểu omakase*, rất vắng khách, cảm giác thoải mái giống như ăn tối ở nhà riêng vậy.

Một lúc sau anh nói. “Anh thích nhìn em ăn.”

“Nghĩa là sao?”

“Em ăn rất thưởng thức, rồi khi ăn ngon em ậm ừ thỏa mãn, làm anh bị kích thích.”

Tôi huých vai anh. “Tự anh nhận rồi đó, lúc nào anh cũng cứng hết.”

“Tại em chứ ai.” Anh cười làm tôi cười theo.

Gideon ăn rất chậm rãi, xong cũng không thèm liếc mắt nhìn tờ phiếu tính tiền.

Trước khi bước ra khỏi nhà hàng, anh choàng chiếc áo khoác lên vai tôi nói. “Ngày mai mình đi tập ở phòng tập của em đi.”

Tôi liếc nhìn anh. “chỗ của anh đẹp hơn.”

“Đương nhiên rồi. Nhưng anh đi theo em.”

“Tại chỗ của em không có huấn luyện viên sốt sắng tên Daniel phải không?” Tôi đùa ngọt ngào.

Anh nhướn mày, nở một nụ cười nham nhở. “Coi chừng đó, cưng. Đừng để anh phải nghĩ ra một hình phạt cho chuyện chế giễu anh nhé.”

Lần này anh không dọa đánh đòn tôi nữa. Phải chăng anh đã hiểu tình dục đi kèm với bạo lực là thứ tối kỵ với tôi, bởi nó nhắc tôi nhớ lại những thứ cần phải quên đi?

Trên đường về, ở băng sau chiếc Bentley, tôi cuộn mình nằm gọn trong lòng anh, đầu tựa lên vai anh. Tôi nghĩ về những hậu quả vẫn còn lưu lại từ chuyện bị Nathan lợi dụng, nhất là về khía cạnh sinh lý.

Liệu tôi và Gideon có thể giúp tôi hồi phục được bao nhiêu phần? Những món đồ chơi tôi nhìn thấy hôm trước trong khách sạn cho thấy anh có nhiều kinh nghiệm phiêu lưu tình dục hơn so với tôi. Và qua cách anh làm tình với tôi lúc nãy trên ghế, có thể đoán anh sẽ làm nhiều chuyện mà tôi chưa từng làm trước đây với người khác.

“Em tin anh.” tôi thì thầm.

Anh siết chặt vòng tay quanh người tôi, thì thầm vào tóc tôi. “Hai đứa mình rồi sẽ ổn thôi, Eva à.”

Lời nói đó của anh vẫn còn vang trong đầu tôi khi tôi thiếp đi trong vòng tay anh ở trên giường tối hôm đó.

**

“Đừng... đừng... đừng mà...”

Tiếng hét của Gideon làm tôi bật dậy, tim đập thình thịch. Tôi cố lấy lại hơi thở, quay qua nhìn anh đang vùng vẫy bên cạnh.

Anh gầm lên như con thú hoang, hai tay nắm chặt, chân đạp liên tục. Tôi phải lùi ra xa để khỏi bị anh đạp trúng.

“Tránh ra khỏi người tôi ngay.” Anh thở mạnh.

“Gideon! Tỉnh dậy mau!”

“Tránh ra...” Anh rít lên đau đớn, hông ưỡn lên rồi giữ nguyên tư thế đó trong khi hai hàm răng nghiến chặt, lưng cong lên như thể tấm nệm bên dưới đang bốc cháy. Rồi anh rơi mạnh xuống làm cái giường lắc mạnh.

“Gideon.” Cổ họng khô rát, tôi cố với tay mở ngọn đèn đầu giường nhưng không tới nên phải vùng ra khỏi cái mền đang bị xoắn lại. Gideon quần quai đau đớn, chân đạp mạnh khiến cả cái giường lung lay.

Căn phòng bật sáng. Tôi quay qua nhìn...

Anh đang thủ dâm một cách dữ dội.

Tay phải anh nắm chặt dương vật cương cứng, di chuyển nhanh kinh khủng, còn tay trái bầu lấy tấm trải giường. Gương mặt đẹp hằn lên nỗi đau đớn khổ sở.

Lo là anh sẽ bị làm sao, tôi lay mạnh vai, gọi lớn. “Gideon! Khỉ thật, dậy mau!”

Tiếng la của tôi kéo anh ra khỏi cơn ác mộng. Gideon ngồi bật dậy, hai tròng mắt đảo nhanh điên loạn.

“Cái gì?” Anh thở hổn hển, ngực phập phồng. Mặt mũi anh đỏ bừng vì bị kích thích. “Cái gì vậy?”

“Chúa ơi.” Tôi bước ra khỏi giường, với lấy cái áo ngủ đang treo trên giá.

Anh đã mơ thấy cái gì? Cái gì có thể khiến anh có một giấc mơ bạo lực và kích động như vậy được?

Giọng tôi run run. “Anh gặp ác mộng. Anh làm em hết hồn.”

“Eva.” Anh nhìn xuống chỗ đang cương cứng, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Tôi nhìn anh từ tận chỗ cửa sổ, lui lại tới đó tôi mới thấy an toàn, tay siết chặt dây chiếc áo ngủ. “Anh mơ thấy gì vậy?”

Anh khẽ lắc đầu, mắt tối sầm vì ngượng, rõ ràng là một cử chỉ mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy ở Gideon. Cứ như là có ai đang nhập vào anh vậy.

“Anh không biết.”

“Vỡ vẩn. Có cái gì đó tấn công anh. Là cái gì hả?”

Anh cố thoát khỏi cơn buồn ngủ. “Chỉ là một giấc mơ thôi mà Eva. Ai mà không nằm mơ.”

Tôi nhìn anh trừng trừng, nổi cáu vì anh dám nói như thể tôi đang bịa chuyện. “Đáng ghét.”

Anh nhún vai, kéo mền lên phủ qua đầu. “Sao em lại bực?”

“Vì anh đang nói dối.”

Anh hít một hơi dài rồi thở hắt ra. “Anh xin lỗi vì đánh thức em dậy.”

Tôi đưa tay giật giật sống mũi, thấy đầu càng lúc càng nhức. Mắt tôi cay xè muốn khóc vì thấy anh khổ sở. Và vì tôi biết chuyện của hai đứa sẽ không đi tới đâu nếu anh cứ nhất quyết đóng cửa với tôi.

“Em hỏi anh một lần nữa: anh nằm mơ thấy gì hả Gideon?”

“Anh không nhớ.” Anh đưa tay vuốt tóc rồi bước chân xuống giường. “Chắc do anh đang lo lắng về công việc thôi. Anh phải làm việc một chút đây. Em ráng ngủ lại đi.”

“Anh hoàn toàn có thể nói đại loại, ‘ngày mai mình sẽ nói về chuyện này’ hay ‘cuối tuần này mình sẽ nói chuyện.’ Hay thậm chí anh có thể nói là anh chưa sẵn sàng để nói về nó. Vậy mà anh dám giả bộ như không biết gì và em cứ là to chuyện vậy.”

“Cưng à...”

“Tránh ra.” Tôi vòng tay qua người mình. “Anh tưởng kể cho anh nghe về quá khứ của em là dễ dàng lắm hả. Anh tưởng em không đau đớn khi mở lòng với anh để nói ra hết những điều kinh tởm kia hả? Em có thể chấm dứt với anh để quen một người khác ít nổi tiếng hơn mà. Em đánh liều làm chuyện này vì em muốn ở bên cạnh anh. Hy vọng một ngày nào có anh cũng sẽ có thể làm vậy em.”

Tôi bước ra khỏi phòng.

“Eva, Eva à, khỉ thật, quay lại đây, em làm cái gì vậy?”

Tôi bước càng nhanh hơn. Hơn ai hết tôi hiểu cảm giác của anh lúc này, khi cơn đau đớn lan dần như một căn bệnh ung thư, đồng thời cảm thấy giận dữ tột cùng trong vô vọng và sự thôi thúc phải cuộn mình trong một góc khuất để cố nhồi nhét những ký ức tồi tệ kia vào lại cái hố đen mà nó hằng trú ngụ.

Nhưng đó cũng không phải là cái cớ để anh giả điên và đổ lỗi cho tôi.

Tôi vớ lấy túi xách trên ghế rồi lao ra tiền sảnh đón thang máy. Lúc cửa thang đóng tôi kịp nhìn thấy anh bước ra phòng khách. Anh vẫn đang trần truồng nên chắc chắn không đuổi theo tôi được. Trong khi đó ánh mắt anh khiến tôi biết chắc mình cần phải ra đi. Anh lại khoác vào cái vẻ mặt lạnh lùng bất động có thể xua đuổi cả nhân loại ra xa.

Tôi run rẩy tựa người vào thành thang máy, lòng giằng xé giữa một bên là ý muốn quay trở lại vì lo lắng cho anh, còn bên kia là bài học mà tôi đã trả giá để hiểu, đó là tôi sẽ không thể sống với anh một khi anh vẫn còn đối diện vấn đề theo cách đó. Quá trình hồi phục của tôi chỉ toàn là sự thật tàn nhẫn chứ không có chỗ cho những lời nói dối hay sự trốn tránh.

Tôi lau nước mắt rồi cố tỏ ra bình thường khi cửa thang máy mở ở tầng trệt.

Người gác cửa vẫy taxi cho tôi, anh ta chuyên nghiệp đến nỗi làm như không hề thấy tôi đang đi chân không và mặc đầm ngủ. Tôi thật sự biết ơn điều đó.

Taxi đưa tôi về rất nhanh, tôi để lại cho anh ta khá nhiều tiền thừa rồi bước vào, làm lơ hết mọi ánh mắt lên nhìn theo của người gác cửa và tiếp tân. Tôi thậm chí cũng không thèm để ý tới cô nàng tóc vàng đẹp như một bức tượng nhìn tôi chằm chằm khi tôi bước từ thang máy ra, cho đến khi tôi ngửi thấy mùi nước hoa của Cary và nhận ra cái áo thun cô nàng đang mặc cũng là của Cary.

Cô ả nhìn tôi hơi mỉm cười. “Áo ngủ đẹp đó.”

“Áo thun cũng đẹp ghê.”

Mái tóc vàng biến mất với nụ cười điệu đà.

Ra khỏi thang máy tôi gặp Cary đang thơ thẩn trên lối đi trong chiếc áo ngủ.

Anh giang tay ra. “Lại đây cưng.”

Tôi bước tới ôm chặt lấy anh, nghe nồng nặc mùi nước hoa phụ nữ lẫn với mùi mồ hôi và xác thịt. “Cô nàng vừa đi ra là ai vậy?”

“Cũng là người mẫu. Mà thôi đừng nói về cô ta. Cross gọi điện nói là em đang về mà chìa khóa của em thì vẫn ở chỗ anh ta, nên muốn biết chắc là anh còn thức để mở cửa cho em. Giọng anh chàng nghe khổ sở và lo lắng lắm. Có muốn kể anh nghe bây giờ không?”

Tôi thả túi xách xuống quầy ăn sáng rồi bước vô bếp. “Anh ấy lại bị ác mộng nữa, lần này còn ghê hơn. Khi em hỏi thì anh ấy chối phăng, rồi bịa ra chuyện khác, làm như em bị điên vậy.”

“À, phản ứng thường thấy nhất.”

Điện thoại reo, tôi bật nút tắt chuông đi, Cary cũng làm vậy với cái điện thoại còn lại trên bàn. Tôi lấy điện thoại di động ra, thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ của Gideon, nhắn tin cho anh. Đã về nhà an toàn. Hy vọng tối nay anh ngủ ngon.

Xong tôi tắt nguồn, thấy lại vô túi xách rồi mở tủ lạnh lấy một chai nước to. “Tệ hơn nữa là tối nay em vừa kể hết mọi chuyện với anh ấy.”

Cary nhướn mày. “Vậy hả? Gideon phản ứng làm sao?”

“Anh ấy phản ứng tốt hơn em nghĩ nhiều. Giờ thì Nathan nên cầu trời là hai người không bao giờ gặp nhau.” Tôi uống hết chai nước. “Gideon cũng đồng ý điều trị với em. Em tưởng tụi em đã có một bước tiến dài rồi, nhưng không ngờ lại đâm đầu vô tường.”

Cary tựa lên quầy ăn sáng chồm tới. “Mà sao nhìn em có vẻ bình tĩnh, không khóc lóc gì cả. Hay là anh nên lo đây?”

Tôi đưa tay xoa bụng để làm dịu nỗi sợ đang nhen nhúm. “Em không sao. Em chỉ muốn làm sao cho chuyện giữa em và anh ấy được tốt đẹp thôi. Nhưng em không chấp nhận anh ấy nói dối những chuyện quan trọng như vậy.”

Chúa ơi. Tôi không dám cho phép mình tưởng tượng tới lúc chúng tôi không vượt qua được chuyện này. Chưa gì tôi đã bắt đầu thấy sợ. Nỗi khao khát được ở bên cạnh anh như đang sôi lên trong máu tôi.

“Em cứ lắm, cưng à. Anh rất tự hào về em.” Cary bước tới khoác tay tôi rồi tắt đèn trong bếp. “Giờ thì đi ngủ để chuẩn bị bắt đầu một ngày mới nào.”

“Em tưởng anh và Trey đang tiến triển tốt chứ.”

Cary nhoẻn cười rạng rỡ. “Cưng à, anh nghĩ anh đang yêu mất rồi.”

“Yêu ai?” Tôi tựa má lên vai anh. “Trey hay cô ả tóc vàng?”

“Trey chứ. Khùng quá, cô tóc vàng chỉ như tập thể dục thôi.”

Tôi hoàn toàn không đồng tình với chuyện Cary lúc nào cũng tự phá hoại hạnh phúc của mình, nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó. Có thể việc tập trung vô những chuyện tốt đẹp với Trey hiện giờ sẽ khiến Cary dần bỏ được những thói xấu đó. “Vậy cuối cùng anh cũng tìm được một anh chàng tử tế. Mình ăn mừng đi.”

“Nè, câu đó là của anh mà.”

*omekase: là kiểu nhà hàng không có thực đơn mà món ăn sẽ do bếp trưởng tự chọn cho từng khách.

14. Chương 14

Buổi sáng hôm sau bắt đầu với một cảm giác mơ hồ khó giải thích. Cho tới giờ ăn trưa, xung quanh tôi lúc nào cũng như có một làn sương mù lạnh giá đang bao phủ. Dù đã mặc một cái áo len bên ngoài, rồi còn

quàng thêm cái khăn choàng cổ không ăn nhập gì tới cả hai cái áo đang mặc, tôi vẫn thấy không đủ ấm. Ai nói gì tôi cũng hiểu chậm hơn bình thường một chút, và nỗi sợ hãi cứ thường trực trong lòng.

Gideon không liên lạc gì hết.

Không tin nhắn, không thư điện tử, cũng không có giấy viết tay.

Sự im lặng đó khiến tôi khổ sở, nhất là khi kết quả tìm kiếm trên Google gửi cho tôi những tấm hình và đoạn phim quay bằng điện thoại cảnh tôi và Gideon ở công viên Bryant ngày hôm qua. Nhìn thấy chúng tôi ở bên nhau, gương mặt hiện rõ những đam mê, khao khát, và cả sự nhẹ nhõm hạnh phúc sau khi vừa làm lành, khiến tôi sung sướng trong đau khổ.

Nỗi đau quặn thắt trong lồng ngực, Gideon.

Nếu chúng tôi không vượt qua được lần này, liệu tôi có quên được anh không? Hay tôi có hối hận không?

Tôi cố gắng làm việc bình thường. Hôm nay Mark sẽ họp với Gideon lần thứ hai. Hay có khi nào vì vậy nên Gideon thấy không cần phải liên lạc với tôi? Hay đơn giản chỉ vì anh ấy quá bận? Tôi biết lịch làm việc của anh rất kín. Hai đứa còn định đi tập chung sau giờ làm mà. Tôi thở dài, tự nhủ mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Chắc chắn phải ổn thôi.

Lúc mười hai giờ kém mười lăm điện thoại trên bàn tôi reo. Tôi thất vọng khi nhìn thấy số cuộc gọi từ quầy tiếp tân công ty.

“Eva nè,” giọng Megumi có vẻ thích thú, “Có Magdalene Perez tới tìm cô.”

“VẬY NỮA HẢ?” Tôi nhìn chằm chằm vô màn hình máy tính, vừa khó hiểu vừa bức bối. Hay mấy tấm hình ở công viên Bryant đã khiến cô ả sốt ruột phải chui ra khỏi cái túp lều tưởng tượng của mình?

Không cần biết là vì lý do gì, tôi không muốn nói chuyện với ả lúc này. “Cô bảo cô ta ngồi chờ một chút nhé, tôi có việc phải làm trước đã.”

“Được rồi, để tôi nói cô ta chờ.”

Tôi cúp máy rồi lấy điện thoại ra tìm trong danh bạ số văn phòng của Gideon. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi nghe Scott nhắc máy.

“Chào Scott, Eva Tramell đây mà.”

“Chào Eva, cô muốn gặp ông Cross hả? Ông ấy đang bận nhưng tôi có thể gọi cho ông ấy được.”

“Không, không, đừng làm phiền anh ấy.”

“Ông Cross có bận rồi ạ, không phiền đâu.”

Tôi thấy nhẹ hẫng người khi nghe câu đó. “Tôi không muốn làm phiền anh. nhưng tôi có việc này phải nhờ anh.”

“Chuyện gì cũng được ạ.” Giọng Scott niềm nở càng làm tôi yên lòng.

“Magdalene Perez đang ở dưới này đòi gặp tôi. Nói thẳng ra thì giữa tôi và cô ta chỉ có một chủ đề chung là Gideon thôi, mà chắc chắn là không có gì hay ho. Tôi nghĩ là nếu có gì cần thì cô ta nên nói chuyện với sếp của anh chứ không phải với tôi. Anh có thể nhờ ai xuống đây mời cô ta lên lại không?”

“Chắc chắn rồi. Để tôi làm liền.”

“Cảm ơn, Scott. Tôi rất cảm kích vì sự giúp đỡ của anh.”

“Tôi rất lấy làm vinh hạnh, Eva ạ.”

Tôi cúp máy, ngồi ngả ra ghế, thấy tự hào vì mình đã không để cơn ghen tuông lấn át. Dù vẫn thấy bức bối mỗi khi nghĩ tới chuyện cô ả được tiếp xúc với Gideon, nhưng sự thật là tôi tin anh đúng như lời tôi đã nói. Tôi tin là tình cảm anh dành cho tôi rất sâu đậm, chỉ có điều không biết là nó có còn đủ lớn để chiến thắng bản năng sinh tồn của anh hay không thôi.

Megumi lại gọi vô.

“Trời ạ,” Megumi vừa nói vừa cười. “Cô phải nhìn thấy cái mặt cô ta lúc người nào đó tới đưa cô ta đi.”

“Vậy tốt rồi.” Tôi cười. “Tôi nghĩ cô ta chả mang tới cái gì hay ho cả. Đi hẳn rồi hả?”

“Đi rồi.”

“Cảm ơn nhé.” Tôi đi qua chỗ văn phòng của Mark, ló đầu vô hỏi xem anh có cần tôi mua giùm món gì để ăn trưa không.

Anh chau mày suy nghĩ. “Không cần đâu. Tôi căng thẳng lắm, phải họp xong mới ăn nổi. Mà tới lúc đó thì đồ ăn nguội hết rồi.”

“Hay tôi mua cho anh sinh tố protein nhé? Cái đó dễ uống, ít ra anh cũng có năng lượng cho tới khi ăn được.”

“Ý hay đó.” Nụ cười khiến khuôn mặt anh tươi lên hẳn. “Tốt nhất là ột ít vodka vô để tôi có thêm cảm hứng.”

“Anh có không thích hay bị dị ứng với mùi gì không?”

“không.”

“Được rồi, một tiếng nữa gặp lại anh nhé.” Tôi biết một cửa hàng cách đó vài dãy phố có bán sinh tố, rau trộn và đủ loại bánh kẹo làm theo yêu cầu mà lại phục vụ rất nhanh.

Tôi đi xuống sảnh, cố gắng không nghĩ tới sự im lặng của Gideon. Tôi đã hy vọng sẽ nghe gì đó từ anh sau vụ của Magdalene. Không nhận được tin tức gì hết khiến tôi bắt đầu thấy lo. Tôi vừa bước ra khỏi cánh cửa xoay, không để ý tới người vừa bước xuống xe cho đến khi nghe ai đó gọi tên mình.

Tôi quay lại và nhìn thấy Christopher Vidal.

“Ồ, xin chào... anh khỏe không?”

“Nhìn thấy cô thì khỏe lên ngay. Cô thật là xinh đẹp.”

“Cảm ơn. Anh cũng vậy.”

Dù rất khác với Gideon, Christopher đẹp theo một kiểu riêng với mái tóc gợn sóng màu nâu đỏ, đôi mắt xanh lục hơi ngả xám và nụ cười duyên dáng. Anh mặc quần jean rộng với áo len màu kem, một bộ cánh khiến anh rất quyến rũ.

“Anh đến gặp anh trai hả?”

“Ừ, với lại gặp cô nữa.”

“Tôi hả?”

“Đang đi ăn hả? Tôi đi cùng rồi vừa đi vừa nói nha?”

Tôi có nhớ là Gideon từng bảo tôi phải tránh xa Christopher ra, nhưng bây giờ tôi nghĩ Gideon đã tin tưởng tôi hơn rồi. Nhất là với em trai mình nữa chứ.

“Tôi đang đến một cửa hàng trên phố.” Tôi nói. “Nếu anh thấy thích.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Thế là chúng tôi cùng bước đi.

“Anh tới gặp tôi có chuyện gì?” Tôi tò mò quá nên hỏi luôn.

Christopher thò tay vào túi quần jean lấy ra một thiệp mời đựng trong phong bì bằng da. “Tôi đến để mời cô tới dự một buổi tiệc ngoài trời tổ chức ở nhà bố mẹ tôi vào Chủ nhật này. Dạng vừa giao thiệp kinh doanh vừa thư giãn. Sẽ có rất nhiều nghệ sĩ hợp tác với hãng thu âm Vidal Records tham dự, nên tôi nghĩ đây sẽ là cơ hội giao tiếp tốt cho anh bạn ở cùng nhà của cô. Tôi thấy anh ta có bề ngoài phù hợp để ghi hình cho các đĩa ca nhạc.”

Tôi reo lên. “Vậy thì tuyệt quá.”

Christopher cũng cười, đưa tôi cái phong bì. “Chắc chắn hai người đều sẽ vui. Mẹ tôi mà tổ chức tiệc tùng thì khỏi phải nói.”

Tôi liếc nhìn cái thiệp mời trên tay. Sao chưa bao giờ nghe Gideon nói gì hết nhỉ?

“Nếu cô đang tự hỏi tại sao không nghe Gideon nói gì hết,” anh chàng bỗng nhiên nói thêm, làm như đọc được suy nghĩ của tôi, “thì là vì anh ấy sẽ không đến đâu. Anh ấy chẳng bao giờ tham dự mấy vụ này, dù là cổ đông lớn của công ty. Trong mắt anh ấy thì lĩnh vực âm nhạc và nghệ sĩ quá thiếu ổn định. Chắc cô cũng biết tính anh ấy rồi.”

Ừ tôi biết chứ. Gideon dữ dội và đầy những góc khuất tối tăm. Gideon có sức hút kinh khủng và gợi tình khó cưỡng. Tôi biết anh bằng mọi giá phải luôn luôn hiểu rõ những gì mình đang đụng vào.

Chúng tôi tới nơi, đứng vào xếp hàng.

“Nghe mùi hấp dẫn quá.” Christopher nói khi liếc nhanh vô điện thoại, chắc đang gửi tin nhắn.

“Tin tôi đi, đồ ăn cũng hấp dẫn không kém đâu.”

Anh nở một nụ cười ngây thơ mà tôi chắc là đã hạ gục rất nhiều cô gái. “Bố mẹ tôi rất mong được gặp cô.”

“Ồ vậy hả?”

“Mấy tấm hình chụp cô và Gideon mấy hôm nay khiến gia đình tôi ngạc nhiên lắm, một sự ngạc nhiên thú vị.” Anh nói nhanh khi thấy tôi hơi nhăn mặt. “Chưa bao giờ thấy Gideon hẹn hò ai nghiêm túc như vậy cả.”

Tôi thở dài, thăm nghĩ ngay bây giờ thì chắc Gideon đã không còn cảm thấy như vậy về tôi nữa rồi. Phải chăng hôm qua tôi đã sai khi bỏ về?

Tôi gọi một phần bánh kẹp với rau và pho mát nướng, hai ly sinh tố lựu, cẩn thận dặn là ly có thêm protein thì ăn xong tôi mới lấy. Christopher cũng gọi giống tôi, xong chúng tôi may mắn tìm được một cái bàn trống.

Chúng tôi nói chuyện về công việc, cười thoải mái khi nhắc tới một đoạn phim bị phát tán gần đây có những cảnh quay hồng của một mẫu quảng cáo thức ăn trẻ em, rồi những chuyện hậu trường trong giới âm nhạc mà Christopher chứng kiến. Thời gian qua rất nhanh, và khi chào tạm biệt nhau trước cửa tòa nhà Crossfire, tôi thấy mình có thiện cảm với anh hơn hẳn.

Lúc tôi lên tới văn phòng Mark vẫn còn đang tập trung làm việc, nhưng cũng ráng nhoẽn miệng cười với tôi.

“Nếu không cần thiết, cho em cáo không tham dự buổi họp này nhé.” Tôi nói.

Tôi thấy ngay một tia nhẹ nhõm lóe lên rất nhanh trên mặt anh. Tôi không giận, vì hiểu công việc vẫn là công việc. Không thể để cái mối quan hệ rắc rối giữa tôi và Gideon làm Mark bận tâm trong khi anh đang làm một dự án quan trọng.

“Cô tuyệt lắm, Eva à.”

Tôi cười rồi đặt ly nước xuống trên bàn. “Anh uống đi, ngon lắm đó, với lại protein sẽ giúp anh không bị kiệt sức. Nếu cần gì thì cứ gọi em nhé.”

Trước khi cất túi xách vào ngăn kéo, tôi nhắn tin cho Cary hỏi xem Chủ nhật này anh có đi dự tiệc của Vidal Records được không. Xong tôi tiếp tục làm việc, sắp xếp và phân loại tài liệu của Mark trên máy tính theo từng thư mục phù hợp để sau này có thể tìm kiếm dễ dàng.

Khi Mark bước ra để đi họp, tim tôi bỗng đập nhanh và thấy nôn nao hẳn. Không ngờ tôi lại hồi hộp đến vậy chỉ vì biết chính xác Gideon đang làm gì, và đoán là anh ấy sẽ nghĩ đến tôi khi nhìn thấy Mark. Tôi hy vọng anh sẽ liên lạc với tôi sau cuộc họp, và thấy phần chần hẩn lên.

Trong vòng một tiếng đồng hồ sau đó, tôi đứng ngồi không yên. Khi Mark nhún nhảy quay lại với nụ cười tươi rói, tôi vui mừng đứng dậy vỗ tay.

Anh vờ cúi chào lịch lãm. “Cảm ơn cô, cô Tramell.”

“Nãy giờ em hồi hộp quá!”

“Cross nhờ tôi đưa cho cô cái này.” Anh đưa tôi một phong bì dán kín. “Vào phòng tôi sẽ kể chi tiết cho nghe.”

Cái phong bì khá nặng và phát ra tiếng kêu. Cầm lên tôi đã biết trong đó là gì, thế nhưng khi nhìn thấy chùm chìa khóa rơi ra tôi vẫn không nén được cơn đau đớn cùng cực chưa bao giờ cảm thấy trước đây trong đời. Tôi cố hít sâu, đọc mảnh giấy đi kèm.

Cảm ơn, Eva. Vì tất cả.

Trân trọng, G.

Một lời chia tay. Chứ nếu không thì anh không cần phải gửi chìa khóa. Anh hoàn toàn có thể đưa cho tôi khi chiều nay gặp nhau cùng đi tập mà.

Tại tôi bị bao phủ bởi một màn âm thanh mờ đục. Tôi thấy chóng mặt buồn nôn, mất phương hướng. Tôi quần quai đau đớn và sợ hãi. Và cũng trong lúc đó, tôi thấy tức giận.

Tôi lại còn đang ở trong văn phòng.

Tôi nhắm mắt, siết chặt nắm tay, cố gắng cưỡng lại cái thôi thúc đi ngay lên lầu và chửi Gideon là đồ hèn. Bây giờ chắc anh coi tôi là mối đe dọa, là vị khách không mời sẽ bước vào và làm đảo lộn cái thế giới trật tự ngăn nắp của anh. Là người muốn có nhiều thứ hơn là cái cơ thể nóng bỏng và tài khoản ngân hàng kết xù của anh.

Tôi cố nhốt hết mọi cảm xúc vào một chiếc lồng kính, vẫn nhìn thấy rõ chúng từ bên ngoài, nhưng đủ để mình có thể sống sót hết ngày hôm đó ở công ty. Cho tới khi ra khỏi văn phòng đi xuống sảnh tôi vẫn không nhận được thêm bất cứ lời nào từ Gideon. Lúc bước ra khỏi tòa nhà Crossfire tôi chỉ còn cảm thấy một nỗi tuyệt vọng nhức nhối.

Tôi lê mình tới phòng tập, cố gắng khóa đầu óc lại rồi chạy bộ như điên trên máy, chạy trốn khỏi cơn đau khổ thêm được lúc nào hay lúc đó. Tôi chạy cho đến khi mồ hôi chảy như suối trên mặt và hai chân mỏi nhừ không bước nổi nữa.

Cả người rã rời kiệt sức, tôi đi tắm rồi gọi điện thoại ẹ để nhờ Clancy tới đón qua chỗ bác sĩ Petersen. Trong phòng thay đồ, tôi gắng gượng tự nhủ phải gom hết sức lực còn lại để làm nốt việc này trước khi được về nhà ngã gục trên giường.

Tôi đứng đợi xe trên lề đường, thấy mình như tách biệt hẳn khỏi thế giới xung quanh. Lúc Clancy tới, bước xuống mở cửa xe, tôi giật mình khi thấy mẹ ngồi sẵn trong đó. Thường thì tôi sẽ đi một mình, tới căn hộ nơi bà đang ở cùng với Stanton rồi ngồi chờ khoảng hai mươi phút.

“Chào mẹ.” Tôi nói một cách mệt mỏi.

“Tại sao vậy hả Eva?” Bà bật khóc, mặt mũi đỏ bừng đầy nước mắt nhưng vẫn xinh đẹp. Lại gì nữa đây?

Tôi tạm thời không nghĩ tới chuyện của mình nữa, cau mày hỏi. “Con lại làm gì sai hả?”

Chắc chắn là vụ cái điện thoại di động, cho dù mẹ có phát hiện ra đi nữa, cũng không tới nỗi kịch tính như vậy. Còn chuyện tôi chia tay với Gideon thì không thể nào tới tai bà sớm như vậy được.

“Con đi kể với Cross ... chuyện của con.” Môi dưới bà run lên.

Tôi giật mình. Sao mẹ biết? Hay là tôi bị cài máy nghe lén? Trong túi xách tôi chẳng?

“Sao ạ?”

“Đừng có chối!”

“Sao mẹ biết?” Tôi nói như rên. “Tụi con chỉ mới nói chuyện này tới qua thôi mà.”

“Hôm qua cậu ta đến gặp Richard về chuyện đó.”

Tôi cố hình dung vẻ mặt và phản ứng của Richard, chắc chắn ông không lấy làm thích thú gì. “Sao anh ấy lại làm vậy?”

“Cậu ta muốn biết chúng ta đã làm những gì để mọi thông tin được giấu kín. Cậu ta còn hỏi bây giờ Nathan đang ở đâu...” Mẹ tôi lại khóc. “Cậu ta đòi biết hết mọi chuyện.”

Tôi thở ra qua kẽ răng. Không rõ lắm động lực nào khiến Gideon làm vậy, nhưng nếu anh thực sự bỏ tôi vì chuyện của Nathan và đang cố gắng làm mọi cách để tự bảo vệ mình khỏi tai tiếng thì đó sẽ là điều khiến tôi đau đớn nhất. Tôi đau đến quay quắt trên ghế ngồi. Tôi cứ nghĩ chúng tôi chia tay nhau vì quá khứ của anh, nhưng bây giờ có vẻ như lý do lại chính là vì quá khứ của tôi.

Lần đầu tiên tôi thấy mừng vì mẹ tôi lúc nào cũng chỉ để ý đến bản thân mình mà thôi. Nhờ vậy mà bây giờ bà không nhận ra tôi đang khổ sở.

“Anh ấy có quyền được biết mà mẹ.” Tôi nghe mình nói bằng một giọng hoàn toàn xa lạ. “Anh ấy có quyền tự bảo vệ tên tuổi của mình trước mọi rủi ro.”

“Trước giờ con đâu có kể với mấy người bạn trai khác.”

“thì tại con có bao giờ quen với ai nổi tiếng như vậy đâu?” Tôi nhìn ra dòng xe cộ bên ngoài. “Gideon Cross và Cross Industries của anh ấy mang tầm cỡ quốc tế mà. Anh ấy khác xa mấy người con quen hồi đi học.”

Bà nói thêm gì đó nhưng tôi không nghe thấy nữa. Tôi khép chặt mình lại tự vệ, tránh xa khỏi cái thực tại mà bỗng dưng trở nên quá khó khăn để chấp nhận.

**

Văn phòng của bác sĩ Petersen vẫn giống y như trong ký ức của tôi, một nơi vừa rất chuyên nghiệp lại có cái gì đó nhẹ nhàng với đồ nội thất mang màu sắc trung hòa nhã nhặn. Bản thân ông vẫn vậy, vẫn rất ưa nhìn với mái tóc xám và đôi mắt xanh thông minh, dịu dàng.

Ông chào hai mẹ con bằng nụ cười rất tươi, khen mẹ tôi xinh đẹp và không quên nói thêm là tôi rất giống mẹ. Ông nói là mình rất vui khi gặp lại tôi và thấy tôi trong tình trạng tốt, nhưng tôi thấy ngay là ông nói vậy chỉ để ẹ tôi yên tâm. Tôi biết chắc tâm trạng của mình lúc này không thể nào qua khỏi cơn mất nhà nghề của ông được.

“Hôm nay hai mẹ con đến đây là vì lý do gì nào?” Ông bắt đầu khi ngồi vào ghế đối diện tôi và mẹ.

Tôi kể chuyện mẹ theo dõi điện thoại của tôi và khiến tôi cảm thấy bị xâm phạm tự do cá nhân. Rồi mẹ tôi nói việc tôi muốn tập Krav Maga là một dấu hiệu cho thấy tôi không cảm thấy an toàn. Tôi nói việc mẹ và dưỡng Stanton can thiệp vào phòng tập của Parker làm tôi cảm thấy ngột ngạt, rồi mẹ nói rằng việc tôi tiết lộ bí mật với người ngoài là phản bội lòng tin của bà, khiến bà cảm thấy bị vạch trần một cách tệ hại.

Bác sĩ Petersen lắng nghe chăm chú, ghi chép và hầu như không lên tiếng cho tới khi chúng tôi nói xong hết.

Đợi cả hai mẹ con im lặng, ông mới hỏi. “Monica này, sao chị không nói với tôi chuyện chị theo dõi điện thoại của Eva?”

Mặt mẹ tôi hơi quay sang hướng khác. Đó là một biểu hiện tự vệ của bà. “Tôi thấy đâu có gì sai. Nhiều người cũng theo dõi điện thoại của con cái họ mà.”

“Chỉ khi chúng là con nít thôi.” Tôi phản ứng. “Con là người lớn rồi, con có sự riêng tư.”

“thử đặt mình vào vị trí của Eva xem.” Bác sĩ Petersen xen vào. “Chị có nghĩ chị cũng sẽ phản ứng như vậy không? Nếu một ngày nào đó chị phát hiện ra có người theo dõi mọi hoạt động của chị mà chị không hề biết?”

“tôi sẽ không phản ứng nếu người đó là mẹ tôi và tôi biết việc đó khiến mẹ tôi được yên tâm.”

“Vậy chị có nghĩ việc làm đó làm cho Eva không thấy yên tâm không?” Ông chất vấn một cách nhẹ nhàng. “Nhu cầu cần bảo vệ con cái là chuyện dễ thông cảm, nhưng chị nên bàn bạc trước với Eva những chuyện chị muốn làm. Ý kiến của cô ấy rất quan trọng. Và chuyện có hợp tác hay không là phải do cô ấy quyết định. Chị phải tôn trọng ý kiến của cô ấy khi đưa ra giới hạn về những gì được và không được làm.”

Mẹ tôi thở mạnh giận dữ.

“Eva cần có ranh giới để tự làm chủ cuộc sống của mình.” Ông nói tiếp. “Đó là những thứ từ lâu cô ấy đã không được có. Cho nên bây giờ chúng ta phải tôn trọng cái quyền được làm điều đó của cô ấy, và theo cách thích hợp nhất trong hoàn cảnh hiện tại.”

“Ừ.” Bà vụn vẹo cái khăn trong tay. “Tôi chưa bao giờ nghĩ tới khía cạnh đó.”

Tôi nắm lấy tay bà khi thấy môi bà run bần bật. “Không gì ngăn được con kể với Gideon, nhưng đúng là con nên nói ẹ biết trước. Con xin lỗi vì đã không nghĩ ra chuyện đó.”

“Con mạnh mẽ hơn mẹ rất nhiều. Nhưng mẹ vẫn không thể không lo được.”

Bác sĩ Petersen nói. “Tôi đề nghị thế này, Monica à, chị nên dành một ít thời gian suy nghĩ về tất cả những thứ có thể khiến chị lo lắng, rồi liệt kê hết ra.”

Mẹ gật đầu.

“Khi đã có cái danh sách đó, dù chưa hoàn thiện nhưng ít ra cũng có cái để bắt đầu, thì chị và Eva có thể cùng trao đổi với nhau xem cả hai nên làm những gì để ngăn chặn các tình huống đó xảy ra, mà phải là biện pháp mà cả hai người cùng đồng ý. Ví dụ như việc cứ vài ngày mà không thấy Eva liên lạc là chị lo lắng, thì giải pháp sẽ là gửi tin nhắn hay thư điện tử chẳng hạn...”

“Được thôi.”

“Nếu chị thích tôi và chị có thể xem qua cái danh sách đó trước.”

Cuộc trao đổi giữa hai người khiến tôi chỉ muốn la lên vì thấy bị xúc phạm. Tôi không hy vọng bác sĩ Petersen có thể khiến mẹ tôi hiểu lý lẽ hơn, nhưng tôi tưởng ít ra ông cũng phải cứng rắn hơn với bà về chuyện này. Vì Chúa, phải có ai đó làm vậy với bà chứ, phải có một người mà bà nể chứ.

Khi hết giờ, chúng tôi bước ra ngoài, tôi nói mẹ chờ một chút vì tôi muốn quay lại hỏi riêng ông một câu nữa.

“Sao vậy, Eva?” ông đứng chờ sẵn, vẻ kiên nhẫn và thông thái.

“Cháu chỉ thắc mắc...” Tôi cố gắng nói ra thành tiếng. “Liệu hai người đã từng bị lạm dụng có thể nào có một mối quan hệ tình cảm bình thường với nhau như những cặp đôi khác được không?”

“Hoàn toàn được.” Câu trả lời nhanh và dứt khoát của ông khiến tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi chìa tay ra. “Cảm ơn bác sĩ.”

Về tới nhà, tôi mở cửa bằng chùm chìa khóa mà Gideon trả lại, vẫy tay hờ hững với Cary đang tập yoga theo băng ghi hình trong phòng khách rồi đi thẳng vô phòng.

Trên đường từ cửa phòng vô tới giường, tôi trút bỏ quần áo, chỉ còn mặc đồ lót rồi leo lên giường, chui xuống tấm mền mát lạnh. Tôi ôm gối, nhắm mắt lại, thấy mình trống rỗng vì quá mệt mỏi và cạn kiệt.

Cửa mở ra, Cary ngồi xuống bên cạnh tôi.

Anh đưa tay vuốt những sợi tóc đang dính bết trên gương mặt nhòe nước. “Chuyện gì vậy cưng?”

“Em bị đá rồi. Bằng một mảnh giấy với lời lẽ ngắn gọn lịch sự.”

Anh thở dài. “Em hiểu mà. Anh ta sẽ cố gắng cự tuyệt em vì nghĩ rằng em sẽ làm anh ta tổn thương như những người khác.”

“Còn em thì lại chứng minh là anh ấy nghĩ đúng.”

Tôi chợt nhận ra khi nghe Cary nói. Tôi đã bỏ chạy khi gặp khó khăn, vì tôi cứ khẳng khẳng là mọi chuyện sẽ không có kết thúc tốt đẹp. Thứ duy nhất tôi dám làm là bước đi, để mình không trở thành người bị bỏ lại.

“Bởi vì bản thân em cũng đang chiến đấu để tự hồi phục.” Anh nằm xuống ôm tôi từ phía sau, vòng cánh tay săn chắc qua người kéo tôi sát vào anh.

Tôi rúc vào cái hơi ấm da thịt mà lúc này tôi nhận ra là mình cần. “Có lẽ anh ấy bỏ em vì quá khứ của em chứ không phải quá khứ của anh ấy.”

“Nếu đúng là vậy thì mọi chuyện cũng nên kết thúc. Nhưng anh vẫn nghĩ em và anh ta sẽ lại tìm tới nhau. Hay ít ra thì em sẽ suy nghĩ lại.” Hơi thở của Cary nhẹ nhàng sau gáy tôi. “Anh muốn thấy kết cục hạnh phúc cho những người kém may mắn. Eva ơi, hãy cho anh lòng tin nhé.”

Chương 15

Sáng thứ Sáu Trey ở lại ăn sáng cùng tôi và Cary. Tôi ngồi uống cà phê nhìn hai người thân thiết với nhau mà thầm xúc động.

Tôi đã từng có những mối tình nhẹ nhàng kiểu đó nhưng đã không biết quý trọng. Đó là những mối quan hệ đơn giản, thoải mái nhưng lại có phần hơi hụt.

Một cuộc tình có thể sâu đậm đến đâu nếu như hai người không đến được những góc tối sâu thẳm nhất trong tâm hồn nhau? Đó là tình thế khó xử của tôi và Gideon hiện nay.

Vậy là đã qua ngày thứ hai không có Gideon. Tôi muốn tìm gặp xin lỗi anh vì đã bỏ đi. Tôi muốn nói với anh là tôi sẵn sàng ở bên cạnh anh, dù là để lắng nghe hay chỉ chia sẻ trong im lặng. Nhưng tôi đã quá yêu anh nên quá dễ dàng bị tổn thương. Tôi quá sợ hãi việc bị từ chối. Chuyện anh không chịu giúp tôi hiểu rõ hơn về anh lại càng làm tăng nỗi sợ hãi đó. Dù cho hai đứa có làm lành, thì tôi cũng phát điên nếu phải hài lòng với những mảnh vụn quá khứ nhỏ bé mà anh chia sẻ.

Ít ra thì công việc cũng đang trôi chảy. Bữa ăn mừng mà mấy sếp thưởng cho hợp đồng ký được với may mắn khi được làm việc ở đây. Nhưng ngay khi nghe tin là Gideon cũng được mời – dù chưa chắc gì anh đã tới – tôi lập tức quay lại bàn làm việc ngồi lì suốt cả buổi chiều.

Tôi ghé qua phòng tập trên đường về nhà, rồi đi mua vài thứ để làm món mì dẹt với bơ, phô mát và bánh kem trứng ăn tráng miệng – những món ăn khiến dễ buồn ngủ. Tôi chỉ muốn được ngủ để chấm dứt một loạt những câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu, hy vọng sáng thứ Bảy đầu óc sẽ thư thái hơn.

Cary và tôi ngồi ăn tối trong phòng khách. Anh nẩy ra sáng kiến ăn mỳ Ý bằng đũa để làm tôi vui. Cary khen thức ăn ngon, trong khi tôi không cảm thấy mùi vị gì cả. Những lúc anhim lặng tôi lại nghĩ tới chuyện khác, rồi lại tự cảm thấy mình là người bạn chẳng ra làm sao.

“Quảng cáo của Grey Isles khi nào bắt đầu chiếu?” tôi hỏi.

“Anh không biết nữa, nhưng nghe chuyện này nè...” Anh cười. “Em biết là người mẫu nam tại anh bị đối xử như thế nào rồi đó, trong mấy cuộc thácl loạn tập thể là tại anh bị chuyển đi giống như bao cao su vậy, trừ khi là đang hẹn hò với một người có thể lực. Mà mấy tấm hình chụp hai đứa mình tràn lan trên mạng hôm trước lại vô tình khiến mọi người tưởng anh đang như vậy thiệt. Anh trở thành một vai phụ trong chuyện tình cảm của em với Cross. Vậy là nhờ em mà anh thành hàng giá cao.”

Tôi cười lớn. “Không cần em thì anh cũng cao giá rồi.”

“Ừ thì thêm một chút cũng đâu có mất gì. Mà công ty gọi anh trở lại quay thêm vài cảnh nữa đó. Anh nghĩ chắc họ định cho anh lên hình nhiều hơn vài phút.”

“Mình phải đi ăn mừng.” Tôi trêu.

“Chắc chắn rồi. Khi nào em rảnh thì đi thôi.”

Ăn xong hai đứa ngồi coi lại phim Tron bản gốc. Coi được khoảng hai mươi phút thì điện thoại di động của Cary reo, tôi nghe anh nhắc mấy nói chuyện với người quản lý. “Rồi, hai mươi phút nữa tôi sẽ tới, không trễ hơn đâu. Tới nơi tôi gọi nhé.”

“Có việc hả?” Tôi hỏi lúc anh cúp máy.

“Ừ. Anh chàng người mẫu có lịch chụp tối nay tệ quá, không xài được.” Anh nhìn tôi dò xét. “Em muốn đi chung không?”

Tôi duỗi chân trên ghế. “”Thôi, em đang thoải mái.”

“Em chắc mình ổn không?”

“Em chỉ cần giải trí nhẹ nhàng thôi. Nghĩ tới chuyện phải thay đồ là em thấy mệt rồi.” Tôi chỉ muốn mặc cái quần ngủ với cái áo cụt tay thùng lỗ này suốt mấy ngày cuối tuần. Dù đang đau khổ thế nào thì tôi cũng cần được ăn mặc thoải mái. “Đừng có lo cho em, dạo này đúng là em hơi thê thảm, nhưng em sẽ không sao đâu. Anh cứ đi làm việc vui vẻ đi.”

Cary đi rồi tôi vô bếp lấy rượu uống. Tôi ngừng lại ở quầy bàn bếp, khẽ chạm vào bó hoa mà Gideon tặng hồi cuối tuần trước. Cánh hoa rụng lả tả như nước mắt. Tôi định cắt bớt cành rồi lấy bịch thuốc được giao kèm theo ra bỏ vô nước ngâm, nhưng rồi nghĩ lại thấy cũng không ích gì. Ngày mai tôi sẽ vứt nó đi, coi như thứ cuối cùng còn sót lại của mối tình cũng đã tả tơi không kém.

Chỉ trong một tuần mà tôi với Gideon đã sâu đậm hơn tất cả những mối tình khác tôi có trong vòng hai năm trở lại đây. Tôi sẽ luôn luôn yêu anh vì điều đó. Mà không cần lý do gì, đơn giản là tôi sẽ luôn luôn yêu anh, vậy thôi.

Và đến một ngày nào đó, tôi sẽ không còn đau đớn nhiều như bây giờ.

**

“Dậy đi nào, mèo lười.” Giọng Cary nghe như hát lúc anh giật cái mền ra khỏi người tôi.

“Ừm.. để em ngủ coi.”

“Em có năm phút để đi vô tắm, nếu không là cái phòng tắm ra đây tìm em đó.”

Tôi hé mắt nhìn. Cary đang ở trần, mặc một cái quần đáy thụng. So với vẻ mặt mới ngủ dậy thì anh vẫn đẹp chán. “Sao em phải dậy?”

“Bởi vì khi nằm thì em chỉ ở mãi một chỗ không tiến lên được.”

“Úi chà, sâu sắc quá. Cary Taylor ạ.”

Anh khoanh tay nhướn mày nhìn tôi. “Mình phải đi sắm đồ.”

Tôi vùi mặt trên gối. “Thôi.”

“Anh nhớ có nghe em nhắc tới một bữa tiệc ngoài trời có nhiều ngôi sao ca nhạc tham dự vào Chủ nhật này thì phải. Anh phải ăn mặc làm sao bây giờ?”

“À, câu hỏi hay đó.”

“Em định mặc gì?”

“Không biết nữa... Lúc đầu em định mặc theo kiểu tiệc trà của Anh quốc, kiểu mặc đầm rồi đội nón này nọ. Bây giờ thì em không chắc lắm.”

Cary nhanh nhẩu gạt đầu. “Thì đó. Anh phải đi tìm mua thứ gì sang trọng và gợi cảm, có phong cách mới được.”

Tôi phản đối chiếu lệ rồi bò ra khỏi giường lết vô phòng tắm. Trong lúc tắm tôi lại không khỏi nghĩ tới Gideon, tới cơ thể tuyệt mỹ của anh và tiếng rên của anh khi anh sung sướng. Tôi nhìn đâu cũng thấy Gideon. Thậm chí tôi còn bắt đầu có ảo giác về chiếc Bentley đen ở khắp nơi. Đi tới chỗ nào tôi cũng thấy hình như có một chiếc như vậy đậu ở gần đó.

Cary và tôi ăn trưa rồi lượn qua gần hết các cửa hiệu ở khu Tây và trên đại lộ Madison, xong mới đón taxi xuống khu SoHo. Trên đường đi Cary được hai cô bé mới lớn xin chữ ký, khiến tôi cười hoài không dứt.

“Thấy chưa?” Cary reo lên.

“Thấy cái gì?”

“Mọi người nhận ra anh là từ mấy tấm hình chụp với em đăng trên các trang mạng cá nhân đó, trong mục về em và Cross.”

Tôi khịt mũi. “Mình là chuyện tình cảm của em cũng mang lại chút lợi ích cho người khác.”

Cary có buổi chụp hình lúc ba giờ, tôi đi cùng anh ngồi chờ trong phòng chụp của một tay nhiếp ảnh gia rất to mồm và xác láo. Sức nhớ hôm nay là thứ Bảy, tôi ra một góc gọi điện thoại cho bố.

“Con vẫn vui vẻ ở New York chứ hả?” Giọng bố vang lên lẫn trong tiếng điện đàm trên tàu tuần tra của ông.

“Tôi giờ vẫn tốt bố à.” Tôi nói dối, vì nói thật cũng không ích lợi gì cho ai.

Ai đó nói gì với ông ở đầu dây bên kia mà tôi không nghe rõ. “Chris nói là anh ta thấy con trên tivi hôm nọ, trên mục chuyện đời tư của người nổi tiếng gì đó thì phải. Anh ta cứ hỏi bố suốt đây nè.”

Tôi thở dài. “Bố kêu anh ta đừng xem những mục đó nữa, hại não lắm đó.”

“Vậy là không phải con đang hẹn hò với một trong những người giàu có nhất nước Mỹ hả?”

“Không, còn bố thì sao?” Tôi đánh trống lảng thật nhanh. “Bố có đang hẹn hò với ai không?”

“Không có gì đáng nói cả. Chờ bố chút.” Ông quay qua trả lời một cuộc gọi rồi nói lại với tôi. “Xin lỗi cục cưng, bố phải đi làm việc rồi. Bố nhớ con lắm. Yêu con nhiều.”

“Con cũng nhớ bố. Bố cẩn thận nhé.”

“Chắc chắn rồi. Chào con.”

Tôi cúp máy rồi quay lại chờ Cary làm xong việc. Không có gì làm tôi lại nghĩ tới Gideon. Bây giờ anh đang ở đâu? Anh đang làm gì?

Có khi nào thứ Hai tôi vô sẽ nhận được một đồng hình chụp anh với người phụ nữ khác?

**

Trưa Chủ nhật tôi mượn nhờ một chiếc xe của dượng Stanton và anh tài xế Clancy chở tới nhà của gia đình Vidal ở hạt Dutchess. Tôi ngồi trên xe lơ đãng nhìn ra khung cảnh tươi sáng bên ngoài, những bãi cỏ và những cánh rừng xanh mượt trải dài tới tận chân trời. Hôm nay đã là ngày thứ tư không có Gideon. Nỗi đau của mấy ngày trước giờ đây đã trở thành cơn cảm cúm. Cả người tôi nhức nhối như đang cai nghiện, cổ họng lúc nào cũng bỏng rát vì phải nén nước mắt.

“Em có hồi hộp không?”

“Không nhiều. Gideon không có ở đó.”

“Em chắc không?”

“Nếu không chắc thì em đã không đi rồi. Em cũng tự ái mà.” Tôi nhìn Cary nhíp nhíp ngón tay trên thành ghế. Hôm qua sau khi lượn qua hết đủ mọi cửa hàng thì Cary chỉ mua một thứ duy nhất, là một chiếc cà vạt bằng da màu đen. Tôi chọn anh suốt cả ngày, không hiểu sao một người có gu thời trang hoàn hảo như anh lại đi mua cái thứ đó.

Anh bắt gặp ánh mắt của tôi. “Sao? Em vẫn không thích cà vạt của anh hả? Anh thấy nó hợp với cái quần jean và áo khoác mà.”

“Cary ơi,” tôi cười, “anh mặc gì mà chả đẹp.”

Đúng là vậy. Cary có thể ăn mặc theo bất cứ phong cách nào, nhờ cái dáng mình đây hoàn hảo và gương mặt khiến thiên thần cũng phải ghen tị.

Tôi nắm lấy mấy ngón tay đang gõ nhíp của anh. “Anh hồi hộp không?”

“Tôi qua không thấy Trey gọi điện.” Anh nói khẽ. “Cậu ấy hứa là sẽ gọi.”

Tôi siết tay anh. “Chỉ là quên gọi điện thôi mà anh, chắc là không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Vậy thì sáng nay cậu ta gọi lại cũng được mà.” Cary cãi. “Trey đâu phải kiểu nghệ sĩ như mấy người trước anh quen. Cậu ta không có quên đâu, mà là không muốn gọi thì có.”

“Cái đồ dở hơi thôi. Yên tâm đi, hôm nay em sẽ chụp thật nhiều hình anh đang tiệc tùng sang trọng và quyến rũ để tới thứ Hai tra tấn hần ta.”

Cary cong môi. “Ồi, lòng dạ đàn bà. Đáng tiếc là Cross không nhìn thấy em hôm nay. Anh mà còn thấy hơi bị nóng người khi thấy em bước ra trong cái đầm này đây.”

“Tởm quá!” Tôi đập vai anh, trừng mắt khi anh lặn ra cười.

Cả hai đứa đều hài lòng khi tìm được cái đầm này. Phần thân áo cắt may vừa khít theo đúng kiểu dành cho tiệc đứng, phía dưới xòe ra từ phần hông, điểm hoa màu trắng. Nhưng phong cách trà - bánh cổ điển chỉ có tới đó.

Phần đặc sắc nằm ở thiết kế cổ vai, cùng với các lớp váy lót bằng lụa xen kẽ màu đen và đỏ sẫm làm cho phần váy phồng lên, thêm mấy bông hoa kết bằng da nhìn có hình dáng như những chiếc chong chóng. Cary chọn từ tủ giày của tôi đôi Jimmy Choo màu đỏ hở mũi và đôi bông tai hồng ngọc hình giọt nước, kết hợp thành một bộ hoàn hảo. Hai đứa quyết định là tôi sẽ để tóc xõa tự nhiên phòng khi đến nơi được yêu cầu phải đội nón. Tóm lại tôi thấy rất tự tin và xinh đẹp.

Clancy đưa chúng tôi qua nhiều cánh cổng có gắn chữ lồng vào nhau, vào một lối đi hình vòng cung theo hướng dẫn của một người phục vụ. Hai đứa xuống xe ở lối vào, Cary phải đỡ tay tôi vì gót giày tôi bị lún xuống lối đi rắc đầy sỏi.

Bước vào dinh thự rộng lớn được xây theo phong cách kiến trúc Tudor của Anh, chúng tôi được cả gia đình Gideon đón tiếp nồng nhiệt – mẹ anh, cha dượng anh, Christopher và em gái anh.

Tôi nhìn cảnh đó và nghĩ nếu có thêm Gideon nữa thì sẽ thật là hoàn hảo. Mẹ và em gái anh cũng có mái tóc đen óng mượt, hàng mi dày và đôi mắt xanh lơ. Cả hai đẹp một cách tinh tế.

“Eva!” mẹ Gideon kéo tôi lại gần, khẽ chạm má. “Bác rất vui là cuối cùng cũng được gặp cháu. Cháu thật là xinh đẹp! Cả cái váy nữa, bác thích lắm.”

“Cảm ơn bác.”

Rồi bà đưa tay vuốt tóc, vuốt mặt tôi, xong còn vuốt xuống hai cánh tay tôi. Tôi thấy khó chịu, vì sự đụng chạm đôi khi có thể khiến căn bệnh của tôi bùng nổ, nhất là với một người lạ. “Tóc cháu vàng tự nhiên hả?”

“Dạ.” Tôi vô cùng bất ngờ và bối rối. Ai lại hỏi một người mới gặp câu đó?

“Thật là tuyệt vời. Hoan nghênh nhé, hy vọng cháu sẽ có một buổi tiệc vui. Gia đình bác rất vui vì cháu đã tới.”

Tôi thấy không thoải mái nên rất mừng khi bà chuyển hướng qua tấn công Cary.

“Còn đây hần là Cary rồi.” Bà bắt đầu ngân nga. “Tôi cứ tưởng hai cậu con trai của tôi là đẹp trai nhất hành tinh, giờ biết là mình đã sai. Cậu thật là tuyệt diệu, chàng trai trẻ ạ.”

Cary cười tươi hết cỡ. “Ồi, chắc cháu yêu mất thôi, thưa cô Vidal.”

Bà cười sung sướng. “Thôi nào, cứ gọi tôi là cô Elizabeth, hay Lizzie cũng được nếu cậu dám.”

Tôi quay qua thấy Christopher Vida Cha đang siết chặt tay mình. Ông nhìn rất giống con trai, cũng đôi mắt xanh lục hơi ngả xám và nụ cười pha nét trẻ con. Tôi ngạc nhiên một cách thích thú khi thấy ông mặc quần ka-ki, giày da mọi với áo len sợi. Nhìn ông giống giáo sư đại học hơn là giám đốc hãng ghi âm.

“Chào Eva. Tôi gọi như vậy được không?”

“Được ạ.”

“Gọi tôi là chú Chris nhé, để phân biệt với Christopher. Ông nghiêng đầu ngắm tôi qua cặp kính gọng màu nâu đồng nhìn hơi tinh quái. “Tôi có thể hiểu sao Gideon lại thích cô như vậy. Cô có đôi mắt xám màu khói, nhưng lại rất trong và ngay thẳng. Có lẽ là đôi mắt đẹp nhất tôi từng thấy, đương nhiên là ngoại trừ của vợ tôi ra.”

“Cảm ơn ạ.” Tôi đỏ mặt.

“Gideon có đến không vậy?”

“Theo cháu biết thì không.” Sao cha mẹ anh lại không biết mà phải hỏi tôi nhỉ?

“Cả nhà luôn mong nó tới mà.” Ông ra hiệu về phía một người phục vụ đang chờ sẵn. “Vui lòng vào bên trong vườn và tự nhiên như ở nhà nhé.”

Christopher đón tôi bằng một cái ôm và hôn lên má, trong khi cô em gái, Ireland, nhìn tôi sững sờ theo kiểu rất thường thấy ở bọn con gái mới lớn. “Chị có mái tóc vàng.”

Khỉ thật. Bộ chuyện Gideon thích tóc nâu đã trở thành luật trong nhà này rồi hay sao? “Còn em có mái tóc nâu rất đáng yêu.”

Cary chìa tay ra cho tôi, may quá.

Khi chúng tôi đi khỏi, anh thì thầm. “Họ có giống như em tưởng tượng không?”

“Mẹ anh ấy thì có lẽ giống, còn ông cha dượng thì không.” Tôi ngoái lại nhìn chiếc đầm dài màu kem trên thân hình mảnh dẻ của Elizabeth Vidal, thầm nghĩ mình biết quá ít về gia đình anh. “Một đứa con riêng thì làm sao mà có thể hưởng công việc kinh doanh của cha dượng mình nhỉ?”

“Cross có cổ phần trong Vidal Records không?”

“Có, chiếm cổ phần áp đảo.”

“Ừm... có thể anh ấy muốn giúp gia đình trong giai đoạn khó khăn của ngành âm nhạc.”

“Vậy tại sao không ượn tiền luôn?”

“Hay vì anh ta lúc nào cũng là một doanh nhân khôn khéo?”

Tôi thở dài, cố xua thắc mắc ra khỏi đầu. Tôi đến đây là vì Cary chứ không phải Gideon, và tôi phải luôn nhắc mình nhớ điều đó.

Vô tới bên trong, tôi thấy một căn lều to trang trí công phu được dựng lên ở khu vườn phía sau. Dù thời tiết rất đẹp, tôi không ra ngoài trời mà chỉ đến ngồi ở một cái bàn trải khăn trắng có hoa văn nổi.

Cary vỗ nhẹ vai tôi. “Em nghỉ ngơi nhé, anh đi xã giao chút.”

“Ra trận đi.”

Cary đi mất.

Tôi ngồi nhăm nháp sâm banh, tán gẫu với bất kỳ ai đến bắt chuyện. Tôi có nghe nhạc của rất nhiều ca sĩ đang có mặt tại đây, nên thấy thích thú khi lén quan sát họ từ chỗ ngồi. Dù xung quanh ai nhìn cũng lịch lãm và có vô số người phục vụ, nhưng không khí nhìn chung rất thoải mái và nhẹ nhàng.

Tôi bắt đầu thật sự thư giãn thì nhìn thấy người mà tôi không bao giờ muốn gặp lại đang bước từ trong nhà ra lối đi vào vườn: Magdalene Perez, đẹp rực rỡ trong chiếc váy lụa mềm màu hồng dài tới gối.

Chợt một bàn tay đặt lên vai tôi siết nhẹ, làm tim tôi đập nhanh vì nhớ lại cái đêm tôi và Cary tới câu lạc bộ của Gideon. Nhưng lần này người bước ra là Christopher.

“Eva này,” Anh kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, rồi chống cùi chỏ lên đầu gối nghiêng người về phía tôi. “Cô có vui không? Không thấy cô tiếp xúc nhiều với mọi người.”

“Tôi đang rất thoải mái.” Quả thế, ít nhất là trong lúc này. “Cảm ơn vì đã mời tôi nhé.”

“Cảm ơn vì đã tới. Bố mẹ tôi rất phấn khởi khi có cô ở đây.” Nụ cười rộng của anh, cùng với cái cà vạt in đây hình hoạt hình bằng nhựa nổi làm tôi mỉm cười. “Cô đói không? Bánh thịt cua ngon lắm đó, khi nào có người bưng ngang nhớ lấy một cái nhé.”

“Tôi sẽ để ý.”

“Cần gì cứ gọi tôi nhé. Và nhớ nhảy với tôi một bản nữa.” Christopher nháy mắt rồi đứng dậy đi mất.

Ireland ngồi xuống thế chỗ của anh trai, sửa sang quần áo cho đúng kiểu cách. Mái tóc cô bé buông thẳng xuống tới ngang eo, đôi mắt đẹp chân thật hơn so với tưởng tượng của tôi dựa trên những bài báo mà Cary in ra hôm trước. “Chào chị.”

“Chào em.”

“Gideon đâu rồi?”

Tôi nhún vai. “Chị không biết.”

Ireland gật đầu vẻ hiểu biết. “Anh ấy vẫn thích cô đọc.”

“Lúc nào anh ấy cũng vậy hả?”

“Em nghĩ vậy. Anh ấy dọn ra ngoài lúc em còn nhớ lắm. Chị có yêu anh ấy không?”

Tôi ngừng thở trong một giây, rồi trả lời đơn giản. “Có.”

“Em cũng nghĩ vậy khi thấy đoạn phim quay hai người ở công viên Bryant.” Cô bé cắn nhẹ môi dưới. “Anh ấy có vui tính không?... Ý là anh ấy thường đối xử với những người xung quanh ra làm sao?”

“Ừm... thì...” Chúa ơi. Có ai ở đây biết chút gì về Gideon không nhỉ? “Chị không nghĩ là anh ấy vui tính, nhưng có thể nói là không hề chán.”

Ban nhạc bắt đầu chơi bài Come fly with me, và Cary lập tức xuất hiện bên cạnh như có phép màu. “Đến lúc làm cho anh đẹp mặt rồi, Ginger.”

“Em sẽ cố, Fred ạ.” Tôi cười với Ireland. “Chị xin phép một chút nhé.”

“Bài này ba phút mười chín giây.” Cô bé chỉnh tôi, chứng tỏ kiến thức trong lĩnh vực kinh doanh của gia đình mình.

Cary dìu tôi ra sàn nhảy vắng hoe và bắt đầu lướt nhanh theo điệu foxtrot. Sau nhiều ngày vật vã đau khổ, người tôi cứng đờ phải mất một lúc mới làm quen được với giai điệu. Ngay sau đó sự đồng điệu lâu năm trở về, hai đứa dìu nhau lướt uyển chuyển khắp sàn.

Khi giọng hát nhỏ dần theo tiếng nhạc, hai đứa mới dừng lại, mệt đứt hơi. Tiếng vỗ tay làm chúng tôi ngạc nhiên thích thú. Cary cúi chào lịch lãm, tôi cũng nín tay anh để giữ thăng bằng rồi khẽ nhún gối.

Khi tôi thẳng người dậy, Gideon đang đứng trước mặt. Tôi giật mình bước lùi lại một bước. Anh ăn mặc cực kỳ bê bối so với một buổi tiệc thể này, quần jean và áo sơ mi trắng bỏ ngoài quần, thậm chí không cài nút cổ, tay áo thì xắn cao. Nhưng anh vẫn đẹp trai đến mức có thể khiến tất cả đàn ông đang có mặt phải tủi thân.

Vừa nhìn thấy anh là tôi bị nổi khao khát nhấn chìm. Tôi lơ mơ thấy ban nhạc đang kéo Cary đi, nhưng không thể nào rời mắt khỏi đôi mắt xanh hoang dại đang nhìn mình như thiêu đốt.

“Em làm gì ở đây?” Anh cau có.

Tôi bật lại. “Anh nói cái gì?”

“Em không nên tới đây.” Anh nắm khuỷu tay tôi lôi về hướng ngôi nhà. “Anh không muốn em có mặt ở đây.”

Tôi thấy nhục nhã còn hơn bị anh nhổ vào mặt. Tôi giật tay ra rồi bước nhanh vào nhà, đầu ngẩng cao, thầm mong sẽ ra đến được ngoài xe và sự bảo vệ của Clancy trước khi bật khóc.

Sau lưng tôi nghe giọng ai đó gọi tên Gideon tình tứ, hy vọng cô ả sẽ giữ anh lại đủ lâu để tôi ra khỏi đây.

Lúc bước vô được gian nhà mát rượi tôi tưởng mình đã thoát.

“Eva, đợi đã.”

Tôi co vai lại không muốn nhìn mặt anh. “Biến đi, tôi tự ra về được.”

“Anh chưa nói hết...”

“Tôi thì nói hết rồi.” Tôi quay lại nhìn mặt anh. “Anh không có quyền nói cái giọng đó với tôi. Anh tưởng anh là ai hả? Anh tưởng tôi tới đây vì anh sao? Để được gặp anh rồi được anh ném ột cục xương chắc...để được anh nhớ tới một cách tuyệt vọng hả? Hay biết đâu tôi có thể dụ dỗ lôi anh vô một góc tối tắm dơ bẩn nào đó để làm tình vội vã hòng mong được anh thương hại mà quay trở lại?”

“Em im đi.” Ánh mắt anh nẩy lửa, răng nghiến chặt. “Nghe anh đã...”

“Tôi tới đây là vì tôi được báo là anh sẽ không tới. Tôi tới đây là vì sự nghiệp của Cary. Cho nên anh có thể yên tâm quay lại buổi tiệc và quên hẳn tôi đi. Tôi cam đoan với anh là tôi cũng sẽ quên hẳn anh khi bước chân ra khỏi cánh cửa đó.”

“Em im m miệng lại ngay.” Anh nắm tay tôi lắc mạnh đến nỗi hai hàm răng tôi va vào nhau. “Im để nghe anh nói nè.”

Tôi giáng một cú tát nẩy lửa làm đầu anh giật sang một bên. “Đừng có đụng vào tôi.”

Gideon gầm lên rồi kéo tôi lại hôn mạnh đến nỗi lái tay anh giữ chặt tóc để tôi không thể bỏ đi. Tôi cắn mạnh lưỡi rồi tới môi anh, nếm thấy vị máu tuôn ra, nhưng anh vẫn không chịu ngưng. Tôi đánh đấm loạn xạ lên người anh nhưng anh vẫn không lay chuyển.

Ông dương đáng ghét. Nếu không tại ông ta và mẹ tôi thì tôi đã biết vài chiêu Krav Maga rồi.

Nụ hôn của Gideon giống như thể anh đang thèm khát tôi lắm, làm tôi chống cự yếu ớt dần. Mùi hương quen thuộc thơm tho, cơ thể tuyệt vời đang áp sát vào tôi. Thân thể tôi dấy lên phản ứng ngoài mong muốn. Tim tôi như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Trời ơi. Tôi hãy còn muốn anh. Nỗi khao khát ấy chưa bao giờ biến mất.

Anh nhắc bổng tôi lên. Trong vòng tay siết chặt của anh, tôi không thể thở nổi và bắt đầu thấy chóng mặt. Khi anh bế tôi vô một căn phòng rồi đóng sầm cửa lại, tôi chỉ còn có thể phản đối yếu ớt.

Tôi thấy mình bị ép vào một bức tường bằng kính ở phía bên kia của phòng đọc sách, cơ thể hoàn toàn bị Gideon khuất phục. Tay anh di chuyển xuống dưới hông, lần qua lớp đầm chạm tới cái quần lót bằng ren. Anh giật mạnh hông tôi ép sát vào mình để tôi cảm nhận được anh đang cứng đến độ nào. Bên dưới tôi cũng đang run rẩy, nhức nhối vì cơn ham muốn.

Mọi kháng cự biến mất. Hai tay tôi buông xuống, áp vào thành kính. Anh cũng không còn căng thẳng nữa khi tôi đã mềm người đi, miệng anh bắt đầu dịu dàng thành một nụ hôn đồ ngọt.

“Eva.” Anh thở nặng nhọc. “Đừng chống cự nữa, anh không chịu nổi đâu.”

Tôi nhắm mắt. “Buông em ra đi, Gideon.”

Anh áp thật chặt má vào mặt tôi, hơi thở mạnh phả qua hai vai tôi. “Anh không thể. Anh biết em thấy kinh tởm những gì em đã nhìn thấy tối hôm đó... cái chuyện anh làm...”

“Gideon, không phải vậy!” Chúa ơi. Anh tưởng tôi bỏ đi vì lý do đó hả? “Đó không phải là lý do...”

“Anh phát điên lên khi không có em.” Môi anh lần dọc theo cổ tôi, làm tôi sung sướng. “Anh không suy nghĩ được gì. Anh không làm việc được, không ngủ được. Cơ thể anh nhức nhối vì nhớ em. Anh sẽ làm cho em yêu anh trở lại. cho anh thử đi.”

Nước mắt chảy dài xuống mặt, đọng lại trên ngực tôi. Gideon nhẹ nhàng nếm lấy.

Nếu anh lại làm tình với tôi thì cả đời này làm sao tôi quên được anh nữa? Còn nếu mọi thứ thật sự chấm dứt thì liệu tôi có sống nổi nữa không?

“Em chưa bao giờ ngừng thèm muốn anh cả.” Tôi thì thầm. “Nhưng anh xúc phạm em. Anh đã làm em bị tổn thương nhiều nhất từ trước đến nay.”

Anh nhìn tôi bối rối. “Anh xúc phạm em hả? Hồi nào?”

“Anh nói dối em, anh đẩy em ra xa.” Tôi đưa hai tay ôm lấy mặt anh. Tôi cần anh hiểu rất rõ điều mình sắp nói. “Quá khứ của anh không khiến em bỏ đi. Chỉ có anh mới khiến em phải bỏ đi. Và đó chính là cái anh đã làm.”

“Anh không biết phải làm gì. Anh không bao giờ muốn em thấy anh như vậy...”

“Đó chính là vấn đề. Em muốn hiểu rõ con người anh, cả cái tốt lẫn cái xấu. Trong khi anh thì muốn giấu đi nhiều thứ. Nếu anh không chịu chia sẻ, tới một lúc nào đó tội mình chắc chắn sẽ mất nhau, là sao mà em không chịu nổi. Hiện giờ em đã thấy khó sống rồi. Bốn ngày vừa rồi trôi qua như địa ngục. Nếu phải thêm một tuần, hay một tháng nữa, chắc em chết mất.”

“Anh có thể chia sẻ với em mọi chuyện, anh sẽ cố gắng để làm được chuyện đó. Nhưng mà khi anh mới làm sai lần đầu thì em đã bỏ đi. Lúc nào em cũng như vậy hết, anh không chịu được cái cảm giác là cứ hễ mỗi lần anh nói hay làm gì sai thì em lại biến mất.”

Môi anh mềm mại khi chạm vào môi tôi. Tôi không tranh cãi nữa. Tôi còn nói được gì khi anh quá đúng?

“Anh đã hy vọng là em sẽ quay lại.” Anh thì thầm. “Nhưng anh không chịu nổi phải xa em thêm nữa. Nếu cần anh sẽ khiến em ra khỏi đây. Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì để đưa em vào một nơi ở riêng với anh và nói cho ra lẽ.”

Tôi lấp bắp. “Anh hy vọng em quay lại hả? Anh gửi trả chìa khóa cho em, em tưởng mình chia tay rồi chứ?”

Anh ngẩng mặt lên, chuyển giọng nghiêm chỉnh. “Mình không bao giờ chia tay hết, Eva.”

Tôi lặng nhìn anh, trái tim nhức nhối như đang chảy máu vì vẻ đẹp của anh, và cả vì sự đau đớn khổ sở mà anh đang chịu đựng do tôi gây nên.

Tôi nhón chân hôn lên dấu bàn tay tôi để lại trên má anh đỏ bừng, tay vuốt ve mái tóc đen óng ả.

Gideon khuyu gối xuống cho ngang bằng tôi, thở gấp. “Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì em muốn. Cái gì cũng được, chỉ cần em đừng bỏ anh.”

Lúc đó có lẽ tôi nên thấy sợ vì sự mãnh liệt này, nhưng tôi cũng có một đam mê điên cuồng tương tự dành cho anh.

Tôi vuốt ve trên ngực để anh bình tâm lại, rồi nói ra cái sự thật mình đang nghĩ. “Hai đứa mình cứ liên tục làm khổ nhau. Em không thể tiếp tục làm vậy với anh nữa, mà em cũng không thể chịu nổi cái sự thất thường của anh được. Tội mình cần phải chữa bệnh. Rõ ràng tội mình bị mắc chứng rối loạn nghiêm trọng về hành vi.”

“Anh có đến gặp bác sĩ Petersen hôm thứ Sáu. Anh đã đăng ký làm bệnh nhân rồi, và nếu em đồng ý, mình sẽ điều trị chung. Anh nghĩ nếu em tin tưởng ông ấy thì anh cũng sẽ tin tưởng ông ấy.”

“Bác sĩ Petersen hả?” Tôi nhớ lại cú giật mình khi thoáng thấy một chiếc Bentley đen trờ tới ngay lúc Clancy lái xe rời khỏi phòng khám hôm thứ Năm. Lúc đó tôi tự nhủ là mình bị hoang tưởng. Suy cho cùng thì có vô số xe hơi màu đen ở thành phố này. “Anh theo dõi em hả?”

Anh thở dài, không chối.

Tôi kiềm chế cơn giận. Tôi có thể tưởng tượng cảm giác anh cảm thấy tệ hại như thế nào khi phải phụ thuộc quá nhiều vào một người mà anh không điều khiển được. Vào ngay lúc này thì điều quan trọng nhất là anh có thành ý muốn cố gắng và đã có hành động cụ thể chứ không chỉ nói suông. “Sẽ rất vất vả đó, Gideon à.” Tôi cảnh báo.

“Anh không sợ vất vả.” Suốt này giờ anh vẫn không ngừng vuốt ve tôi, như thể việc đụng chạm vào tôi bằng xương bằng thịt cần thiết như hít thở vậy. “Anh chỉ sợ mất em thôi.”

“Anh cần em.” Môi anh lướt dần xuống cổ tôi. “Anh cần phải ở trong em...”

“Không, trời ạ, không phải ở đây.” Nhưng chính tôi còn nghe thấy sự yếu đuối trong lời phản đối đó. Tôi cũng muốn anh ở mọi nơi, mọi lúc, bằng mọi cách...

“Phải là ở đây.” Anh nói khẽ, rồi quỳ xuống. “Phải là ngay bây giờ.”

Anh nhẹ nhàng vén cái đầm lên tới hông rồi bắt đầu hông, không ngừng chuyển động.

Tôi thở mạnh, cổ đẩy ra, nhưng hoàn toàn bất lực. Tôi không làm gì được khi sau lưng là tấm kính dày, còn trước mặt là Gideon đang hùng hực quyết tâm, một tay giữ tôi lại, tay kia gần như nhấc hẳn chân tôi lên.

Đầu tôi áp chặt vào bức vách, sức nóng lan tỏa theo mạch máu từ cái chỗ mà anh đang làm cho tôi điên đảo. Hai tay tự động ôm anh đáp anh lại. Tóc anh chạm vào làm tôi càng bị khiêu khích, nhưng đồng thời sự nhột nhạt cũng khiến tôi nhận thức được mọi thứ xung quanh.

Tôi và Gideon đang ở trong căn nhà của cha mẹ anh, giữa một buổi tiệc toàn những người nổi tiếng, và Gideon thì đang quỳ gối, rên rỉ trong cơn thèm khát, làm dấy lên ham muốn giữa hai chân tôi. Anh biết rõ phải làm gì với tôi, biết rõ tôi muốn cái gì. Anh không chỉ khéo léo mà còn thấu hiểu bản năng của tôi. Cả hai thứ đó kết hợp lại khiến tôi bị nghiền.

Tôi run lên bần bật, mí mắt trĩu nặng vì khoái cảm. “Gideon ơi... anh làm em... bây giờ.”

Không đáp lại, anh liên tục những động tác như trêu chọc khiến tôi không còn biết xấu hổ gì nữa. Có một cái đó gần như sung bái khi anh tận hưởng cơ thể tôi, như thể chuyện làm tôi sung sướng là điều quan trọng như chính máu thịt của anh.

Tôi rít lên qua kẽ răng, đầu óc váng vất vì mấy ly sâm banh cộng với mùi hương nồng đậm của Gideon và sự hưng phấn của chính mình. NGực tôi căng cứng như sắp nổ tung khỏi cái áo lót bó chặt, cả người run lên. “Sắp lắm rồi.”

Một tiếng động ở phía bên kia căn phòng làm tôi sợ cứng người, ánh mắt nhìn sững vào Magdalene, người cũng đang nhìn tôi trân trối. Cô ả đứng chôn chân ngay sau cánh cửa, mắt mở to, miệng há hốc khi nhìn thấy tấm lưng và cái đầu của Gideon bên dưới tôi.

Nhưng anh đang quá mải mê nên không để ý. Anh đã chạm tới nơi nhạy cảm nhất bên trong tôi.

Mọi thứ đột nhiên thắt chặt dữ dội, rồi buông ra trong cơn khoái cảm ào ạt.

Cơn cực khoái bùng lên ra như lửa. Gideon giữ tôi lại khi đầu gối nhũn ra chờ tôi dịu lại hẳn.

Khi tôi mở mắt ra trở lại, vị khán giả duy nhất đã bỏ đi.

Gideon vội vã đứng dậy, mang tôi qua chiếc ghế dài. Anh để tôi tựa lên thành ghế làm cột sống tôi đau buốt.

Tôi ngược nhìn anh theo chiều dọc thân mình. Sao anh không ôm tôi từ phía sau?

Nhưng chỉ một tích tắc sau, tôi không còn quan tâm anh sẽ làm theo cách nào nữa. Tôi rên lên, nhìn ánh mắt anh tối sầm chứa những tia chiếm đoạt, hơi thở đầy bản năng mỗi khi anh chạm vào điểm tận cùng trong tôi.

Tôi bật ra một tiếng rên run rẩy. Sự cọ xát làm cho niềm ham muốn không bao giờ có thể được thỏa mãn đủ của tôi trỗi dậy. Tôi muốn anh, chỉ mình anh thôi.

Chỉ một lúc thôi anh ngả đầu ra sau, hông lắc lư. “Eva, siết lấy anh đi...”

Tôi siết lại làm anh hét lên. Ánh mắt xanh lơ đầy dục vọng dán chặt vào mắt tôi. Anh rùng mình mạnh, bật ra tiếng kêu quàn quại trong sung sướng. Anh lên đỉnh, sung sướng và thật dài.

Tôi chưa kịp lên đỉnh lần nữa, nhưng không hề gì. Tôi nhìn anh như kẻ chiến thắng. Tôi có thể làm điều này cho anh.

Vào lúc này, tôi sở hữu anh cũng như anh sở hữu tôi.

15. Chương 15

Sáng thứ Sáu Trey ở lại ăn sáng cùng tôi và Cary. Tôi ngồi uống cà phê nhìn hai người thân thiết với nhau mà thầm xúc động.

Tôi đã từng có những mối tình nhẹ nhàng kiểu đó nhưng đã không biết quý trọng. Đó là những mối quan hệ đơn giản, thoải mái nhưng lại có phần hơi hụt.

Một cuộc tình có thể sâu đậm đến đâu nếu như hai người không đến được những góc tối sâu thẳm nhất trong tâm hồn nhau? Đó là tình thế khó xử của tôi và Gideon hiện nay.

Vậy là đã qua ngày thứ hai không có Gideon. Tôi muốn tìm gặp xin lỗi anh vì đã bỏ đi. Tôi muốn nói với anh là tôi sẵn sàng ở bên cạnh anh, dù là để lắng nghe hay chỉ chia sẻ trong im lặng. Nhưng tôi đã quá yêu anh nên quá dễ dàng bị tổn thương. Tôi quá sợ hãi việc bị từ chối. Chuyện anh không chịu giúp tôi hiểu rõ hơn về anh lại càng làm tăng nỗi sợ hãi đó. Dù cho hai đứa có làm lành, thì tôi cũng phát điên nếu phải hài lòng với những mảnh vụn quá khứ nhỏ bé mà anh chia sẻ.

Ít ra thì công việc cũng đang trôi chảy. Bữa ăn mừng mà mấy sếp thưởng cho hợp đồng ký được với may mắn khi được làm việc ở đây. Nhưng ngay khi nghe tin là Gideon cũng được mời – dù chưa chắc gì anh đã tới – tôi lập tức quay lại bàn làm việc ngồi lì suốt cả buổi chiều.

Tôi ghé qua phòng tập trên đường về nhà, rồi đi mua vài thứ để làm món mì dẹt với bơ, phô mát và bánh kem trứng ăn tráng miệng – những món ăn khiến dễ buồn ngủ. Tôi chỉ muốn được ngủ để chấm dứt một loạt những câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu, hy vọng sáng thứ Bảy đầu óc sẽ thư thái hơn.

Cary và tôi ngồi ăn tối trong phòng khách. Anh nẩy ra sáng kiến ăn mỳ Ý bằng đũa để làm tôi vui. Cary khen thức ăn ngon, trong khi tôi không cảm thấy mùi vị gì cả. Những lúc anhim lặng tôi lại nghĩ tới chuyện khác, rồi lại tự cảm thấy mình là người bạn chẳng ra làm sao.

“Quảng cáo của Grey Isles khi nào bắt đầu chiếu?” tôi hỏi.

“Anh không biết nữa, nhưng nghe chuyện này nè...” Anh cười. “Em biết là người mẫu nam tụi anh bị đối xử như thế nào rồi đó, trong mấy cuộc thác loạn tập thể là tụi anh bị chuyển đi giống như bao cao su vậy, trừ khi là đang hẹn hò với một người có thể lực. Mà mấy tấm hình chụp hai đứa mình tràn lan trên mạng hôm trước lại vô tình khiến mọi người tưởng anh đang như vậy thật. Anh trở thành một vai phụ trong chuyện tình cảm của em với Cross. Vậy là nhờ em mà anh thành hàng giá cao.”

Tôi cười lớn. “Không cần em thì anh cũng cao giá rồi.”

“Ừ thì thêm một chút cũng đâu có mất gì. Mà công ty gọi anh trở lại quay thêm vài cảnh nữa đó. Anh nghĩ chắc họ định cho anh lên hình nhiều hơn vài phút.”

“Mình phải đi ăn mừng.” Tôi reu.

“Chắc chắn rồi. Khi nào em rảnh thì đi thôi.”

Ăn xong hai đứa ngồi coi lại phim Tron bản gốc. Coi được khoảng hai mươi phút thì điện thoại di động của Cary reo, tôi nghe anh nhắc máy nói chuyện với người quản lý. “Rồi, hai mươi phút nữa tôi sẽ tới, không trễ hơn đâu. Tới nơi tôi gọi nhé.”

“Có việc hả?” Tôi hỏi lúc anh cúp máy.

“Ừ. Anh chàng người mẫu có lịch chụp tối nay tệ quá, không xài được.” Anh nhìn tôi dò xét. “Em muốn đi chung không?”

Tôi duỗi chân trên ghế. “”Thôi, em đang thoải mái.”

“Em chắc mình ổn không?”

“Em chỉ cần giải trí nhẹ nhàng thôi. Nghĩ tới chuyện phải thay đồ là em thấy mệt rồi.” Tôi chỉ muốn mặc cái quần ngủ với cái áo cụt tay thùng lố này suốt mấy ngày cuối tuần. Dù đang đau khổ thế nào thì tôi cũng cần được ăn mặc thoải mái. “Đừng có lo cho em, dạo này đúng là em hơi thê thảm, nhưng em sẽ không sao đâu. Anh cứ đi làm việc vui vẻ đi.”

Cary đi rồi tôi vô bếp lấy rượu uống. Tôi ngừng lại ở quầy bàn bếp, khẽ chạm vào bó hoa mà Gideon tặng hồi cuối tuần trước. Cánh hoa rụng lả tả như nước mắt. Tôi định cắt bớt cành rồi lấy bạch thuốc được giao kèm theo ra bỏ vô nước ngâm, nhưng rồi nghĩ lại thấy cũng không ích gì. Ngày mai tôi sẽ vứt nó đi, coi như thứ cuối cùng còn sót lại của mối tình cũng đã tả tơi không kém.

Chỉ trong một tuần mà tôi với Gideon đã sâu đậm hơn tất cả những mối tình khác tôi có trong vòng hai năm trở lại đây. Tôi sẽ luôn luôn yêu anh vì điều đó. Mà không cần lý do gì, đơn giản là tôi sẽ luôn luôn yêu anh, vậy thôi.

Và đến một ngày nào đó, tôi sẽ không còn đau đớn nhiều như bây giờ.

**

“Dậy đi nào, mèo lười.” Giọng Cary nghe như hát lúc anh giật cái mền ra khỏi người tôi.

“Ừm.. để em ngủ coi.”

“Em có năm phút để đi vô tắm, nếu không là cái phòng tắm ra đây tìm em đó.”

Tôi hé mắt nhìn. Cary đang ở trần, mặc một cái quần đáy thụng. So với vẻ mặt mới ngủ dậy thì anh vẫn đẹp chán. “Sao em phải dậy?”

“Bởi vì khi nằm thì em chỉ ở mãi một chỗ không tiến lên được.”

“Ừi chà, sâu sắc quá. Cary Taylor ạ.”

Anh khoanh tay nhướn mày nhìn tôi. “Mình phải đi sắm đồ.”

Tôi vùi mặt trên gối. “Thôi.”

“Anh nhớ có nghe em nhắc tới một bữa tiệc ngoài trời có nhiều ngôi sao ca nhạc tham dự vào Chủ nhật này thì phải. Anh phải ăn mặc làm sao bây giờ?”

“À, câu hỏi hay đó.”

“Em định mặc gì?”

“Không biết nữa... Lúc đầu em định mặc theo kiểu tiệc trà của Anh quốc, kiểu mặc đầm rồi đội nón này nọ. Bây giờ thì em không chắc lắm.”

Cary nhanh nhẩu gật đầu. “Thì đó. Anh phải đi tìm mua thứ gì sang trọng và gợi cảm, có phong cách mới được.”

Tôi phản đối chiếu lệ rồi bò ra khỏi giường lết vô phòng tắm. Trong lúc tắm tôi lại không khỏi nghĩ tới Gideon, tới cơ thể tuyệt mỹ của anh và tiếng rên của anh khi anh sung sướng. Tôi nhìn đâu cũng thấy Gideon. Thậm chí tôi còn bắt đầu có ảo giác về chiếc Bentley đen ở khắp nơi. Đi tới chỗ nào tôi cũng thấy hình như có một chiếc như vậy đậu ở gần đó.

Cary và tôi ăn trưa rồi lượn qua gần hết các cửa hiệu ở khu Tây và trên đại lộ Madison, xong mới đón taxi xuống khu SoHo. Trên đường đi Cary được hai cô bé mới lớn xin chữ ký, khiến tôi cười hoài không dứt.

“Thấy chưa?” Cary reo lên.

“Thấy cái gì?”

“Mọi người nhận ra anh là từ mấy tấm hình chụp với em đăng trên các trang mạng cá nhân đó, trong mục về em và Cross.”

Tôi khịt mũi. “Mình là chuyện tình cảm của em cũng mang lại chút lợi ích cho người khác.”

Cary có buổi chụp hình lúc ba giờ, tôi đi cùng anh ngồi chờ trong phòng chụp của một tay nhiếp ảnh gia rất to mồm và xắc lảo. Sực nhớ hôm nay là thứ Bảy, tôi ra một góc gọi điện thoại cho bố.

“Con vẫn vui vẻ ở New York chứ hả?” Giọng bố vang lên lẫn trong tiếng điện đàm trên tàu tuần tra của ông.

“Tôi giờ vẫn tốt bố à.” Tôi nói dối, vì nói thật cũng không ích lợi gì cho ai.

Ai đó nói gì với ông ở đầu dãy bên kia mà tôi không nghe rõ. “Chris nói là anh ta thấy con trên tivi hôm nọ, trên mục chuyện đời tư của người nổi tiếng gì đó thì phải. Anh ta cứ hỏi bố suốt đây nè.”

Tôi thở dài. “Bố kêu anh ta đừng xem những mục đó nữa, hại não lắm đó.”

“Vậy là không phải con đang hẹn hò với một trong những người giàu có nhất nước Mỹ hả?”

“Không, còn bố thì sao?” Tôi đánh trống lảng thật nhanh. “Bố có đang hẹn hò với ai không?”

“Không có gì đáng nói cả. Chờ bố chút.” Ông quay qua trả lời một cuộc gọi rồi nói lại với tôi. “Xin lỗi cục cưng, bố phải đi làm việc rồi. Bố nhớ con lắm. Yêu con nhiều.”

“Con cũng nhớ bố. Bố cẩn thận nhé.”

“Chắc chắn rồi. Chào con.”

Tôi cúp máy rồi quay lại chờ Cary làm xong việc. Không có gì làm tôi lại nghĩ tới Gideon. Bây giờ anh đang ở đâu? Anh đang làm gì?

Có khi nào thứ Hai tôi vô sẽ nhận được một đồng hình chụp anh với người phụ nữ khác?

**

Trưa Chủ nhật tôi mượn nhờ một chiếc xe của dưỡng Stanton và anh tài xế Clancy chở tới nhà của gia đình Vidal ở hạt Dutchess. Tôi ngồi trên xe lơ đãng nhìn ra khung cảnh tươi sáng bên ngoài, những bãi cỏ và những cánh rừng xanh mượt trải dài tới tận chân trời. Hôm nay đã là ngày thứ tư không có Gideon. Nỗi đau của mấy ngày trước giờ đây đã trở thành cơn cảm cúm. Cả người tôi nhức nhối như đang cai nghiện, cổ họng lúc nào cũng bỏng rát vì phải nén nước mắt.

“Em có hồi hộp không?”

“Không nhiều. Gideon không có ở đó.”

“Em chắc không?”

“Nếu không chắc thì em đã không đi rồi. Em cũng tự ái mà.” Tôi nhìn Cary nhấp nháy ngón tay trên thành ghế. Hôm qua sau khi lượn qua hết đủ mọi cửa hàng thì Cary chỉ mua một thứ duy nhất, là một chiếc cà vạt bằng da màu đen. Tôi chọc anh suốt cả ngày, không hiểu sao một người có gu thời trang hoàn hảo như anh lại đi mua cái thứ đó.

Anh bắt gặp ánh mắt của tôi. “Sao? Em vẫn không thích cà vạt của anh hả? Anh thấy nó hợp với cái quần jean và áo khoác mà.”

“Cary ơi,” tôi cười, “anh mặc gì mà chả đẹp.”

Đúng là vậy. Cary có thể ăn mặc theo bất cứ phong cách nào, nhờ cái dáng mình đầy hoàn hảo và gương mặt khiến thiên thần cũng phải ghen tị.

Tôi nắm lấy mấy ngón tay đang gõ nhịp của anh. “Anh hồi hộp không?”

“Tối qua không thấy Trey gọi điện.” Anh nói khẽ. “Cậu ấy hứa là sẽ gọi.”

Tôi siết tay anh. “Chỉ là quên gọi điện thôi mà anh, chắc là không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Vậy thì sáng nay cậu ta gọi lại cũng được mà.” Cary cãi. “Trey đâu phải kiểu nghệ sĩ như mấy người trước anh quen. Cậu ta không có quên đâu, mà là không muốn gọi thì có.”

“Cái đồ dở hơi thôi. Yên tâm đi, hôm nay em sẽ chụp thật nhiều hình anh đang tiệc tùng sang trọng và quyến rũ để tới thứ Hai tra tấn hân ta.”

Cary cong môi. “Ồi, lòng dạ đàn bà. Đáng tiếc là Cross không nhìn thấy em hôm nay. Anh mà còn thấy hơi bị nóng người khi thấy em bước ra trong cái đầm này đây.”

“Tởm quá!” Tôi đập vai anh, trừng mắt khi anh lặn ra cười.

Cả hai đứa đều hài lòng khi tìm được cái đầm này. Phần thân áo cắt may vừa khít theo đúng kiểu dành cho tiệc đứng, phía dưới xòe ra từ phần hông, điểm hoa màu trắng. Nhưng phong cách trà - bánh cổ điển chỉ có tới đó.

Phần đặc sắc nằm ở thiết kế cổ vai, cùng với các lớp váy lót bằng lụa xen kẽ màu đen và đỏ sẫm làm cho phần váy phồng lên, thêm mấy bông hoa kết bằng da nhìn có hình dáng như những chiếc chong chóng. Cary chọn từ tủ giày của tôi đôi Jimmy Choo màu đỏ hở mũi và đôi bông tai hồng ngọc hình giọt nước, kết hợp thành một bộ hoàn hảo. Hai đứa quyết định là tôi sẽ để tóc xõa tự nhiên phòng khi đến nơi được yêu cầu phải đội nón. Tóm lại tôi thấy rất tự tin và xinh đẹp.

Clancy đưa chúng tôi qua nhiều cánh cổng có gắn chữ lồng vào nhau, vào một lối đi hình vòng cung theo hướng dẫn của một người phục vụ. Hai đứa xuống xe ở lối vào, Cary phải đỡ tay tôi vì gót giày tôi bị lún xuống lối đi rắc đầy sỏi.

Bước vào dinh thự rộng lớn được xây theo phong cách kiến trúc Tudor của Anh, chúng tôi được cả gia đình Gideon đón tiếp nồng nhiệt – mẹ anh, cha dượng anh, Christopher và em gái anh.

Tôi nhìn cảnh đó và nghĩ nếu có thêm Gideon nữa thì sẽ thật là hoàn hảo. Mẹ và em gái anh cũng có mái tóc đen óng mượt, hàng mi dày và đôi mắt xanh lơ. Cả hai đẹp một cách tinh tế.

“Eva!” mẹ Gideon kéo tôi lại gần, khẽ chạm má. “Bác rất vui là cuối cùng cũng được gặp cháu. Cháu thật là xinh đẹp! Cả cái váy nữa, bác thích lắm.”

“Cảm ơn bác.”

Rồi bà đưa tay vuốt tóc, vuốt mặt tôi, xong còn vuốt xuống hai cánh tay tôi. Tôi thấy khó chịu, vì sự đụng chạm đôi khi có thể khiến căn bệnh của tôi bùng nổ, nhất là với một người lạ. “Tóc cháu vàng tự nhiên hả?”

“Dạ.” Tôi vô cùng bất ngờ và bối rối. Ai lại hỏi một người mới gặp câu đó?

“Thật là tuyệt vời. Hoan nghênh nhé, hy vọng cháu sẽ có một buổi tiệc vui. Gia đình bác rất vui vì cháu đã tới.”

Tôi thấy không thoải mái nên rất mừng khi bà chuyển hướng qua tấn công Cary.

“Còn đây hẳn là Cary rồi.” Bà bắt đầu ngân nga. “Tôi cứ tưởng hai cậu con trai của tôi là đẹp trai nhất hành tinh, giờ biết là mình đã sai. Cậu thật là tuyệt diệu, chàng trai trẻ ạ.”

Cary cười tươi hết cỡ. “Ôi, chắc cháu yêu mất thôi, thưa cô Vidal.”

Bà cười sung sướng. “Thôi nào, cứ gọi tôi là cô Elizabeth, hay Lizzie cũng được nếu cậu dám.”

Tôi quay qua thấy Christopher Vidal Cha đang siết chặt tay mình. Ông nhìn rất giống con trai, cũng đôi mắt xanh lục hơi ngả xám và nụ cười pha nét trẻ con. Tôi ngạc nhiên một cách thích thú khi thấy ông mặc quần ka-ki, giày da mọi với áo len sợi. Nhìn ông giống giáo sư đại học hơn là giám đốc hãng ghi âm.

“Chào Eva. Tôi gọi như vậy được không?”

“Được ạ.”

“Gọi tôi là chú Chris nhé, để phân biệt với Christopher. Ông nghiêng đầu ngắm tôi qua cặp kính gọng màu nâu đồng nhìn hơi tinh quái. “Tôi có thể hiểu sao Gideon lại thích cô như vậy. Cô có đôi mắt xám màu khói, nhưng lại rất trong và ngay thẳng. Có lẽ là đôi mắt đẹp nhất tôi từng thấy, đương nhiên là ngoại trừ của vợ tôi ra.”

“Cảm ơn ạ.” Tôi đỏ mặt.

“Gideon có đến không vậy?”

“Theo cháu biết thì không.” Sao cha mẹ anh lại không biết mà phải hỏi tôi nhỉ?

“Cả nhà luôn mong nó tới mà.” Ông ra hiệu về phía một người phục vụ đang chờ sẵn. “Vui lòng vào bên trong vườn và tự nhiên như ở nhà nhé.”

Christopher đón tôi bằng một cái ôm và hôn lên má, trong khi cô em gái, Ireland, nhìn tôi sững sờ theo kiểu rất thường thấy ở bọn con gái mới lớn. “Chị có mái tóc vàng.”

Khỉ thật. Bộ chuyện Gideon thích tóc nâu đã trở thành luật trong nhà này rồi hay sao? “Còn em có mái tóc nâu rất đáng yêu.”

Cary chìa tay ra cho tôi, may quá.

Khi chúng tôi đi khỏi, anh thì thầm. “Họ có giống như em tưởng tượng không?”

“Mẹ anh ấy thì có lẽ giống, còn ông cha dượng thì không.” Tôi ngoái lại nhìn chiếc đầm dài màu kem trên thân hình mảnh dẻ của Elizabeth Vidal, thầm nghĩ mình biết quá ít về gia đình anh. “Một đứa con riêng thì làm sao mà có thể hưởng công việc kinh doanh của cha dượng mình nhỉ?”

“Cross có cổ phần trong Vidal Records không?”

“Có, chiếm cổ phần áp đảo.”

“Ừm... có thể anh ấy muốn giúp gia đình trong giai đoạn khó khăn của ngành âm nhạc.”

“Vậy tại sao không ượn tiền luôn?”

“Hay vì anh ta lúc nào cũng là một doanh nhân khôn khéo?”

Tôi thở dài, cố xua thắc mắc ra khỏi đầu. Tôi đến đây là vì Cary chứ không phải Gideon, và tôi phải luôn nhắc mình nhớ điều đó.

Vô tới bên trong, tôi thấy một căn lều to trang trí công phu được dựng lên ở khu vườn phía sau. Dù thời tiết rất đẹp, tôi không ra ngoài trời mà chỉ đến ngồi ở một cái bàn trải khăn trắng có hoa văn nổi.

Cary vỗ nhẹ vai tôi. “Em nghỉ ngơi nhé, anh đi xã giao chút.”

“Ra trận đi.”

Cary đi mất.

Tôi ngồi nhăm nháp sâm banh, tán gẫu với bất kỳ ai đến bắt chuyện. Tôi có nghe nhạc của rất nhiều ca sĩ đang có mặt tại đây, nên thấy thích thú khi lén quan sát họ từ chỗ ngồi. Dù xung quanh ai nhìn cũng lịch lãm và có vô số người phục vụ, nhưng không khí nhìn chung rất thoải mái và nhẹ nhàng.

Tôi bắt đầu thật sự thư giãn thì nhìn thấy người mà tôi không bao giờ muốn gặp lại đang bước từ trong nhà ra lối đi vào vườn: Magdalene Perez, đẹp rực rỡ trong chiếc váy lụa mềm màu hồng dài tới gối.

Chợt một bàn tay đặt lên vai tôi siết nhẹ, làm tim tôi đập nhanh vì nhớ lại cái đêm tôi và Cary tới câu lạc bộ của Gideon. Nhưng lần này người bước ra là Christopher.

“Eva này,” Anh kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, rồi chống cùi chỏ lên đầu gối nghiêng người về phía tôi. “Cô có vui không? Không thấy cô tiếp xúc nhiều với mọi người.”

“Tôi đang rất thoải mái.” Quả thế, ít nhất là trong lúc này. “Cảm ơn vì đã mời tôi nhé.”

“Cảm ơn vì đã tới. Bố mẹ tôi rất phấn khởi khi có cô ở đây.” Nụ cười rộng của anh, cùng với cái cà vạt in đầy hình hoạt hình bằng nhựa nổi làm tôi mỉm cười. “Cô đói không? Bánh thịt cua ngon lắm đó, khi nào có người bưng ngang nhớ lấy một cái nhé.”

“Tôi sẽ để ý.”

“Cần gì cứ gọi tôi nhé. Và nhớ nhảy với tôi một bản nữa.” Christopher nháy mắt rồi đứng dậy đi mất.

Ireland ngồi xuống thế chỗ của anh trai, sửa sang quần áo cho đúng kiểu cách. Mái tóc cô bé buông thẳng xuống tới ngang eo, đôi mắt đẹp chân thật hơn so với tưởng tượng của tôi dựa trên những bài báo mà Cary in ra hôm trước. “Chào chị.”

“Chào em.”

“Gideon đâu rồi?”

Tôi nhún vai. “Chị không biết.”

Ireland gật đầu vẻ hiểu biết. “Anh ấy vẫn thích cô độc.”

“Lúc nào anh ấy cũng vậy hả?”

“Em nghĩ vậy. Anh ấy dọn ra ngoài lúc em còn nhớ lắm. Chị có yêu anh ấy không?”

Tôi ngừng thở trong một giây, rồi trả lời đơn giản. “Có.”

“Em cũng nghĩ vậy khi thấy đoạn phim quay hai người ở công viên Bryant.” Cô bé cắn nhẹ môi dưới. “Anh ấy có vui tính không?... Ý là anh ấy thường đối xử với những người xung quanh ra làm sao?”

“Ừm... thì...” Chúa ơi. Có ai ở đây biết chút gì về Gideon không nhỉ? “Chị không nghĩ là anh ấy vui tính, nhưng có thể nói là không hề chán.”

Ban nhạc bắt đầu chơi bài Come fly with me, và Cary lập tức xuất hiện bên cạnh như có phép màu. “Đến lúc làm cho anh đẹp mặt rồi, Ginger.”

“Em sẽ cố, Fred ạ.” Tôi cười với Ireland. “Chị xin phép một chút nhé.”

“Bài này ba phút mười chín giây.” Cô bé chỉnh tôi, chứng tỏ kiến thức trong lĩnh vực kinh doanh của gia đình mình.

Cary dìu tôi ra sàn nhảy vắng hoe và bắt đầu lướt nhanh theo điệu foxtrot. Sau nhiều ngày vật vã đau khổ, người tôi cứng đờ phải mất một lúc mới làm quen được với giai điệu. Ngay sau đó sự đồng điệu lâu năm trở về, hai đứa dìu nhau lả lướt uyển chuyển khắp sàn.

Khi giọng hát nhỏ dần theo tiếng nhạc, hai đứa mới dừng lại, mệt đứt hơi. Tiếng vỗ tay làm chúng tôi ngạc nhiên thích thú. Cary cúi chào lịch lãm, tôi cũng nín tay anh để giữ thăng bằng rồi khẽ nhún gối.

Khi tôi thẳng người dậy, Gideon đang đứng trước mặt. Tôi giật mình bước lùi lại một bước. Anh ăn mặc cực kỳ bê bối so với một buổi tiệc thể này, quần jean và áo sơ mi trắng bỏ ngoài quần, thậm chí không cài nút cổ, tay áo thì xắn cao. Nhưng anh vẫn đẹp trai đến mức có thể khiến tất cả đàn ông đang có mặt phải tủi thân.

Vừa nhìn thấy anh là tôi bị nổi khao khát nhấn chìm. Tôi lơ mơ thấy ban nhạc đang kéo Cary đi, nhưng không thể nào rời mắt khỏi đôi mắt xanh hoang dại đang nhìn mình như thiêu đốt.

“Em làm gì ở đây?” Anh cau có.

Tôi bật lại. “Anh nói cái gì?”

“Em không nên tới đây.” Anh nắm khuỷu tay tôi lôi về hướng ngôi nhà. “Anh không muốn em có mặt ở đây.”

Tôi thấy nhục nhã còn hơn bị anh nhổ vào mặt. Tôi giật tay ra rồi bước nhanh vào nhà, đầu ngẩng cao, thầm mong sẽ ra đến được ngoài xe và sự bảo vệ của Clancy trước khi bật khóc.

Sau lưng tôi nghe giọng ai đó gọi tên Gideon tình tứ, hy vọng cô ả sẽ giữ anh lại đủ lâu để tôi ra khỏi đây.

Lúc bước vô được gian nhà mát rượi tôi tưởng mình đã thoát.

“Eva, đợi đã.”

Tôi co vai lại không muốn nhìn mặt anh. “Biến đi, tôi tự ra về được.”

“Anh chưa nói hết...”

“Tôi thì nói hết rồi.” Tôi quay lại nhìn mặt anh. “Anh không có quyền nói cái giọng đó với tôi. Anh tưởng anh là ai hả? Anh tưởng tôi tới đây vì anh sao? Để được gặp anh rồi được anh ném ột cục xương chắc...để được anh nhớ tới một cách tuyệt vọng hả? Hay biết đâu tôi có thể dụ dỗ lôi anh vô một góc tối tăm dơ bẩn nào đó để làm tình vội vã hòng mong được anh thương hại mà quay trở lại?”

“Em im đi.” Ánh mắt anh nảy lửa, răng nghiến chặt. “Nghe anh đã...”

“Tôi tới đây là vì tôi được báo là anh sẽ không tới. Tôi tới đây là vì sự nghiệp của Cary. Cho nên anh có thể yên tâm quay lại buổi tiệc và quên hẳn tôi đi. Tôi cam đoan với anh là tôi cũng sẽ quên hẳn anh khi bước chân ra khỏi cánh cửa đó.”

“Emi m miệng lại ngay.” Anh nắm tay tôi lắc mạnh đến nỗi hai hàm răng tôi va vào nhau. “Im để nghe anh nói nè.”

Tôi giáng một cú tát nảy lửa làm đầu anh giật sang một bên. “Đừng có đụng vào tôi.”

Gideon gầm lên rồi kéo tôi lại hôn mạnh đến nỗi lìa tay anh giữ chặt tóc để tôi không thể bỏ đi. Tôi cắn mạnh lưỡi rồi tới môi anh, nếm thấy vị máu tuôn ra, nhưng anh vẫn không chịu ngưng. Tôi đánh đấm loạn xạ lên người anh nhưng anh vẫn không lay chuyển.

Ông dương đáng ghét. Nếu không tại ông ta và mẹ tôi thì tôi đã biết vài chiêu Krav Maga rồi.

Nụ hôn của Gideon giống như thể anh đang thèm khát tôi lắm, làm tôi chống cự yếu ớt dần. Mùi hương quen thuộc thơm tho, cơ thể tuyệt vời đang áp sát vào tôi. Thân thể tôi dấy lên phản ứng ngoài mong muốn. Tim tôi như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Trời ơi. Tôi hãy còn muốn anh. Nỗi khao khát ấy chưa bao giờ biến mất.

Anh nhắc bổng tôi lên. Trong vòng tay siết chặt của anh, tôi không thể thở nổi và bắt đầu thấy chóng mặt. Khi anh bế tôi vô một căn phòng rồi đóng sầm cửa lại, tôi chỉ còn có thể phản đối yếu ớt.

Tôi thấy mình bị ép vào một bức tường bằng kính ở phía bên kia của phòng đọc sách, cơ thể hoàn toàn bị Gideon khuất phục. Tay anh di chuyển xuống dưới hông, lần qua lớp đầm chạm tới cái quần lót bằng ren. Anh giật mạnh hông tôi ép sát vào mình để tôi cảm nhận được anh đang cứng đến độ nào. Bên dưới tôi cũng đang run rẩy, nhức nhối vì cơn ham muốn.

Mọi kháng cự biến mất. Hai tay tôi buông xuống, áp vào thành kính. Anh cũng không còn căng thẳng nữa khi tôi đã mềm người đi, miệng anh bắt đầu dịu dàng thành một nụ hôn đồ ngọt.

“Eva.” Anh thở nặng nhọc. “Đừng chống cự nữa, anh không chịu nổi đâu.”

Tôi nhắm mắt. “Buông em ra đi, Gideon.”

Anh áp thật chặt má vào mặt tôi, hơi thở mạnh phả qua hai vai tôi. “Anh không thể. Anh biết em thấy kinh tởm những gì em đã nhìn thấy tối hôm đó... cái chuyện anh làm...”

“Gideon, không phải vậy!” Chúa ơi. Anh tưởng tôi bỏ đi vì lý do đó hả? “Đó không phải là lý do...”

“Anh phát điên lên khi không có em.” Mỗi anh lần dọc theo cổ tôi, làm tôi sung sướng. “Anh không suy nghĩ được gì. Anh không làm việc được, không ngủ được. Cơ thể anh nhức nhối vì nhớ em. Anh sẽ làm cho em yêu anh trở lại. cho anh thử đi.”

Nước mắt chảy dài xuống mặt, đọng lại trên ngực tôi. Gideon nhẹ nhàng nếm lấy.

Nếu anh lại làm tình với tôi thì cả đời này làm sao tôi quên được anh nữa? Còn nếu mọi thứ thật sự chấm dứt thì liệu tôi có sống nổi nữa không?

“Em chưa bao giờ ngừng thèm muốn anh cả.” Tôi thì thầm. “Nhưng anh xúc phạm em. Anh đã làm em bị tổn thương nhiều nhất từ trước đến nay.”

Anh nhìn tôi bối rối. “Anh xúc phạm em hả? Hồi nào?”

“Anh nói dối em, anh đẩy em ra xa.” Tôi đưa hai tay ôm lấy mặt anh. Tôi cần anh hiểu rất rõ điều mình sắp nói. “Quá khứ của anh không khiến em bỏ đi. Chỉ có anh mới khiến em phải bỏ đi. Và đó chính là cái anh đã làm.”

“Anh không biết phải làm gì. Anh không bao giờ muốn em thấy anh như vậy...”

“Đó chính là vấn đề. Em muốn hiểu rõ con người anh, cả cái tốt lẫn cái xấu. Trong khi anh thì muốn giấu đi nhiều thứ. Nếu anh không chịu chia sẻ, tới một lúc nào đó tự mình chắc chắn sẽ mất nhau, là sao mà

em không chịu nổi. Hiện giờ em đã thấy khó sống rồi. Bốn ngày vừa rồi trôi qua như địa ngục. Nếu phải thêm một tuần, hay một tháng nữa, chắc em chết mất.”

“Anh có thể chia sẻ với em mọi chuyện, anh sẽ cố gắng để làm được chuyện đó. Nhưng mà khi anh mới làm sai lần đầu thì em đã bỏ đi. Lúc nào em cũng như vậy hết, anh không chịu được cái cảm giác là cứ hề mỗi lần anh nói hay làm gì sai thì em lại biến mất.”

Môi anh mềm mại khi chạm vào môi tôi. Tôi không tranh cãi nữa. Tôi còn nói được gì khi anh quá đúng?

“Anh đã hy vọng là em sẽ quay lại.” Anh thì thầm. “Nhưng anh không chịu nổi phải xa em thêm nữa. Nếu cần anh sẽ khiêng em ra khỏi đây. Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì để đưa em vào một nơi ở riêng với anh và nói cho ra lẽ.”

Tôi lấp bắp. “Anh hy vọng em quay lại hả? Anh gửi trả chìa khóa cho em, em tưởng mình chia tay rồi chứ?”

Anh ngẩng mặt lên, chuyển giọng nghiêm chỉnh. “Mình không bao giờ chia tay hết, Eva.”

Tôi lặng nhìn anh, trái tim nhức nhối như đang chảy máu vì vẻ đẹp của anh, và cả vì sự đau đớn khổ sở mà anh đang chịu đựng do tôi gây nên.

Tôi nhón chân hôn lên dấu bàn tay tôi để lại trên má anh đỏ bừng, tay vuốt ve mái tóc đen óng ả.

Gideon khuyu gối xuống cho ngang bằng tôi, thở gấp. “Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì em muốn. Cái gì cũng được, chỉ cần em đừng bỏ anh.”

Lúc đó có lẽ tôi nên thấy sợ vì sự mãnh liệt này, nhưng tôi cũng có một đam mê điên cuồng tương tự dành cho anh.

Tôi vuốt ve trên ngực để anh bình tâm lại, rồi nói ra cái sự thật mình đang nghĩ. “Hai đứa mình cứ liên tục làm khổ nhau. Em không thể tiếp tục làm vậy với anh nữa, mà em cũng không thể chịu nổi cái sự thất thường của anh được. Tội mình cần phải chữa bệnh. Rõ ràng tội mình bị mắc chứng rối loạn nghiêm trọng về hành vi.”

“Anh có đến gặp bác sĩ Petersen hôm thứ Sáu. Anh đã đăng ký làm bệnh nhân rồi, và nếu em đồng ý, mình sẽ điều trị chung. Anh nghĩ nếu em tin tưởng ông ấy thì anh cũng sẽ tin tưởng ông ấy.”

“Bác sĩ Petersen hả?” Tôi nhớ lại cú giật mình khi thoáng thấy một chiếc Bentley đen trở tới ngay lúc Clancy lái xe rời khỏi phòng khám hôm thứ Năm. Lúc đó tôi tự nhủ là mình bị hoang tưởng. Suy cho cùng thì có vô số xe hơi màu đen ở thành phố này. “Anh theo dõi em hả?”

Anh thở dài, không chối.

Tôi kiềm chế cơn giận. Tôi có thể tưởng tượng cảm giác anh cảm thấy tệ hại như thế nào khi phải phụ thuộc quá nhiều vào một người mà anh không điều khiển được. Vào ngay lúc này thì điều quan trọng nhất là anh có thành ý muốn cố gắng và đã có hành động cụ thể chứ không chỉ nói suông. “Sẽ rất vất vả đó, Gideon à.” Tôi cảnh báo.

“Anh không sợ vất vả.” Suốt này giờ anh vẫn không ngừng vuốt ve tôi, như thể việc đụng chạm vào tôi bằng xương bằng thịt cần thiết như hít thở vậy. “Anh chỉ sợ mất em thôi.”

“Anh cần em.” Môi anh lướt dần xuống cổ tôi. “Anh cần phải ở trong em...”

“Không, trời ạ, không phải ở đây.” Nhưng chính tôi còn nghe thấy sự yếu đuối trong lời phản đối đó. Tôi cũng muốn anh ở mọi nơi, mọi lúc, bằng mọi cách...

“Phải là ở đây.” Anh nói khẽ, rồi quỳ xuống. “Phải là ngay bây giờ.”

Anh nhẹ nhàng vén cái đầm lên tới hông rồi bắt đầu hông, không ngừng chuyển động.

Tôi thở mạnh, cổ đẩy ra, nhưng hoàn toàn bất lực. Tôi không làm gì được khi sau lưng là tấm kính dày, còn trước mặt là Gideon đang hùng hực quyết tâm, một tay giữ tôi lại, tay kia gần như nhấc hẳn chân tôi lên.

Đầu tôi áp chặt vào bức vách, sức nóng lan tỏa theo mạch máu từ cái chỗ mà anh đang làm cho tôi điên đảo. Hai tay tự động ôm anh đáp anh lại. Tóc anh chạm vào làm tôi càng bị khiêu khích, nhưng đồng thời sự nhột nhạt cũng khiến tôi nhận thức được mọi thứ xung quanh.

Tôi và Gideon đang ở trong căn nhà của cha mẹ anh, giữa một buổi tiệc toàn những người nổi tiếng, và Gideon thì đang quỳ gối, rên rỉ trong cơn thèm khát, làm dấy lên ham muốn giữa hai chân tôi. Anh biết rõ phải làm gì với tôi, biết rõ tôi muốn cái gì. Anh không chỉ khéo léo mà còn thấu hiểu bản năng của tôi. Cả hai thứ đó kết hợp lại khiến tôi bị nghiện.

Tôi run lên bần bật, mí mắt trĩu nặng vì khoái cảm. “Gideon ơi... anh làm em... bây giờ.”

Không đáp lại, anh liên tục những động tác như trêu chọc khiến tôi không còn biết xấu hổ gì nữa. Có một cái đó gần như sung bái khi anh tận hưởng cơ thể tôi, như thể chuyện làm tôi sung sướng là điều quan trọng như chính máu thịt của anh.

Tôi rít lên qua kẽ răng, đầu óc văng vất vì mấy ly sâm banh cộng với mùi hương nồng đậm của Gideon và sự hưng phấn của chính mình. Ngực tôi căng cứng như sắp nổ tung khỏi cái áo lót bó chặt, cả người run lên. “Sắp lắm rồi.”

Một tiếng động ở phía bên kia căn phòng làm tôi sợ cứng người, ánh mắt nhìn sững vào Magdalene, người cũng đang nhìn tôi trân trối. Cô ả đứng chôn chân ngay sau cánh cửa, mắt mở to, miệng há hốc khi nhìn thấy tấm lưng và cái đầu của Gideon bên dưới tôi.

Nhưng anh đang quá mải mê nên không để ý. Anh đã chạm tới nơi nhạy cảm nhất bên trong tôi.

Mọi thứ đột nhiên thắt chặt dữ dội, rồi buông ra trong cơn khoái cảm ào ạt.

Cơn cực khoái bùng lên ra như lửa. Gideon giữ tôi lại khi đầu gối nhũn ra chờ tôi dịu lại hẳn.

Khi tôi mở mắt ra trở lại, vị khán giả duy nhất đã bỏ đi.

Gideon vội vã đứng dậy, mang tôi qua chiếc ghế dài. Anh để tôi tựa lên thành ghế làm cột sống tôi đau buốt.

Tôi ngược nhìn anh theo chiều dọc thân mình. Sao anh không ôm tôi từ phía sau?

Nhưng chỉ một tích tắc sau, tôi không còn quan tâm anh sẽ làm theo cách nào nữa. Tôi rên lên, nhìn ánh mắt anh tối sầm chứa những tia chiếm đoạt, hơi thở đầy bản năng mỗi khi anh chạm vào điểm tận cùng trong tôi.

Tôi bật ra một tiếng rên run rẩy. Sự cọ xát làm cho niềm ham muốn không bao giờ có thể được thỏa mãn đủ của tôi trỗi dậy. Tôi muốn anh, chỉ mình anh thôi.

Chỉ một lúc thôi anh ngả đầu ra sau, hông lắc lư. “Eva, siết lấy anh đi...”

Tôi siết lại làm anh hét lên. Ánh mắt xanh lơ đầy dục vọng dán chặt vào mắt tôi. Anh rùng mình mạnh, bật ra tiếng kêu quặn quại trong sung sướng. Anh lên đỉnh, sung sướng và thật dài.

Tôi chưa kịp lên đỉnh lần nữa, nhưng không hề gì. Tôi nhìn anh như kẻ chiến thắng. Tôi có thể làm điều này cho anh.

Vào lúc này, tôi sở hữu anh cũng như anh sở hữu tôi.

16. Chương 16

Gideon nằm cuộn người, tóc rũ lên ngực tôi. “Chúa ơi, mấy ngày vừa rồi không có em anh không sống nổi. Ngay cả mấy tiếng đồng hồ ngồi trong văn phòng thôi cũng đã là quá sức chịu đựng rồi.”

Tôi vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi của anh. “Em cũng nhớ anh nữa.”

Anh dụi đầu vào ngực tôi. “Khi không có em, anh thấy... Đừng bỏ đi nữa nhé Eva. Anh không chịu đựng nổi.”

Anh kéo tôi đứng dậy, bên dưới vẫn giữ nguyên ở trong tôi cho tới khi chân tôi chạm đất. “Đi về nhà với anh đi.”

“Em không bỏ Cary lại được.”

“Vậy thì kêu anh ta về luôn. Khoan cần nhằn đã, anh hứa sẽ giúp Cary đạt được cái mà anh ta muốn có được từ buổi tiệc này. Ở lại đây cũng không ích gì đâu.”

“Lỡ anh ấy đang chơi vui thì sao.”

“Anh không muốn em ở đây.” Giọng anh bỗng nghe như ra lệnh.

“Anh có biết mỗi lần anh nói câu đó là em thấy khó chịu lắm không?” Tôi khẽ la lên, ngực đau thắt. “Em có bị làm sao không mà anh không muốn cho em ở gần người nhà anh hả?”

“Không phải vậy cưng à.” Anh ôm tôi vào lòng. “Không phải tại em, mà là tại cái chỗ này. Anh không muốn... anh không thể ở đây. Em muốn biết anh thấy gì trong cơn ác mộng không? Chính là ngôi nhà này.”

“Ôi...” Bụng tôi thắt lại, vừa lo lắng vừa thất vọng. “Em xin lỗi. Em không biết.”

Chắc tôi nói nghe tội tội, nên anh hôn lên trán tôi. “Lúc này anh hung dữ với em, anh xin lỗi nhé. Mỗi lần ở đây là anh lại dễ nổi cáu, nhưng anh biết đó cũng không phải là lý do để lớn tiếng với em.”

Tôi đưa cả hai tay ra vuốt mặt anh, cố nhìn thật sâu vào trong những cảm xúc hỗn loạn mà anh luôn che giấu. “Đừng bao giờ xin lỗi vì sống thật với mình trước mặt em nữa. Đó chính là cái em muốn. Em muốn làm nơi trú ẩn an toàn của anh, Gideon à.”

“Em là nơi trú ẩn của anh. Có thể em chưa hiểu thôi, nhưng anh sẽ tìm cách làm cho em hiểu. Về nhà với anh đi, anh có mua cho em mấy thứ này.”

“Em thích được tặng quà lắm.” Nhất là quà của anh, người tự nhận mình là không biết lãng mạn.

Anh cẩn thận ra khỏi người tôi.

“Khỉ thật.” Anh lẩm bẩm. “Anh lại cứng nữa rồi.”

Tôi nhìn chằm chằm vào cái chỗ đầy nam tính của anh, lại thấy hơi rạo rực. “Anh không làm gì được nữa đâu.”

“Còn lâu mới không được.” anh ôm trọn lấy tôi. Cảm giác khoan khoái lan tỏa như dòng rượu ấm chảy khắp trong mạch máu. Tôi vô cùng mãn nguyện khi biết rằng Gideon tìm thấy hạnh phúc trên thân thể mình.

“Trước em anh thấy mình giống như con thú hoang vậy. Anh muốn đánh dấu em, muốn sở hữu em thật trọn vẹn để giữa hai đứa mình không còn bất kỳ khoảng cách nào nữa.”

Hông tôi bắt đầu di chuyển vì cơn ham muốn ban nãy bị lời nói và bàn tay anh khơi mào trở lại. Tôi không muốn phải khổ sở chờ đợi tới khi về nhà mới được sung sướng lần nữa. Trước anh, tôi cũng bản năng không kém. Sự hòa hợp về thể xác khiến anh không bao giờ làm tôi bị đau, điều này cho tôi cảm giác tự do thật sự.

Tôi cầm cổ tay anh nhẹ nhàng đẩy ra sau lưng mình, lấy hết can đảm nói nhỏ. “Đánh dấu em ở đây đi.”

Anh sưng người, thở mạnh. “Anh không thể...”, rồi dứt khoát hơn, “Anh không làm từ phía sau.”

Nhìn vào mắt anh, tôi thấy cái gì đó tối tăm, đau đớn.

Chẳng lẽ trong biết bao nhiêu thứ trên đời thì chúng tôi lại có cùng một cơn ác mộng...

Cơn dục vọng bỗng biến thành tình yêu mãnh liệt. Lòng đau nhói, tôi thú nhận. “Em cũng vậy. Ít nhất là không phải do tự nguyện.”

“Vậy thì... tại sao?” Giọng anh bỗng rồi làm tôi xúc động.

Tôi ôm chầm lấy anh, áp mặt vào lắng nghe nhịp tim đang hoảng loạn. “Vì em tin rằng anh sẽ xóa được dấu vết của Nathan.”

“Ôi, Eva ơi.” Gideon hôn lên tóc tôi.

Rúc sâu hơn vào ngực anh, tôi nói. “Anh cho em cảm giác an toàn.”

Hai đứa ôm nhau một lúc lâu. Tôi lắng nghe hơi thở anh nhẹ dần, nhịp tim chậm đều lại, hít vào thật nhiều mùi da thịt anh đang nồng nàn cơn ham muốn thể xác.

Khi ngón tay anh chỉ lướt nhẹ như tơ trên người tôi, tôi lặng người, ngẩng lên. “Gideon?”

“Sao em lại chọn anh?” Anh hỏi dịu dàng, đôi mắt đầy tâm sự. “Em biết là anh có vấn đề mà. Em đã thấy anh... cái đêm mà em gọi anh dậy đó. Em thấy mà. Sao em còn có thể tin tưởng giao thân xác mình cho anh nữa.”

“Em tin ở con tim mình.” Tôi xoa cặp lông mày đang nhíu lại của anh. “Lúc nào anh cũng có thể trả cái thân xác này lại cho em mà, Gideon. Em nghĩ anh là người duy nhất có thể làm chuyện đó.”

Anh nhắm mắt, tựa đầu lên trán tôi. “Em có mật-mã-an-toàn không, Eva?”

Tôi giật mình, ngẩng lên nhìn anh lần nữa. Trong nhóm điều trị của tôi có vài người từng nhắc tới mối quan hệ kiểu nô lệ. Có những người muốn hoàn toàn làm chủ đối phương trong khi quan hệ tình dục, ngược lại có những người lại muốn bị khống chế, hành hạ và chỉ thấy sung sướng khi bị đau. Đối với những người này thì mật-mã-an-toàn là một cách ra hiệu cho người kia biết là cần phải dừng lại. Nhưng tôi không hiểu chuyện này thì có liên quan gì tới tôi và Gideon chứ?

“Anh có không?”

“Anh không cần.” Ngón tay anh lúc này không còn ngập ngừng chậm rãi nữa. Anh hỏi lại. “Em có mật-mã-an-toàn không, Eva?”

“Không. Em chưa bao giờ cần cả. Em ổn với anh mà.”

Mặt anh giãn ra khi nghe câu trả lời của tôi. “May quá. Chứ nếu không chắc anh chịu thua.”

Tay anh vẫn xoa bóp cơn khao khát của tôi. Chỉ có Gideon mới làm được như vậy, khiến tôi quên ngay những chuyện vừa mới xảy ra. Với anh, tôi không bao giờ lo lắng hay sợ sệt trong tình dục. Để đáp lại, tôi muốn dâng hiến cho anh thân thể mình, cái thân thể đã được anh giải phóng khỏi nỗi ám ảnh quá khứ.

Có tiếng điểm giờ từ chiếc đồng hồ treo gần cửa.

“Gideon, mình vô đây này giờ cũng lâu, sợ có người sẽ đi tìm đó.”

Anh khẽ chạm vào bông hoa trên váy tôi. “Em lo hả?”

Tôi nhúc nhích, rạo rực mong mỏi. “Em không quan tâm tới chuyện gì hết, em chỉ cần biết là anh đang chạm vô người em thôi.”

Anh luồn một tay vào tóc để giữ đầu tôi lại. “Em có bao giờ thích làm từ phía sau không?”

“Chưa bao giờ là tự nguyện hết.”

“Vậy mà em tin tưởng anh và muốn anh làm cho em?” Anh hôn lên trán rồi lần tay xuống.

Tôi ôm eo anh. “Anh không cần phải làm vậy...”

“Cần chứ.” Giọng anh quyết đoán một cách đáng sợ. “Anh phải là người cho em bất cứ thứ gì mà em muốn. Anh muốn em vui, bằng bất cứ giá nào.”

“Cảm ơn cưng.” Hông tôi xoay chuyển liên tục trong lúc anh nhẹ nhàng bơi trơn cho tôi. “Em cũng muốn cho anh cái anh cần.”

“Em biết anh cần cái gì mà, Eva. Anh có cảm giác kiểm soát được mọi thứ.” Miệng anh lướt lên môi tôi. “Cái em muốn anh làm sẽ khơi gợi lại những ký ức đau đớn, anh sẽ chiều ý em, nhưng mình phải rất là cẩn thận.”

“Em biết.”

“Lòng tin là thứ xa xỉ cho cả hai đứa mình, nếu đánh mất thì sẽ không còn gì hết. Em phải chọn một mật-mã-an-toàn ình, nên chọn từ nào gọi cho em liên tưởng tới sức mạnh.”

Ngón tay anh ấn mạnh hơn.

“Crossfire.”

“Nghe hay đó.” Anh chạm vào rồi rút ran gay.

Khi anh ấn thêm lần nữa, tôi căng người ra, cái cảm giác bị xâm nhập đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng và mạnh mẽ.

Cũng như trước đây, tôi bỗng buông xuôi, mất hết sức mạnh.

“Em có sao không?” Gideon hỏi khi thấy tôi tựa hẳn vào anh. “Anh ngừng lại nhé?”

“Đừng, cứ tiếp đi anh.”

Khi Gideon tiến vào thêm chút nữa, tôi bắt lực ghi chặt lấy anh. “Em chặt quá, nóng hổi. Đau không?” Anh thì thầm.

“Không sao mà.”

Gideon lặp lại. Tôi rùng mình sung sướng, không ngờ cái cảm giác từ phía sau lại tuyệt vời như vậy.

“Em thấy sao?” Giọng anh hơi khàn.

“thích lắm. Anh làm gì em cũng thấy thích.”

Anh lặp lại nữa. Tôi dựa hẳn ra phía trước, ngực áp chặt vào anh. Tay còn lại anh giữ trên tóc để kéo đầu tôi hơi ngả ra ột nụ hôn sâu. Môi hai đứa quấn lấy nhau nhanh và điên cuồng hơn khi tôi ngày càng rạo rức.

“Em đẹp quá.” Giọng anh thì thầm êm ái. “Anh thích làm cho em sung sướng, thích nhìn thấy em bùng nổ.”

“Gideon ơi.” Tôi đắm chìm trong niềm hạnh phúc được anh yêu thương và chiếm đoạt. Bốn ngày vừa qua làm tôi nhận ra nếu không có anh tôi sẽ đau khổ biết đường nào, và cuộc đời sẽ hoàn toàn vô vị. “Em cần anh.”

“Anh biết.” Anh lại hôn làm đầu óc tôi váng vất. “Anh đây. Em sẽ được sung sướng, thật nhiều.”

Tay tôi run rẩy lần tìm anh. Hai đầu gối mềm nhũn, tôi ôm lấy vai anh rồi úp mặt vào cổ anh.

Gideon buông tóc tôi ra, vòng tay ra sau lưng giữ tôi sát lại.

“Eva ơi.” Ngón tay anh nhanh hơn lên. “Em có biết em đang làm gì anh không?”

Tôi mơ hồ nghe mình bật ra một tiếng rên bất lực. Mọi giác quan bị choáng ngợp bởi những gì đang diễn ra, mùi hương nồng nàn của anh, cái thân thể ấm áp, cái sung sướng từ phía sau, từ phía trước. Tôi bị anh bao vây, được anh lấp đầy, và hạnh phúc vì được anh sở hữu. Cảm giác ấy đến rất gần, không chỉ từ những đê mê xác thịt, mà còn từ cái ý thức là anh đã sẵn sàng liều lĩnh một lần nữa vì tôi.

Ngón tay anh bỗng dừng lại làm tôi bật thốt một tiếng.

“Suyt! Có người tới.” Anh thì thầm.

“Chúa ơi! Hồi nãy Magdalene có vô đây nhìn thấy mình, hay là cô ả nói với...”

“Đừng nhúc nhích.” Gideon không buông tôi ra. Anh đứng nguyên tại chỗ, vẫn chiếm lấy tôi từ cả phía trước lẫn phía sau, đưa tay vuốt lưng tôi cho cái đằm thắm thấm lại. “Áo của em che hết không thấy gì đâu.”

Tôi úp mặt vào ngực áo anh, lưng quay ra cửa.

Cửa mở. Một thoáng im lặng, rồi có giọng nói vang lên. “Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Là Christopher. Tôi không quay lại được, thật là kỳ cục.

“ Dĩ nhiên.” Gideon đáp nhẹ nhàng, bình thản. “ Cậu cần gì?”

Tôi hoảng hồn khi Gideon lại tiếp tục đẩy ngón tay ra vào, nhẹ và chậm hơn để vấy tôi không bị động đậy. Tôi vốn đã bị kích thích tột độ trước đó, bầu chặt ngón tay lên cổ anh. Cảm giác hoảng sợ vì sự có mặt của Christopher chỉ làm tăng thêm cơn hưng phấn của tôi mà thôi.

“Eva?” Christopher lên tiếng gọi.

Tôi nuốt nước bọt. “Ừ, tôi đây.”

“Cô có sao không?”

Gideon sửa lại thế đứng để tiếp tục di chuyển bên trong tôi, xương chậu áp mạnh vào chỗ tôi đang rạo rục.

“Tôi... không sao. Bọn tôi chỉ đang... nói chuyện, về bữa ăn tối đó mà.” Tôi nhắm mắt khi ngón tay Gideon chuyển động. Cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ ra mất thôi, tôi đã bị kích thích tới mức không thể ngừng được nữa.

Tôi nghe ngực Gideon rung nhẹ khi anh lên tiếng. “Nếu cậu để bọn tôi yên thì sẽ xong sớm thôi. Tóm lại là cậu cần gì?”

“Mẹ tìm anh đó.”

“Để làm gì?” Gideon lại dịch chuyển hông, phía trước đẩy mạnh cùng lúc ngón tay đưa vào sâu thật nhanh.

Tôi lên đỉnh, cắn răng vào ngực anh để cơn sung sướng không bật thành tiếng. Anh bật tiếng rên khẽ, giật nhẹ người rồi cũng tuôn trào nóng hổi.

Cuộc đối thoại sau đó chìm mất giữa những âm thanh sôi sục trong huyết quản tôi. Christopher nói thêm gì đó, Gideon trả lời, rồi có tiếng đóng cửa.

Sau đó Gideon cầm tay dắt tôi vào phòng tắm lấy khăn thấm nước và xà bông loãng lau sạch cho tôi, rồi mới lau ỉnh. Sự chăm sóc ngọt ngào đó chứng tỏ dù ham muốn của anh có vẻ bản năng và hoang dại, nhưng mặt khác anh cũng coi tôi như báu vật.

“Em không muốn mình cãi nhau nữa.” Tôi nói vọng xuống từ chỗ ngồi trên thành bồn rửa.

Anh bỏ cái khăn vô thùng rác rồi sửa sang quần áo. Xong anh bước tới vuốt mấy ngón tay mát lạnh lên má tôi. “Cưng à, mình không có cãi nhau. Mình chỉ cần học cách để không làm nhau hoảng sợ nữa thôi.”

“Anh nói nghe dễ lắm.” Tôi lẩm bẩm. Nếu nói tôi và anh còn trong trắng thì nghe thật nực cười, nhưng xét về mặt tình cảm thì cũng có thể cho là như vậy. Cả hai đều lóng ngóng vụng về, vô cùng háo hức muốn để lại ấn tượng tốt mà không hề biết mình chỉ đang nhìn thấy bề nổi của tảng băng.

“Dễ hay khó không quan trọng. Mình buộc phải vượt qua.” Anh vuốt lại tóc tôi cho ngay ngắn. “Về tới nhà mình sẽ nói chuyện nhiều hơn. Anh nghĩ anh biết mấu chốt của vấn đề rồi.”

Lời tuyên bố chắc nịch và đầy quyết tâm của anh xoa dịu nỗi lo sợ của tôi trong mấy ngày qua. Tôi nhắm mắt tận hưởng cảm giác khoan khoái khi tay anh chạm vào da đầu. “Mẹ anh có vẻ giật mình khi thấy tóc em màu vàng đó.”

“Vậy hả?”

“Mẹ em cũng ngạc nhiên, không phải vì em tóc màu vàng, mà là vì anh thích em.”

“Vậy hả?”

“Gideon!”

“Hả?” Anh hôn lên chóp mũi rồi nắm tay tôi.

“Em không phải là kiểu phụ nữ anh thường quen phải không?”

Anh nhướn mày, “Anh chỉ có một kiểu phụ nữ thôi: Eva Tramell. Chấm hết.”

Tôi đảo mắt. “À há. Sao cũng được.”

“Mà chuyện đó thì quan trọng gì chứ. Em là người anh yêu mà.”

“Ừ, không quan trọng. Em chỉ tò mò thôi. Thường người ta ít khi thay đổi sở thích lắm.”

Anh vòng tay qua eo tôi. “May cho anh là anh giống với mẫu người em thích.”

“Gideon à, anh chả giống mẫu người nào hết.” Tôi dài giọng. “Tự anh là một kiểu riêng rồi.”

Mắt anh sáng rỡ. “Nhưng mà em thích đúng không?”

“Thì anh biết mà. Cho nên em nghĩ mình nên ra khỏi đây trước khi tụi mình lại bắt đầu dính nhau như sam lẫn nữa.”

Anh áp má với tôi, thì thầm. “Chỉ có em mới làm anh bị kích thích ở cái nơi luôn khiến anh sờn gai ốc này. Cảm ơn Eva, em đúng là người anh cần.”

“Gideon ơi.” Tôi quẩn cả hai tay hai chân quanh người anh, kéo anh sát lại. “Vậy ra anh phải tới đây là để đưa em đi khỏi cái nơi anh ghét phải không?”

“Vì em anh có đi vô địa ngục cũng được, Eva à. MÀ chỗ này cũng không khác địa ngục gì mấy.” Gideon thở nặng nhọc. “Lúc biết em sẽ tới đây anh định tới nhà bắt em qua nhà anh đó chứ. Mà em phải tránh xa Christopher ra.”

“Sao anh cứ hay nói câu đó vậy? Cậu ta có vẻ tử tế mà.”

Gideon nhích người ra, tay buông khỏi tóc tôi, nhưng ánh mắt hai đứa vẫn dán chặt vào nhau. “Christopher ganh đua với anh kinh khủng lắm, mà tính tình nó lại không bình thường nên nó có thể sẽ rất nguy hiểm. Nó tiếp cận em là vì biết nếu dùng em thì nó sẽ làm hại được anh. Chuyện này em phải tin anh mới được.”

Gideon chắc phải có lý do chính đáng mới nghi ngờ người em cùng mẹ khác cha của mình như vậy. Vậy là lại thêm một chuyện anh chưa kể với tôi. “Đương nhiên là em tin anh. Em sẽ giữ khoảng cách.”

“Cảm ơn em.” Anh nhắc tôi đứng xuống đất. “Giờ mình đi tìm Cary rồi biến khỏi chỗ này đi.”

Hai đứa nắm tay nhau đi ra. Trời đang tối dần, tôi hơi ngượng khi thấy mình đã biến đi quá lâu. MÀ bây giờ tôi còn đang không mặc quần lót nữa chứ. Cái quần đã rách của tôi đang nằm gọn trong túi quần jeans của Gideon.

Lúc bước vô tới căn lều, Gideon quay đầu qua tôi. “Đáng lẽ anh phải nói lúc mới gặp em. Hôm nay em đẹp lắm cưng à. Bộ đầm rất hợp với em, cả cái đôi giày đỏ mới gọi đó nữa.”

“Vậy hả, vậy thì nó mới gọi thành công rồi.” Tôi huyếch vai anh. “Cảm ơn anh.”

“Về lời khen hay về vụ mới gọi thành công?”

“Suýt!” Tôi đỏ mặt.

Giọng cười của anh khiến tất cả phụ nữ, cả vài người đàn ông ngồi gần đó ngoái lại nhìn. Anh kéo tôi lại hôn lên môi một tiếng thật kêu.

“Gideon!” Mẹ anh bước nhanh tới, mắt long lanh, trên gương mặt đẹp là nụ cười hết cỡ. “Con tới mẹ vui quá.”

Có vẻ bà đang định ôm anh, nhưng Gideon bỗng đổi tư thế đứng, làm xung quanh anh đột nhiên như có một từ trường lạ, khiến cả tôi cũng bị ảnh hưởng.

Elizabeth đột ngột dừng lại.

“Mẹ.” Gideon chào bà bằng thái độ lạnh như băng. “Mẹ có thể cảm ơn Eva về sự có mặt của tôi. Tôi tới để đưa Eva về.”

“Nhưng con bé đang vui mà, phải không Eva? Con nên ở lại vì Eva.” Elizabeth nhìn tôi cầu cứu.

Tôi khẽ siết tay Gideon. Đương nhiên là tôi sẽ làm theo lời anh, chuyện đó không cần phải hỏi. Nhưng tôi ước gì mình biết lý do tại sao anh lại lạnh lùng với người mẹ có vẻ yêu thương anh như vậy. Ánh mắt bà tha thiết nhìn anh, nhìn cái gương mặt có những đường nét của chính mình, như muốn uống lấy từng chút một. Đã bao lâu rồi bà không được gặp anh?

Rồi tôi chợt nghĩ có khi nào là tại vì bà đã yêu thương anh quá mức...

Nỗi khiếp sợ làm tôi tê cứng.

“Đừng có lỗi Eva vào đây.” Anh xoa bàn tay đang nắm lại lên lưng tôi. “Mẹ có cái mẹ muốn rồi, mẹ gặp cô ấy rồi/.”

“Hay tuần sau hai đứa về ăn tối nhé?”

Anh nhướn mày thay cho câu trả lời. Bỗng ánh mắt anh chuyển sang hướng khác làm tôi nhìn theo, thấy Cary đang bước ra từ một bụi cây, trên tay ẩm một cô ca sĩ nổi tiếng. Gideon ra dấu gọi anh lại.

“Ôi, không phải cả Cary cũng đi về chứ.” Elizabeth phản đối. “Cậu ta là linh hồn của buổi tiệc mà.”

“Tôi cũng nghĩ là mẹ sẽ thích anh ta.” Gideon hơi nhe răng, nhưng không giống nụ cười chút nào. “Nhưng mẹ nên nhớ rằng, anh ta là bạn của Eva, tức là cũng là bạn của tôi.”

Tôi nhẹ cả người khi Cary bước tới, phá tan bầu không khí căng thẳng bằng vẻ tự nhiên thoải mái thường trực.

“Anh tìm em này giờ.” Cary nói với tôi. “Hy vọng là em muốn về rồi. anh đã nhận được cú điện thoại mà anh đang chờ.”

Nhìn cặp mắt sáng rõ của anh là tôi biết ngay Trey đã gọi điện. “Ừ, tụi em về được rồi.”

Cary và tôi đi một vòng để chào tạm biệt và cảm ơn mọi người. Gideon đi bên cạnh tôi như cái bóng, thái độ chừng mực nhưng cũng cực kỳ bằng quan.

Lúc cả ba đang đi vô nhà thì tôi thấy Ireland đang đứng một góc nhìn Gideon chăm chú. Tôi ngừng lại nói với anh. “Anh qua gọi em gái anh lại đây để chào tạm biệt đi.”

“Cái gì?”

“Cô bé đang đứng phía bên trái anh đó.” Tôi giả vờ nhìn sang phải, thầm nghĩ chắc Ireland rất ngưỡng mộ anh trai cả.

Anh vẫy tay cho Ireland một cách cộc cằn. Cô bé chậm rãi bước qua, gương mặt xinh đẹp cố làm ra vẻ chẳng thiết gì. Tôi khẽ lắc đầu ra hiệu cho Cary, tự nhiên nhớ lại hồi mình bằng tuổi đó.

“Nghe nè.” Tôi siết tay Gideon. “Anh hãy nói với Ireland là anh lấy làm tiếc vì hôm nay không có nhiều thời gian để trò chuyện, nhưng cô bé có thể gọi điện cho anh khi cần.”

Gideon nhúu mày nhìn tôi. “Trò chuyện gì chứ?”

Tôi vuốt bắp tay anh. “thì nếu có cơ hội là tự cô bé sẽ có chuyện để nói thôi đó mà.”

Anh cau có. “Nó là một đứa con gái mới lớn, sao anh phải để nó tra tấn lỗ ta anh chứ?”

Tôi nhón chân nói nhỏ vào tai anh. “Coi như em nợ anh một lần đi.”

“Em đang âm mưu chuyện gì phải không?” Anh nhìn tôi cảnh giác, rồi hôn lên môi tôi. “Cứ coi như là em nợ anh, nhưng bao nhiêu lần thì quyết định sau.”

Tôi gật đầu. Cary ra vẻ ngạc nhiên, lấy một ngón tay vòng qua ngón tay khác, ra ý nói tôi đã hoàn toàn bị Gideon khống chế.

Cũng đúng thôi, khi mà trái tim tôi đã thuộc về anh.

Tôi ngạc nhiên khi thấy Gideon nhận lại chìa khóa xe từ người phục vụ. “Anh lái xe hả? Angus đâu?”

“Hôm nay là ngày nghỉ.” Anh lại dí mũi vào trán tôi. “Mà anh không nghỉ được vì nhớ em quá.”

Gideon mở cửa cho tôi ngồi vào ghế trước, rồi dừng lại một chút trước mũi xe, ra hiệu bằng mắt với hai người đàn ông mặc đồ đen đang đứng cạnh một chiếc Mercedes cầu cạnh cũng màu đen. Hai người này gật nhẹ đầu rồi lên xe, chạy theo sát ngay phía sau chúng tôi.

“Vệ sĩ hả?” Tôi hỏi.

“Ừ. Lúc nghe nói em ở đây anh đi nhanh quá nên họ không theo kịp.”

Cary về với Clancy, nên Gideon và tôi về thẳng nhà anh. Ngồi nhìn anh lái xe bỗng tôi lại thấy rạo rực. Anh điều khiển chiếc xe đắt tiền cũng không khác gì cách anh điều khiển mọi việc khác, tự tin, hung mãnh nhưng làm chủ tình thế một cách khéo léo. Gideon chạy nhanh nhưng không ẩu, vượt qua các khúc cua dễ dàng và thẳng một mạch về thành phố. Đường đi vắng vẻ cho tới khi chúng tôi về tới Manhattan.

Về tới nhà hai đứa đi thẳng vô phòng tắm. Gideon làm như anh không thể nào ngừng chạm vào người tôi được. Anh tắm rửa cho tôi từ đầu đến chân, lấy khăn lau khô rồi mặc cho tôi một cái áo choàng lụa thêu hoa và có ống tay áo kiểu Nhật. Xong anh lôi trông ngăn kéo ra một cái quần cùng màu ỉnh.

“Em không có quần hả?” Tôi nghĩ tới cái ngăn kéo quần lót của mình.

“Không. Trong bếp có một cái điện thoại gắn trên tường. Em bấm số một rồi nói với người nghe máy đi lấy cho anh hai phần ăn tối mà anh thường đặt của tiệm Peter Luger.”

“Rồi.” Tôi làm theo lời anh, lúc trở vô thì không thấy anh đâu. Thì ra anh đang trong phòng làm việc, nơi tôi chưa vào lần nào. Tôi không nhìn rõ mọi thứ lắm vì trong phòng chỉ có hai nguồn ánh sáng, một là chiếc đèn chụp trên bàn làm việc của anh, với một ngọn đèn nhỏ chiếu vào khung tranh trên tường. Với lại lúc đó tôi chỉ chú ý nhìn mỗi anh. Anh cực kỳ gợi tình khi ngồi uể oải trên cái ghế da, hai tay đang cầm một ly nước gì đó. Đường nét cơ bắp rắn rỏi trên hai cánh tay và dưới bụng anh khiến tôi nóng ran lên vì rạo rực.

Anh đánh nhìn chằm chằm lên tường nên tôi tò mò nhìn theo, giật mình khi nhìn thấy bộ sưu tập khổng lồ mấy tấm ảnh của hai đứa: từ nụ hôn nồng nàn bên vệ đường ở gần phòng tập, hay cảnh trong tay trên thảm đỏ ngoài cửa buổi tiệc từ thiện, cho đến cảnh làm lạnh lẽo trong công viên Bryant...

Ở ngay chính giữa là một tấm hình tôi đang nằm ngủ trên giường ở nhà tôi, dưới ánh sáng của ngọn đèn cây mà tôi đã thả vào cái đêm chờ anh đi tiếp khách về. Một bức ảnh chụp lên như vậy nói lên nhiều điều về người cầm máy hơn là người được chụp.

Tôi vô cùng xúc động khi nhìn thấy tấm hình.

Gideon chỉ vô ly nước anh rót sẵn cho tôi để trên bàn. “Em ngồi đi.”

Tôi làm theo, không khỏi tò mò. Có cái gì đó hơi khác lạ ở anh, một sự tập trung tuyệt đối cộng với thái độ quyết tâm và biết rất rõ mình đang làm gì.

Sao tự nhiên anh lại có tâm trạng như vậy? Đây là điềm lành hay giữ cho buổi tối của tôi đây?

Rồi tôi nhìn thấy một khung hình nữa nhỏ hơn trên bàn gần chỗ ly nước, có ba tấm hình của tôi và anh.

“Anh muốn em mang vô để trong văn phòng.” Anh nói nhỏ.

“Cảm ơn anh.” Tôi thấy hạnh phúc thật sự sau nhiều ngày gần đây. Tôi ôm cái khung hình áp lên ngực, tay kia cầm lấy ly nước.

Mắt anh long lanh nhìn tôi. “Ngày nào khi ngồi trong căn phòng anh cũng được em hôn gió từ tấm hình để trên bàn, cho nên em cũng phải để hình của hai đứa mình nữa thì mới công bằng.”

“Em không bao giờ ngừng nghĩ đến hai đứa mình hết.” Tim tôi đập nhanh.

“Cho dù em có muốn quên anh cũng không cho đâu.” Anh nhấp một ngụm lớn từ cái ly. “Anh nghĩ anh đã biết tại mình sai từ chỗ nào rồi, đó là lý do dẫn tới mọi rắc rối gần đây.”

“Vậy hả?”

“Uống tí rượu Armagnac đi cưng, cho dễ chịu.”

Tôi nhấp thử một ngụm nhỏ, cổ họng nóng rát ngay lập tức, nhưng sau đó thấy ngon nên uống thêm một hớp lớn hơn.

Gideon xoay xoay cái ly trên tay, nhấp thêm một ngụm rồi nhìn tôi chăm chú. “Eva, nói anh nghe em thích lần làm tình nào của mình hơn, lần trong chiếc limo lúc em ngồi trên hay là lần trong khách sạn khi anh ở trên?”

Tôi tựa quây trên ghế, tự hỏi đề tài này đang dẫn tới đâu đây. “Em nghĩ anh thích lần ở trong xe hơn. Ý em là chỉ lúc mình làm tình thôi, chứ không phải sau khi xong.”

“Anh thích lắm.” Gideon thú nhận. “Suốt đời anh sẽ không quên được cảnh em trong cái đầm màu đỏ đó, rên rỉ với anh là có anh ở trong làm em sung sướng như thế nào. Anh sẵn sàng được như vậy lần nữa.”

Bụng tôi thắt lại, hai vai hơi co giật. “Gideon ơi, mấy chuyện này bắt đầu làm em thấy sợ. Tự nhiên anh nói về mật-mã-an-toàn, rồi tư thế này nọ. Em có cảm giác câu chuyện anh sắp nói sẽ rất khó nghe...”

“Em đang nghĩ tới chuyện đau đớn xác thịt và quan hệ kiểu nô lệ, còn cái anh nói là chuyện trao đổi thân xác một cách tự nguyện.” Anh nhìn tôi chăm chú. “Uống thêm rượu không? Nhìn em xanh quá.”

“Anh nghĩ vậy hả?” Tôi đặt cái ly đã uống hết xuống bàn. “Có vẻ như anh muốn nói anh là Người Làm Chủ?”

“Cưng ơi, cái đó thì em biết rồi còn gì.” Anh nở một nụ cười nhẹ quyến rũ. “Cái anh đang muốn nói là em chính là Người Phục Tòng.”

17. Chương 17

Tôi đứng phắt dậy.

“Khoan đã.” Anh nói. “Em không được đi đâu hết. Anh chưa nói xong.”

“Anh không biết mình đang nói gì đâu.” Tôi sẽ không bao giờ cho phép mình trở thành nô lệ của người khác một lần nào nữa. “Anh biết những chuyện xảy ra với em rồi mà. Em cũng cần sự tự chủ không thua gì anh đâu.”

“Ngồi xuống đi Eva.”

Tôi đứng yên để chứng minh lời mình vừa nói.

Nhưng anh đã nở một nụ cười khiến ruột gan tôi tan chảy. “Em có biết anh mê một em tới mức nào không?” Anh thì thầm.

“Ừ, anh phải mê lắm thì mới nghĩ là em sẽ chịu bị điều khiển lần nữa, nhất là trong tình dục.”

“Coi nào, Eva. Em biết là anh đâu có muốn đánh đập, hành hạ, trừng phạt hay sai khiến gì em như nô lệ. Hai đứa mình đâu có ai muốn vậy.” Anh ngồi thẳng dậy, chống hai tay lên bàn, chồm tới trước. “Em là thứ quý giá nhất trong cuộc đời anh. Anh trân trọng em và muốn bảo vệ em. Đó là lý do của cuộc nói chuyện này.”

Quỷ thần ơi. Sao anh có thể vừa điên khùng lại vừa đáng yêu như vậy?

“Em không muốn bị điều khiển!”

“Cái em cần là ai đó mà em không thể tin tưởng được. Ngậm miệng lại, Eva, chờ anh nói xong đã.”

Tôi lúng túng rồi im bật.

“Em yêu cầu anh làm cái chuyện mà hồi xưa đã từng làm em đau đớn khiếp sợ. Sự tin tưởng đó lớn vô cùng, nhưng đồng thời áp lực cũng rất lớn, anh sẽ không thể chịu đựng nổi nếu làm em thất vọng. Anh không thể đánh lừa chuyện này được. Bởi vậy cho nên mình phải làm đúng cách.”

Tôi khoanh tay trước ngực. “Em đúng là ngốc. Em cứ tưởng hai đứa mình có cuộc sống tình dục tuyệt vời lắm chứ.”

Gideon đặt ly xuống bàn, rồi nói tiếp làm như tôi chưa hề nói gì. “Trưa nay em đã muốn anh làm một chuyện, và anh đã làm. Nhưng bây giờ mình phải...”

“Nếu em không phải loại người anh cần thì cứ nói toẹt ra đi.” Tôi đặt cái ly với cái khung hình xuống vì sợ mình sắp làm chuyện gì ngu ngốc. “Đừng có ráng tô điểm bằng...”

Trước khi tôi kịp tránh thì anh đã đi vòng qua bàn, hai tay kẹp lấy tôi rồi hôn lên môi. Giống lần trước, anh lại kéo tôi tới áp vô vách tường, nắm hai tay tôi giờ khỏi đầu.

Bị kẹp chặt, tôi chỉ còn biết đứng yên khi anh khụy gối xuống, cọ vào tôi qua lớp vải quần. Răng anh cắn nhẹ lên ngực làm tôi rùng mình, mùi hương da thịt sạch sẽ ấm áp khiến đầu óc tôi dịu lại. Tôi thở hổn hển, chìm đắm vào anh.

“Em thấy em dễ dàng phục tùng anh chưa?” Môi anh lần theo lông mày tôi. “Thấy thật sung sướng phải không?”

“Như vậy là không công bằng.” Tôi ngược nhìn anh. Làm sao tôi có thể phản ứng khác được chứ? Dù rất bực tức và xấu hổ, tôi đành bất lực trong vòng tay anh.

“Công bằng chứ sao không. Mà anh còn thấy rất là ổn nữa.”

Tôi nhìn lướt qua mái tóc đen tuyền và những đường nét sắc sảo trên gương mặt anh, nổi khao khát mãnh liệt đến độ đau nhói. Những vết thương anh đang che giấu trong lòng chỉ càng làm tôi yêu anh nhiều hơn. Có lúc tôi tưởng như đã nhìn thấy một nửa của mình trong anh.

“Emm không cưỡng lại được chuyện bị anh kích thích.” Tôi thì thầm. “Lúc đó cơ thể em đương nhiên là mềm và ướt thì anh mới...”

“Eva, đừng né tránh nữa. Em muốn anh điều khiển mọi thứ. Em thấy cần phải tin tưởng anh và giao thân thể cho anh. Chuyện đó không có gì sai hết. Ngược lại, anh cũng muốn em tin anh đủ nhiều để làm vậy.”

Tôi không suy nghĩ được gì khi anh áp sát như thế. “Em không có phục tùng.”

“Em là của anh. Nếu nghĩ kỹ lại em sẽ thấy em luôn khuất phục trước anh.”

“Thì tại vì anh vốn giỏi chuyện đó mà. Anh có nhiều kinh nghiệm hơn em, nên em để anh làm mọi chuyện theo ý anh.” Tôi khẽ cắn môi dưới đang rung lên. “Em rất tiếc là ngược lại em đã không khiến anh nghĩ như vậy về em.”

“Vớ vẩn quá, Eva. Em biết anh thích gần em tới mức độ nào mà. Chuyện mình đang nói ở đây không phải là để giải thoát cho anh.”

“Vậy là để giải thoát cho em chắc?”

“Ừ. Anh nghĩ vậy.” Gideon nhú mào. “Em không vui hả. Khỉ thật, anh không có ý đó...Anh cứ nghĩ mình trao đổi với nhau thì sẽ dễ hơn.”

“Gideon.” Mắt tôi nhòe nước. Anh có vẻ cũng đau khổ và bối rối không kém. “Anh làm em buồn quá.”

Anh lùi lại, buông tay tôi ra rồi bế tôi lên đi ra khỏi phòng làm việc, tới cuối hành lang trước một cánh cửa đang đóng. “Em mở ra đi.”

Chúng tôi bước vào một căn phòng được thấp sáng bằng ánh nến, vẫn còn thoang thoảng mùi sơn mới. Tôi bị mất phương hướng vài giây, không hiểu sao mình đã ra khỏi nhà của Gideon và bước vào phòng ngủ trong căn hộ của tôi.

“Em không hiểu.” Tôi chỉ có thể nói một cách ngắn gọn nhất, trong đầu vẫn đang cố xua đi cái suy nghĩ là mình vừa bước từ căn nhà này qua căn nhà khác. “Anh...dọn nhà em qua đây luôn hả?”

“Không hẳn vậy.” Anh bỏ tôi đứng xuống, nhưng một tay vẫn choàng qua người tôi. “Anh chỉ dừng lại căn phòng qua tầm hình anh chụp em lúc đánh ngủ thôi.”

“Để làm gì?”

Quý thần ơi, ai lại đi làm cái chuyện này? Hay là để tôi không phải nhìn thấy những cơn ác mộng của anh nữa?

Ý nghĩ đó càng làm tôi đau lòng hơn. Tôi có cảm giác mình và Gideon càng lúc càng xa cách nhau.

Tay anh luồn qua mái tóc còn ướt của tôi, tự nhiên tôi đâm ra tức tối. Tôi chỉ muốn gạt tay anh ra rồi chạy đi xa khỏi anh.

“Khi nào em cảm thấy muốn bỏ đi, em chỉ cần vô đây đóng cửa lại. Anh hứa sẽ để em yên cho tới khi nào em muốn. Như vậy em sẽ có một nơi an toàn, còn anh thì vẫn yên tâm là em không đi đâu xa.” Anh nói nhẹ nhàng.

Hàng ngàn câu hỏi quay cuồng trong đầu, nhưng chỉ có một câu bật thành lời. “Vậy mình có ngủ chung giường nữa không?”

“Có chứ, ngày nào cũng vậy.” Gideon hôn nhẹ lên trán tôi. “Sao em lại thắc mắc chuyện đó? Nói anh nghe coi, Eva, em đang nghĩ gì trong đầu vậy?”

“Em đang nghĩ gì hả?” Tôi cau kỉnh. “Vậy chứ anh nghĩ cái suốt bốn ngày lúc mình chia tay nhau?”

Anh nghiêng răng. “Mình chưa bao giờ chia tay cả, Eva.”

Bên ngoài có tiếng điện thoại reo. Tôi rửa thầm. Tôi vừa muốn nói chuyện tiếp mà cũng vừa muốn anh đi ra cho khuất mắt.

Anh bóp nhẹ vai tôi rồi mới chịu buông ra. “Thức ăn tới đó.”

Tôi không đi theo khi anh vì cảm thấy không muốn ăn. Thay vì vậy tôi leo lên cái giường giống y như giường của mình ở nhà, nằm ôm gối và nhắm mắt lại. Tôi biết Gideon quay lại khi anh chạm vô mép giường.

“Đừng bắt anh ăn một mình mà.” Giọng anh vang lên sau lưng.

“Sao anh không ra lệnh cho em ra ăn với anh?”

Anh thở dài, leo lên giường nằm ôm lưng tôi. Hơi ấm của anh thật dễ chịu, xua đi cái cảm giác bực tức này giờ. Anh chỉ nằm yên không nói gì một lúc lâu, làm như để khiến tôi bớt giận, hoặc cũng có khi là bởi vì chính anh đang cảm thấy thoải mái hơn.

Gideon vuốt vet ay tôi. “Eva, nói chuyện với anh đi. Anh không chịu được khi thấy em không vui.”

“Em không biết phải nói sao. Em cứ tưởng cuối cùng mọi chuyện sẽ suôn sẻ giữa hai đứa mình rồi chứ.” Tôi ôm chặt cái gối hơn.

“Đừng có làm căng vậy, Eva. Mỗi lần em làm vậy anh buồn lắm.”

Anh mới là người đang làm tôi buồn.

Tôi quay lại đẩy Gideon nằm ngửa ra rồi leo lên, tay bầu lên ngực anh. Rồi tôi nhấp hông, cái đầm ngủ vén ra hai bên, cảm thấy được anh rõ mồn một qua làn vải lụa mỏng của cái quần anh đang mặc. Qua đôi mắt u ám và cái miệng sắc sảo đang hất ra từng hơi thở, tôi biết anh cũng cảm nhận được hơi ấm và sự ẩm ướt của tôi.

“Như vậy làm anh khó chịu hả?” Tôi chuyển động mạnh hơn. “Khi em ở trên thì anh nghĩ là anh không thỏa mãn được em sao?”

Gideon để tay lên đùi tôi. Ngay cả cái cử chỉ đơn giản đó cũng có vẻ thống trị.

Bỗng nhiên tôi hiểu được thái độ rất tập trung và kiên quyết của anh lúc này trong phòng làm việc. Anh đã không thêm giấu giếm ý chí chiếm hữu đối với tôi nữa.

Sức mạnh khủng khiếp trong anh giờ đây đang chia thẳng vào tôi như một tia lửa.

Giọng anh khản đặc. “Anh đã nói với em rồi. Anh sẽ có được em bằng mọi cách.”

“Sao cũng được. Đừng tưởng em không nhận ra dù đang nằm dưới như anh vẫn ở thế bề trên.”

Anh nở một nụ cười và không thêm biện hộ.

Tôi cúi xuống trêu ghẹo trên ngực anh, rồi duỗi thẳng người ra phủ lấy anh, như anh vẫn thường làm với tôi, tay luôn xuống kéo anh sát lên. Anh cương cứng áp sát bụng làm cơn thèm muốn của tôi quay trở lại.

“Em định trừng phạt anh bằng sự sung sướng hả.” Anh nói khê. “Em làm được mà, Eva, em có thể khiến anh phải đầu hàng đó.”

Tôi úp mặt lên ngực anh, thở mạnh. “Em cũng mong như vậy.”

“Đừng lo lắng quá chừng. Rồi mình sẽ giải quyết được chuyện này, cũng giống như mọi chuyện khác thôi.”

“Anh suy nghĩ tích cực đến mức nói nghe cũng thấy có lý.”

“Còn em cũng đang chứng tỏ cái lý của em.” Anh liếm môi, tôi nghe bên dưới một cơn thèm khát đang co thắt.

Trong mắt Gideon là cả một biển sâu cảm xúc. Dù chuyện gì có xảy ra đi nữa, thì sự thật là hai đứa tôi lại đang quần lấy nhau không thể rời.

Và tôi sắp sửa chứng minh điều đó, theo nghĩa đen.

Gideon rướn cổ lên khi môi tôi lướt khắp người anh. “Ôi, Eva ơi...”

“Ông Cross à, ông sắp được lên mây rồi đó.”

Rồi tôi làm đúng như lời tuyên bố đó.

Tôi ngồi ở bàn ăn với cảm giác chiến thắng, hình dung lại cảnh vừa mới đây thôi Gideon nằm đó, mồ hôi nhễ nhại, thở hổn hển, rên rỉ khi tôi tận hưởng cái cơ thể ngon lành của anh.

Anh nuốt một miếng thịt bò đã được hâm nóng, điềm tĩnh nói. “Em thật là tham lam vô độ.”

“Ừm. Còn anh thì đẹp trai, quyến rũ và rất to.”

“Anh mừng là em đã xác nhận. À mà anh còn cực kỳ giàu nữa.”

Tôi phẩy tay một vòng quanh căn hộ trị giá không dưới năm mươi triệu đô la. “Chuyện đó ai mà thèm quan tâm chứ.”

“Thật ra thì anh là người thèm quan tâm.” Anh mỉm cười.

Tôi cắm nĩa vào miếng khoai tây chiên, thầm nghĩ thức ăn ở tiệm Peter Luger không chê vào đâu được. “Em sẽ quan tâm tới chuyện anh có bao nhiêu tiền nếu như nó đủ để anh không phải làm việc nữa và suốt ngày chỉ khóa thân lượn lơ qua lại để làm vui cho em thôi.”

“Anh hoàn toàn có thể làm vậy. Nhưng rồi em sẽ chán và bỏ anh. Lúc đó thì anh biết làm sao?” Mắt anh sáng lên khi mỉm cười. “Mà em đã chứng minh được quan điểm rồi, phải không?”

Tôi nhai hết thức ăn trong miệng. “Anh có cần em chứng minh lại không?”

“Nội chuyện bây giờ em vẫn còn ham muốn đã chứng minh quan điểm của anh là đúng”

“Ừm...” Tôi nhấp một ngụm rượu. “Anh đang đoán mò thôi chứ gì?”

Anh nhìn tôi trong khi miệng tôi vẫn nhai món thịt bò ngon nhất mà tôi đã từng ăn.

Tôi thấy lo lắng không yên nên hỏi luôn. “Nói em nghe coi, tình dục của hai đứa mình không làm anh thỏa mãn hả?”

“Đừng có lố bịch vậy, Eva.”

Nếu không thì sao anh lại muốn nói về chuyện này sau bốn ngày không gặp nhau? “Em hiểu là em không phải mẫu người phụ nữ yêu thích của anh, với lại mình chưa đụng tới mấy thứ anh cất trong ngăn kéo ở khách sạn...”

“Emi m đi.”

“Cái gì?”

Gideon bỏ dao nĩa xuống. “Anh không muốn nghe em tự hạ thấp mình như vậy.”

“Vậy chứ ở đây chỉ có mình anh được nói thôi sao?”

“Em muốn gây cũng được, nhưng như vậy thì cũng không khiến anh làm tình với em đâu.”

“Ai nói...” Tôi im bất khi anh trừng mắt. Anh nói đúng. Tôi đang muốn anh. Tôi muốn anh chiếm đoạt tôi, điều khiển cơ thể tôi và làm cho cả hai sung sướng.

Anh đứng dậy nói cộc lốc. “Chờ anh chút.”

Một lát sau anh quay lại, đặt lên bàn trước mặt tôi một cái hộp đựng nhẫn bằng da màu đen rồi quay lại chỗ ngồi. Tôi giật mình khi thấy cái hộp, phản ứng đầu tiên là sợ lạnh cả người, nhưng sau đó lại bắt đầu chờ mong.

Tôi siết hai bàn tay đang run rẩy vào nhau, ngẩng lên nhìn Gideon.

Tôi tưởng tượng cái cảm giác tay anh vuốt trên má mình để trấn tĩnh lại, nhưng đồng thời cũng đẩy lên một cơn khao khát vô cùng.

“Không phải cái nhẫn kia đâu.” Anh dịu dàng nói. “Em chưa sẵn sàng cho chuyện đó.”

Có cái gì đó hơi hụt hẫng, nhưng rồi tôi thở phào nhẹ nhõm. Rõ ràng là còn quá sớm, cả tôi và anh đều chưa sẵn sàng. Nhưng giờ thì tôi biết tôi đã yêu anh sâu đậm đến mức nào.

Tôi gật đầu.

“Em mở ra đi.” Anh nói.

Tôi cẩn thận kéo cái hộp lại rồi bật nắp lên. “Ồi chào.”

Bên trong cái lớp vải nhung là một chiếc nhẫn vô cùng độc đáo.

Chiếc nhẫn bằng vàng có thiết kế kiểu nhiều sợi dây bện lại, có đính mấy chữ X bằng kim cương.

“Nghĩa là sự ràng buộc, và được bảo vệ bởi dấu gạch chéo.” Thì Gideon Cross mà.

“Không hẳn vậy. Đối với anh mấy sợi dây bện lại giống như sự mong manh của em. Còn chữ X thì đúng là anh đang bảo bọc cho em.” Anh uống cạn ly rượu rồi rót thêm cho hai đứa.

Tôi sững sờ, ngồi yên bất động. Những thứ mà anh làm trong bốn ngày vừa qua, cái khung hình, chiếc nhẫn, cuộc hẹn với bác sĩ Petersen, căn phòng ngủ, và cả việc cho người theo dõi tôi nữa, cho thấy anh chưa hề ngưng nghĩ tới tôi, chứ đừng nói chỉ là muốn chia tay.

“Nhưng anh đã gửi trả chìa khóa cho em.” Tôi vẫn không quên vết thương đó.

Anh vói tới nắm lấy tay tôi. “Có nhiều lý do khiến anh làm vậy. Lúc bỏ đi em chỉ mặc mỗi cái áo ngủ trên người, mà lại không có chìa khóa nữa. Anh thậm chí không dám tưởng tượng chuyện gì có thể xảy ra nếu lúc đó Cary không có ở nhà để mở cửa cho em.”

Tôi hôn lên tay anh, rồi đẩy cái hộp lại. “Chiếc nhẫn đẹp lắm, Gideon à. Cảm ơn anh, nó rất có ý nghĩa đối với em.”

“Nhưng em lại không đeo.” Giọng anh nghe không giống như đang hỏi.

“Sau cuộc nói chuyện tối nay thì nó giống cái vòng cổ của em hơn.”

An him lặng một chút rồi gật đầu. “Em nói vậy cũng không phải là hoàn toàn sai.”

Tôi vô cùng đau khổ, ruột gan rối bời. Bốn ngày mất ngủ càng làm tôi mệt mỏi hơn. Tôi nghĩ hoài không ra lý do tại sao anh lại cần tôi, dù tôi thì lại rất cần anh. Chỉ tính riêng ở thành phố này thôi đã dễ có đến hàng ngàn người sẵn sàng thay thế tôi để ở bên cạnh anh, trong khi với tôi thì Gideon Cross chỉ có một.

“Em có cảm giác mình làm anh thất vọng, Gideon à...Sau buổi nói chuyện tối nay...Em thấy giống như hai đứa mình sắp sửa kết thúc vậy.”

“Khi nào mình gặp bác sĩ Petersen?”

“Anh có hẹn vào ngày thứ Ba. Sau khi em bàn với bác sĩ xong về chuyện điều trị chung thì hai đứa mình sẽ đặt hẹn cho thứ Năm hàng tuần.”

“Vậy là mỗi tuần anh sẽ mất hai tiếng đồng hồ, chưa kể thời gian đi lại. Đó là cả một sự cố gắng.” Tôi đưa tay vuốt mấy sợi tóc trên má anh. “Cảm ơn anh.”

Gideon hôn lên tay tôi. “Có gì đáng kể đâu em.”

Ăn xong anh vô phòng làm việc tiếp. Tôi mang cái hộp vào phòng tắm, ngắm nghía thêm trong lúc đánh răng chải tóc.

Chỉ tính trong ngày hôm nay thôi là tôi đã lên đỉnh mấy lần, vậy mà không hiểu sao lúc nào da thịt tôi cũng không ngừng rạo rức ham muốn. Cứ làm như tôi luôn luôn cần được kết nối với anh bằng thể xác thì mới có thể an tâm về tình cảm của hai đứa vậy.

Tôi cầm theo cái hộp ra đặt lên đầu giường phía bên mình nằm. Tôi muốn nó là thứ tôi nhìn thấy đầu tiên mỗi sáng thức dậy.

Tôi thở dài, cởi áo ngủ vắt lên thành giường, chui vào mền trần trọc một lúc lâu mới ngủ được.

Tôi giật mình tỉnh dậy đầu đó giữa đêm, tim đập thình thịch, phải nằm yên một lúc để trấn tĩnh khỏi cơn hốt hoảng. Khi nhận ra là mình đang ở đâu, tôi lắng tai nghe xem có phải Gideon lại gặp ác mộng nữa hay không, nhưng rồi thở phào nhẹ nhõm khi thấy nhịp thở của anh vẫn đều bên cạnh tôi.

Không biết mấy giờ anh mới lên giường ngủ. Liệu có khi nào sau mấy ngày không gặp nhau bây giờ anh muốn ở một mình hơn không?

Rồi tôi giật mình nhận ra là mình đang muốn anh.

Hóa ra tôi tỉnh dậy là vì lý do này. Tôi đã nằm mơ thấy cái gì đó nên bị kích thích chẳng? Hay đơn giản chỉ vì có Gideon nằm bên cạnh đã khiến tôi như vậy.

Tôi chống tay ngồi dậy nhìn anh, ngực và hai cánh tay để trần lộ ra ngoài tấm phủ. Tay phải anh vòng qua đầu, bên trong là một vùng tóc đen tuyền. Tay trái để xuôi trên giường, những đường gân guốc mờ hơn bình thường. Ngay cả trong giấc ngủ nhìn anh cũng thật dữ tợn và đầy quyền lực.

Tôi nhận thức rõ hơn là mình đang bị chio phối bởi sức mạnh ý chí của anh. Không lẽ nào anh có thể khuất phục tôi ngay cả khi đang ngủ? Mà có vẻ như đúng là vậy, tôi như bị một sợi dây vô hình buộc chặt và không ngừng kéo về phía anh.

Tôi không ngồi yên được nữa, quyết định bước ra khỏi giường để uống một ly sữa ấm pha với rượu mà Gideon đưa hồi tối. Nhưng tôi dừng lại khi ánh mắt bắt gặp cái hộp màu đen trên đầu giường đang được ánh trăng yếu ớt rọi vào. Cơn thèm khát tự nhiên dâng trào khi tôi nghĩ đến chiếc nhẫn. Vào giây phút đó, bỗng nhiên cái ý tưởng tuân phục Gideon lại thiêu đốt tôi trong cơn khao khát.

Mình chỉ đang hứng tình thôi. Tôi tự mắng mình.

Tôi nhớ có một cô bé trong nhóm điều trị hay kể chuyện bị “chủ” sử dụng cơ thể mình bất cứ lúc nào và bằng đủ mọi cách chỉ để thỏa mãn cho anh ta. Chuyện đó nghe không hay ho gì...cho tới khi tôi tưởng tượng người đó là Gideon. Tôi muốn cho anh sự sung sướng. Tôi muốn đưa anh lên đỉnh. Tôi muốn làm vậy chỉ vì anh thôi.

Tôi khẽ chạm vào cái hộp, rồi run run cầm lên, mở ra, một cách vô thức đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út trên bàn tay phải.

“Em thích không, Eva?”

Tôi rùng mình khi nghe giọng Gideon vang lên, trầm và dữ hơn bao giờ hết. Anh đã thức dậy và quan sát tôi.

Anh tỉnh dậy từ lúc nào? Hay cũng như tôi, kể cả trong giấc ngủ anh cũng cảm thấy tôi?

“Em thích lắm.” Vì em yêu anh.

Tôi bỏ cái hộp xuống, quay lại nhìn anh đang ngồi dậy. Trong ánh mắt anh có cái gì đó khiến tôi vừa cảm thấy ham muốn tột độ lại vừa bị xâm chiếm bởi một nỗi sợ hãi kinh hoàng. Đó là ánh mắt của lần gặp đầu

tiên, thiêu đốt, đe dọa, ngậy ngất, đầy chiêm hữu, đã khiến tôi ngồi bệt xuống sàn ngày hôm đó. Trong bóng tối gương mặt đẹp có vẻ dữ tợn hơn, cơ mặt căng lên khi anh cầm tay tôi lên hôn vào chỗ chiếc nhẫn.

Tôi quỳ lên giường vòng tay qua cổ anh. “Chiếm đoạt em đi. Anh muốn làm gì cũng được.”

Tay anh ôm lấy tôi, siết khế. “Em cảm thấy như thế nào khi nói câu đó?”

“Em thấy sung sướng như sắp sửa được lên đỉnh.”

“À, thách thức nhau đây mà.” Anh chạm lưỡi lên môi tôi, làm như đang kiểm lại nụ hôn để cho tôi chờ mong thêm.

“Gideon!”

“Nằm xuống đi cưng. Giữ lấy cái gối bằng cả hai tay nhé, cho dù thế nào cũng không được bỏ ra nghe.”

Tôi làm theo, thở nghe thành tiếng, nhũ hoa căng cứng, đau buốt. Quỷ thần ơi, anh gọi cảm hơn bao giờ hết khi có thái độ này. Đầu óc tôi quay cuồng vì nôn nóng, hai chân run rẩy chờ mong.

“Eva ơi,” giọng anh êm ái, ngón tay lướt qua khe thịt trơn tuột của tôi “Coi em tham lam chưa kìa. Anh phải làm cho em thỏa mãn mới được.”

“Em tham lam là tại anh đó.” Tôi thở hổn hển. “Anh bỏ bê em mấy ngày rồi.”

“Vậy thì anh phải bù đắp mới được.” Nói xong anh nằm sấp xuống, bắt đầu trêu chọc phía bên dưới, mặc cho tôi nài nỉ.

“Nào, Gideon.”

“Khoan đã cưng, anh phải làm em sẵn sàng trước đã.”

“Em đã sẵn sàng từ trước khi anh thức dậy rồi.”

“Vậy đáng lẽ em phải kêu anh dậy sớm hơn chứ. Anh sống là để phục vụ em cưng à.”

Chỉ tới khi tôi hoàn toàn mất tự chủ, anh mới trườn lên giữa tôi, áp trán vào thành giường.

Hai đứa nhìn vào mắt nhau. Anh thật gần, nóng hổi áp sát vào tôi. Tôi cần anh hơn cả không khí. “Nào anh, mau lên.”

Bằng một cú nhấp hông điệu nghệ, anh tiến vào thật sâu, đẩy tôi lên sát đầu giường.

“Chúa ơi,” tôi thở gấp.

“Khoan đã cưng.” Anh thì thầm, hai tay vẫn vuốt ve tôi.

“Hả?” Tôi biết chắc chỉ cần thêm một động tác nữa của anh là mình sẽ ra.

“Nắm lấy cái gối, đừng buông tay ra.”

Gideon bắt đầu chậm lại. “Em sẽ cần phải giữ chặt cái gối đó.” Anh thì thầm vào tai tôi. “Em sẽ phải nắm lấy tóc anh, bấu móng tay vào lưng anh, phải cho anh biết được là em thèm có anh ở trong đến mức nào.”

“Không chịu đâu.” Tôi biết anh đang cố tình khiêu khích tôi. Giọng anh nhịp nhàng cùng với cử động của phần hông. “Anh đang hành hạ em.”

“Phải kiên nhẫn thì mới được thưởng chứ.” Lưỡi anh rà dọc vành tai.

Tôi cong người khi anh lại chạm vào những nơi mềm mại yếu đuối đang run rẩy lên vì khoái cảm. Gideon hiểu rõ cơ thể tôi như lòng bàn tay mình, biết cả từng góc ngách, từng bí mật của nó.

Anh di chuyển tới mọi chỗ bên trong tôi, khiến tôi mê cuồng rên rỉ, hai tay bấu chặt cái gối. Chỉ có anh mới có thể làm tôi như vậy.

“Khoan đã cưng, ráng thêm chút nữa đi.” Anh nhắc lại, giọng khản đặc.

“Em không.. .thể, trời ơi, Gideon.” Nước mắt tôi tràn. “Em...y...yếu đuối mất rồi.”

Tôi khe khẽ khóc, sợ mình sẽ nói chữ “yêu” kia quá sớm và làm hỏng mối quan hệ lúc này của hai đứa. “Eva ơi,” Anh áp má lên mặt tôi. “Chắc anh mơ ước có được em thành tâm đến nỗi giấc mơ của anh đã thành sự thật.”

“Chậm lại đi mà cưng.” Tôi van xin.

Gideon ngược lên, ánh mắt thiêu đốt của anh vẫn dán trên mặt tôi. “Em không muốn lên đỉnh sao, Eva?” Giọng nói như ru kèm với nụ cười đẹp huyền hoặc. “Không phải cả tối nay em chỉ muốn vậy thôi sao?”

Cổ tôi rướn lên khi môi anh lướt qua. “Chỉ khi nào anh cũng muốn thế...” Tôi thở dồn dập. “Chỉ khi anh...” “Cưng ơi.” Anh đưa một tay lên vuốt tóc khỏi mặt tôi đang ướt đầm mồ hôi, rồi đặt lên môi một nụ hôn sâu say đắm.

“Đến đi em.” Anh ngọt ngào, cử động nhanh hơn lên. “Đến đi, Eva.”

Như được ra lệnh, từng đợt sóng nóng rực lan tỏa khắp cơ thể, làm cháng ngợp tất cả mọi giác quan. Tôi kêu tên anh không ngớt khi anh kéo dài sự sung sướng rồi lại đưa tôi lên đỉnh thêm lần nữa.

“Ôm anh đi.” Anh ra lệnh khi tôi đang mềm nhũn ra.

Tôi quấn lấy anh vào cơ thể mướt mồ hôi của mình bằng cả hai tay hai chân, để anh đi sâu vào người mình. Đến lượt anh gầm lên. Chúng tôi ôm nhau đến khi hai cơ thể giảm nhiệt và hơi thở đều lại.

Rồi Gideon lăn xuống giường, ôm lấy lưng tôi thì thầm. “Ngủ đi.”

Tôi không nhớ là sau câu đó mình có còn thức để trả lời anh không.

18. Chương 18

Sáng thứ Hai thức dậy bên cạnh Gideon Cross thật là tuyệt vời. Trên đường đi làm tôi ngả lưng tựa vào anh, tay anh quàng qua vai để nắm tay tôi.

Trong lúc anh mân mê chiếc nhẫn, tôi giơ chân ra ngắm nghía đôi giày màu da mà anh đã mua cùng với mấy bộ đồ phòng khi tôi ngủ lại. Tôi chọn một chiếc đầm đen kẻ sọc cho ngày đầu tuần, đi kèm với chiếc dây lưng mảnh cùng màu với mắt anh. Phải công nhận anh rất có khiếu thẩm mỹ.

Trừ khi là anh nhờ một trong các “người bạn” tóc nâu đi mua sắm giùm...?

Tôi xua cái ý nghĩ khó chịu đó ra khỏi đầu.

Trong cái ngăn kéo mà anh dành riêng cho tôi trong phòng tắm là tất cả các loại mỹ phẩm tôi thường dùng, đúng các màu sắc mà mùi hương đó. Tôi cũng không hỏi sao anh lại biết, vì không muốn tự làm mình hoảng sợ thêm. Thay vì vậy tôi coi đó như là biểu hiện của sự quan tâm chu đáo, lo lắng toàn vẹn của anh.

Niềm vui lớn nhất của tôi sáng hôm nay là giúp Gideon mặc đồ đi làm. Tôi cài nút áo cho anh trong khi anh bỏ áo vô quần, rồi tôi cài khóa quần, anh thắt cà vạt, khoác áo -ple vào, xong tôi lại vuốt phẳng cho anh. Tôi nhận ra mình thích mặc quần áo cho anh cũng không kém gì thích khi cởi nó ra, cảm giác giống như đang tự gói quà ỉnh.

Khi cả thế giới chỉ nhìn thấy lớp vỏ bọc bên ngoài đẹp đẽ, thì chỉ mình tôi biết rõ người đàn ông quý báu bên trong. Nụ cười âu yếm đó, những va chạm dịu dàng hay đam mê dữ dội đó, tất cả chỉ dành riêng cho tôi.

Chiếc xe nảy nhẹ khi đi qua ổ gà, tay Gideon khẽ siết lại. “Chiều em định làm gì?”

“Hôm nay em bắt đầu tập Krav Maga.” Tôi không giấu được nỗi phấn khích.

“À phải rồi.” Anh hôn nhẹ lên trán tôi. “Anh phải coi em tập mới được. Mới tưởng tượng thôi anh đã thấy phấn khích rồi.”

“Thì chẳng phải mình đã nói là cái gì cũng khiến anh phấn khích sao.” Tôi thúc cùi chỏ vào anh, trêu.

“Chỉ những thứ liên quan đến em thôi. Mà vậy coi như may mắn cho cả hai đứa mình, vì em cũng tham lam quá mà. Khi nào xong nhắn cho anh nha, anh qua nhà em.”

Tôi thò tay vào giỏ lấy điện thoại ra xem còn pin không thì thấy một tin nhắn của Cary gửi kèm một đoạn phim ngắn. X có biết em trai anh ta là một tay đều cẳng không? Tránh xa C.V ra nhé bé cưng. Chụt chụt.

Tôi bấm mở đoạn phim ra, mất một lúc mới hiểu Cary quay cái gì, rồi ngồi chết sững.

“Cái gì vậy?” Gideon hỏi, xong cũng khựng người lại, tôi biết anh đang nhìn qua vai mình.

Đoạn phim được Cary quay ở buổi tiệc trong vườn nhà Vidals. Cary đang đứng trong cái mê cung bụi rậm cao hai mét rưỡi, đồng lá cây trên màn hình chứng tỏ anh đang núp trong một bụi cây quay lên. Nhân vật chính là một nam một nữ đang quần lấy nhau. Cô gái rất đẹp đang khóc tỉ tê, còn chàng trai thì không ngừng hôn hít vuốt ve cô nàng.

Đề tài của họ là về Gideon và chuyện tôi đang dùng thân xác để tiếp cận gia tài của anh.

“Đừng có lo.” Christopher dỗ dành Magdalene, người có vẻ như đang quần trí đến nơi. “Em biết Gideon vốn mau chán mà.”

“Anh ấy đối xử với cô ả khác lắm. Em nghĩ anh ấy...yêu mất rồi.”

Christopher hôn lên trán cô nàng. “Cô ta không phải kiểu người Gideon thích đâu.”

Bàn tay tôi trong tay Gideon siết lại.

Rồi Magdalene dần dần thay đổi thái độ. Cô nàng bắt đầu rúc vào Christopher, giọng nói nhỏ lại, môi lần dò tìm kiếm. Rõ ràng anh ta hiểu rõ những nơi nhạy cảm trên cơ thể cô nàng. Khi ngừng chiều dục dễ có tác dụng, Christopher vén váy Magdalene lên và làm tình với cô ta. Có thể thấy rất rõ hân hạnh lợi dụng Magdalene, qua vẻ chiến thắng pha lẫn khinh khỉnh trên mặt khi hân cứ hùng hục cho đến khi cô nàng lả người đi.

Tôi không còn nhận ra Christopher nữa...Nét mặt, giọng nói, điệu bộ...cứ như là một người hoàn toàn khác.

Tôi mừng thầm khi màn hình điện thoại phụt tắt vì hết pin. Gideon ôm choàng lấy tôi.

“Khỉ thật.” Tôi thì thầm, tựa vào anh, cẩn thận không để lớp trang điểm dây lên áo. “Đáng sợ quá. Em thấy tội nghiệp cô ta.”

Gideon thở dài. “Christopher là vậy đó.”

“Tên khốn. Cái vẻ mặt tự mãn của hắn...ôi trời ơi.” Tôi rùng mình.

Anh chạm môi lên tóc tôi. “Anh cứ tưởng nó sẽ không hại Magdalene chứ, hai gia đình thân với nhau rồi. Anh không nghĩ nó ghét anh tới mức đó.”

“Tại sao?”

Tôi thoáng nghĩ tới cơn ác mộng của anh, có khi nào nó liên quan tới Christopher không, nhưng rồi gạt đi. Không đời nào, Gideon lớn hơn đến bảy tuổi và mạnh mẽ hơn về mọi mặt, anh sẽ dễ dàng cho hắn một trận khi cần.

“Hồi còn nhỏ nó luôn nghĩ anh chiếm hết sự chú ý của mọi người trong gia đình, vì ai cũng lo lắng cho anh sau khi ba anh tự tử.” Gideon nói một cách mệt mỏi. “Nên nó muốn có những thứ thuộc về anh. Bất cứ thứ gì mà nó lấy được.”

Tôi choàng tay ôm anh chặt hơn. Nghe anh nói tôi bỗng thấy đau lòng. Anh sống tách biệt với gia đình mình, ngay cả ngôi nhà nơi anh lớn lên cũng là chính cái nơi ám ảnh anh trong cơn ác mộng.

Anh chưa bao giờ được yêu thương. Sự thật đó nghe có vẻ vừa đơn giản lại vừa phức tạp.

“Gideon ơi?”

“Hả?”

Tôi lùi ra một chút để ngược lên nhìn anh, tay lần theo đường lông mày rậm rạp. “Em yêu anh.”

Một cơn rung động lan qua người anh, đủ lớn để tôi cũng cảm thấy.

“Em không có ý làm anh căng thẳng.” Tôi nhanh chóng trấn an, ý tứ liếc nhanh qua chỗ khác. “Anh không cần phải làm gì hết. Em chỉ muốn cho anh biết cảm giác của anh thôi. Giờ thì mình gác chuyện đó qua một bên được rồi.”

Một tay anh giữ sau đầu tôi, tay kia ôm ngang eo chặt đến nỗi suýt làm tôi đau. Gideon cứ ôm tôi trong tư thế đó, ngồi yên bất động, áp chặt vào người tôi như thể sợ tôi biến mất. Tim đập nhanh, hơi thở dồn dập, anh không nói thêm lời nào trên suốt đường đi, nhưng cũng không hề bỏ tôi ra.

Tôi dự định sau này sẽ nói thêm lần nữa. Lần đầu tiên như vậy cũng có thể coi như là ổn.

Đúng mười giờ tôi cho người mang đến văn phòng của Gideon hai mươi bốn bông hoa hồng đỏ kèm với lời nhắn:

Để kỷ niệm chiếc đầm và chuyến xe Limo.

Mười phút sau tôi nhận được một phong bì với một tấm thiệp ghi:

Mình sẽ làm lại lần nữa. Sớm thôi.

Mười một giờ, tôi gửi lên phòng anh một giỏ hoa loa kèn tong đen – trắng có gắn mảnh giấy:

Để kỷ niệm chiếc đầm đen trắng ở buổi tiệc ngoài vườn và bị lôi vào thư viện.

Mười phút sau tôi có câu trả lời:

Anh sẽ lôi em xuống sàn nhà ngay bây giờ...

Tôi dùng giờ nghỉ trưa để đi mua sắm. Tôi đi mua nhẫn. Sau khi qua sáu cửa tiệm khác nhau, tôi tìm thấy chiếc nhẫn hoàn hảo nhất. Chiếc nhẫn làm bằng bạch kim, đính kim cương đen, nhìn rất hiện đại, gợi cảm giác quyền lực và sự gắn kết. Nó toát lên vẻ thống trị, táo bạo và nam tính. Tôi phải mở thêm một cái thẻ nữa mới đủ thanh toán khoản tiền khổng lồ bằng nhiều tháng lương đó, nhưng tôi cho là hoàn toàn xứng đáng.

Tôi gọi lên văn phòng Gideon, gặp Scott để nhờ thu xếp cho tôi mười lăm phút trong lịch làm việc của anh.

“Cảm ơn anh rất nhiều, Scott.”

“Không có chi ạ. Tôi rất vui khi thấy sếp nhận hoa của cô sáng nay. Tôi chưa bao giờ thấy sếp cười như vậy cả.”

Một niềm vui ấm áp dâng lên trong lòng. Tôi muốn làm cho anh hạnh phúc. Cũng giống như anh nói, tôi sống để làm điều đó.

Tôi tự mỉm cười với mình rồi làm việc tiếp. Lúc hai giờ tôi cho giao lên văn phòng Gideon một giỏ loa kèn cam, lần này với lời nhắn đựng trong phong bì:

Cám ơn anh về những lần làm tình hoang dã.

Anh trả lời:

Bỏ Krav Maga đi. Anh sẽ tập thể dục cho em.

Lúc đồng hồ chỉ ba giờ bốn mươi-năm phút trước giờ hẹn với Gideon-tôi vô cùng lo lắng. Chân hơi run khi đứng dậy, tôi không ngừng đi lại trong thang máy. Tự nhiên tới bây giờ tôi mới nghĩ ra là biết đâu anh không thích nhẫn thì sao...bằng chứng là anh đâu có đeo chiếc nào.

Tôi có quá tự tin và ích kỷ không khi muốn anh đeo nhẫn cho giống mình?

Cô nàng tiếp tân tóc đỏ để tôi vào ngay, còn Scott thì đứng hằn dầy cười rất tươi khi thấy tôi xuất hiện trên hành lang, chờ tôi bước vô văn phòng của Gideon xong là đóng cửa lại.

Lập tức tôi bị choáng ngợp bởi hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ mấy bó hoa, và cái không gian ấm cúng mà chúng mang lại cho ăn phòng.

Gideon ngược lên khỏi màn hình máy tính, lông mày giãn ra khi nhìn thấy tôi. Anh đứng bật dậy. “Eva, có chuyện gì hả em?”

Tôi ngấm anh chuyển từ công việc sang việc riêng, ánh mắt dịu dàng hẳn khi nhìn tôi.

“Không có. Em chỉ...” Tôi hít một hơi dài rồi tiến lại bên anh. “Em có món quà tặng cho anh.”

“Thêm quà nữa hả? Hôm nay là ngày gì quan trọng mà anh quên hả?”

Tôi đặt cái hộp lên giữa bàn rồi quay mặt đi chỗ khác, hồi hộp. Tôi bắt đầu nghi ngờ về món quà có vẻ bốc đồng của mình, bây giờ mới thấy có khả năng đó là một ý tưởng ngu ngốc.

Tôi nên nói gì để anh không thấy áy náy nếu không thích nó đây? Làm như nói “Em yêu anh” chưa đủ hay sao mà tôi còn phải thêm vụ cái nhẫn này nữa. Hẳn anh đang bắt đầu cảm thấy bị trói buộc, cái thông lòng trước cổ càng lúc càng siết chặt.

Tôi nghe tiếng nắp hộp bật ra và hơi thở của Gideon. “Eva nè.”

Giọng anh nghe tầm tối và nguy hiểm. Tôi từ từ quay lại, nhìn nhò nhò về mặt khắc khổ và ánh mắt ảm đạm của anh. Tay anh bầu chặt cái hộp.

“Em làm hơi quá hả?”

“Ừ.” Anh bỏ cái hộp xuống rồi đi vòng qua bàn. “Rất là quá đáng. Làm anh đứng ngồi không yên, không tập trung được gì. Anh không thể ngưng nghĩ tới em, lúc nào cũng bồn chồn không yên. Trước giờ anh chưa khi nào bị như vậy khi đang làm việc. Anh đang rất bận rộn mà còn bị em bao vây.”

Tôi biết rõ công việc của anh quan trọng như thế nào, vậy mà lại không nghĩ kỹ khi nổi hứng làm anh ngạc nhiên, hết lần này đến lần khác. “Em xin lỗi, Gideon. Em thiếu suy nghĩ quá.”

Anh bước tới, dáng đi quyến rũ tới nỗi lại làm cho tôi tưởng tượng ra cảnh anh ở trên giường. “Xin lỗi cái gì chứ. Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh.”

“Thật không?” Tôi nhìn anh xỏ chiếc nhẫn vào ngón áp út bên tay phải. “Em chỉ muốn làm anh vui thôi. Có vừa không? Em đoán đại...”

“Vừa lắm. Em thật tuyệt vời.” Gideon cầm tay tôi hôn lên chiếc nhẫn tôi đang đeo, rồi tôi cũng làm vậy với anh. “Em làm cho anh thấy... đau nhói, Eva à.”

Tôi nín thở. “Tệ dữ vậy hả?”

“Không, tuyệt vời chứ.” Anh ôm lấy mặt tôi, chiếc nhẫn áp vào má mát lạnh, rồi hôn tôi say đắm.

Tôi không muốn buông ra, nhưng ráng kiềm chế vì nghĩ hôm nay mình đã làm hơi quá rồi. Hơn nữa này giờ anh quá tập trung vào tôi mà quên chưa bấm nút làm mờ kính.

“Em nói lại cái câu em nói sáng nay lúc trên xe đi.” Anh thì thầm.

“Em...không biết nữa.” Tôi vuốt áo anh. Tôi không dám nói yêu anh lần nữa. Lần đầu có vẻ không suôn sẻ lắm, nên tôi không biết liệu anh có hiểu hết ý nghĩa của lời nói không. “Anh biết không, anh đẹp đến mức khó tin. Mỗi lần nhìn thấy anh là em lại bị choáng váng. Nên em không dám làm liều đâu, lỡ an sợ quá chạy mất thì sao.”

Anh chồm tới trước áp trán lên trán tôi. “Em hối hận rồi phải không? Vụ mấy bó hoa, rồi cái nhẫn nữa...”

“Anh thích cái nhẫn thật không?” Tôi lùi ra để nhìn kỹ mặt anh, cố đoán xem anh đang nói thật hay xạo. “Em không muốn anh không thích mà phải đeo vì em.”

Anh dí ngón tay lên vành tai tôi. “Chiếc nhẫn đẹp lắm, giống y như anh trong mắt em. Anh rất hân hạnh được đeo nó.”

Tôi hạnh phúc khi anh hiểu được ý nghĩa của chiếc nhẫn. Hẳn nhiên rồi, vì anh hiểu tôi mà.

“Hay là em đang cố làm sao để rút lại lời nói một cách dễ dàng...” Mắt anh lộ vẻ lo lắng vô cùng.

Tôi không cưỡng lại được ánh mắt đó. “Từng lời em nói đều là chân thật, Gideon à.”

“Anh sẽ làm cho em phải nói lại lần nữa.” Lời đe dọa cực kỳ hấp dẫn. “Em sẽ phải hét lên câu đó khi anh làm xong cái chuyện anh sẽ làm với em.”

Tôi cười toe toét, lùi ra xa. “Làm việc tiếp đi, đồ quý.”

“Anh sẽ chở em về lúc năm giờ.” Anh nhìn tôi bước ra cửa. “Lúc xuống tới xe anh muốn em phải sẵn sàng nhé. Có tự làm gì thì không được tới đích trước nghe chưa. Không là anh phạt đó.”

Phạt. Tôi rùng mình, hơi sợ. Tôi tin Gideon biết đâu là giới hạn. “Còn anh cũng sẽ sẵn sàng chứ hả?”

Anh cười nhăn nhó. “Có khi nào anh ở cạnh em mà không sẵn sàng không? Cảm ơn em, Eva, vì từng giây phút của ngày hôm nay.”

Mắt anh nhắm lại khi tôi trao anh một nụ hôn gió. Ánh mắt đó theo tôi suốt cả buổi chiều.

Tôi về tới nhà lúc sáu giờ trong tình trạng đầu bù tóc rối. Lúc trước ra khỏi tòa nhà nhìn thấy chiếc limousine bên vệ đường thay cho chiếc Bentley là tôi đã hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Gideon gần như túm tôi lại khi tôi vừa bước lên xe, rồi ngay lập tức phô diễn tài nghệ.

Tôi thấy may mắn là mình cũng khỏe mạnh, nếu không chắc đã không chịu nổi cơn tham lam cộng với sự sung mãn vô tận của anh. Không phải tôi phàn nàn gì, chỉ là nhận xét vậy thôi.

Lúc tôi hồi hã về tới đã thấy Clancy chờ sẵn trong sảnh. Anh ta cũng không nói gì khi thấy tôi đầu tóc rối bù, quần áo nhăn nhúm còn hai má thì ửng hồng. Tôi thay đồ thật nhanh rồi lên xe tới phòng tập của Parker, thầm mong buổi tập đầu tiên sẽ không quá nặng vì hai chân tôi vẫn còn run sau chuyến xe với Gideon.

Tôi vô cùng háo hức nôn nóng khi tới phòng tập. Lúc đó có hơn chục người đang tập chung, Parker đứng sát mép thảm động viên khích lệ. Khi tôi đến, anh dẫn tôi ra một góc trống để tập riêng.

“Vậy...giờ mình làm gì?” Tôi hỏi trước cho đỡ hồi hộp.

Anh mỉm cười, nét mặt gợi tò mò thú vị. “Hồi hộp không?”

“Chút chút.”

“Mình sẽ rèn luyện thể lực, sức bền và phản xạ cho em trước. Anh cũng sẽ tập cho em không bị lúng túng hay phản ứng chậm trong những tình huống bất ngờ.”

Trước khi tập tôi cứ nghĩ thể lực của mình không tệ, nhưng thì ra là có thể tập luyện để cải thiện hơn nhiều. Đầu tiên tôi được giới thiệu làm quen với các thiết bị trong phòng tập, sau đó Parker giải thích cho tôi về các tư thế chiến đấu cũng như phòng thủ. Sau khi khởi động bằng bài cử tạ phối hợp, chúng tôi bắt đầu tập “tagging”, tức là hai người đứng đối diện, tìm cách chạm vào vai và đầu gối nhau đồng thời ngăn đối phương chạm vào mình.

Dĩ nhiên là Parker rất giỏi, nhưng tôi cũng bắt đầu hơi quen dần. Tuy nhiên tôi dành phần lớn thời gian để chú tâm phòng thủ vì hơn ai hết tôi biết bị ở thế hạ phong là như thế nào.

Dù có cảm giác được cơn sóng ngầm đó hay không, Parker cũng không bình luận gì.

Lúc Gideon tới tôi đang ngâm mình trong bồn tắm cho đỡ đau nhức. Mặc dù vừa mới tắm xong sau khi tập, Gideon cũng cởi bỏ quần áo leo vào bồn, vòng cả hai tay hai chân ôm tôi vào giữa, đu đưa như đưa nôi em bé làm tôi thích thú.

“Thích không?” Anh trêu ghẹo, cắn nhẹ vành tai tôi.

“Ai mà ngờ vắt vả một tiếng đồng hồ với một anh chàng đẹp trai lại mệt dữ vậy.” Cary nói đúng về vụ bầm dập, chưa gì tôi đã thấy mấy vết thâm trên da rồi, mặc dù chỉ mới bắt đầu mấy động tác cơ bản.

“Nếu chưa biết anh chàng Smith đó đã có vợ con là anh ghen rồi đó.” Gideon lau bầu, tay siết lấy tôi.

Tôi khịt mũi, lại thêm một thông tin anh tự điều tra ra. “Vậy anh có biết luôn kích cỡ giày và nón người ta không?”

“Chưa thôi.” Anh phá lên cười khi thấy tôi cúi kính, khiến tôi không khỏi mỉm cười vì hiếm khi thấy anh vui như vậy.

Chắc chắn một ngày không xa tôi và anh phải nói chuyện nghiêm túc về vụ anh bị ám ảnh bởi việc điều tra về người khác. Nhưng không phải hôm nay. Gần đây hai đứa có quá nhiều bất hòa, mà tôi luôn nhớ lời Cary dặn là phải ráng làm sao để ít nhất cũng có ngần ấy niềm vui bù lại.

Tôi mân mê chiếc nhẫn trên tay anh, kể anh cuộc điện thoại với bố tôi hôm thứ Bảy và vụ ông bị đồng nghiệp trong sở chọc ghẹo về những tin đồn quanh chuyện tôi hẹn hò với Gideon Cross.

Anh thở dài. “Anh xin lỗi.”

Tôi quay lại nhìn anh. “Anh đâu có lỗi khi là người nổi tiếng. Ai bảo anh quỵến rũ quá làm chi.”

Anh cười méo xệch. “Rồi có ngày anh sẽ biết được cái gương mặt mày thật ra là sự điều may mắn hay đáng nguyên rủa.”

“Ừm, nếu mà ý kiến của em được tính, thì em nghĩ đó là may mắn.”

Gideon vuốt má tôi. “Ý kiến của em là ý kiến duy nhất có giá trị. Và của bố em nữa. Anh muốn ông ấy có cảm tình với anh chứ không nghĩ anh làm em bị mất cuộc sống riêng tư.”

“Bố sẽ thích anh mà. Ông chỉ muốn cho em được an toàn và hạnh phúc thôi.”

Anh thư giãn hẳn, kéo tôi sát vô người. “Anh có làm em hạnh phúc không?”

“Có chứ.” Tôi áp má lên ngực anh. “Lúc nào em cũng muốn được ở bên cạnh anh, nhất là sau những lúc xa nhau.”

“Em có nói là không muốn mình cãi nhau nữa, câu đó làm anh suy nghĩ. Anh cứ phạm lỗi hoài như vậy em chán không?”

“Đâu phải lúc nào cũng là lỗi của anh đâu. Em cũng có sai nữa mà. Để duy trì một mối quan hệ khó khăn lắm, Gideon ơi. Nhưng bù lại khi gần nhau thì hòa hợp tuyệt vời, em thấy hai đứa mình vậy là may mắn rồi đó.”

Anh dùng hai tay vốc nước đổ lên lưng tôi. “Anh không nhớ gì nhiều về bố anh cả.”

“Vậy hả?” Tôi cố nói sao cho nghe không căng thẳng hay ngạc nhiên, để anh không thấy được sự kích động và thèm muốn được biết nhiều hơn. Trước giờ anh chưa từng nhắc tới gia đình. Tôi phải ráng lắm mới không hỏi thêm, vì không muốn thúc ép khi anh chưa sẵn sàng.

Nhưng khi anh hít sâu rồi thở hắt ra, tôi bỗng quên hết mọi ý định kèm chế. Tôi đặt tay lên ngực anh. “Vậy chứ anh nhớ những gì?”

“Chỉ là một vài ấn tượng thôi. Bố anh ít khi có ở nhà lắm. Ông lúc nào cũng chỉ nghĩ tới công việc. Chắc anh giống ông ở điểm đó.”

“Chắc anh thừa hưởng cái tính nghiện công việc của bố. Nhưng chỉ có tính đó thôi.”

“Sao em biết?” Anh nhìn tôi ngờ vực.

Tôi vuốt tóc khỏi mặt anh. “Em xin lỗi, Gideon à, nhưng bố anh đã làm chuyện lừa đảo rồi chọn một lối thoát dễ dàng và ích kỷ. Anh không giống như vậy.”

“Ý anh không phải chuyện đó.” Anh ngập ngừng. “Anh nghĩ bố anh không thân với ai được. Ông chỉ quan tâm tới nhu cầu trước mắt của bản thân mình thôi.”

Tôi nhìn anh chăm chú. “Anh có nghĩ anh giống vậy không?”

“Anh cũng không biết nữa.” Gideon nói nhỏ.

“Nhưng em biết, anh không có giống vậy.” Tôi hôn lên chop mũi anh. “Anh là một báu vật.”

“Anh sẽ ráng.” Anh siết tôi trong vòng tay. “Anh không tưởng tượng nội cảnh em ở với người khác, Eva. Chỉ cần nghĩ tới chuyện có ai đó nhìn em như anh đang nhìn em, thấy em như vậy, rồi chạm vào em như vậy...là anh muốn phát điên lên.”

“Không bao giờ có chuyện đó đâu.” Tôi hiểu cảm giác mà anh nói. Nếu anh mà thân mật với người khác thì tôi cũng cảm thấy vậy.

“Em đã thay đổi vì anh. Anh không thể nào đánh mất em được.”

Tôi ôm choàng lấy anh. “Em cũng nghĩ về anh giống như vậy.”

Gideon khẽ nhắc mặt tôi ra, đặt lên môi tôi một nụ hôn mãnh liệt.

Chỉ một lúc sau hai đứa đã làm nước văng tung tóe khắp nơi. Tôi cố thoát khỏi anh. “Em phải ăn cái gì đây, đồ quý.”

“Chứ không phải em đang không mặc gì còn trêu ghẹo anh nãy giờ sao?” Anh nở nụ cười quỷ quyệt.

“Mình gọi đồ ăn Trung Quốc rẻ rẻ về rồi ăn trong hộp luôn đi cho tiện.”

“Ừ, mình sẽ gọi đồ ăn Trung Quốc mắc tiền rồi ăn trong hộp luôn cho tiện.”

19. Chương 19

Cary cùng tham gia bữa tối ngon lành với rượu mạnh. Cả bọn vừa ăn vừa xem tivi, cười phá lên khi nghe những cái tên lạ lùng của mấy chương trình truyền hình thực tế. Tôi ngấm nhìn hai người đàn ông thân thiết nhất của mình vui vẻ đùa giỡn với nhau theo cái kiểu thô lỗ của cánh đàn ông, thích thú vì chưa bao giờ nhìn thấy Gideon như vậy cả.

Cả hai ngồi xếp bằng dưới sàn trong khi mình tôi chiếm hết một nửa chiếc sa lông. Cary và Gideon đều mặc quần thun rộng với áo ôm sát, nhìn cảnh đó tôi thậm thấy mình thật may mắn.

Trước khi bẻ đôi cái bánh bao “vận mệnh”, Cary ra vẻ nghiêm trọng. “Để coi nào. Không biết anh có giàu có, nổi tiếng, gặp được quý ngài hay quý cô cao ráo quyền rũ bí ẩn, hay sắp đi phiêu lưu ở xa không. Hai người được cái gì vậy?”

“Của em chán chết. Cuối cùng mọi chuyện sẽ sáng tỏ. Vớ vẩn. Chuyện đó cần gì phải bói toán mới biết.” Tôi nói.

Gideon đọc mảnh giấy của mình. “Bạn sẽ sớm trở nên giàu có.”

Tôi khịt mũi.

Cary quay nhìn tôi. “Biết ngay mà. Cross à, cậu lấy mất cái bánh của người khác rồi.”

Tôi nói cộc lốc. “Anh ấy nên liệu mà không bén mảng tới gần cái bánh của ai hết.”

Gideon nhồm tới giật nửa cái bánh trên tay tôi bỏ vô miệng. “Khỏi lo đi cưng, anh chỉ muốn lấy cái bánh của em thôi.”

“Tởm quá. Vô phòng đóng cửa lại đi.” Cary làu bàu, bẻ cái bánh của mình một cách điệu nghệ rồi cau có. “Cái quái gì vậy nè?”

Tôi chồm tới. “Sao?”

“Khổng Tử dạy rằng.” Cary ứng khẩu luôn, “người dứt tay vô túi lúc nào cũng vênh váo.”

Rồi anh ném nửa cái bánh vào Gideon. Gideon chụp lấy cười lớn.

“Đưa em coi.” Tôi chụp lấy nửa còn lại trên tay Cary, đọc xong cười phá lên.

“Đồ quý, Eva.”

“Sao sao?” Gideon nôn nóng.

“Hãy chọn cái bánh khác.”

Gideon cười. “Bị vận mệnh chơi khăm rồi.”

Cary vứt cái bánh đi.

Tôi nhớ lại những buổi tối giống như vậy với Cary hồi còn ở SDSU, lòng thắc mắc không biết thời sinh viên của Gideon như thế nào. Báo đăng là anh theo học đại học Columbia, nhưng nghỉ giữa chừng để tập trung cho việc kinh doanh.

Không biết lúc đi học anh có chơi thân với ai không, có tiệc tùng say xỉn hay quậy phá kiểu sinh viên không. Trước giờ lúc nào tôi cũng thấy Gideon cư xử rất chừng mực, nhưng ngay lúc này ngồi đây với tôi và Cary thì anh lại có vẻ cũng giống như bọn tôi.

Vẫn đang cười, anh liếc qua nhìn làm tim tôi đập nhanh hơn. Lần đầu tiên tôi thấy anh trẻ trung đúng tuổi, như một anh chàng bảnh trai bình thường. Giờ đây hai đứa tôi là một đôi trai gái đang vô tư ăn tối xem tivi cùng người bạn thân. Gideon cũng chỉ là bạn trai bình thường của tôi. Áo tưởng đến đó khiến tôi thəm chua chát.

Chuông cửa reo, Cary đứng bật dậy đi ra, không quên quay lại cười. “Chắc Trey đó.”

Tôi gơ hai ngón tay bắt chéo.

Nhưng vài phút sau khi Cary mở cửa, người xuất hiện là cô ả tóc vàng chân dài đêm hôm nọ xuất hiện.

“Xin chào.” Cô nàng tỉnh bơ bốc thức ăn trên bàn, nhìn Gideon chằm chằm khi anh lịch sự đứng lên, quay qua nhếch môi với tôi rồi pho một nụ cười siêu mẫu chói lọi khi chìa tay ra cho Gideon. “Tatiana Cherlin.”

Anh bắt tay cô ả. “Tôi là bạn trai của Eva.”

Tôi hơi nhướn mày. Anh cố ý giấu danh tính hay đơn giản là thấy không cần thiết? Sao cũng được, tôi thích cách giới thiệu đó.

Cary quay vô, tay cầm chai rượu với hai cái ly, chỉ về hướng phòng ngủ. “Đi thôi.”

Tatiana vẫy tay rồi bước theo Cary. Cô nàng vừa quay lưng là tôi ra dấu bằng miệng với Cary. “Anh làm gì vậy?”

Anh nháy mắt nói nhỏ. “Thì chọn cái bánh khác.”

Tôi với Gideon ngồi thêm chút nữa rồi cũng đi vô phòng. Lúc chuẩn bị đi ngủ tôi mới hỏi anh điều mình thắc mắc nãy giờ. “Hồi đi học anh có chơi bởi không?”

Anh cời áo ra. “Cái gì?”

“Giống vụ căn phòng trong khách sạn đó. Anh thích làm tình mà. Hồi đó đi học anh cũng như vậy hả?”

Anh lắc đầu khi tôi còn mãi ngẩn ngía phần cơ thể để trần trước mắt. “Từ lúc anh gặp em tới giờ, anh làm tình với em còn nhiều hơn hai năm gần đây cộng lại.”

“Không thể nào.”

“Anh làm việc rất nhiều, rồi tập thể dục cũng nhiều. Hai chuyện đó thôi đủ làm anh hết sức rồi. Thỉnh thoảng cũng có những lời mời gọi mà anh không nỡ từ chối, nhưng còn lại thì anh không thấy có nhu cầu cho tới khi anh gặp em.”

“Vớ vẩn.” Tôi thấy hoàn toàn khó tin.

Anh liếc tôi một cái rồi cầm cái túi da màu đen đựng đồ dùng cá nhân đi vô phòng tắm. “Em mà cứ nghi ngờ anh như vậy thì sẽ biết tay anh, Eva.”

“Cái gì?” Tôi đi theo sau, ngắm nghía phần đằng sau hấp dẫn của anh. “Hay anh thử chứng minh bằng cách vui vẻ với em lần nữa đi?”

“Cái gì cũng cần phải từ hai phía.” Anh tháo một cái bàn chải mới ra khỏi hộp rồi cầm vô lý đưng bàn chải của tôi. “Giữa hai đứa mình thì em cũng ‘đòi hỏi’ đâu có thua gì anh. Em cũng giống anh, cần có tình cảm trong tình dục mà.”

“Em biết. Chỉ là...”

“Chỉ là sao?” Anh kéo một ngăn tủ ra, nhú mào khi thấy đã hết chỗ, rồi tiếp tục mở thử ngăn khác.

“Phía tủ kia kìa.” Tôi cười khi thấy anh cau có vì cho rằng anh cũng phải có ngăn kéo ở nhà tôi. “Của anh hết đó.”

Gideon bước qua chỗ tủ bên cạnh rồi bắt đầu bỏ đồ ra. “Chỉ là làm sao?” Anh nhắc lại, cầm chai sữa tắm với dầu gội đầu ra.

Tôi đứng khoanh tay nhìn anh để lại dấu ấn của mình khắp phòng tắm của tôi. Chắc chắn bất kỳ ai bước vô đây cũng nhận ra là tôi đang sống chung với một người đàn ông.

Rồi tôi chợt nhớ ra mình cũng làm điều tương tự ở nhà anh. Mấy người làm cho anh chắc chắn đã biết anh có một mối quan hệ nghiêm túc rồi. Nghĩ tới đó tự nhiên tôi thấy hơi xúc động.

Tôi nói tiếp. “Hồi nãy lúc ngồi ăn tối em cứ tưởng tượng cảnh anh hồi đi học đại học, tự hỏi nếu em gặp anh trong trường thì sẽ như thế nào. Chắc em sẽ bị anh ám ảnh tới nỗi tìm mọi cách để nhìn thấy anh, em sẽ đăng ký lớp học chung với anh rồi suốt ngày ngồi mơ mộng.”

“Lãng lơ ghê.” Anh hôn lên mũi khi đi ngang qua tôi để đánh răng. “Mình biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra một khi anh nhìn thấy em mà.”

Tôi đánh răng, rửa mặt, chải tóc. “VẬY...anh có chuẩn bị sẵn một chỗ để chơi bởi không, trong trường hợp cô ả nào may mắn túm được anh.”

Anh nhìn tôi trong gương. “Anh toàn vô khách sạn.”

“Anh chỉ toàn vô khách sạn đó thôi hả? Trước khi anh gặp em đó.”

“Ừ, nơi duy nhất anh có quan hệ tình dục tự nguyện.” Anh nói khẽ. “Trước khi gặp em.”

“Ồi!” Tim tôi thất lại.

Tôi bước tới ôm anh từ phía sau, áp má lên lưng anh.

Hai đứa lên giường nằm ôm nhau. Tôi rúc vào cổ anh, hít thật sâu mùi của anh vào phổi. Cơ thể Gideon tuy rắn rỏi nhưng tôi ôm thấy cực kỳ thoải mái. Anh ấm áp, mạnh mẽ và rất nam tính. Chỉ cần nghĩ tới anh thôi là tôi đã cảm thấy thèm muốn.

Tôi leo lên ngồi trên người anh, tay chống lên bụng. Trong phòng tối om, tôi không nhìn thấy anh, mà cũng không cần nhìn thấy. Mặc dù tôi yêu vô cùng cái gương mặt đẹp mà thỉnh thoảng gây cho anh phiền phức, nhưng lại chính cái cách mà anh chạm vào tôi, thì thâm với tôi, khiến tôi bị mê hoặc. Cứ như là trên đời này không có thứ gì khác làm cho anh ham muốn hơn tôi.

“Gideon.” Tôi chỉ thốt ra có thể.

Anh ngồi dậy, ôm choàng lấy tôi hôn say đắm. Rồi anh nhẹ nhàng đặt tôi xuống, phủ lên tôi sự chiếm hữu ngọt ngào đầy rung động.

Tôi giật mình tỉnh dậy trong cơn bàng hoàng, thấy mình đang bị một khối thịt nặng trĩu đè lên, và một giọng nói cộc cằn ném vào bên tai những lời thô bỉ tục tĩu nhất. Tôi nghẹt thở vì sợ hãi.

Đừng vậy nữa...đừng mà...làm ơn...

Nathan lấy tay bịt miệng tôi lại rồi ban hai chân tôi ra. Hắn đang cương cứng, cố mò mẫm tìm cách đâm vào trong tôi. Ráng hết to lên nhưng bị bàn tay hắn bịt chặt, tôi co rúm người lại, tìm muốn vỡ tung trong lồng ngực. Nathan quá nặng và mạnh, tôi không tài nào đẩy hắn ra nổi.

Đừng mà...đừng làm vậy nữa, Chúa ơi, tha cho tôi đi...

Mẹ đâu rồi? Mẹ ơi!

Tôi hét lên, nhưng lại bị Nathan bịt miệng, đè chặt đầu tôi xuống gối. Tôi càng chống cự thì hắn càng hăng tiết, thở hổn hển như con thú hoang, liên tục đâm thọc cái của nộ kia vào người tôi, tìm cách vào bên trong...

“Rồi mày sẽ biết cái cảm giác đó.”

Tôi sững sờ. Giọng nói rất quen thuộc. Không phải của Nathan.

Tôi không phải đang nằm mơ. Nhưng vẫn đúng là ác mộng.

Chúa ơi, không! Tôi chớp mắt liên tục cố nhìn trong bóng tối. Máu trong người sôi lên, tôi không còn nghe thấy gì nữa.

Nhưng tôi nhận ra cái mùi da thịt này. Tôi nhận ra những va chạm này, dù là đang rất thô lỗ. Tôi nhận ra cái cơ thể đang đè lên mình, dù nó làm tôi đau.

Gideon tiếp tục đập mạnh vào giữa hai đùi tôi. Hoảng hốt, tôi ráng hết sức ngồi bật dậy, khiến tay anh trượt ra khỏi miệng.

Tôi thít một hơi rồi thét lên.

Anh gầm gừ. “Khi mày là đứa bị hiếp thì để coi mày làm sao sạch sẽ được nữa hả.”

“Crossfire.” Tôi hổn hển.

Ánh đèn nhá lên làm tôi nhói mắt, rồi Gideon bị nhấc lên. Tôi quay qua cuộn người lại trên giường, khóc nức nở khi Cary lôi Gideon ra góc phòng quăng mạnh vào tường.

“Eva! Em có sao không?” Cary mở đèn ở đầu giường lên, bật lên tiếng chữi khi nhìn thấy tôi nằm co ro như đứa trẻ, vẫn còn run bần bật.

Gideon vừa đứng thẳng dậy Cary đã xông tới. “Mày mà dám nhúc nhích một cọng lông trước khi cảnh sát tới đây là tao ày ra bã!”

Tôi nuốt nước bọt khô khốc, ngồi dậy trên giường, mắt không rời khỏi Gideon. Anh cũng đang nhìn tôi, rồi khi cơn buồn ngủ tan đi, tôi thấy một nỗi hãi hùng dâng lên trong mắt anh.

“Nằm mơ thôi.” Tôi nấc lên, giữ tay Cary lại khi anh định cầm điện thoại lên. “Anh ấy n-nằm mơ.”

Liếc nhìn Gideon đang cuộn người dưới sàn như con thú bị thương, Cary rút tay lại, thở dài. “Chúa ơi. Vậy mà anh tưởng chỉ mình anh có vấn đề.”

Tôi bước xuống giường, hai chân run rẩy. Lúc tôi khụy xuống, Cary đỡ lấy và ôm chặt tôi bật khóc nức nở.

“Anh sẽ ngủ ngoài phòng khách.” Cary đưa tay vuốt mớ tóc bù xù khi đứng ngoài hành lang. Sau lưng tôi, trong phòng ngủ là Gideon đang thẩn thờ, trắng bệch. “Anh sẽ lấy thêm mền gối cho anh ta, không nên để anh ta về nhà một mình bây giờ.”

“Cảm ơn anh.” Tay tôi che phía dưới chặt hơn. “Tatiana còn ở trong phòng không?”

“Không, đâu tới mức đó, tụi anh chỉ làm tình rồi thôi.”

“Vậy còn Trey?” Tôi hỏi nhỏ, trong đầu chỉ nghĩ tới Gideon.

“Anh yêu Trey. Anh nghĩ cậu ta là người tử tế nhất anh từng gặp, ngoài em ra.” Cary hôn lên trán tôi. “Cái gì cậu ta không biết thì sẽ không phải đau khổ vì nó. Đừng lo cho anh nữa, lo ỉn đi đã.”

Tôi ngược nhìn anh, mắt đầm lệ. “Em không biết phải làm sao.”

Cary thở dài. Đôi mắt xanh đầy lo lắng. “Anh nghĩ em phải quyết định giữa tình yêu và lý trí thôi. Có nhiều người không thể chữa khỏi được đâu. Nhìn anh nè, anh gặp được một người tốt như Trey, vậy mà vẫn đánh liều vì một cô ả chẳng ra gì.”

“Cary ơi...” Tôi đặt tay lên vai anh.

Cary siết tay tôi.

“Anh vẫn ở đây khi em cần.” Gideon đang xếp đồ vô giỏ, ngoái nhìn khi tôi bước vô. Ánh mắt anh làm tôi phát hoảng. Nhưng tôi không lo sợ ỉn, mà là lo cho anh. Tôi chưa bao giờ thấy ai đau khổ đến như vậy. Vẻ ảm đạm trong đôi mắt đó khiến tôi nghẹt thở. Anh không còn chút sức sống nào. Gương mặt đẹp xám xịt như xác chết, bị bao phủ bởi một màn đêm tăm tối.

“Anh làm gì vậy?” Tôi hỏi nhỏ.

Gideon bước thụt lùi, như muốn tránh càng xa tôi càng tốt. “Anh không ở lại đây được.”

Tôi tự trách mình vì cảm giác nhẹ nhõm thoáng qua khi nghe câu đó. “Mình đã thỏa thuận rồi mà...không được bỏ chạy.”

“Đó là khi anh tấn công em.” Anh ngắt lời tôi. Giờ mới thấy anh có chút sức sống.

“Lúc đó anh nằm mơ mà.”

“Em không thể bị vậy một lần nữa, Eva à. Trời ơi,...suýt nữa thì anh đã...” Anh quay lưng lại, hai vai co lên, nhìn cảnh đó tôi hoảng sợ không thua gì lúc bị anh tấn công.

“Nếu anh bỏ đi ngay bây giờ có nghĩa là tội mình đã chịu thua quá khứ rồi.” Câu nói đó hình như khiến anh suy nghĩ. Trong phòng tôi lúc này tất cả đèn đuốc đều đang bật, làm như ánh điện sáng sẽ giúp chúng tôi xua đuổi mọi nỗi ám ảnh tối tăm đi. “Nếu anh bỏ cuộc ngay lúc này, hai đứa mình sẽ dễ dàng rời bỏ nhau hơn. Tội mình sẽ xa nhau mãi mãi, Gideon à.”

“Làm sao mà anh dám ở lại đây? Sao em lại muốn anh ở lại hả?” Anh quay lại nhìn tôi với một sự van nài làm tôi chảy nước mắt. “Anh mà làm gì em chắc anh tự tử quá.”

Đó chính là một trong những điều tôi đang sợ. Trước đây tôi chưa bao giờ hình dung một Gideon đầy quyền lực và ý chí sẽ tự kết liễu mình, nhưng giờ đây trước mặt tôi là một Gideon hoàn toàn khác. Và cha anh cũng đã tự tử đó thôi.

Tôi bối rối mân mê vạt áo mình. “Anh đâu có làm em đau.”

“Em sợ anh.” Giọng anh khản đặc. “Anh nhìn thấy điều đó trong mắt em. Anh cũng sợ chính anh. Anh sợ khi nằm bên cạnh em, anh sẽ lại làm điều gì đó và sẽ hủy hoại cả hai đứa mình.”

Anh nói đúng. Tôi đã sợ chết khiếp.

Tôi chợt hiểu mầm mống bạo lực và cơn giận dữ luôn ngấm ngầm trong anh. Hai đứa tôi quá say mê nhau. Tôi đã từng tát vào mặt anh hôm ở buổi tiệc, từng dùng vũ lực để đẩy anh ra, nhưng đồng thời cũng không bao giờ ý thức được điều mình đang làm.

Bản chất mối quan hệ của tôi và Gideon chứa đầy cảm xúc và ân ái say mê nhưng cũng bạo lực và phạm tục vô cùng. Sự tin tưởng giúp chúng tôi gần nhau hơn, nhưng cũng khiến cả hai dễ bị tổn thương và nguy hiểm hơn. Và trước khi tình hình có thể được khắc phục, sẽ có rất nhiều điều tồi tệ có thể xảy ra.

Anh vuốt tóc tôi, “Eva, anh...”

“Em yêu anh, Gideon.”

“Trời ơi.” Anh nhìn tôi bằng ánh mắt gần như ghê tởm, sự ghê tởm mà tôi không biết là dành cho tôi hay chính bản thân anh. “Sao em lại nói vậy?”

“Vì đó là sự thật.”

“Em chỉ mới thấy cái này,” anh ra dấu vào cơ thể mình. “chứ em chưa thấy hết những thứ đổ vỡ, rồi rầm bên trong đâu.”

Tôi hít sâu. “Anh nói vậy mà nghe được hả? Anh biết là em cũng có vấn đề mà.”

“Vậy chắc số phận của em được định sẵn là sẽ gặp người khủng khiếp như anh.” anh nói chua chát.

“Thôi đi. Em biết anh đang đau khổ, nhưng châm chọc kiểu đó cũng không giúp ích gì đâu.” Liếc nhìn đồng hồ thấy đã bốn giờ sáng, tôi bước tới gần anh, cố xua đi nỗi sợ hãi khi phải đụng chạm với anh.

Anh giơ tay ra ngăn tôi lại. “Anh phải đi về, Eva.”

“Anh ngủ ngoài salon đi, nghe lời em đi mà Gideon. Anh mà về giờ này em sẽ lo phát điên lên mất.”

“Anh mà ở lại thì em càng lo hơn đó.” Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy hoang mang, giận dữ pha lẫn một sự khát khao vô cùng. Đường như anh đang van nài sự tha thứ của tôi, nhưng đồng thời lại không cho phép mình được tha thứ.

Tôi bước tới nắm lấy tay anh, ráng xua đi cơn sợ hãi đang bùng lên khi chạm vào anh. Tâm trí tôi vẫn còn hơi nhói buốt, cổ họng vẫn còn đau rát, ký ức về hành động của anh – rất giống Nathan – vẫn còn mới nguyên.

“Mình sẽ vượt qua chuyện này.” Tôi hứa, bực với chính mình vì giọng nghe hơi run. “Sau khi anh gặp bác sĩ Petersen, mình sẽ tìm cách.”

Anh thoáng giơ tay lên như định vuốt má tôi. “Nếu hồi nãy không nhờ có Cary...”

“Nhưng Cary đã có ở đây, và em đã không sao rồi. Em yêu anh. Mình sẽ vượt qua chuyện này thôi.” Tôi bước tới ôm chầm lấy anh, luồn tay vào dưới lớp áo để chạm lên da anh. “Mình sẽ không để quá khứ phá hỏng những gì mình đang có đâu.”

Tôi không chắc lắm câu đó là tôi nói để thuyết phục ai, tôi hay Gideon.

“Eva ơi.” Anh ôm siết làm tôi suýt nghẹt thở.

“Anh xin lỗi. Anh không chịu được cảm giác này. Làm ơn đi, tha thứ cho anh nhé... Anh không thể để mất em được.”

“Anh không mất em đâu.” Tôi nhắm mắt lại, cố chỉ nghĩ tới anh và cái cảm giác an toàn tuyệt đối tôi từng có khi ở bên anh.

“Anh xin lỗi.” Tay anh run rẩy vuốt dọc lưng tôi. “Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì...”

“Suýt... em yêu anh. Mình sẽ ổn thôi.”

Anh hôn tôi nhẹ nhàng. “Tha thứ cho anh nhé, Eva. Anh cần có em. Nếu mất em không biết anh sẽ ra sao nữa...”

“Em không đi đâu hết.” Da tôi nóng lên dưới bàn tay vuốt ve liên tục của anh trên lưng. “Em vẫn ở đây. Không chạy trốn nữa.”

Gideon không nói gì nữa, hơi thở nhanh dần phà lên môi tôi. Rồi anh cúi xuống hôn tôi ngọt ngào dễ dàng, khiến tôi rướn người lên sát bên anh một cách vô thức.

Hai tay anh lần xuống. Tôi khẽ rên lên, nửa thèm muốn nửa sợ sệt, làm anh run rẩy.

“Eva...?”

“Em... không làm được.” Nỗi kinh hoàng vừa nãy vẫn còn quá rõ rệt. Tôi đau lòng khi phải từ chối anh, vì tôi hiểu rõ cảm giác của anh lúc này. Cũng giống như tôi lúc kể anh nghe chuyện Nathan, giờ đây anh cần được chứng minh là tôi vẫn muốn anh, rằng dù cho quá khứ có để lại vết sẹo xấu xí đến đâu đi nữa thì nó cũng không làm thay đổi vị trí của hai đứa trong lòng nhau.

Nhưng tôi không thể chứng minh điều đó với anh. Bây giờ thì chưa. Tôi vẫn cảm thấy vết thương đang rỉ máu. “Ôm em đi, Gideon, chỉ ôm thôi.”

Anh gật đầu, vòng hai tay qua ôm lấy tôi.

Tôi kéo anh nằm xuống sàn, hy vọng sẽ khiến anh ngủ lại. Tôi cuộn người vào lòng anh, tay vòng qua ôm ngang bụng. Gideon siết nhẹ lấy tôi, chạm môi lên trán tôi và không ngừng xin lỗi về chuyện đã xảy ra.

“Đừng bỏ đi.” Tôi thì thầm. “Ở lại với em nhé.”

Gideon không trả lời, không hứa hẹn gì cả, nhưng cũng không buông tôi ra.

**

Tôi thức dậy không lâu sau đó, nghe Gideon đang thở đều bên tai. Đèn trong phòng vẫn sáng, nền nhà trải thảm cứng làm tôi khó chịu.

Gideon đang nằm ngửa, gương mặt đẹp thanh thần trong giấc ngủ, cái áo thun vén lên vừa tới rốn, để lộ cơ bụng săn chắc.

Đây mới là người đàn ông tôi yêu. Là người làm cho tôi sung sướng, là người khiến tôi xúc động hết lần này đến lần khác vì sự chu đáo. Anh vẫn là người đó. Và những nếp nhăn trên trán cho thấy anh vẫn còn rất đau khổ.

Tôi chủ động chạm anh. Lần đầu tiên từ khi gặp nhau, anh không lập tức có phản ứng, nhưng người cũng dần dần ấm lên. Nỗi sợ hãi vẫn đau đó ngay bên cạnh cơn ham muốn, nhưng tôi nhận ra mình sợ mất anh hơn là sợ phải sống với con quái vật trong anh.

Anh chuyển mình, tay ôm tôi chặt hơn. “Eva, em có chắc...?”

Lần này tôi đã có thể đáp trả lại câu hỏi đó. “Hãy quên chuyện đó đi.” Tôi ghé sát miệng anh. “Vui đi anh. Hãy làm tình đừng nhớ nữa.”

“Eva ơi.”

Anh lăn qua người tôi, nhẹ nhàng cởi áo tôi ra. Tôi cũng cẩn thận khi làm vậy với anh, cứ như thể cả hai đứa đều rất mong manh dễ vỡ. Quả thật ngay lúc này mối gắn kết giữa chúng tôi vô cùng mong manh, cả hai đều sợ làm tổn thương người kia bằng những góc cạnh sắc bén của mình.

Môi hôn chậm rãi như đang kiểm nền bột dục vọng. Sự dịu dàng đó khiến tôi sung sướng, cong người áp sát lên anh hơn. Tay anh vuốt ve tôi liên tục, làm tim tôi đập loạn xạ.

Gideon hôn hai bên ngực tôi, thì thầm những lời xin lỗi xen lẫn với ham muốn bằng giọng nói hối hận khổ sở. Lưỡi anh nóng bỏng, ướt át, trở lại cái linh hoạt vốn có.

“Ôi, Gideon.” Những cử động điệu nghệ của anh khơi gợi cơn ham muốn bất kham trong tôi. Tôi hoàn toàn mất tự chủ, chỉ còn biết tìm kiếm khoái cảm từ anh một cách tham lam.

Anh hôn lên rốn rồi rà lưỡi xuống bên dưới, mái tóc phủ nhẹ lên bụng tôi. Trong phút chốc tôi không còn biết gì nữa.

Lưng tôi cong lên, môi bật ra những tiếng yếu ớt. Tôi thấy cả người mình căng cứng, ghì siết cho đến khi muốn vỡ tung ra. Và rồi anh đưa tôi lên đỉnh bằng một cử động rất nhẹ nhàng.

“Anh không thể mất em, Eva.” Gideon bật dậy trong lúc tôi run rẩy vì sung sướng. “Anh không thể.”

Tôi đưa tay gạt dòng nước mắt khỏi mặt anh, nhìn vào đôi mắt đỏ hoe. Tim tôi đau nhói khi nhìn anh khổ sở. “Dù anh có đuổi em cũng không bỏ đi đâu.”

Anh lấy tay chậm rãi, cẩn thận vào trong tôi. Tôi nhắm mắt cố không nghĩ ngợi lan man. Khi anh chồm lên áp vào người tôi, nỗi kinh hoàng bỗng ùa về, tôi hơi khựng lại.

“Nhìn anh đi, Eva.” Giọng anh khàn đến nỗi khó mà nhận ra.

Tôi nhìn, và thấy một nỗi thống khổ vô cùng.

“Làm tình với anh đi,” anh thì thầm van xin, “làm tình cùng anh đi, cưng ơi, chạm vào người anh đi. Là anh đây.”

“Dạ.” tôi đặt tay lên lưng anh, vuốt ve. Tôi bóp lấy phần cơ bắp săn chắc, đẩy anh vào sâu hơn.

Những cử động nhịp nhàng khiến tôi bị mê hoặc. Cơ thể anh thật tuyệt vời. Hai chân tôi ôm chặt hông anh, hơi thở dồn dập khi tăng băng bên trong người tan chảy dần. Hai đứa nhìn nhau không rời mắt.

Nước mắt tôi chảy xuống hai bên thái dương. “Em yêu anh, Gideon.”

“Làm ơn...” mắt anh nhắm nghiền.

“Em yêu anh.”

“Đến đi, Eva.” Anh hôn hển.

Tôi đánh vật với cơn sợ hãi khi anh đang nằm đè trên người. Nỗi lo sợ xen lẫn nhục cảm làm tôi phát cáu.

Giọng anh khản đặc chứa đựng nỗi đau khổ và ân hận. “Làm ơn đi Eva, anh cần được thấy em sung sướng...”

Tay anh ôm lấy tôi, không ngừng xoay chuyển. Tôi cắn chặt vai anh để nén tiếng hét, cơn rung động lan tỏa từ trong ra ngoài rồi chạy khắp cơ thể. Anh bật những tiếng rên ngắt quãng, thỏa mãn.

“Nữa đi.” Anh nói như ra lệnh. Khi anh vẫn còn tin vào sự gắn kết của hai đứa đủ nhiều để dám làm những chuyện cho xác thịt được thăng hoa, thì tôi không còn phòng tuyến nào nữa. Chúng tôi không chỉ tin nhau mà còn tin vào bản năng của nhau nữa.

Đến lượt tôi vươn tay kéo anh sát lại. “Không!” Anh giật lại, nằm bật ra sau, tay đưa lên che mặt, sự trừng phạt bằng cách không để tình dục tiếp diễn.

Tôi bật dậy, dùng mọi cách làm anh thoải mái, mặc cho anh la lối phản đối. “Trời ơi, Eva, quý sử.” anh căng người, thở nặng nhọc. “Phải rồi, mạnh lên em... Ôi trời ơi...”

Khi tôi ngồi dậy, Gideon ngồi theo, ôm choàng lấy tôi. Anh từ từ đặt tôi nằm xuống, rồi úp mặt lên cổ tôi, khóc cho đến khi trời sáng.

**

Tôi mặc áo tay dài màu đen với quần tây đi làm, vì bỗng cảm thấy cần ngăn cách với thế giới bên ngoài. Lúc hai đứa ở trong bếp, Gideon ôm lấy mặt tôi rồi dịu dàng cọ mũi vào nhau. Nhưng đôi mắt anh vẫn u ám.

“Ăn trưa nhé?” Tôi tự thấy cần gia tăng thời gian ở bên nhau.

“Anh cần phải ăn trưa với khách.” Gideon vuốt tóc tôi. “Em đi cùng nhé. Anh sẽ bảo Angus đưa em về đúng giờ.”

“Em sẽ đi chung.” Tôi nghĩ tới lịch làm việc mà anh gửi qua điện thoại cho tôi. “Tối mai mình có buổi tiệc từ thiện ở Waldorf-Astoria phải không?”

Ánh mắt anh dịu lại. Trong bộ đồ công sở tối màu, anh có vẻ bình thản. Nhưng tôi biết bên trong hoàn toàn khác.

“Em chắc chắn sẽ không bỏ anh chứ?” Anh hỏi nhỏ.

Tôi gơ tay lên chìa chiếc nhẫn ra. “Anh mắc kẹt với em luôn rồi, ông Cross à. Ráng tập cho quen đi.”

Tôi ngồi trong lòng anh suốt trên đường đi làm, cũng như trên đường tới nhà hàng Jean Georges để ăn trưa hôm đó. Tôi rất kiệm lời, chỉ chú tâm thưởng thức món mà Gideon gọi cho.

Tôi ngồi im lặng bên anh, một tay đặt lên đùi anh dưới bàn, như một biểu hiện ngấm của lòng chung thủy. Anh cũng đặt bàn tay ấm áp lên trên tay tôi, trong lúc thảo luận về một dự án địa ốc trên phố St.Croix với đối tác. Cả hai đứa ngồi như vậy suốt bữa ăn, dùng một tay còn lại ọi việc khác.

Cứ mỗi giờ phút trôi qua, ký ức kinh hoàng đêm hôm trước phai nhạt dần. Nó có thể là một vết sẹo nữa trong cuộc đời của Gideon, một ký ức đau đớn mà tôi và anh chia sẻ, nhưng chắc chắn nó sẽ không thay đổi được chúng tôi. Không thể nào như vậy.

**

Hết giờ làm, Angus đợi sẵn để đưa tôi về nhà. Gideon sẽ làm việc muộn rồi đi thẳng tới chỗ bác sĩ Petersen. Trên đường về tôi cố chuẩn bị tinh thần cho buổi tập thứ hai với Parker. Tôi định nghỉ hôm nay, nhưng rồi quyết định là rất cần phải tập cho thành nếp. Đã có quá nhiều thứ bị xáo trộn trong cuộc sống của tôi lúc này. Một trong số những thứ ít ỏi tôi còn làm chủ được chính là cái lịch tập này.

Sau một tiếng rưỡi đồng hồ tập với Parker, khi được Clancy đưa về tới nhà, tôi cảm thấy nhẹ nhõm và khá tự hào vì tâm trạng này mà mình vẫn cố gắng tập xong.

Lúc bước vô sảnh tôi gặp Trey đang đứng ở quầy lễ tân.

“Chào cậu. Lên nhà không?” Tôi gọi.

Trey quay lại nhìn tôi mỉm cười, đôi mắt nâu sáng lên ấm áp. Ở cậu ấy có một vẻ dịu dàng, ngây thơ và chân thật, không giống với những người khác Cary đã quen. Hay nói đúng hơn, Trey là một người “bình thường” hiếm hoi trong số những mối quan hệ trước đây của tôi và Cary.

“Lễ tân vừa gọi lên nhưng Cary không có ở nhà.”

“Hay bỏ lên ngồi chờ với mình cũng được. Mình cũng không định đi ra ngoài nữa.”

“Nếu bỏ không thấy phiền.” Trey bước theo khi tôi vẫy tay với cô tiếp tân rồi tiến đến thang máy. “Mình có quà cho Cary đây.”

“Không phiền gì đâu.” Tôi trấn an.

Anh chàng nhìn bộ quần áo thun của tôi. “Bỏ vừa đi tập về hả?”

“Ừ. Mặc dù trong mấy ngày này mình chả có tâm trạng tập tành tí nào cả.”

Trey cười. “Mình hiểu cảm giác đó.”

Không khí trong thang máy bỗng nhiên hơi nặng nề.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” Tôi hỏi.

“Ừm...” Trey xóc lại cái ba lô trên vai. “Mấy ngày nay Cary có vẻ lạ.”

“Ồ vậy hả?” Tôi cắn môi. “Lạ ra làm sao?”

“Không biết nữa, khó giải thích lắm. Mình chỉ cso cảm giác như là anh ấy đang giấu chuyện gì đó.”

Tôi thầm khó chịu khi nghĩ tới cô ả tóc vàng. “Có thể Cary đang hơi lo lắng vụ hợp đồng với Grey Isles nhưng không muốn làm phiền bạn tâm thôi. Anh ấy biết bỏ đã có quá nhiều thứ để lo rồi, vừa làm vừa học mà.”

Trey có vẻ giãn ra. “Có lẽ vậy. Nghe cũng có lý lắm. Cảm ơn nhé.”

Tôi mở cửa căn hộ mời Trey vô, bảo cậu ấy cứ tự nhiên như ở nhà rồi đi kiểm tra tin nhắn trên điện thoại. Trey đi thẳng vô phòng Cary để cất đồ gì đó mà cậu ta định tặng Cary.

Bỗng một tiếng thét vang lên từ hành lang khiến tôi theo phản xạ chụp lấy điện thoại, trong đầu nghĩ ngay tới khả năng có kẻ lạ đột nhập và hai đứa tôi đang bị nguy hiểm. Thêm vài tiếng la nữa, trong đó có giọng Cary,

Tôi thở hắt ra nhẹ nhõm, vẫn cầm điện thoại trên tay, bước vô để coi chuyện gì đang xảy ra. Tôi suýt đâm sầm vào Tatiana, cô ả vừa chạy vụt ra khỏi phòng Cary, tay vẫn đang cài nút áo.

“Ồi.” Cô ả thốt lên, miệng nở nụ cười trơ trẽn. “Gặp sau nhé.”

Ngay lúc đó tiếng Trey la lớn át cả tiếng đóng cửa.

“Đồ chó, Cary, mình nói chuyện này rồi mà, anh hứa rồi mà.”

“Em đang làm lớn chuyện đó, không phải như em nghĩ đâu.” Cary quát lại.

Đến lượt Trey lao ra khỏi phòng như cơn lốc, tôi lập tức nép sát vào tường tránh chỗ. Cary đuổi sát theo với tấm khăn trải giường quăn ngang hông. Khi tôi liếc anh với một cú sắc như dao, anh giơ ngón tay giữa ra đáp trả.

Tôi để mặc hai chàng trai với nhau, trở về phòng đi tắm, trong lòng vẫn tức tối vì Cary lại ngu ngốc phá hỏng một mối quan hệ đẹp như vậy. Anh cứ dẫm phải cái lối mòn muôn thuở đó, mãi không thoát ra được.

Căn nhà cực kỳ yên ắng khi tôi đi ra bếp. Tôi quyết định nấu món thịt heo với khoai tây bí và măng tây, món mà Cary thích, phòng khi anh ăn tối ở nhà và cần người an ủi.

Khi tôi vừa bỏ thịt vô lò thì Trey bước ra từ phòng Cary làm tôi không khỏi ngạc nhiên, xong lại thấy đau lòng. Tôi rất ghét phải nhìn cảnh Trey khóc, mặt đỏ bừng, tóc tai rối bời. Càng thương Trey bao nhiêu, tôi càng giận và thất vọng về Cary, lúc này cũng vừa đi vô bếp, nồng nặc mùi xác thịt đàn ông. Anh quắc mắt nhìn tôi khi bước tới tủ rượu.

Tôi khoanh tay đứng nhìn anh. “Anh tưởng làm tình với người yêu ngay trên cái giường mà anh vừa bị bắt gặp lang chạ xong sẽ giải quyết được vấn đề hả?”

“Im đi Eva.”

“chắc chắn cậu ấy đang tự trách mình vì đã yếu đuối đó.”

“Anh nói em ngậm miệng lại.”

“Được thôi.” Tôi quay đi, tiếp tục ướp gia vị vào khoai tây để cho vào lò.

Cary mở tủ lôi ra mấy cái ly. “Anh biết em đang phán xét anh, thôi cái trò đó đi. Nếu lúc này anh bị bắt gặp với một gã đàn ông thì Trey đã chẳng tức tối gì đâu.”

“Vậy ra là lỗi của cậu ta hả?”

“Chuyện tình cảm của em cũng lộn xộn không kém, biết chưa.”

“Bình tĩnh đi, Cary. Em không phải chỗ trút giận của anh. Anh làm sai, xong rồi còn không biết sửa chữa. Trách nhiệm thuộc về anh hết.”

“Đừng có lên mặt vậy Eva. Em đang chung chạ với một kẻ có thể hãm hiếp em bất cứ lúc nào đó.”

“Không phải vậy.”

Cary khịt mũi, chồm tới tựa lên thành quầy. Đôi mắt xanh vừa đau đớn vừa giận dữ. “Nếu em viện lý do nằm mơ để bênh vực cho hấn ta thì em cũng phải thông cảm với bọn say rượu và lữ nghiệm ngập nữa. Giống như hấn ta lúc ngủ, bọn họ cũng đau có ý thức được việc mình làm.”

Câu nói đó, cùng với cái chủ ý làm tôi tổn thương của Cary, khiến máu tôi sôi lên. “Người ta có thể bỏ rượu, chứ còn ngủ thì đâu có bỏ được.”

Cary đứng thẳng dậy rót ra hai ly rượu, đẩy một ly về phía tôi. “Anh là người hiểu hơn ai hết chuyện bị người khác làm tổn thương. Đúng là em yêu anh ta và muốn giúp anh ta, nhưng rồi ai sẽ giúp em đây Eva? Anh đâu phải lúc nào cũng sẽ có mặt kịp thời mỗi khi em nằm cạnh cái trái bom nổ chậm đó.”

“Anh muốn nói về những mối quan hệ gây tổn thương chứ gì.” Tôi phản pháo để anh không chú ý thấy tôi buồn. “Vậy anh phản bội Trey là để bảo vệ cậu ấy chứ gì? Hay anh đang tìm cách làm cậu ta bỏ đi trước khi cậu ta có cơ hội làm anh tổn thương?”

Cary mỉm cười cay đắng, cụng ly vào ly rượu của tôi vẫn đang để nguyên trên quầy. “Uống mừng những kẻ thất bại nào. Ít ra mình cũng còn có nhau.”

Tôi thở phào khi anh đứng dậy bỏ đi. Tôi đã biết trước những thứ quá tốt đẹp rồi cũng sẽ đi tới kết thúc. Niềm vui, hạnh phúc đối với tôi lúc nào cũng ngắn ngủi, và cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Lúc nào cũng có một ngọn lửa chực chờ bùng lên thiêu cháy hết mọi thứ.

20. Chương 20

Gideon đến vừa đúng lúc thức ăn đã sẵn sàng. Anh cầm theo túi đựng laptop và một túi quần áo. Tôi cứ lo anh sẽ đi thẳng về nhà sau cuộc hẹn với bác sĩ Petersen, nên lúc anh gọi nói là đang trên đường qua tôi mừng lắm. Dù vậy, khi mở cửa ra, vừa nhìn thấy anh tôi vẫn hơi rùng mình.

“Chào em.” Anh nói khẽ, theo tôi bước vào bếp. “Nghe mùi hấp dẫn quá.”

“Hy vọng là anh đang đói. Em làm nhiều đồ ăn lắm, mà Cary chắc là không ăn chung đâu.”

Gideon bỏ đồ xuống rồi chậm rãi tiến tới, mắt chăm chú nhìn vào mặt tôi. “Anh có mang đồ để ngủ lại, nhưng nếu em muốn anh về bất cứ lúc nào thì cứ nói nhé.”

Tôi thở hắt ra. Quyết tâm không để nỗi sợ hãi lấn át. “Em muốn anh ở lại đây.”

“Anh cũng muốn ở lại đây.” Anh dừng lại cạnh tôi. “Anh ôm em được không?”

Tôi ôm chầm lấy anh. “Ôm em đi.”

Anh siết lấy tôi, má áp vào nhau. Không như những lần trước khi hai đứa ở bên nhau, giờ đây giữa chúng tôi có một sự thận trọng không nói thành lời.

“Chiều giờ em thế nào?” Anh thì thầm.

“Có anh ở đây em thấy vui hơn rồi.”

“Nhưng vẫn hơi hẹp phải không?” Môi anh chạm lên trán tôi. “Anh cũng rất lo lắng, không biết hai đứa mình sẽ ngủ bên cạnh nhau làm sao nữa.”

Tôi ngược nhìn anh. Đó cũng chính là điều tôi đang lo lắng. Cộng thêm những lời nói lúc nãy của Cary nữa chứ. Trái bom nổ chậm...

“Rồi mình sẽ có cách.” Tôi nói.

Anh im lặng một lúc khá lâu. “Nathan có bao giờ liên lạc với em không?”

“Không.” Dù vậy tôi vẫn luôn thấp thỏm sợ sẽ chạm phải hấn ta ở đâu đó, dù vô tình hay cố ý. Dù sao tôi cũng không quên hấn vẫn đang lớn vồn ngoài kia, cùng hít thở bầu không khí với tôi... “Sao anh hỏi vậy?”

“Hôm nay anh vừa chợt nghĩ tới hấn.”

“Sao vậy?” Tôi nhìn anh chăm chú, trên nét mặt anh có một vẻ khổ sở làm tôi ghen lời.

“Tại vì hai đứa mình bị quá nhiều thứ ám ảnh.”

“Anh có thấy mệt mỏi không?”

Gideon lắc đầu. “Không, anh không cho phép mình mệt mỏi.”

Tôi không nói thêm được gì. Làm sao mà tôi có thể an ủi anh trong khi chính mình cũng không dám chắc tình yêu của chúng tôi sẽ vượt qua được những thử thách này.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Anh hỏi.

“Em đang nghĩ tới bữa tối. Em đói quá rồi, anh vô xem Cary có muốn ăn chung rồi mình dọn ra ăn luôn nhé.”

Cary đã ngủ nên chỉ có hai đứa ngồi ăn tối với nhau dưới ngọn nến, một khung cảnh có phần hơi trang trọng so với bộ đồ thun mặc ở nhà cũ mềm mại mà tôi và Gideon thay sau khi tắm xong. Dù vẫn lo cho Cary, tôi cảm thấy sự yên tĩnh này là cần thiết cho hai đứa.

“Hôm qua anh ăn trưa với Magdalene trong văn phòng.” Ăn được mấy miếng Gideon bắt đầu kể.

“Vậy sao?” Thì ra trong lúc tôi đi mua nhẫn thì cô ả lại được ở cạnh người đàn ông của tôi.

“Em không cần phải giữ cái giọng đó.” Anh quở. “Cô ấy chỉ ngồi ăn trong căn phòng ngập đầy hoa của em tặng, với tấm hình em đang chu môi hôn gió anh để trên bàn. Anh thấy em có mặt ở đó đâu khác gì cô ta.”

“Xin lỗi nha. Phản xạ bản năng thôi.”

Anh cầm tay tôi lên hôn một cái thật mạnh. “Anh mừng vì em vẫn còn ghen.”

Tôi thở dài. Cả ngày nay tâm trạng của tôi giống như một bản nhạc đủ mọi cung bậc. Đến nỗi bây giờ tôi cũng không còn biết mình đang cảm thấy thế nào nữa. “Anh có nói với cô ta chuyện của Christopher không?”

“Thì đó là mục đích của cuộc gặp mà. Anh đưa cho cô ấy xem đoạn phim.”

“Cái gì?” Tôi nhú mày, nhớ lại lúc điện thoại hết pin giữa chừng khi hai đứa ngồi trên xe.

“Anh đem điện thoại của em lên văn phòng để chép tập tin đó ra máy tính. Chứ em không để ý thấy nó đã đầy pin khi anh cầm về tối hôm qua hả?”

“Không.” Tôi bỏ dao nĩa xuống bàn. Dù có bị Gideon “khuất phục” đi chăng nữa, tôi cũng phải làm rõ một số ranh giới mà anh không được vượt qua để làm tôi sợ. “Anh không được xâm nhập vào điện thoại của em, Gideon à.”

“Anh đâu có xâm nhập. Em chưa cài mật mã mà.”

“Vấn đề không phải ở chỗ đó, mà là chuyện anh xâm phạm thô bạo vào quyền riêng tư của em. Chúa ơi...” Làm thế quái nào mà không ai chịu tôn trọng quyền riêng tư của tôi hết vậy. “Vậy chứ anh có thích bị em lục lọi đồ đạc không?”

“Anh không có gì phải giấu giếm hết.” Anh lôi cái điện thoại trong túi chìa ra cho tôi. “Cho nên em cũng phải như vậy.”

Tôi không muốn cãi nhau chút nào, vì biết lúc này mọi chuyện đã đủ tệ rồi, nhưng mặt khác tôi cảm thấy mình đã nhượng bộ vấn đề này quá lâu. “Không phải là chuyện giấu giếm hay không. Em có quyền được có cuộc sống riêng tư, cho nên khi anh cần lấy cái gì của em thì anh phải hỏi em trước. Anh phải thôi cái trò thích gì lấy đó mà không cần xin phép.”

“Cái đoạn phim đó thì có gì riêng tư chứ?” Gideon nhăn trán. “Chính em đưa cho anh coi mà.”

“Đừng có cư xử giống mẹ em chút, Gideon.” Tôi lớn tiếng. “Em không chịu được quá nhiều chuyện điên khùng cùng lúc đâu!”

Anh hơi thụt lùi vì thái độ hung dữ của tôi, ra vẻ ngạc nhiên không hiểu sao tôi lại nổi cáu. “Được rồi, anh xin lỗi mà.”

Tôi nuốt một ngụm rượu, cố kềm cơn nóng giận. “Anh xin lỗi vì thấy em giận hay xin lỗi vì anh làm sai?”

Sau vài giây suy nghĩ căng thẳng, Gideon nói. “Vì thấy em giận.”

Rõ ràng là anh vẫn chưa hiểu. “Tại sao anh vẫn không thấy chuyện đó là không đúng hả?”

“Eva à.” Anh thở dài, đưa một tay lên vuốt tóc. “Mỗi ngày mình dành gần một phần tư thời gian để làm tình với nhau, anh không thể hiểu tại sao em còn phải đưa ra hạn chế này nọ.”

“Không phải là hạn chế, mà chuyện này rất quan trọng với em. Nếu anh muốn biết hay lấy cái gì của em thì anh phải hỏi em.”

“Được rồi.”

“Đừng có tái phạm nữa.” Tôi cảnh cáo. “Em không giận đâu, Gideon.”

Anh hơi nghiêng răng. “Được rồi, anh hiểu rồi.”

Vì không muốn cãi nhau, tôi quay lại đề tài lúc nãy. “Vậy Magdalene coi xong thì nói sao?”

Anh nhẹ nhõm hẳn. “Thì đương nhiên là không dễ chịu gì. Nhất là khi biết anh cũng đã coi rồi.”

“Hôm đó cô ta đi vô thư viện và nhìn thấy hai đứa mình.”

“Tội anh không nhắc tới chuyện đó. Mà cũng đâu có gì để nói. Chẳng lẽ anh phải xin lỗi vì đã làm tình với bạn gái của anh trong một căn phòng có đóng cửa?” Anh ngồi tựa ra ghế thở dài. “Cô ấy đau lòng khi nhìn thấy vẻ mặt của Christopher lúc đó, và biết được hẳn ta đang nghĩ gì. Thật không dễ dàng chấp nhận khi nhìn thấy mình bị lợi dụng, nhất là bởi người mà mình tưởng đã hiểu rất rõ, một người thân thiết đang đóng vai quan tâm chăm sóc ỉn.”

Để khỏi phải biểu lộ cảm xúc, tôi cầm chai lén ót thêm rượu vô ly cho cả hai. Gideon nói như thể anh trải qua chuyện đó rồi vậy. chính xác thì trước đây chuyện gì đã xảy ra với anh?

Tôi nhấp thêm một ngụm rồi hỏi. “Vậy anh tính sẽ làm gì?”

“Anh còn làm được gì chứ? Bao nhiêu năm qua anh đã làm đủ cách để tiếp cận Christopher. Anh từng thử dùng tiền bạc, rồi đến cả dọa dẫm, mà nó vẫn không hề có dấu hiệu muốn thay đổi. Anh đã bỏ cuộc lâu rồi, và chỉ còn biết cố gắng giảm thiểu thiệt hại thôi. Cho nên anh muốn em tránh nó càng xa càng tốt.”

“Chuyện đó anh cứ yên tâm.”

“Tốt.” Gideon nhấp một hớp rượu, liếc nhìn tôi qua vành ly. “Sao em không hỏi anh cuộc hẹn với bác sĩ Petersen ra sao?”

“Vì đó là việc riêng của anh, đương nhiên trừ khi anh không ngại chia sẻ.” Tôi nhìn anh khuyến khích. “Em luôn sẵn lòng nghe mọi chuyện của anh, nhưng em cũng không muốn tọc mạch. Em nghĩ khi nào anh muốn nói thì anh sẽ nói. Nhưng đúng em rất muốn biết anh có thích ông ấy hay không.”

“Ông ấy cũng khá đó.” Anh mỉm cười. “Có thể dẫn anh đi vòng vo, điều này không phải ai cũng làm được đâu.”

“Đúng rồi. Ông ấy sẽ dẫn mình đi một vòng lớn rồi tự nhiên quay lại câu chuyện bằng một góc độ khác, khiến mình phát hiện ra là mình chưa bao giờ nghĩ theo hướng đó.”

Gideon mân mê chân ly rượu. “Ông ấy có kê toa cho anh để uống mỗi tối trước khi đi ngủ, anh ghé mua thuốc luôn trước khi tới đây rồi.”

“Anh có thấy thoải mái khi phải uống thuốc không?”

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt u ám. “Anh thấy nó cần thiết. Anh muốn ở với em và anh phải giữ cho em an toàn, nên anh sẽ làm bất cứ cái gì. Bác sĩ Petersen nói toa thuốc này kết hợp với những buổi điều trị đã có tác dụng với mấy trường hợp bị ‘rối loạn tình dục trong giấc ngủ’. Anh đành tin vậy thôi.”

Tôi với qua bàn nắm lấy tay anh. Tôi hiểu việc thuốc men là một nỗ lực lớn, nhất là với người trước giờ luôn lảng tránh vấn đề của mình như anh. “Cảm ơn anh.”

Gideon siết chặt tay tôi. “Có vẻ như cũng có khá nhiều người bị mắc chứng này, đến nỗi người ta làm cả tài liệu nghiên cứu về nó mà. Bác sĩ nói có một tài liệu ghi nhận trường hợp một người tấn công vợ mình trong giấc ngủ như vậy suốt mười hai năm trời, rồi hai vợ chồng mới chịu đi bác sĩ.”

“Mười hai năm liền hả? Chúa ơi.”

“Hình như lý do họ để kéo dài tới từng đó thời gian là tại vì trong giấc ngủ thì anh chồng làm tình giỏi hơn lúc thức.” Anh nói cộc lốc. “Rõ ràng đó là một đòn chí mạng đối với cái tôi của người đàn ông.”

Tôi nhìn anh. “Chết thật!”

“Chứ sao nữa.” Nụ cười tắt trên môi anh. “Anh không muốn em không yên tâm khi ngủ chung giường với anh, Eva à. Trên đời này làm gì có thần dược. Anh có thể ngủ trên salon hay về nhà tùy em, dù thật lòng trong hai lựa chọn đó anh thích ngủ lại ở salon hơn. Buổi sáng nào mà được cùng thay đồ đi làm với em anh thấy cả ngày đó đẹp hơn hẳn.”

“Em cũng thấy vậy.”

Gideon chồm tới hôn lên tay tôi. “Anh không bao giờ tưởng tượng được anh sẽ gặp được em.. người biết phải làm gì với anh, người mà anh có thể kể về mọi vấn đề trong bữa ăn tối, người chấp nhận anh dù trong hoàn cảnh nào... Cảm ơn em, Eva.”

Tim tôi thất lại vì hạnh phúc. Những lời anh vừa thốt ra nghe thật mát lòng.

“Em cũng cảm thấy như vậy về anh, cưng à.” Tận đáy lòng, thật ra có thể chỉ bởi vì tôi yêu anh Nhưng tôi không nói ra điều đó. Một ngày nào đó anh sẽ hiểu. Tôi sẽ không bỏ cuộc cho đến khi anh là của tôi, chắc chắn và tuyệt đối.

Cảnh tượng Gideon thư thái ngồi trên salon, chân để trần gác lên bàn, máy tính để trên đùi khiến tôi cứ thấp thỏm không sao tập trung xem tivi được.

Sao tôi và người đàn ông hấp dẫn điên cuồng trước mặt lại có ngày hôm nay nhỉ?

“Em nhìn anh dữ vậy.” Anh nói nhỏ, mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính.

Tôi thè lưỡi ra.

“Chỉ chỉ đó có phải là một lời mời gọi không, thưa cô Tramell?”

“Sao anh có thể vừa làm việc mà vẫn nhìn thấy em được?”

Anh ngược đôi mắt xanh đầy sức mạnh và hơi ẩm lên nhìn tôi. “Lúc nào anh cũng thấy em hết, cưng ơi. Kể từ ngày mình gặp nhau, anh chỉ thấy có mình em thôi.”

Sáng thứ Tư bắt đầu với Gideon ở trong tôi từ phía sau, một cách thức dậy mới mà tôi vô cùng yêu thích.

Tôi thì thảo khi anh giữ hông tôi kéo sát vô thân thể ấm áp của anh. “Sáng nay anh hư quá nha.”

“Sáng nào em cũng đẹp vô cùng.” Anh nói, miệng cắn nhẹ lên vai tôi. “anh thích được thức dậy bên cạnh em lắm.”

Và một đêm ngủ thẳng giấc được chúng tôi chúc mừng bằng mấy cơn lên đỉnh vào lúc sáng sớm.

**

Trưa đó tôi đi ăn với Mark và Steven ở một nhà hàng Mễ dưới hầm một con phố. Đoạn cầu thang bằng xi măng dẫn xuống một nhà hàng rộng rãi không ngờ, với rất nhiều đèn và nhân viên phục vụ mặc ple đen.

“Em phải dẫn bạn trai tới đây và bắt anh ta gọi cho em một ly Margarita mùi lựu.”

“Ngon lắm hả?” Tôi hỏi.

“chứ sao.”

Khi người phục vụ tới, cô nàng ve vãn Mark một cách táo bạo, liên tục đong đưa hàng mi dài đáng ghanh tị. Mark cũng đáp trả. Sau khi bữa ăn bắt đầu, cô ả tóc đỏ có thân hình đầy đà đeo băng tên Shawna càng táo tợn hơn, vuốt ve lưng và cổ Mark mỗi khi đi ngang qua bàn chúng tôi. Đáp lại, Mark cũng cợt nhả một cách đầy khiêu khích. Tôi lo lắng liếc nhìn Steven đang đỏ bừng mặt câu có. Tôi cựa quậy không yên trên ghế ngồi, thầm mong cho bữa ăn căng thẳng này sớm kết thúc.

“Tối nay mình gặp nhau đi.” Shawna nói với Mark khi mang phiếu tính tiền ra. “Chỉ cần một đêm với em thôi là anh hết bệnh liền.”

Tôi há hốc miệng, không tin vào tai mình.

“Bây giờ được không?” Mark nói nhỏ. “Em sẽ chết với anh, Shawna. Em biết chuyện gì xảy ra một khi em đã cặp với người da màu...”

Tôi sắc ngum nước trong miệng.

Steven đứng bật dậy bước qua vỗ vỗ lên lưng tôi. “Khỉ thật,Eva.” Anh cười lớn. “Bọn anh chỉ giỡn với em một chút thôi, đừng có chết nha.”

“Hả?” Tôi thổ hồn hển, chảy cả nước mắt.

Anh cười toe toét, khoác vai Shawna. “Eva, đây là Shawna, em gái anh. Shawna, Eva là người trợ lý đã giúp Mark dễ sống hơn đó.”

“Vây tốt quá.” Shawna nói. “vì đã có anh làm anh ấy khó sống rồi.”

Steven nháy mắt với tôi. “Thì tại vậy nên anh ấy mới bám lấy anh.”

Nhìn hai anh em đứng cạnh nhau tôi mới nhận ra nét giống nhau giữa họ mà này giờ không để ý.

Ngồi tựa hẳn vào ghế, tôi nheo mắt nhìn Mark. “Ghê quá, em cứ tưởng Steven sắp nổ tung đến nơi.”

Mark giơ hai tay lên.

“Không phải anh, là Steven nghĩ ra trò này đó, cậu ấy thích kịch tính mà, nhớ không?”

Steven cười tươi khi đứng dậy. “Eva à, em biết anh luôn làm theo ý của Mark mà.”

Shawna móc ra một cái danh thiếp đưa cho tôi. “Số điện thoại của mình ở mặt sau đó, mình sẽ kể cho bồ nghe mấy chuyện kinh tởm của hai người này. Bồ sẽ trả thù được thôi.”

“Đồ phản bội.” Steven la ó.

“Coi nào, con gái tụi em phải bênh nhau chứ.” Shawna nhún vai.

**

Sau giờ làm Angus chở hai đứa tới phòng tập của Gideon. Phòng thay đồ khá đông đúc, tôi cất đồ vào tủ xong ra ngoài gặp anh.

Tôi vẫy tay chào Daniel, anh chàng huấn luyện viên lần trước, và ngay lập tức cảm thấy một cú vỗ từ sau lưng.

“Nè,” tôi phản ứng, đập lại vào tay Gideon. “Thôi trò đó đi.”

Anh nắm đuôi tóc tôi kéo nhẹ về phía sau, rồi chứng tỏ chủ quyền bằng một nụ hôn sâu.

Cử chỉ đó làm tôi rạo rực. Tôi thì thâm sát môi anh. “Nếu anh định làm nhụt ý chí phản kháng của em thì sai lầm rồi đó.”

“Anh sẵn sàng tăng đô theo em.” Gideon cắn môi tôi. “Nhưng anh khuyên em không nên thách thức sức chịu đựng của anh kiểu đó, Eva à.”

“Khỏi lo đi, em có cách rồi.”

Gideon lên máy chạy bộ trước, tôi lại được dịp chiêm ngưỡng cơ thể ướt đẫm mồ hôi của anh ở... bên ngoài phòng ngủ. Dù đã thấy cảnh đó bao nhiêu lần rồi, tôi vẫn bị kích thích vô cùng.

Tôi rất thích khi anh buộc tóc lên. Nhìn làn da hơi rậm nắng, bắp thịt rắn rỏi và những động tác mạnh mẽ khi anh cử động, tôi như nhìn thấy con thú hoang ẩn náu bên trong người đàn ông vốn hào hoa thanh lịch.

Tôi cứ đứng đó ngẩn nhìn không chớp mắt, lòng dâng tràn hạnh phúc khi biết anh thuộc về tôi. Không riêng gì tôi, hầu như mọi người phụ nữ khác trong phòng tập đều đang ngẩn nhìn anh. Mỗi lần anh đi từ nơi này qua nơi khác, bao nhiêu là cặp mắt ngưỡng mộ đổ theo.

Khi bị anh bắt gặp, tôi liếc mắt đưa tình, chậm chạp liếm môi. Cái nhướn mày và nụ cười nửa miệng đáp lại của anh làm tôi rợn rợn. Một tiếng rưỡi đồng hồ trong phòng tập trôi qua cái vèo khi tôi có động lực lớn chưa từng thấy.

Trên đường trở về căn hộ của anh, tôi cựa quậy không yên trên ghế, mắt nhìn anh mời gọi trong im lặng.

Gideon đan tay vào tay tôi. “Em phải chờ thôi, cưng à.”

Lời tuyên bố của anh làm tôi giật mình. “Anh nói sao?”

“Em nghe rồi đó.” Anh hôn tay tôi rồi cười tinh quái. “Trì hoãn phần thưởng lại, cưng.”

“Sao phải làm vậy?”

“Để sau bữa ăn tối đi, lúc đó cả hai đứa mình đều phát điên cho coi.”

Tôi ghé sát lại để Angus không nghe thấy, dù biết ông ta vốn cũng sẽ làm lơ như một tài xế chuyên nghiệp. “Có trì hoãn hay không thì lúc nào mà mình chả phát điên, nên em thấy không cần phải chờ đợi làm gì.”

Nhưng Gideon vẫn không lay chuyển, mà anh hành hạ cả hai đứa bằng cách cởi đồ cho nhau khi về nhà, rồi vuốt ve nhau trong phòng tắm, xong thay đồ để đi ăn tối. Anh mặc ple đen nhưng không thắt cà vạt, áo sơ mi trắng để phanh ngực. Chiếc đầm hiệu Vera Wang anh mua cho tôi bằng lụa màu vàng nhạt. Kiểu ôm ngang ngực, hở lưng, phần váy nhiều tầng ngắn trên đầu gối.

Tôi mỉm cười khi nhìn thấy cái đầm, thầm nghĩ tới cảnh cả buổi tối sẽ làm Gideon phải phát cuồng. Dù rất đẹp, nhưng kiểu đầm này vốn được thiết kế cho người có dáng ảnh khảnh hơn là đầy đặn như tôi. Để không quá khiêu gợi, tôi quyết định để tóc xõa che bớt ngực, nhưng cũng không tránh khỏi bị Gideon phát hiện ra.

“Trời ạ, Eva,” anh chỉnh lại cái quần, “anh đổi ý rồi, em không được mặc cái đầm đó ra ngoài đâu.”

“Mình đâu có thời gian để anh đổi ý nữa.”

“Anh đâu có biết nó ít vải dữ vậy.”

Tôi nhún vai cười. “Sao em biết được, chính anh mua mà.”

“Anh suy nghĩ lại rồi. Phải mất bao lâu thì cởi nó ra được nhỉ?”

Tôi liếm môi. “Em không biết. Sao anh không làm thử coi.”

Mắt anh tối sầm. “Chắc mình sẽ không ra được khỏi nhà quá.”

“Em không phiền đâu.” Như mọi khi, tôi muốn anh kinh khủng.

“Em mặc thêm cái gì vô được không, áo khoác chẳng hạn.”

Tôi cười lớn, với lấy cái túi xách rồi khoác tay anh. “Khỏi lo, mọi người sẽ chỉ tập trung nhìn anh thôi, không ai để ý tới em đâu.”

Anh vẫn không thôi lâu bầu. “Bộ ngực em to ra thêm hả? Coi kìa, cái áo gần như không che được gì hết.”

Tôi nói cộc lốc. “Em hai mươi bốn tuổi rồi, hết tuổi lớn lâu rồi, Gideon. Bây giờ anh sẽ chỉ có từng này thôi đó.”

“Anh biết, nhưng đáng lẽ chỉ mình anh được thấy thôi chứ, tại vì mình anh được có mà.”

Khi đi ngang qua phòng khách để ra ngoài, tôi thầm ngắm nghía vẻ đẹp ấm cúng và thân thiện của ngôi nhà. Cách bày trí kiểu cổ toát lên vẻ thanh lịch nhưng cũng rất tiện nghi và thoải mái. Khung cảnh tuyệt vời ngoài cửa sổ không làm giảm giá trị của kiến trúc bên trong mà còn tô thêm vẻ đẹp cho nó.

Sự kết hợp giữa gỗ đen, đá mài nhám và gam màu nóng tạo thành những điểm nhấn sắc sảo cho thấy sự sang trọng giàu có, bên cạnh đó những tác phẩm nghệ thuật treo trên tường còn thể hiện gu thẩm mỹ rất có phong cách. Tôi có thể tưởng tượng ai tới đây cũng đều thấy thoải mái, không cần e ngại tự hỏi phải ngồi ở đâu, có được chạm vào cái này hay cái kia không...

Vừa bước vô thang máy là Gideon lập tức tìm cách kéo cái đầm lên để che ngực tôi lại.

Tôi dọa. “Không khéo là anh lại làm hở phía dưới đó.”

“Khỉ thật.”

“Mình có thể có trò vui đó. Hay là để em đóng vai một ả tóc vàng lẳng lơ ham tiền, còn anh có thể là chính mình, tay tỷ phú ăn chơi trẻ tuổi với món đồ chơi mới. Cứ tỏ ra đứng đưng khinh khỉnh khi em quần lầy anh lái nhả ca tụng tài năng xuất chúng của anh.”

“Không vui chút nào.” Mắt anh chợt sáng rõ. “Hay em không khoác thêm áo thì choàng khăn nhé.”

**

Khi tới buổi tiệc từ thiện nhằm mục đích gây quỹ để xây nhà cho phụ nữ và trẻ em khó khăn, chúng tôi được mời qua khu vực báo chí, khiến tôi lại lo lắng bị chương mặt lên báo. Tôi chỉ tập trung vào mỗi mình Gideon, nhìn anh đóng vai người của công chúng như thế nào.

Cứ như là có một cái mặt nạ từ đâu phủ lấy anh. Đôi mắt xanh lạnh như băng, đôi môi vốn gợi cảm không còn một biểu hiện cảm xúc nào hết. Tôi gần như có thể cảm giác được cái từ trường anh phát ra đang phủ

lấy cả hai đứa. Chúng tôi được ngăn cách với thế giới bên ngoài bằng một hàng rào do Gideon dựng lên. Một khi đứng bên cạnh anh, tôi có thể yên tâm là không ai dám tới gần hay tìm cách nói chuyện với tôi khi chưa được anh cho phép.

Dù vậy cũng không ngăn cản được những ánh nhìn. Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn theo Gideon trên đường đi vào phòng tiệc. Mặc cho tôi lo lắng, anh vẫn bình thản như không có gì.

Nếu đóng vai một ả hám tiền quần lầy Gideon như tôi đùa khi nãy thì chắc tôi đã phải chờ mỗi mòn mới tới phiên mình. Ngay khi đứng lại anh đã bị một đám đông vây lấy. Tôi tránh qua một bên nhường chỗ cho những người đang tranh giành sự chú ý của anh, rồi đi tìm thức uống. Công ty tôi có tham gia quảng bá cho buổi tiệc này, nên tôi cũng gặp vài người quen.

Khi đang với lấy ly rượu từ trên khay của người phục vụ đang đi qua, tôi nghe có người gọi tên mình. Cháu họ của dưỡng Stanton xuất hiện với một nụ cười hết cỡ. Anh chàng trạc tuổi tôi, tóc đen, mắt màu xanh lục. Chúng tôi gặp nhau vài lần mỗi khi tôi đến thăm mẹ vào những kỳ nghỉ học. Tôi khá vui khi gặp lại anh.

“Chào Martin.” Chúng tôi chào hỏi nhau bằng một cái ôm. “Anh khỏe không? Nhìn anh bảnh bao quá!”

“Anh cũng định nói vậy.” Anh ngưỡng mộ nhìn cái đầm tôi mặc. “Anh nghe nói em dọn đến New York nên cũng đang định liên lạc với em đây. Em chuyển đến lâu chưa?”

“Mới vài tuần thôi.”

“Uống sâm banh đi, rồi mình khiêu vũ nhé.”

Tôi bắt đầu cảm thấy hơi men chảy trong máu khi cùng anh bước ra sàn nhảy đúng lúc giọng Billie Holiday cất lên bài Summer time.

Anh chàng bắt đầu hỏi han. “VẬY em đi làm chưa?”

Tôi kể về công việc của mình, đồng thời hỏi thăm anh, không ngạc nhiên khi biết anh đang làm cho công ty đầu tư của Stanton và công việc khá thuận lợi.

“Hôm nào anh mời em đi ăn trưa nhé.”

“Ý hay đó.” Khi tiếng nhạc dứt, tôi bước lùi ra và đâm sầm vào ai đó đứng ngay sau lưng mình. Một bàn tay đặt lên eo giữ tôi lại, liếc nhìn qua vai tôi thấy Gideon.

“Xin chào.” Anh nói, nhìn Martin lạnh lùng. “Giới thiệu bọn anh đi.”

Tôi hít một hơi rồi nói. “Gideon, đây là Martin Stanton, cháu của dưỡng em. Bọn em quen nhau vài năm rồi. Martin, còn đây là người đàn ông rất quan trọng của em, Gideon Cross.”

“Cross.” Martin mỉm cười chìa tay ra. “Dĩ nhiên là tôi biết anh. Rất vui được gặp anh. Nếu mọi chuyện thuận lợi, biết đâu sau này mình sẽ gặp nhau ở những bữa ăn gia đình.”

Gideon chìa tay ra qua người tôi. “Chắc chắn rồi.”

Có người quen gọi, Martin hôn tôi tạm biệt. “Anh sẽ gọi em đi ăn trưa. Tuần sau nhé?”

“Tuyệt.” tôi ý thức rõ Gideon đang nóng bừng lên bên cạnh mình, dù nhìn mặt anh vẫn rất bình thản.

Anh kéo tôi ra nhảy theo bài What a Wonderful World của Louis Armstrong, miệng lẩm bẩm, “Anh không thích tay này.”

“Martin tử tế lắm.”

“Miễn hắn ta phải biết em là của anh.” Anh áp môi lên thái dương, tay đặt lên phần lưng để trần của tôi. Trong tư thế này thì rõ ràng ai cũng biết tôi là của anh.

Tôi tận hưởng cảm giác gần gũi với cơ thể tuyệt vời của anh ở nơi công cộng. Tôi hít vào thật sâu, thấy rất dễ chịu khi được anh ôm như vậy. “Em thích quá.”

Anh cọ vào mặt tôi, thì thầm. “thì anh cố tình làm em thích mà.”

Niềm hạnh phúc của tôi kéo dài cho đến khi bài hát kết thúc.

Lúc đang bước khỏi sàn nhảy thì tôi nhìn thấy Magdalene. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra cô nàng vì mái tóc đã được cắt ngắn sát gáy. Trong bộ đầm dạ hội màu đen, cô nàng nhìn mảnh mai sang trọng, nhưng hoàn toàn bị lu mờ bởi cô gái tóc đen cực kỳ ấn tượng đứng bên cạnh.

Bước chân của Gideon đột nhiên hơi loạng choạng rồi chậm lại một chút. Tôi nhìn xuống sàn vì tưởng anh vấp phải vật gì. Anh nói nhỏ. “Anh muốn giới thiệu em với một người.”

Tôi ngược lên nhìn coi anh đang đi tới chỗ của anh. Người phụ nữ đang nói chuyện với Magdalene đã nhìn thấy Gideon và quay mặt lại. Lúc ánh mắt hai người chạm nhau, anh khẽ siết tay tôi.

Rồi tôi hiểu lý do tại sao.

Cô ta rất yêu Gideon. Điều đó hiển hiện trên gương mặt và trong đôi mắt xanh huyền ảo. Cô nàng có một vẻ đẹp mê hoặc đến mức gần như không tưởng, với mái tóc đen nhánh rất dày buông dài gần đến eo, làn da rám nắng, dáng người cao và những đường cong hoàn hảo trong chiếc đầm dạ hội xanh như màu mắt.

“Corinne!” Gideon chào cô ta, giọng nói vốn hơi khàn của anh nghe càng trầm hơn. “Anh không biết em về. Nếu biết anh đã đi đón em rồi.”

“Em có để lại mấy lời nhắn trong hộp thư thoại cho anh.” Cô nàng trả lời bằng giọng ngọt ngào và rất có học.

“À, gần đây anh ít có ở nhà lắm.” Hình như câu đó nhắc anh nhớ tới sự có mặt của tôi, Gideon buông tay cô ả ra, kéo tôi lại sát bên cạnh. “Corinne, đây là Eva Tramell. Eva, đây là Corinne Giroux, một người bạn của anh.”

Tôi chìa tay ra.

“Bạn của Gideon cũng là bạn của tôi.” Corinne mỉm cười thân thiện.

“Hy vọng bạn gái cũng được tính.”

Cô nàng nhìn tôi hiểu ý. “Nhất là bạn gái. Nếu cô không phiền tôi muốn đưa Gideon đi giới thiệu với một người quen nhé.”

“Không sao.” Giọng tôi bình thản, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng.

Gideon hôn qua loa lên trán tôi rồi đưa tay cho Corinne, hai người bước đi bỏ lại Magdalene ngượng ngùng đứng cạnh tôi.

Tôi thấy hơi thương hại khi nhìn Magdalene rõ ràng khá chán nản. “Kiểu tóc mới đẹp đó.”

Cô nàng liếc nhìn tôi, môi mím chặt, nhưng sau đó nét mặt giãn ra, thở dài về buông xuôi. “Cảm ơn. Cũng đến lúc phải thay đổi rồi. MÀ cần phải thay đổi nhiều nữa là đáng khác. Hơn nữa tôi nghĩ chẳng còn lý do gì để tiếp tục đóng giả vai một người khi người ta đã quay trở về.”

Tôi nhú mày bối rối. “Tôi không hiểu cô nói gì.”

“Tôi đang nói về Corinne.” Magdalene nhìn tôi chăm chú. “vậy là cô chưa biết gì hết. Cô ấy và Gideon đã đính hôn trong hơn một năm. Nhưng rồi cô nàng bỏ anh để cưới một gã người Pháp rồi chuyển sang châu Âu sống luôn. Nhưng cuộc hôn nhân bị trục trặc. Họ đang làm thủ tục ly dị và cô ấy đã chuyển về New York lại.”

Đính hôn. Hai chữ đó làm mặt tôi tái mét. Tôi nhìn qua hướng người yêu mình đang đứng cùng người phụ nữ anh đã từng yêu, tay anh đặt lên hông cô nàng, còn cô ả đang tựa người vào anh cười thành tiếng.

Quản quai trong cơn ghen tuông lẫn sợ hãi, tôi nhớ ra là chỉ có mình đã tự giả định Gideon chưa bao giờ có mối quan hệ nghiêm túc nào trước tôi cả. Thật là ngu ngốc. Anh quyến rũ như vậy mà, lẽ ra tôi phải biết chứ.

Magdalene vỗ vai tôi. “Ngồi xuống đi, Eva. Nhìn cô tái mét vậy.”

Tôi biết mình đang thở mạnh và mạch đập loạn xạ như điện. “Phải rồi.”

Tôi ngồi xuống cái ghế ở gần nhất. Magdalene cũng ngồi bên cạnh.

“Trước đây tôi không biết cô yêu Gideon. Tôi xin lỗi vì đã nói những lời trong toilet hôm nọ.”

“Cô cũng yêu anh ấy.” Tôi nói chắc nịch, mắt vẫn không rời Gideon. “Còn tôi thì lúc đó vẫn chưa yêu.”

“Ừ thì dù sao tôi vẫn không phải mà.”

Tôi mừng rỡ cầm lấy ly sâm banh khi được người phục vụ đi qua mời, không quên lấy thêm một ly cho Magdalene. Chúng tôi cùng ly như hai người phụ nữ đồng cảm vị bị cho ra rìa. Tôi muốn đi về. Tôi muốn đứng dậy bước thẳng ra cửa. Tôi muốn Gideon thấy tôi đi và buộc phải chạy theo tôi. Tôi muốn anh cũng bị đau khổ như tôi đang bị lúc này. Tôi thấy mình ti tiện khi cứ tưởng tượng ra cảnh trả đũa ngu ngốc, trẻ con và đầy ác ý đó.

Tôi thậm dễ chịu khi Magdalene chỉ ngồi im lặng một cách đầy ái ngại. cô ấy hiểu cái cảm giác khi quá yêu Gideon và muốn có anh. Việc cô nàng cũng đang đau khổ không kém gì tôi cho thấy Corinne đúng là một mối đe dọa lớn.

Có phải suốt thời gian qua anh luôn héo hon mòn mỏi vì Corinne? Hay liệu cô ấy chính là lý do vì sao anh không gần gũi những người phụ nữ khác?

“Em đây rồi.”

Tôi ngược lên thấy Gideon đã tìm mình. Và dĩ nhiên Corinne vẫn còn đang nắm tay anh, khiến tôi được dịp nhìn cảnh hai người thật đẹp đôi, lộng lẫy một cách khó tin khi đứng bên cạnh nhau.

Corinne ngồi xuống bên cạnh tôi. Gideon vuốt má tôi nói. “Bây giờ anh phải đi gặp một người. Em có muốn anh lấy nước uống hay gì đó về cho em không?”

“Stoli với việt quất đi, lấy ly đúp nhé.” Tôi thấy cần được kích động. Và đó là dấu hiệu xấu.

“Được rồi.” Nhưng anh cau mày trước khi bước đi.

“Tôi rất vui được gặp cô, Eva.” Corinne bắt chuyện. “Gideon kể với tôi rất nhiều về cô.”

“Không thể nhiều vậy được, hai người vừa đi đâu được bao lâu.”

“Hầu như ngày nào tụi này cũng trò chuyện cả.” Corinne mỉm cười, trên gương mặt không có vẻ gì là thâm hiểm hay đang bịa chuyện cả. “Tụi này là bạn bè lâu rồi mà.”

“Hơn cả bạn bè đó chứ.” Magdalene mĩa mai.

Corinne nhúm mày nhìn Magdalene, thì ra là mọi người không định kể với tôi. Trong hai người thì ai là người quyết định giấu tôi, cô ta hay Gideon hay là cả hai? Tại sao lại phải giấu nếu không có gì mờ ám?

“Thì đúng là như vậy.” Corinne miễn cưỡng trả lời. “Nhưng chuyện đó cách đây mấy năm rồi.”

Tôi xoay hẳn người qua nhìn vào mặt cô ta. “Cô vẫn còn yêu anh ấy.”

“Chuyện đó không trách tôi được. Bất kỳ ai đã từng tiếp xúc với Gideon đều yêu anh ấy cả. Anh ấy quá đẹp và bất khả xâm phạm, đó là một sự kết hợp không cưỡng lại được.” Nụ cười trên môi cô nàng dịu lại. “Gideon nói với tôi là chính cô đã khiến anh ấy sống cởi mở hơn. Tôi rất biết ơn cô về điều đó.”

Lúc tôi định nói “tôi đâu có làm vậy vì cô” nhưng rồi một sự nghi ngờ thoáng qua trong đầu, khiến cái chỗ dễ tổn thương trong lòng tôi co lại.

Hay có khi tôi đã làm điều đó vì cô ta mà không biết thôi?

Tôi xoay xoay cái ly sâm banh đã uống hết trên bàn. “Suýt nữa anh ấy đã cưới cô làm vợ.”

“Và sai lầm lớn nhất của tôi là đã bỏ đi.” Corinne đưa tay lên cổ, mấy ngón tay cứ liên tục vuốt ve như thể đang sờ vào một cái dây chuyền trước đây đã từng ở đó. “Lúc đó tôi còn trẻ, và hơi hoảng sợ bởi anh ấy quá chiếm hữu. Chỉ đến khi kết hôn xong tôi mới hiểu thà chiếm hữu như vậy còn đỡ hơn là hoàn toàn dừng đứng. Ít nhất là đối với tôi.”

Tôi nhìn lảng qua chỗ khác, cố chống lại cơn buồn nôn.

“Cô im lặng quá vậy.”

“Chứ biết nói gì bây giờ.” Magdalene lại buông lời.

Ba người chúng tôi đều yêu anh, đều sẵn sàng đón nhận anh. Cuối cùng thì anh cũng sẽ chỉ chọn một.

“Eva à, cô phải hiểu một chuyện.” Corinne bắt đầu nói, đôi mắt xanh trong veo như nước biển nhìn thẳng vào tôi. “Gideon đã kể với tôi cô là người rất đặc biệt với anh ấy. Tôi phải mất một thời gian mới đủ can đảm để về đây gặp hai người. thậm chí cách đây vài tuần tôi đã đặt chuyến bay xong lại hủy bỏ. Tôi đã gọi điện lúc anh chàng tội nghiệp đang chuẩn bị phát biểu tại một buổi tiệc từ thiện nào đó để nói là tôi đang về và nhờ sắp xếp một số thứ.”

Tôi cũng người, tưởng chừng sắp vỡ tan như thủy tinh bị nứt. Hẳn là Corinne đang nói tới buổi tiệc từ thiện vào cái hôm mà tôi và Gideon làm tình với nhau lần đầu tiên. Chính cái đêm mà chúng tôi mở màn trong chiếc limo, và sau đó Gideon đột nhiên trở nên xa cách rồi ra đi bỏ tôi lại một mình.

“Khi gọi lại cho tôi,” cô ta kể tiếp, “Gideon nói là anh ấy đã gặp một người, và anh muốn giới thiệu cô với tôi khi tôi về đây. Thế là tôi không dám về nữa. Gideon chưa bao giờ giới thiệu một người phụ nữ nào với tôi trước đây cả.”

Ôi Chúa ơi. Tôi liếc nhìn Magdalene. Thì ra tối hôm đó Gideon bỏ tôi lại là vì cô ta. Là vì Corinne.

21. Chương 21

“Xin lỗi nhé.” Tôi đứng lên rời khỏi bàn để đi tìm Gideon. Anh đang đứng chỗ quầy rượu.

Lúc tôi tới anh vừa cầm hai ly nước từ tay người pha rượu rồi quay đi. Tôi cầm lấy luôn một ly nốc cạn, rang tê buốt vì đá.

“Eva nè,” giọng anh hơi có phần trách móc.

“Em đi về đây.” Tôi nói dứt khoát, bước vòng qua người anh để bỏ cái ly không lên quầy. “Không thể coi như bỏ chạy nhé. Vì em có nói cho anh biết và anh được quyền chọn là có đi cùng em hay không.”

Anh thở hắt ra, tôi nghĩ anh biết lý do. Anh biết là tôi đã biết hết mọi chuyện. “Anh không bỏ về được.”

Tôi quay lưng lại.

Gideon giữ tay tôi lại. “Em biết là em mà về thì anh đâu có ở lại được. Eva à, em bực mình vì chuyện không đáng đó.”

“Không đáng hả?” Tôi nhìn chỗ tay anh đang nắm tay mình. “Em đã nói trước với anh là em rất ghen đúng không, vậy mà lần này anh còn cho em một cái lý do chính đáng để nổi khùng nữa.”

“Bộ cứ nói trước thì em có quyền nổi nóng vô lý hả?” Mặt anh vẫn bình thản, giọng nói nhỏ nhẹ điềm tĩnh, khiến mọi người xung quanh không ai biết được chúng tôi đang cãi nhau. Nhưng đôi mắt anh thì khác, vừa chứa đựng ham muốn cháy bỏng lại vừa có sự giận dữ lạnh lùng. Anh rất giỏi trong việc thể hiện cả hai thứ đó cùng một lúc.

“Ai đang vô lý hả? Chứ còn vụ anh chàng huấn luyện viên Daniel thì sao? Hay còn Martin, họ hàng bên đường em hả?” Tôi tiến sát lại gần anh nói nhỏ. “Em còn chưa hề làm tình với ai trong số họ, đừng nói chi tới chuyện đính hôn! Mà em cũng không có trò chuyện với bọn họ hàng ngày nhé!”

Anh bất ngờ đưa tay lên eo kéo tôi sát vô người. “em cần làm tình ngay bây giờ.” Anh rít khế, răng cắn nhẹ lên vành tai tôi. “Lẽ ra hồi nãy anh không nên trì hoãn chuyện đó.”

“Chứ không phải anh đã tính toán hết rồi hả.” Tôi vặc lại anh. “Anh biết có thể sẽ được gặp lại người xưa nên để dành chứ gì, vì rõ ràng anh thích làm chuyện đó với người ta hơn mà.”

Gideon nốc cạn ly rượu rồi vòng tay qua eo giữ tôi sát bên cạnh đi ra cửa. Anh lấy điện thoại ra gọi xe. Lúc hai đứa ra bên ngoài thì chiếc limo dài bóng lộn đã đậu sẵn. Angus đứng mở sẵn cửa, Gideon đẩy tôi vô xe rồi nói với ông ta. “Cứ chạy vòng quanh khu này cho tới khi tôi kêu ngừng.”

Anh bước vô sát ngay sau lưng tôi, hơi thở mạnh phà vào tôi nóng hổi. Tôi ngồi qua ghế đối diện để tránh xa anh.

“Em thôi đi.” Gideon nạt.

Tôi khuyu xuống sàn xe, thở khò khè. Dù có chạy trốn đến tận chân trời thì tôi vẫn không thể gạt ra khỏi đầu cái thực tế là Corinne Giroux xứng đôi với Gideon hơn tôi. Cô nàng vô cùng chừng mực, điềm tĩnh, luôn cho người đối diện, bao gồm cả tôi – người đang phát hoảng vì sự hiện diện bất ngờ của cô ta, cảm giác dễ chịu. Đúng là cơn ác mộng kinh hoàng nhất.

Anh kéo tôi lên sát vai mình, ôm trọn người tôi vào lòng. “Anh sẽ làm cái chuyện mà hai đứa mình đều cần, Eva à. Mình sẽ làm tình cho đến khi cơn giận của em biến mất để có thể trở vô ăn tối. Em không phải lo lắng gì về Corinne đâu, vì trong khi cô ấy đứng ở trong kia thì anh sẽ ở sâu trong người em.”

“Dạ.” Tôi thì thầm, liếm đôi môi khô khốc.

“Em quên là ai mới phải phục tùng rồi hả.” Anh nói bằng giọng hung dữ. “Anh đã tạm thời để cho em làm chủ, anh thay đổi vì em. Anh sẽ làm mọi thứ để em vui, để không mất em. Nhưng anh sẽ không phục tùng hay bị thuần hóa đâu nhé. Anh nuông chiều em không có nghĩa là anh yếu đuối.”

Tôi nuốt khó nhọc, máu sôi lên vì muốn anh. “Gideon...”

“Giờ thì giữ chặt lấy hai bên tay vịn trên thành xe kia đi. Không được buông ra trước khi anh cho phép, hiểu không?”

Tôi làm theo lệnh anh. Lúc hai tay nắm chặt thanh vịn, một luồng điện chọt chạy qua khắp người, và tôi nhận ra này giờ anh nói đúng. Người tình hiểu quá rõ cơ thể tôi.

Gideon bắt đầu, cả người tôi lập tức nóng rực căng thẳng.

“Đến với em đi,” tôi năn nỉ, “đi mà.”

Gideon luồn tay xuống dưới, miệng gầm gừ khe khẽ khi thấy cơ thể tôi đã ướt át căng phồng. “Em sinh ra là để cho anh, Eva ơi. Thiếu anh lâu là em không chịu nổi đâu.”

“Anh có muốn em không?” Tôi khàn giọng.

“Anh cần em hơn cả hơi thở nữa.” Môi anh rà xuống cổ và vai tôi, hơi ẩm từ cái lưỡi cảm dỗ khiến da tôi nóng rực. “Anh cũng không thiếu em lâu được. Anh bị em ám ảnh, bị nghiện em mất rồi...”

Anh cắn nhẹ lên da tôi, tay anh không ngừng cử động.

“Gideon!” tôi thở hổn hển, hai tay dầm mồ hôi sắp tuột khỏi chỗ đang nắm.

Anh buông tay ra. “Bỏ tay ra đi, nằm xuống nào.”

Tôi nằm lên ghế, run rẩy trong cơn háo hức được dâng hiến cho anh. Anh nhìn vào mắt tôi, gương mặt lóe sáng dưới ánh đèn của một chiếc xe vừa đi qua.

“Đừng lo.” Anh cẩn thận từ từ nằm lên người tôi.

“Em không quan tâm đến chuyện gì khác nữa.” Tôi níu lấy anh. “Em muốn anh.”

Anh chạm nhẹ phía ngoài rồi vào trong tôi, cả hai thở rít lên sung sướng. Toàn thân tôi ngã hẳn xuống ghế, hai bàn tay không còn chút sức lực để giữ hông anh.

“Em yêu anh.” Tôi thì thầm, không rời mắt khỏi gương mặt Gideon. Da tôi nóng như đang bị phơi dưới ánh mặt trời, ngực trĩu nặng khó thở vì bao nhiêu cảm xúc và khao khát. “Và em cần có anh, Gideon.”

“Em đang có anh.” Ở bên dưới anh không ngừng di chuyển. “Nhất là trong lúc này.”

“Eva.”

Tôi lại lao vào anh, khuyến khích anh tiếp tục.

“Ôi Gideon ơi, anh làm em thích quá...”

“Ôi Chúa ơi, Eva.” Anh rên lên đứt quãng, tay giữ chặt hông ép tôi sát lại để trút hết vào trong tôi, sâu nhất có thể.

Xong, anh hít một hơi dài, vuốt lại tóc rồi hôn lên cổ tôi. “Phải chi mà em biết em đã tác động thế nào tới anh. Ước gì anh có thể tìm được cách nói cho em hiểu.”

Tôi ôm chặt anh hơn. “Ồ bên cạnh anh là em không còn biết gì hết. Em bị choáng ngợp, Gideon à, em thấy...”

“Mất kiểm soát phải không.” Anh lại tiếp tục chuyển động nhịp nhàng, khoan thai, như thể thời gian trên đời này đã ngừng lại, không có gì phải hấp tấp. “Mà anh thì cần kiểm soát mọi thứ.” Một cú nhấp làm tôi nghệt thở.

“Anh cần em, Eva.?” Anh nhìn tôi chằm chằm khi càng đi sâu hơn vào trong. “Anh cần em.”

Cả buổi tối Gideon không rời tôi nửa bước, cũng như không cho tôi rời khỏi anh. Tay phải anh nắm chặt tay trái của tôi, kể cả khi ngồi xuống bàn ăn. Anh thà ăn tối bằng một tay chứ nhất quyết không buông ra.

Corinne ngồi phía bên kia bàn, nhìn anh tò mò. “Em nhớ lúc trước anh thuận tay phải mà.”

“Thì bây giờ vẫn vậy.” Gideon nhắc tay phải từ dưới bàn lên, hôn lên ngón tay tôi. Tôi cảm thấy hơi ngốc nghếch và lo lắng khi anh làm vậy trước cặp mắt chăm chú của Corinne.

Nhưng chẳng may sự thể hiện tình cảm đó cũng không ngăn Gideon nói chuyện với Corinne, Corinne chứ không phải tôi, suốt buổi tối, khiến tôi cứ bồn chồn không yên và rất bực mình. Anh hầu như rất ít khi quay mặt về phía tôi.

“Ít ra thì cũng không phải thịt gà.”

Tôi quay nhìn người ngồi bên cạnh. Nãy giờ tôi quá mải chú tâm ráng lắng nghe cuộc đối thoại của Gideon nên quên hẳn những người khác ngồi chung bàn.

“Tôi thích thịt gà,” tôi nói. Tôi đã ăn hết món tilapia trên đĩa.

“Tôi cũng sẽ thích nếu nó không bị biến thành cao su như vậy.” Anh ta toét miệng cười, nhìn trẻ hơn rất nhiều so với cái ấn tượng ban đầu do mái tóc bạch kim mang lại. “À, cuối cùng cũng thấy cô cười.” Anh ta nói nhỏ. “Một nụ cười rất đẹp nữa chứ.”

“Cảm ơn anh.” Tôi giới thiệu mình.

“Bác sĩ Terrance Lucas,” anh nói, “nhưng cứ gọi tôi là Terry.”

“Chào bác sĩ Terry. Thật vui được gặp anh.”

Anh lại mỉm cười. “Terry thôi được rồi, Eva à.”

Sau vài phút trò chuyện, tôi tin rằng bác sĩ Lucas không lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi, mà chỉ bị bạc tóc sớm thôi. Ngoài ra anh có một gương mặt đẹp không nếp nhăn, đôi mắt xanh lục tạo ấn tượng thông minh và tốt bụng. Tôi đoán anh chỉ tầm ba mươi lăm tới bốn mươi tuổi.

“Có vẻ như cô cũng đang chán không thua gì tôi. Mấy bữa tiệc này đúng là quỳn góp được nhiều tiền thật, nhưng tẻ nhạt quá. Cô có muốn đi cùng tôi sang quây rượu không? Tôi mời cô một ly.”

Tôi thử động tay dưới bàn, khiến Gideon nắm chặt hơn.

“Em làm gì vậy?” Anh hỏi nhỏ.

Tôi liếc qua vai thấy anh đang nhìn mình. Rồi ánh mắt anh hướng lên khi bác sĩ Lucas đứng dậy sau lưng tôi. Gideon nhìn anh ta cực kỳ lạnh nhạt.

“Cô ấy cần được giải khuây để đỡ buồn khi bị bỏ rơi, Cross à.” Terry nói, đặt hai tay lên thành ghế tôi từ phía sau. “Bằng cách uống rượu với người đang mong được tiếp chuyện với một người phụ nữ đẹp.”

Lập tức tôi cảm nhận được sự thù địch giữa hai người. Tôi định rút tay ra nhưng Gideon không cho.

“Đi chỗ khác đi, Terry.” Gideon cảnh cáo.

“Anh quá mải mê với cô Giroux đến nỗi thậm chí còn không biết tôi ngồi đây này giờ.” Terry mỉm cười khiêu khích. “Mình đi được chưa, Eva?”

“Ngồi yên đó, Eva.”

Tôi hơi run vì giọng nói của anh, nhưng đang bực mình nên nói luôn. “Anh ta nói đâu có gì sai.”

Tay Gideon siết chặt hơn. “Không phải lúc này.”

Terry nhìn tôi. “Cô không cần phải chịu đựng anh ta. Không có tiền bạc nào trên đời này có thể cho phép người khác ra lệnh cho cô như vậy cả.”

Cực kỳ tức giận và xấu hổ, tôi quay nhìn Gideon. “Crossfire.”

Tôi không chắc nó có tác dụng bên ngoài phòng ngủ hay không, nhưng khi nghe thấy Gideon lập tức buông tay tôi ra. Tôi đứng bật dậy, ném cái khăn ăn lên bàn. “Xin lỗi, cả hai người.”

Tôi cầm ví, sải bước nhanh và nhẹ nhàng băng ngang căn phòng, định vào toilet chỉnh trang lại mặt mũi. Nhưng khi thấy một lối ra trên đường đi, tôi quyết định bỏ về luôn.

Khi ra tới ngoài đường tôi lấy điện thoại ra nhấc cho Gideon. Không phải chạy trốn, mà là bỏ đi.

Tôi ngoắc được một chiếc taxi để về nhà trong cơn giận dữ.

Về tới nhà, tôi định bụng sẽ lấy một ly rượu vang rồi đi tắm nước nóng. Nhưng khi tra chìa khóa vào ổ khóa, vặn nắm cửa ra, trước mắt tôi hiện ra một cảnh tượng trác táng như trong phim khiêu dâm.

Tôi đứng chôn chân trên ngưỡng cửa trước gian phòng um sùm tiếng nhạc điện tử, đầu óc cố vượt qua cơn sốc để hiểu chuyện gì đang diễn ra. Có quá nhiều bộ phận cơ thể người đang phơi bày trong phòng khách, tôi phải vội vã đóng cửa lại rồi mới trấn tĩnh tiếp. Một cô ả đang nằm dạng chân trên sàn nhà, ả thứ hai vùi mặt giữa hai chân ả này. Cary đang hí hục làm tình với cô này, trong khi một gã đàn ông khác đang ôm anh từ phía sau.

Tôi ngẩng đầu lên hét lớn, cảm thấy hoàn toàn thất vọng với tất cả mọi người xung quanh mình. Giọng tôi bị lạc mất đi, nên tôi lột luôn một chiếc giày ra ném mạnh vào giàn máy nghe nhạc. Tiếng nhạc đứt quãng khiến cái hội bốn người nhận ra sự hiện diện của tôi. Tôi với tay tắt hẳn nhạc rồi quay lại nhìn cả đám.

“Cút ra khỏi nhà tôi.” Tôi quát. “Ngay lập tức.”

“Đứa nào vậy?” Ả tóc đỏ nằm dưới cùng hỏi. “Vợ anh hả?”

Mặt Cary thoáng một chút ngượng nghịu tội lỗi, nhưng rồi anh nở nụ cười láu cá. “Bạn ở chung nhà. Vẫn còn chỗ ột người nữa mà cưng.”

“Cary Taylor, đừng có quá đáng.” Tôi cảnh cáo. “Tối nay hoàn toàn không đúng lúc chút nào.”

Gã đàn ông tóc đen bỏ Cary ra, đứng thẳng dậy bước chậm rãi về phía tôi. Khi tới gần tôi thấy đồng tử mắt giãn to hơn bình thường, mạch trên cổ đập rất nhanh. “Để anh làm cho nó đúng lúc hơn nhé.” Gã liếc mắt dâm dăng.

“Biến đi chỗ khác.” Tôi đứng thủ thế sẵn sàng tự vệ.

“Để cô ấy yên, Ian.” Cary đứng dậy quát.

“Coi nào, cưng.” Ian dụ dỗ, gọi tôi bằng cái từ mà Cary vừa dùng làm tôi phát ói. “Cưng cần được thư giãn, để anh làm cho.”

Hắn vừa mới đứng ngay trước mặt tôi, chớp mắt một cái đã bay vèo lên ghế salon kèm theo một tiếng hét lớn. Gideon bước vào chắn giữa tôi với cả đám, giận run người. “Đem hết vô phòng đi, Cary.” Anh quát lớn. “Không thì đi chỗ khác.”

Ian nằm lăn lộn trên ghế, tay bịt mũi ngăn máu đang xị ra.

Cary giật lấy cái quần dưới sàn nhà. “Cô không phải là mẹ tôi, Eva.”

Tôi bước vòng qua người Gideon. “Bộ vụ hôm bữa với Trey chưa đủ để anh tỉnh ra hả, đồ ngu?”

“Chuyện này không liên quan đến Trey!”

“Trey là ai?” Á tóc vàng hỏi, từ từ đứng dậy. Khi nhìn thấy Gideon, cô ả hơi ưỡn ẹo, rõ ràng là để khoe cái thân hình công nhận là khá đẹp.

Nỗ lực đó nhận được một cái nhìn khinh bỉ ra mặt, khiến cô ả cuối cùng cũng biết đỏ mặt, nhặt cái đầm màu vàng lấp lánh dưới đất lên khoác lên người. Sẵn cũng đang bực bội, tôi nói luôn. “Đừng có tự ái. Anh ấy thích tóc nâu hơn.”

Gideon nhìn tôi đầy sát khí. Tôi chưa bao giờ thấy anh giận dữ vậy, người run lên bần bật vì cố kiềm nén cơn thịnh nộ.

Ánh mắt đó làm tôi giật mình thụt lùi một bước. Gideon bật ra tiếng rửa rồi đưa hai tay ôm đầu.

Đột nhiên tôi thấy mệt mỏi đến tận xương tủy, vì thất vọng với những người đàn ông xung quanh mình. “Đem cái mớ hổ lốn này ra khỏi nhà tôi ngay, Cary.”

Rồi tôi đi thẳng vô phòng, chân đá luôn chiếc giày còn lại ra, cởi phăng áo trước khi tới cửa phòng tắm. Chưa đầy một phút sau tôi đã đứng cạnh vòi sen chờ cho nước nóng lên rồi mới bước vô. Mệt mỏi vì đã đứng gần suốt buổi, tôi ngồi bệt xuống, mắt nhắm nghiền, hai tay ôm gối để nước chảy trên đầu.

“Eva.”

Tôi giật mình, co rúm người lại khi nghe tiếng Gideon gọi.

“Khỉ thật,” anh quát. “em chọc tức anh nhiều hơn bất cứ ai trên đời này đó.”

Tôi ngược nhìn anh qua làn tóc ướt. Anh đang bước tới, áo vét đâu mất tiêu, sơ mi bỏ ngoài quần. “Về nhà đi, Gideon.”

Anh đứng lại nhìn tôi ngờ vực. “Anh không thể để em ở lại đây một mình được. Cary mất trí rồi.”

“Cary sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Mà dù sao đi nữa, em cũng không muốn phải đối phó với cả hai người, hấn và anh, cùng một lúc.” Thật tình tôi không muốn phải đối phó với ai cả. Tôi chỉ muốn ở một mình.

“Vậy em chỉ cần đối phó với anh thôi.”

Tôi nóng nảy hất tóc ra khỏi mặt. “Ừ thì ra là em phải ưu tiên cho anh trước hả?”

Anh nhảy dựng lên như vừa bị ai đánh. “Anh nghĩ là hai đứa mình luôn là ưu tiên số một của nhau chứ?”

“Ừ, em cũng nghĩ vậy đó. Cho tới tối hôm nay.”

“Chúa ơi, em có thôi ngay chuyện về Corinne đi không?” Anh giơ hai tay ra. “Anh đang ở đây với em rồi nè. Anh còn không kịp chào tạm biệt cô ấy vì phải chạy đuổi theo em. Thêm một lần nữa.”

“Đồ khốn. Không cần phải ban ơn cho tôi nữa đâu.”

Gideon cứ thế để nguyên quần áo chui vào phòng tắm. Anh kéo tôi dậy, ngấu nghiêng hôn lên môi tôi thật mạnh, hai tay giữ lấy người tôi.

Nhưng lần này tôi không mềm rũ người trên tay anh nữa. Tôi không chịu thua dù anh cố dụ dỗ thế nào.

“Tại sao vậy?” Anh thì thầm, vẫn không ngừng hôn lên cổ tôi. “Tại sao em cứ phải làm anh phát điên lên vậy?”

“Em không biết giữa anh và bác sĩ Lucas có xích mích gì, mà em cũng không quan tâm. Nhưng anh ta nói đúng đó, tối nay Corinne đã chiếm hết tâm trí của anh rồi. Thậm chí anh gần như quên bằng em lúc ở bàn ăn.”

“Làm sao mà quên em được hả Eva.” Mặt anh đanh lại. “Ở bất kỳ chỗ nào mà có em là anh không còn thấy ai khác hết.”

“Vậy thì cũng hơi lạ. Vì mỗi lần em nhìn anh là đều thấy anh đang nhìn cô ta.”

“Chuyện này thật vớ vẩn.” Anh buông tôi ra để vuốt tóc khỏi mặt. “Em biết anh đối với em như thế nào mà.”

“Vậy sao? Ừ thì anh cần em, anh muốn em. Nhưng anh lại yêu Corinne chứ gì?”

“Trời đất quỷ thần ơi, làm gì có. Không.” Gideon tắt nước, ép tôi vào thành kính. “Em muốn anh nói anh yêu em phải không? Tất cả mọi thứ này là bởi vì chuyện đó phải không?”

Bụng tôi thắt lại như vừa bị đâm thật mạnh. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể bị đau đến mức đó. Mắt nóng ran, tôi cúi xuống chui ra khỏi cánh tay anh trước khi bật khóc vì không muốn tự làm nhục mình. “Đi về nhà đi, Gideon. Làm ơn đi.”

“Anh đang ở nhà rồi.” Gideon ôm tôi lại, úp mặt vào mái tóc ướt sũng. “Nhà của anh ở nơi có em.”

Tôi cố thoát ra nhưng không thể vì đã quá cạn kiệt cả về thể chất lẫn tinh thần. Nước mắt cứ thế tuôn ra thành dòng không ngăn được. Tôi rất ghét khóc trước mặt người khác. “Đi đi mà.”

“Anh yêu em, Eva. Đương nhiên là anh yêu em rồi.”

“Trời ơi...” Tôi đâm đá loạn xạ, tìm mọi cách thoát khỏi cái con người mà giờ đây đã trở thành nguồn cơn của mọi nỗi đau khổ. “Tôi không cần anh thương hại. Tôi chỉ muốn anh đi mau đi.”

“Anh không thể đi được. Em biết mà, Eva, đừng chống cự nữa, nghe anh nói nè.”

“Giờ anh nói gì cũng làm tôi đau lòng hết, Gideon.”

“Nhưng yêu không phải là từ mà anh muốn nói.”

Anh vẫn kiên trì, môi kề sát bên tai tôi. “Đó là lý do tại sao anh vẫn chưa nói. Yêu không diễn tả hết được vị trí của em và tình cảm anh dành cho em.”

“Im đi. Nếu anh còn nghĩ tới em thì đừng nói nữa và đi về đi.”

“Anh đã từng được yêu, bởi Corinne và những người khác nữa... nhưng họ thì biết quái gì về anh chứ? Họ đâu có biết thực chất con người anh như thế nào, cho nên làm sao gọi là yêu anh được? Nếu đó là tình yêu, thì nó không thể so sánh được với tình cảm của anh đối với em.”

Tôi sững người, run rẩy, nhìn vào gương thấy khuôn mặt lem luốc phấn son và mái tóc ướt dính bết của mình, bên Corinne cái vẻ đẹp cũng phần nào bị giảm bớt của anh. Cảm xúc quá dữ dội làm những đường nét bị che khuất khi anh ôm chặt lấy tôi. Hai chúng tôi nhìn tới tả như nhau.

Nhưng tôi hiểu cái cảm giác xa cách khi phải ở bên cạnh những người không hiểu hay cố tình không muốn hiểu mình. Tôi đã từng căm ghét bản thân vì cứ phải sống giả dối, cố đóng kịch với mọi người xung quanh. Tôi đã từng sống trong nỗi lo sợ bị những người thân yêu bỏ rơi một khi họ biết được bản chất thật của mình.

“Gideon...”

Môi anh chạm lên thái dương. “anh biết anh yêu em ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em. Nhưng rồi khi mình làm tình lần đầu tiên trên chiếc limo, tình yêu đó biến thành một thứ gì khác. Một thứ gì sâu đậm và to tát hơn nhiều.”

“Là cái gì cũng được. Nhưng tối đó anh đã bỏ rơi em để đi lo chóc n. Sao anh làm vậy được, Gideon?”

Anh nói lỏng tay ra một chút vừa đủ để có thể bế tôi lên tới chỗ treo áo choàng sau cánh cửa. Gideon đặt tôi ngồi xuống thành bồn tắm, mặc áo choàng vô người tôi rồi quay ra ở gần kéo lấy miếng bông tẩy trang. Xong anh ngồi xuống lau mặt cho tôi.

“Khi Corinne gọi điện giữa buổi tiệc từ thiện, anh đã làm một chuyện rất ngu ngốc.” Ánh mắt anh dịu dàng và âm áp nhìn mặt tôi vẫn còn dấu hai hàng nước mắt. “Lúc đó mình mới làm tình xong, nên anh hơi rối trí. Anh nói với Corinne là anh đang bận, và anh đang ở với người khác. Khi nghe giọng cô ấy có vẻ đau khổ, anh biết là anh phải giải quyết cho xong mọi chuyện với cô ấy rồi mới tiến tới với em được.”

“Em không hiểu. Anh bỏ em lại vì cô ấy. Vậy thì tiến tới ở chỗ nào?”

“Anh có lỗi với Corinne, Eva à.” Anh xoay cằm tôi qua để lau mắt. “Anh gặp Corinne hồi học năm đầu tiên ở Columbia. Anh đã để ý cô ấy, dĩ nhiên rồi, cô ấy xinh đẹp, dịu dàng và không bao giờ có ý xấu gì với ai cả. Khi Corinne theo đuổi anh, anh đã tự nguyện bị chinh phục và cô ấy trở thành người tình đầu tiên của anh.”

“Em ghét cô ta.”

Môi anh hơi cong lên.

“Em không đùa đâu, Gideon. Em đang ghen tức sắp điên lên đây.”

“Với cô ấy anh chỉ có tình dục thôi, cưng à. Dù anh và em có thôi thien như thế nào đi chăng nữa, nhưng đó mới chính là ân ái. Ngay từ lần đầu tiên cho tới tận bây giờ. Em là người duy nhất khiến anh trở nên như vậy.”

Tôi thở mạnh ra. “Vậy thì em thấy hơi đỡ ghét hơn một tí.”

Anh hôn tôi rồi nói tiếp. “Thì cũng coi như là tụi anh hẹn hò với nhau, có quan hệ tình dục và hay đi ra ngoài như một cặp. Anh vẫn không sẵn sàng khi cô ấy nói yêu anh. Nhưng anh thấy thích thú. Anh thừa nhận mình cũng quan tâm cô ấy, thích ở cùng cô ấy.”

“Có vẻ như bây giờ cũng vậy.” tôi lầm bầm.

“Cứ nghe tiếp đã.” Anh gõ nhẹ ngón tay lên mũi tôi. “Lúc đó anh nghĩ chắc anh cũng yêu Corinne, theo một cách riêng mà chỉ mình anh hiểu. Anh không muốn cô ấy đi với ai khác hết, thế là anh đồng ý khi cô ấy cầu hôn.”

Tôi giật mình nhìn anh. “Cô ta cầu hôn hả?”

“Đừng có sững sốt vậy chứ.” Anh nhăn nhó. “Em làm anh tự ái đó.”

Cơn nhẹ nhõm ập tới nhanh đến nỗi tôi bị chóng mặt. Tôi lao vào ôm anh bằng tất cả sức lực còn lại.

“Nè.” Anh cũng siết mạnh tôi trong vòng tay. “Em không sao chứ?”

“Không sao, em thấy đỡ hơn nhiều rồi.” Tôi nâng mặt anh lên. “Anh kể tiếp đi.”

“Anh đã sai lầm khi đồng ý lúc đó. Sau hai năm hẹn hò, bọn anh chưa bao giờ ở bên nhau trọn một đêm, cũng chưa từng nói với nhau những chuyện mà anh đã nói với em. Cô ấy biết rất ít về anh. Nhưng anh vẫn tự thuyết phục mình rằng chỉ cần được yêu thôi là đủ rồi. Nếu không phải cô ấy thì còn ai làm việc đó nữa đây?”

Anh chuyển qua tẩy trang bên kia cho tôi. “Anh nghĩ lúc đó Corinne hy vọng sau khi đính hôn thì bọn anh sẽ có tiến triển tốt hơn, và anh sẽ cởi mở hơn với cô ấy. Hy vọng mỗi lần làm tình xong bọn anh sẽ ngủ lại qua đêm ở khách sạn, mà Corinne nghĩ như vậy là lãng mạn, thay vì phải về sớm để sáng hôm sau đi học. Nói chung anh cũng không biết nữa.”

Mấy câu đó nghe thật cô đơn. Gideon tội nghiệp của tôi, bấy lâu nay, có khi cả đời này, anh vẫn luôn luôn cô độc.

“Và có thể khi hủy hôn một năm sau đó,” anh kể tiếp, “cô ấy cũng hy vọng chuyện đó sẽ khiến tình thế thay đổi, khiến anh phải làm gì đó để giữ cô ấy lại. Nhưng thay vì như vậy, anh lại thấy rất nhẹ nhõm bởi lúc ấy anh cũng bắt đầu nhận ra mình không muốn sống chung với Corinne. Không lẽ anh cứ phải tìm cơ để ngủ ở phòng khác và sinh hoạt riêng với cô ấy?”

“Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nói cho cô ta biết sự thật?”

“Chưa.” Anh nhún vai. “Trước khi gặp em, anh chưa bao giờ thấy mọi sự có gì không hợp lẽ cả. Đúng là cách sống đó có ảnh hưởng tới cách anh xử lý một vài việc, nhưng rồi mọi chuyện cũng đầu vào đó và anh không thấy có gì phiền. Thật lòng anh còn cảm thấy mình có một cuộc sống thoải mái và đơn giản.”

“Ôi trời ơi.” Tôi nhăn mũi. “Xin chào quý ngài Thoải mái. Tôi là quý cô Phúc tạp đây.”

Anh nhún cười. “Lúc nào mà chả vậy.”

22. Chương 22

Gideon bỏ mấy miếng bông tẩy trang vô thùng rác, lấy một cái khăn tắm phủ lên vũng nước nhỏ từ người anh xuống sàn nãy giờ rồi tháo giày ra. Trước cặp mắt sung sướng của tôi, anh bắt đầu cởi quần áo.

Vừa mê mẩn ngắm nhìn anh, tôi vừa nói. “Anh thấy có lỗi vì cô ta vẫn còn yêu anh phải không?”

“Ừ đúng rồi. Anh quen với chồng cô ấy. Anh ta là người tốt, rất yêu thương Corinne, cho đến khi phát hiện ra không được yêu lại như anh ta mong đợi. Thế là mọi chuyện đổ vỡ.”

Anh vừa cởi áo sơ mi vừa nhìn tôi. “Lúc đầu anh vẫn không hiểu sao anh ta lại bận tâm về chuyện đó. Anh chàng đã lấy được người mình ao ước, sống chung với nhau ở một đất nước khác, vậy thì còn vấn đề gì nữa chứ? Nhưng bây giờ thì anh biết rồi. Nếu em mà yêu người khác, Eva à, thì anh sẽ đau khổ dần vặt mình hàng ngày hàng giờ. Dù cho em có ở bên cạnh anh chứ không phải người kia thì anh cũng không chịu nổi. Nhưng khác với Giroux, anh sẽ không cho em đi đâu hết. Có thể anh không có em một cách trọn vẹn, nhưng em vẫn phải là của anh.”

Tôi nhip ngón tay trên đầu gối. “Đó chính là điều làm em sợ đó Gideon. Anh không biết mình đáng giá bao nhiêu đâu.”

“Thật ra thì anh có biết. Tầm mười hai tỉ...”

“Đừng nói nữa.” Tôi thấy chóng mặt nên đưa tay ấn vào hai bên mắt. “Cũng không có gì khó hiểu khi phụ nữ gặp anh là yêu ngay và sau đó vẫn không quên được. Anh có biết Magdalene để tóc dài là để cho giống Corinne không?”

Anh cởi nốt quần áo, nhúu mày nhìn tôi. “Nghĩa là sao?”

Tôi thở dài vì sự ngây thơ của anh. “Thì tại cô ta nghĩ anh luôn mong nhớ Corinne chứ sao.”

Anh đứng dậy mở ngăn kéo lấy đồ inh.

Tôi cũng đứng lên mặc quần áo vô. “Nghe em nè...”

Gideon vừa lấy ra cái quần jean. “Sao?”

“Bây giờ biết chuyện rồi thì em thấy đỡ bức hơn nhiều, nhưng mà Corinne vẫn khiến em thấy khó chịu.” Tôi ngừng một chút, tay cầm áo. “Anh phải cắt đứt mọi hy vọng của cô ta thật nhanh. Dẹp chuyện tội lỗi qua một bên đi Gideon, chấm dứt hẳn với cô ta luôn đi.”

Anh ngồi xuống giường để mang vớ. “Cô ấy là bạn anh mà Eva, lại đang gặp đau khổ nữa. Lúc này mà cắt đứt thì thật là tàn nhẫn.”

“Anh nên suy nghĩ cho thật kĩ vào. Em cũng có nhiều người yêu cũ nữa đó, anh mà làm vậy thì em cũng sẽ bắt chước.”

Gideon găm gừ. “Em hăm dọa anh đó hả.”

“Ra quy định thì đúng hơn. Mỗi quan hệ nào cũng có hai chiều mà. Anh đâu phải người bạn duy nhất của Corinne. Cô nàng có thể tìm người khác thích hợp hơn để dựa dẫm trong lúc khó khăn.”

Hai đứa lấy đồ xong đi ra phòng khách. Tôi nhìn bãi chiến trường, một cái áo ngực màu xanh dưới gầm bàn, mấy vết máu bắn tung tóe khắp bộ salon màu trắng ngà của tôi. Ước gì có Cary ở đây để đưa ra một lời giải thích.

“Ngày mai em sẽ nói chuyện với Cary.” Tôi nghiêng răng, vừa lo vừa giận. “Khỉ thật, đáng lẽ em nên hạ anh ấy đo ván lúc có dịp, đánh cho xiu rồi nhốt vô phòng đến khi đầu óc tỉnh táo lại thì hơn.”

Gideon vuốt vuốt lưng tôi. “Để mai đi, lúc anh ta đang nhức đầu và chỉ có một mình thì dễ làm vậy hơn.”

Angus đang chờ sẵn ở dưới đường. Tôi định lên xe thì Gideon ngăn lại, miệng rửa thầm.

“Sao vậy anh?” Tôi hỏi.

“Anh để quên đồ.”

“Để em đưa chìa khóa cho.” Tôi vội lấy cái bóp trong túi đồ của Gideon.

“Khỏi, anh có rồi.” Anh cười tỉnh bơ khi tôi nhướn mày. “Anh có làm một bộ trước khi trả lại cho em.”

“Anh giỡn đó hả?”

Anh hôn lên trán tôi. “Nếu để ý thì em đã thấy là anh cũng gắn thêm cái chìa khóa nhà anh lên chùm chìa khóa lúc trả lại cho em.”

Tôi há hốc miệng khi anh phóng qua cửa quay vô trở lại, nhớ lại cơn ác mộng trong suốt bốn ngày mà tôi tưởng hai đứa đã chia tay nhau, và cơn đau nhói lúc thấy chùm chìa khóa rơi ra từ cái phong bì anh gửi trả.

Hóa ra từ lúc đó tới giờ tôi luôn có chìa khóa vào nhà anh.

Tôi lắc lắc đầu, nhìn quanh thành phố mới đây còn rất xa lạ, tự nhiên thấy mọi thứ xung quanh quá đối thân yêu, thầm biết ơn về cái hạnh phúc không tưởng mình vừa tìm thấy ở nơi này.

Tôi và Gideon còn rất nhiều việc phải làm phía trước. Dù có yêu nhau đến đâu đi nữa, cũng không ai biết được liệu hai đứa có vượt qua quá khứ của nhau hay không. Nhưng ít ra chúng tôi thành thật với nhau, và có đủ quyết tâm để cố gắng hết sức trước khi bỏ cuộc.

Gideon nhanh chóng quay lại. Hai đứa lên xe. Khi xe vừa lăn bánh, Gideon kéo tôi vào lòng âu yếm. “Thật là một buổi tối kinh hoàng, nhưng mà mình cũng vượt qua được rồi.”

“Ừ, mình vượt qua rồi.” Tôi ngả đầu ra chờ đợi một nụ hôn. Gideon chậm rãi đặt lên môi tôi nụ hôn ngọt ngào, như để khẳng định lại một lần nữa mối liên kết điên cuồng, phức tạp mà cũng vô cùng quý giá và cần thiết giữa hai đứa.

Tôi luồn tay vào tóc anh. “Em không đợi nổi để đưa anh lên giường đâu.”

Anh bật ra một âm thanh gầm gừ khe khẽ rồi tấn công tôi bằng những nụ hôn, rồi cắn nhẹ lên cổ, như cố xua đi hết những bóng ma đang rình rập hai đứa.

Ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước mắt...

23. Chương 23: Chương 23 (soi Chiếu)

1.1

Tôi yêu New York với nỗi say đắm mê cuồng, như với tình yêu dành cho người duy nhất ấy. Nơi đây chính là một xã hội thu nhỏ, với bao nhiêu là cơ hội của thế giới hiện đại bên cạnh những truyền thống cũ. Bảo thủ và phóng túng xen lẫn với nhau, cũng như sự lập dị tồn tại song song cùng những giá trị hiếm hoi vô giá. Chính cái nhịp sống dồn dập của thành phố tiếp thêm sức mạnh cho những tập đoàn kinh doanh quốc tế, qua đó càng lôi kéo thêm nhân lực từ khắp nơi đổ về.

Và một trong những hiện thân của niềm rung động nổi tiếng đầy tham vọng đó vừa mới làm cho tôi quay cuồng lên đỉnh đến hai lần, co rúm cả mình vì sung sướng.

Tôi liếc nhìn mặt giường nhẵn nhúm khi bước vô phòng đựng quần áo khổng lồ của Gideon, khẽ rùng mình nhớ lại cơn khoái cảm. Tóc vẫn còn ướt, trên người tôi chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm. Còn một tiếng rười rĩ nữa là tôi phải có mặt ở cảm thấy, nghĩa là thời gian khá sát sao. Rõ ràng là tôi cần phải thu xếp thời gian cho chuyến làm tình mỗi buổi sáng trước khi đi làm, nếu không sẽ rất cấp rập. Gideon thức dậy mỗi ngày để chinh phục thế giới, và anh thích bắt đầu công cuộc chinh phục đó với tôi.

Tôi may mắn quá còn gì nữa?

New York đang bước vào tháng bảy, trời khá nóng nên tôi chọn quần vải lạnh mặc với áo lụa sát cánh xám nhạt cùng màu mắt. Không biết làm tóc nên tôi chỉ buộc gọn ra sau thành đuôi ngựa rồi bắt đầu trang điểm. Khi thấy mình đã chỉnh chu, tôi mới ra khỏi phòng ngủ.

Vừa bước ra tôi đã nghe giọng Gideon, thoáng bất an vì anh nghe có vẻ đang nổi nóng, giọng trầm và nói nhanh hơn bình thường. Gideon không phải là người dễ nổi giận, trừ những lúc bị tôi chọc tức ra. Chỉ có

tôi mới có thể dễ dàng khiến anh lớn tiếng, chửi rửa, thậm chí đưa tay ôm lấy mái tóc đẹp đen tuyền dài tới vai.

Nhưng Gideon là ví dụ rõ nhất của cái gọi là quyền lực ngầm. Anh không bao giờ cần phải lớn tiếng bởi chỉ cần với một ánh mắt hay bằng một từ cộc lốc anh cũng có thể khiến người khác run sợ.

Anh đứng trong phòng làm việc, lưng quay ra ngoài, tai đeo thiết bị nghe điện thoại không dây. Tay khoanh trước ngực, mắt nhìn ra cửa sổ của căn hộ tầng thượng trên Đại lộ số Năm, anh mang dáng vẻ của một người đàn ông cô độc, tách biệt hoàn toàn khỏi cái thế giới mà anh đang cai trị.

Tôi đứng tựa vào khung cửa ngắm anh, thầm nghĩ thứ tôi đang thấy tuyệt vời hơn nhiều so với khung cảnh ngoài cửa sổ anh đang nhìn ra. Từ chỗ tôi, bóng anh soi cạnh mấy tòa nhà chọc trời, đầy uy lực và không kém ấn tượng. Trước khi tôi bỏ ra khỏi giường thì anh đã tắm xong. Giờ đây cái thân thể mà tôi say mê đã được bọc trong bộ ple ba mảnh đắt tiền, phô ra dáng người hoàn hảo và tấm lưng rộng đầy quyền lực.

Trên tường là chiếc khung lớn chứa nhiều hình của hai đứa chụp chung, co cả một tấm anh chụp lúc tôi đang ngủ. Còn lại hầu hết do đám phóng viên săn ảnh bám theo anh chụp. Anh là Gideon Cross chủ tập đoàn Cross Industries, và ở cái tuổi hai mươi tám khó tin này, anh là một trong hai mươi lăm người giàu nhất thế giới. Tôi nghĩ anh sở hữu phần lớn Manhattan, và tôi chắc chắn anh là người đàn ông hấp dẫn nhất hành tinh. Vậy mà anh chưng hình tôi ở khắp nơi, làm như tôi cũng quyến rũ giống anh.

Anh duyên dáng xoay người lại, ánh mắt xanh lơ lạnh như băng hướng về phía tôi. Dĩ nhiên là này giờ anh biết tôi đang đứng đây nhìn anh. Mỗi khi chúng tôi ở gần nhau, lúc nào trong không khí cũng nghe có gì đó như tiếng tí tách của những tia lửa điện, giống như cảm giác một cơn sấm chớp đang chờ nổ ra. Có thể anh cố ý chần chờ một chút rồi mới quay lại để cho tôi kịp ngắm nhìn anh thêm, vì anh biết tôi rất thích làm vậy.

Đen và nguy hiểm. Và là của tôi.

Chúa ơi... Tôi không bao giờ có thể làm quen được với cái cảm xúc mạnh mẽ mỗi khi nhìn thấy gương mặt đó. Hai bên xương gò má sắc nét như bức tượng, cặp lông mày cong đen đậm, đôi mắt xanh dưới hàng mi dày, và đôi môi nữa... đôi môi được chạm khắc tạo thành sự kết hợp hoàn hảo để khơi gợi đồng thời cả nhục cảm lẫn sự tàn bạo. Tôi sung sướng bao nhiêu khi đôi môi ấy nở nụ cười mời gọi, thì cũng run sợ bấy nhiêu khi anh nghiêm nghị mím chặt môi. Rồi khi được cũng chính đôi môi đó chạm vào, cơ thể tôi bốc cháy lên vì anh.

Trời ạ, mình đang nghĩ gì vậy hả? Tôi hơi mỉm cười nhớ lại mình đã từng nhẩn nhó mỗi khi nghe lũ con gái ca ngợi mấy anh bạn trai bánh bao. Nhưng rồi chính tôi giờ đang đứng đây, không ngừng trầm trồ ngưỡng mộ vẻ đẹp long lanh của người đàn ông phức tạp, rối rắm, có nhiều vấn đề mà cũng gợi tình muốn chết này, người mà mỗi ngày trôi qua tôi càng yêu thương sâu đậm hơn.

Khi bắt gặp ánh mắt của tôi, anh vẫn không ngừng mắng mỏ cái người tội nghiệp nào đó ở đầu dây bên kia, nhưng những tia nhìn lạnh lùng khó chịu đã dần chuyển thành ấm áp rồi cháy bỏng.

Lẽ ra tới bây giờ tôi đã phải quen với sự thay đổi thái độ này mỗi khi anh nhìn tôi, vậy mà nó vẫn đủ sức làm tôi chao đảo. Ánh mắt nói lên anh muốn gần tôi dù rồi đến như thế nào, mà đúng là lần nào anh cũng làm như vậy, cho tôi thấy cái ham muốn không ngơi nghỉ và không thêm giấu giếm của anh. Đó chính là thứ cốt lõi trong mọi việc Gideon làm, sức mạnh và sự thống trị.

“Tám giờ thứ bảy gặp lại nhé” Anh nói rồi tháo cái tay nghe thấy lên bản. “Lại đây, Eva”

Lại thêm một cơn rùng mình khi nghe anh gọi tên mình bằng cái giọng ra lệnh, giống như lúc anh nói “Đến đi, Eva” khi anh nằm trên người tôi, lấp đầy cơ thể khao khát của tôi.

“Mình không có thời gian đâu cưng ạ.” Tôi lùi ra khỏi phòng, biết mình sẽ yếu đuối nếu tới gần anh. Chỉ riêng cái giọng nói mang âm vực hơi cao của anh đã có thể làm cho tôi rung rinh. Và cơ thể của tôi hoàn toàn chịu khát phục ở bất cứ nơi đâu anh chạm vào.

Tôi vội vàng quay ra bếp pha và phê.

Anh lẩm bẩm gì đó khi bắt đầu đuổi theo và nhanh chóng bắt kịp tôi. Cái thân hình đàn ông rắn rỏi ầm ập cao gần một mét chín ép tôi dựa vô tường.

“Em biết khi em bỏ chạy thì sao không.” Anh cắn môi tôi, rồi lấy lưỡi xoa dịu chỗ vừa bị cắn. “Thì anh sẽ luôn bắt được em”

Người tôi mềm đi trong sự đầu hàng đầy hạnh phúc khi nép sát vào anh. Tận đáy lòng tôi luôn khao khát anh mãnh liệt, đến nỗi da thịt gần như đau buốt. Phải thừa nhận đó là nhục dục, nhưng ngoài ra hẳn phải có nhiều thứ khác nữa. Tình cảm tôi dành cho anh sâu đậm và quý giá đến nỗi nó không hề bị chi phối bởi những ham muốn của anh đối với tôi. Tôi ắt sẽ rất hoảng sợ nếu bị người khác dùng sức mạnh cổ khuất phục như vậy, nhưng với Gideon thì không. Anh luôn biết tôi cần gì và khi nào thì nên dừng lại.

Anh nhoẻn miệng, cười làm tim tôi ngưng mất một nhịp.

Hai đầu gối tôi mềm đi trước gương mặt đẹp ngệt thở được mái tóc óng ả bao quanh. Bề ngoài của Gideon hoàn toàn lịch thiệp trang nhã, chỉ trừ đúng mái tóc nghệ sĩ đó mà thôi.

Anh dí mũi xuống mặt tôi. “Em không thể cười với anh như vậy rồi bỏ đi được. Nói anh nghe coi em đang nghĩ cái gì lúc anh nói điện thoại.”

Tôi cười méo xệch. “Thì em nghĩ cái vẻ đẹp của anh làm em choáng ngợp và bị ám ảnh đến mức độ nào. Em phải tìm cách thoát khỏi nỗi ám ảnh đó thôi.”

Gideon đẩy tôi sát lên người anh hơn, rồi điệu nghệ xoay hông chà xát khiêu khích. Anh biết rõ mình rất giỏi mấy chuyện này. “Còn lâu anh mới để cho em thoát.”

“Vậy hả?” Tôi nghe máu chảy trong người nóng dần lên như đòi hỏi có anh lần nữa. “Đừng có nói với em là anh lại muốn bị một cô ngang mặt sáng rỡ đeo bám thêm lần nữa nha, thưa quý ngài Ghét-Những-Kỳ-Vọng-Bị-Cường-Điệu-Hóa.”

“Anh chỉ muốn một điều,” anh thì thầm, nâng mặt tôi lên, ngón tay cái vuốt ve môi tôi, “là làm cho em mãi nghĩ tới anh để không có thời gian nghĩ tới bất cứ ai khác hết”

Hơi thở tôi bắt đầu hơi run. Tôi lại hoàn toàn bị chinh phục bởi cái ánh mắt da diết, giọng nói khiêu khích và mùi hương da thịt ngọt ngào của anh. Anh là thứ chất gây nghiện mà tôi chưa hề có ý định từ bỏ.

“Gideon ơi...” Tôi thở phập phồng, hoàn toàn bị mê hoặc.

Anh khẽ tên lên rồi phủ môi lên môi tôi, xua hết mọi suy nghĩ trong đầu tôi bằng một nụ hôn sâu đầy nhục cảm... nụ hôn suýt nữa đã có thể khiến tôi quên mất cái vẻ lo lắng anh vừa thoáng để lộ ra.

Tôi luồn tay vào tóc, giữ anh lại trong nụ hôn dài. Hai đứa chỉ mới quen nhau được chưa đầy một tháng. Điều tệ hơn là cả tôi và Gideon đều không biết vun đắp mối quan hệ kiếm nào khác ngoài lối sống như hiện giờ, nghĩa là vờ như hai đứa đều bình thường, không có quá khứ đau đớn sau lưng.

Anh siết chặt vòng tay. “Anh đang định cuối tuần này mình sẽ đi nghỉ ở Florida Keys, rồi suốt thời gian đó không thèm mặc gì trên người hết.”

“Ừm, nghe có vẻ hay.” Hơn cả hay nhiều đó chứ. Dù rất thích nhìn anh trong bộ vét rất đẹp này, tôi vẫn muốn nhìn làn da anh hơn. Tôi tránh không nói là cuối tuần này mình không rảnh...

“Nhưng bây giờ thì anh lại mới có chuyện phải giải quyết vào cuối tuần rồi.” Anh thì thầm, miệng không rời môi tôi.

“Mấy việc mà anh đã bỏ bê từ hôm giờ vì em phải không?” Tôi hiểu anh phải đối gì khi luôn đi làm về sớm với tôi. Mẹ tôi đã kết hôn ba lần, toàn với những người có vai vế thế lực, nên tôi biết cái giá cho tham vọng lúc nào cũng là thời gian.

“Anh trả lương cao cho người khác là để được ở bên cạnh em mà.”

Gideon né tránh rất hay. Tôi cảm nhận sự bực bội trong ánh mắt anh nên lảng sang chuyện khác. “Cảm ơn cưng. Để em đi pha cà phê không thôi trễ mất.”

Anh liếm môi tôi trước khi để tôi đi. “Anh muốn đi khoảng tám giờ tối mai, em mang đồ mỏng thôi nhé, thời tiết ở Arizoma hơi khô và nóng đó.”

“Cái gì?” Tôi chớp mắt khi anh biến mất trở vào phòng làm việc. “Việc của anh ở tận Arizoma hả?”

“Không may là vậy.”

Hừm... Tôi quyết định không hy sinh ly cà phê để tranh cãi tiếp mà đi vào bếp, gót giày nhện thành tiếng trên sàn gỗ trải thảm Aubusson của Pháp khi bước xuyên qua căn hộ rộng lớn có kiến trúc kiểu cũ với những khung cửa sổ cao có mái vòm. Không gian sang trọng được bao phủ bởi màu gỗ tối và phong màn màu trung tính, có những điểm nhấn là các họa tiết trang trí bằng đá quý. Dù nhìn rất đắt tiền nhưng ngôi nhà vẫn toát lên vẻ ấm cúng, thân mật và là một nơi lý tưởng để nghỉ ngơi thư giãn.

Tới bếp tôi vội vàng lấy cái bình đặt dưới cái máy pha cà phê tự động. Gideon theo vào, một tay cầm áo vét, tay kia cầm điện thoại. Tôi chuẩn bị bình cà phê của anh rồi mở tủ lạnh lấy sữa.

“Mà vậy hóa ra lại hay.” Tôi nhìn anh, nhắc lại chuyện tối qua. “Cuối tuần này em cũng phải nói chuyện với Cary”

Gideon bỏ điện thoại vào túi trong áo khoác rồi treo lên giá. “Em sẽ đi với anh, Eva.”

Tôi thở mạnh, cho sữa vào cà phê. “Em đi làm gì? Nằm sẵn chờ anh xong việc để làm tình hả?”

Anh nhìn tôi, cầm ly cà phê đang bốc khói lên nhắm một ngụm rồi nói bằng giọng không thể nào bình tĩnh hơn. “Mình có cần tranh cãi về chuyện này hay không?”

“Anh lại làm khó em hả? mình thỏa thuận rồi mà. Anh biết em không thể bỏ Cary một mình sau vụ tối qua mà.” Cái mớ xác thịt tối hôm qua trong phòng khách nhà tôi là một cấp độ mới của hai từ trụ lạc.

Tôi cấp hộp sữa đi, thắm thía cái cảm giác bị ý chí của anh cuốn theo. Lúc nào cũng vậy, khi cần là Gideon có thể làm cho tôi cảm nhận được ý muốn của anh. Và tôi hầu như không thể cưỡng lại việc phải cho anh thứ anh muốn. “Anh cứ đi làm việc, còn em ở lại lo cho bạn em, xong tụi mình lại tiếp tục ở bên nhau.”

“Phải tới tối Chủ nhật anh mới về được, Eva à.”

Ồi... Tôi nhói lòng khi nghe hai đứa phải xa nhau lâu như vậy. Thông thường tình nhân không dành hết thời gian ở bên cạnh nhau, nhưng Gideon và tôi không giống như vậy. Cả tôi và anh đều có những nỗi lo lắng, sợ hãi riêng, mặt khác lại còn “nghiện” nhau nữa, nên hề xa nhau là không ổn. Tôi không thể xa anh được, tôi chưa bao giờ có thể ngưng nghĩ tới anh quá mấy tiếng đồng hồ.

“Em cũng đâu có chịu nổi.” Anh nói nhỏ, nhìn tôi bằng đôi mắt xuyên thấu tâm can. “Đợi tới Chủ nhật thì hai đứa mình chết mất.”

Tôi thở nhẹ rồi nhấp một ngụm cà phê, do dự khi nghĩ tới chuyện phải xa anh cả kỳ nghỉ cuối tuần. Điều khiến tôi thấy khó chịu hơn cả là việc anh sẽ có gần ấy thời gian không ở bên cạnh tôi. Anh có biết bao nhiêu là lựa chọn khác, biết bao nhiêu người phụ nữ bình thường và dễ chịu hơn tôi nhiều.

Nhưng tôi vẫn cố. “Mình biết làm như vậy thì không hẳn là tốt mà, Gideon.”

“Ai nói không tốt? không ai hiểu gì về chuyện của anh với em hết.”

Điều này thì tôi phải đồng ý.

“Mình phải đi làm thôi.” Tôi biết câu chuyện đang lâm vào bế tắc. Đành để bàn sau vậy.

Gideon tựa hẳn người lên quầy, chân bắt chéo lì lợm. “Cái mình cần làm là em đi cùng với anh.”

“Anh nè.” Tôi bắt đầu không yên, nhện chân lên sàn. “Em không thể từ bỏ hết mọi thứ vì anh được. Em mà thành con búp bê thì anh sẽ chán em liền, nghĩ tới em còn chán nữa huống chi là anh. Em nghĩ là dù không muốn nhưng mình cứ tạm xa nhau vài ngày để giải quyết việc riêng cũng không chết chóc gì.”

Anh nhìn sâu vào mắt tôi. “Em phiền phức như vậy mà búp bê cái nỗi gì.”

“Thì nỗi nào úp vung vậy.”

Gideon đứng thẳng người dậy, rũ bỏ cái vẻ suy tư và lập tức nhìn tôi bằng ánh mắt khắt khe nghiêm nghị. Đúng là người mau thay đổi, y như tôi. “Gần đây em xuất hiện trên báo khá nhiều đó Eva, chuyện em đang ở New York không còn là bí mật gì nữa đâu. Anh không thể để em ở lại một mình được. Nếu cần thì rủ Cary đi luôn đi, em có thể nói chuyện với anh ta trong lúc chờ anh làm việc về để bên em.”

“À.” Dù khá cảm kích việc anh cố khiến câu chuyện trở nên nhẹ nhàng hơn, tôi nhận ra lý do thật sự khiến Gideon cứ khẳng khái bắt tôi đi theo. Là Nathan. Gã anh trai cùng mẹ khác cha là cơn ác mộng trong quá khứ mà Gideon lo sợ sẽ lại tái diễn ở hiện tại. Tôi hốt hoảng khi nhận ra chưa chắc anh đã sai. Sự ẩn dật giữ tôi an toàn trong bao năm qua giờ đây đã bị mối quan hệ đình đám với anh phá vỡ. Khỉ thật... chúng tôi không có thời gian nói chuyện đó lúc này, nhưng tôi biết chắc Gideon sẽ không chịu nhượng bộ. Anh là loại người cần sự sở hữu tuyệt đối. Anh luôn có cách đánh bại mọi đối thủ và nhất là sẽ không để ai làm hại đến tôi. Tôi là chỗ trú ẩn an toàn của anh, nghĩa là cũng vô cùng quý giá đối với anh.

Gideon liếc đồng hồ. “Mình phải đi thôi cùng.”

Anh cầm áo vét lên, ra dấu cho tôi đi trước. Tôi lấy ví và túi xách khi đi ngang qua phòng khách. Chỉ một lúc sau hai đứa đã xuống tới sảnh rồi chui vô bằng sao chiếc Bentley SUV.

“Chào Angus.” Tôi nói khi người lái xe khẽ nhắc vành chiếc nón tài xế kiểu xưa.

“Chào buổi sáng, cô Tramell.” Ông mỉm cười. Angus đã lớn tuổi, mái tóc đỏ bạc đi khá nhiều. Tôi có cảm tình với ông vì nhiều lý do, một phần cũng vì ông đã lái xe cho Gideon từ khi anh còn đi học và thật sự rất quan tâm đến anh.

Theo cái đồng hồ Rolex của mẹ và được tặng thì tôi sẽ đi làm đúng giờ... nếu không bị kẹt xe. Angus khéo léo lướt vào biển xe cộ trên đường. Sau khi ra khỏi căn hộ yên tĩnh tuyệt đối của Gideon, tiếng ồn của đường phố Manhattan làm tôi tỉnh ngủ không thua gì một liều ca-phê-in. Tiếng còi xe inh ỏi, tiếng bánh xe va vào nắp cống khiến tôi bừng tỉnh. Dòng người đi bộ gấp gáp đổ dọc hai bên con đường đang chật cứng xe cộ trong khi mấy tòa nhà sừng sững vươn lên trời che cho tất cả khỏi ánh nắng dù mặt trời có lên cao đến đâu.

Chúa ơi, tôi yêu New York thật rồi. Mỗi ngày trôi qua tôi cứ như dần hấp thu cái thành phố này vào máu thịt mình.

Tôi ngả ra ghế rồi nắm tay Gideon. “Anh thấy sau nếu em và Cary cũng đi đâu đó, ví dụ như Vegas chẳng hạn?”

Anh nheo mắt. “Em nghĩ anh đe dọa Cary hả? đó là lý do em không muốn rủ cậu ra đi Arizoma chứ gì?”

“Cái gì? Không phải, em không nghĩ như vậy.” Tôi quay hắn qua nhìn anh. “Nhiều khi phải mất cả đêm nói chuyện thì Cary mới chịu tâm sự.”

“Em không nghĩ như vậy?” Gideon lặp lại lời tôi, làm như anh chỉ nghe thấy đúng câu đầu tiên đó thôi.

“Biết đâu anh ấy cảm thấy khó chia sẻ với em tại vì lúc nào em cũng ở với anh hết thì sao?” Tôi giải thích thêm, giữ chặt ly cà phê khi xe chạy qua một cái ổ gà. “Nghe nè, chắc chắn anh phải thôi chuyện ghen tuông với Cary đi. Em thật sự coi anh ấy như anh trai em. Em không ép anh phải thích anh ấy, nhưng anh phải chấp nhận một thực tế là Cary luôn là một phần trong cuộc đời em.”

“Em có nói với anh ta như vậy về anh không?”

“Em không cần phải nói. Anh ấy hiểu mà. Ý của em là làm sao để hai đứa mình mỗi người thỏa hiệp một chút.”

“Anh không quen thỏa hiệp.”

Tôi nhướn mày. “Em biết anh không thỏa hiệp trong công việc, nhưng còn đây là chuyện tình cảm, Gideon à, ai cũng phải vừa cho vừa...”

Gideon lâu lâu bầu ngắt lời tôi. “Em sẽ đi máy bay của anh, ở khách sạn của anh. Nếu đi khỏi khách sạn thì em phải đi cùng với vệ sĩ.”

Điều kiện miễn cưỡng được anh đưa ra ngắn gọn và nhanh chóng đến nỗi tôi sững sờ im lặng một lúc lâu. Thời gian đó đủ để anh nhướn mày nhìn tôi theo kiểu chịu thì đi không thì thôi

“Anh không thấy làm vậy hơi hồ hởi?” Tôi lén tới. “Em có Cary đi cùng mà.”

“Em không thể trách anh không tin tưởng anh ra sau vụ tối hôm qua.” Anh bắt đầu uống cà phê như thể cuộc bàn luận đã xong. Tôi đã được anh đưa ra lựa chọn.

Tôi hẳn đã nổi khùng với cái kiểu độc đoán đó nếu không hiểu rõ anh làm vậy cũng chỉ vì muốn bảo vệ cho tôi. Tôi có những kẻ thù xấu xa trong quá khứ, mà mối quan hệ với Gideon đã khiến tôi trở nên nổi tiếng khắp các phương tiện truyền thông, điều hoàn toàn có thể dẫn Nathan Barker tìm tới tôi.

Hơn nữa, giữ mọi thứ trong tầm kiểm soát vốn luôn là một phần bản chất của Gideon. Tôi muốn có anh thì phải chấp nhận luôn điều đó.

“Cũng được.” tôi đồng ý. “Khách sạn nào là của anh?”

“Anh có vài cái, em có thể chọn.” Anh quay nhìn ra cửa sổ. “Scott sẽ gửi danh sách cho em, khi nào em quyết định thì cậu ta sẽ thu xếp mọi thứ. Mình sẽ cùng bay đi rồi cùng bay về.”

Tôi nghiêng người tựa vai lên thành ghế, nhấp thêm một ngụm cà phê, để ý thấy tay Gideon để trên đùi hơi nắm lại. Liếc gương mặt bất động của anh phản chiếu qua cửa kính, tôi biết anh đang hơi bức bối.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói nhỏ.

“Không cần. Anh vẫn không thích chuyện này, Eva.” Miệng anh hơi đan lại. “Cái anh chàng ở cùng nhà với em có vấn đề khá nặng, mà anh thì phải xa em suốt mấy ngày.”

Không muốn thấy anh không vui, tôi cầm ly cà phê của anh rồi đặt cả hai ly lên giá đỡ, xong leo lên ngồi hẳn trên đùi anh. “Em biết ơn anh vì sự thỏa hiệp này, Gideon à, nó có ý nghĩa rất lớn với em đó.”

Đôi mắt xanh thăm nhìn xoáy lấy tôi. “Ngay lúc nhìn thấy em anh đã biết là em sẽ làm anh phát điên mà.”

Tôi mỉm cười nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau. “Lúc thấy em ngồi bệt xuống đất trong sảnh tòa nhà Crossfire đó hả?”

“Trước đó kia. Ở bên ngoài.”

Tôi nhú mày. “Bên ngoài đâu?”

“Trên lề đường.” Gideon siết tay trên hông tôi, lần nào làm thế anh cũng làm tôi thêm muốn anh. “Lúc đó anh đang chuẩn bị đi họp. Chỉ cần xuống trễ một phút thôi là anh đã vượt mặt em rồi. Anh vừa lên xe thì nhìn thấy em bước tới góc đường.”

Tôi chợt nhớ tới chiếc Bentley lượn lờ bên vệ đường hôm đó. Lúc đi vô tôi mãi mê ngắm tòa nhà không để ý, nhưng lúc đi ra thì tôi có thấy chiếc xe.

“Em hạ gục anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.” Anh suốt ruột giải thích. “Làm anh muốn em ngay lập tức, muốn một cách dữ dội, gần như là bạo lực.”

Sao trước giờ tôi không nghĩ tới chuyện này nhỉ? Tôi cứ tưởng hôm đó hai đứa chỉ tình cờ chạm mặt nhau thôi. Nhưng thì ra là anh đã đi ra... và cố tình quay trở vô. Chỉ để gặp mặt tôi.

“Em đứng lại ngay cạnh xe của anh.” Gideon nói tiếp. “Rồi em ngược nhìn lên tòa nhà, ngay lúc đó anh hình dung ra cảnh em nhìn lên anh với chính ánh mắt đó.”

Giọng anh trầm xuống làm tôi hơi lúng túng, “Ánh mắt gì?” Tôi thì thầm, bị thôi miên bởi tia lửa trong mắt anh.

“Háo hức, một chút sợ hãi... cảm thấy bị đe dọa.”

Anh kéo sát tôi vô người mình. “Lúc đó không gì có thể cản anh đi theo em trở vô. Rồi anh nhìn thấy em đứng như trong trí tưởng tượng, gần như quỳ trước mặt anh. Ngay trong giây phút đó anh vẽ ra trong đầu gần một chục thứ anh sẽ làm với em ở trên giường.”

Tôi nuốt nước bọt, nhớ lại lúc đó mình cũng có phản ứng tương tự. “Lần đầu nhìn thấy anh em đã nghĩ tới chuyện làm tình một cách dữ dội.”

“Anh biết.” tay anh lần lên trên người tôi. “Anh còn biết là em cũng nhìn thấy... thấy con người thật bên trong anh. Em nhìn thấu hết ruột gan anh.”

Đó chính là lý do tôi té bệt xuống sàn. Khi nhìn vào đôi mắt đó tôi thấy ngay con người đầy kiểm soát với một tâm hồn u ám. Tôi nhìn thấy quyền lực, sự tham lam, ý chí thống trị và vô vàn đòi hỏi. Tận đáy lòng tôi đã biết sẽ bị anh chiếm hữu. Thật là nhẹ nhõm khi biết anh cũng cảm thấy cơn chấn động đó.

Gideon giữ vai kéo tôi lại gần đến khi trán hai đứa chạm vào nhau. “Chưa có ai nhìn thấu anh đến như vậy cả, Eva. Em là người duy nhất.”

Cổ họng tôi nghẹn ứ. Trong tất cả mọi việc, Gideon là người rất khó chịu, nhưng với tôi anh lại vô cùng ngọt ngào, thậm chí còn hơn trẻ con nữa. Những tình cảm tinh khiết và tự nhiên đó làm tôi xúc động. Nếu mọi người không thể thấy gì khác ngoài gương mặt điển trai và gia tài kếch xù của anh thì rõ ràng không ai xứng để thân thiết với anh cả. “Em không biết nữa. Anh có vẻ rất... dừng dừng. Làm như em không có chút tác động nào lên anh hết.”

“Dừng dừng hả?” anh chế giễu. “Anh phát cuồng lên vì em. Tới nỗi từ lúc đó trở đi anh toàn gây rắc rối thôi.”

“Trời. Cảm ơn nha.”

“Em đã khiến cho anh cần em.” Giọng anh bức tức. “Giờ thì anh không thể sống thiếu em hai ngày được.”

Nâng mặt anh trên tay, tôi hôn anh đổ dành. “Em yêu anh, “ rồi ghé sát đôi môi đẹp như ngọc. “Em cũng không chịu nổi khi phải xa anh.”

Gideon hôn lại, ngẫu nhiên. Thế nhưng anh giữ tôi trong tay rất dịu dàng, cẩn thận như đang ôm giữ một báu vật. Sau nụ hôn dài hai đứa đều thở gấp.

“Em thậm chí còn không phải mẫu người anh thích mà.” Tôi trêu chọc để bớt căng thẳng trước khi bắt đầu một ngày làm việc. Chuyện Gideon thích phụ nữ tóc nâu ai cũng biết, thậm chí còn được cả báo chí ghi nhận nữa.

Xe dừng lại, Angus vẫn để máy nổ nhưng bước ra khỏi xe để cho chúng tôi được riêng tư. Nhìn ra cửa sổ tôi thấy tòa nhà Crossfire ở ngay bên cạnh.

“À chuyện ấy,” Gideon ngả đầu ra sau dựa lên ghế, hít một hơi sâu, “Corinne rất ngạc nhiên khi gặp em. Em không giống như cô ấy tượng tượng.”

Tôi mím môi khi nghe nhắc tới người cũ của anh. Dù biết Gideon đến với cô ta chỉ vì tình bạn và sự cô đơn chứ không phải yêu, nhưng tôi vẫn không tránh khỏi cơn ghen. Rõ ràng ghen tuông là một điểm yếu chết người của tôi. “Tại vì em tóc vàng hả?”

“Vì... em không giống cô ấy.”

Tôi giật mình. Tôi chưa nghĩ tới chuyện Corinne đã vô tình dựng lên tiêu chuẩn về phụ nữ cho anh. Chẳng phải cả Magdalene Perez người muốn thành bạn gái của anh, cũng nói là cô nàng để tóc dài là để cho giống Corinne đó sao. Giờ tôi mới hiểu hết ý nghĩa của chuyện đó. Chúa ơi... nếu đó là sự thật thì Corinne thật sự có sức ảnh hưởng đối với Gideon hơn tôi tưởng rất nhiều. Tim tôi đập dồn dập, bao tử quặn lại. Tôi thấy một nỗi căm ghét vô lý đối với cô ta. Tôi căm thù cô ta vì đã từng có Gideon. Tôi căm thù tất cả mọi cô gái từng có thân xác của anh, ham muốn của anh, từng được anh chạm vào.

Tôi lao xuống khỏi người Gideon.

“Eva.” Anh giữ tôi lại, “Anh cũng không biết cô ấy nói vậy có đúng không nữa.”

Tôi nhìn xuống tay anh đang giữ trên đùi mình. Chiếc nhẫn của tôi, bằng chứng của sự sở hữu, trên ngón tay áp út của Gideon làm tôi bình tĩnh lại. Nhìn lên đôi mắt bối rối của anh, tôi hỏi. “Anh không biết hả?”

“Nếu sự thật đúng là như vậy thì đó cũng không phải do anh cố ý. Anh không cố tình kiểm hình ảnh của Corinne trong những cô gái khác. Anh thậm chí còn không biết mình tìm kiếm điều gì cho tới khi anh gặp em.”

Nghe câu đó tôi nhẹ nhõm hẳn. Có thể là anh không cố ý tìm người giống Corinne thật, mà cho dù có thì cũng đã sao chứ, tôi hoàn toàn khác hẳn cô ta về ngoại hình lẫn tính cách. Tôi là duy nhất đối với anh, khác hoàn toàn tất cả những người ta từng quen. Phải chi mà cái ý nghĩ đó đủ để tôi dẹp cơn ghen tuông này đi.

“Biết đâu cô ấy chỉ chưa đến mức độ thành một hình mẫu của anh thôi.” Tôi vuốt hai hàng lông mày đang cau lại trên mặt anh. “Tối nay anh thử hỏi bác sĩ Petersen coi. Sau bao nhiêu năm trị liệu em vẫn không có câu trả lời. Giữa hai đứa mình có quá nhiều thứ không giải thích được. Em vẫn chưa hiểu anh thấy cái gì ở em mà khiến anh bị hấp dẫn như vậy.”

“Cùng à, vấn đề nằm ở chỗ những thứ mà em thấy được ở anh.” Anh nói khẽ, nét mặt giãn ra. “Em thấy con người thật của anh mà vẫn yêu anh nhiều như anh yêu em. Mỗi tối khi đi ngủ anh đều lo sợ sáng hôm sau tỉnh dậy em sẽ biến mất, lo là anh sẽ làm em hoảng sợ bỏ đi, anh còn nằm mơ thấy em...”

“Đừng nói nữa, Gideon.” Chúa ơi. Ngày nào anh cũng làm tim tôi mềm nhũn ra như vậy.

“Anh biết anh không thể diễn đạt cảm xúc của anh đối với em giống như cách em làm, nhưng anh là của em. Em biết rõ điều đó mà.”

“Em biết. Em biết anh yêu em, Gideon.” Yêu điên cuồng, mãnh liệt và đầy ám ảnh. Cũng giống như tôi yêu anh.

“Anh mắc kẹt với em rồi Eva.” Gideon trao cho tôi nụ hôn ngọt ngào nhất trên đời. “Anh có thể giết người vì em đó.” Anh thì thầm. “Anh có thể từ bỏ hết mọi thứ vì em... nhưng anh sẽ không bao giờ từ bỏ em. Hai ngày xa nhau là tôi đã rồi đó, đừng bao giờ đòi hỏi thêm nhé, anh không cho đâu.”

Tôi không hề xem nhẹ mấy lời nói đó. Tôi biết sự giàu có khiến anh cách biệt với mọi người, cho anh cái sức mạnh và sự tự chủ mà anh đã từng bị chiếm đoạt. Anh từng là nạn nhân của bạo lực và sự độc ác. Việc anh dám hy sinh mọi thứ vì tôi có ý nghĩa hơn rất nhiều so với ba chữ anh yêu em.

“Em chỉ cần hai ngày thôi cưng. Rồi em sẽ đền bù cho anh xứng đáng.”

Về khó chịu trong mắt anh được thay bằng một ánh nhìn cháy bỏng.

“Định lấy chuyện đó ra dỗ ngọt anh hả, cưng?”

“Ừ, rất nhiều nữa là khác.” Tôi dày mặt thừa nhận. “Suy cho cùng thì cách này luôn hiệu quả đối với anh.”

Anh mỉm cười, nhưng ánh mắt có một tia ranh mãnh làm tôi hồi hộp. Cái nhìn đó một lần nữa nhắc nhở tôi một điều không thể quên rằng Gideon không phải là người có thể bị điều khiển hay thuần hóa.

“Ôi, Eva ơi.” Anh khẽ gầm gừ, uể oải trườn lên băng ghế da trong tư thế của một con báo vừa săn được con mồi một cách dễ dàng.

Tôi rùng mình khoan khoái. Nếu con báo là Gideon thì tôi rất sẵn lòng bị ăn tươi nuốt sống.

24. Chương 24

Ngay trước khi tôi bước ra khỏi thang máy để vô sảnh của Waters Field & Leaman, công tình yêu quảng cáo mà tôi đang làm trên tầng hai mươi, Gideon thì thầm vào tai tôi. “Nghĩ tới anh cả ngày nhé.”

Tôi kín đáo siết tay anh trong thang máy đông kín người. “Lúc nào cũng vậy.”

Anh đi tiếp lên tầng trên cùng, văn phòng chính của tập đoàn Cross Industries. Tòa nhà Crossfire này là của anh bên cạnh rất nhiều bất động sản khác trong thành phố, bao gồm cả khu căn hộ tôi đang ở.

Tôi cố phớt lờ thực tế đó. Mẹ tôi, người vợ trẻ của một tỷ phú, đã từ bỏ tình yêu của bố tôi để đuổi lấy cuộc sống giàu sang. Đó là quyết định mà tôi chưa bao giờ hiểu được. Tôi luôn sẵn sàng chọn tình yêu thay vì tiền bạc, nhưng có lẽ chuyện đó dễ dàng là bởi vì bản thân tôi đã có sẵn một khoản tiền đầu tư khá lớn,

dù tôi chưa từng và sẽ không bao giờ muốn đụng vô đó. Cái giá tôi phải trả là quá lớn, không tiền bạc nào có thể bù đắp được.

Megumi, cô nàng lễ tân mở cửa cho tôi với nụ cười tươi rói. Nom cô thật xinh đẹp với mái tóc đen óng mượt cắt ngắn thật sành điệu bao quanh khuôn mặt châu Á xinh xắn.

“Xin chào.” Tôi đứng lại bên quầy, “Trưa nay bồ có hẹn đi ăn với ai chưa?”

“Giờ thì có rồi đó.”

“Tuyệt.” tôi toét miệng cười rất chân thành. Dù rất thích đi chung với Cary, nhưng tôi cũng cần có bạn gái. Cary đã có nhiều mối quan hệ mới ở thành phố này trong khi tôi chỉ toàn bị cuốn vào Gideon ngay từ những ngày đầu tiên. Đúng là tôi thích ở bên anh hơn hết thảy mọi người khác, nhưng tôi hiểu như vậy không tốt. Kết bạn với phụ nữ dễ và nhanh hơn nhiều, và đó là kiểu tình bạn cần được nuôi dưỡng.

Tôi bước về bàn của mình. Khi cất túi xách, tôi lấy điện thoại ra và thấy có một tin nhắn của Cary: Anh xin lỗi, bé.

“Cary taylor...” tôi thở dài. Dù rất giận nhưng tôi vẫn quý mến anh.

Mà Cary đã chọc tôi nổi điên theo đúng nghĩa. Ai mà muốn về nhà bắt gặp một cuộc mây mưa trác táng ngay trong phòng khách của mình, nhất là khi vừa mới cãi nhau với bạn trai nữa chứ.

Tôi nhún vai. Nếu được thì dành hết cuối tuần cho em.

Cary im lặng một lúc lâu, chắc đang nghiền ngẫm yêu cầu của tôi. Cuối cùng anh cũng trả lời. Định cho anh một trận hả?

“Chắc vậy.” tôi tự lẩm bẩm, rùng mình nhớ lại cuộc thác loạn của anh lúc tôi bước vô nhà. Nhưng quan trọng hơn tôi nghĩ mình và Cary cần dành một ít thời gian với nhau. Hai đứa mới dọn đến mahattan chưa bao lâu. Thành phố mới, nhà mới, công việc và trải nghiệm mới, rồi hai đứa đều có bạn trai mới nữa. cả hai đều phải cố gắng vật lộn để thích nghi, mà tôi và Cary đều mang một quá khứ không nhẹ nhàng gì, nne cuộc phấn đấu đó không phải là dễ dàng. Trước đây hai đứa sẽ dựa vào nhau trong những tình huống khó khăn như vậy, nhưng gần đây thời gian hạn hẹp không cho phép chuyện đó. Phải tìm cách thu xếp thôi. Anh nghĩ sao về một chuyến đi Vegas? Hai anh em thôi.

Tuyệt!

Ok... bàn thêm sau nhé. Tôi chuyển điện thoại qua chế độ rung rồi cất đi, mắt nhìn lướt qua mấy khung hình để trên bàn. Một cái có hình ba mẹ tôi, tôi và Cary, cái còn lại là tôi với Gideon. Cái khung hình này do chính Gideon làm, bắt tôi phải để ở đây để nhớ tới anh, cũng như anh để hình tôi trên bàn làm việc. Làm như phải nhắc thì tôi mới nhớ anh vậy...

Tôi thích giữ hình của người thân bên cạnh: mẹ tôi với mái tóc vàng cuốn thành lọn, nụ cười quyến rũ đang ngắm cảnh biển vùng Riviera nước Pháp trên chiếc du thuyền của cha dượng; cha dượng tôi, Richard Stanton, nhìn rất nổi bật, với vẻ vương giả và mái tóc bạch kim càng làm tôn thêm vẻ đẹp của người vợ trẻ; anh chàng Cary lúc nào cũng cực kỳ ăn ảnh với mái tóc nâu rực rỡ, đôi mắt xanh lá cây sáng ngời và nụ cười rộng lém lỉnh. Gương mặt đáng giá đó đang xuất hiện ngày càng nhiều trên báo chí khắp nơi, và không bao lâu nữa sẽ đại diện cho thương hiệu Grey Isles, tỏa sáng trên các bảng quảng cáo và trạm dừng xe buýt.

Tôi nhìn qua lối đi và lồm tung tăng bằng kính vào phòng làm việc nhỏ xíu của Mark Garrity. Áo khoác hiệu Aeron của anh vắt trên ghế, nhưng không thấy Mark đâu. Tôi không ngạc nhiên khi tìm thấy anh đang cau có cúi mặt vào ly cà phê trong phòng nước. Mark và tôi có một điểm chung là không có cà phê là không chịu được.

“Em tưởng anh biết cách sử dụng rồi chứ.” Xem ra anh chàng đang gặp rắc rối với cái máy pha cà phê.

“Anh biết chứ, thì nhờ em chỉ đó.” Mark ngẩng mặt lên nở nụ cười ranh mãnh. Anh có làn da bóng đậm màu, hàng ria mép tỉa tốt kỹ lưỡng và đôi mắt màu nâu sáng ấm. Không chỉ dễ nhìn, Mark còn là người sắp rất tuyệt vời. Anh luôn chỉ bảo tận tình trong công việc và biết tin tưởng nhân viên nên không bao giờ nhắc tới cái gì hai lần cả. Tôi và anh làm việc rất ăn ý, hy vọng sau này cũng luôn ổn thỏa như vậy.

“Em thử đi.” Mark lấy cái ly thứ hai đang bốc khói trên máy xuống đưa cho tôi. tôi cầm lấy, cảm kích vì anh đã chu đáo nhớ là tôi thích uống cà phê với kem và đường.

Cà phê còn nóng nên tôi chỉ từ tốn nhấp một ngụm nhỏ, rồi bất ngờ phát sắc vì mùi vị rất lạ. “Cái gì vậy?”

“Cà phê mùi việt quất.”

Tôi phìên tôi cau kinh. “Làm gì có ai muốn uống cái thứ này chứ?”

“Thì đó, việc của mình, bây giờ là phải tìm hiểu coi ai sẽ muốn uống để bán cho người ta.” Anh giơ ly cà phê lên. “Chúc mừng khách hàng mới nào.”

Tôi nhăn nhó đứng thẳng người lên uống thêm một ngụm nữa.

Tôi cam đoan là hai tiếng sau đó lưỡi mình vẫn còn bị cái mùi việt quất đó đeo bám. Tối giờ nghỉ giải lao, tôi thử tìm kiếm thông tin về bác sĩ Terance Lucas người rõ ràng là đã chọc tức Gideon tối hôm qua ở buổi tiệc. Tôi chỉ mới gõ được cái tên lên trang tìm kiếm thì điện thoại bàn reo.

“Văn phòng của Mark Garity.” tôi nghe máy. “Eva Tramell nghe ạ”

“Em nghiêm túc vụ đi Vegas hả?” Cary hỏi luôn.

“Hoàn toàn nghiêm túc.”

Im lặng một chút. “Có phải em định thông báo là sẽ dọn qua ở chung với anh bạn trai tỷ phú của em nên anh phải cuốn gói không?”

“Cái gì? Không. Anh điên rồi hả?” tôi nhắm nghiền mắt, tưởng tượng ra Cary đang lo lắng như thế nào. Hai đứa quá thân, không thể nảy ra nghi ngờ kiểu đó. “Anh kẹt với em suốt cuộc đời rồi, anh biết mà.”

“Vậy là tự nhiên em nổi hứng muốn đi Vegas hả?”

“Có thể nói vậy. Thử tưởng tượng cảnh mình nằm ườn bên hồ bơi uống mojito và được phục vụ thức ăn tận phòng suốt mấy ngày đi.”

“Anh không chắc mình hùm được bao nhiêu tiền vô đó.”

“Đừng lo, Gideon sẽ lo chi phí. Máy bay với khách sạn là của anh ấy hết. Mình chỉ trả đồ ăn thức uống thôi.” Tôi nói xạo vì định sẽ tự trả hết từ tiền máy bay ra. Cary không cần phải biết mấy chuyện đó.

“Mà anh ấy không đi chung hả?”

Tôi tựa hẳn ra ghế, nhìn hình của Gideon để trên bàn. Mới xa nhau có mấy tiếng mà tôi đã nhớ anh rồi. “Gideon có việc ở Arizona, anh ấy sẽ đi và về chung trên máy bay, nhưng ở Vegas thì chỉ có hai anh em mình thôi. Em nghĩ nên như vậy.”

“Ừ.” Cary thở mạnh. “Anh cũng muốn đổi gió và có thời gian riêng với cô em gái của anh.”

“Vậy được rồi. Gideon muốn đi lúc tám giờ tối mai.”

“Anh sẽ bắt đầu sửa soạn. Muốn anh xếp đồ cho em luôn không?”

“Thiệt hả? vậy còn gì bằng.” Cary hoàn toàn có thể làm nghề tư vấn hình ảnh và trang phục. Nói về thời trang thì anh có tài năng thực thụ.

“Eva nè.”

“Sao?”

Anh thở dài. “Cảm ơn em đã chịu đựng mấy thứ rác rưởi của anh.”

“Im ngay.”

Cúp máy xong tôi ngồi thừ người nhìn cái điện thoại một lúc lâu, trong lòng buồn bực vì Cary vẫn không thấy vui dù mọi chuyện đang diễn ra khá suôn sẻ. Anh đúng là chuyên gia tự hủy hoại bản thân mình, không bao giờ tin rằng mình có thể được hạnh phúc cả.

Khi quay nhìn lại màn hình máy tính, tôi mới nhớ ra mình đang tìm hiểu về bác sĩ Terance Lucas. Trên mạng có vài bài báo và mấy đường liên kết hình ảnh.

Bác sĩ nhi khoa. Bốn mươi lăm tuổi. Đã kết hôn hai mươi năm. Tôi hồi hộp tìm tiếp “Bác sĩ Terance Lucas và vợ”, trong bụng hơi run khi tưởng tượng sẽ nhìn thấy người phụ nữ da rám nắng với mái tóc nâu dài. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy là Lucas có làn da trắng và mái tóc ngắn màu đỏ.

Như vậy tôi càng thắc mắc hơn, vì lúc đầu cứ nghĩ hai người đàn ông mà thù địch nhau như vậy thì chỉ có thể là vì một người phụ nữ.

Thật ra Gideon và tôi chưa biết gì nhiều về nhau, trừ những chuyện không hay. Hay ít nhất là anh biết chuyện của tôi, còn tôi thì chỉ đoán mò chuyện của anh qua một vài biểu hiện bên ngoài. Chúng tôi biết một số thói quen ăn ở của nhau qua những lần cùng ngủ qua đêm, nhưng tôi và anh chưa bên nhau đủ lâu để biết nhiều điều hơn. Nói thẳng ra tôi nghĩ cả hai đứa đều chưa thật sự sẵn sàng dò hỏi nhiều về nhau, bởi không ai muốn tạo thêm áp lực cho cái mối quan hệ vốn đã mong manh này.

Chúng tôi đến với nhau vì không thể cưỡng lại được. Trước đây tôi chưa bao giờ có cảm giác say sưa như những lúc hạnh phúc bên anh, mà tôi biết anh cũng thấy vậy. Cả hai đều chịu hy sinh một số thứ để có những giây phút tuyệt vời hoàn hảo bên nhau, và những khoảnh khắc đó lại quá mong manh, chỉ có sự ương ngạnh, lòng quyết tâm và tình yêu mới khiến chúng tôi tiếp tục đấu tranh cho nó mà thôi.

Thôi, tự hành hạ mình vậy là đủ rồi.

Tôi kiểm tra hộp thư và thấy kết quả về “Gideon Cross” trên google. Mấy đường liên kết hầu như đều là hình của Gideon và tôi tại buổi tiệc từ thiện tối hôm trước.

“Chúa ơi” nhìn hình mình trong chiếc đầm hiệu Vera Wang màu vàng nhạt tôi không khỏi nghĩ tới mẹ. Không phải chỉ vì nét giống nhau như đúc giữa hai mẹ con, ngoài trừ mái tóc dài thẳng của tôi, mà còn bởi người đàn ông đầy quyền lực mà tôi đang đi bên cạnh.

Monica Tramell Barker Mitchell Satanton thích lấy chồng lớn tuổi và giàu có. Bà biết rõ mình là ai và lúc nào cũng làm rất tốt vai trò của mình. Hai lần li dị đều do bà tự quyết định, và cả hai người chồng cũ đều buồn khi mất bà. Tôi không bao giờ coi thường mẹ, vì những thứ bà cho đi cũng không thua kém những gì bà nhận được, nhưng suốt thời thơ ấu cho tới lúc trưởng thành tôi luôn phải đấu tranh để được độc lập trong cuộc sống. Tài sản quý giá nhất đối với tôi là quyền được từ chối.

Tôi đóng màn hình hộp thư lại, tạm gác chuyện riêng sang một bên để tiếp tục tìm kiếm các thông tin nghiên cứu thị trường cho cà phê mùi trái cây. Tôi sắp xếp mấy cuộc họp cho Mark với đội ra chiến lược, rồi giúp anh suy nghĩ chương trình ột nhà hàng bán thức ăn không chứa tinh bột. Gần tới giờ trưa, tôi bắt đầu thấy bụng đói thì điện thoại reo. Tôi nghe máy như thường lệ.

“Eva hả?” một giọng nữ hơi nặng vang lên.

“Magdelene đây. Nói chuyện một phút được không?”

Tôi dựa ra thành ghế, cảnh giác. Tôi và Magdelene đúng là bắt đầu hơi đồng cảm khi Corinne bắt ngờ xuất hiện trở lại, nhưng tôi vẫn không quên cô ả đã rất hung hăng trong lần gặp đầu tiên. “Chuyện gì vậy?”

Cô nàng thở dài, vội vàng tuôn ra một mạch như sợ tôi đổi ý. “Tối hôm qua tôi ngồi ngay sau lưng Corinne nên có nghe được một chút cuộc trò chuyện giữa Gideon và cô ấy.

Bụng tôi thắt lại, chuẩn bị chịu cơn xúc động mạnh. Magdelene đúng là biết cách khai thác điểm yếu của tôi trong mối quan hệ với Gideon. “Lựa lúc tôi đang làm việc để bối chuyện này lên thì thật là hèn.” Tôi lạnh nhạt đáp, “Tôi không...”

“Anh ấy không có phốt lờ cô đâu.”

Tôi há hốc miệng trong vài giây, cô nàng nói tiếp ngay.

“Anh ấy tìm cách đối phó với cô ta, Eva à. Lúc đó Corinne đang đề xuất những nơi Gideon nên dắt cô đi chơi vì cô mới tới New York lần đầu, nhưng cô nàng chơi cái chiêu cũ rích là cứ nhắc nhở anh ấy về mấy chỗ ‘của-tui-mình-hồi-xưa’ để làm Gideon xao xuyến.”

“Lại ôn lại chuyện cũ chứ gì.” Tôi lẩm bẩm, thầm nghĩ tôi không nghe được mấy chuyện đó mà lại hay.

“Ừ” mm hít một hơi dài. “Cô bỏ đi vì nghĩ Gideon mãi nói chuyện không để ý tới cô, nên tôi chỉ muốn nói rằng lúc đó anh ấy vẫn nghĩ tới cô và đang cố gắng không để Corinne làm cô buồn.”

“Sao cô lại quan tâm tới chuyện của tôi?”

“Ai nói tôi quan tâm? Tôi nợ cô một lần, Eva, về vụ lần gặp đầu tiên của hai đứa mình.”

Tôi suy nghĩ một chút về câu nói đó. Magdelene nói đúng, cô ngang đã cư xử không phải khi chặn tôi trong toilet để giơ móng vuốt ghen tuông ra. Nhưng tôi vẫn không tin đó là động lực duy nhất của cô ả. Có thể bởi vì giữa hai kẻ thù, tôi và Corinne, cô ngang thấy tôi dễ tiếp cận và dễ đối phó hơn tôi. Chắc mm muốn tranh thủ người này để chống lại người kia đây mà. “Được rồi, cảm ơn cô.”

Nhưng đúng là tôi thấy nhẹ nhõm hơn, như cất được gánh nặng mà hôm qua giờ tôi cũng không nhận ra.

“Còn một chuyện nữa.” mm nói tiếp, “Gideon đã đuổi theo cô.”

Tôi siết chặt ống nghe trong tay. Gideon lúc nào cũng đuổi theo tôi... vì tôi lúc nào cũng là người bỏ đi. Quá trình hồi phục quá khó khăn khiến tôi phải bảo vệ nó bằng mọi giá. Hễ khi có bất cứ thứ gì có thể đe dọa tình trạng cân bằng của mình là tôi cất bỏ ngay lập tức.

“Eva nè, trước đây những người khác mà Gideon quen đã từng ra tới hậu thư kiểu đó, kiểu như buồn chán quá, muốn được anh ấy để ý hay muốn anh ấy làm cái gì đó to tát... Bọn họ bỏ đi và chờ Gideon đuổi theo. Cô biết Gideon làm gì không?”

“Không làm gì cả.” tôi hiểu người đàn ông của mình. Người từng không bao giờ dành thời gian giao tiếp với phụ mà anh ta làm tình, và cũng không làm tình với phụ nữ được anh xếp vào dạng các mối quan hệ xã hội. Corinne và tôi là hai ngoại lệ duy nhất của quy luật đó. Đó là lý do vì sao tôi ghen với cô ta kinh khủng.

“Anh ấy không làm gì ngoại trừ kêu Angus đưa họ về nhà an toàn.” Cô nàng khẳng định, làm tự nhiên tôi nghĩ mm hẳn cũng đã thử làm vậy rồi. “Nhưng khi cô bỏ đi, Gideon hối hả đuổi theo ngay. Lúc vội vã chào mọi người anh ấy giống như mất hồn vậy.”

Bởi vì anh ấy đang lo sợ. Tôi nhắm mắt, thầm tự nguyện rửa bản thân.

Gideon đã từng nói với tôi nhiều lần là mỗi khi tôi bỏ đi anh rất sợ tôi sẽ đi mất luôn. Bản thân tôi cũng không thể sống thiếu anh, vậy mà tôi cứ làm cái chuyện đó thì có ích gì chứ? Chẳng trách sao anh vẫn chưa kể với tôi về chuyện quá khứ. Tôi phải ngưng ngay chạy trốn thôi. Cả tôi và Gideon từ bây giờ sẽ phải kiên trì chiến đấu vì cả hai, nếu muốn mối quan hệ này sẽ có kết quả.

“Vậy bây giờ đến lượt tôi nợ cô hả?” tôi nói lạnh lùng, vẫy tay chào lại Mark khi anh đi ngang qua trên đường ra ăn trưa.

Magdelene thở dài. “Tôi và Gideon chơi với nhau lâu rồi. Mẹ tôi và mẹ anh ấy là bạn thân, Eva, tôi và cô sẽ còn gặp nhau nhiều, nên tôi muốn hai đứa mình không phải khó xử khi chạm mặt nhau lần sau.”

Chính cô nàng này đã chặn đầu để nói với tôi là ngay khi Gideon làm tình với tôi xong là tôi sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh ấy. Mà chuyện đó xảy ra đúng vào lúc tôi đang yếu đuối nhất nữa chứ.

“Nghe nè, mm nếu cô không gây chuyện thì không có vấn đề gì.” Bởi vì cô ta cũng thẳng thắn, nên tôi nói luôn. “Tự tôi cũng có thể phá hỏng chuyện với Gideon rồi, tôi không cần ai giúp đâu.”

Cô nàng cười khê. “Ừ, tại tôi không biết nên mới nhiệt tình và lo lắng thái quá. Anh ấy mới phải lo lắng về chuyện với cô. Thôi sao cũng được, hết một phút rồi, tôi không phiền cô nữa.”

“Cuối tuần vui vẻ.” tôi nói thay lời cảm ơn. Thật lòng tôi vẫn không tin tưởng.

“Cô cũng vậy nhé.”

Lúc gác ống nghe, tôi liếc nhìn hình Gideon để trên bàn, trong lòng tự dưng dâng trào cảm giác tham lam muốn chiếm hữu. Anh là của tôi, nhưng sao mong manh quá. Và chỉ cần tưởng tượng tới chuyện anh thuộc về người khác là tôi đã muốn phát điên lên.

Tôi mở ngăn kéo lôi điện thoại trong túi xách ra, gửi một tin nhắn trong cơn ham muốn bất chợt được ngấu nghiến anh, và để anh cũng bị kích thích: “Em sẽ làm bất cứ chuyện gì để có anh trong em ngay lúc này.”

Tôi liên tưởng tới vẻ mặt Gideon khi tôi dùng miệng... và tiếng rên rỉ của anh như con thú hoang lúc sắp lên đỉnh...

Tôi xóa cái tin nhắn sau khi gửi đi, cất điện thoại lại vô túi, rồi tắt hết cửa sổ trên máy tính, đi ra quầy lễ tân tìm Megumi đi ăn trưa.

Megumi đứng dậy, tôi được dịp ngắm chiếc đầm sát tay màu oải hương có thắt dây lưng xinh xắn của cô.

“Bồ có muốn ăn món gì đặt biệt không?”

Tôi chột dạ suýt sặc khi nghe cô nàng hỏi câu đó ngay sau khi vừa gửi cái tin nhắn kia đi. “À không, bồ chọn đi, mình dễ ăn lắm.”

Hai đứa ra tới thang máy.

“Mình đang mong đến cuối tuần quá đi mất.”

Megumi với ngón tay được sơn phết kỹ lưỡng bấm nút thang máy. “Còn một ngày rưỡi nữa.”

“Có hề hoạch gì hay hả?”

“Để coi đã.” Megumi thở dài, vén tóc ra sau tai. “Hẹn hò qua mai mới đó mà.” Megumi rầu rĩ giải thích.

“À. Bồ tin tưởng người làm mai không?”

“Là bạn ở cùng nhà với mình giới thiệu. Mình có nói là ít nhất phải tìm ình một anh chàng đẹp trai, cô ta phải liệu mà làm cho được nếu không muốn bị mình trả đũa.”

Tôi mỉm cười lúc thang máy tới. “Ồ, vậy có vẻ buổi hẹn sẽ khá là thú vị.”

“Cũng không hẳn. Bạn mình hẹn hò với anh chàng này trước rồi đó chứ. Cô nàng thề thốt là anh ta rất được, nhưng thuộc mẫu người hợp với mình hơn.”

“Ừm.”

“Mình biết mà.” Megumi lắc đầu, ngược lên nhìn cây kim chỉ số tầng đang đi qua trên đầu thang.

“Bồ phải kể mình nghe mới được nha.”

“Tất nhiên rồi. Chúc mình may mắn đi.”

“Chắc chắn.” lúc bước ra khỏi thang thì tôi nghe điện thoại rung trong túi xách, tôi vừa đi qua cửa an ninh vừa lôi máy ra, giật thót trong bụng khi thấy tên Gideon trên màn hình. Anh không nhắn tin mà gọi cho tôi luôn.

“Mình xin lỗi một chút nhé.” Tôi nói với Megumi.

Cô ngừng thờ ơ phẩy tay. “Không sao, nghe đi.”

“Chào anh.” Giọng tôi ranh mãnh.

“Eva.” Tôi suýt hụt chân khi nghe anh thì thầm, giọng thô ráp, trầm đục đầy hứa hẹn.

Tôi bước chậm lại, nhận ra mình ghen lời khi chỉ cần nghe anh gọi. Cái chất giọng khàn đục nói cho tôi biết anh đag muốn tôi hơn bất cứ thứ gì.

Trong khi mọi người xung quanh lũ lượt ra vào thì tôi đứng yên dưới sức nặng của sự im lặng ở đầu dây bên kia, như một ham muốn không nói thành lời nhưng rất khó cưỡng. Tôi thậm chí còn không nghe thấy tiếng anh thở, nhưng vẫn cảm nhận được ham muốn của anh. Nếu không phải do Megumi đang kiên nhẫn đứng chờ thì tôi đã trở vô thang máy đi thẳng lên tầng thượng để thỏa mãn cơn khát của cả hai rồi.

Ký ức về lần trước trong văn phòng anh khiến máu tôi sôi lên, nước miếng ứa ra trong miệng. Tôi nuốt nặng nhọc. “Gideon...”

“Em muốn thì đã được anh chú ý rồi nè. Anh muốn nghe chính miệng em nói.”

Mặt tôi nóng bừng. “Ồ đây không được. Em gọi lại anh sao nhé.”

“Đi qua chỗ cây cột đi, tránh lối đi ra.”

Tôi giật mình nhìn quanh tìm anh, rồi sức nhớ số anh gọi là từ trên văn phòng. Tôi ngẩng lên tìm cái camera, ngay lập tức cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng ham muốn của anh. Cơ rạo rục xâm chiếm lấy tôi.

“Nhanh lên cưng, bạn em đang chờ kia.”

Tôi bước vội ra sau cây cột, thở hổn hển.

“Giờ nói anh nghe coi, tin nhắn của em làm anh cứng hết rồi, em định tính sao đây?”

Tôi đưa tay lên sờ cổ, quay nhìn Megumi, lúc này đang nhướn mày nhìn tôi. Tôi giơ một ngón tay lên ra dấu xin thêm một phút nữa, rồi quay lưng lại thì thầm vô ống nghe. “Em muốn có anh.”

“Để làm gì? Để chọc ghẹo anh như em đang làm bây giờ hả?” giọng anh hoàn toàn điềm tĩnh.

Tôi biết mình phải rất để ý mỗi khi Gideon giở giọng nghiêm trọng khi nói về chuyện này.

“Không phải.” tôi ngược nhìn lên chỗ gắn camera trên trần nhà. “Để làm cho anh sung sướng. Em thích làm anh lên đỉnh, Gideon.”

Anh thở mạnh. “Chuyện đó đúng là rất tuyệt.”

Chỉ tôi mới hiểu câu nói đó có ý nghĩa như thế nào với Gideon. Đối với anh trước đây tình dục từng là nỗi đau đớn, thậm chí sự nhục mạ, hay đơn giản chỉ là ham muốn và nhu cầu. Giờ đây, khi ở với tôi, nó lại trở thành tình yêu và nỗi sung sướng. “Lúc nào cũng tuyệt hết.”

“Vậy thì tốt, Eva, bởi vì anh rất trân trọng em và chuyện của hai đứa mình, kể cái nhu cầu làm tình vô tận và liên tục của tụi mình nữa, nó cũng rất quý giá và quan trọng đối với anh.”

Tôi tựa vào cây cột, nhận ra mình đã quay lại một thói quen rất tiêu cực, đó là lạm dụng đề mê thể xác để làm dịu đi những nỗi lo lắng. Nếu Gideon say mê tôi thì anh sẽ không thể say mê người khác. Nhưng làm sao mà lúc nào anh cũng biết được là tôi đang nghĩ gì?

“Anh nói đúng,” tôi nhắm mắt, “nó rất quan trọng.”

Đã từng có lúc tôi tìm đến tình dục để cảm thấy được yêu thương, không hề phân biệt được ham muốn nhất thời với sự quan tâm chân thật. Đó là lý do mà bây giờ tôi luôn đòi phải có tình cảm thân thiết với một người đàn ông trước khi đưa nhau lên giường. Tôi không bao giờ muốn bước xuống giường với cảm giác vừa làm chuyện dơ bẩn và rẻ tiền thêm một lần nào nữa.

Và chắc chắn tôi không hề muốn làm chuyện của tôi với Gideon trở thành hạ cấp chỉ bởi vì nỗi sợ hãi vô lý là sẽ mất anh.

Bỗng tôi nhận ra mình đang mất cân bằng. Trong lòng tôi cứ bồn chồn rất lạ, như là có gì không ổn sắp xảy ra.

“Sau giờ làm việc em sẽ có cái em muốn cưng à.” Giọng anh trầm và khàn hơn. “Giờ thì đi ăn với đồng nghiệp vui vẻ nhé. Anh sẽ nghĩ tới em.”

“Em yêu anh, Gideon.”

Sau khi cúp máy tôi phải hít thở vài hơi để trấn tĩnh lại rồi mới dám đi qua chỗ Megumi. “Xin lỗi nhé.”

“Bồ ổn chứ hả?”

“Ừ, mình vẫn ổn.”

“Chuyện giữa bồ với gr vẫn ly kỳ hấp dẫn chứ hả?” Megumi liếc tôi, mỉm cười.

“Ừ, cũng ổn.” tôi ước gì mình có thể tâm sự về chuyện đó với Megumi. Ước gì tôi có thể xả ra hết những cảm xúc của tôi về anh, chuyện tâm trí tôi hoàn toàn bị anh xâm chiếm, hay cảm giác ôm anh trong tay khiến tôi phát điên lên được, thậm chí chuyện anh đang giết tôi bằng chính những nỗi đau khổ ẩn giấu trong lòng.

Nhưng tôi không thể làm vậy. Không bao giờ. Anh quá nổi tiếng. Mọi chi tiết về đời tư của anh đều đáng giá vô cùng. Tôi không thể đùa với chuyện đó được.

“Anh ta thì đương nhiên là ổn rồi.” Megumi tán thành. “Bồ có quen anh ta trước khi về làm việc ở đây không?”

“Không, nhưng mình nghĩ trước sau gì bọn này cũng sẽ gặp nhau.” Mẹ tôi và Gideon đều là mạnh thường quân hảo tâm của các tổ chức từ thiện giúp đỡ trẻ bị lạm dụng. Một lúc nào đó tôi và anh sẽ không tránh khỏi chạm mặt nhau. Tôi tự hỏi không biết lúc đó sẽ thế nào, khi Gideon đang khoác tay một cô nàng tóc nâu xinh đẹp, còn tôi thì sẽ đang đi cùng Cary. Liệu khi chỉ nhìn thấy nhau từ xa thì bọn tôi có phản ứng một cách bản năng như lúc gặp nhau ở Crossfire hay không?

Anh nói là đã muốn có tôi ngay từ lúc nhìn thấy tôi đứng bên ngoài tòa nhà.

Megumi đẩy cánh cửa xoay bước ra ngoài. “Mình đọc báo thấy nói hai người khá nghiêm túc, nên tưởng bồ quen anh ta trước rồi chứ.”

“Những chuyện đăng trên mấy trang đó không tin hết được đâu.”

“Vậy là không nghiêm túc hả?”

“Ý mình không phải vậy.” mà thật ra là quá nghiêm túc nữa là đằng khác. Thậm chí đến mức dữ dội và đau đớn.

Cô nàng khẽ lắc đầu. “Khỉ thật, mình bắt đầu tò mò rồi. Một trong những niềm đam mê tội lỗi của mình, ngoài những anh chàng nóng bỏng như gr ra là ngồi lê đôi mách đó nha. Mình cứ thắc mắc không biết cặp với một người có cơ thể ngon lành như anh ta sẽ như thế nào. Nói nghe coi, ở trên giường anh chàng tuyệt với lắm phải không?”

Tôi mỉm cười, thầm nghĩ chơi với con gái cũng có cái vui. Không phải Cary không quan tâm tới đàn ông, nhưng nói chuyện kiểu phụ nữ lúc nào cũng vui hơn. “Không có gì phải phàn nàn hết.”

“Cái đồ quỷ hên muốn chết!” Megumi huých vai tôi, nói đùa. “Còn anh chàng ở chung nhà với bồ thì sao? Mình thấy trên hình anh ta cũng đẹp trai lắm. Có bạn gái chưa? Giới thiệu ỉnh được không?”

Tôi quay đi giấu cái cau mày. Trước đây tôi đã từng phải trả giá cho việc giới thiệu Cary với bạn bè hay người quen rồi. Ai gặp Cary cũng có tình cảm rất nhanh, nhưng rồi chỉ được đau khổ mà thôi bởi anh không bao giờ có thể đáp lại tình yêu của họ. Cứ mỗi khi mọi chuyện bắt đầu suôn sẻ là anh lại phá hỏng nó đi. “Mình cũng không biết anh ta có độc thân không nữa. Đạo này cuộc sống của anh chàng khá... phức tạp.”

“Ừ, nếu có cơ hội thì mình không từ chối đâu. Nói bồ biết vậy thôi. Bồ thích ăn bánh taco không?”

“Thích lắm.”

“Vậy đi thôi. Mình biết một quán ngon lắm cách đây vài dãy nhà thôi.”

Mọi chuyện đều tốt đẹp suốt bữa ăn trưa với Megumi. Sau bốn mươi phút nói chuyện phiếm, ngắm nhía đàn ông, ăn ba cái taco với thịt nước ngon tuyệt, tôi khá vui vẻ. Bọn tôi về trước giờ làm việc hơn mười phút, vậy cũng tốt vì gần đây tôi không được đúng giờ cho lắm, dù Mark chẳng bao giờ phàn nàn gì.

Cả thành phố bữa vậy quanh chúng tôi, người và xe lao đi trong cái nóng rực ảm ướt, cố tận dụng hết thời gian ít ỏi trong ngày. Tôi lướt ánh mắt tọc mạch qua tất cả mọi người, mọi thứ.

Đàn ông mặc đồ công sở đi cạnh phụ nữ váy thụng mang dép lê. Quý bà quý cô trong trang phục sang trọng đắt tiền, đi giày giá năm trăm đô lênh khênh đi qua mấy xe bán xúc xích bốc khói với người bán hàng đang lớn giọng rao. Sự pha trộn đa sắc đó khiến tôi cảm thấy phấn khích và tràn đầy sự sống hơn ở bất kỳ nơi nào khác.

Khi hai đứa đứng chờ đèn đỏ ngay đối diện tòa nhà Crossfire, tôi lập tức để ý thấy chiếc Bentley đậu trước cửa. Chắc Gideon mới đi ăn trưa về. Tôi không khỏi tưởng tượng cảnh Gideon ngồi trong xe vào cái ngày hôm đó, nhìn tôi đang ngửa cổ thưởng thức tòa nhà Crossfire hùng vĩ của anh. Nghĩ tới đó thôi tôi đã thấy nôn nao chộn rộn.

Nhưng rồi người tôi bỗng nhiên lạnh toát.

Bởi vì ngay lúc đó, một cô gái tóc nâu tuyệt đẹp ủa ra khỏi cánh cửa quay rồi đứng lại một chút, cho tôi đủ thời gian ngắm nghía kỹ người phụ nữ lý tưởng của Gideon, dù chỉ trong tiềm thức. Chính cô nàng mà Gideon đã tỏ ra lưu luyến ngay trước mặt tôi khi gặp lại vào tối hôm qua ở phòng tiệc Waldorf Astoria. Nhìn cô ả khoác tay rồi tựa vào người anh là đủ khiến cơn ghen trỗi lên cháy lòng.

Corinne Gioux như một cơn gió mát thoáng tới trong chiếc đầm màu kem và đôi giày gót nhọn đỏ thẫm. Cô ta đưa một tay lên vuốt mái tóc đen dài nhìn qua có vẻ không được gọn gàng như khi gặp tôi tối hôm qua. Thậm chí còn hơi rối nữa. Rồi cô ả lấy ngón tay quệt ngang miệng, làm đường kẻ viền môi nhòa mất.

Tôi lôi điện thoại ra chụp lại một tấm hình. Nhờ ống kính thu gần của máy ảnh trên điện thoại, tôi thấy được vì sao cô ả phải chùi son môi đi. Bởi vì nó đã bọ lem nhem. Bị người khác chạm vào thì đúng hơn, giống như vừa bị hôn một cách thô bạo.

Đèn bật xanh, Megumi và tôi hòa vào dòng người băng qua đường, khiến khoảng cách giữa tôi và vị hôn thê cũ của Gideon thu hẹp lại. Angus bước ra khỏi xe, nói gì đó với Corinne rồi nửa cửa xe cho cô ta. Cảm giác bị bản bội bởi cả Gideon và Angus xâm chiếm, tôi tức giận nghẹt thở, bước chân lảo đảo.

“Nè!” Megumi nắm tay giữ tôi khỏi té. “Tự mình chỉ uống margarita không có rượu mà!”

tôi nhìn Corinne duyên dáng yểu điệu bước lên xe của Gideon, hai tay nắm chặt tức tối. Qua làn nước mắt căm giận, tôi thấy chiếc Bentley xuống khỏi lề đường rồi biến mất.

25. Chương 25

Bước vô thang máy, tôi bấm nút trên cùng rồi nói khi Magumi ra ở lầu hai mươi. “Nếu có ai hỏi thì nói năm phút nữa mình về nhé.”

“Hôn anh ta một cái giùm mình nhé.” Cô nàng tinh nghịch. “Cứ tưởng tượng cuộc sống của bồ là mình thấy háo hức lây đó.”

Tôi ráng gượng cười trước khi cửa đóng và thang tiếp tục đi lên. Tới tầng cao nhất, tôi bước ra một gian sảnh trần ngập hương hoa nhưng cực kỳ nam tính. Cánh cửa kính mờ khắc rỗng chữ CROSSFIREOSS INDUSTRIES, không gian dịu bớt bởi mấy chiếc giỏ treo đầy hoa trí tuệ và dương xỉ.

Cô nàng tiếp tân tóc đỏ của Gideon tự nhiên vui vẻ hơn bình thường, bấm nút mở cửa trước khi tôi tới gần. Cô ta còn nhoẽn miệng cười khiến tôi cảnh giác. Tôi luôn có ấn tượng là cô ta không thích mình, nên nụ cười đó chẳng đáng tin chút nào mà chỉ làm tôi thêm bối rối. Tuy vậy tôi vẫn phải chào lại, vì bản chất tôi vốn không phải dạng đánh đá vô lý với người khác.

Tôi theo lối hành lang dẫn vào phòng Gideon, ngừng lại ở cái bàn lớn giống như quầy lễ tân thứ hai, chỗ thư ký của anh, Scott, đang ngồi.

Scott đứng dậy khi thấy tôi. “Chào Eva.” Rồi cầm điện thoại lên. “Để tôi báo với sếp là cô tới nhé.”

Bức vách ngăn phòng làm việc của Gideon làm bằng kính trong, nhưng có thể được làm mờ bằng nút điều khiển ở trong phòng. Lúc này kính đang mờ, làm tôi càng khó chịu. “Anh ấy ở trong phòng một mình hả?”

“Phải, nhưng mà...”

Tôi nghe chưa hết câu thì đã đẩy cửa bước vô trong. Căn phòng rộng kính khung chia làm ba khu tách biệt, mỗi khi đều lớn hơn phòng làm việc của Mark, sếp tôi. Trái ngược với không gian ấm cúng trong căn hộ

của Gideon, phòng làm việc của anh phủ toàn gam mà lạnh gồm trắng, đen, xám với điểm nhấn duy nhất là mấy chiếc bình thủy tinh mờ có gắn đá trắng trí xếp trên kệ gắn tường ở phía sau quầy rượu.

Cửa sổ cao từ trần xuống tới sàn nhà nhìn ra tp ở cả hai mặt. Bức vách đối diện bàn làm việc khổng lồ treo kín các màn hình đang chiếu tin tức trên khắp thế giới.

Tôi liếc quanh sàn nhà, bắt gặp cái gối bị đá văng dưới đất. Bên cạnh là mấy vết lõm trên mặt thảm cho thấy chiếc ghế dài đã bị dịch chuyển lệch đi vài phân.

Tim tôi đập nhanh hơn, mồ hôi túa ra hai tay. Cơ thể tiết tăng lên gấp bội.

Tôi vừa nhìn thấy cánh cửa phòng tắm để mở thì Gideon từ trong đó bước ra, làm tôi nghệt thở với thân hình để trần đẹp tuyệt. Tóc anh ướt sũng giống vừa tắm xong, cổ và ngực đỏ rần như mới vận động mạnh.

Anh đứng sững lại khi nhìn thấy tôi, ánh mắt thoáng tối sầm trước khi nét mặt trở lại lạnh băng như thường lệ.

“Bây giờ không phải lúc, Eva.” Anh nói khi lấy cái áo sơ mi đang vắt trên thành ghế khoác lên người. Sáng nay khi ra khỏi nhà anh mặc áo khác. “Anh sắp trên hện rồi.”

Tôi bầu chặt túi xách trong tay. Nhìn thấy anh như vậy làm ham muốn của tôi lại trỗi dậy. Tôi biết mình yêu anh điên dại và cần anh như cần từng hơi thở, cho nên tôi biết cảm giác của Corinne và Magdalene, cũng dễ hiểu nếu họ sẽ tìm mọi thủ đoạn để cướp anh từ tôi. “Sao anh không mặc áo?”

Tôi không cưỡng lại được phản ứng bản năng của cơ thể khi nhìn thấy anh, khiến cho cơn giận khó kiềm chế hơn. Cái áo sơ mi phẳng phiu chưa cài nút để lộ làn da rám nắng trên ngực và vùng bụng đẹp hoàn hảo. Đám lông ngực dần thành một đường kẻ đậm dần xuống dưới, biến mất trong lưng quần. Tôi nhúc nhích vì cơn ham muốn khi tưởng tượng cái cảm giác có anh ở trong mình.

“Áo anh bị dính bẩn.” Gideon vừa cài nút áo vừa bước qua quầy rượu lấy cặp khuy măng sét. “Anh phải đi liền rồi, em cần gì thì cứ gọi Scott nhé, còn không thì chờ anh về, chắc không quá hai tiếng.”

“Sao anh lại bị trễ?”

Anh trả lời mà mắt không nhìn tôi. “Tại giờ chót anh lại có cuộc họp khác.”

Ồ vậy hả? “Sáng nay anh tắm rồi mà.” Sau khi làm tình với tôi cả tiếng đó. “Sao giờ phải tắm nữa?”

“Sao em lại tra hỏi anh?” anh nạt lại.

Tôi đi vô phòng tắm để tự tìm câu trả lời. Hơi ẩm thật là ngọt ngào. Mặc cho lý trí nhắc nhở tôi có thể sẽ không chịu đựng nổi thứ sắp tìm thấy, tôi vẫn lục lọi trong giỏ quần áo dơ... để lôi ra chiếc áo sơ mi của anh với một vết son đỏ dính trên tay áo. Ngực tôi quặn thắt vì cơn đau.

Thả cái áo xuống sàn, tôi quay người bỏ đi, thấy cần phải tránh xa Gideon càng nhanh càng tốt trước khi nôn ọe hay bật khóc.

“Eva!” anh la lớn khi tôi đi ngang. “Em bị cái quái gì vậy?”

“Đồ khốn nạn.”

“Cái gì.”

Tôi vừa định mở cửa thì bị anh nắm khuỷu tay kéo lại. Tôi quay lại giáng lên mặt anh một cú tát mạnh khiến đầu anh quay hẳn qua một bên, còn tay tôi thì đau nhói.

“Quý tha ma bắt.” anh gầm lên, tóm lấy hai cánh tay tôi. “Đừng có đánh anh nghe chưa!”

“Đừng có đụng vô tôi!” cảm giác chạm vào da thịt anh thật khó cưỡng.

Anh lùi lại. “Em bị cái gì nhập vậy?”

“Em nhìn thấy cô ả, Gideon à.”

“Thấy ai?”

“Corinne.”

Anh cau có. “Em đang nói chuyện gì?”

Tôi lôi điện thoại ra đưa tấm hình trước mặt anh. “Bắt quả tang nhé!”

Gideon nheo mắt nhìn lên màn hình, rồi nét mặt giãn ra. “Bắt quả tang cái gì?” anh hỏi, giọng nhẹ nhàng hẳn.

“Ôi trời, đồ khốn.” tôi cất điện thoại đi, quay ra cửa. “Tôi không hơi đâu diễn tả lại cho anh nghe”

Anh chuống tay lên cửa kính chặn không cho tôi mở cửa, rồi ép tôi vào trong ngực anh giữa hai cánh tay, cúi xuống rít lên bên tai tôi. “Có đó, anh thề là em sẽ phải nói hết ra.”

Tôi nhắm nghiền mắt vì tư thế đó quá gợi nhớ tới những cảm xúc nóng bỏng vào lần đầu tiên tôi ở trong căn phòng này. Anh cũng giữ tôi lại như vậy, rồi quyến rũ đưa tôi vào cơn mê muội trên chính cái ghế mà mới đây đã hứng chịu hành động nào đó đủ làm nó bị lệch đi.

“Tấm hình đó nói lên nhiều thứ phải không?” tôi rít lên qua hàm răng đang nghiến chặt.

“Thì cứ coi như có ai đó làm chuyện gì thô bạo với Corinne, nhưng như vậy thì có liên quan gì tới anh chứ?”

“Anh nói giỡn hả. Thả tôi ra.”

“Anh không thấy có chút gì giống đùa giỡn ở đây hết. Thật ra là anh nghĩ anh chưa từng bị một người phụ nữ nào làm cho điên tiết như vậy giờ. Em lao vào đây với thái độ buộc tội vớ vẩn và còn phần nộ làm như chính đáng lắm vậy...”

“Em có lý do chính đáng!” Tôi vặn người luồn dưới tay anh thoát ra ngoài, tạo một khoảng cách cần thiết vì giờ đây ở gần anh khiến tôi đau đớn. “Em không bao giờ phản bội anh hết. Nếu em muốn lang chạ lung tung thì em sẽ chia tay với anh trước.”

Gideon khoanh tay đứng dựa vào cánh cửa. Áo sơ mi phanh ngực và bỏ ngoài quần, anh nhìn thật quyến rũ, làm tôi càng nổi điên hơn.

“Vậy là em nghĩ anh phản bội em?” giọng anh lạnh lùng, rành mạch.

Tôi hít một hơi dài để cố vượt qua nỗi đau khi nghĩ tới cảnh anh và Corinne ở trên cái ghế dài sau lưng. “Giải thích em nghe coi tại sao Corinne lại có mặt ở tòa nhà này. Tại sao văn phòng của anh nhìn như vậy, còn anh thì như vậy.”

Mắt anh lướt qua cái ghế, chiếc gối rớt dưới sàn, rồi quay lại nhìn tôi. “Anh không biết tại sao Corinne lại có mặt ở đây trong bộ dạng như vậy. Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ấy là tối hôm qua cùng với em đó.”

Tối hôm qua nghe giống như hàng thế kỷ trước vậy. Tôi ước gì tối hôm qua chưa từng xảy ra.

“Em đâu có ở cùng với anh.” Tôi nhắc, “cô ả chỉ cần đóng đưa cặp lông mi nói là muốn giới thiệu anh với ai đó thế là anh bỏ em lại ngay.”

“Trời ơi là trời.” mắt anh tóe lửa. “Lại là chuyện này nữa hử?”

Tôi tức tối đưa tay quạt giọt nước mắt.

Anh gầm lên. “Ý em là anh đi với cô ấy vì muốn ở bên cạnh cô ấy hơn là em hử?”

“Làm sao em biết được, Gideon. Anh bỏ rơi em mà. Anh mới có câu trả lời chứ.”

“Em bỏ rơi anh trước.”

Tôi há hốc miệng. “Làm gì có”

“Không có hử? mình vừa tới nơi là em đã bỏ đi. Anh phải đi tìm và thấy em đang khiêu vũ với tên cặn bã đó.”

“ii là cháu của Stanton!” rs là cha dượng tôi, nên ii cũng như người nhà.

“Anh không cần biết hẳn có là cha xứ đi chăng nữa. Hẳn muốn tán tỉnh em.”

“Trời ạ, thật là vô lý, anh thôi đánh trống lảng đi. Lúc đó anh đang nói chuyện làm ăn với đối tác mà, em đứng đó thì kỳ cục lắm.”

“Kỳ cục hay không thì chỗ của em cũng là ở đó!”

Tôi giật mình như vừa bị đánh. “Anh nói lại coi?”

“Thử nghĩ coi nếu mình cùng tới dự một bữa tiệc của công ty em, rồi khi em bỏ nói chuyện với đồng nghiệp về một chiến dịch quảng cáo thì anh bỏ đi xong em thấy anh đang khiêu vũ với Magdelene, thì em nghĩ sao?”

“Em...” Chúa ơi, tôi chưa hề nghĩ theo hướng đó.

Gideon vẫn đứng tựa vô cánh cửa, điềm tĩnh và gọn gàng, nhưng tôi cảm nhận được cơn giận đang rung lên dưới vẻ ngoài lặng lẽ của anh. Sự tập trung thường trực càng cao độ mỗi khi anh tức giận. “Chỗ của anh là ở bên cạnh em, hỗ trợ em, và đôi khi chỉ để làm đẹp cho cánh tay em thôi. Đó không chỉ là nghĩa vụ, mà còn là đặc quyền của anh, Eva à, nên ngược lại em cũng phải như vậy.”

“Em tưởng em đi chỗ khác sẽ tiện hơn cho anh.”

Gideon nhướn mày một cách mỉa mai thay cho câu trả lời.

Tôi khoanh tay trước ngực. “Đó là lý do anh bỏ đi với Corinne đó hả? để trừng phạt em hả?”

“Eva, anh mà muốn phạt em thì anh sẽ đề em xuống đánh đòn.”

Tôi nheo mắt. Không đời nào có chuyện đó.

“Anh biết tính em.” Gideon nói cộc lốc. “Anh không muốn em nổi ghen trước khi anh có cơ hội giải thích. Anh cần vài phút để nói cho cô ấy biết mối quan hệ nghiêm túc giữa hai đứa mình, cho cô ấy biết là anh muốn em được vui vẻ thoải mái ở buổi tiệc. Đó là lý do duy nhất anh đi cùng cô ấy.”

“Anh kêu cô ta giữ bí mật chuyện của hai người chứ gì? Không được nói cho em biết cô ta là cái gì của anh phải không? Tiếc là Magdalene lại đi mách lẻo mất rồi.”

Cũng có thể Corinne và Magdalene đã âm thầm thỏa thuận như vậy. Corinne đủ hiểu Gideon để đoán anh sẽ xử lý mọi việc như thế nào; cô nàng không khó khăn gì để lên kế hoạch đối phó với những phản ứng của anh đối với sự trở về của mình.

Điều này giải thích lý do tại sao Magdalene và Corinne đã bàn bạc với nhau lúc tôi và Gideon thấy họ ở Waldorf. Thử tưởng tượng coi, hai người phụ nữ cùng muốn có một người đàn ông nhưng anh ta lại đang ở bên cạnh một người khác, nên nếu tôi còn ở đây thì cả hai đều chẳng được gì. Như vậy không thể loại trừ khả năng bọn họ đang hợp tác với nhau.

“Anh làm vậy là vì muốn em nghe câu chuyện đó từ miệng anh” Anh nói gọn lỏn.

Tôi bỏ qua lời giải thích đó vì quan tâm tới chuyện đang xảy ra hơn. “Ngay trước khi lên đây em nhìn thấy Corinne bước vô xe của anh.”

Gideon lại nhướn mày. “Vậy hả?”

“Đúng vậy. Anh giải thích được không?”

“Không được.”

Tôi điên tiết vì bị tổn thương, bỗng nhiên cảm thấy không thể chịu nổi nếu phải tiếp tục nhìn thấy anh. “Vậy thì tránh ra, tôi phải về làm việc tiếp.”

Anh không thèm nhúc nhích. “Trước khi em đi anh chỉ muốn làm rõ một chuyện: Em có tin là anh làm tình với cô ta không?”

Tôi hơi do dự khi anh nói toạc ra kiểu đó. “Em không biết phải tin cái gì nữa. Bằng chứng rõ ràng là...”

“Anh không quan tâm dù cho em có nhìn thấy anh với cô ấy trần truồng trên giường đi chẳng nữa.” anh đứng thẳng dậy nhanh đến nỗi tôi gập mình bước thụt lùi. Gideon tiến lại gần hơn. “Anh muốn biết là em có bao giờ nghĩ là anh có thể, hay sẽ làm tình với cô ta không. Em có bao giờ nghĩ vậy hay không?”

Chân tôi bđ run, nhưng tôi quyết không bước lùi nữa. “Giải thích vết son trên áo anh đi.”

Anh nghiêng rằng. “Không.”

“Cái gì?” lời từ chối thẳng thừng làm tôi cụt núng.

“Trả lời anh đi.”

Tôi nhìn anh, thấy cái mặt nạ thường ngày anh đeo trước tất cả mọi người trừ tôi ra. Anh chột gờ tay ra như định vuốt má tôi, nhưng cuối cùng lại rút về. Ngay trong khoảnh khắc đó tôi nghe rằng anh nghiêng chặt, như thể chuyện rút tay về là cả một sự đấu tranh tư tưởng. Tôi đau đớn tuyệt vọng thầm nghĩ anh không chạm vào tôi như vậy lại tốt hơn.

“Em cần nghe anh giải thích.” Tôi nói nhỏ, có cảm giác anh đang hơi cau mày. Có lúc khi quá muốn tin vào cái gì đó tôi có thể tự bịa ra những lý do thoát khỏi thực tại khó chấp nhận.

“Anh chưa bao giờ làm gì để em phải nghi ngờ hết.”

“Giờ thì có rồi, Gideon.” Tôi thở hắt ra như bong bóng xì hơi, bỏ ý định gặng hỏi tiếp. Anh đang đứng ngay trước mặt tôi nhưng vẫn cực kỳ xa cách. “Em hiểu anh cần tg trước khi có thể chia sẻ với em về những chuyện không hay trong quá khứ nên em đã cố gắng rất nhiều để không hối thúc anh. Nhưng chuyện này thì khác, nó đang làm em tổn thương. Anh có hiểu không?”

Gideon lau bầu chửi rửa rồi áp lấy mặt tôi bằng đôi tay mát lạnh. “Anh bất chấp mọi chuyện để làm sao cho em không bao giờ phải ghen tuông, nhưng thật ra anh cũng thích khi thấy em muốn sở hữu anh. Anh muốn thấy em đấu tranh vì anh, anh muốn thấy em trân trọng anh, nổi điên vì anh. Nhưng chiếm hữu mà không tin tưởng thì sẽ thành địa ngục. nếu em mà không tin anh thì hai đứa mình đâu còn gì nữa.”

“Lòng tin có được là nhờ cả hai phía, Gideon à.”

Anh hít một hơi dài. “Khỉ thật. Đừng nhìn anh như vậy.”

“Em đang cố nghĩ xem anh là ai. Đâu rồi cái anh chàng nhảy phắt ra nói là muốn làm tình với em? Đâu rồi cái người không hề ngần ngại nói là cảm thấy khó chịu khi em đang đòi chia tay? Em tin là lúc nào anh cũng thẳng thắn một cách tàn nhẫn như vậy hết. Em trông cậy vào chuyện đó. Còn bây giờ thì...” Tôi lắc đầu, ghen lời không nói thêm được nữa.

Mặt anh có vẻ bớt dứt khoát hơn, nhưng môi vẫn lì lợm mím chặt.

Tôi nắm lấy tay anh giật ra, thấy trong lòng vỡ vụn. “Lần này em không bỏ chạy, nhưng có thể chính anh là người đẩy em đi. Anh nên suy nghĩ về chuyện đó.”

Tôi bỏ đi. Gideon không ngăn tôi lại.

Tôi tập trung làm việc suốt tg còn lại của ngày hôm đó. Mark thích suy nghĩ lớn thành tiếng, nên tôi có thể học hỏi được rất nhiều, và tôi rất thích cách anh luôn giao tiếp tục tin và nhã nhặn với khách hàng. Tôi thích thú quan sát anh đưa ra những yêu cầu một cách vừa chắc chắn mà lại vừa thân thiện trong cuộc họp.

Sau đó chúng tôi nghiên cứu bảng phân tích nhu cầu của một công ty sản xuất đồ chơi trẻ em, xem xét những chi phí quảng cáo không hiệu quả và những kênh chưa sử dụng, ví dụ như quảng cáo trên trang blog cá nhân của các bà mẹ. Tôi thầm biết ơn công việc đã giúp tôi xao lãng khỏi chuyện riêng, đồng thời mong mau đến buổi tập Krav Maga chiều nay để đốt bớt căng thẳng.

Hơn bốn giờ điện thoại reo, tôi nhanh nhẹ trả lời, tin hực một nhịp khi nghe giọng của Gideon.

“Mình nên đi lúc năm giờ để kịp hẹn với bác sĩ Petersen.” Anh nói.

“À.” Tôi quên mất lịch điều trị chung của hai đứa là vào mỗi thứ ba và thứ năm. Hôm nay là buổi đầu tiên.

Đột nhiên tôi tự hỏi không biết có phải đây cũng chính là buổi cuối luôn hay không.

“Tối giờ anh sẽ xuống đón em.” Anh cộc lốc.

Tôi thở dài, không thấy hứng thú chút nào. Tôi vẫn còn cáu kỉnh vì chuyện hồi trưa. “Em xin lỗi vì đã đánh anh. Em không nên làm vậy chút nào. Em phải tự trách mình vì chuyện đó.”

“Cưng à.” Gideon thở hắt ra. “Em đã không hỏi đúng câu quan trọng nhất.”

Tôi nhắm mắt lại, bực mình vì anh luôn đọc được suy nghĩ của mình. “Sao cũng được. Nó cũng không thay đổi được sự thật là anh đang có những bí mật giấu em.”

“Bí mật là thứ mình có thể giải quyết được. Còn chuyện phản bội thì không.”

Tôi chà tay lên chỗ sau đầu đang đau buốt. “Ừ, anh nói đúng.”

“Chỉ có mình em thôi, Eva.” Giọng anh chắc chắn và rành rọt.

Tôi hơi rùng mình vì sự giận dữ trong giọng nói đó. Anh vẫn còn giận vì bị tôi nghi ngờ. Mặc kệ. Tôi cũng giận vậy.

“Em sẽ làm việc xong lúc năm giờ.”

Anh đứng giờ như thường lệ. Trong khi tôi tắt máy và cất đồ thì Gideon nói chuyện với Mark về tiến triển của vị Kingsmanodka. Tôi vừa làm vừa lén quan sát anh. Anh gây ấn tượng mạnh với dáng người cao, rắn rỏi trong bộ -ple màu tối. Gideon mang dáng điệu của một người bất khả xâm phạm, dù tôi đã từng nhìn thấy những lúc anh vô cùng yếu đuối.

Tôi yêu người đàn ông dịu dàng và sâu sắc đó, nhưng cũng căm ghét cái vỏ bọc bên ngoài và những cố gắng che giấu bản thân của anh.

Anh quay qua và bắt gặp tôi đang nhìn. Tôi nhìn thấy một thoáng của Gideon mà tôi yêu trong ánh mắt xanh hoang dại đó, khi anh bộc lộ thoáng qua nỗi khao khát tuyệt vọng với tôi. Rồi con người đó biến mất ngay, thay bằng một mặt nạ lạnh nhạt cố hữu. “Em xong chưa?”

Rõ ràng anh đang giấu tôi chuyện gì đó. Tôi cứ muốn phát điên khi cảm giác được cái hồ sâu ngăn cách giữa hai đứa, phát điên lên với suy nghĩ có những chuyện anh không thể tin tưởng để nói với tôi.

Lúc hai đứa đi ra ngang qua quầy tiếp tân, Megumi đưa tay chống cằm bật ra một tiếng thở dài náo ruột.

“Cô ấy si tình anh đó, Crossfireoss.” Tôi lẩm bẩm lúc anh bấm nút thang máy.

“Thì sao chứ.” Anh khịt mũi. “Cô ta thì biết gì về anh.”

“Cả ngày nay em cũng đang tự hỏi mình câu đó.” Tôi nói khẽ.

Lúc đó tôi chắc chắn là anh có cau mày.

Bác sĩ Lyle Petersen có dáng người cao, mái tóc xám gọn gàng và đôi mắt xanh dương rất sáng nhưng hiền lành. Văn phòng của ông được bài trí rất có phong cách với những màu sắc trung tính, còn đồ nội thất thì cực kỳ tiện nghi thoải mái. Nghĩ cũng hơi lạ khi bây giờ ông lại trở thành bác sĩ của tôi, vì trước giờ ông chỉ biết đến tôi với tư cách là con gái của một bệnh nhân điều trị suốt mấy năm trời.

Tôi nhìn ông ngồi xuống chiếc ghế bành màu xám đối diện sofa của tôi và Gideon, ánh mắt sắc sảo lần lượt nhìn hai đứa, để ý thấy tôi và anh đang ngồi ở hai đầu ghế một cách khá căng thẳng và đầy phòng thủ. Suốt quãng đường tới đây cũng vậy.

Bật nắp cái máy tính bảng lên, bác sĩ Petersen rút cây viết ra, nói. “Hay mình bỏ bằng cáo lý do dẫn tới sự căng thẳng lúc này giữa hai người nhé?”

Tôi chờ mấy giây để cho Gideon nói trước, nhưng cũng không ngạc nhiên khi anh chỉ ngồi im như thóc. “À, trong vòng hai mươi bốn tiếng trở lại đây tôi đã được gặp vị hôn thê của Gideon mà anh chưa bao giờ kể cho tôi nghe...”

“Hôn thê cũ.” Gideon găm gù.

“...Tôi biết được lý do mà anh ấy chỉ hẹn hò mấy cô nàng tóc nâu là bởi vì cô ta...”

“Tôi không có hẹn hò.”

“...rồi tôi bắt gặp cô nàng rời khỏi văn phòng của anh ấy sau giờ nghỉ trưa trong bộ dạng như vậy...” Tôi đưa điện thoại ra.

“Cô ấy rời khỏi tòa nhà, chứ không phải văn phòng của tôi.” Gideon cãi lại.

Tôi mở cái hình ra rồi đưa nó cho bác sĩ Petersen. “Cô nàng leo lên xe của anh đó, Gideon!”

“Thì lúc này trên đường angus có nói rồi, ông thấy cô ấy đứng đó nên lịch sự chờ cô ấy đi thôi.”

“Đồ ông ta dám nói gì khác!” tôi bật lại. “angus lái xe cho anh từ lúc anh còn nhỏ tới giờ, đương nhiên là ông ta bênh anh rồi.”

“Ồ, vậy bây giờ mọi chuyện đã trở thành một vở kịch rồi hả?”

“Vậy chứ angus ở đó làm gì?” tôi truy hỏi.

“Chờ anh đi ăn trưa.”

“Ăn ở đâu? Chỉ cần em chứng minh được là anh và cô ta không ở cùng một chỗ thì mình sẽ bỏ qua chuyện này.”

Hai hàm răng anh nghiến chặt. “Anh nói với em rồi, anh có cuộc họp đột xuất nên cuối cùng không đi ăn trưa được.”

“Họp với ai?”

“Không phải Corinne.”

“Đó không phải câu trả lời!” Tôi quay qua bác sĩ Petersen, người đang điềm tĩnh đưa trả cái điện thoại lại cho tôi. “Khi tôi lên văn phòng để hỏi anh ấy chuyện gì đang xảy ra, thì bắt gặp anh ta vừa tắm xong, cái sa lông trong phòng đã bị dịch chuyển, mấy cái gối văng đi khắp nơi...”

“Có một cái gối thôi!”

“...Và dấu son đỏ dính trên áo.”

“Có tới mấy chục công ty trong Crossfire.” Gideon nói lạnh lùng. “Cô ấy có thể bước ra từ bất cứ công ty nào.”

“Phải rồi.” tôi dài giọng, mỉa mai. “Đương nhiên rồi.”

“Chẳng phải anh nên đưa cô ấy ra khách sạn hơn sao?”

Tôi hít thở mạnh, đầu óc choáng váng. “Anh vẫn còn giữ cái phòng đó hả.”

Chiếc mặt nạ trôi tuột ra, tôi lộ vẻ sợ hãi. Việc anh vẫn còn căn phòng đó ở khách sạn, nơi mà anh chỉ dùng để làm tình với các cô gái, nơi tôi sẽ không bao giờ bước vào thêm lần nào nữa, như một cú trời giáng khiến tim tôi đau buốt. Tôi bật ra một tiếng rên nhỏ như tiếng khóc, mắt nhắm nghiền đau đớn.

“Chậm lại đã.” Bác sĩ Petersen xen vào, tay viết nhanh nguệch ngoạc. “Tôi muốn tua lại một chút. Gideon, sao anh không kể cho Eva nghe chuyện của Corinne?”

“Tôi có lý do để làm vậy.” Anh nói nhát gừng.

“Anh ta chẳng bao giờ kể cái gì hết.” Tôi nói nhỏ, lục tìm khăn giấy trong túi xách để khỏi làm lem thuốc chài lông mi. Tại sao anh ấy lại giữ cái phòng đó? Lời giải thích duy nhất chính là để dùng nó với người khác ngoài tôi ra.

“Hai người đang nói tới chuyện gì?” ông hỏi cả hai.

“Lúc nào tôi cũng phải xin lỗi hết.” Gideon lẩm bẩm.

Bác sĩ Petersen ngẩng lên. “Vì chuyện gì?”

“Tất cả mọi chuyện.” anh đưa một tay lên vuốt tóc.

“Anh có cảm thấy Eva đòi hỏi quá nhiều từ anh không?”

Gideon liếc nhìn tôi. “Không, cô ấy chẳng đòi hỏi gì cả.”

“Ngoại trừ sự thật.” Tôi chỉnh lại, quay qua nhìn anh.

Mắt anh lóe sáng như muốn xuyên thủng tôi. “Anh chưa bao giờ nói dối em cả.”

“Anh có muốn cô ấy đòi hỏi một số thứ từ anh không, Gideon?” bác sĩ Petersen chất vấn.

Gideon nhú mồm.

“Suy nghĩ thử xem nhé, mình sẽ quay lại chuyện này sao.” Rồi ông quay qua tôi. “Tôi tò mò về bức ảnh mà cô chụp, Eva. Cô đã đối mặt với một tình huống mà sẽ khiến đa số phụ nữ rất đau khổ.”

“Không có tình huống gì ở đây cả.” Gideon nhắc lại một cách lạnh lùng.

“Tình huống theo góc nhìn của cô ấy.” Bác sĩ Petersen làm rõ.

“Một góc nhìn rõ ràng là rất phi lý, xét đến khía cạnh quan hệ thể xác trong mối quan hệ của hai chúng tôi.”

“Được thôi. Mình sẽ bàn về chuyện đó. Trung bình một tuần hai bạn gần nhau bao nhiêu lần?”

Tôi nóng mặt, quay qua nhìn Gideon đang nở nụ cười tự mãn.

“Ừm...” Tôi lúng búng. “Rất nhiều.”

“Hàng ngày hả?” bác sĩ Petersen nhướn mày khi tôi hét đuổi chân ra rồi lại vấp chân lên, khẽ gật đầu. “Hay nhiều lần trong một ngày?”

Gideon chen vô. “Thường là vậy.”

Đặt cái máy tính lên đùi, ông quay qua nhìn thẳng vào mắt Gideon. “Liều lượng hoạt động tình dục như vậy có bình thường đối với anh không?”

“Không có gì trong mối quan hệ với Eva là bình thường cả, bác sĩ ạ.”

“Vậy tần suất quan hệ của anh trước khi gặp Eva thì sao?”

Gideon nghiêng chặt răng, liếc nhìn tôi.

“Không sao, anh nói đi.” Phải thừa nhận nếu là tôi thì tôi sẽ không muốn trả lời câu hỏi đó trước mặt anh.

Anh vớ tay ra. Tôi đặt tay lên tay anh, thầm biết ơn cái cử chỉ trấn an đó. “Hai lần một tuần. Trung bình.” Anh nói cộc lốc.

Trong đầu tôi nhanh chóng nhảu con số phụ nữ đã từng trên giường với anh, tay còn lại co thành nắm trên đùi.

Bác sĩ Petersen dựa ra ghế. “Eva để cập tới chuyện giữ bí mật và thiếu giao tiếp trong mối quan hệ này. Hai người có thường xuyên dùng tình dục để giải quyết mâu thuẫn không?”

Gideon nhướn mày. “Trước khi ông cho rằng Eva phải chịu đựng nhu cầu sinh lý quá mức của tôi thì ông nên biết là số lần cô ấy khởi xướng chuyện vui vẻ cũng nhiều ngang bằng với tôi. Nếu có ai trong chúng tôi không theo kịp nhu cầu của người kia thì đó phải là tôi, do đặc trưng về sinh lý của đàn ông.”

Bác sĩ Petersen nhìn tôi chờ xác nhận.

“Hầu hết mọi va chạm giữa chúng tôi đều dẫn tới tình dục.” Tôi thú nhận. “Kể từ khi cãi vã.”

“Vậy hai người quan hệ trước hay sau khi giải quyết xong mâu thuẫn?”

Tôi thở dài. “Trước.”

Ông bỏ cây viết xuống và bđ gõ nhịp bằng tay. Tôi thầm nghĩ sau khi chúng tôi nói xong hết mọi chuyện không chừng ông sẽ viết được cả một cuốn tiểu thuyết.

“Chuyện tình cảm của hai người có gắn liền với quan hệ thể xác ngay từ ban đầu không?” ông hỏi.

Tôi gật đầu dù biết ông không nhìn thấy. “Chúng tôi rất hấp dẫn trong mắt nhau...”

“Hẳn nhiên rồi.” ông ngược lên, khe mỉm cười. “Tuy nhiên tôi muốn hai bạn thử cân nhắc khả năng kiêng khem một tg trong quá trình...”

“Khả năng đó là không thể nào.” Gideon xen vào. “Làm như vậy không ích gì đâu. Tôi nghĩ chúng ta nên tập trung giải quyết những thứ có vấn đề mà không cần phải loại bỏ những gì không phải là vấn đề.”

“Tôi không chắc đó không phải là một vấn đề, Gideon à.” Bác sĩ Petersen nói một cách khách quan. “Nó không bình thường chút nào.”

“Bác sĩ à.” Gideon vắt một chân lên đầu gối chân kia, tỏ quyết tâm không lay chuyển được. “Cách duy nhất để tôi không chạm vào Eva nữa là giết tôi chết. Ông phải tìm cách khác để giúp chúng tôi thôi.”

“Vụ điều trị này còn mới đối với anh.” Gideon nói khi hai đứa đã ngồi trên xe về nhà. “Nên anh không chắc lắm. Mọi thứ có thật sự tuyệt vọng như vậy không?”

“Lẽ ra đã có thể tốt hơn.” Tôi mệt mỏi ngồi tựa ra nhấm mắt lại, kiệt sức đến nỗi bỏ luôn ý định đi tập Krav Maga lúc tám giờ. “Em chỉ muốn đi tắm nhanh rồi đi ngủ thôi.”

“Anh còn vài việc phải giải quyết trước khi đi ngủ.”

“Không sao.” Tôi ngáp dài. “Hay mình nghỉ ngơi một ngày rồi ngày mai gặp nhau cũng được.”

Ht im lặng. Một lúc sau không khí căng thẳng đến nỗi tôi phải ngẩng dậy mở mắt ra nhìn anh.

Anh đang nhìn tôi chằm chằm, môi mím chặt lo lắng. “Em đang cắt đứt với anh hả?”

“Không có, em...”

“Sao mà không có. Em tìm cách buộc tội anh, rồi giờ em đuổi anh đi.”

“Em kiệt sức rồi, Gideon. Em không thể đón nhận quá nhiều rắc rối trong một ngày được đâu, nếu không em sẽ chết mất. Em cần nghỉ ngơi và....”

“Anh cần em.” Anh cắt ngang. “Anh phải làm gì thì em mới chịu tin anh?”

“Em không tin là anh phản bội, chịu chưa? Dù tất cả mọi thứ đều rất giống bằng chứng, em vẫn không thể thuyết phục mình là anh lại làm vậy. Nhưng em không chịu nổi những bí mật của anh. Em sẵn sàng làm mọi chuyện ối quan hệ này còn anh thì cứ...”

“Em nghĩ anh không làm vậy hả?” Gideon xoay người qua để nhìn thẳng vô mặt tôi. “Trong cuộc đời anh chưa bao giờ làm nhiều chuyện như vậy vì bất cứ ai hay bất cứ thứ gì khác.”

“Anh không thể cứ phải cố gắng vì em được. Anh phải làm điều đó vì anh.”

“Đừng có nói vớ vẩn. Anh không cần phải tập luyện làm bạn trai để thực hành với ai khác nữa hết.”

Tôi rên lên khe khẽ, áp mặt lên lưng ghế nhắm mắt lại. “Em không muốn cãi nhau, Gideon. Em chỉ muốn một buổi tối yên ắng để nghỉ ngơi. Cả ngày nay em mệt lắm rồi.”

“Em bệnh hả?” anh nhích lại gần, nâng gáy tôi lên, hôn lên trán. “Trán em không nóng, hay là em đau bao tử?”

Tôi hít một hơi mùi da thịt nồng nàn của anh, thêm được rúc mặt vào cổ anh.

“Không phải.” Rồi chợt nhớ ra một thứ, tôi cất tiếng rên rỉ.

“Sao vậy?” anh kéo tôi vào lòng vuốt ve. “Em muốn đi bác sĩ không?”

“Em tới tháng rồi.” Tôi mới nhỏ vì sợ angus nghe thấy. “Từ bây giờ em có thể sẽ bị bất cứ lúc nào. Không hiểu sao em quên băng đi mất. Chả trách sao em cứ thấy mệt mỏi quạu quọ. Thì ra là do hoóc môn.”

Gideon không nói gì. Sau vài giây tôi ngẩng lên nhìn anh.

Anh nở một nụ cười buồn bã. “Tình huống này anh chưa gặp lần nào. Trước đây khi chỉ chơi bởi qua đường thì đâu có mấy chuyện này.”

“Vậy thì may cho anh là bây giờ anh sẽ được trải nghiệm những tình huống mà người đàn ông có vợ hay bạn gái sẽ phải gặp.

“Anh biết mình may mắn.” Gideon vuốt tóc khỏi trán tôi, trong khi mái tóc bông bênh của anh đang phủ quanh gương mặt đẹp đến nghẹt thở. “Và nếu anh thật sự rất may mắn, thì có thể ngày mai khi khỏe hơn em sẽ thích anh trở lại.”

Ôi trời. Tim tôi đau nhói trong lồng ngực. “Bây giờ em cũng thích anh mà. Em chỉ không thích chuyện anh cứ giữ bí mật thôi. Chuyện đó sẽ làm ình xa nhau đó.”

“Vậy thì đừng để nó xảy ra.” Ngón tay anh lần theo đường lông mày trên trán tôi. “Tin anh đi mà.”

“Thì anh cũng phải tin em mới được.”

Anh gập người xuống hôn lên môi tôi, thì thầm. “Em không nhận ra hả cưng. Anh không tin ai hơn tin em cả.”

Tôi luồn tay dưới áo vét ôm lấy thân hình rắn chắc ấm áp của anh, không khỏi suy nghĩ là hai đứa đang bắt đầu xa nhau dần.

Nụ hôn của Gideon càng sâu hơn, lưỡi anh nhẹ nhàng lần vào giữa hai môi tôi, giả vờ như đang từ tốn. Tôi dẫn mình vào trong nụ hôn tham lam đó. Lúc nào tôi cũng muốn nhiều hơn từ anh, vì tận đáy lòng tôi muốn quên đi chuyện anh luôn giữ lại nhiều thứ cho riêng mình.

Anh khẽ rên lên một tiếng khêu gợi làm cơn ham muốn chực trào trong tôi. Anh xoay đầu lại rồi tiếp tục dán chặt đôi môi đẹp đẽ lên miệng tôi. Cả hai đứa đắm chìm trong nụ hôn sâu và hơi thở gấp gáp.

Gideon kéo tôi lại gần hơn, bàn tay còn lại luồn vào trong áo vuốt ve dọc lưng tôi nóng hổi, mấy ngón tay dịu dàng âu yếm trong khi nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt. Người tôi cong lên trước sự môn trớn đó. Thèm được anh chạm vào nhiều hơn nữa.

“Gideon...” Lần đầu tiên sự gần gũi về thể xác không giúp tôi nguôi ngoai cơn khắc khoải trong lòng.

“Suyt.” Anh dỗ dành. “Anh ở đây nè, không đi đâu hết.”

Tôi nhắm mắt, úp mặt vào cổ anh, tự hỏi phải chăng hai đứa đã quá cứng đầu khi cứ khăng khăng ở bên nhau, trong khi hóa ra đó không phải là lựa chọn tốt nhất.

26. Chương 26

4

Tôi giật mình tỉnh dậy với tiếng hét bị một bàn tay ướt đẫm mồ hôi bịt lại. Một sức nặng đè lên người làm tôi nghẹt thở, rồi bàn tay lần dưới cái áo ngủ sờ soạng nắn bóp. Tôi hoảng sợ, chân vùi đá loạn xạ.

Đừng... đừng mà. Làm ơn đi, đừng làm vậy nữa....

Nathan thở hổn hển như con thú, banh hai chân tôi ra. Cái khúc thịt cứng ngắc giữa hia chân hắn điên cuồng thúc vào đùi tôi. Tôi ra sức chống cự, buông phổi như muốn bốc cháy. Nhưng hắn quá mạnh, tôi không cách gì đẩy ra được. Tôi đã không còn lối thoát.

Ngừng lại ngay! Cút đi, đừng có đụng vào tôi nữa. Trời ơi, tha cho tôi đi mà... đừng làm tôi đau nữa...

Mẹ ơi!

Tay Nathan đè mạnh, nhấn đầu tôi xuống gối. Tôi càng chống cự thì hắn càng hăng tiết, phun vào tai tôi những lời lẽ tục tĩu kinh khủng nhất. Hắn lần ra được chỗ giữa hai đùi tôi rồi thọc mạnh vô, rên lên sung sướng. Tôi chết điếng trong cơn đau kinh hoàng.

“Thấy chưa...” hắn vừa thở vừa lẩm bẩm, “Khi tao vô trong là mày sẽ thích thôi mà... con nhỏ lẳng lơ... mày thích mà...”

Tôi không thở được, lồng ngực rung lên trong tiếng khóc nức, mũi với miệng bị bàn tay Nathan bịt chặt. Tôi lại cố chống cự... cố hít thở... tôi sắp ngạt thở mất...

“Eva! Tỉnh dậy!”

Tôi mở choàng mắt khi nghe tiếng quát, giật người ra khỏi bàn tay đang giữ lấy mình, cố bò ra xa, đập văng cả cái mềm đang đắp trên người, rồi ngã nhào xuống khỏi giường.

Cú va chạm với sàn nhà làm tôi tỉnh hẳn, tiếng hét vì đau đớn lẫn sợ hãi vụt vỡ trong cổ họng trước khi thoát được ra ngoài.

“Chúa ơi, Eva ơi, đừng làm mình bị thương chứ!”

Tôi hộp lấy hộp để không khí rồi bò bằng cả hai tay hai chân về hướng phòng tắm.

Gideon bế xốc tôi lên ôm chặt vào ngực. “Eva!”

“Khó chịu quá.” Tôi hổn hển, đưa một tay lên bịt miệng lại vì sắp sửa nôn.

“Anh đưa em đi.” Anh nói dứt khoát rồi sải bước gấp rút vô phòng tắm. Gideon đặt tôi xuống cạnh bồn toilet, nhắc nắp dậy lên rồi quỳ cạnh giữ tóc cho tôi khi tôi nôn mửa, bàn tay ấm áp liên tục xoa dọc lưng tôi.

“Cứng ơi...” anh cứ lẩm bẩm không ngừng. “Không sao đâu, em an toàn rồi.”

Khi đã tống hết ra ngoài, tôi nhấn nút xả nước rồi úp gương mặt ướt đầm mồ hôi lên cánh tay, cố không nghĩ tới cơn ác mộng nữa.

“Bé cưng.”

Tôi quay qua thấy Cary đang đứng trên ngưỡng cửa phòng tắm, gương mặt đẹp trai nhăn nhó.

Anh đang mặc chiếc quần jean với áo thun tay dài, làm tôi sực nhớ Gideon cũng đang ăn mặc tương tự. Không phải là bộ ple lúc ban ngày nữa, nhưng cũng không phải bộ đồ thun mà anh đã thay khi hai đứa về nhà hồi tối. Thay vào đó là quần jean và áo thun đen.

Tôi thấy khó hiểu, liếc nhìn đồng hồ thì thấy đã hơn nửa đêm. “Hai người đang làm gì vậy?”

“Anh vừa về tới.” Cary nói. “Trên đường lên đây thì gặp Cross”

Tôi quay qua Gideon, lúc này cũng đang lo lắng nhăn nhó y như Cary: “Anh đi đâu về hả?”

Gideon đỡ tôi đứng dậy. “Thì anh nói là tối nay anh có việc phải giải quyết mà.”

Tối tận nửa đêm sao? “Việc gì vậy?”

“Chuyện đó không quan trọng.”

Tôi vùng ra khỏi anh đi đánh răng. Lại thêm một bí mật nữa. Thật ra thì anh có tất cả bao nhiêu chuyện đang giấu tôi?

Cary xuất hiện bên cạnh, nhìn tôi trong gương. “Lâu rồi em đâu có bị ác mộng.”

Tôi nhìn vào đôi mắt xanh đầy lo lắng của anh, biết là mình đang tỏ ra như thế nào.

Anh siết vai tôi. “Cuối tuần này mình sẽ nghỉ ngơi thư giãn. Anh và em đều cần như vậy. Còn bây giờ em có ổn không?”

“Tôi sẽ lo cho cô ấy.” Gideon đứng dậy sau khi ngồi xuống thành bồn tắm để tháo giày.

“Dù vậy thì anh vẫn ở đây.” Cary hôn nhẹ lên trán tôi. “Cần anh thì cứ gọi nhé.”

Ánh mắt của Cary trước khi bước đi cho tôi biết anh không yên tâm chuyện Gideon ngủ lại đây. Thật ra thì bản thân tôi cũng hơi dè dặt. Tôi nghĩ nổi lo lắng về cơn rối loạn hành vi trong giấc ngủ của Gideon

cũng góp phần khiến tâm trạng tôi bất ổn trong thời gian ngắn gần đây. Như Cary đã nói, người yêu của tôi là một trái bom nổ chậm mà tôi vẫn cứ để anh ngủ chung trên giường.

Tôi súc miệng rồi cất bàn chải. “Em phải đi tắm.”

Trước khi đi ngủ tôi đã tắm rồi, nhưng bây giờ lại thấy nhột nháp. Người tôi đầy mồ hôi, mỗi khi nhắm mắt tôi lại cảm thấy mùi của Nathan trên người mình.

Gideon mở nước rồi bắt đầu cởi quần áo, làm tôi bị xao lãng bởi thân hình tuyệt vời của anh, cơ bắp rắn chắc gọn gàng, dáng người gầy nhưng vô cùng thanh lịch và mạnh mẽ.

Tôi trút quần áo xuống sàn rồi bước vào dưới vòi nước nóng, thở phào nhẹ nhõm. Anh bước theo sau, vén tóc qua một bên rồi hôn lên vai tôi. “Em thấy sao rồi.”

“Đỡ hơn rồi.” vì có anh ở đây.

Anh nhẹ nhàng vòng hai tay qua eo tôi, giọng hơi run khi hỏi. “Anh... Lạy chúa, Eva ơi. Em mơ thấy Nathan hả?”

Tôi hít một hơi dài. “Một ngày nào đó hai đứa mình sẽ nói với nhau về các giấc mơ chứ?”

Anh cũng hít sâu, tay vuốt ve hông tôi. “Em quyết định như vậy rồi hả?”

“Ừ.” Tôi lẩm bẩm. “Quyết định như vậy.”

Hai đứa đứng một lúc lâu giữa màn hơi nước và bao nhiêu là bí mật, tuy thể xác gần kề bên nhau nhưng trong tâm trí xa cách muôn trùng. Tôi cảm ghét cái cảm giác này. Tôi thấy muốn khóc và không thèm kèm chế nữa. Khóc ra được thấy đỡ hơn nhiều. Tôi để tất cả mọi nỗi bức dọc của suốt một ngày dài trôi ra theo nước mắt.

“Cưng ơi...” vòng tay Gideon kéo tôi sát vào anh, dỗ dành, bảo vệ tôi bằng cơ thể to lớn của mình. “Đừng khóc nữa mà... trời ơi, anh chịu không nổi đâu. Nói anh nghe đi, bây giờ em cần cái gì. Nói anh nghe anh làm được gì cho em đi.”

“Rửa sạch cho em đi.” Tôi tựa vào anh, cần cái cảm giác được anh chiếm đoạt một cách dịu dàng. Ngón tay tôi đan với anh. “Làm cho em sạch sẽ trở lại đi.”

“Em lúc nào cũng sạch sẽ mà.”

Hơi thở run rẩy, tôi khẽ lắc đầu.

“Nghe anh nè Eva. Không ai có thể đụng tới em được nữa.” anh nói quả quyết. “Không kẻ nào có thể làm hại em nữa đâu. Không bao giờ.”

Tôi siết chặt tay anh hơn.

“Hắn sẽ phải bước qua anh trước. Chuyện đó không bao giờ xảy ra.”

Cổ họng tôi nghẹn đắng không thốt nên lời. Cảnh tượng Gideon phải đối mặt với những gì xảy ra trong giấc mơ của tôi... nhìn thấy gã đàn ông làm mấy chuyện đó với tôi... khiến cơn lo sợ cổ hữu cả ngày nay trong lòng tôi càng tăng gấp bội.

Gideon với lấy đầu gối tôi. Tôi nhắm mắt lại, xua hết mọi thứ ra khỏi đầu, chỉ còn nghĩ tới người đàn ông bên cạnh, người đang cũng chỉ biết có mình tôi thôi.

Tôi nhín thở chờ đợi những ngón tay thần kỳ của anh. Khi được anh chạm vào, tôi với tay vịn lên bước tường trước mặt, tận hưởng, thì thầm sung sướng vì mấy ngón tay anh xoa bóp trên da đầu.

“Thích không?” giọng anh trầm hơn.

“Lúc nào em cũng thích.”

Tôi đắm chìm trong cảm giác sung sướng khi được Gideon gội và xả tóc, rung mình lúc anh dùng cái lược răng to chải lên mái tóc ướt sũng. Lúc anh chải xong, tôi thất vọng thở dài thành tiếng, khiến anh phải thì thầm dỗ. “Anh chưa xong mà đâu cưng.”

Tôi vừa thoáng nghĩ thấy mùi sữa tắm, rồi bỗng nhiên...

“Ôi Gideon.”

Tôi cong người lên. Hai ngón tay của anh đang ấn lên vai tôi, nhẹ nhàng xoa bóp vừa đủ khiến da thịt cực kỳ thư giãn. Rồi anh di chuyển ngón tay y như vậy xuống dọc sống lưng, xuống nữa...

“Em sắp té mất.” tôi lý nhí, đầu óc mụ mị vì sung sướng.

“Anh sẽ đỡ em, cung à. Anh luôn luôn đỡ em mà.”

Những đau đớn mất mát trôi sạch dưới bàn tay chăm sóc nâng niu kiên nhẫn của Gideon. Cơ ác mộng của tôi được gột rửa không phải nhờ nước và xà bông mà chính bởi bàn tay anh. Tôi quay lại nhìn anh đang cúi xuống vuốt bóp chân mình, thân hình đầy cơ bắp săn chắc. Tôi giữ mặt anh nâng lên.

“Anh rất tốt với em, Gideon ơi.” Tôi nói dịu dàng.” Em sẽ không bao giờ quên được điều đó, dù chỉ tổng phút giây nào đó.”

Ngực phập phồng, anh đứng dậy, hai tay lướt từ dưới chân lên tới đùi, cho tới khi cơ thể anh bao phủ lấy tôi. Gideon đặt lên môi tôi một nụ hôn dịu dàng, nhẹ tênh. “Anh biết ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện. Mà khi thật, cả tuần nay đều như vậy hết. Anh cũng thấy mệt mỏi.”

“Em biết.” tôi ôm chầm lấy anh, má áp vào ngực anh. Anh thật mạnh mẽ và chắc chắn. Tôi thích cái cảm giác được ở trong vòng tay anh.

Anh vốn đã hơi cương cứng, càng cứng hơn khi tôi chạm vào. “Eva...” anh đằng hắng. “Để anh làm cho xong đã cưng.”

Tôi cắn nhẹ lên mặt anh, đưa tay ra kéo anh sát vô người mình, “Thay vì vậy thì anh bắt đầu chuyện khác đi?”

“Kế hoạch ban đầu đâu phải như vậy.”

Anh nói cứ như là hai đứa sẽ có thể làm khác đi đang trần truồng đứng cạnh nhau. Mỗi khi ở bên anh, tay canh chỉ cần đặt lên hông tôi thôi cũng đủ làm tôi phập phồng. “Ừm... tùy cơ ứng biến đi cưng.

Gideon ôm lấy cổ, đẩy mặt tôi lên, nhưng cái nhú mào thì hoàn toàn thiếu quyết tâm. Anh chưa kịp giải thích lý do cho sự tiết chế này thì ở bên dưới tôi đã cầm lấy anh trong tay.

Anh gầm gừ, hông cựa quậy không yên. “Eva...”

“Anh như vậy mà không làm gì thì thật là phí.”

“Anh không dám làm liều đâu.” Mắt anh tối sầm lại như hai viên ngọc bích. “Em mà sợ khi anh đụng vô em thì chắc anh phát điên mất.”

“Gideon, đi mà...”

“Khi nào được thì anh nói.” Anh dứt khoát.

Lập tức tôi buông tay ra.

Anh bước lùi ra một chút, đưa tay xuống giữa hai chân.

Tôi đứng không yên, mắt dán vào mấy ngón tay dài khéo léo đó. Khi anh lùi xa hơn, tôi nhúc nhích vì cảm giác thiếu thốn và mất mát. Cảm giác lừ đừ uể oải khi được anh xoa bóp ban này bỗng nhiên biến thành một ngọn lửa âm ỉ, giống như đồng củi khô được xếp này giờ đột nhiên cháy bén lên.

“Em có thích cái này không?” anh nói như rên, tay từ từ chuyển động.

Ngạc nhiên vì bị khiêu khích ngay sau khi anh vừa từ chối, tôi ngược nhìn lên, ngệt thở.

Gideon cũng đang bị kích thích. Tôi không thể nào dùng từ ngữ để diễn tả anh lúc này. Anh neho mắt nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, lưỡi liếm dọc viền môi giống như đang nếm mùi vị da thịt tôi. Tôi biết cái ánh mắt đó nói lên điều gì và sẽ đưa tôi đến đâu... tôi biết anh sẽ dữ dội như thế nào mỗi lần như vậy...

Đó là ánh mắt của dục vọng, của cơn thèm khát được làm tình mãnh liệt và liên tục. Anh đứng đó trong phòng tắm, thân thể trần trụi chuyển động làm tôi mê hoặc.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì khôu gợi và nam tính hơn thế.

“Ôi trời ơi.” Tôi thở hổn hển, nhìn không chớp mắt. “Anh gợi tình kinh khủng.”

Ánh mắt anh cho thấy anh hiểu cảm giác của tôi. Gideon lần tay còn lại lên trên bụng, rồi bóp chặt lấy ngực mình, làm tôi nhói lòng vì ganh tị. “Cái này có đủ làm cho em lên đỉnh không?”

Bây giờ tôi mới hiểu. Gideon không dám chạm vào tôi ngay sau khi tôi vừa gặp ác mộng vì sợ sẽ làm tôi phát hoảng. Nhưng anh muốn khiêu khích tôi để tôi tự thỏa mãn. Nghĩ tới đó, bao nhiêu cảm xúc tràn ngập trong lòng, tôi thấy biết ơn anh, bên cạnh niềm đam mê và âu yếm.

“Em yêu anh, Gideon”

Anh nhắm nghiền mắt như không chịu nổi mấy lời nói đó. Khi anh mở mắt ra, một tia nhìn mạnh mẽ khiến tôi rùng mình vì ham muốn, “Vậy chứng minh đi.”

Những tia nước vẫn đang chảy lên lưng, cùng với màn hơi nước mờ ảo giữa hai đứa chỉ càng làm cho cảnh tượng của Gideon thêm gợi tình. Rr là anh rất cường tráng.

Bất giác tôi cũng đưa tay lên người mình.

“Đúng rồi đó cưng. Làm cho anh thấy đi.”

Tôi thoáng phân vân không biết mình có làm được chuyện này không. Cách đây chưa bao lâu tôi vẫn còn mắc cỡ khi nhắc tới chuyện tự vui vẻ trước mặt Gideon.

“Nhìn anh nè, Eva.” Hai tay anh không chút ngưng ngừng làm tôi bị kích động. “Anh không muốn ra một mình. Anh muốn em làm cùng với anh.”

Tôi muốn anh cũng bị tôi kích thích, cũng nhứt nhối thèm khát như tôi đang cảm thấy. Tôi muốn thân thể của mình, ham muốn của mình cũng thiêu đốt tâm trí anh, giống như anh đang làm với tôi.

Tôi nhìn anh không chớp mắt, hai tay di chuyển, tai lắng nghe từng hơi thở của anh, cố đoán xem làm gì thì sẽ kích động được anh.

Tự nhiên ở một khía cạnh nào đó tôi cảm thấy lúc này hai đứa thậm chí còn gần gũi nhau hơn cả khi mà tình, vì đang nhìn thấy nhau rất rõ. Gideon và tôi đang hoàn toàn trần trụi, và đang có được khoái cảm từ việc nhìn thấy nhau.

“Gideon...” tôi thở hổn hển, hông di chuyển theo từng cử động.

“Anh đây nè.” Anh đáp lại bằng giọng khàn đục mời gọi. Tay anh cũng đang di chuyển mỗi lúc càng nhanh và mạnh hơn.

Rất nhanh tôi co thắt dữ dội, không kiềm được phải hét lên. Cơn sung sướng làm cả người mềm nhũn, tôi phải đưa tay vịn lên tường để không khuỵu xuống. Ngay lập tức Gideon đã đứng bên cạnh đỡ lấy hông tôi, bàn tay tham lam như đang nắm giữ một vật thuộc về mình, và cùng một lúc, chúng tôi lên đến đỉnh. Tôi nhón chân ra khỏi phòng ngủ lúc hơn sáu giờ sáng. Tôi đã thức dậy được một lúc và nằm trên giường ngắm Gideon trong giấc ngủ. Hiếm khi có dịp được anh để yên cho nhìn ngắm như vậy, vì bình thường tôi toàn thức dậy sau anh.

Tôi đi dọc hết hành lang ra khu phòng khách rộng lớn sang trọng. Việc tôi và Cary sống ở khu nhà giàu của họ, trong một căn hộ rộng lớn đủ cho cả một gia đình, nghe có vẻ phi lý. Nhưng tôi biết không nên tranh cãi với mẹ và dượng khi đụng đến những vấn đề có liên quan tới sự an toàn của mình. Chắc chắn họ sẽ không chịu nhượng bộ trong việc chọn địa điểm hay đòi hỏi các dịch vụ an ninh như tiếp tân và bảo vệ, nhưng tôi chấp nhận nghe lời trong việc này để được đi đi mấy thứ khác.

Tôi đang đứng trong bếp chờ cà phê sôi thì Cary đi vào. Anh nhìn thư thái và vẫn rất đẹp trai trong bộ đồ thun rộng màu xám của trường Đại học San Diego, mái tóc nâu rối bởi vì mới ngủ dậy, trên cái cằm vuông râu ria lởm chởm.

“Chào buổi sáng bé cưng.” Anh nói nhỏ, hôn nhẹ lên trán tôi khi đi qua.

“Anh dậy sớm vậy.”

“Em cũng vậy mà.” Cary lấy hai cái ly trong tủ ra, mở tủ lạnh lấy sữa, xong bước tới gần chăm chú nhìn tôi. “Em sao rồi?”

”Em không sao, thật mà.” Tôi khẳng định khi thấy anh có vẻ nghi ngờ. “Gideon đã chăm sóc cho em.”

“Ừ. Nhưng nên nhớ anh ta chính là lý do tại sao em lại gặp ác mộng đó.”

Tôi rót cà phê r ahai ly, bỏ đường vô ly của tôi, rồi kem cho cả hai. Vừa làm tôi vừa kể cho Cary nghe về corinne và bữa tiệc ở Wardorf, rồi vị cãi nhau với Gideon khi bắt gặp cô ả xuất hiện ở Crossfire.

Cary đứng tựa hông lên quầy, hai chân bắt chéo, một tay khoanh trước ngực. Anh nhấp một ngụm cà phê. “VẬY cuối cùng là không có lời giải thích hả?”

Tôi lắc đầu, lòng nặng trĩu. “Còn anh sao rồi?”

”Tự nhiên em đổi đề tài vậy.”

“Thì cũng đâu còn gì để nói. Chỉ là câu chuyện một chiều từ em thôi mà.”

“Em có nghĩ là anh ta lúc nào cũng sẽ có bí mật không?”

Tôi nhú mày, hại cái ly xuống. “Ý anh là sao?”

“Ý anh là anh ta chỉ mới hai mươi tám tuổi, là con của một kẻ lừa đảo đã tự tử để trốn tội, nhưng lại sở hữu một tài sản khổng lồ.” Cary nhướn một bên lông mày đầy ngụ ý. “Thử nghĩ mà xem. Mấy chuyện đó có khi nào đi chung với nhau không?”

Tôi nhìn xuống ly cà phê, không dám thú nhận là mình cũng từng có đôi lần thắc mắc như vậy. Tài sản của Gideon gia tăng một cách chóng mặt đến khó tin, nhất là đối với độ tuổi của anh. “Em không thấy Gideon giống loại lừa đảo, ngay cả khi anh ấy gặp nhiều khó khăn trong việc thừa kế hợp pháp những gì thuộc về mình.”

“Anh ta có bao nhiêu là bí mật, liệu em có dám chắc là mình biết về anh ta đủ nhiều để đánh giá như vậy không?”

Tôi nghĩ tới người đàn ông vừa ngủ với mình, cảm thấy nhẹ nhõm khi tôi có thể trả lời một cách chắc chắn, ít nhất là và lúc này. “Có”

“VẬY thì thôi.” Cary nhún vai. “Hôm qua anh đi gặp bác sĩ Travis.”

Suy nghĩ của tôi lập tức chuyển sang hướng khác khi nghe nhắc tới bác sĩ tâm lý của hai đứa hồi ở San Diego. “VẬY hả?”

“Ừ. Tối hôm bữa anh đứng là không ra gì.”

Nhìn anh bối rối vuốt tóc, tôi hiểu anh đang nhắc tới vụ thác loạn trong phòng khách mà tôi bắt gặp.

“Cross đánh Ian gãy mũi và tét môi.” Anh nói, làm tôi nhớ lại phản ứng bạo lực của Gideon khi gã “bạn” của Cary sẵn tới định lôi kéo tôi tham gia. “Hôm qua anh có gặp Ian, nhìn hấn ta giống như vừa bị nện một viên gạch vào mặt. Hấn đang hỏi kẻ đánh hấn là ai để kiện đó.”

“Ôi.” Tôi giật thót mình. “Khốn kiếp thật.”

“Anh biết. Trong giới nhà giàu thì mấy vụ kiện cáo lúc nào cũng rất phiền phức tốn kém. Anh không hiểu lúc đó anh nghĩ gì nữa.” Cary dụi dụi mắt. “Anh nói là anh cũng không biết người đánh hấn là ai, chắc chỉ là một gã nào đó em gặp ở quán rượu rồi đưa về nhà tôi. Cross ra tay từ bên hông nên Ian chả kịp thấy gì hết.”

“Nhưng hai cô ả kia thì nhìn Gideon rất kỹ.” tôi cay đắng.

“Bọn họ biến khỏi cửa ngay lúc đó.” Cary chỉ ra cửa như thể chuyện đó vừa mới xảy ra. “Ừa ra như ông võ tổ vậy. Chỉ có anh đưa Ian đi bệnh viện thôi, mà bọn anh cũng chẳng biết hai ả đó là ai cả. Cho nên nếu Ian không tình cờ gặp lại bọn họ thì coi như không sao.”

Tôi ôm ngực, lại trào lên nỗi lo lắng.

“Anh sẽ để ý nghe ngóng tình hình.” Cary trấn an tôi. “Vụ tối hôm đó như hồi chuông cảnh tỉnh anh vậy, sau khi kể hết với bác sĩ trong buổi điều trị, anh hiểu ra được vài chuyện. Sau đó anh đi gặp Trey để xin lỗi.”

Tôi hơi buồn khi nghe nhắc tới Trey. Tôi đã rất hy vọng mối quan hệ giữa Cary và anh chàng sinh viên thú ý sẽ tốt đẹp, nhưng rõ ràng là Cary đã phá hỏng chuyện. Y như những lần trước. “Rồi kết quả sao?”

Anh lại nhún vai, nhưng cái nhún vai đầy đau khổ. “Anh đã làm cậu ấy tổn thương đêm đó, xong bây giờ khi cố gắng sửa sai thì lại làm cậu ấy buồn thêm.”

“Anh chia tay với cậu ta hả?” tôi với tay ra siết chặt tay Cary.

“Thật ra bọn anh cực kỳ bình tĩnh, nếu không muốn nói là lạnh như nước đá vậy. Trey muốn anh làm người đồng tính nhưng anh thì không phải đồng tính, anh lưỡng tính.”

Thật đau lòng khi nghe chuyện Cary bị kỳ vọng trở thành một người khác với bản chất của anh, vì xưa giờ anh luôn luôn bị như vậy. Tôi thật sự không hiểu tại sao. Với tôi, con người thật của anh đã quá tuyệt vời. “Em rất tiếc, Cary à.”

“Anh cũng thấy tiếc, Trey là người tốt. Chỉ bởi vì lúc này anh chưa sẵn sàng cho những đòi hỏi và sự căng thẳng của một mối quan hệ phức tạp như vậy. Anh đang tập trung làm việc. Anh nghĩ tình thần mình chưa đủ ổn định để bị một đầu thêm nữa.” anh mím môi. “Có khi em cũng nên thử suy nghĩ lại. Tụi mình chỉ vừa mới dọn đến đây, vẫn còn khá nhiều thứ phải làm để ổn định cuộc sống.”

Tôi gật đầu tán thành, hiểu lý do vì sao anh lại nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn quyết tâm theo đuổi tới cùng mối quan hệ với Gideon. “Anh có nói chuyện với Tatiana luôn không?”

“Không cần thiết.” anh vuốt tay tôi trước khi buông ra. “Cô nàng thoải mái lắm.”

Tôi khịt mũi rồi nhấp một ngụm cà phê.

“Không phải ý đó.” Cary trách móc, nở một nụ cười ranh mãnh. “Ý anh là cô ấy không mong đợi hay đòi hỏi gì cả. Miễn là anh ăn mặc đẹp, và làm cho cô ta lên đỉnh mỗi khi làm tình là được. Thật ra anh thấy khá thỏa mái với Tatiana, không phải chỉ vì cô nàng làm tình giỏi, mà bởi vì khi ở bên cạnh một người không gây phiền phức gì mà chỉ muốn vui vẻ thì cảm giác rất dễ chịu.”

“Gideon cũng rất hiểu em. Anh ấy hiểu những khó khăn của em và luôn tìm cách để thích nghi. Anh ấy cũng đang cố gắng, Cary à, chuyện đó không dễ dàng gì đâu.”

“Em có nghĩ anh ta ngoại tình với người yêu cũ trong giờ ăn trưa không?” anh hỏi đột ngột.

“Không.”

“Em chắc không.”

Tôi hít một hơi thật sâu để củng cố tinh thần rồi thú nhận. “Gần như là chắc chắn. Em nghĩ bây giờ anh ấy đang say mê em. Chuyện giữa hai đứa em khá nóng bỏng, anh biết rồi đó. Nhưng cô ả kia cũng có ảnh hưởng đối với Gideon. Anh ấy nói đó là do anh ấy cảm thấy tội lỗi với cô ta, nhưng điều đó đâu thể giải thích được vì sao anh ấy luôn thích phụ nữ tóc nâu.”

“Đó là lý do tại sao em lại nổi điên lên và đánh anh ta. Sự có mặt của cô nàng làm em mất hết lý trí. Mà Cross lại không giải thích chuyện gì đang xảy ra. Em có thấy như vậy là không ổn không?”

Tôi biết là không ổn. Và tôi rất bức. “Hôm qua tụi em đi gặp bác sĩ Petersen.”

Cary nhướn mày. “Kết quả thế nào?”

“Ông ấy không có khuyên hai đứa phải tránh xa nhau càng nhanh càng tốt.”

“Chứ nếu ông ấy khuyên như vậy thì em có nghe không?”

“Lần này em sẽ không bỏ chạy khi đụng chuyện nữa đâu. Cary à, nghiêm túc đó.” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh. “Nếu em là loại người sợ thuyền to sóng lớn thì em đã không có ngày hôm nay.”

“Nhưng mà cưng ơi, Cross là sóng thần đó.”

“Ha!” tôi không nhịn được cười. Chỉ có Cary mới làm cho tôi cười được vào những lúc như vậy. “Nói thật với anh là em nghĩ nếu em không quen được với Gideon thì chắc em cũng không quen được với ai.”

“Đó là em đang tự ái thôi.”

“Anh ấy biết am bị cái gì.”

“Vậy thì tốt.”

Tôi nhướn mày. “Tốt hả?” nghe có vẻ dễ dàng quá. “Anh không tin lắm, nhưng thôi tạm chấp nhận vậy.” Rồi Cary nắm tay tôi. “Làm tóc cho em đi làm thôi.”

Tôi mỉm cười đầy biết ơn. “Anh là nhất.”

Cary huých vào hông tôi. “Anh sẽ không để em quên điều đó đâu.”

27. Chương 27

“So với một cái bẫy giết người thì chiếc này khá là lộng lẫy.” Cary nói.

Tôi lắc đầu, đi trước vô buồng chính trên chiếc máy bay riêng của Gideon. “Anh sẽ không chết đâu mà lo. Tỷ lệ anh toàn của máy bay cao hơn xe hơi đó.”

“Chứ em nghĩ mấy con số thống kê đó không bị mấy hãng hàng không bóp méo hả?”

Không nhịn được cười, tôi dừng lại đập lên vai anh một cái, rồi liếc nhìn nội thất cực kỳ sang trọng bên trong chiếc máy bay, trong lòng trầm trầm trở.

Tôi đã từng thấy nhiều chiếc máy bay riêng trước đây, nhưng như thường lệ, Gideon vẫn luôn đạt đến mức mà ít ai bì kịp.

Khoang hành khách rất thoáng với lối đi rộng chính giữa. Tất cả sàn và vách đều có màu trung tính, nâu hoặc xanh nước biển. Bên trái là một chiếc ghế xoay rộng dành ột người có kèm bàn riêng, còn mỗi ghế đều có bảng điều khiển chương trình giải trí. Tôi đoán ở phía sau ghế thể nào cũng có phòng ngủ với một hay hai phòng tắm thật xa hoa.

Một tiếp viên nam đỡ lấy hay chiếc túi vải hành lý của tôi và Cary, rồi mời chúng tôi xuống mấy cái ghế có bàn bên tay trái. “Ông Cross sẽ đến trong khoảng mười phút nữa.” Anh ta nói. “Trong khi chờ đợi anh chị có muốn uống gì không ạ?”

“Cho tôi nước nhé.” Tôi liếc nhìn đồng hồ, mới có hơn bảy giờ rưỡi.

“Còn tôi uống Bloody Mary.” Cary nói, “Nếu anh có.”

Anh chàng tiếp viên mỉm cười. “Cái gì chúng tôi cũng có.”

Cary gặp cái nhìn của tôi. “Sao hả? anh chưa ăn tối mà. Nước cà chua sẽ giúp anh cầm cự tới bữa ăn, còn rượu sẽ làm cho thuốc chống say máy bay ngấm nhanh hơn.”

“Thì em có nói gì đâu.” Tôi cãi.

Tôi quay ra cửa sổ nhìn bầu trời đang tối dần, lòng lại nghĩ tới Gideon như một thói quen. Cả ngày nay từ lúc ngủ dậy anh rất ít nói. Ngồi trên xe đi làm anh cũng im lặng. Khi tôi xong việc lúc năm giờ anh có gọi

điện nhưng cũng chỉ nói là Angus sẽ đưa tôi về nhà rồi chở tôi và Cary ra sân bay, còn anh sẽ gặp tôi trên máy bay.

Nhưng tôi quyết định đi bộ về nhà vì mấy ngày rồi không đi tập. Angus nói Gideon không thích như vậy, dù tôi đã từ chối rất lịch sự với một lý do chính đáng. Có lẽ Angus nghĩ tôi vẫn còn bực ông vụ chở Corinne, mà đúng là như vậy thật. Phải nói là có một phần nhỏ trong tôi muốn ông phải áy náy vì chuyện đó, nhưng phần lớn hơn thì tự ghét mình vì thói nhỏ mọn đó.

Khi đi xuyên qua Công viên Trung tâm trên con đường uốn lượn giữa những hàng cây, tôi tự nhủ là sẽ không để mình phải khổ sở vì bất cứ người đàn ông nào nữa. Kể cả Gideon. Tôi sẽ không cho phép những nỗi lo lắng trong mối quan hệ với anh làm hỏng chuyến đi Vegas với người bạn thân nhất của mình.

Đi được nửa đường thì tôi dừng lại, quay nhìn căn hộ trên cao của Gideon ở đại lộ Số Năm. Tôi tự hỏi anh có đang ở trên đó, xếp hành lý và chuẩn bị cho kỳ cuối tuần không có tôi bên cạnh, hay vẫn còn đang ở văn phòng giải quyết nốt công việc.

“Ồ ồ.” Cary nói như hát khi anh chàng tiếp viên quay lại với khay đựng thức uống của hai đứa. “Em lại có cái vẻ mặt đó rồi.”

“Về mặt gì?”

“Về mặt đầy tâm trạng đó.” Anh cụng cái ly chân cao vào cốc nước vuông thấp của tôi. “Muốn kể anh nghe không?”

Tôi chưa kịp trả lời thì Gideon bước vô, nét mặt nghiêm khắc, một tay cầm cặp da, còn tay kia là túi vải đựng quần áo. Anh đưa hành lý cho tiếp viên xong quay qua gật đầu chào Cary rồi đưa tay vuốt má tôi. Sự tiếp xúc đơn giản đó cũng làm tôi cảm thấy như bị điện giật. Xong anh biến mất vào căn buồng phía sau, đóng cửa lại.

Tôi cau có. “Anh ấy có vẻ không vui.”

“Và cũng rất gợi cảm. Anh ấy khiến cái bộ ple...” hơn. Nhưng Gideon đi ngược lại quy tắc đó: chính anh làm bộ đồ thêm phần giá trị.

“Đừng có làm em phân tâm.” Tôi cắn nhằn.

“Làm tình với anh ta đi. Đảm bảo anh ta sẽ vui lên ngay.”

“Anh nói y như một gã đàn ông thứ thiệt.”

“Chứ em nghĩ ra cách khác hả?” Cary cầm lấy cái chai nước bằng thủy tinh trên bàn tôi. “Coi nè.”

Anh đưa tôi coi cái nhãn ghi Sòng bạc và Trung tâm Cross. “Đây mới thật sự là ngẫu.”

Tôi mỉm cười chế giễu. “Thì để câu mấy con có lớn chứ gì.”

“Là sao?”

“Thì mấy tay cờ bạc lớn đó. Những người không hề chớp mắt khi gỡ một lá bài lên là thua tới vài trăm ngàn đô. Phải có nhiều chiêu để dụ mấy tay này tới chơi, như cung cấp thức ăn đồ uống, phòng nghỉ, hay cả phương tiện đi lại nữa. Chồng trước của mẹ em cũng là một tay như vậy. Cũng một phần do vậy mà bà đòi ly dị.”

Cary nhìn tôi. “Vậy mà em cũng biết hả. Té ra đây là máy bay của công ty à.”

“Một trong năm chiếc của công ty.” Anh chàng tiếp viên quay lại với một khay đựng trái cây và phô mai.

“Chúa ơi.” Cary lẩm bẩm. “Cả một tiểu đội còn gì.”

Nói rồi anh móc trong túi ra một vỉ thuốc chống say máy bay nhỏ, uống mấy viên với Bloody Mary.

“Em uống không?”

“Không, cảm ơn anh.”

“Vậy em có định giải quyết quý ngài Nóng bỏng và Tâm trạng không?”

“Không biết nữa. Có khi em sẽ đọc sách thôi.”

Cary gạt đầu. “Ừ vậy không chừng còn tốt hơn cho đầu óc đó.”

Nửa tiếng sau Cary đã nằm dài trên ghế gáy đều, tai đeo cặp tai nghe giảm tiếng ồn. Tôi nhìn anh một lúc lâu, mừng thầm khi thấy anh thoải mái, nhẹ nhàng, khoe miệng giãn ra trong giấc ngủ sâu.

Tôi đứng dậy đi tới căn phòng Gideon bước vô lúc này. Tôi tự hỏi có nên gõ cửa không, nhưng rồi gạt đo. Anh đang muốn xa lánh tôi, và tôi sẽ không cho anh cơ hội làm được chuyện đó.

Gideon nhìn lên khi tôi bước vô, gương mặt không có vẻ gì là ngạc nhiên. Anh đang ngồi sau bàn làm việc, nghe một người phụ nữ nói chuyện qua thiết bị truyền hình vệ tinh. Áo khoác của anh vắt trên thành ghế, cà vạt trên cổ đã rơi lỏng. Sau khi ngược nhìn tôi khoảng vài giây anh lại tiếp tục cuộc đối thoại.

Tôi bắt đầu cởi đồ.

Đầu tiên là cái áo thun, sau đó là tời giày rồi quần jeans. Trên màn hình người kia vẫn tiếp tục nói, nhắc tới mấy từ như “mối lo ngại”, “bất đồng”, nhưng Gideon đã dán mắt vào tôi, nóng bỏng và mãnh liệt.

“Mình sẽ bàn tiếp vào sáng mai, Allsion nhé.” Anh ngắt lời rồi bấm một nút trên bàn phím làm màn hình tắt phụt ngay trước khi chiếc áo ngực của tôi bay qua rơi xuống đầu anh.

“Em mới là người sắp tới tháng.” Tôi nói, “Nhưng người sáng nắng chiều mưa lại là anh.”

Anh kéo cái áo ngực xuống để trên đùi, ngồi tựa hẳn ra ghế, đặt tay lên hai bên thành ghế rồi đan hai bàn tay vào nhau. “Cho nên em định khóa thân để làm anh phấn khởi lên hả?”

“A! Đàn ông thật là dễ đoán. Cary kêu em làm tình với anh để anh vui lên. Mà khoan, đừng có mừng vội, không có chuyện đó đâu.” Tôi bước lùi ra. Tôi phải làm cho anh nhìn vào đôi mắt chứ không phải bộ ngực. “Em nghĩ là anh nợ em một món đồ lớn đó, cưng. Trong mấy ngày hôm nay em đã làm một người bạn gái rất biết thông cảm, đúng không nè?”

Anh nhướn mày.

“Thử nghĩ coi,” tôi nói tiếp, “anh sẽ làm gì nếu một hôm anh qua nhà em, bắt gặp bạn trai cũ của em đang đi ra, vừa đi vừa nhét áo vô quần. Rồi lúc anh lên lầu thì thấy ghế sa lông của em như một bãi chiến trường, còn em thì vừa mới tắm xong.”

Gideon nghiêng răng. “Mình không nên tưởng tượng là anh sẽ làm gì đâu.”

“Vậy thì anh nên đồng ý là em đã phản ứng khá là tuyệt vời rồi còn gì.” Tôi khoanh tay trước ngực, biết tư thế này sẽ càng làm ánh mắt anh bị phân tâm. “Anh rất quyết tâm mỗi lần muốn trừng phạt em. Vậy còn thưởng cho em thì sao?”

“Chuyện đó anh cũng được chọn hả?” anh dài giọng, mắt hơi dờ đi.

Tôi mỉm cười. “Chắc không được đâu.”

Gideon bỏ cái áo ngực lên bàn rồi từ tốn đứng dậy. “Vậy thì em chọn đi cưng, em muốn được thưởng cái gì?”

“Trước hết em muốn anh thôi đừng có cau có nữa.”

“Cau có hả?” anh mím môi cố nhịn cười. “Hừm, sáng nay ngủ dậy anh không thấy em đâu, rồi trong hai ngày sắp tới anh cũng sẽ phải thức dậy mà không có em.”

Tôi bước lại gần anh, đặt hai bàn tay lên bộ ngực vạm vỡ. “Chỉ tại vậy thôi đó hả?”

“Eva à.” Người đàn ông cao lớn mạnh mẽ này có khả năng làm tôi mủi lòng rất nhanh.

Tôi cúi mặt, biết giọng mình nghe có vẻ đã xiêu xiêu. Gideon thật là khéo léo.

Anh nâng mặt tôi lên. “Nói đi cưng.”

“Em thấy giống như anh đang xa lánh em vậy.”

Hình như anh có khẽ gầm lên một tiếng. “Anh đang có rất nhiều thứ phải lo, nhưng như vậy không có nghĩa là anh không nghĩ tới em.”

“Em cảm thấy vậy mà, Gideon. Giữa hai đứa mình có một khoảng cách mà trước đây không có.”

Tay anh lần xuống ôm quanh cổ tôi. “Không có khoảng cách gì hết, Eva à. Em tóm gọn anh rồi còn gì.” Rồi siết chặt hơn một chút. “Đó, em có cảm thấy không?”

Tôi vội hít vào một hơi. Tim tôi đập nhanh vì một nỗi sợ len lỏi trong lòng, không phải sợ Gideon, bởi tôi biết chắc chắn anh sẽ không bao giờ làm tôi đau.

“Có nhiều khi.” Giọng anh khản đặc, ánh mắt cháy bỏng như xuyên thủng da thịt tôi. “anh thấy không thở nổi.”

Nếu không vì ánh mắt bối rối đầy khát khao đó thì tôi đã tìm cách thoát ra rồi. Anh khiến tôi cảm thấy mình cũng yếu đuối, cũng bị lệ thuộc vào người khác như lệ thuộc vào từng hơi thở.

Thay vì bỏ chạy, tôi quyết định làm điều ngược lại. Tôi ngẩng mặt lên, buông xuôi, không còn sợ hãi gì nữa. Tôi phải thừa nhận anh đã đúng khi nói là tôi khao khát được anh dẫn dắt theo. Việc dân hiến cho anh khiến tôi thấy trong lòng tự nhiên thanh thản hẳn, một cảm giác mà trước đây chưa từng có.

Anh ngừng lại một lúc, im lặng đến nỗi chỉ còn nghe tiếng thở. Tôi biết anh đang bị giằng xé bởi nhiều cảm xúc lẫn lộn, và tự hỏi vì sao lại như vậy.

Rồi anh thở hắt ra. “Cái em cần là gì hả Eva?”

“Anh – ngay tại đây”

Anh lần tay xuống bóp lấy vai tôi, rồi vuốt ve dọc hai cánh tay. Xong anh đan hai bàn tay với tôi, áp trán hai đứa vào nhau. “Em có vẻ đặc biệt thích làm tình trên các phương tiện di chuyển hả?”

“Em muốn có anh bất cứ khi nào có thể.” Tôi lặp lại lời anh từng nói trước đây. “Chắc phải tới cuối tuần sao em mới qua kỳ và khỏe lại đó.”

“Ôi chán thật.”

“Nên mình vui vẻ liền bây giờ đi.”

Anh với lấy cái áo khoác quàng lên người tôi rồi đẩy tôi ra khỏi phòng làm việc.

“Em thấy chưa?” Gideon rê lưỡi dọc vành tai tôi, hơi thở hỗn hển ướt át. “Em tóm được anh ở trên lẫn ở dưới. Vậy thì còn khoảng cách gì nữa hả cưng.”

Đúng là trong vòng ba tiếng đồng hồ sao đó thì không còn khoảng cách gì nữa.

Khi người quản lý khách sạn quẹt tấm thẻ để mở cánh cửa kép dẫn vào phòng khách sạn, Cary huyết sáo một hồi dài.

“Ôi chào.” Anh nắm tay kéo tôi vô. “Coi nè, căn phòng ngủ này rộng đến mức có đủ chỗ để chơi nhào lộn luôn đó.”

Anh nói đúng. Nhưng nếu muốn thử nhào lộn thì phải chờ tới sáng hôm sau mới được, vì hai chân tôi vẫn còn run sau màn ra mắt câu lạc bộ Làm-Tình-Trên-Cao.

Ngay trước mắt hai đứa là quang cảnh tráng lệ về đêm của khi Vegas Strip. Cửa sổ bằng kính chạy suốt từ trần nhà xuống tới sàn, góc phòng có để chiếc đàn dương cầm.

“Sao lúc nào mấy căn phòng hạng sang cũng có đàn dương cầm vậy ta?” Cary vừa nói vừa giở miếng vải phủ lên, gõ đại một tiếng lên phím.

Tôi nhún vai, quay nhìn người quản lý chờ câu trả lời nhưng cô ta đã đi ra chỗ khác, gót giày êm ru trên tấm thảm dày màu trắng. Căn phòng được trang trí theo kiểu xa hoa của Hollywood vào thập niên năm mươi. Lò sưởi thông hai mặt ốp đá nhám màu xám, được trang trí bằng một cái bánh xe to bằng gỗ. Bộ sa lông màu xanh nhạt có bốn cái chân gỗ mảnh khảnh y như gót giày của cô nàng quản lý. Tất cả mọi thứ toát lên cái vẻ hoài cổ như gợi nhớ một thời hoàng kim đã qua.

Căn phòng này thật ra hơi quá lố. Tôi biết mình sẽ được cho ở phòng hạng sang, nhưng không nghĩ là tới mức độ như vậy. Lúc ở quầy lễ tân khi nghe nói thì tôi đã định từ chối, nhưng khi thấy Cary cười tươi rói giờ hai ngón tay cái lên tôi lại không nỡ. Hi vọng Gideon không bị thiệt hại nhiều khi cho chúng tôi ở đây.

“Anh vẫn muốn ăn bánh mì kẹp phô mai hả?” tôi với lấy cái thực đơn thức ăn trên bàn.

“Thêm một chai bia nữa. Mà thôi hai chai luôn đi.”

Cary đi theo người quản lý vô phòng ngủ phía bên trái, còn tôi nhắc ông nghe, quay số trên cái điện thoại kiểu cổ để gọi thức ăn.

Nửa tiếng sau, tôi đã tắm xong, ngồi xếp bằng trên tấm thảm trong phòng khách ăn món gà Alfredo ngon lành. Cary ngồi bên kia bàn, ngấu nghiến cái bánh kẹp, ra chiều rất thoả mãn.

“Em có bao giờ ăn nhiều như vậy vào giờ này đâu.” Anh nhận xét.

“Em sắp tới tháng mà.”

“Bài vận động trên máy bay cũng giúp ích chứ hả.”

Tôi nheo mắt. “Sao anh biết? em thấy anh ngủ say như chết mà.”

“Suy luận logic thôi cưng. Lúc anh đi ngủ em đang khó chịu như bà già, còn lúc anh dậy thì em giống như mới hút cần sa xong vậy.”

“Còn Gideon thì sao?”

“Anh ta nhìn vẫn vậy, nghiêm nghị và gợi tình muốn chết.”

Tôi cảm nĩa vô dĩa mì. “Thật bất công.”

“Thì đã sao nào?” anh hươ tay một vòng. “oi anh ta đối đãi em ra sao nè.”

“Em đâu có cần mấy thứ này, Cary.”

Cary nhóp nhép miếng khoai tây chiên. “có khi nào em thử nghĩ coi em thật sự cần cái gì không? Em đã có hết thời gian, thân xác cầu anh ta, lại còn được sử dụng luôn tài sản của anh ta. Đâu có tệ hả?”

“Ừ.” Tôi tán thành, xoắn mỳ bằng cái nĩa. Qua mấy cuộc hôn nhân của mẹ tôi với giới tài phiệt, tôi biết để có được thời gian của họ là rất khó, vì đó chính là thứ quý giá nhất của các đấng ông chồng giàu có. “Không tệ, nhưng vẫn chưa đủ.” “Phải như vậy mới là sống chứ.” Cary tuyên bố khi nằm dài trên ghế bên hồ bơi. Anh mặc mỗi chiếc quần soóc màu xanh nhạt, đeo kính râm, làm tự nhiên cánhhd đàn bà con gái toàn chọn đi qua mé bên này. “Chỉ còn thiếu một ly mojito nữa thôi là đủ. Phải có rượu thì mới gọi là ăn mừng chứ.”

Tôi cười. Tôi nằm trên cái ghế bên cạnh anh, tận hưởng ánh nắng ấm cùng với vài tia nước thỉnh thoảng bắn lên từ dưới hồ. Cary có thói quen rất hay hơ là hơ ra chuyện gì cũng ăn mừng. “Vậy mình ăn mừng cái gì đây?”

“Mừng mùa hè sang.”

“Được thôi.” Tôi bước chân xuống ghế, thắt lại cái xà rồng quanh hông trước khi đứng dậy. Lúc này tôi có xuống bơi nên tóc vẫn còn ướt, được quấn cao lên bằng một cái kẹp to. Ánh nắng nóng như thiêu đốt trên da khiến tôi thấy dễ chịu, gần quên hẳn được cảm giác mệt mỏi khi sắp sửa tới tháng.

Tôi đi về phía quầy rượu, đắm mắt một vòng dưới cặp kính mát, liếc qua mấy cái ghế và lều thay đồ cạnh hồ bơi. Khu vực này khá là đông khách, trong đó có không ít người đẹp đến nỗi tôi phải nhìn lại hai,ba lần. Có một đôi làm tôi đặc biệt chú ý vì khá giống tôi và Gideon. Cô nàng tóc vàng đang nằm sắp khoanh tay tựa cổ, chân đóng đũa nghịch ngợm. Anh chàng tóc đen gợi cảm bên cạnh thì một tay gối sau đầu, còn tay kia không ngừng vuốt ve dọc trên lưng người tình.

Nụ cười lập tức tắt trên môi cô gái khi bắt gặp ánh mắt của tôi. Đôi mắt cô nàng giấu dưới cặp kính đen kiểu Jackie O, nhưng tôi biết cô ta đang nhìn mình. Tôi quay đi, hơi mỉm cười vì hiểu cảm giác khi có người phụ nữ khác ngắm nghía người yêu của mình.

Tìm thấy một chỗ trống trên quầy rượu, tôi theo vô thức đứng chờ, ra hiệu cho người pha rượu là tôi muốn gọi thức uống. Hệ thống phun sương trên trần làm da dịu lại, tôi ngồi xuống cái ghế gần nhất vừa trống.

“Cô định uống món gì vậy?”

Tôi quay lại nhìn người vừa hỏi. “Chưa biết nữa, nhưng chắc mojito.”

“Để tôi mời cô một ly nhé!” anh chàng mỉm cười để lộ hàm răng trắng loáng như không đều mấy, rồi giơ tay ra khoe cơ bắp rắn chắc rất đẹp. “Gọi tôi là Daniel nhé.”

Tôi bắt tay anh. “Eva. Rất vui được gặp anh.”

Daniel chống tay tựa người lên quầy rượu. “Cô đến Vegas để công tác hay đi nghỉ?”

“Tôi đi nghỉ dưỡng. Còn anh?” trên bắp tay phải của Daniel có một cái hình xăm nhìn rất ngộ bằng tiếng nước ngoài. Anh không thuộc dạng đẹp trai nhưng rất tự tin và có duyên, mà theo tôi thì đối với đàn ông hai thứ đó thậm chí còn quyến rũ hơn một gương mặt đẹp nữa.

“Tôi đi làm.”

Tôi liếc nhìn cái quần bơi anh đang mặc. “Vậy có lẽ tôi chọn sai công việc mất rồi.”

“Tôi làm kinh doanh...”

“Xin cảm phiền.”

Cả hai quay nhìn cô gái vừa xen ngang vào câu chuyện. Một cô nàng tóc nâu dáng người chắc nịch, mặc cái áo thun màu đen có thêu tên Sheila và dòng chữ Cross Townes anh Casino. Cái tai nghe và đai lưng to cho thấy đây là nhân viên an ninh.

“Chào cô Tramell.” Sheila gật đầu.

“Tôi đây?” tôi nhướn mày.

“Nhân viên phục vụ sẽ đến lều của cô để cô gọi nước.”

“Vậy tốt quá, cảm ơn. Nhưng tôi đứng đây chờ cũng được.”

Thấy tôi không chịu đi, cô nàng quay qua Daniel. “Thưa ông, nếu ông cảm phiền ra ngồi phía bên kia quầy, thức uống của ông sẽ được miễn phí.”

Daniel gật đầu quay loa, rồi nhìn tôi cười đắc thắng. “Tôi cũng thích ở đây hơn, cảm ơn nhé.”

“Tôi e là tôi phải yêu cầu ông đi ạ.”

“Hả?” nụ cười của Daniel biến mất, thay vào là vẻ mặt cau có. “Tại sao?”

Tôi chớp mắt nhìn Sheila lần nữa, chợt hiểu ra vấn đề. Thì ra là Gideon cho người theo dõi để có thể kiểm soát tôi từ xa.

Sheila nhìn tôi, giọng vẫn bình thản. “Tôi sẽ đưa cô về lều, thưa cô Tramell.”

Trong một tích tắc tôi định làm khó cô nàng, ví dụ như túm lấy Daniel và hôn anh ta say đắm để tỏ thái độ ới anh chàng người yêu quá đáng của tôi, nhưng rồi tôi kìm lại kịp. Suy cho cùng cô ta cũng chỉ làm công ăn lương thôi. Ông chủ của cô ta mới đáng tội.

“Xin lỗi nhé, Daniel.” Tôi đỏ bừng mặt, bối rối như đứa trẻ bị mắng và thấy rất khó chịu vì chính cảm giác đó của mình. “Rất vui được gặp anh.”

Anh nhún vai. “Nếu cô đổ ý thì...”

Tôi cảm thấy rõ ánh mắt của Sheila say gáy mình trên đường quay trở về ghế ngồi. Tôi bất ngờ quay lại đối diện với cô ta. “Vậy là cô được chỉ thị sẽ can thiệp chỉ khi nào có người bắt chuyện với tôi, hay là có cả một danh sách các tình huống hẩn hoi?”

Sheila ngập ngừng một chút rồi thở dài. Cô ngàng hẩn cho rằng tôi là một con bé tóc vàng xinh xắn nhưng không đủ ngoan để có thể được tin tưởng cho đi chơi một mình. “Có một danh sách.”

“Dĩ nhiên rồi.” Gideon mà, đâu có bỏ sót chuyện gì được. Tôi tự hỏi anh soạn cái danh sách đó vào khi nào, từ lúc tôi nói sẽ đi Vagas hay anh đã có sẵn từ trước rồi. Biết đâu anh luôn có cái danh sách như vậy khi quen mấy người khác. Biết đâu anh làm nó là để áp dụng cho Corinne.

Càng nghĩ tôi càng tức.

“Quái thật, đúng là không tin nổi.” tôi nhăn nhó với Cary khi Sheila kín đáo bước ra xa một chút. Cứ làm như chỉ cần như vậy là tôi sẽ quên sự có mặt của cô ta hay sao.

“Sao vậy?”

Tôi kể anh nghe chuyện vừa xảy ra. Nét mặt Cary đanh lại.

“Nghe điên quá, Eva à.” Anh quát

“Chứ sao nữa. Em sẽ không chấp nhận chuyện này đâu. Anh ta phải hiểu rằng đây không phải là cách để giữ một mối quan hệ. Mà nói về tin tưởng thì phải nhìn coi anh ta đã làm cái gì để em tin kia.” Tôi ngồi bệt xuống ghế. “Nếu cứ phải cho người theo dõi để ngăn em tiếp xúc với người lạ thì anh ta tin tưởng em tới mức độ nào hả/”

“Anh không để yên đâu, Eva.” Cary ngồi dậy bỏ chân xuống đất. “Vụ này quá đáng rồi.”

“Anh tưởng em chịu để yên hả? mà em thắc mắc vì sao anh ấy lại cho nhân viên đi theo em. Tại vì cô ta sẽ có thể theo em vô tận toilet, hay chỉ đơn giản là anh ấy cũng không tin tưởng để cho đàn ông làm việc này luôn?”

“Em nói thiệt không? Vậy sao còn ngồi đây phơi nắng mà chưa chịu cho anh ta một trận đi.”

Cái suy nghĩ này giờ định hình rõ hơn trong đầu tôi. “Em đang lên kế hoạch nè.”

“Ồ vậy hả?” Cary nở một nụ cười tinh quái. “Nói nghe coi.”

Tôi cầm điện thoại lên, dò trong danh bạ số của Benjamin Clancy, vệ sĩ của cha dượng tôi.

Clancynhấc máy ngay hồi chuông đầu tiên.

“Chào Clancy, Eva đây.”

Mắt Cary tròn tròn dưới cặp kính mát.

Tôi đứng dậy, nhép miệng ra dấu cho Cary “Em lên phòng.”

Anh gật đầu. “Mọi thứ vẫn ổn.” tôi trả lời câu hỏi của Clancy. Tôi chờ tới lúc bước vô trong cánh cửa khi Sheila đang ở phía sau và vẫn còn bên ngoài mới nói vô điện thoại. “Clancy nè, tôi cần anh giúp một chuyện.”

Tôi vừa nói chuyện xong với Clancy thì có cuộc gọi tới. Nhìn tên người gọi hiện ra, tôi cười toe toét, hồ hởi bắt máy. “Chào bố!”

Ông cười to. “Con gái bố thế nào rồi?”|

“Vẫn đang vui vẻ gây rối đủ thứ nè bố.” Tôi cởi cái xà rồng vắt lên ghế rồi ngồi xuống. “Còn bố thì sao?”

“Thì vẫn cố ngăn rắc rối xảy ra, lâu lâu cũng có cảm giác tận hưởng niềm vui công việc.”

Bố Victor Reyes là cảnh sát tuần tra ở Oceanside, California. Đó là lý do tôi theo học ở Đại học San Diego. Lúc đó mẹ tôi đang gặp trục trặc với cuộc hôn nhân thứ hai, còn tôi thì đang trong giai đoạn nổi loạn và tự hủy hoại mình để cố quên những chuyện xảy ra với Nathan trong suốt quãng thời gian dài trước đó.

Một trong những quyết định sáng suốt nhất của tôi chính là chuyển ra sống ở ngoài, thoát khỏi cái quỹ đạo ngột thở dưới sự kèm cặp của mẹ tôi. Tình yêu thương thâm lắng của bố dành cho tôi, đứa con duy nhất của ông cho tới giờ, đã giúp cuộc đời tôi thay đổi. Ông cho tôi được tự do, dù cũng có một vài giới hạn giao hẹn trước, và giới thiệu bác sĩ Travis cho tôi, bắt đầu ột giai đoạn phục hồi khả năng cũng như tình bạn của tôi với Cary.

“Con nhớ bố lắm.” dù tôi rất yêu mẹ, và biết bà cũng rất yêu tôi, nhưng quan hệ giữa tôi và mẹ luôn gặp bất đồng, còn với bố thì lúc nào cũng thoải mái và dễ dàng hơn.

“Vậy thì chắc con sẽ vui khi nghe bố thông báo tin này. Hai tuần nữa là bố có thể qua thăm con, tức là vào cái tuần tới đó, nếu con thấy tiện. Bố không muốn cản trở công việc của con.”

“Ôi trời, bố chả bao giờ cản trở gì hết. Con mong được gặp bố quá đi mất.”

“Bố không ở lâu được, đêm thứ Năm bay tới, xong tối Chủ Nhật là về lại.”

“Con mong quá. Để con lên kế hoạch, mình sẽ chơi bởi cho ra trò.”

Giọng cười của ông làm tôi ấm lòng. “Bố đến thăm con chứ không phải đi thăm quan nỳ đâu, đừng có chộn rộn mấy vụ ngắm cảnh quá nhé.”

“Khỏi lo, con đảm bảo mình sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi thư giãn. Bố còn phải gặp Gideon nữa.” lòng tôi rộn ràng khi nghĩ tới cuộc gặp gỡ của hai người.

“Gideon Cross hả? chứ soa lần trước con nói là không có gì mà?”

“Dạ phải.” tôi nhăn mũi. “Lúc đó tụi con cãi nhau nên con tưởng là sẽ chia tay.”

Im lặng một chút. “Chuyện có nghiêm trọng không?”

Tôi cũng im lặng, ngồi không yên. Bố tôi có óc quan sát đã được huấn luyện bởi nghề nghiệp, nên chắc chắn khi gặp ông sẽ nhận ra ngay sự căng thẳng giữa tôi và Gideon. “Dạ, thì đâu có lúc nào dễ dàng đâu bố. Có nhiều vấn đề lắm, nhất là con. Tụi con đang cố gắng.”

“Anh ta có trân trọng con không, Eva.” Giọng ông nghiêm lại. “Bố không cần biết anh ta giàu cỡ nào, nhưng con không cần phải cố gắng thay đổi gì hết.”

“Không phải như vậy đâu.” Tôi nhìn xuống mấy ngón chân sơn phết sành điệu của mình, chợt hiểu ra đây sẽ không phải chỉ đơn thuần là cuộc gặp gỡ giữa người cha thương con với anh bạn trai mới. Vì chuyện của mẹ mà bố tôi không ưa cánh đàn ông nhà giàu. “Khi gặp anh ấy bố sẽ hiểu.”

“Được thôi.” Giọng ông đầy ngờ vực.

“Thật mà bố.” không thể trách ông lo lắng được, bởi vì chính việc tôi tự hủy hoại mình với những gã bạn trai chẳng ra gì đã khiến ông phải tìm bác sĩ Travis cho tôi. Trong số những anh bạn trai cũ của tôi ông đặc biệt ghét một anh chàng ca sĩ mà tôi cứ phát cuồng chạy theo, còn có một tay thợ xăm mình bị ông bắt gặp khi đang vừa lái xe vừa để một cô ả khác nhiệt tình thổi kèn. “Gideon tốt với con lắm. Anh ấy hiểu con.”

Bố hứa sẽ không thành kiến, chịu chưa? Khi nào đặt vé xong bố sẽ gửi lịch bay cho con. Còn mấy chuyện khác thì sao?”

“Tụi con vừa bắt tay vào làm chương trình quảng cáo ột nhãn hiệu cà phê mùi việt quất.”

Lại im lặng một hồi. “Con nói giỡn hả?”

Tôi cười lớn. “Phải chi giỡn thôi cũng đỡ. Chúc con may mắn giúp cho nó bán chạy đi. Chắc chắn con sẽ để dành một ít món đó cho bố.”

“Vậy mà bố cứ tưởng là con thương bố chứ.”

“Thương vô cùng chứ sao. Còn chuyện của bố sao rồi? Hôm bữa hẹn hò ổn không?”

“Ừ... cũng không đến nỗi tệ.”

Tôi khịt mũi. “Bố có định đi gặp lại người ta không?”

“Thì cũng đang tính vậy.”

“Bố kể chuyện nhiều thông tin ghê ha.”

Ông lại cười, di chuyển làm chiếc ghế phát ra cái âm thanh kéo kẹt quen thuộc. “Con muốn biết nhiều về đời sống tình cảm của bố làm gì chứ.”

“Cũng đúng.” Thật ra tôi từng nhiều lần tưởng tượng hồi xưa chuyện tình của bố với mẹ như thế nào. Lúc đó ông là chàng trai gốc La tinh xuất thân tâm thương, còn mẹ là cô tiểu thư mới lớn danh giá dễ thương nhưng trong đôi mắt xanh chỉ có hình bóng của đồng tiền. Tôi nghĩ hai người lúc đó chắc cũng khá lãng mạn.

Hai bố con nói chuyện thêm một lúc nữa, chủ yếu là háo hức về cuộc đoàn tụ sắp tới. Tôi luôn mong là sau khi tôi ra trường và dọn tới ny thì hai bố con vẫn sẽ tiếp tục thân thiết như lúc trước, thế nên tôi tự đặt ra quy định về chuyện gọi điện cho ông mỗi ngày thứ bảy. Giờ ông lại sắp tới thăm nên tôi cũng đỡ lo hơn.

Tôi vừa cúp máy thì Cary bước vô, dáng điệu rất cứng đàng với hai chữ người mẫu.

“Vẫn đang lên kế hoạch trả thù hả?” anh hỏi

Tôi đứng dậy. “Xong rồi, bố em vừa gọi điện, tuần sau nữa ông sẽ tới ny.”

“Vây hả? tuyệt vời. Bác Victor vui tính lắm.”

Rồi hai anh em cùng đi vô bếp, Cary lấy trong tủ lạnh ra hai chai bia. Lúc nhận phòng tôi đã để ý thấy trong tủ lạnh có đúng những loại thức uống mà tôi hay dùng lúc ở nhà, tự hỏi không biết là Gideon có óc quan sát hay trí nhớ tốt hay anh đã tìm hiểu bằng cách khác, ví dụ như lén lấy trộm hóa đơn mua đồ của tôi coi chẳng hạn. Kp có gì qua mắt anh được. Đối với Gideon thì chuyện giữa hai đứa tôi phải có ranh giới trong cuộc sống riêng là rất khó chấp nhận, bằng chứng là anh đang cho vệ sĩ vây quanh tôi.

“Lần cuối cùng bố mẹ em ở cùng một tiểu bang, chưa nói tới chuyện cùng thành phố nhé, là cách đây bao lâu rồi?” Cary vừa hỏi vừa khui bia.

Trời ạ... “Em không biết nữa, có thể là trước khi mẹ sinh em ra.” Tôi nhậ chai bia từ anh rồi tu một hơi dài. “Em cũng không định hàn gắn cho hai ông bà đâu.”

“Mừng cho những kế hoạch sắp tới nào.” Anh cụng chai với tôi. “Nói tới kế hoạch, hồi này anh đã định đi lên phòng của một cô nàng vừa gặp dưới hồ bơi, nhưng cuối cùng anh lại lên đây với em đó. Anh nghĩ hôm nay hai đứa mình chỉ nên dành thời gian cho nhau thôi.”

“Vinh dự cho em quá.” Tôi hài hước. “Mà em đang định quay xuống trở lại đây.”

“Ở ngoài nóng quá, nắng gay gắt lắm.”

“Thì ở ny cũng xài chung cái mặt trời này mà.”

“Đồ nhanh nọc.” mắt anh sáng rỡ. “Hay mình tắm rửa rồi đi ra ngoài ăn trước đi. Anh đói.”

“Được thôi. Nhưng em nghĩ Sheila vẫn kè kè đó.”

“Mặc kệ cô ta, cả sếp của cô ta nữa. Tại sao đũa nhà giàu lúc nào cũng bị ám ảnh mấy chuyện phải kiểm soát này nọ vậy ta?”

“Thì nhờ nắm quyền kiểm soát nên bọn họ mới giàu.”

“Thôi kệ. Anh vẫn thích kiểu ám ảnh của tụi mình hơn, ít ra mình không quấy phá gì người khác.” Anh khoanh tay trước ngực, tựa người lên quầy rượu. “Em sẽ chịu đựng mấy trò đó của anh ta hả?”

“Còn tùy.”

“Tùy cái gì?”

Tôi toét miệng cười rồi bước về phía phòng mình. “Thay đồ đi, lát đi ăn em sẽ nói cho nghe.”

28. Chương 28

Tôi xếp hành lý vừa gần xong thì nghe thấy giọng nói không ầm vào đâu được của Gideon ngoài phòng khách. Tự nhiên tôi hồi hộp vô cùng. Gideon chưa nói gì về chuyện của tôi, dù có gọi điện cho tôi sáng nay lúc mới ngủ dậy và tối qua khi tôi và Cary đi chơi về.

Giả bộ không biết gì cũng thật là nhứt óc. Tôi cứ lo không biết Clancy có làm được đúng như lời tôi dặn không, nhưng khi hỏi lại thì anh ta đảm bảo mọi thứ vẫn diễn ra đúng kế hoạch.

Tôi nhón chân nhẹ nhàng đi ra, vừa kịp thấy Cary bước khỏi cửa đi ra ngoài. Gideon đứng một mình giữa phòng khách, nhìn tôi một cách bí hiểm như biết trước tôi sẽ xuất hiện. Anh diện quần jeans lưng xệ với áo thun đen. Mắt tôi nóng ran sau hai ngày không được nhìn thấy anh.

“Chào em.”

Tay tôi không ngừng vờ về cái quần thun đen đang mặc. “Chào, cưng yêu.”

Đôi môi đẹp hơi mím lại một chút. “Giọng điệu triu mến đó có lý do đặc biệt gì không?”

“À, thì lúc nào em cũng nói vậy mà. Mà đó cũng là cách gọi của một nhân vật mà em thích trong truyện. Thỉnh thoảng em cũng thấy anh giống anh ta.”

“Anh nghĩ anh không muốn em thích ai khác ngoài anh hết, dù là ngoài đời hay trong truyện.”

“Rồi anh sẽ quen thôi.”

Anh lắc đầu, bước tới gần tôi. “Giống như anh phải quen với cái gã lực lưỡng như võ sĩ sumo mà em cho đi theo anh đó hả?”

Tôi cần môi để cố nhịn cười. Lúc nhờ Clancy tìm người giúp để theo dõi Gideon ở Phoenix, giống như kiểu Sheila làm với tôi, tôi đâu có đưa ra yêu cầu về ngoại hình. Tôi chỉ cần đó là đàn ông, và đưa ra một danh sách cách tình hướng mà anh ta cần can thiệp. “Cary đi đâu vậy?”

“Anh cho cậu ấy một tài khoản để xuống sông bạc chơi rồi.”

“Mình chưa về liền hả?”

Anh chậm rãi tiến sát bên tôi, dáng điệu nguy hiểm như mọi khi. Nếu không phải do cái tướng đi của anh đáng tóa ra một vẻ gọi tình chết người thì chắc tôi đã sợ phát khiếp. “Em đang tới tháng hả?”

Tôi gật đầu.

“Vậy thì anh sẽ yêu cái miệng của em.”

Tôi nhướn mày. “Vậy cũng được hả?”

“Được chứ.” Anh cong môi. “Nhưng mà cưng đừng lo. Anh sẽ ưu tiên giải quyết cho em trước.”

Anh nổi ồ ồ bế thốc tôi lên, lao vào phòng, nằm đè lên nhai trên giường. Tôi thở gấp khi môi anh nghiến chặt, bị cuốn đi trong niềm đam mê dưới sức nặng của cái cơ thể mà tôi yêu dấu. Mùi hương thơm tho làm sao. Làn da ấm áp làm sao.

“Em nhớ anh.” Tôi rên lên, quấn lấy anh trong đôi tay và giữa hai chân mình. “Mặc dù nhiều lúc anh rất thấy ghét.”

Gideon làu bàu. “Em mới là cái người làm anh điên tiết nhất.”

“Ai biểu anh chọc giận em trước. Em không phải vật sở hữu của anh. Anh không thể...”

“Em là cả anh.” Anh cắn mạnh vào tai khiến tôi đau nhói phải thét lên. “Và anh có thể làm vậy!”

“Nếu vậy thì anh cũng là của em. Em cũng làm vậy được!”

“Thì em làm rồi đó. Em có biết công việc của anh khó khăn như thế nào khi người ta không thể đến gần anh trong vòng một mét không?”

Tôi hơi khựng lại. Tôi đã ra ác ý quy định “một mét” ấy cho anh đối với tất cả phụ nữ.

“Ai mà cần phải tới gần anh như vậy, mà để làm gì?”

“Để chỉ ra những chỗ quan trọng trong bản thiết kế anh đang xem, hay để cùng xuất hiện trong camera của một cuộc họp trực tuyến. Vì em mà những công việc đó trở nên vô cùng khó khăn.”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn xuống mặt tôi. “Trong khi anh phải làm việc, còn em thì đang đi chơi.”

“Em không cần biết. Em làm được thì anh cũng làm được.” Nhưng tôi thầm thỏa mãn vì thấy Gideon cũng phải khổ sở như mình.

Anh đưa tya xuống. “Chắc chắn là em sẽ không được bình đẳng tuyệt đối trong mối quan hệ này đâu.”

“Còn lâu mới không được.”

Hông anh đã nằm gọn giữa hai chân tôi. Anh đu người, chà xát cái phần căng cứng vào tôi.

“Không, không được.” anh lặp lại giữ tôi lại.

Rồi anh xoay hông đổi tư thế. Đường may trên chiếc quần jean của anh ở vào đúng cái thế khẩy động còn thêm muốn có anh luôn chực trào tống tôi.

Máu tôi sôi lên vì thèm khát. “Đừng làm như vậy nữa. Anh làm vậy là em không suy nghĩ được gì hết.”

“Vậy thì đừng có nghĩ nữa. Hãy lắng nghe thôi, Eva. Con người anh và những thứ anh có luôn biến anh thành mục tiêu của phụ nữ. Em biết mà, em biết sống với sự giàu có và sức hút của nó là như thế nào mà.”

“Anh chàng ở quầy rượu không phải là một mối đe dọa.”

“Chưa chắc.”

Tôi phát cáu. Sự thiếu tin tưởng không thêm giấu giếm làm tôi khó chịu, công thêm việc anh không chịu chia sẻ những bí mật mà anh đang ôm ấp, còn tôi thì cứ phải chấp nhận chuyện đó.

“Bỏ em ra.”

“Anh thích như vậy hơn.” Anh giật mạnh hông, lại cọ sát vào tôi.

Tôi xô anh ra, nhưng không được vì anh nặng quá. “Không thích đâu, em đang giận anh lắm.”

“Em chắc không?”

Anh quá tự mãn, khiến tôi càng tức hơn. Vì không thể quay đi, tôi nhắm mắt lại để không nhìn anh nữa. Anh chẳng thèm quan tâm, vẫn tiếp tục uốn người đẩy vào tôi. Cái lớp quần áo ngăn cản ở giữa, cùng với việc chúng tôi chỉ đang vờ nhau giúp tôi nhìn rõ hơn những chuyển động tuyệt vời của cơ thể anh.

Gideon rất biết làm tình.

Anh không phải chỉ di chuyển bên trong một người đàn bà, mà anh còn cho cô ta niềm vui tận hưởng, khám phá những sự va chạm tưởng như bất tận. Những khi run rẩy với tất cả tâm trí bị choáng ngợp bởi niềm sung sướng, tôi đã không cảm nhận được tài năng này. Còn bây giờ tôi thấy rất rõ.

Tôi cố gắng chống chơi cợt khoái cảm, nhưng cũng không kiềm nổi tiếng rên.

“Thấy không cưng?” anh ngọt ngào. “Thấy em làm anh căng như thế nào chưa? Rm thấy em gây ra chuyện gì chưa?”

“Anh dám dùng chuyện này để trừng phạt em hả?” tôi trách móc, hai góc chân lún sâu xuống nệm giường.

Im lặng một thoáng, rồi đôi môi anh mân mê trên cổ tôi, cơ thể nhấp nhô khi anh bắt đầu làm tình với tôi qua lớp quần áo.

“Anh đâu có giận, cưng.”

“Sao cũng được. Anh ăn hiếp em.”

“Còn em thì làm anh phát điên. Em có biết khi anh phát hiện ra việc em làm thì chuyện gì xảy ra không?”

Tôi nhìn anh qua đôi mắt nhắm hờ. “Chuyện gì?”

“Anh cương cứng.”

Tôi trợn mắt.

“Ngay nơi công cộng, rất đáng xấu hổ.” Anh nâng ngực tôi trong bàn tay, mân mê. “Anh phải trốn khỏi một cuộc họp để chờ cho nó qua. Anh bị kích thích khi em chọc tức anh, Eva.” Giọng anh nhỏ hơn, thậm chí ham muốn. “Khiến cho anh muốn làm tình với em, thật lâu.”

“Chúa ơi.” Hồng tôi nẩy lên, cơn khoái cảm gần như cực điểm”

“Và bởi vì không thể.” Anh gầm gừ, “nên anh sẽ làm cho em trước, sau đó để em đáp trả.”

Tôi bật tiếng rên, sung sướng khi nghĩ đến việc làm anh thỏa mãn. Chúng tôi luôn hòa hợp trong tình dục.

“Đúng rồi cưng.” Anh thì thầm, “Cứ vậy nhé. Chúa ơi, em gợi tình quá.”

“Gideon.” Tôi vuốt ve lưng anh, cơ thể cong lên để áp sát vào anh. Rồi tôi nghe mình thốt lên một tiếng rên dài, mọi căng thẳng vỡ òa, giải tỏa.

Anh hôn tôi, như uống lấy những âm thanh tôi đang phát ra khi rung mình, tay giữ chặt tóc anh.

Rồi anh lăn vòng qua, để tôi lên trên. “Cưng ơi!”

Tôi bò xuống giường, háo hức không kém, cầm lấy anh trong tay.

Gideon kéo một cái gối ra sau đầu, rên lên khe khẽ. Tôi nhìn vào mắt anh khi đưa tay sâu hơn.

“Đúng rồi.” Anh rít lên. “Eva ơi, anh muốn...”

Tôi hít thật sâu mùi hương anh, cảm nhận phần da thịt mềm mại nóng hổi của anh. Tôi sẽ cho anh toại nguyện.

“Ôi chúa ơi.” Anh nhìn tôi bằng ánh mắt gợi cảm tằm tối. “Anh thích cái cách em làm vậy, tham lam y như không bao giờ đủ.”

Đúng vậy. Không bao giờ là đủ. Niềm sung sướng của anh có ý nghĩa quá lớn đối với tôi, bởi nó cùng chân thực và sống động. Với anh, tình dục luôn có phương pháp và được tính toán, nhưng anh đã không thể áp dụng điều đó với tôi vì anh ham muốn tôi đến mức điên cuồng không giải thích được. Chỉ hai ngày thiếu vắng tôi thôi, anh đã trở nên... đang dở.

Tay tôi nắn bóp nhẹ nhàng, cảm nhận từng mạch máu dưới làn da mềm mại. Một gân thanh rời rạc thốt lên từ cổ họng Gideon, rồi lưỡi tôi chạm phải sự ẩm ướt có vị mặn mặn. Anh sắp chịu hết nổi, mặt ửng hồng, hơi thở gấp gáp dồn dập. Mồ hôi thấm ướt lông mày, tôi cũng bị kích thích không kém gì anh. Anh giờ hoàn toàn là của tôi, trong đầu chỉ còn duy nhất một khát khao được lên đỉnh, miệng tôi lẩm bẩm yếu ớt về những gì anh sẽ làm với tôi trong lần sau.

“Đúng rồi, cưng. Hãy làm cho anh ra vì em đi.” Cổ anh rướn cao lên, hơi thở như sắp vỡ tung trong lồng ngực. “Khỉ thật!”

Rồi Gideon lên đỉnh, cũng như tôi, mãnh liệt và dữ dội. xong anh cuộn người lại, kéo tôi vào ôm siết trong lồng ngực mình. Anh ôm tôi như vậy thật lâu. Tôi nằm yên lắng nghe nhịp tim anh chậm dần lại, hơi thở đều đặn bình thường.

Mãi một lúc sau, anh mới cất lời thì thầm trên tóc tôi. “Cảm ơn em. Anh cần như vậy.”

Tôi mỉm cười rồi rúc vào ngực anh. “Rất sẵn lòng, cưng cưng.”

“Anh nhớ em lắm.” anh dịu dàng, chạm môi vào lông mày tôi. “Nhiều kinh khủng. Và không phải chỉ vì cái này.”

“Em hiểu.” hai đứa tôi đều cần sự gần gũi về thể xác, cần những va chạm điên cuồng và những cơn khoái cảm để giải tỏa bớt cái cảm xúc choáng ngợp, hoang dại khi ở bên nhau. “Tuần sau bố em sẽ bay sang thăm em.”

Anh ngẩng lên nhìn tôi chế giễu. “Em phải báo anh cái tin đó trong lúc anh vẫn chưa mặc quần áo tử tế hả?”

Tôi cười lớn. “Thấy giống như bị phụ huynh bắt quả tang không?”

“Khỉ thật.” anh hôn lên trán tôi rồi nằm ngửa ra, sửa sang lại quần áo. “Em muốn buổi gặp đầu tiên như thế nào? Đi nhà hàng hay ăn ở nhà? Nhà em hay nhà anh?”

“Em sẽ nấu ở nhà em.” Tôi duỗi người, vuốt cái áo thun thẳng lại.

Anh gật đầu, thay đổi thái độ. Người tình dễ chịu, thỏa mãn mới ban nãy lập tức bị thay thế bởi người đàn ông mặt lạnh như tiền xuất hiện rất thường xuyên gần đây.

“Anh có muốn làm gì khác không?” tôi hỏi.

“Không. Anh cũng nghĩ đó là ý hay. Như vậy bố em sẽ thoải mái hơn.”

“Còn anh có thoải mái không?”

“Có chứ.” Anh chống cằm lên một tay, tay kia vuốt tóc khỏi trán tôi. “Nếu có thể thì anh muốn tránh phô trương về tiền bạc trước mặt ông.”

Tôi hít sâu. “Đúng là em chưa nghĩ tới chuyện đó. Em chỉ nghĩ là nếu nấu nướng ở nhà em thì em sẽ thoải mái bày bữa hơn thôi. Anh nói cũng đúng. Nhưng sẽ không sao đâu, Gideon. Chỉ cần bố thấy tình cảm của anh dành cho em thì ông sẽ yên tâm thôi.”

“Anh quan tâm chuyện bố em nghĩ gì bởi vì nó quan trọng đối với em. Nếu ông không thích anh và chuyện đó làm ảnh hưởng mối quan hệ của mình...”

“Chuyện đó chỉ xảy ra khi anh muốn vậy thôi.”

Anh gật đầu cụt ngắn làm tôi không yên tâm lắm. Đa số đàn ông đều lo lắng khi lần đầu gặp bố mẹ bạn gái, nhưng Gideon thì khác. Anh không có vẻ gì bối rối cả. Vẫn tỉnh như thường. Tôi chỉ muốn anh và bố tự nhiên thoải mái khi gặp nhau, chứ không phải căng thẳng hay có tâm lý tự vệ.

Tôi chuyển đề tài. “Anh giải quyết công việc ở Phoenix chưa?”

“Xong rồi. Một trong số những người quản lý dự án phát hiện vài bất thường trong sổ sách, cô ta làm rất đúng khi yêu cầu anh phải điều tra kỹ càng. Anh không bao giờ dung thứ cho thói biến thủ.”

Tôi cau mày, nghĩ tới chuyện cha anh đã lừa gạt của nhà đầu tư bao nhiêu là tiền trước khi tự tử. “Dự án gì vậy?”

“Khu nghỉ dưỡng có sân gôn.”

“Nào là hộp đêm, khu nghỉ dưỡng, căn hộ cao cấp, rồi rượu vodka, sòng bạc... và cả một chuỗi phòng tập để giữ gìn sức khỏe mà hưởng thụ cuộc sống hả?” tôi xem trên trang web của ci biết anh còn có công ty phần mềm và thiết kế trò chơi nữa, chứ kể đang xây dựng mạng truyền thông xã hội riêng cho giới trẻ ở thành thị. “Anh tính làm vua trong lĩnh vực hưởng thụ hả?”

“Vua chúa gì?” anh trợn mắt vẻ khôi hài. “Tâm trí cậu anh dành hết cho việc tôn thờ em thôi.”

“Sao anh giàu được như vậy?” Tôi buột miệng hỏi, do trong lòng cứ bứt rứt vì lời nói bóng gió của Cary về chuyện Gideon còn quá trẻ trong khi tích lũy được một tài sản khổng lồ như vậy.

“Thì anh cũng có như cậu ăn chơi hết, nên sẵn sàng trả tiền để được có đặc quyền trong mấy chuyện đó.”

“Ý em không phải vậy. Em thắc mắc là anh bắt đầu ci như thế nào. Làm sao anh có vốn để khởi nghiệp?”

“Anh chơi xì dách.”

Tôi chớp mắt. “Cờ bạc? anh giỡn hả?”

“Không giỡn.” anh cười rồi ôm tôi chặt hơn.

Nhưng tôi vẫn không hình dung ra Gideon là người bài bạc. Qua người chồng thứ ba của mẹ, tôi học được một điều là cờ bạc có thể trở thành một căn bệnh âm thầm và hiểm ác làm người ta mất hết tự chủ. Tôi không tin một người thích kiểm soát và cứng nhắc như Gideon lại thấy mấy cái trò chơi may rủi đó có gì hấp dẫn.

Rồi tôi chợt hiểu ra. “Thì ra là anh đếm bài.”

“Hồi xưa lúc anh còn chơi thôi.” Anh thú nhận.

“Giờ anh nỏ rồi. Mấy tay cờ bạc quen biết hồi xưa đối với anh cũng chỉ là công cụ giống như tiền anh được trên sòng bài vậy thôi.”

Tôi cố tiếp thu chuyện đó, thấy hơi khó tin, nhưng rồi cũng tạm chấp nhận. “Nhớ nhắc em không được đánh bài với anh nha.”

“Đánh bài cởi đồ vui đó.”

“Vui cho anh thôi.”

Anh nheo mắt. “Em cũng vui mà. Em biết mỗi lần thấy em khỏa thân là anh sẽ bị làm sao mà.”

Tôi nhìn xuống bộ đồ còn nguyên trên người mình. “Và cả lúc em không khỏa thân cũng vậy.”

Gideon cười tươi rói, k ngại ngần gì hết.

“Giờ anh còn cờ bạc không?”

“Mỗi ngày. Nhưng không phải trong việc làm ăn mà là với em.”

“Với em? Với mối quan hệ của mình hả?”

Ánh mắt anh bỗng nhiên dịu dàng triu mến làm cổ tôi hơi nghẹn. “Em là cái rủi ro lớn nhất của anh.” Môi anh chạm nhẹ lên môi tôi. “Mà cũng là phần thưởng lớn nhất.” Khi trở lại làm việc sáng thứ Hai, tôi có thể cảm nhận mọi thứ lại trở về như cũ giống trước khi Corinne xuất hiện. Tôi và Gideon phải tìm cách thích nghi với chu kỳ phụ nữ của tôi, một chuyện mà cả hai đứa đều chưa từng gặp phải trong những mối quan hệ trước đây. Bầy giuờ tình dục là cách mà Gideon thể hiện cảm xúc. Những gì không nói được bằng lời, anh nói qua cơ thể mình, và ham muốn thể xác là cách anh biểu hiện lòng chung thủy với anh, là thứ giúp anh cảm nhận được mối gắn kết giữ hai đứa.

Cho dù tôi có thể nói yêu anh cả ngàn lần đi nữa, và mỗi lần nói ra đều làm anh rung động, thì chỉ có sự dâng hiến về thể xác mới giúp anh thấy được sự tin tưởng của tôi với anh, một sự tin tưởng có ý nghĩa rất lớn khi xét tới quá khứ mà tôi đã trải qua.

Như anh từng nói, anh đã nghe câu “em yêu anh” không ít lần, nhưng chưa bao giờ tin bởi anh biết nó không bao hàm lòng tin và tính trung thực. Với anh câu nói đó không có ý nghĩa gì nhiều thế nên anh không nói với tôi. Tôi cố gắng che giấu sự tổn thương của mình khi anh làm vậy, bởi tôi biết muốn ở bên anh tôi buộc phải làm quen với những điều này.

“Chào buổi sáng, Eva.”

Tôi nhìn lên thấy Mark đã đứng ở chỗ tôi, nụ cười hơi tinh uáy như thường lệ. “Khi nào anh sẵn sàng thì mình thảo luận tiếp nhé.”

“Cà phê trước đã. Em uống thêm ly nữa không?”

Tôi cầm lấy cái ly đã cạn, đứng lên. “Đương nhiên rồi.”

Cả hai tiến về phòng lấy nước.

“Em hơi râm nắng thì phải.” Mark liếc nhìn tôi, nói.

“À phải, em có phơi nắng một chút hồi cuối tuần. Ngồi ở một chỗ không làm gì hết cũng hay. Thật ra em nghĩ đó là một trong số những thứ em thích làm.”

“Anh ganh tị quá. Steven chả bao giờ chịu ngồi một chỗ lâu. Lúc nào cậu ấy cũng kéo anh đi đâu đó để làm cái gì đó.”

“Anh chàng ở chung nhà với em cũng vậy. Nhìn anh ta chạy tới chạy lui mà phát mệt.”

“À. Suýt nữa thì quên.” Mark nhường tôi bước vô trước. “Shawna có nhờ anh nhắn em. Con bé có vé đi xem ban nhạc rock nào đó biểu diễn, hỏi em có muốn đi không.”

Tôi nhớ tới cô nàng bồi bàn tóc đỏ quăn rũ mình gặp hôm trước. Shawan là em gái cậu Steven, bạn trai lâu năm của Mark. Hai người gặp nhau lúc học đại học và yêu nhau tới giờ. Tôi rất thích tính cách của Steven, nên tôi nghĩ mình cũng sẽ thích Shawna.

“Anh có phiền khi em liên lạc với cô ấy không?” tôi thấy nên hỏi trước bởi vì dù sao đi nữa cô tay cũng coi như em dâu của Mark, mà Mark lại là sếp tôi.

“Dĩ nhiên là không rồi. Đừng có lo, không có gì kỳ đâu.”

“Vậy tốt quá.” Tôi cười, hy vọng sẽ có thêm một người bạn gái ở ny. “Cảm ơn anh.”

“Trả ơn anh bằng một ly cà phê đi.” Anh lấy một cái ly ra đưa cho tôi. “Anh nghĩ em pha ngon hơn anh.”

Tôi nhìn anh. “Bố mẹ em hay nói như vậy.”

“Vậy chắc đúng rồi đó.”

“Hoặc có thể chỉ là một chiêu nịnh nọt mà đàn ông hay xài khi nhờ vả thôi.” Tôi cãi. “Anh với Steven phân công nhau pha cà phê thế nào?”

“Chả cần phải phân công. Có một tiệm Starbucks ngay đầu ngõ.”

“Em chắc chắn như vậy là ăn gian, nhưng bây giờ em chưa nạp đủ và phê để chỉ ra cụ thể là như thế nào?”

Tôi đưa Mark ly cà phê nóng hổi. “Chắc em cũng không nên nói cái ý tưởng vừa mới nghĩ tới luôn.”

“Nói thử coi. Nếu thật sự rất tệ thì anh sẽ dùng để chọc em cả đời.”

“Trời đất, cảm ơn trước nha.” Tôi cầm ly cà phê bằng hai tay. “Liệu mình có nên tiếp thị cà phê mùi việt quất giống một loại trà không? Kiểu bỏ trong một cái cốc uống trà nhỏ có in hoa văn màu mè, để trên đĩa vàng, có thể thêm một hai cái bánh với một ít kem bên cạnh. Làm giống như một bữa ăn nhẹ cao cấp buổi chiều vậy. Rồi mời một anh chàng người Anh đẹp trai rạng rỡ nhâm nhi chẳng hạn.”

Mark mím môi suy nghĩ. “Anh thích ý tưởng đó. Thử bàn với bên phòng sáng tạo coi sao.”

“Sao con không nói với mẹ là con đi vegas hả?”

Tôi thầm thở dài trong bụng, chính lại ông nghe điện thoại khi mẹ tôi cất lên cái giọng bực tức lo lắng đó. Tôi vừa về tới bàn thì điện thoại đã reo. Mà tôi nghĩ nếu kiểm tra hộp thư thoại chắc thế nào cũng phải có hai ba tin nhắn của bà. Mẹ tôi mà lo lắng chuyện gì rồi sẽ không bao giờ yên. “Chào mẹ. Con xin lỗi, con cũng định lát nữa sẽ gọi điện rồi hẹn gặp mẹ luôn.”

“Mẹ thích vegas lắm.”

“Vậy hả?” tôi cứ tưởng bất cứ cái gì có chút liên quan tới cờ bạc mẹ đều ghét hết chứ. “Con đâu có biết.”

“Thì con đâu có thêm hỏi.”

Giọng nói của mẹ nghe vẻ buồn làm tôi nhăn mặt. “Con xin lỗi mà.” Tôi nói lại lần nữa. Từ nhỏ tôi đã biết xin lỗi liên tục là cách hiệu quả với mẹ. “Tại con muốn có ít thời gian với Cary. Nếu mẹ muốn thì mình có thể lên kế hoạch mai mốt đi vegas chung.”

“Vậy thì vui quá còn gì. Mẹ thích đi chơi với con, Eva à.”

“Con cũng thích như vậy.” tôi nhìn qua tấm hình mẹ chụp với dương Stanton để trên bàn. Mẹ tôi rất đẹp. Bà thuộc kiểu phụ nữ luôn toát lên một vẻ mong manh yếu đuối mà đàn ông không bao giờ cưỡng lại được. Đúng là bà khá là dễ vỡ, nhưng mặt khác lại không phải dễ ăn hiếp. Không ai lợi dụng được mẹ cả, và bà luôn có cách điều khiển đàn ông.

“Con có hẹn ăn trưa với anh chưa? Hay để mẹ đặt bàn rồi qua đón con nhé.”

“Con rủ thêm một đồng nghiệp được không?”

Sáng nay Megumi rủ tôi đi ăn trưa, hứa hẹn sẽ chiêu đãi tôi bằng câu chuyện hẹn hò của cô ta.

“Ôi không sao, mẹ cũng muốn gặp gỡ đồng nghiệp của con.”

Tôi mỉm cười sung sướng. Đúng là mẹ hay làm tôi tức điên lên, nhưng điều yếu nhất của bà lại chính là yêu thương tôi quá mức. Tình thương đó cộng với tình trạng thần kinh không ổn định của bà đôi khi trở thành một khuyết điểm làm người khác phát cáu, nhưng suy cho cùng cũng xuất phát từ mục đích tốt mà thôi. “Vậy mẹ đón tụi con lúc mười hai giờ nhé. Nhưng con chỉ được nghỉ trưa một tiếng thôi, nên phải ăn cái gì gần gần và nhanh nhanh nha.”

“Cứ để mẹ lo. Mẹ mong gặp con quá.”

Mẹ tôi và Megumi làm quen rất nhanh chóng. Tôi nhận ra cái ánh mắt của Megumi ngay, vì bao nhiêu năm nay tôi đã từng thấy nó trên mặt của biết bao nhiêu người khi lần đầu tiên gặp mẹ. Monica Stanton là một nhan sắc tuyệt vời, kiểu vẻ đẹp cổ điển mà ai cũng phải dừng mắt thật lâu vì nó quá hoàn hảo. Thêm vào đó cái ghê bành màu tím bà đang ngồi càng làm nổi bật mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh.

Ngược lại mẹ tôi cũng rất thích gu thời trang của Megumi. Nếu tôi thường chọn quần áo kiểu cổ điển hay tiện lợi, thì Megumi lại thích phối hợp màu sắc và kiểu dáng lạ và độc đáo, giống y như cách bài trí một quán cà phê thời thượng ở gần trung tâm Rockefeller. Mà mẹ đưa hai đứa tới.

Quán này khiến tôi liên tưởng tới. “Alice lạc vào xứ thần tiên” với những mọi thứ có hình dáng vô cùng độc đáo, được mạ vàng hay phủ bởi mấy tấm vải nhung có màu sắc sặc sỡ. Cái ghế Megumi đang ngồi có lưng ghế uốn éo đến thái quá, còn chiếc ghế bành của mẹ tôi thì có bốn chân hình đầu thú.

“Mình đang cố nghĩ xem anh ta có gì không ổn.” Megumi kể tiếp. “Để mình nói cho nghe, một người tuyệt như vậy không có lý do gì phải chịu đựng mấy vụ hẹn hò mai mối đúng không?”

“Cũng không phải chịu đựng gì đâu.” Mẹ tôi phản đối. “Cô nghĩ anh ta cũng đang tự hỏi sao lại may mắn tìm được con đó.”

“Cảm ơn cô.” Megumi cười toe toét. “Anh chàng hấp dẫn lắm. Không phải giống như Gideon Cross, nhưng cũng coi như đẹp trai.”

“À mà Gideon thế nào rồi?”

Tôi biết mẹ tôi không có hỏi chơi. Bà đã biết là tôi kể với Gideon về chuyện Nathan, và rất khó chịu về chuyện đó. Mẹ cho rằng chuyện xảy ra dưới mái nhà của mình mà bà không biết là vô cùng nhục nhã, và thấy mình có lỗi lớn nhất, dù sự thực hoàn toàn không phải vậy. Lúc đó mẹ không biết là vì tôi giấu. Tôi bị Nathan hăm dọa nên không dám kể với ai. Vậy mà mẹ vẫn lo lắng chuyện Gideon biết. Tôi mong một ngày nào đó bà sẽ hiểu Gideon cũng như tôi, không trách móc gì bà hết.

“Anh ấy phải làm việc rất nhiều.” tôi trả lời, “mẹ biết rồi đó. Từ lúc hai đứa quen nhau con chiếm khá nhiều thời gian của anh ấy, nên giờ anh ấy phải làm bù.”

“Con xứng đáng được như vậy mà.”

Tôi nhả một ngụm nước lớn để củng cố lại cái thôi thúc muốn nói với mẹ là bố sắp tới ny. Tôi biết mẹ sẽ trở thành đồng minh của tôi trong việc thuyết phục bố tin vào tình cảm của Gideon đối với tôi, nhưng nếu vì vậy mà nói ra chuyện ông tới đây thì thật là ích kỷ. Tôi không biết mẹ sẽ phản ứng ra sao, nhưng nhiều khả năng bà sẽ bị căng thẳng, mà chuyện đó sẽ khiến mọi người xung quanh phải khổ sở. Vì lý do gì đó không biết, mẹ muốn cắt đứt tất cả mọi liên lạc với bố. Từ lúc đủ lớn để bắt đầu hiểu chuyện, tôi cứ thắc mắc không biết làm cách nào mà mẹ lại xoay sở để có thể tránh không gặp gỡ hay nói với bố một câu nào.

“Hôm qua mẹ thấy hình của Cary bên hông một chiếc xe buýt.”

“Vậy hả mẹ?” tôi ngồi thẳng dậy. “Ở đâu vậy?”

“Trên đường Broadway. Hình như là quảng cáo quần jean thì phải.”

“Cháu cũng thấy bằng quảng cáo đó.” Megumi nói. “Thật ra thì cháu cũng không để ý anh ta đang mặc cái gì trên người nữa. Anh chàng nhìn rất khá.”

Nghe tới đó tôi không khỏi mỉm cười. Mẹ tôi rất hay bày tỏ rõ ràng sự ngưỡng mộ đối với đàn ông. Đó cũng là một trong những lý do khiến bọn họ ai cũng thích bà, vì bà làm cho họ hạnh diện. Megumi có vẻ khá thích hợp để gia nhập “câu lạc bộ” này của bà.

“Anh chàng đang bắt đầu được nhớ mặt ra khi đi ra đường rồi đó.” Tôi mừng thầm là lần này lý do không phải vì mấy bài báo lá cải trên mạng mà anh xuất hiện cùng với tôi. Đối với cánh săn tin thì chuyện bạn gái của Gedion Cross sống chung nhà với một nam người mẫu đẹp trai cũng giống như là mỏ vàng vậy.

“Đương nhiên rồi.” Mẹ tôi hơi trách móc. “Không phải trước giờ con luôn tin vậy sao?”

“Con luôn mong như vậy.” Tôi khẳng định. “Nhưng thực tế đáng buồn là người mẫu nam lúc nào cũng có ít việc làm hơn người mẫu nữ.” Dù vậy tôi vẫn cầu mong Cary sẽ có cách vượt qua mọi khó khăn. Nếu không chắc anh sẽ rất khó chấp nhận. Xưa nay anh luôn đầu tư rất nhiều vào ngoại hình của mình, nên sẽ không cho phép mình thất bại. Tận đáy lòng tôi luôn lo sợ một ngày nào đó chính cái nghề nghiệp này sẽ trở thành một nỗi ám ảnh mà cả anh và tôi đều không chịu đựng nổi.

Mẹ tôi nhả nặn nhấp một hộp nước khoáng. Dù đặc sản của quán là thức uống pha từ ca cao, bà vẫn cẩn thận không vượt quá tiêu chuẩn ca-lo-ri tiêu thụ ột bữa ăn. Tôi thì cầu thả hơn, gọi phần súp với bánh mì kẹp, cả một món tráng miệng mà sẽ khiến tôi phải chạy bộ thêm một tiếng đồng hồ nữa so với bình thường. Tôi tự nhủ mình đang tới tháng, tức là thời kỳ mà tôi cho là được ăn sô cô la thoải mái nên được phép hưởng thụ một chút.

“Vậy chấy có định gặp anh chàng đó lần nữa không?” mẹ tôi mỉm cười quay qua Megumi.

“Cháu hi vọng vậy.”

“Cưng ơi, mấy chuyện đó đừng có phó thác ạy rùi.”

Tôi ngồi tựa hẳn ra ghế khi bà bắt đầu giảng giải về kinh nghiệm đối phó với đàn ông. Mẹ tôi tuyệt đối không tin tưởng là mỗi người phụ nữ đều xứng đáng được một người đàn ông giàu có say mê, và đây là lần đầu tiên trong đời bà không còn tìm mọi cách mai mối cho tôi. Dù rất lo lắng khi giới thiệu Gedion với bố, tôi chưa bao giờ mấy may nghĩ tới phải ứng của mẹ về chuyện Gedion. Vì hai lý do khác nhau, tôi và mẹ đều nghĩ anh là người tình lý tưởng cho tôi.

“Mẹ bồ tuyệt quá.” Megumi nói khi bà đi vô toilet để sửa sang lại trước khi ra về. “Mà hên là bồ cũng đẹp như mẹ bồ nhé, chứ mình nghĩ con gái mà có mẹ đẹp hơn chắc bực bội lắm ha.”

Tôi cười lớn. “Mai mốt mình sẽ rủ bồ đi chung tiếp. Bồ với mẹ mình hợp nhau đó.”

“Vậy thì thích quá.”

Tối giờ về, tôi nhìn ra Clancy với chiếc xe ngoài lề đường, tự nhiên muốn đi bộ để tiêu bớt bữa ăn trưa khổng lồ vừa rồi. “Con muốn đi bộ.” tôi nói với mẹ và Megumi. “Hôm nay con ăn nhiều quá, hai người cứ đi xe đi nha.”

“Mình đi với bồ.” Megumi nói. “Trời hơi nóng, nhưng mình vẫn muốn có không khí trong lành một chút. Máy lạnh trong văn phòng làm da mình khô hết rồi.”

“Mẹ cũng đi chung luôn.”

Tôi nhìn đôi giày cao gót của mẹ đầy nghi ngờ. Mà thật ra lúc nào bà cũng mang giày cao gót mà. Đối với bà đi bộ trên hai gót giày nhọn chắc cũng không khác gì tôi đi giày đế bằng.

Chúng tôi đi bộ về Crossfire theo đúng tốc độ “chuẩn” của Manhattan, tức là nhanh và đều. Dù phải liên tục tránh người đi ngược chiều, nhưng có mẹ tôi đi trước thì chuyện đó tự nhiên dễ như không. Tất cả đàn ông đều tự động dạt ra hai bên nhường đường, xong ngoái nhìn theo bà ngưỡng mộ. Trong bộ đầm anh lơ đơn giản mà gợi cảm, bà như con gió mát thổi qua buổi trưa oi bức.

Chúng tôi vừa quẹo qua khúc quanh trước khi tới Crossfire thì mẹ tôi bỗng khựng lại đột ngột làm tôi và Megumi đâm sầm vào lưng bà. Như vấp phải cái gì, mẹ lão đảo ngã chúi ra phía trước, may mà tôi vừa kịp giữ khuỷu tay đỡ bà khỏi té.

Tôi nhìn xuống đất coi mẹ vấp trúng cái gì, nhưng trên mặt đường trống trơn. Lúc ngược lên, tôi thấy bà bàng hoàng nhìn về phía Crossfire.

“Chúa ơi, mẹ!” Tôi kéo mẹ ra khỏi dòng người đang đi. “Mặt mẹ trắng bệch ra vậy? Mẹ say nắng hả? Có chóng mặt không?”

“Cái gì?” Mẹ tôi đưa tay lên cổ, hai mắt vẫn mở to nhìn chăm chăm về hướng đó.

Tôi cố nhìn theo ánh mắt bà để xem đó là cái gì.

“Cô đang nhìn cái gì vậy?” Megumi hỏi, cũng nhíu mày nhìn theo xuống phố.

“Thưa bà Stanton.” Clancy đã ra khỏi xe chạy tới. Nãy giờ anh vẫn lái xe cách chúng tôi một khoảng an toàn. “Bà có sao không?”

“Bạn có nhìn thấy...?” Mẹ lên tiếng hỏi, nhìn sang Clancy.

“Thấy cái gì hả.” tôi lo lắng hỏi. Cái cách Clancy đưa ánh mắt chuyên nghiệp và rất tập trung nhìn dọc con phố khiến tôi hơi lạnh sống lưng.

“Để tôi đưa mọi người về.” Clancy nói nhỏ.

Thật ra chỉ còn qua đường này nữa thôi là tới cửa chính của tòa nhà, nhưng giọng nói quả quyết của Clancy khiến không ai dám cãi. Cả ba leo lên xe, mẹ tôi ngồi ghế trước.

“Chuyện hồi nãy là sao vậy?” Khi hai đứa đã vô tới sảnh tòa nhà. Megumi hỏi. “Mẹ bỗng giống như mới gặp ma hay sao đó.”

“Mình cũng chả hiểu nữa.” Tự nhiên tôi thấy như muốn bệnh.

Rõ ràng có thứ gì đó làm mẹ tôi kinh sợ. Ngày nào chưa tìm ra nguyên nhân thì ngày đó tôi sẽ không để yên

29. Chương 29

Lưng tôi đập mạnh xuống sàn, hai buồn phổi đau nhói. Toàn thân ê buốt, tôi chớp mắt nhìn lên trần nhà, cố lấy lại hơi thở.

Gương mặt Parker Smith hiện ra. “Em đang phí thời gian của anh đó. Nếu đã đi tập thì phải tập trung. Tập trung tuyệt đối chứ không được để tâm trí ở tận đâu đâu nữa.”

Tôi nắm tay để anh đỡ đứng dậy. Xung quanh là hơn chục học viên khác của Parker đang hăng say với môn Krav Maga. Căn phòng tập ở Brooklyn cực kỳ nhộn nhịp với bao nhiêu là âm thanh và hoạt động liên tục.

Anh nói đúng. Tôi vẫn còn mãi nghĩ ngợi về thái độ kỳ lạ của mẹ tôi lúc về tới Crossfire trưa nay.

“Em xin lỗi.” tôi nói nhỏ. “Em đang nghĩ tới chuyện khác.”

Nhanh như chớp, Parker lao tới chạm vào gối, và vai tôi. “Bộ em tưởng đối thủ của em sẽ chờ em chuẩn bị sẵn sàng rồi mới tấn công hả?”

Tôi cúi người né, tự ép mình phải tập trung. Parker cũng né, ánh mắt cực kỳ cảnh giác. Cái đầu trọc và nước da màu cà phê sữa sáng bóng dưới ánh đèn huỳnh quang. Phòng tập này vốn là một nhà kho cũ bị bỏ hoang do khung hoành kinh tế, cũng một phần bởi địa điểm không tốt. Đó là lý do mẹ và dượng tôi lo lắng đến nỗi cho Clancy đưa đón mỗi lần tôi đi tập. Khu vực này hiện đang có vài dự án tái định cư. Tôi nghĩ đó là dấu hiệu tốt, nhưng mẹ và dượng lại nói như thể tình hình khu này sẽ càng phức tạp hơn.

Tôi chặn được lần tấn công tiếp theo của Parker, rồi phản đòn rất nhanh và mạnh. Tôi cố dẹp hết mọi suy nghĩ ra khỏi đầu cho tới khi về đến nhà.

Khoảng một tiếng sau khi Gedion về, tôi đang trong bồn tắm nước nóng với một lô nến thơm mùi vani xung quanh. Dù tóc vẫn còn ướt cho thấy anh vừa tắm xong ở phòng tập, anh vẫn chui vô bồn với tôi. Lúc anh cởi quần áo, tôi nhìn không chớp mắt.

Gedion bước vô bồn tắm, ngồi xuống sau lưng tôi, kẹp tôi vô giữa hai chân. Anh choàng tay ôm rồi nhấc tôi đặt lên đùi.

“Dựa đi cưng.” Anh thì thầm. “Anh cần cảm thấy em.”

Tôi sung sướng chìm vào vòng tay anh, da thịt cứ thế mềm ra, mong mỏi được anh chạm tới. Tôi khao khát những giây phút này khi cảm xúc mạnh liệt đưa hai đứa tách biệt khỏi thế giới xung quanh. Cũng là những khoảng khắc tôi cảm nhận được tình yêu không nói thành lời của anh.

“Em lại bị bầm dập hả?” anh áp má sát lên mặt tôi.

“Ừ, tại em không tập trung gì hết.”

“Nhớ anh hả?” mũi anh cọ trên vành tai.

“Được vậy cũng đỡ.”

Anh im bật, rồi đổi thái độ. “Nói anh nghe coi em bận tâm vì chuyện gì?”

Tôi thích cái cách anh luôn đoán được tâm trạng tôi và phản ứng rất phù hợp. Tôi cũng luôn cố gắng làm như vậy với anh. Thật sự là để duy trì mối quan hệ giữa hai người vốn đòi hỏi cao về cảm xúc thì sự linh hoạt là rất cần thiết.

Tôi siết chặt tay anh rồi kể chuyện mẹ hồi trưa.

“Em cứ tưởng lúc đó mẹ nhìn thấy bố... Trưa giờ em cứ nghĩ... Anh có hệ thống ghi hình ở khu vực trước tòa nhà mà phải không?”

“Có chứ. Để anh coi thử cho.”

“Tổng cộng chỉ trong vòng mười phút là cùng. Em muốn coi thử coi là cái gì thôi.”

“Rồi, coi như xong”

Tôi ngửa mặt ra sau sau trả ơn anh bằng một nụ hôn. “Cảm ơn anh.”

Gedion đặt môi lên vai tôi. “Cưng à, anh sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì cho em mà.”

“Kể cả kể em nghe về quá khứ của anh hả?” nói xong tôi lập tức tự trách mình khi cảm thấy anh hơi căng thẳng. “Không phải ngay bây giờ.” Tôi vội vàng nói thêm. “Chỉ cần hứa với em là anh sẽ làm thôi.”

“Ngày mai lên văn phòng ăn trưa với anh đi.”

“Lúc đó thì anh kể hả?”

Gedion thở hắt ra. “Eva à!”

Tôi quay đi, buông tay anh ra, thất vọng vì sự né tránh thường lệ. Vịn lên thành bồn tắm, tôi chuẩn bị bước ra, tránh xa người đàn ông đã khiến tôi tưởng là gần gũi nhất trên đời nhưng hóa ra lại vô cùng xa cách. Ở cạnh anh tôi lại đau đầu, vì cứ mỗi lần tôi nghĩ mình khá chắc chắn về một thứ gì đó thì ngay vài giây sau lại phải bắt đầu thấy nghi ngờ về chính điều đó. Lần nào cũng như lần nào.

“Em xong rồi.” tôi lẩm bẩm, thổi tắt một ngọn nến. Một làn khói bay lên, mỏng manh và mơ hồ như chính sự thấu hiểu của tôi về người yêu. “Em đi ra đây.”

“Không được.” tay anh vòng qua ngực giữ tôi lại. Nước chảy tung tóe khắp nơi, hỗn loạn như tâm trạng tôi lúc này.

“Buông em ra, Gedion.” Tôi nắm cổ tay anh kéo ra.

Anh úp mặt vào cổ tôi, ngoan cố. “Rồi, sẽ tới lúc đó, được không em? Chỉ là... không phải bây giờ.”

Tôi hơi ngơ, cảm thấy một chút thỏa mãn khi đoán trước được câu trả lời của anh.

“Tối nay mình đừng nói chuyện đó nữa được không?” anh thì thầm, vẫn không buông tay. “Đừng cãi nhau nữa, anh chỉ muốn ở bên cạnh em thôi. Mình gọi cái gì về ăn rồi coi tivi, rồi ôm nhau nằm ngủ. Được không em?”

Tôi nhận ra có gì đó không ổn nên quay lại nhìn anh. “Anh bị sao vậy?”

“Anh chỉ muốn ở bên cạnh em thôi.”

Nước mắt chực trào vì tôi biết anh vẫn đang giấu tôi rất nhiều chuyện. Hai đứa cứ y như đang dò dẫm đi trong bãi mìn, lúc nào cũng có thể vấp phải những bí mật và những nỗi niềm không thể nói ra.

“Được rồi.”

“Anh muốn được ở bên em mà không phải cãi vã gì hết, Eva à.” Anh vờ vờ ngón tay trên má tôi. “Cho anh được làm vậy nhé, bây giờ thì ôn anh một cái đi.”

Tôi quay lại, thu mình vào giữa hai chân anh, nâng mặt anh trên tay rồi đặt lên môi anh một nụ hôn. Tôi hôn anh dịu dàng, trêu mếu, nâng niu môi anh như đồ sành, làm cho hai đứa quên đi hết mọi chuyện rồi rầm trước mắt.

“Hôn anh đi.” Gedion thì thào, tay đỡ lưng, không ngừng vuốt ve tôi. “Hôn bằng cả trái tim đó.”

“Ừ. Lúc nào cũng vậy mà.” Tôi hứa hẹn.

“Cưng ơi!” anh luồn tay vô mái tóc ướt đẫm, giữ tôi lại rồi bắt đầu một nụ hôn điên dại.

Ăn tối xong, Gedion ngồi tựa lưng lên trên đầu giường, đặt máy tính trên đùi tiếp tục làm việc. Tôi cũng nằm sấp trên giường coi tivi, chân đong đưa nghịch ngợm.

“Em thuộc hết lời thoại của phim này rồi phải không?” anh hỏi để kéo tôi ra khỏi cái màn hình tivi đang chiếu phim Ghostbuster. Trên người Gedion đang mặc mỗi cái quần đùi màu đen.

Tôi rất thích nhìn thấy anh trong bộ dạng thư thái, thoải mái và gần gũi như vậy. Tôi tự hỏi Corinne đã từng thấy cảnh này chưa. Nếu có, hẳn cô nàng cũng đang vô cùng muốn có lại nó. Tôi biết, bởi chính tôi cũng sẽ rất tuyệt vọng nếu bị tước mất đặc ân này.

“Chắc vậy.” tôi thú nhận

“Và em cứ phải đọc to lên mới được hả?”

“Vậy thì có sao không, cục cưng?”

Anh cười, thích thú. “Không sao. Em coi bao nhiêu lần rồi?”

“Một triệu triệu lần thôi.” Tôi quay lại chống hai tay hai chân nhồm dầy. “Nữa không?”

Anh nhướn một bên mắt.

“Anh là keymaster* phải không?” tôi găm gừ, bò tới gần.

* Keymaster: Tên một con ma nhập vào một nhân vật trong phim Ghostbuster.

“Em mà nhìn anh kiểu đó thì em muốn anh là ai cũng được.”

Tôi nheo mắt lại, nhìn anh, thở dồn dập. “Anh có muốn nhập vô thân xác này không?”

Anh nhướn miệng cười, đẹp máy tính qua một bên. “Lúc nào cũng muốn hết.”

Tôi bò lên vòng tay ôm lấy vai anh, thì thào. “Hôn em đi, hơi kẻ đánh cắp thân xác.”

“Lời thoại đâu phải vậy đâu. Mà hôm bữa em nói anh là vua hưởng thụ gì mà. Sao giờ thành kẻ ăn cắp thân xác người khác rồi?”

Tôi bắt đầu chuyển động nghịch ngợm. “Em muốn anh là ai cũng được mà, quên rồi hả?”

Gedion túm lấy tôi rồi ngã đầu ra sau. “Vậy giờ em muốn sao?”

“Anh là của em.” Tôi cắn nhẹ lên cổ anh. “Của riêng em thôi.”

Tôi không thở nổi, ráng hết lên nhưng mũi và miệng bị bịt nghẹt. Chỉ một tiếng rên vụt thoát ra ngoài, còn lại bao nhiêu lời kêu cứu hoảng loạn tắt đi trong lồng ngực.

Tránh ra đi, dừng lại, đừng có đụng vô tôi nữa... Chúa ơi, đừng làm vậy nữa mà....

Mẹ đâu rồi? Mẹ ơi...

Tay Nathan bịt chặt miệng làm môi tôi đau nói. Sức nặng cơ thể hấn đè lên người khiến đầu tôi lún sâu xuống gối. Tôi càng chống cự thì hấn càng hăng tiết, thở hổn hển như con thú, lao tới tìm cách ẩn vào trong tôi. Cái quần lót vẫn còn trên người giúp tôi ngăn cơn đau xe da phải nếm chịu vô số lần trước đây.

Như thể đọc được ý nghĩ đó, hấn rít lên bên tai tôi. “Bây giờ thì chưa đâu, nhưng rồi mày sẽ biết đau là gì.”

Tôi chiết điếng người như bị tạt gáo nước lạnh. Tôi biết giọng nói này.

Gedion. Không!

Tim đập thành thạch hai bên tai, tôi thấy bụng mình quặn thắt, cơn buồn nôn kéo tới dâng lên cuống họng.

Không thể nào diễn tả hết cảm giác bệnh hoạn khi bị chính người mình tin cậy nhất cưỡng bức.

Nỗi sợ hãi xen lẫn với cơn giận dữ dâng trào, trong đầu tôi bỗng vang lên lời Parker khi dạy máy động tác cơ bản.

Và tôi quyết định tấn công người yêu của mình, người có cơn ác mộng vô tình trùng hợp với cơn ác mộng của tôi theo một cách tồi tệ kinh hoàng nhất. Cả hai đứa đều từng bị lạm dụng tình dục, nhưng trong giấc mơ tôi vẫn là nạn nhân, còn anh lại biến thành thủ phạm, hung hãn trả đũa kẻ đã tấn công mình, quyết tâm khiến hấn phải nếm chịu những đau đớn nhục nhã mà anh đã trải qua.

Tay tôi bót lấy yếm hầu buộc anh giật lùi ra một chút, thêm một cú thúc gối lên giữa hai chân đẩy anh bật ngã ra sau. Tôi lăn khỏi giường, rớt bịch xuống sàn nhà rồi lồm cồm bò dậy chạy ra cửa.

“Eva!” Gedion thở hổn hển, dường như đã tỉnh hẳn và biết chuyện gì vừa xảy ra. “Chúa ơi. Eva, chờ đã!”

Tôi phóng ra khỏi cửa chạy nhanh vô phòng khách.

Tôi chui vào một góc tối, ngồi xuống cuộn người lại, hóp lấy không khí, khóc nức lên thành tiếng vọng khắp nhà. Tôi cắn răng chúi xuống đầu gối khi ánh đèn trong phòng ngủ sáng lên, vẫn ngồi yên không nhúc nhích hay nói năng gì khi Gedion bước ra phòng khách một lúc sau đó.

“Eva ơi? Chúa ơi, em có sao không? Anh có... làm em đau không?”

Bác sĩ Petresen gọi đó là chứng rối loạn tình dục bất thường trong giấc ngủ, một biểu hiện của chấn thương nghiêm trọng về tâm lý mà Gedion từng trải qua. Đối với tôi nó đơn giản là cái dạ ngục mà hai đứa đang rất xuống.

Nhìn anh mà tim tôi tan nát. Dáng vẻ tự hào thường trực bị thay bằng vẻ thảm hại, hai vai rụt lại, đầu cúi xuống. Anh đã mặc quần áo, tay xách theo túi đồ, ngừng lại bên quầy bếp. Tôi vừa định mở miệng thì nghe tiếng kim loại rơi xuống mặt đá.

Lần trước tôi đã ngăn không cho anh bỏ đi. Lần này tôi không làm được vậy.

Lần này tôi muốn anh đi.

Tiếng chốt cửa rất khê vang lên trong màn đêm yên ắng. Tôi thấy trong lòng mình có gì đó vừa tắt lịm. Nỗi sợ hãi tuôn ra theo nước mắt. Ngay khi anh vừa đi khỏi, nỗi nhớ đã dâng trào. Tôi không muốn anh ở lại, cũng không muốn anh đi.

Tôi không nhớ mình cứ ngồi như vậy bao lâu trước khi đủ sức đứng lên đi ra sa lông. Tôi lơ mơ nhận ra trời vừa hửng sáng khi nghe văng vẳng tiếng điện thoại di động của Cary reo. Không lâu sau, Cary chạy ào ra phòng khách.

“Eva!” anh lập tôi, ngồi xuống, đặt hai tay lên đầu tôi. “Hắn ta điên Tới mức nào hả?”

Tôi chớp mắt nhìn anh. “Sao?”

“Cross vừa gọi điện, nói đêm qua anh ta lại gặp ác mộng.”

“Không xảy ra chuyện gì hết.” một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má.

“Nhìn em giống như đã có chuyện rồi. Nhìn em...”

Tôi nắm tay anh lại khi anh đứng dậy, miệng bật tiếng chữ.

“Em không sao.”

“Khỉ thật, Eva à, anh chưa bao giờ thấy em như vậy. Anh không chịu được.” rồi Cary ngồi xuống bên cạnh, kéo tôi vào vai anh. “Vậy là quá đủ rồi đó, cắt đứt với hắn đi.”

“Bây giờ em không thể quyết định được.”

“Chứ em còn chờ gì nữa?” Cary nhìn thẳng vào mắt tôi. “Em định chờ tới khi nó từ một chuyện tình không có kết quả thành một vết thương suốt đời luôn hả?”

“Em mà bỏ anh ấy thì anh ấy chẳng còn ai. Em không thể.”

“Đó đâu phải là chuyện của em. Eva à... trời ơi, em đâu phải có trách nhiệm phải cứu vớt hắn ta.”

“Nhưng mà... Anh không hiểu đâu.” Tôi ôm chầm lấy anh, vùi mặt lên vai anh, òa khóc. “Anh ấy cứu em.”

Khi nhìn thấy chìa khóa Gedion bỏ lại bên quầy bếp, tôi nôn thốc nôn tháo, suýt nữa còn không kịp chạy qua bồn rửa.

Sau khi bao tử đã trống trơn, một cơn đau chột xâm chiếm, khủng khiếp đến mức tôi không đứng nổi. Bám vào mép kệ bếp, tôi thở hổn hển, người ướt đầm mồ hôi, òa khóc nức nở, tưởng chừng như mình không thể nào sống thêm năm phút nữa, đừng nói chi là cả ngày. Nói chi là cả đời.

Lần trước Gedion trả chìa khóa lại, hai đứa đã chia tay trong bốn ngày. Tôi không khỏi nghĩ rằng lần này biết đâu chừng là chia tay luôn. Tôi đã làm gì vậy hả trời? Sao tôi không giữ anh lại? Sao tôi lại không nói lời nào khi anh đi?

Điện thoại báo có tin nhắn. Tôi vội móc trong túi xách ra, thầm mong đó là Gedion. Sáng giờ anh đã gọi điện cho Cary ba lần rồi, mà vẫn chưa nói gì với tôi.

Khi thấy tên anh hiện trên màn hình, một nỗi đau nhói xen lẫn ngọt ngào xuyên qua ngực tôi.

Hôm nay anh làm việc ở nhà. Angus sẽ chờ ở dưới để đưa em đi làm.

Nỗi sợ hãi làm bụng tôi quặn thắt. Hai đứa vừa có một tuần vô cùng vất vả, nên cũng dễ hiểu nếu anh cảm thấy mệt mỏi. Dù vậy thì một nỗi sợ ngấm ngấm lạnh lẽo vẫn còn cào trong bụng làm tôi nổi da gà.

Tay tôi run run khi bấm phím trả lời. Vậy tối nay có gặp nhau không?

Im lặng một lúc này, tôi sốt ruột định nhấn thêm một tin nữa thì anh trả lời: Không chắc đâu. Anh có hẹn với bác sĩ Petersen rồi còn nhiều việc phải làm nữa.

Tôi nắm chặt cái điện thoại trong tay, phải bấm tới ba lần mới xong dòng chữ để gửi đi. Em muốn gặp anh.

Im lặng đáng sợ. Tôi chịu hết nổi cơn hoảng loạn, nhấc điện thoại bàn lên định gọi thì có tin nhắn tới: Để anh coi sao.

Trời ơi... nước mắt lăn chầm chầm làm tôi không nhìn rõ dòng chữ trên màn hình. Tôi biết anh đã bỏ cuộc rồi. Đừng bỏ chạy. Em không bỏ cuộc đâu.

Lại thêm một lần chờ đợi mỗi mồn. Em nên làm vậy đi.

Tôi đấu tranh tư tưởng có nên gọi điện xin nghỉ phép hôm nay không. Nhưng rồi tôi quyết định đi làm. Đã có rất nhiều lần tôi để mình rơi vào cái lối mòn tự hủy hoại bản thân để quên đi những nỗi đau. Dù biết mất Gedion tôi sẽ không sống nổi, nhưng đánh mất bản thân mình thì còn tệ hơn cái chết.

Tôi phải cố mà sống, cố mà vượt qua, từng chút một. Thế là khi tới giờ đi làm, tôi leo lên chiếc Bentley đang chờ sẵn. Nét mặt lạnh tanh của Angus chỉ làm tôi thêm lo lắng, nên tôi đóng cửa ngăn lại, đưa mình vào chế độ tự vệ có thể sống sót qua một ngày dài trước mặt.

Cả ngày hôm đó trôi qua khá mập mờ. Tôi làm việc chăm chỉ và tập trung để không phải phát điên, dù thật lòng tâm trí vẫn không thể nào tập trung công việc. Tới giờ nghỉ trưa tôi lại tìm mấy việc lật vật để làm vì không nuốt nổi thứ gì, cũng không muốn nói chuyện với ai. Chiều đó suýt nữa tôi đã bỏ lớp Krav Maga, nhưng rồi cũng cố lết đi tập và ráng tập trung như lúc ở công ty. Tôi không cho phép mình dừng lại, dù cho con đường phía trước chưa chắc gì tôi đã vượt qua nổi.

“Tốt hơn rồi đó.” Lúc giải lao Parker nói. “Em vẫn chưa tập trung, nhưng đỡ hơn hôm qua rồi.”

Tôi gạt đầu rồi lấy khăn lau mồ hôi. Lúc đầu tôi quyết định tập với Parker chỉ là để rèn luyện thêm thể lực ngoài việc tập thể dục ra thôi, nhưng những gì xảy ra đêm qua cho thấy khả năng tự vệ là thứ vô cùng quan trọng.

Hình xăm trên bắp tay Parker nhấp nhô khi anh gơ chai nước lên uống. Vì thuận tay trái, nên động tác đó cũng làm chiếc nhẫn cưới màu vàng trên ngón tay áp út sáng lên dưới ánh đèn. Tôi sực nhớ, nhìn xuống cái nhẫn của mình. Tôi nhớ khi Gedion tặng tôi chiếc nhẫn này, anh nói mấy chữ X nạm kim cương bao xung quanh sợi dây bằng vàng giống như anh đang bảo bọc cho tôi. Tôi tự hỏi giờ đây anh có còn nghĩ như vậy nữa không. Không biết anh có còn muốn cố gắng tiếp tục chuyện của hai đứa nữa không. Về phần tôi, thể có Chúa là tôi chưa hề từ bỏ.

“Sẵn sàng chưa.” Parker vứt chai nước vào sọt rác.

“Nhào vô đi.”

Anh cười. “Có thể chứ.”

Parker là ông thầy nghiêm khắc, nhưng có thể nói bản thân tôi cũng cố gắng rất nhiều. Tôi để hết tâm trí vào bài tập, tìm cách xả mọi ưu phiền căng thẳng qua từng động tác. Mỗi lần tấn công được một đòn là tôi lại củng cố thêm quyết tâm tiếp tục chiến đấu cho tình yêu trắc trở của mình. Tôi sẵn sàng cố gắng nhiều hơn nữa, sẵn sàng trở thành một chỗ dựa cho Gedion để hai đứa có thể vượt qua mọi khó khăn. Và tôi sẽ nói cho anh biết điều đó, dù anh có muốn nghe hay không đi nữa.

Hết một tiếng đồng hồ, tôi tắm rửa, chào tạm biệt mọi người rồi bước ra bên ngoài trong không khí buổi tối vẫn còn hơi oi bức. Clancy đã đánh xe tới, đang đứng tựa vô mũi xe với dáng điệu cảnh giác mà nhìn sơ qua ai cũng nhận ra là của vệ sĩ chuyên nghiệp. Dù trời rất nóng anh vẫn mặc áo khoác để che vũ khí đeo bên sườn.

“Tập thành ổn không?” anh đứng thẳng người dậy mở cửa cho tôi. Từ khi biết Clancy tới giờ, mái tóc vàng thẫm của anh luôn cắt húi cua kiểu quân đội, cái kiểu tóc càng làm anh mang một vẻ u sầu khó tả.

“Vẫn đang học thôi.” Tôi ngồi vô băng sao, kêu Clancy chở tôi về chỗ của Gedion. Tôi có chìa khóa nên tự mở cửa vô được.

Trên đường đi tôi thắc mắc không biết hôm nay Gedion có tới chỗ bác sĩ Petersen như đã hẹn không. Anh đồng ý đi trị liệu là vì tôi, nên nếu tôi không còn quan trọng nữa thì biết đâu anh thấy không có lý do gì để tiếp tục việc đó.

Tôi bước vào gian sảnh sang trọng nền nã của tòa nhà, tới bên quầy lễ tân đăng ký. Lúc vô tới thang máy riêng tôi bắt đầu thấy lo. Cách đây ít lâu Gedion đã đưa tên tôi vào danh sách khách được ra vô thoải mái, một việc làm có ý nghĩa rất đặc biệt với cả hai đứa bởi căn hộ này là một nơi trú ẩn thiêng liêng của anh mà rất ít người được lui tới. Tôi là người tình duy nhất từng qua đêm ở đây, và cũng là người duy nhất, ngoài những người phục vụ phòng, có chìa khóa riêng. Mới hôm qua đây tôi còn yên tâm là mình sẽ được chào đón, còn bây giờ...

Bước vào gian sảnh lát đá cẩm thạch trắng đen như bàn cờ được trang trí bằng rất nhiều hoa loa kèn trắng, tôi hít một hơi dài trước khi mở cửa, chuẩn bị tinh thần vì không biết sẽ nhìn thấy anh đang làm gì. Lần trước khi anh làm vậy với tôi trong cơn ác mộng, anh đã hoàn toàn suy sụp, nên giờ đây tôi không khỏi sợ hãi khi nghĩ tới tâm trạng của anh. Tôi lo sợ chứng rối loạn trong giấc ngủ này sẽ khiến hai đứa mất nhau.

Nhưng vừa vào tôi đã biết anh không có ở nhà. Căn nhà thiếu mất hơi ấm nồng nàn quen thuộc của anh.

Đèn tự động bật sáng khi tôi bước vào gian phòng khách sang trọng, cổ dặn mình cứ tự nhiên như ở nhà. Tôi đi tới cuối hành lang nơi có căn phòng của mình, đứng lại trên ngưỡng cửa một chút để làm quen với cảm giác kỳ lạ khi nhìn thấy bản sao của phòng ngủ bên nhà tôi. Dù giống một cách khó hiểu, từ màu tường cho đến đồ nội thất và tấm trải giường hay màn cửa, nhưng không hiểu sao nó vẫn khiến tôi thấy sợ sệt kỳ lạ.

Gedion làm văn phòng này như một nơi trú ẩn để tôi có thể trốn vào mỗi khi muốn ở một mình. Theo một cách nào đó thì lúc này tôi đang chạy trốn, nên quyết định dùng căn phòng này thay vì phòng ngủ của anh.

Tôi để đồ trên giường rồi đi tắm, xong mặc cái áo thun của Cross Industries mà Gedion để sẵn trong tủ. Tôi ráng không nghĩ tới chuyện anh đang làm gì mà vẫn chưa về nhà, ra phòng khách mở tivi lên rồi rót một ly rượu vang. Vừa lúc đó thì điện thoại di động reo.

“Alo?” Cuộc gọi tới từ một số máy lạ.

“Eva hả? Shawan đây nè.”

“À, chào Shawan.” Tôi cố không tỏ ra thất vọng.

“Mình gọi cho bồ giờ này có trễ quá không?”

Tôi nhìn đồng hồ thấy đã gần chín giờ, lòng vừa lo vừa tức. Anh đang ở đâu sao vẫn chưa về? “Không sao đâu mình chỉ đang coi tivi thôi.”

“Xin lỗi nha tối hôm qua mình không nghe cuộc gọi của bồ được. Mình biết là cũng hơi gấp, nhưng bồ có muốn đi coi buổi biểu diễn của nhóm Six-Ninths thứ Sáu này không?”

“Buổi biểu diễn của ai?”

“Six-Ninths. Bồ không biết hả. Mình theo dõi lâu rồi nên được ưu tiên mua vé trước. Vấn đề là bạn bè mình ai cũng thích hip hop với nhạc trữ tình hết, bồ là... hy vọng cuối cùng của mình đó, mình mong là bồ thích nhạc alternative rock.”

“Mình thích alternative rock mà.” Điện thoại tôi báo đang có cuộc gọi đến. Khi thấy tên Cary, tôi chuyển cuộc gọi vô hộp thư thoại vì biết mình có thể gọi lại cho anh ngay.

“Sao mình đoán tài quá không biết!” Shawan cười sung sướng. “Mình có bốn vé nè, bồ rủ thêm ai cũng được. Gặp nhau lúc sáu giờ rồi kiểm gì ăn nhé? Chín giờ buổi biểu diễn mới bắt đầu.”

Gedion bước vô ngay khi tôi vừa trả lời Shawan. “Hẹn như vậy nha.”

Anh đứng lại sau cánh cửa, một tay cầm áo khoác, tay kia cầm cặp da, nút áo sơ mi bật tung. Anh vẫn giấu mình sau cái mặt nạ, tuyệt nhiên không để lộ chút cảm xúc nào khi thấy tôi đang ngồi trên ghế sofa của anh, mặc áo của anh, uống rượu của anh và coi tivi của anh. Anh nhìn tôi từ đầu tới chân, nhưng đôi mắt đẹp vẫn lạnh như băng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình kỳ cục và vô duyên gì đâu.

“Mình sẽ báo lại với bồ vụ cái vé thứ hai nhé.” Tôi nói với Shawan rồi từ từ đứng dậy cho đỡ đường đột, “Cảm ơn bồ đã nghĩ tới mình.”

“Mình rất vui vì bồ chịu đi. Chắc chắn tại mình sẽ có một buổi tối rất vui.”

Tôi hứa với Shawan ngày hôm sau sẽ gọi lại rồi cúp máy. Trong lúc đó thì Gedion đã đặt cái cặp xuống, thấy áo khoác lên thành ghế bên cạnh bàn nước.

“Em tới đây bao lâu rồi?” anh hỏi, tay nới cái cà vạt ra.

Tôi đứng đó, hai tay toát mồ hôi khi nghĩ có khi sắp bị anh đuổi ra khỏi nhà. “Chưa lâu lắm.”

“Ăn gì chưa?”

Tôi lắc đầu. Cả ngày nay tôi không ăn được gì, nhờ buổi trưa uống một ly sinh tố protein nên mới đi tập được với Parker nổi.

“Vậy gọi gì ăn đi.” Anh đi ngang qua tôi vô hành lang. “Thực đơn mấy quán giao đồ ăn tận nhà để trong ngăn kéo kế bên tủ lạnh đó. Anh đi tắm cái đã.”

“Anh có ăn không?” tôi hỏi với theo.

Gedion không quay lại. “Có. Anh cũng chưa ăn gì hết.”

Cuối cùng, tôi vừa quyết định chọn bánh mì tươi với súp cà chua thì điện thoại reo lần nữa.

“Cary hả?” tôi nhắc máy, ước gì mình đang ở nhà với anh để khỏi phải đối mặt với cuộc chia tay sắp diễn ra.

“Ừ, hồi nãy Cross có qua đây tìm em đó, anh đuổi hắn ta đi rồi.”

“Cary ới.” Tôi thở dài. Không trách Cary được, đổi ngược là tôi thì tôi cũng làm vậy. “Cảm ơn anh báo cho em biết nhé.”

“Em đang ở đâu?”

“Em ở nhà Gedion đợi anh ấy nãy giờ. Anh ấy vừa về tới. Chắc em sẽ về nhà sớm thôi.”

“Chuẩn bị cho hắn một trận hả?”

“Chắc người bị ột trận là em thì có.”

Cary thở hắt ra. “Anh biết em chưa sẵn sàng cho chuyện này, nhưng như vậy là cách giải quyết tốt nhất. Em nên gọi cho bác sĩ Travis càng sớm càng tốt, ông ấy sẽ giúp em nhìn rõ vấn đề hơn đó.”

Tôi cố nuốt cục nghẹn trong cổ họng. “Em... ừ, có lẽ vậy.”

“Em ổn không?”

“Em muốn ít ra cũng chia tay trong danh dự, mặt đối mặt với nhau.”

Cái điện thoại bị giật khỏi tay tôi.

Gedion nhìn tôi khi nói tiếp, “tạm biệt, Cary.” Rồi tắt nguồn điện thoại, bỏ lên bàn. Anh mặc cái quần lưng xệ màu đen, tóc vẫn còn ướt. Nhìn thấy anh tôi chợt đau nhói lòng khi nghĩ đến tất cả những gì mình sắp sửa mất – những khát khao thèm muốn đến nghẹt thở, cảm giác gần gũi dễ chịu, hay cái cảm giác mọi cố gắng đều xứng đáng bởi một mục đích lớn lao nhưng mong manh dễ vỡ...

“Em hẹn gì với ai đó?”

“Hả? À, à Shawan, em dâu của Mark. Cô ấy có vé xem ca nhạc tối thứ Sáu.”

“Em chọn được món ăn chưa?”

Tôi gật đầu, tay mên mê mép cái áo thun dài tới đùi, tự nhiên thấy ngượng nghịu.

“Rót cho anh một ly gì mà em đang uống đi.” Anh với qua người tôi cầm cái thực đơn lên. “Để anh gọi, em ăn gì?”

Tôi thở phào khi đi qua tủ để ly. “Súp với bánh mì giòn.”

Khi mở nút chai rượu lúc nãy khui uống dở, tôi nghe anh gọi đồ ăn bằng giọng nói gay gắt mà tôi đã yêu từ lần đầu tiên được nghe. Lúc anh gọi súp cà chua với mì gà, tôi nghe ngực mình thắt lại, không ngờ anh không cần hỏi cụ thể mà vẫn biết tôi muốn ăn cái gì. Đây chính là một trong những điều may mắn khiến tôi cảm thấy định mệnh của hai đứa là phải ở bên nhau, nếu có thể vượt qua được con đường chông gai này.

Tôi đưa anh ly rượu vừa rót, nhìn anh uống một hớp. Gedion có vẻ mệt, không biết đêm qua anh có thức trắng giống tôi không.

Anh hạ ly xuống, liếm chút rượu còn dính trên môi. “Anh có qua nhà tìm em. Chắc Cary nói với em rồi chứ gì.”

Tôi đưa tay xoa ngực đang đau nhói. “Em xin lỗi vì ăn mặc như vậy. Khỉ thật, em không tính toán kỹ lắm.”

Anh tựa người lên kệ bếp, bắt chéo chân. “Nói tiếp đi.”

“Em tưởng anh có ở nhà. Mà đáng lẽ em nên gọi điện thoại trước. Lúc tối thấy anh chưa về đáng lẽ em nên đợi lúc khác quay lại chứ không nên tự tiện như vậy.” Mắt tôi cay xè. “Em rối quá, không biết phải làm sao nữa.”

Anh hít một hơi dài làm ngực căng phồng. “Nếu em đang chờ anh nói lời chia tay thì em không cần chờ nữa đâu.”

Tôi vịn tay lên thành kệ cho khỏi té. Vậy thôi ư? Hết rồi sao?

“Anh không làm vậy được.” Anh nói dứt khoát. “Thậm chí anh sẽ không cho em bỏ anh đâu, nếu đó là lý do em tới đây.”

Cái gì? Tôi nhăn mặt. “Anh bỏ chìa khóa lại nhà em mà.”

“Giờ anh muốn lấy lại.”

“Gedion!” tôi nhắm mắt lại cho hai hàng nước chảy ra. “Anh là đồ khốn.”

Tôi quay lưng bỏ vô phòng của mình, bước đi nhanh và hơi loạng choạng dù mới chỉ uống rất ít rượu.

Chưa kịp tới cửa phòng thì tôi đã bị Gedion nắm tay kéo lại.

Anh ghé sát tai tôi, nói cộc lốc. “Anh sẽ không theo em vô đó. Nhưng anh muốn em ở lại đây nói chuyện với anh, hay ít ra là nghe anh nói. Dù gì em cũng bỏ công tới đây rồi.”

“Em muốn đi lấy một thứ.” Cổ tôi nghẹn lại, khó khăn lắm mới nói được mấy chữ đó.

Anh buông tay ra, tôi vội đi vô phòng tìm túi xách, rồi quay mặt lại nhìn anh. “Lúc anh bỏ cái chìa khóa lại anh có muốn chia tay không?”

Gedion đứng ở ngưỡng cửa, hai tay giơ cao, siết chặt lấy cái khung cửa như thể đang cố kéo mình lại không cho đi theo tôi vô phòng. Tư thế đó làm cơ thể anh hiện ra tuyệt vời, với cơ bắp hoàn hảo, dải dây rút ở lưng quần ôm sát xương hông. Tôi thêm muốn anh trong từng hơi thở.

“Lúc đó anh không có nghĩ xa như vậy.” Anh thừa nhận. “Anh chỉ muốn em cảm thấy an toàn thôi.”

Tay tôi nắm chặt lại. “Anh đã xé nát tim em đó, Gedion. Anh không biết khi thấy cái chìa khóa nằm lại, em đã đau đớn đến mức nào đâu.”

Anh nhắm nghiền mắt, đầu cúi thấp. “Anh không có suy nghĩ kỹ, anh cứ tưởng làm vậy là đúng...”

“Đẹp cái sự hào hiệp đó đi. Đừng bao giờ làm như vậy nữa.” Giọng tôi hơi lạc đi. “Em chỉ nói với anh một lần này thôi, anh nhớ cho kỹ, nếu anh còn trả lại em cái chìa khóa đó nữa là coi như mình chia tay nhau luôn. Không bao giờ em quay lại nữa. Anh hiểu không?”

“Anh hiểu. Anh chỉ không biết em có hiểu không thôi.”

Hơi thở run run, tôi bước tới gần anh. “Đưa tay ra đây.”

Anh hạ tay phải xuống, chìa về phía tôi.

“Hồi trước là anh tự lấy chìa khóa chứ em chưa bao giờ đưa cho anh hết.” Tôi ép hai bàn tay lên tay anh, đặt món quà vào đó. “Bây giờ em cho anh chìa khóa vô nhà em.”

Tôi buông tay, bước lùi ra một chút khi anh nhìn xuống cái chìa khóa có gắn cái móc hình chữ X sáng bóng. Đó là cách tốt nhất để chứng tỏ nó là của anh, được tôi trao cho anh một cách tự nguyện.

Gedion siết chặt món quà trong tay. Sau một lúc lâu, anh ngược lên nhìn tôi, nước mắt chảy dài trên gương mặt.

“Ôi, không...” Tim tôi như vỡ vụn đau đớn. Tôi ôm lấy mặt anh, ngón tay chùi mấy giọt nước trên gò má. “Đừng mà...”

Gedion nhắc tôi lên, ấn lên môi một nụ hôn. “Anh không thể xa em được.”

“Suýt!”

“Anh sẽ làm em tổn thương. Mà anh đã làm rồi còn gì nữa. Em không đáng bị như vậy...”

“Anh đừng nói nữa.” Tôi quắp hai chân lại, ôm chặt lấy người anh.

“Cary có kể anh nghe hôm đó em nhìn như thế nào...” Cả người anh run bần bật. “Em không hiểu hết những gì anh đã gây ra cho em đâu. Anh sẽ hủy hoại em mất, Eva à.”

“Không phải vậy.”

Anh từ từ khuỵu xuống sàn, vẫn ghì chặt lấy tôi. “Anh đã đẩy em vào hoàn cảnh này. Bây giờ thì em không chịu thừa nhận thôi, nhưng từ đầu em đã biết rồi mà. Em đã biết trước anh sẽ gây ra những gì cho em, vậy mà anh lại còn không thể buông tha cho em được nữa chứ.”

“Em sẽ không đi đâu hết. Anh đã khiến em mạnh mẽ hơn lên. Anh cho em một động lực để cố gắng nhiều hơn nữa.”

“Chúa ơi.” Đôi mắt u ám, anh ngồi bệt xuống sàn, duỗi thẳng chân ra, ôm tôi sát vào người. “Tội mình bế tắc quá. Anh càng tìm cách giải quyết thì lại càng sai thêm. Cứ như vậy hoài mình sẽ hành hạ nhau tới chết mất.”

“Anh im đi, đừng nói mấy chuyện bi quan đó nữa. Anh gặp bác sĩ Petersen chưa?”

Gedion ngửa ra sau dựa đầu lên tường, nhắm mắt lại. “Rồi. Khỉ thật.”

“Anh có kể chuyện tối hôm qua không?”

“Có.” Anh nghiêng rặng. “Ông ta nói giống y như lần trước, là tội mình lún quá sâu, chỉ càng làm cả hai thêm khổ sở thôi. Ông ta khuyên mình nên hẹn hò lành mạnh hơn, ngủ riêng một thời gian, giao du với những người khác thay vì lúc nào cũng đi chung với nhau.”

Tôi nghĩ như vậy đúng là sẽ tốt hơn cho cả hai đứa, để cuộc sống và tinh thần cân bằng hơn. “Em hi vọng ông ấy còn có sự lựa chọn khác ỉnh.”

Gedion mở mắt ra nhìn tôi đang nhăn nhó. “Anh cũng nói y vậy, giống lần trước.”

“Tội mình có vấn đề thì đã sao. Cặp nào quen nhau mà chả có vấn đề.”

Anh khịt mũi.

“Thật mà.” Tôi khẳng khái.

“Mình sẽ ngủ riêng nhé. Anh phải ráng hết sức mới làm được đó.”

“Ngủ khác giường thôi hay khác nhà luôn.”

“Khác giường thôi. Vậy là quá sức chịu đựng của anh rồi.”

“Được thôi.” Tôi thở dài, tựa đầu lên vai anh, thầm biết ơn vì hai đứa vẫn còn ở bên cạnh nhau. “Vậy thì em tạm thời chấp nhận được.”

Gedion nuốt nước bọt khó nhọc. “Lúc anh về thấy em trong phòng khách...” tay anh siết chặt quanh người tôi. “Chúa ơi, Eva, khi Cary nói em không có ở bên nhà anh tưởng anh ta nói xạo vì em không muốn gặp anh chứ. Anh còn nghĩ biết đâu em đã đi chơi với người khác.”

“Em không dễ quên vậy đâu, Gedion à.” Thật lòng thì tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ quên được anh. Anh là một phần máu thịt của tôi rồi. Tôi ngước lên nhìn anh.

Anh áp cái chìa khóa lên ngực trái. “Cảm ơn em.”

“Đừng bỏ nói lại nữa nhé.” Tôi nhắc.

“Em đừng có hối hận vì đã cho anh nhé.” Anh áp trán lên trán tôi, hơi thở ấm áp phả vào mặt. Hình như anh có thì thầm điều gì đó mà tôi không nghe rõ.

Cũng chẳng sao. Tôi đang ở bên anh. Sau một ngày dài như ngày hôm qua thì không còn thứ gì trên đời này quan trọng hơn điều đó nữa.

30. Chương 30

Tôi vẫn còn trong giấc mơ lãng đãng khi cửa phòng bật mở, nhưng ngay sau đó tỉnh ngủ hẳn vì mùi cà phê thơm lừng. Tôi đuổi người, không mở mắt vội để thêm phần háo hức.

Gideon ngồi xuống mép giường, đưa tay ân cần vuốt má tôi. “Em ngủ ngon không?”

“Em nhớ anh quá. Cà phê anh pha cho em hả?”

“Nếu em ngoan thì cho.”

Tôi mở mắt. “Nhưng anh thích em hư mà.”

Nụ cười của anh làm đầu óc tôi văng vất. Gideon đã thay đồ đi làm, một bộ đồ vest gọi cảm muốn chết. Nhìn anh tươi tỉnh hơn hẳn tối hôm qua. “Anh chỉ thích em hư với anh thôi. Nói anh nghe coi vụ ca nhạc thứ sáu này là sao.”

“Em chỉ biết là buổi biểu diễn của một nhóm nhạc tên Six-Ninths thôi. Anh muốn đi không?”

“Vấn đề không phải là anh muốn đi không. Nếu em đi thì anh đi theo, vậy thôi.”

Tôi nhướn mày. “Vậy thôi hả? Vậy nếu em không rủ anh thì sao?”

Anh nắm tay tôi, nhẹ nhàng xoay xoay cái nhẫn anh tặng. “Thì em cũng không được đi chứ sao.”

“Cái gì?” tôi vuốt tóc, ngồi dậy khi thấy mặt anh có vẻ cương quyết. “Đưa em ly cà phê đi, em muốn tỉnh táo để cho anh một trận.”

Gideon cười, đưa tôi cái ly.

“Đừng có mà cười.” Tôi nghiêm giọng. “Em rất bực mỗi lần anh nói là em không được đi chỗ này chỗ nọ.”

“Anh chỉ đang nói tới buổi biểu diễn nhạc rock này thôi. Mà anh đâu có nói là em không được đi, anh chỉ nói em không được đi mà không có anh thôi mà. Anh xin lỗi nếu làm em bực mình, nhưng anh không đổi ý đâu.”

“Ai nói là nhạc rock? Biết đâu nhạc cổ điển, hay pop, hay celtic thì sao?”

“Nhóm Six-Ninths này có ký hợp đồng với Vidal Records.”

“À.” Hãng ghi âm Vidal Records do cha dượng của Gideon, Chistopher Vidal Cha, điều hành, nhưng anh có cổ phần lớn trong đó. Tôi cứ thắc mắc không hiểu làm cách nào mà anh có thể thôn tính cả tài sản của cha dượng mình. Tôi đoán đó chính là lý do vì sao mà cậu em cùng mẹ khác cha với anh, Chistopher Con, lại căm ghét anh tận xương tủy.

“Anh có xem qua băng ghi hình mấy buổi biểu diễn trước của họ rồi, anh biết thành phần khán giả và không khí như thế nào. Anh không để em đi tới mấy chỗ như vậy một mình đâu.”

Tôi nhấp một ngụm cà phê. “Em hiểu, nhưng anh không thể ra lệnh cho em như vậy được.”

“Không được hả? suýt.” Gideon đặt một ngón tay lên môi tôi. “Khoan cãi đã. Anh không phải độc tài, nhưng anh có những lo lắng của anh, mà em nên nghe lời anh thì mới sáng suốt.”

Tôi gạt tay anh ra. “Sáng suốt có nghĩa là để cho anh quyết định hết đó hả?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Vớ vẩn.”

Anh đứng dậy. “Thôi mình dừng cãi nhau vì chuyện chưa xảy ra nữa. Tóm lại là em rủ anh đi xem ca nhạc với em và anh đã đồng ý. Vậy thôi, có gì to tát đâu.”

Tôi bỏ ly cà phê lên bàn, đá cái mềm trên người ra rồi bước xuống giường. “Em phải có được cuộc sống của riêng mình, Gideon à. Nếu em không được là chính em thì hai đứa mình sẽ không lâu dài được đâu.”

“Còn anh cũng phải được là chính anh nữa chứ. Chẳng lẽ chỉ có mình anh phải nhượng bộ thôi sao?”

Câu đó làm tôi giật mình. Anh nói không sai, tôi có quyền yêu cầu anh cho tôi sự riêng tư, nhưng anh cũng có quyền được sống đúng như tính cách của anh chứ. Tôi cần phải nghĩ tới chuyện cũng có những giới hạn sẽ làm anh bất an. “Vậy lỡ nếu em muốn đi chơi riêng với đám bạn gái thì sao?”

Anh ôm mặt tôi bằng cả hai tay rồi đặt một nụ hôn lên trán. “Thì em cứ lấy chiếc limo đi và chỉ tới những chỗ của anh thôi chứ sao.”

“Để anh sai vệ sĩ đi theo dõi em hả?”

“Bảo vệ chứ không phải theo dõi.” Anh đánh chính, môi lướt qua lông mày tôi. “Bộ chuyện đó khó chịu lắm hả cưng? Em không thể tha thứ cho chuyện anh không muốn rời mắt khỏi em sao?”

“Anh đừng có lật ngược tình thế như vậy chứ.”

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt cương quyết. “Em phải biết là dù em có đi xe của anh và chơi ở mấy chỗ của anh thì chừng nào em chưa về là chừng đó anh còn lo phát điên lên được. Nếu chuyện đó làm em bực bội thì coi như mình huề nhau phải không?”

Tôi làu bàu. “Sao chuyện vô lý mà anh nói một hồi nghe cũng có vẻ có lý vậy?”

“Tài năng bẩm sinh mà.”

Tôi đặt tay lên cái móng sắt chắc của anh, bóp mạnh. “Em cần thêm cà phê để đối phó với tài năng của anh, cưng à.”

Hầu như đã thành lệ, thứ Tư nào tôi, Mark và Steven cũng đi ăn trưa với nhau. Khi tôi và Mark tới nhà hàng Ý do anh chọn, tôi khá xúc động khi thấy Steven và Shawna đã ngồi chờ sẵn. Quan hệ giữa Mark và tôi rất chuyên nghiệp, nhưng bằng một cách nào đó chúng tôi trở nên khá thân thiết, một điều rất có ý nghĩa đối với tôi.

“Mình ghen tị với màu da rám nắng của bồ quá.” Hôm nay nhìn Shawna rất nhẹ nhàng trong quần jeans, áo thun sát tay đính đá và khăn quàng cổ mỏng. “Mình mà phơi nắng là chỉ đỏ lên với có thêm tàn nhang thôi.”

“Nhưng bù lại tóc của bồ mà ra nắng là đẹp phải biết.” Tôi bày tỏ sự ngưỡng mộ mái tóc màu đỏ tím của cô nàng.

Steven luồn tay vô mái tóc có màu y hệt với cô em gái, toét miệng cười. “Muốn quyến rũ thì phải vậy, được cái này mất cái kia.”

“Sao anh biết?” Shawna cười lớn, đập lên vai anh trai mình một cú, nhưng không làm Steven nhúc nhích phân nào. Trái ngược với thân hình thanh mảnh của Shawna, Steven rất to lớn vạm vỡ. Tôi nghe Mark nói người yêu của anh rất thường xuyên tham gia trực tiếp vào công việc ở công trường, vì vậy anh có một thể hình khỏe mạnh và đôi tay thô ráp.

Nhờ đặt chỗ trước nên bọn tôi vào là có bàn ngay. Nhà hàng này tuy nhỏ nhưng khá đẹp, không gian tràn ngập ánh sáng nhờ mấy ô cửa kính trải dài từ trần xuống tới sàn nhà, mùi thức ăn hấp dẫn làm tôi ứa nước bọt.

“Mình mong tới thứ Sáu quá.” Đôi mắt xanh nhạt của Shawna đầy háo hức.

“Phải rồi, nó rủ em chứ không thèm rủ anh trai nó mà.” Steven quay qua tôi nói cộc lốc.

“Đâu có hợp với anh.” Cô nàng đáp. “Anh ghét mấy chỗ đông người mà.”

“Không phải ghét, anh chỉ cần có một chút khoảng cách thôi.”

Shawna trợn mắt. “Thì đâu phải ở đâu anh cũng làm vậy được.”

Nói tới chỗ đông người làm tôi nhớ tới Gideon và lý lẽ của anh về vụ bảo vệ cho tôi. “Mình rủ thêm bạn trai mình được không? Có làm bỏ mất vui không?”

“Không sao. Anh ta có anh bạn nào muốn đi chung luôn không?”

“Shawna nè.” Mark có vẻ ngạc nhiên và không tán thành. “Chứ còn Doug thì sao?”

“Thì có sao đâu? Em chưa nói hết mà.” Rồi quay qua tôi giải thích. “Doug là bạn trai của mình. Hè này anh ấy dự một khóa học về ẩm thực ở Sicily. Anh chàng là đầu bếp.”

“Hay quá vậy. Mình thích mấy anh chàng biết nấu nướng lắm.”

“Ừ,” Shawna cười, liếc nhìn Mark. “Anh ấy là của quý, mình biết mà. Nên mình định nói nếu bạn trai bỏ có bạn muốn đi coi chung thôi chứ không có ý định hẹn hò thì cứ rủ theo.”

Tôi nghĩ ngay tới Cary, cười thầm trong bụng.

Nhưng tới hôm đó khi về tới căn hộ của Gideon sau khi hai đứa đã tập thể dục xong, tôi thay đổi ý định. Nằm trên ghế đọc sách mà mãi vẫn không tập trung được, tôi đành ngồi dậy đi vào phòng làm việc của anh.

Gideon đang lướt tay trên bàn phím, nhúu mày ra chiều căng thẳng. Chỉ có ánh sáng từ màn hình máy tính với từ ngọn đèn nhỏ chiếu vào cái khung tranh treo trên tường, nên phần lớn căn phòng chìm trong bóng tối lơ mơ. Anh ngồi đó, ngực để trần, khắc họa một vẻ đẹp nghệt thờ nhưng cũng phần phát sự cô đơn, chừng mực và đầy quyền lực. Mỗi khi làm việc, nhìn anh rất cô độc và xa cách. Chỉ đứng từ xa nhìn thôi cũng khiến tôi cảm thấy cô đơn.

Việc hai đứa không thể thân mật được vì tôi đang tới tháng, cộng thêm quyết định ngủ riêng có lý do rất chính đáng của anh, làm tôi cảm thấy bất an. Tôi càng muốn đeo bám anh, đòi hỏi anh chú ý tới mình.

Lẽ ra tôi không nên khó chịu chuyện anh phải bớt lại thời gian dành cho tôi để làm việc, vì tôi biết anh rất bận rộn. Vậy mà tôi vẫn thấy không yên. Tôi cảm thấy bị bỏ rơi, cảm thấy cần được ve vuốt. Tôi hiểu cảm giác này có nghĩa là tôi đang đi thụt lùi trong quá trình hồi phục của mình, và sẽ dẫn tới những thói quen cũ không hay ho gì. Sự thật đơn giản là, Gideon và tôi chính là thứ vừa tôi đẹp quý giá nhất và cũng vừa có sức hủy diệt nhất đối với cuộc sống của nhau.

Anh ngược lên, nhìn chăm chú, sự tập trung chuyển từ công việc đang làm dở qua tôi.

“Anh có làm em cảm thấy bị bỏ rơi không cưng?” anh hỏi rồi ngả người ra sau dựa vào thành ghế. Tôi hơi đỏ mặt. Phải chi anh đừng có lúc nào cũng đọc hết được suy nghĩ của tôi như vậy. “Em xin lỗi vì làm phiền lúc anh đang làm việc.”

“Đúng là em nên đi tìm anh mỗi khi em cần gì đó mà.” Anh đẩy bàn phím vô rồi vỗ nhẹ lên bàn chỗ trước mặt mình, đẩy ghế lùi ra sau. “Lai đây ngồi nè.”

Tôi hớn hở bước qua ngay, không thềm giấu giếm. Tôi ngồi tót lên bàn, cười toe toét khi anh đẩy ghế lại, ngồi giữa hai chân tôi.

Anh vòng tay ôm choàng qua hông tôi. “Anh quên chưa nói với em là anh đang cố làm cho hết việc để cuối tuần này đi chơi với em.”

“Vậy hả?” tôi vuốt tóc anh.

“Anh muốn ở bên cạnh em, hai đứa mình thôi. Với lại anh cần phải gần em thật lâu, có lẽ là suốt cả cuối tuần luôn.” Mắt anh nhắm lại. “Anh nhớ cái cảm giác khi ở trong em quá.”

“Lúc nào anh cũng ở trong em mà.” Tôi thì thầm.

Anh chậm rãi nở nụ cười tinh ranh, rồi mở mắt ra. “Em làm anh... nữa rồi.”

“Có câu gì mới hơn không?”

“Cái gì cũng mới hết.”

Tôi nhú mày.

“Mình sẽ nói chuyện đó sau.” Anh nói. “Giờ thì nói anh nghe coi em vô đây tìm anh có chuyện gì?”

Tôi ngập ngừng, trong đầu vẫn còn nghĩ về câu nói bí hiểm vừa rồi của anh.

“Eva nè.” Giọng nói kiên quyết của anh làm tôi tập trung trở lại. “Em cần gì?”

“Em cần một người đi chung với Shawna. À. Không hẳn là đi cặp. Shawna có bạn trai rồi, nhưng anh ta đang ở nước ngoài. Em chỉ nghĩ nếu có bốn người sẽ đồng đều hơn thôi.”

“Sao em không rủ Cary?”

“Lúc đầu em cũng nghĩ vậy. Nhưng Shawna là bạn của em, nên em nghĩ tốt hơn nên để anh rủ thêm bạn anh nữa, vậy cho cân đối.”

“Được rồi. Để anh coi hôm đó ai đi được.”

Lúc đó tôi chợt nhận ra là tôi đã không nghĩ tới chuyện anh sẽ nhận lời.

Chắc mặt tôi nhìn dễ đoán lắm, nên anh hỏi tiếp. “Còn gì nữa không?”

“Em...” làm sao diễn tả được suy nghĩ của mình để không nghe vô duyên đây? Tôi lắc đầu. “Không, hết rồi.”

“Eva.” Anh nghiêm giọng. “Nói anh nghe coi.”

“Nghe ngu ngốc lắm.”

“Đó đâu phải câu trả lời.”

Một cảm giác ngứa ngáy nóng ran chạy khắp da thịt tôi mỗi lần anh dùng cái giọng ra lệnh đó. “Em tưởng anh chỉ giao du với đối tác làm ăn, xong thảnh thơi lên giường với phụ nữ mà anh không quen biết thôi chứ.”

Đoạn cuối tôi nói hơi khó nhọc. Dù biết rất ngớ ngẩn nhưng tôi vẫn ghen với quá khứ của anh.

“Em nghĩ là anh không có bạn bè hả?” giọng anh rõ ràng đang mắc cười.

“Thì anh có bao giờ giới thiệu em với ai đâu.” Tôi rầu rĩ, vân vê mép áo.

“À...” anh nghe có vẻ như sắp phá lên cười tới nơi. “Em là bí mật nhỏ của anh. Em phải biết lý do tại sao anh cố tình để cho báo chí đăng hình mình hôn nhau ngoài đường chứ.”

“Ừm.” Tôi liếc nhìn tấm hình đó trong cái khung lớn treo trên tường. Bức hình đã được bao nhiêu là trang mạng đăng tải trong nhiều ngày. “Nếu anh đã nói vậy thì...”

Gideon phá lên cười, âm thanh giòn giã đó làm tôi vui sướng. “Anh đã có giới thiệu em với vài người mấy lần mình đi ra ngoài rồi đó.”

“Ồ.” Tôi cứ tưởng tất cả mọi người mà tôi gặp ở mấy sự kiện tiệc tùng đều là đối tác làm ăn hết chứ.

“Nhưng giấu em đi cho riêng mình anh thôi cũng là một ý hay đó.”

Tôi liếc anh một cái rồi nhắc lại vụ mà hai đứa đã nói khi cãi nhau về chuyện đi Vegas hay Phoenix. “Sao cái người nằm ở nhà chờ không phải là anh chứ?”

“Vậy thì còn gì vui nữa?”

Tôi đập lên vai anh, anh cười lớn rồi kéo tôi sát vô người.

Không thể tin được hôm nay cái gì lại khiến tâm trạng anh vui như vậy. Khi liếc nhìn qua màn hình máy tính, tôi chỉ thấy một bảng máy tính đầy những con số rối rắm với một cái email đang viết dở. Rõ ràng có gì đó rất khác ở anh mà tôi rất thích.

Anh lướt môi trên cổ tôi, thì thầm. “Sẽ rất hân hạnh nếu được nằm sẵn sàng chờ tới khi em có cảm hứng.”

Bên dưới tôi bắt đầu co thắt khi mừng tượng ra cảnh đó. “Bây giờ rồi nè.”

“Tốt. Anh thích em như vậy.”

“Để coi.” Tôi ngâm nga. “Tưởng tượng nếu anh là người sẵn sàng phục vụ em hai bốn trên hai bốn....”

“Nghe giống thực tế hơn là tưởng tượng.”

Tôi cắn nhẹ lên mặt anh.

Anh gầm gừ. “Định hung hăng hả cưng?”

“Em muốn biết anh thích tưởng tượng tới cái gì?”

Gideon kéo tôi ngồi trên đùi anh. “Tới em.”

“Phải vậy chứ.”

Anh toét miệng cười. “Ngồi trên đu.”

“Hả?”

“Đu của người lớn, Eva. Em ngồi lên đó, ngon lành xinh đẹp, hai chân để bàn đạp, ướm át mời gọi.” Tay anh xoa xoa khêu gợi trên lưng tôi. “Em hoàn toàn bất lực, không thể chống cự lại những cơn khoái cảm mà anh mang tới. Em sẽ mê mê không biết gì hết.”

Tôi tưởng tượng theo anh. “Anh thích nhìn thấy em bất lực hả.”

“Anh muốn em phục tùng anh, không phải chỉ ở bên ngoài, anh phải làm em quy phục hoàn toàn nữa.”

“Gideon...”

“Anh sẽ không làm quá đâu.” Mắt anh sáng lên trong bóng tối mờ. “Nhưng anh sẽ làm em phát điên lên đó.”

Tôi cự quậy, vừa bị kích thích lại vừa thấy bực bội khi nghĩ tới chuyện mình bị mất kiểm soát như vậy. “Tại sao phải làm vậy?”

“Bởi vì em phải là của anh, anh muốn em. Mình sẽ làm như vậy.” Tay anh luồn xuống dưới áo, khơi gợi ham muốn xác thịt trong tôi.

“Anh đã làm vậy bao giờ chưa?” tôi hỏi. “Cái đu đó.”

Sao mình nói vậy nhỉ. “Em chỉ muốn...”

Môi anh dán chặt lên miệng tôi, tôi thấy môi dưới bị cắn nhẹ, rồi lưỡi anh lấn vào bên trong, đầu tôi bị giữ lại bởi tay anh nắm trên tóc. Cơn khao khát bùng phát, một sự thèm muốn anh mãnh liệt mà tôi không cách nào đè nén nổi. Tôi rên rỉ, lồng ngực đau nhói khi tưởng tượng tới chuyện anh bỏ ra ngần ấy thời gian và công sức để đạt được khoái cảm từ một người khác.

Nụ hôn bỗng chấm dứt, Gideon vòng tay qua lưng tôi, rồi cúi xuống.

Tôi hoàn toàn bất lực, đầu óc ngừng hoạt động vì cơn ham muốn dâng tràn. Ngón tay anh lần xuống dưới lớp quần, chạm vào phần mềm mại êm ái, đúng như tôi đang mong mỏi. “Gideon ơi.”

Anh hơi ngước lên, đôi mắt tối sẫm nhìn tôi sắp bùng nổ. Tôi rùng mình hét lên, được giải tỏa sau bao nhiêu ngày thèm khát điên cuồng. Nhưng anh không ngừng ở đó. Anh tiếp tục cho tới khi tôi lại nổ tung thêm lần nữa, toàn thân run rẩy, hai chân khép chặt van nài anh ngừng lại.

Khi anh ngừng hẳn, tôi rũ người xuống, mềm nhũn, thở hổn hển. Tôi cuộn người vào lòng anh, ôm lấy cổ anh, rúc mặt vào đó. Tôi tưởng như tim mình đang căng phồng ra trong lồng ngực. Bao nhiêu thứ dày vò dần vụt, và tình yêu tôi dành cho anh, bỗng trở nên quá sức chịu đựng. Tôi bầu chặt để được gần sát anh hơn.

“Suyt.” Anh ôm sát tôi, ghì siết đến khi tôi không thở nổi. “Em cứ dày vò về tất cả mọi thứ rồi tự khiến mình phát điên lên thôi.”

“Em không muốn như vậy.” Tôi thì thầm. “Em không nên quá lệ thuộc vào anh như vậy. Không tốt chút nào.”

“Em nói vậy không đúng.” Tôi nghe tim anh đập nhanh hơn. “Anh là người có trách nhiệm mà. Đúng là anh thường quyết định một số chuyện, nhưng anh cũng để em quyết định những chuyện khác mà. Anh biết là thời gian qua anh đã làm em lo lắng và bối rối, từ giờ trở đi sẽ không vậy nữa đâu, anh đã biết cách làm mọi thứ dễ chịu hơn rồi chứ.”

Tôi ngẩng lên nhìn kỹ mặt anh, nín thở khi bắt gặp ánh mắt anh nhìn lại tôi không chớp. Lúc đó tôi mới nhìn thấy anh hơi khác, có vẻ điềm tĩnh, bình thản hơn hẳn. Nhìn thấy anh như vậy tôi cũng yên tâm phần nào, hơi thở đều lại, lo lắng giảm đi một chút.

“Vậy mới ngoan chứ.” Gideon hôn lên trán tôi. “Anh định chờ tới cuối tuần mới nói với em, nhưng thôi nói luôn bây giờ cũng được. Hai đứa mình sẽ ra một thỏa thuận hẳn hoi, và mỗi khi cam kết rồi thì nhất định phải thực hiện. Em hiểu không?”

Tôi hồi hộp. “Để em ráng.”

“Em biết tính anh rồi đó, em thấy hết mọi tật xấu của anh rồi. Vậy mà tối qua em vẫn nói là em cần anh.” Anh chờ tôi gật đầu xác nhận. “Đó là lý do làm anh bối rối. Anh có lý do để nghĩ là quyết định của em không được sáng suốt, cho nên anh đã hành động quá thận trọng. Những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của em làm anh lo sợ, Eva à.”

Cái suy nghĩ lại chính là nathan gián tiếp cướp đi Gideon làm tôi đưa đón, co gò sáng hơn vô người. “Đừng để hấn ta làm như vậy mà.”

“Không đâu. Em phải biết là lúc nào cũng có nhiều cách khác nhau để giải quyết một vấn đề. Ai nói là em quá lệ thuộc vào anh? Ai nói như vậy là không tốt? Đâu phải em. Em không vui là tại vì em cứ phải kiểm chế mình.”

“Thường thì đàn ông không...”

“Dẹp đi, hai đứa mình đâu có giống người bình thường. Chuyện đó cũng không có gì sai. Em phải ngưng mấy cái suy nghĩ đó, chính nó làm em buồn phiền. Anh biết rõ em cần cái gì, và em phải tin anh dù nhiều khi em nghĩ khác anh. Đổi lại anh sẽ tin tưởng vào quyết định của em là vẫn tiếp tục yêu anh bất chấp những chuyện anh làm. Hiểu không?”

Tôi cắn môi cho khỏi run và gật đầu.

“Nhìn em có vẻ không chắc chắn lắm.” Anh dịu giọng.

“Em lo em sẽ lại đánh mất mình vì anh. Em sợ sẽ đánh mất điều mà em phải khó khăn lắm mới lấy lại được.”

“Anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.” Anh hứa một cách chắc chắn. “Anh muốn hai đứa mình có cảm giác an toàn. Không để ác mộng chung trong quá khứ làm mình kiệt quệ như vậy được. Nó phải là một điểm tựa vững chắc cho cả hai đứa.”

Mắt tôi nhòe nước, thì thầm. “Em ước gì được như vậy.”

“Anh sẽ cho em được như vậy, cưng à.” Gideon cúi xuống hôn lên môi tôi. “Anh sẽ cho tụi mình điều đó, và em phải để cho anh thực hiện mới được.”

“Tuần này có vẻ tốt hơn rồi đó.” Bác sĩ Petersen nói khi tôi và Gideon tới buổi đầu trị chung tới thứ Năm

Lần này hai đứa ngồi cạnh nhau, tay trong tay. Khi Gideon khẽ vuốt ve mấy đốt ngón tay tôi bằng ngón cái, tôi nhìn anh mỉm cười, yên tâm.

Bác sĩ Petersen mở máy tính bảng ra, thư thái trên chiếc ghế của mình ở phía đối diện. “Cô cậu có gì cụ thể muốn thảo luận không?”

“Hôm thứ Ba vừa rồi quả là ác mộng.” Tôi nói nhỏ.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Mình nói về tối thứ Hai đi. Eva, nói tôi nghe chuyện gì xảy ra tối hôm đó nhé.”

Tôi kể ông nghe chuyện tôi gặp ác mộng, rồi khi giật mình tỉnh dậy thì phát hiện chính tôi bị lôi vào cơn ác mộng của Gideon. Tôi kể luôn những gì xảy ra cho đến tận ngày hôm sau.

“Vậy là bây giờ hai người ngủ riêng hả?” ông hỏi.

“Đúng vậy.”

Ông hỏi tôi, “Cô có thường gặp ác mộng không, Eva?”

“Ít lắm. Trước khi gặp Gideon, lần cuối cùng tôi bị vậy là cách đây tới gần hai năm.” Bác sĩ bỏ cây bút điện tử xuống, bắt đầu đánh máy rất nhanh. Có gì đó buồn bã ở ông khiến tôi lo lắng. “Tôi yêu anh ấy.” Tôi buột miệng.

Gideon ngồi bắt động cạnh tôi.

Bác sĩ Petersen ngược lên nhìn tôi. Ông liếc qua Gideon, rồi lại tới tôi. “Tôi không nghi ngờ gì điều đó. Nhưng tại sao cô lại thấy cần phải nói câu đó, Eva?”

Tôi lúng túng nhún vai, biết Gideon đang nhìn mình.

“Cô ấy muốn được ông chấp thuận.” Gideon nói ngắn gọn.

Câu nói như xát muối vào lòng tôi.

“Phải vậy không?” bác sĩ hỏi.

“Không phải.”

“Chứ còn cái quái gì nữa.” Gideon bắt đầu tỏ ra khó chịu.

“Không phải.” Tôi cố cãi, dù thật lòng lại muốn nghe anh nói ra điều đó. “Đó là... sự thật, là cảm giác của tôi.”

Tôi nhìn bác sĩ Petersen. “Mình phải giải quyết được chuyện này, chắc chắn là bác sĩ hiểu rõ vấn đề. Không có lựa chọn nào khác hết.”

“Eva à.” Ông cười hiền từ. “Hai người rõ là có rất nhiều thứ phải vượt qua, nhưng không có gì là không thể cả.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, rồi gạt đầu đầy quyết tâm. “Tôi yêu anh ấy.”

Gideon đứng bật dậy, vẫn siết chặt tay tôi. “Bác sĩ vui lòng chờ một chút.”

Hơi lo lắng và bối rối, tôi đứng dậy bước theo anh ra ngoài sảnh. Đây là buổi hẹn khám cuối cùng trong ngày nên người lễ tân đã về, khu vực chờ lúc này không có ai. Tôi nghe mẹ nói đặt hẹn vào giờ này rất khó, nên tôi rất biết ơn Gideon đã sẵn sàng trả phí cao cho hai buổi như vậy trong một tuần.

Cánh cửa phòng khám đóng lại sau lưng, tôi quay nhìn vào mắt anh. “Gideon nè, em thề là...”

“Suýt.” Anh ôm lấy mặt, hôn lên môi tôi, một nụ hôn dịu dàng nhưng gấp gáp.

Tôi hơi bất ngờ, phải mất vài giây sau mới từ từ luồn tay xuống lớp áo khoác, ôm lấy hông anh. Khi anh hôn sâu, tôi khẽ rên thành tiếng.

Khi anh ngẩng mặt ra, tôi nhìn thấy vẫn là người đàn ông thành đạt, đẹp trai trong bộ vét màu đen, nhưng đôi mắt thì...

Cổ họng tôi nghẹn đắng.

Một cảm xúc mãnh liệt đốt cháy da thịt, tôi cảm thấy sự khao khát thèm muốn của anh. Anh rê ngón tay từ trán dọc theo bên má, rồi xuống cổ tôi. Anh khẽ nâng cằm tôi lên, rồi lại đặt đôi môi lên môi tôi. Anh không nói một lời, nhưng tôi hiểu hết.

Rồi tay trong tay, hai đứa lại đi trở vô phòng.

Nhạc vừa dứt thì đèn vụt tắt, đám đông gào lên trong bóng tối. Khán giả hồi hộp chờ đợi cho tới khi tiếng ghi ta vang lên. Tiếng la hét lại nổi lên, rồi bật lửa dần dần được bật lên, biến biển người thành hàng ngàn đốm lửa lập lòe.

Một ngọn đèn rơi lên sân khấu, chỗ Brett đang ngồi trên ghế cao, để mình trần, khung ngực và cơ bụng săn chắc bóng nhẫy mồ hôi. Khi anh đưa tay hạ cái micro xuống thấp, cái khuyên đeo trên đầu ngực lóe sáng dưới ánh đèn. Cánh phụ nữ hét vang, tôi liếc qua thấy Shawna nhảy cẫng lên tạ chỗ huyết sáo lớn đến chói tai.

Thì đương nhiên rồi. Với cái dáng ngồi gác một chân lên thành ghế, hai cánh tay cơ bắp chằng chịt những hình xăm đen và xám, Brett mang lại một vẻ quyến rũ và gợi tình chết người. Cách đây gần bốn năm, trong vòng sáu tháng trời, tôi đã không từ bất cứ thứ gì để được gần anh ta.

Mấy ngón tay của Gideon bắt đầu di chuyển. Tiếng bass vang lên, rồi bằng chất giọng trầm đầy cảm xúc, Brett hát một bài mà tôi chưa nghe bao giờ, từng lời từng chữ vang lên rõ mồn một. Anh có giọng hát của một thiên thần. Ma mị, say đắm lòng người. Gương mặt và thân thể anh làm cho sức quyến rũ càng thêm khó cưỡng.

Người yêu tóc vàng ơi, em đây rồi

Anh hát giữa đám đông, trong tiếng nhạc vang

Anh đứng giữa cơn mơ, như trên cõi thiên đường

Khi anh vẫn nhìn thấy em với mặt trời trên tóc.

Và anh sẽ bay tới bên em

Người yêu tóc vàng ơi, em đây rồi

Em khiêu vũ giữa đám đông, trong tiếng nhạc vang

Anh không thể rời mắt khỏi em

Em quỳ xuống van xin anh

Và rồi em bỏ ra đi, chẳng để lại gì.

Người yêu tóc vàng ơi, em đâu rồi?

Không còn thấy em với mặt trời trên tóc

Mình đã bên nhau khắp nơi, trong xe, hay trong quán rượu

Nhưng anh vẫn không có được trái tim em, anh không còn gì cả

Anh sẽ quỳ xuống van xin em. Đừng đi.

Xin em đừng đi, còn bao nhiêu điều chưa thể nói

Eva, đừng đi, anh đang quỳ xuống đây.

Người yêu tóc vàng ơi, em đâu rồi

Anh hát giữa đám đông, trong tiếng nhạc vang

Không còn thấy em với ánh mặt trời trên tóc

Eva, đừng đi, anh quỳ xuống van xin em.

Đèn trên sân khấu tắt ngấm, tiếng nhạc nhỏ dần trong một lúc lâu. Khi đèn sáng trở lại, bộ trống chơi dồn dập. Bao nhiêu đốm lửa nhá lên, đám đông như phát cuồng.

Nhưng tôi không còn biết gì ngoài tiếng tim đập thình thịch của chính mình, cơn co thắt trong lồng ngực, nóng rối bởi như tơ.

“Bài hát này làm anh nghĩ tới em.” Gideon thì thầm.

Khi buổi biểu diễn kết thúc tôi chỉ nghĩ tới chuyện tìm điện thoại để gọi cho Cary. Trong lúc chờ đám đông giải tán bớt, tôi một mình dựa hẳn vào Gideon, để mặc cho anh đỡ bằng cả hai tay.

“Em mệt hả?” anh vuốt ve lưng tôi.

“Em không sao.” Tôi nói dối. thật tình tôi cũng không biết mình đang cảm thấy như thế nào nữa. Đáng ra chuyện Brett viết một bài hát về tôi với một gam màu khác hẳn so với thực tế của mối quan hệ xác thịt trước đây giữa hai đứa cũng không còn quan trọng gì nữa, bởi tôi đã yêu người khác rồi.

“Anh cũng muốn về nhà.” Gideon nói nhỏ. “Anh muốn em quá, cưng ơi, giờ anh chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi.”

Tôi chọc tay vào túi sau của anh. “Vậy mình đi thôi.”

“Anh có thể dắt em đi ra từ phía sau sân khấu.” Gideon hôn lên mũi tôi. “Nếu em muốn đi mình không cần nói với hai người kia đâu.”

Tôi suy nghĩ một lúc. Suy cho cùng thì nhờ có Gideon mà cả bọn đã có một buổi tối rất tuyệt. Nhưng tôi biết nếu tôi không giúp Shawna và Arnoldo có một kỷ niệm đáng nhớ tối nay thì sau này tôi sẽ thấy áy náy. Hơn nữa thật lòng tôi cũng muốn thử tới gần Brett hơn. Tôi không muốn gặp gỡ, chỉ muốn nhìn thấy anh ta một chút thôi. “Thôi, đưa họ theo luôn đi.”

Gideon nắm tay tôi rồi thông báo với Arnoldo và Shawna một tin vui mà rõ ràng làm cả hai vô cùng phấn khích, khiến tôi càng tự thuyết phục mình rằng mình chỉ đang giúp bạn vui thôi. Cả bọn đi sang bên hông sân khấu, Gideon nói gì đó với anh chàng bảo vệ khổng lồ, rồi lấy điện thoại ra gọi cho Angus kêu đánh xe vòng ra công sau. Trong lúc đó ánh mắt anh dán chặt vào tôi, đầy hứa hẹn làm người tôi nóng ran, rạo rục.

“Anh chàng của bồ đúng là tuyệt cú mèo.” Shawna nói với tôi, liếc nhìn Gideon đầy kính trọng và biết ơn. “Tối nay đúng là như một giấc mơ. Mình nợ bồ rồi đó!”

Cô nàng kéo tôi lại ôm thật chặt. “Cảm ơn nhé!”

Tôi cũng ôm lại. “Cảm ơn vì đã mời mình.”

Một người đàn ông cao, mảnh khảnh xuất hiện, mái tóc nhuộm điểm màu xanh da trời, gọng kính đen sành điệu. “Chào ông Corss.” Anh chàng đưa tay ra. “Tôi không biết là ông tới.”

Gideon bắt tay, nói nhẹ nhàng. “Tôi đâu có báo trước.” Rồi anh chìa tay ra cho tôi.

Tôi bước tới, Gideon giới thiệu tôi với Robert Phillips, quản lý của nhóm Six-Ninthss. Sau đó Arnoldo và Shawna cũng được giới thiệu, rồi cả bọn được đưa vào hậu đài, nơi đang rất tấp nập bởi người hâm mộ ra vô nườm nượp.

Đột nhiên tôi không còn muốn gặp Bertt nữa. Chỉ nghe anh hát thôi thì không khó để quên những chuyện đã xảy ra giữa hai đứa. Quên đi cái quá khứ không hề đáng tự hào đó.

“Ban nhạc ở ngay đây thôi.” Robert chỉ tay vào một cánh cửa phòng để mở, từ trong vẳng ra tiếng nhạc và giọng cười trầm khàn. “Họ sẽ rất vui được gặp ông.”

Tôi bỗng khựng lại làm Gideon nhíu mày.

Tôi nhón chân lên, nói nhỏ. “Em không hứng thú gặp ban nhạc lắm. Anh cứ đi đi, em muốn vô toilet một chút rồi ra thẳng ngoài xe luôn.”

“Em chờ chút xíu được không, để anh đi với em.”

“Em không sao đâu, đừng lo.”

Gideon sờ tay lên trán tôi. “Em ổn không? Mặt em đỏ kìa.”

“Em khỏe lắm. Khỏe tới mức độ nào thì về tới nhà là anh sẽ biết thôi.”

Câu đó có tác dụng tức thì. Anh không nhăn nhó nữa mà mỉm cười. “Vậy để anh gặp họ thật nhanh.”

Anh nói với Robert Philips, chỉ Arnoldo và Shawna. “Anh đưa họ vô trước đi nha, tôi theo sau.”

“Gideon à...” tôi kéo nài.

“Anh sẽ đưa em đi.”

Tôi biết giọng nói đó có nghĩa là gì. Tôi để anh đi cùng quãng đường vài trăm mét tới trước cửa toilet. “Em vô một mình được rồi.”

“Anh đứng đây chờ?”

“VẬY THÌ CÒN LÂU MÌNH MỚI VỀ ĐƯỢC. Anh quay lại gặp họ đi, xong nhanh rồi về.”

Anh nhìn tôi khẩn khoản. “Eva, anh không để em ở một mình được.”

“Em không sao đâu mà. Thiết đó. Cửa ra ngay đây mà.” Tôi chỉ cánh cửa cách đó không xa. Thiết bị sân khấu đang được mang ra ngoài. ‘Angus đậu xe ngay ở ngoài mà phải không?’

Gideon tựa vô tường, khoanh tay trước ngực.

“Rồi, rồi, anh muốn sao cũng được.”

“Em bắt đầu không hơn rồi đó, cưng.” Gideon cười

Tôi lau bầu rồi bước vô toilet. Lúc nhìn thấy mặt mình trong kiếng, tôi không khỏi nhăn nhó. Hai mắt tôi thâm quầng vì đổ nhiều mồ hôi quá, đồng tử tối sẫm, giãn to.

“GẶP NHAU THÌ ANH ẤY SẼ THẤY SAO NHỈ?” tôi tự chế giễu mình, thầm nghĩ Bertt vẫn cực kỳ quyến rũ. Khi không mặc áo, cơ thể anh vẫn rất tuyệt vời dù đầy mồ hôi, trong khi nhìn tôi nhàm chán và ủ rũ nhưng không chỉ cảm thấy thua kém về bề ngoài, cái quan trọng hơn là tôi không cảm thấy tự tin về con người của mình. Tôi không thể xóa bỏ những mặc cảm đó khi mà Bertt đang ở ngay đây.

Tôi lấy giấy thấm một ít nước rồi lau hai mắt cho sạch, xong ra ngoài. Cách đó không xa Gideon đang đứng chờ. Robert đứng cạnh nói gì đó với anh. Anh chàng quản lý có vẻ rất phấn khích.

Khi thấy tôi, Gideon đưa tay ra dấu kêu tôi chờ một chút, nhưng tôi chỉ ra phía cửa rồi quay lưng đi trước khi anh kịp cản. Tôi không muốn có chút rủi ro nào. Khi bước nhanh qua phòng nghỉ của ban nhạc tôi liếc vào thấy Shawna đang cười, tay cầm một chai bia. Cô nàng có vẻ đang rất vui trong căn phòng chật cứng huyền não đó.

Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi đi ra ngoài. Angus đang đứng cạnh chiếc limo ở phía bên kia dãy xe buýt, tôi vẫy tay rồi bước tới.

Một ngọn lửa lóe lên bên phải làm tôi giật mình. Tôi đứng sững lại, nhìn Bertt Kline đưa que diêm lên châm điều thuốc đang ngậm trên môi. Anh đứng ngay bên phải cửa ra, trog bóng tối, ánh lửa từ que diêm thấp sáng khuôn mặt anh, làm tôi bỗng như bị kéo ngược về quá khứ.

Bertt nhìn lên, sững sờ khi thấy tôi. Hai đứa nhìn vào mắt nhau thật lâu, tôi nghe tim mình loạn nhịp vì phấn khích lẫn sợ hãi. Rồi anh giật mình vứt que diêm đang cháy gần hết làm ngọn lửa tấp trúng tay.

Tôi bước tiếp, cố tỏ ra bình tĩnh khi tiến đến chỗ Angus bằng đường ngắn nhất.

“Khoan, chờ đã.” Bertt la lớn. Tim tôi đập thình thịch khi nghe tiếng chân anh chạy theo. Tôi đi vòng qua một người đang đẩy xe chất đầy thiết bị, rồi lách qua hai chiếc xe buýt. Đứng nép người vào thành xe buýt, tôi co ro trong bóng tối, cảm giác như một kẻ hèn nhát. Nhưng tôi biết mình không muốn gặp lại Bertt. Tôi không còn là cô bé trước đây của anh nữa.

Bertt đi ngang qua. Tôi vẫn đứng yên, hy vọng anh tìm không thấy sẽ bỏ cuộc. Thời gian trôi qua, tôi lo Gideon sẽ bắt đầu đi tìm mình.

“Eva.”

Tôi giật mình quay lại, thấy Bertt đang đi tới từ bên trái, trong khi này giờ tôi toàn lo nhìn bên phải.

“Đúng là em rồi.” Anh xúc động bỏ, điều thuốc xuống đất, dí chân lên dập lửa.

Tôi nghe câu nói quen thuộc. “Anh nên quay về đi”

“Lúc nào em cũng nói vậy hết.” Anh thận trọng. “Em có coi anh hát không?”

Tôi gật đầu, bước lùi ra một chút. “Buổi biểu diễn hay lắm. Các anh rất tuyệt, chúc mừng anh!”

Mỗi lần tôi thụt lùi là anh lại bước tới. “Anh luôn hy vọng sẽ tìm được em tại một buổi diễn như thế này. Anh từng tưởng tượng ra không biết bao nhiêu là tình huống khi gặp lại em.”

Tôi không biết phải trả lời làm sao nữa. Tôi thấy căng thẳng đến mức khó thở.

Nhưng sức hút vẫn như ngày nào.

Nó không giống cảm giác của tôi đối với Gideon, thậm chí không thể so sánh được, nhưng vẫn không thể bị phủ nhận.

Tôi bước lùi ra khỏi hai chiếc xe buýt, ở khoảng trống đông người qua lại.

“Sao em phải bỏ chạy?” dưới ánh đèn của bãi đậu xe, tôi nhìn anh rõ hơn. Anh thậm chí còn hấp dẫn hơn ngày xưa.

“Em không thể...” tôi nói khó nhọc. “Em không có gì để nói hết.”

“Vớ vẩn.” Ánh mắt anh như thiêu đốt tôi. “Hồi đó em không nói lời nào mà chỉ âm thầm biến mất. “Tại sao vậy?”

Tôi đưa tay lên bụng đang đau nhói. Phải nói sao đây? Hay là cứ nói cuối cùng thề em cũng có đủ can đảm để quyết định là mình xứng đáng hơn là tiếp tục làm một trong số những cô bé mà anh có thể kéo vào phòng tắm để làm tình giữa những bài hát?

“Tại sao vậy, Eva? Mình đang có tình cảm với nhau, rồi dùng một cái em biến đâu mất tiêu.”

Tôi nhìn quanh tìm Gideon hay Angus. Không thấy ai hết. Chỉ có chiếc limo đậu một mình thôi. “Chuyện đó lâu rồi mà.”

Bertt đột ngột chồm tới nắm lấy cánh tay làm tôi giật mình. Nếu không có nhiều người xung quanh chắc tôi đã phát hoảng vì cử chỉ hung hãn đó.

“Em nợ anh một lời giải thích.” Anh la lên.

“Không phải...”

Anh hôn tôi. Đôi môi mềm mại nhất trên đời đó phủ lên môi tôi. Lúc tôi nhận thức được chuyện gì đang xảy ra thì hai cánh tay đã bị anh giữ chặt không thoát ra được. Tôi không cách nào đẩy ranh ra.

Có một thoáng tôi cũng không muốn đẩy anh ra.

Thậm chí tôi còn hôn đáp lại. Sự cuốn hút vẫn còn y nguyên, nó khiến tôi phần nào cảm thấy dịu đi nỗi ám ức là mình chỉ là một món đồ chơi qua đường của anh. Tôi nghe thoang thoang mùi đinh hương, mùi đàn ông quyến rũ, chìm trong nụ hôn đam mê của một linh hồn nghệ sĩ mãnh liệt. Anh thật gần gũi và thân thuộc.

Nhưng suy cho cùng điều này cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Kể cả những gì hai đứa đã từng có với nhau, dù về phía tôi chỉ là những kỷ niệm đau đớn, cũng không còn quan trọng. Hay cả chuyện tôi có cảm thấy hãnh diện khi nghe bài hát anh viết về mình, rằng dù sáu tháng trời chịu đựng cảnh anh làm tình lăng nhăng với bao người khác trong khi vẫn làm tình với tôi ở bất cứ nơi nào có thể, thì anh vẫn chỉ nghĩ tới tôi trong khi dùng lời hát mê hoặc hàng ngàn phụ nữ.

Tất cả những thứ đó đều không còn quan trọng. Vì giờ đây tôi yêu Gideon say đắm, và tôi chỉ cần có Gideon thôi.

Tôi gắng sức vùng ra...

...và nhìn thấy Gideon đang phóng như bay tới, lao vào vật Bertt xuống đất.

31. Chương 31: Chương 31(9)

Tôi vội vàng bước ra sảnh toàn nhà Crossfire, toét miệng cười khi thấy Cary đang chờ sẵn.

“Chào anh.” Dù chỉ khoác trên người áo thun cổ tim và quần jeans sờn bạc, không hiểu sao anh vẫn toát lên vẻ sang trọng khiến tôi thầm ngưỡng mộ.

“Chào người lạ.” anh giơ tay ra, nắm tay tôi bước ra ngoài. “Em có vẻ đang vui ha.”

Hơi nóng buổi trưa ập vào thật khó chịu. “Trời nóng quá, mình ăn gì gần đây thôi nha. Anh thích taco không?”

“Thích.”

Tôi dắt Cary tới nhà hàng Mê-hi-cô lần trước đi ăn với Megumi, ráng giấu vẻ mặt tội lỗi. Mấy ngày nay tôi không về nhà, mà cuối tuần này Gideon lại có kế hoạch đi xhowi xa nữa, nên ít nhất phải tới tuần sau tôi mới gặp lại Cary. Tôi rất mừng khi anh nhận lời đi ăn trưa hôm nay. Cứ vài ngày không hỏi thăm anh là tôi lại không yên tâm.

“Tối nay anh định làm gì?” tôi hỏi, sau khi gọi đồ ăn cho hai đứa.

“Một tay nhiếp ảnh gia tổ chức tiệc sinh nhật tối nay. Anh định ghé qua đó một chút coi sao.” Rồi anh hỏi tiếp trong lúc chờ đồ ăn. “Em vẫn đi chơi với em gái của sếp em chứ hả? Hai đứa có muốn đi chung với anh không?”

“Em của bạn gái chứ không phải em gái.” Tôi đính chính. “Cô ấy có vé xem ca nhạc. Cô nàng bảo rủ hoài không ai chịu đi, chỉ còn mỗi em thôi. Em nghĩ là sẽ vui. Hi vọng vậy. Em không biết tiếng ban nhạc đó, hy vọng là không dở.”

“Ban nào vậy?”

“Six-Ninths. Anh biết không?”

Cary mở to mắt. “Six-Ninths thiệt hả? Hay đó, em sẽ thích à coi.”

Tôi cầm hai ly nước, để Cary bùng mầm thức ăn, “Anh cũng biết hả, còn Shawna là khán giả ruột đó. Sao có mình em không biết vậy, em từ đâu rớt xuống vậy ta?”

“Từ cung điện của Cross chứ từ đâu. Em có rủ cậu ta theo không?”

“Có.” Tôi vội tới một cái bàn có hai người vừa đứng lên. Tôi không nhắc tới vụ Gideon nói là hễ tôi đi thì phải có anh đi theo. Cary sẽ không thích chuyện đó, chính tôi cũng tự hỏi sao hôm qua mình lại chịu thua một cách dễ dàng như vậy. Thông thường tôi và Cary luôn có cùng quan điểm trong mấy chuyện này.

“Anh không nghĩ cross thích nghe nhạc rock đâu.”

Cary ngồi ườn trên ghế đối diện tôi. “Anh ta có biết đó là thể loại yêu thích của em không? Đặc biệt là mấy tay nhạc công đó.

Tôi thè lưỡi nhại anh. “Chuyện xưa như trái đất mà còn nhắc nữa.”

“Thì sao chứ? Brett hấp dẫn quá chừng. Em có khi nào nhớ anh ta không?”

“Có, và rất xấu hổ.” Tôi cắn một miếng taco kẹp thịt nướng. “Nên em cố không nghĩ tới.”

“Anh chàng cũng tử tế đó chứ.” Cary hút một ngụm đá xay ngụm đá xay nhuyễn mùi margarita.

“Thì em đâu có nói anh ta không tử tế đâu, chỉ là không hợp với em thôi.” Nghĩ tới thời gian đó tôi chỉ muốn chui đầu xuống đất cho đỡ xấu hổ. Brett Kline quả thật rất hấp dẫn, chỉ riêng giọng hát của anh thôi cũng đủ làm tôi bị kích thích. Nhưng anh chính là một trong những vết nhơ lớn nhất trong giai đoạn tuyệt vọng và bừa bãi của tôi. “Thôi nói chuyện khác đi... Anh nói chuyện với Trey chưa?”

Nụ cười tắt trên môi Cary. “Rồi, vừa sáng nay.”

Tôi kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng anh thở dài rồi tiếp. “Anh nhớ cậu ấy lắm. Nói chuyện với cậu ấy rất thích, vì Trey rất thông minh, cũng giống em vậy. Tối nay bọn anh sẽ đi dự tiệc sinh nhật chung.”

“Với tư cách là bạn bè hay ồ bịch?”

“Món này ngon thiệt.” Anh cắn một miếng taco trước khi trả lời. “Đúng ra thì là bạn bè thôi, nhưng em biết rồi đó, rất có thể anh sẽ dẹp luôn cái nguyên tắc đó rồi lên giường với cậu ta thôi. Tụi anh hẹn gặp ở chỗ tiệc luôn để tránh phải ở riêng với nhau, nhưng anh vẫn có thể đưa cậu ta vô phòng tắm hay thậm chí là nhà kho để làm tính mà. Anh vốn không có sức mạnh ý chí, còn Trey thì chắc chắn không từ chối anh rồi.”

Tim tôi co thắt lại khi nghe giọng điệu chán nản của Cary.

“Em hiểu cảm giác đó.” Tôi nói nhỏ. Tôi đã từng như vậy, tuyệt vọng cần sự gần gũi với bất kỳ người nào. “Sao anh không... ừm, ... tự giải tỏa tình trước khi đi tới nay. Biết đâu làm vậy xong sẽ tỉnh táo hơn.”

Gương mặt đẹp trai nở một nụ cười tình quái. “Anh nhờ em thu lại câu đó để dùng làm lời chào cho hộp thư thoại được không?”

Tôi ném cái khăn ăn lên người anh.

Anh chụp lấy, cười phá lên. “Lâu lâu tự nhiên em có vẻ e thẹn vậy. Dễ thương ghê.”

“Em quý anh, em muốn anh hạnh phúc mà.”

Anh nhắc tay tôi lên môi. “Anh đang ráng đây, bé.”

“Lúc nào em cũng ở bên cạnh anh, ngay cả khi em không có ở nhà.”

“Anh biết.” Cary siết tay tôi trước khi buông ra.

“Tuần sau em sẽ ở nhà nhiều hơn. Phải chuẩn bị đón bố qua chơi.” Tôi cắn một miếng taco, chân nhịp nhịp phấn khích vì vị ngon của món bánh ngô giòn với thịt nướng. “Em muốn nhờ anh một chút. Ngày thứ Sáu em phải đi làm, nếu anh có ở nhà thì chăm sóc giữ em được không? Em sẽ mua sẵn thức ăn với bản đồ cho bố...”

“Yên tâm đi.” Cary nháy mắt với một cô nàng tóc vàng xinh xắn vừa đi ngang. “Có anh là khỏi lo rồi.”

“Anh muốn đi coi ca nhạc chung với tụi em và bố không?”

“Eva cưng ơi, lúc nào anh cũng muốn đi chơi với em hết. Cho anh biết thời gian và địa điểm đi, anh sẽ ưu tiên sắp xếp lịch cho em trước.”

“À!” tôi nuốt vội để nói tiếp. “Mẹ em nói hôm bữa có nhìn thấy nhan sắc của anh trên thành một chiếc xe buýt.”

Anh cười. “Anh biết rồi. Bác có chụp lại bằng điện thoại rồi gửi cho anh coi. Tuyệt quá hả?”

“Hơn cả tuyệt đó chứ. Mình phải ăn mừng thôi.” Tôi mượn câu nói “thương hiệu” của Cary.

“Chứ sao.”

“Ồi chào!” Shawna đứng sững lại trên lề đường trước cửa căn hộ của cô nàng ở Brooklyn, há hốc miệng nhìn chiếc limousine đang đậu trước mặt. “Bồ chơi sang quá ha.”

“Không phải ý của mình.” Tôi đáp gọn, liếc qua bộ đồ của cô nàng đang diện: quần soóc bó màu đỏ và chiếc áo thun có chữ Six-Ninths cổ ý rách ở một vài chỗ rất nhạy cảm. Mái tóc sáng buộc lên, chảy sát đầu, Shawna dùng máy son đỏ tiếp với máy quần. Cô nàng ăn mặc rất đúng không khí tiệc tùng, làm tôi cũng thấy đỡ áy náy với cái váy da xếp ly cực ngắn, áo thun trắng ôm sát và giày boots da cổ ày đỏ tươi.

Gideon, vốn nãy giờ đang nói chuyện với Angus nên quay lưng về phía hai đứa tôi, bỗng quay mặt lại khiến tôi chết lặng người lần nữa y như lúc thấy anh thay đồ xong ở nhà. Anh chỉ mặc quần jeans lưng xệ màu đen, áo thun đen với giấy da cao cổ cùng màu, nhưng vẫn đủ quyến rũ để làm tôi chỉ muốn lao vào anh. Dù rất Đen và Nguy hiểm trong bộ -ple đi làm, nhưng anh thậm chí còn quyến rũ hơn khi ăn mặc đơn giản, trẻ trung đúng độ tuổi với vẻ đẹp trai không cưỡng lại nổi.

“Ôi trời ơi, anh chàng đó không phải là bồ hên ỉnh chứ?” Shawna thì thầm, tay bấu chặt lấy tôi.

“Không, bồ có rồi, anh chàng đó là của mình.” Lúc nói câu đó tôi hơi rùng mình. Anh là của tôi, để tôi sở hữu, ôm ấp, hôn hít, và chắc chắn để làm tình khi về tới nhà. Ôi chao...

Shawna bật cười khi tôi nôn nóng đứng không yên. “Thôi được rồi, vậy thì giới thiệu ỉnh biết đi.”

Tôi giới thiệu hai người xong để Shawna lên xe trước. Tôi vừa chuẩn bị bước vô theo thì Gideon túm lại.

Anh đứng sát sau lưng, nói nhỏ vô tai tôi. “Lần sau em mà cúi người ra trước là phải kêu anh đứng sau lưng nhé, không thôi anh đánh đòn đó.”

Tôi quay lại áp mặt lên má anh. “Em hết kỳ rồi.”

Anh gần giọng, mấy ngón tay trên eo tôi bấu mạnh. “Sao không nói cho anh biết sớm hả?”

“Phần thưởng cho sự kiên nhẫn, cưng à.” Tôi dùng chính câu nói anh đã từng dùng để hành hạ tôi trước đây. Gideon bật tiếng rửa làm tôi cười lớn khi ngồi xuống cạnh Shawna.

Angus vừa cho xe lăn bánh là một chai Armand de Brignac được khai ra. Khi tới được Tableau One, một nhà hàng mới mở có cả hàng dài người đang đứng chờ trước cửa nơi tiếng nhạc vọng ra, thì rượu sâm banh cộng với ánh mắt nóng bỏng của Gideon cứ dán lên mép váy ngắn cũn cỡn đã kịp làm tôi choáng vàng.

Shawna nhồm dậy trên ghế, trợn mắt nhìn ra cửa kính. “Trước khi đi Doug định dắt mình tới đây ăn mà không được vì danh sách khách hàng đặt bàn dài tới hai tháng lận. Nếu tới không đặt trước thì phải đứng chờ mấy tiếng mà cũng chưa chắc có bàn.”

Angus mở cửa xe, đỡ từng người bước ra. Gideon nắm tay tôi trịnh trọng như đang đi dự tiệc chứ không phải đi xem ca nhạc. Chúng tôi nhanh chóng được mời vào, người quản lý có thái độ vồn vã đến nỗi tôi quay nhìn Gideon hỏi khê. “Chỗ này cũng của anh hả?”

“Ừ, cổ phần.”

Tôi thở dài, biết không thể làm gì khác hơn. “Bạn anh có đi ăn chung với mình không?”

Gideon gật đầu. “Anh ta đã ở đây sẵn rồi.”

Tôi nhìn theo hướng anh chỉ thấy một anh chàng bảnh trai mặc quần jeans xanh với áo thun Six-Ninths. Anh ta có vẻ đang là tâm điểm giữa hai cô gái đứng hai bên, mỉm cười với người cầm điện thoại chụp hình. Khi thấy Gideon, anh chàng vẫy tay rồi xin phép bước ra.

“Ôi trời ơi!” Shawna nhảy cẫng lên. “Arnoldo Ricci kìa! Chủ nhà hàng này đó. Anh ấy có một chương trình ẩm thực trên kênh Food Network nữa!”

Gideon buông tôi ra để siết tay anh chàng kia, rồi hai người ôm nhau vẻ thân thiết. “Arnoldo, bạn gái của mình, Eva Tramell.”

Tôi chìa tay ra cho Arnoldo, anh nắm lấy kéo tôi tới gần rồi hôn lên môi.

“Nè, không được đâu nhé.” Gideon giật tôi lại bên anh.

Arnoldo cười toe toét, mắt lấp lánh, quay qua cầm tay Shawna lên hôn. “Còn người đẹp này là ai đây?”

”Shawna, đây sẽ là vệ sĩ của cô tối nay, Arnoldo Ricci, nếu hấn sống sót qua bữa ăn tối.” Gideon nhìn bạn mình cảnh cáo. “Arnoldo, đây là Shawna Ellison.”

Mắt Shawna sáng rõ. “Bạn trai của em hâm mộ anh lắm, em cũng vậy nữa. Có lần anh ấy làm món Lasagne theo công thức của anh đó, tuyệt cú mèo.”

“Anh nghe Gideon nói bạn trai em đang ở Sicily hả?” giọng Arnoldo có vẻ khoan khoái. “Hy vọng em sẽ có thời gian tới đó thăm anh ta.”

Tôi lườm Gideon một cái, chuyện của bạn trai Shawna tôi chưa hề kể với Gideon. Anh nhìn lại tôi bằng cặp mắt làm bộ ngây thơ với một nụ cười tự mãn rất kín đáo.

Tôi lắc đầu, hơi cáu, nhưng phải công nhận tối nay sẽ là một kỷ niệm khó quên của Shawna.

Một tiếng đồng hồ sau đó trôi qua rất nhanh với thức ăn và rượu vang ngon tuyệt vời. Tôi đang vét sạch món kem Ý đánh với phúc bồn tử thì bắt gặp Arnolito nhìn mình mỉm cười.

“Bellissima.” Anh khen. “Lúc nào cũng rất vui khi nhìn thấy phụ nữ ăn ngon miệng.”

Tôi đỏ mặt, hơi mắc cỡ. Tôi vốn rất thích thức ăn ngon, chuyện đó không giấu được.

Gideon choàng tay qua lưng ghế, nghịch tóc sau gáy tôi. Tay còn lại anh cầm ly rượu vang đỏ lên, và lúc anh khẽ liếm miệng ly tôi hiểu ngay là anh tưởng tượng chuyện gì. Ham muốn của anh truyền qua tôi ngay lập tức, làm từ đó trở đi tôi không thể nghĩ tới chuyện gì khác.

Tôi thò tay xuống dưới khăn trải bàn. Gideon có phản ứng tức thì, nhưng vẫn không để lộ một biểu hiện nào ra ngoài mặt.

Tôi coi đó như một sự thách thức.

Tôi bắt đầu cử động tay, thận trọng và chậm rãi để không bị phát hiện, thích thú khi thấy sắc mặt hay giọng nói anh vẫn không thay đổi. Khả năng kiểm soát của anh làm tôi càng phấn khích và bạo dạn hơn. Tôi lần mò tới khóa quần, kích động khi nghĩ tới chuyện chạm vào da thịt anh.

Gideon từ tốn nháp thêm một ngụm rồi đặt ly rượu xuống.

“Chỉ có cậu mới làm vậy thôi, Arnolito.” Anh nói ngắn gọn, đáp lại câu gì đó Arnolito vừa nói.

Tôi định nghịch ngợm thêm thì Gideon bỗng nắm lấy tay tôi. Anh đưa tay tôi lên môi, như một cử chỉ âu yếm bình thường. Cái cần nhẹ lên mu bàn tay làm tôi giật mình thở hổn hển.

Arnolito nở một nụ cười nửa cảm thông nửa chế giễu khi thấy bạn mình bị một cô gái cho vào tròng. Anh ta xỏ ra một câu tiếng Ý, rồi Gideon trả lời gì đó bằng âm điệu trôi chảy, gợi cảm pha chút phần hài hước làm anh chàng ngửa cổ cười lớn.

Tôi ngồi không yên, rất thích thú khi nhìn thấy anh thư thái và vui vẻ như bây giờ.

Gideon nhìn xuống đĩa thức ăn trắng miệng đã được tôi dọn sạch, rồi ngước lên hỏi. “Mình đi được chưa?”

“Được rồi.” Tôi háo hức với thời gian còn lại của buổi tối, không biết liệu còn nhìn thấy những gì mới lạ ở Gideon nữa. Tôi yêu con người này của anh, cũng như tôi yêu người đàn ông quyền lực trong bộ -ple ở sở làm, hay người tình luôn muốn chủ động khi ở trên giường, hay đứa trẻ tội nghiệp không kiếm được những giọt nước mắt đau khổ, và cả người yêu dịu dàng ôm ấp vuốt ve tôi mỗi khi tôi khóc.

Với tôi anh vẫn là người đàn ông rồi rầm đầy bí ẩn. Tôi có cảm tưởng mình chỉ vừa chạm đến lớp vỏ bọc bên ngoài của anh thôi. Dù vậy, tôi vẫn yêu anh sâu sắc.

“Hay quá đi mất!” Shawna reo lên khi dàn trống trình diễn mở màn chơi tới bài thứ năm.

Sau bài thứ ba là cả bọn đã rời chỗ ngồi, băng qua đám đông đang gào thét để xuống chỗ có hàng rào bảo vệ sát sân khấu. Gideon đứng chống hai tay lên thanh chắn, bọc tôi ở giữa. Khán giả xung quanh không ngừng chen lấn, xô tới trước, nhưng tôi đã được che chắn bởi cơ thể của anh. Ở bên cạnh, Arnolito cũng làm như vậy với Shawna.

Chắc chắn là nếu muốn thì Gideon đã có thể dễ dàng lấy được chỗ ngồi tốt hơn cho cả bọn, nhưng không cần tôi nhắc anh cũng hiểu Shawna đã rất cực khổ mới lấy được mấy cái vé chỉ dành riêng cho người hâm mộ trung thành này. Cô nàng mời bọn tôi, nên cứ coi như đây là cái vé duy nhất mà cả bọn có được. Tôi thầm biết ơn anh đã tể nhịu và chịu khó “đóng vai” người bình thường.

Tôi quay lại nhìn anh. “Nhóm này có ký với Vidal không?”

“Không. Nhưng anh thích họ.”

Tôi rất phấn khích khi thấy anh vui như vậy. Tiếng nhạc cụ cộng với không khí sôi nổi của đám đông xung quanh làm máu chảy dồn dập trong người, tôi giờ hay tay lên không trung, nhún nhảy theo điệu nhạc tại chỗ khi đứng giữa vòn tay của Gideon, người ướt đầm mồ hôi.

Màn trình diễn vừa hết, nhân viên hậu đài nhanh chóng làm lại sân khấu để chuẩn bị cho tiết mục chính của Six-Ninths. Quá vui sướng vì buổi tối tuyệt vời được vui chơi thoải mái với người yêu, tôi quay lại ôm chầm lấy cổ anh, hôn lên môi anh một cách mãnh liệt.

Anh nhắc bổng tôi lên, tách chân tôi ra hai bên hông, hôn trả dữ dội không kém. Bên dưới anh cương cứng chạm mạnh vào tôi. Mọi người xung quanh bắt đầu huýt sáo, la ó, từ “Đi thuê khách sạn đi!” cho đến “Làm tới luôn đi!” nhưng cả tôi và Gideon, vốn đang bị cơn dục vọng điên cuồng cuốn đi, đều không quan tâm. Một tay anh đỡ tôi, tay còn lại giữ lấy tóc khi anh hôn tôi điên dại, như đang thèm khát không còn chịu nổi nữa.

“Em làm cho anh hết chịu nổi.” Anh thì thầm trước khi cắn nhẹ lên môi tôi.

Tôi quá đắm đuối với Gideon và cơn ham muốn mãnh liệt của anh nên gần như không để ý khi Six-Ninths bắt đầu biểu diễn. Chỉ tới khi giọng hát chính vang lên tôi mới giật mình trở về thực tại.

Tôi sững người, đầu óc cố xua đi cơn mụ mị vừa rồi để lắng nghe tiếng hát. Tôi biết bài hát này. Mắt tôi mờ hẳn khi Gideon nhắc môi ra. Qua vai anh, tôi nhìn thấy vô số bằng rôn từ biển khán giả đang giờ lên trong không khí.

Brett Kline, anh là của em! Hãy lấy em đi, Brett!

Hay tấm tôi thích ngày xưa là: Brett, mình sẽ vui vẻ thật dữ dội!

Khỉ thật, sao lại trùng hợp như vậy được?

Vậy là Cary đã biết trước chuyện này. Dĩ nhiên rồi. Anh ấy biết trước mà không nói. Hẳn Cary nghĩ để tôi tự phát hiện ra sẽ hấp dẫn hơn.

Tôi buông anh ra, Gideon đặt tôi xuống đất, vẫn che chở cho tôi khỏi đám khán giả đang phát cuồng xung quanh. Quay lại nhìn lên sân khấu, tôi cảm thấy bao tử mình đang cuộn lên. Quả thật, Brett Kline đang đứng trước micro, giọng hát trầm, khỏe, mượt mà gợi cảm đang truyền tới hàng ngàn khán giả hâm mộ đến đây để được nhìn thấy anh. Mái tóc ngắn vuốt dựng thẳng, mũ kim loại, anh khoác lên thân hình rắn rỏi cái áo thun cộc tay màu đen với quần túi hộp màu xanh lá cây. Dù không thể thấy rõ từ khoảng cách này, tôi vẫn cảm nhận được đôi mắt xanh sáng rực màu ngọc bích, gương mặt thô ráp nhưng rất đẹp trai và nụ cười có lúm đồng tiền chết người đang hạ gục không biết bao nhiêu là phụ nữ.

Rời mắt khỏi Brett, tôi lần lượt nhìn qua các thành viên khác, toàn những gương mặt quen cũ. Hồi còn ở Chicago bọn họ lấy tên là Captive Soul chứ không phải Six-Ninths. Tôi thắc mắc không biết lý do gì lại có cái tên này.

“Hay chứ hả?” Gideon nói, ghé sát vào tai tôi. Anh để một tay lên hàng rào, tay còn lại ôm ngay hông kéo tôi sát vào người trong khi anh lắc lư theo điệu nhạc. Cơ thể của Gideon, cộng thêm giọng hát của Brett, làm cái ham muốn vốn đang sôi sục của tôi trở nên điên loạn hơn bao giờ hết.

Tôi nhắm mắt, nghĩ tới người đàn ông sát bên mình và cơn phấn kích mỗi khi nghe giọng hát của Brett. Từng giai điệu dồn dập vào tôi, gợi nhớ lại bao nhiêu kỷ niệm đẹp đẽ lẫn kinh hoàng. Tôi nhún nhảy trong vòng tay Gideon, tràn trề ham muốn, và cảm thấy rõ anh cũng đang như vậy. Dục vọng của anh như từng đợt hơi nóng quấn lấy tôi, làm tôi thèm khát anh đến độ đau đớn nhức nhối.

Tôi nắm lấy bàn tay anh đang để trên bụng mình.

“Eva!” giọng anh đầy dục vọng. Tôi đã khiêu khích anh suốt buổi tối nay, vụng dưới gầm bàn lúc ăn tối, rồi cả nụ hôn nồng nàn ban nãy nữa.

Nhạc vẫn chơi hết bài này tới bài khác. Bên dưới tay Gideon vẫn mê mẩn. Anh cứ làm vậy thì tôi sẽ bùng nổ ngay tại đây, ngay bên cạnh hàng chục người lạ.

Anh luôn có thể khiến tôi làm những chuyện điên rồ như vậy. Chỉ cần bàn tay và ánh mắt của Gideon đặt lên tôi là mọi thứ xung quanh biến mất hết. Nhạc vừa dứt thì đèn vụt tắt, đám đông gào lên trong bóng tối. Khán giả hồi hộp chờ đợi cho tới khi tiếng ghi ta vang lên. Tiếng la hét lại nổi lên, rồi bật lửa dần dần được bật lên, biến biển người thành hàng ngàn đốm lửa lập lòe.

Một ngọn đèn rơi lên sân khấu, chỗ Brett đang ngồi trên ghế cao, để mình trần, khung ngực và cơ bụng săn chắc bóng nhẫy mồ hôi. Khi anh đưa tay hạ cái micro xuống thấp, cái khuyên đeo trên đầu ngực lóe sáng dưới ánh đèn. Cánh phụ nữ hét vang, tôi liếc qua thấy Shawna nhảy căng lên tạ chỗ huyết sáo lớn đến chói tai.

Thì đương nhiên rồi. Với cái dáng ngồi gác một chân lên thành ghế, hai cánh tay cơ bắp chằng chịt những hình xăm đen và xám, Brett mang lại một vẻ quyến rũ và gợi tình chết người. Cách đây gần bốn năm, trong vòng sáu tháng trời, tôi đã không từ bất cứ thứ gì để được gần anh ta.

Mấy ngón tay của Gideon bắt đầu di chuyển. Tiếng bass vang lên, rồi bằng chất giọng trầm đầy cảm xúc, Brett hát một bài mà tôi chưa nghe bao giờ, từng lời từng chữ vang lên rõ mồn một. Anh có giọng hát của một thiên thần. Ma mị, say đắm lòng người. Gương mặt và thân thể anh làm cho sức quyến rũ càng thêm khó cưỡng.

Người yêu tóc vàng ơn, em đây rồi

Anh hát giữa đám đông, trong tiếng nhạc vang

Anh đứng giữa cơn mơ, như trên cõi thiên đường

Khi anh vẫn nhìn thấy em với mặt trời trên tóc.

Và anh sẽ bay tới bên em

Người yêu tóc vàng ơi, em đây rồi

Em khiêu vũ giữa đám đông, trong tiếng nhạc vang

Anh không thể rời mắt khỏi em

Em quỳ xuống van xin anh

Và rồi em bỏ ra đi, chẳng để lại gì.

Người yêu tóc vàng ơi, em đâu rồi?

Không còn thấy em với mặt trời trên tóc

Mình đã bên nhau khắp nơi, trong xe, hay trong quán rượu

Nhưng anh vẫn không có được trái tim em, anh không còn gì cả

Anh sẽ quỳ xuống van xin em. Đừng đi.

Xin em đừng đi, còn bao nhiêu điều chưa thể nói

Eva, đừng đi, anh đang quỳ xuống đây.

Người yêu tóc vàng ơi, em đâu rồi

Anh hát giữa đám đông, trong tiếng nhạc vang

Không còn thấy em với ánh mặt trời trên tóc

Eva, đừng đi, anh quỳ xuống van xin em.

Đèn trên sân khấu tắt ngấm, tiếng nhạc nhỏ dần trong một lúc lâu. Khi đèn sáng trở lại, bộ trống chơi dồn dập. Bao nhiêu đốm lửa nhá lên, đám đông như phát cuồng.

Nhưng tôi không còn biết gì ngoài tiếng tim đập thình thịch của chính mình, cơn co thắt trong lồng ngực, nóng rối bởi như tơ.

“Bài hát này làm anh nghĩ tới em.” Gideon thì thầm.

Khi buổi biểu diễn kết thúc tôi chỉ nghĩ tới chuyện tìm điện thoại để gọi cho Cary. Trong lúc chờ đám đông giải tán bớt, tôi một mình dựa hẳn vào Gideon, để mặc cho anh đỡ bằng cả hai tay.

“Em mệt hả?” anh vuốt ve lưng tôi.

“Em không sao.’ Tôi nói dối. thật tình tôi cũng không biết mình đang cảm thấy như thế nào nữa. Đáng ra chuyện Brett viết một bài hát về tôi với một gam màu khác hẳn so với thực tế của mối quan hệ xác thịt trước đây giữa hai đứa cũng không còn quan trọng gì nữa, bởi tôi đã yêu người khác rồi.

“Anh cũng muốn về nhà.” Gideon nói nhỏ. “Anh muốn em quá, cưng ơi, giờ anh chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi.” Tôi chọc tay vào túi sau của anh. “Vậy mình đi thôi.”

“Anh có thể dắt em đi ra từ phía sau sân khấu.” Gideon hôn lên mũi tôi. “Nếu em muốn đi mình không cần nói với hai người kia đâu.”

Tôi suy nghĩ một lúc. Suy cho cùng thì nhờ có Gideon mà cả bọn đã có một buổi tối rất tuyệt. Nhưng tôi biết nếu tôi không giúp Shawna và Arnoldo có một kỷ niệm đáng nhớ tối nay thì sau này tôi sẽ thấy áy náy. Hơn nữa thật lòng tôi cũng muốn thử tới gần Brett hơn. Tôi không muốn gặp gỡ, chỉ muốn nhìn thấy anh ta một chút thôi. “Thôi, đưa họ theo luôn đi.”

Gideon nắm tay tôi rồi thông báo với Arnoldo và Shawna một tin vui mà rõ ràng làm cả hai vô cùng phấn khích, khiến tôi càng tự thuyết phục mình rằng mình chỉ đang giúp bạn vui thôi. Cả bọn đi sang bên hông sân khấu, Gideon nói gì đó với anh chàng bảo vệ khổng lồ, rồi lấy điện thoại ra gọi cho Angus kêu đánh xe vòng ra công sau. Trong lúc đó ánh mắt anh dán chặt vào tôi, đầy hứa hẹn làm người tôi nóng ran, rạo rục.

“Anh chàng của bồ đúng là tuyệt cú mèo.” Shawna nói với tôi, liếc nhìn Gideon đầy kính trọng và biết ơn. “Tối nay đúng là như một giấc mơ. Mình nợ bồ rồi đó!”

Cô nàng kéo tôi lại ôm thật chặt. ‘Cảm ơn nhé!’

Tôi cũng ôm lại. “Cảm ơn vì đã mời mình.”

Một người đàn ông cao, mảnh khảnh xuất hiện, mái tóc nhuộm điểm màu xanh da trời, gọng kính đen sành điệu. ‘Chào ông Corss.’ Anh chàng đưa tay ra. “Tôi không biết là ông tới.”

Gideon bắt tay, nói nhẹ nhàng. “Tôi đâu có báo trước.” Rồi anh chìa tay ra cho tôi.

Tôi bước tới, Gideon giới thiệu tôi với Robert Phillips, quản lý của nhóm Six-Ninthss. Sau đó Arnoldo và Shawna cũng được giới thiệu, rồi cả bọn được đưa vào hậu đài, nơi đang rất tấp nập bởi người hâm mộ ra vô nườm nượp.

Đột nhiên tôi không còn muốn gặp Bertt nữa. Chỉ nghe anh hát thôi thì không khó để quên những chuyện đã xảy ra giữa hai đứa. Quên đi cái quá khứ không hề đáng tự hào đó.

“Ban nhạc ở ngay đây thôi.” Robert chỉ tay vào một cánh cửa phòng để mở, từ trong vẳng ra tiếng nhạc và giọng cười trầm khàn. “Họ sẽ rất vui được gặp ông.”

Tôi bỗng khựng lại làm Gideon nhíu mày.

Tôi nhón chân lên, nói nhỏ. “Em không hứng thú gặp ban nhạc lắm. Anh cứ đi đi, em muốn vô toilet một chút rồi ra thẳng ngoài xe luôn.”

“Em chờ chút xíu được không, để anh đi với em.”

“Em không sao đâu, đừng lo.”

Gideon sờ tay lên trán tôi. “Em ổn không? Mặt em đỏ kìa.”

“Em khỏe lắm. Khỏe tới mức độ nào thì về tới nhà là anh sẽ biết thôi.”

Câu đó có tác dụng tức thì. Anh không nhăn nhó nữa mà mỉm cười. “Vậy để anh gặp họ thật nhanh.”

Anh nói với Robert Philips, chỉ Arnoldo và Shawna. “Anh đưa họ vô trước đi nha, tôi theo sau.”

“Gideon à...” tôi kéo nài.

“Anh sẽ đưa em đi.”

Tôi biết giọng nói đó có nghĩa là gì. Tôi để anh đi cùng quãng đường vài trăm mét tới trước cửa toilet. “Em vô một mình được rồi.”

“Anh đứng đây chờ?”

“Vậy thì còn lâu mình mới về được. Anh quay lại gặp họ đi, xong nhanh rồi về.”

Anh nhìn tôi khẩn khoản. “Eva, anh không để em ở một mình được.”

“Em không sao đâu mà. Thiết đó. Cửa ra ngay đây mà.” Tôi chỉ cánh cửa cách đó không xa. Thiết bị sân khấu đang được mang ra ngoài. ‘Angus đậu xe ngay ở ngoài mà phải không?’

Gideon tựa vô tường, khoanh tay trước ngực.

“Rồi, rồi, anh muốn sao cũng được.”

“Em bắt đầu không hơn rồi đó, cưng.” Gideon cười

Tôi lau bầu rồi bước vô toilet. Lúc nhìn thấy mặt mình trong kiếng, tôi không khỏi nhăn nhó. Hai mắt tôi thâm quầng vì đổ nhiều mồ hôi quá, đồng tử tối sẫm, giãn to.

“Gặp nhau thì anh ấy sẽ thấy sao nhỉ?” tôi tự chế giễu mình, thầm nghĩ Bertt vẫn cực kỳ quyến rũ. Khi không mặc áo, cơ thể anh vẫn rất tuyệt vời dù đầy mồ hôi, trong khi nhìn tôi nhàm chán và ủ rũ nhưng không chỉ cảm thấy thua kém về bề ngoài, cái quan trọng hơn là tôi không cảm thấy tự tin về con người của mình. Tôi không thể xóa bỏ những mặc cảm đó khi mà Bertt đang ở ngay đây.

Tôi lấy giấy thấm một ít nước rồi lau hai mắt cho sạch, xong ra ngoài. Cách đó không xa Gideon đang đứng chờ. Robert đứng cạnh nói gì đó với anh. Anh chàng quản lý có vẻ rất phấn khích.

Khi thấy tôi, Gideon đưa tay ra dấu kêu tôi chờ một chút, nhưng tôi chỉ ra phía cửa rồi quay lưng đi trước khi anh kịp cản. Tôi không muốn có chút rủi ro nào. Khi bước nhanh qua phòng nghỉ của ban nhạc tôi liếc vào thấy Shawna đang cười, tay cầm một chai bia. Cô nàng có vẻ đang rất vui trong căn phòng chật cứng huyền não đó.

Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi đi ra ngoài. Angus đang đứng cạnh chiếc limo ở phía bên kia dãy xe buýt, tôi vẫy tay rồi bước tới.

Một ngọn lửa lóe lên bên phải làm tôi giật mình. Tôi đứng sững lại, nhìn Bertt Kline đưa que diêm lên châm điều thuốc đang ngậm trên môi. Anh đứng ngay bên phải cửa ra, trog bóng tối, ánh lửa từ que diêm thấp sáng khuôn mặt anh, làm tôi bỗng như bị kéo ngược về quá khứ.

Bertt nhìn lên, sững sờ khi thấy tôi. Hai đứa nhìn vào mắt nhau thật lâu, tôi nghe tim mình loạn nhịp vì phấn khích lẫn sợ hãi. Rồi anh giật mình vứt que diêm đang cháy gần hết làm ngọn lửa tấp trúng tay.

Tôi bước tiếp, cố tỏ ra bình tĩnh khi tiến đến chỗ Angus bằng đường ngắn nhất.

“Khoan, chờ đã.” Bertt la lớn. Tim tôi đập thình thịch khi nghe tiếng chân anh chạy theo. Tôi đi vòng qua một người đang đẩy xe chất đầy thiết bị, rồi lách qua hai chiếc xe buýt. Đứng nép người vào thành xe buýt, tôi co ro trong bóng tối, cảm giác như một kẻ hèn nhát. Nhưng tôi biết mình không muốn gặp lại Bertt. Tôi không còn là cô bé trước đây của anh nữa.

Bertt đi ngang qua. Tôi vẫn đứng yên, hy vọng anh tìm không thấy sẽ bỏ cuộc. Thời gian trôi qua, tôi lo Gideon sẽ bắt đầu đi tìm mình.

“Eva.”

Tôi giật mình quay lại, thấy Bertt đang đi tới từ bên trái, trong khi này giờ tôi toàn lo nhìn bên phải.

“Đúng là em rồi.” Anh xúc động bỏ, điều thuốc xuống đất, dí chân lên dập lửa.

Tôi nghe câu nói quen thuộc. “Anh nên quay về đi”

“Lúc nào em cũng nói vậy hết.” Anh thận trọng. “Em có coi anh hát không?”

Tôi gật đầu, bước lùi ra một chút. “Buổi biểu diễn hay lắm. Các anh rất tuyệt, chúc mừng anh!”

Mỗi lần tôi thụt lùi là anh lại bước tới. “Anh luôn hy vọng sẽ tìm được em tại một buổi diễn như thế này. Anh từng tưởng tượng ra không biết bao nhiêu là tình huống khi gặp lại em.”

Tôi không biết phải trả lời làm sao nữa. Tôi thấy căng thẳng đến mức khó thở.

Nhưng sức hút vẫn như ngày nào.

Nó không giống cảm giác của tôi đối với Gideon, thậm chí không thể so sánh được, nhưng vẫn không thể bị phủ nhận.

Tôi bước lùi ra khỏi hai chiếc xe buýt, ở khoảng trống đông người qua lại.

“Sao em phải bỏ chạy?” dưới ánh đèn của bãi đậu xe, tôi nhìn anh rõ hơn. Anh thậm chí còn hấp dẫn hơn ngày xưa.

“Em không thể...” tôi nói khó nhọc. “Em không có gì để nói hết.”

“Vớ vẩn.” Ánh mắt anh như thiêu đốt tôi. “Hồi đó em không nói lời nào mà chỉ âm thầm biến mất. “Tại sao vậy?”

Tôi đưa tay lên bụng đang đau nhói. Phải nói sao đây? Hay là cứ nói cuối cùng thì em cũng có đủ can đảm để quyết định là mình xứng đáng hơn là tiếp tục làm một trong số những cô bé mà anh có thể kéo vào phòng tắm để làm tình giữa những bài hát?

“Tại sao vậy, Eva? Mình đang có tình cảm với nhau, rồi dùng một cái em biến đâu mất tiêu.”

Tôi nhìn quanh tìm Gideon hay Angus. Không thấy ai hết. Chỉ có chiếc limo đậu một mình thôi. “Chuyện đó lâu rồi mà.”

Bertt đột ngột chồm tới nắm lấy cánh tay làm tôi giật mình. Nếu không có nhiều người xung quanh chắc tôi đã phát hoảng vì cử chỉ hung hãn đó.

“Em nợ anh một lời giải thích.” Anh la lên.

“Không phải...”

Anh hôn tôi. Đôi môi mềm mại nhất trên đời đó phủ lên môi tôi. Lúc tôi nhận thức được chuyện gì đang xảy ra thì hai cánh tay đã bị anh giữ chặt không thoát ra được. Tôi không cách nào đẩy anh ra.

Có một thoáng tôi cũng không muốn đẩy anh ra.

Thậm chí tôi còn hôn đáp lại. Sự cuốn hút vẫn còn y nguyên, nó khiến tôi phần nào cảm thấy dịu đi nỗi ám ức là mình chỉ là một món đồ chơi qua đường của anh. Tôi nghe thoang thoang mùi đinh hương, mùi đàn ông quyến rũ, chìm trong nụ hôn đam mê của một linh hồn nghệ sĩ mãnh liệt. Anh thật gần gũi và thân thuộc.

Nhưng suy cho cùng điều này cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Kể cả những gì hai đứa đã từng có với nhau, dù về phía tôi chỉ là những kỷ niệm đau đớn, cũng không còn quan trọng. Hay cả chuyện tôi có cảm thấy hãnh diện khi nghe bài hát anh viết về mình, rằng dù sáu tháng trời chịu đựng cảnh anh làm tình lăng nhăng với bao người khác trong khi vẫn làm tình với tôi ở bất cứ nơi nào có thể, thì anh vẫn chỉ nghĩ tới tôi trong khi dùng lời hát mê hoặc hàng ngàn phụ nữ.

Tất cả những thứ đó đều không còn quan trọng. Vì giờ đây tôi yêu Gideon say đắm, và tôi chỉ cần có Gideon thôi.

Tôi gắng sức vùng ra...

...và nhìn thấy Gideon đang phóng như bay tới, lao vào vật Bertt xuống đất.

32. Chương 32: Chương 32 (10)

Tôi loạng choạng suýt té vì cú va chạm đó. Hai người đàn ông rơi thịch xuống đường. Có tiếng ai đó la lớn, rồi tiếng phụ nữ hét lên. Tôi chết đờng người, chôn chân tại chỗ, lòng rối bời, hốt hoảng.

Gideon chèn lên cổ Bertt đè xuống đất, rồi thụi liên hồi vào bên sườn. Anh đâm liên tục, lặng lẽ như cái máy. Sau mỗi cú đâm, Bertt rên lên, tìm cách thoát ra.

“Corss! Dio mio!”

Tôi bật khóc khi Arnoldo xuất hiện. Arnoldo lao tới kéo Gideon ra, nhưng rồi phải thụt lùi vì Bertt lảng qua một bên khiến cả hai người ôm nhau lộn vòng.

Ban nhạc của Bertt tách đám đông chạy tới, chuẩn bị lao vô thì nhận ra Bertt đang đánh nhau với ai. Chính là người bỏ tiền ra sản xuất nhạc cho họ.

“Kline, đồ ngốc!” Darrin, tay chơi trống, đưa hai tay ôm đầu. “Cậu đang làm cái quái gì vậy?”

Bertrr vùng thoát ra, lảo đảo đứng dậy, đẩy dí Gideon vô thành chiếc xe buýt. Gideon chập hai tay lại giáng mạnh lên lưng làm Bertt phải buông tay. Thừa thế, Gideon tung một cú đá rồi nhanh như chớp bồi tiếp cú đâm vào bụng. Bertt nhúm người, cánh tay đẩy cơ bắp dòn vào nắm đấm, nhưng Gideon đã né rất nhanh và trả đũa bằng một cú đâm móc làm đầu bertrr bật ra sao.

Chúa ơi.

Gideon không phát ra bất cứ âm thanh nào, cả khi tấn công hay lúc bị Bertt đâm trúng cằm. Cơn giận dữ trong im lặng của anh thật đáng sợ. Tôi có thể thấy cơn phẫn nộ dâng trào trong anh qua đôi mắt, nhưng thật kỳ lạ anh vẫn tỏ ra vô cùng kiểm soát và cẩn thận. Có đôi lúc dường như anh còn hơi dè dặt để đánh giá tổn hại mình gây ra cho đối thủ.

Tại tôi hết. Chính tôi đã biến người đàn ông đang hiền lành, vui vẻ cả buổi tối nay bên cạnh mình thành kẻ hung dữ lạnh lùng lúc này.

“Cô Tramell.” Angus nắm khuỷu tay tôi.

Tôi nhìn ông khẩn khoản. “Ông phải can anh ấy mới được.”

“Xin cô lên xe trước đã.”

“Cái gì?” tôi thấy máu xẹt ra từ mũi Bertrr. Không ai vô can hết. “Ông điên rồi hả?”

Bertrr vụt tay ra, Gideon né qua một bên, rồi Bertrr lại tung cú đâm thứ hai vào vai khiến Gideon bật lùi mấy bước.

Tôi chụp lấy cánh tay Angus. “Ông bị làm sao vậy? Ngăn họ lại đi!”

Đôi mắt xanh tỉnh rụi. “Cậu chủ biết khi nào thì phải ngừng lại, Eva à.”

“Ông giỡn hả?”

Angus nhìn qua vai tôi. “Ông Ricci, làm phiền ông.”

Ngay lập tức tôi bị nhấc lên vai Arnoldo, đi thẳng ra xe. Tôi ngược lên nhìn lại nhưng không thấy gì vì đám đông đã lấp kín chỗ tôi vừa đứng. Tôi hét lên tức tối, đâm thùm thụp vào lưng Arnoldo nhưng không thể làm anh ta nao núng. Anh ta bỏ tôi lên xe rồi ngồi xuống bên cạnh, xong Shawna cũng leo lên, thế là Angus đóng sầm cửa lại như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Anh làm cái gì vậy?” tôi quát Arnoldo, với lấy nắm cửa khi xe bắt đầu lăn bánh. Cửa bị khóa, không tài nào mở được. Gideon là bạn anh mà, sao anh có thể bỏ anh ấy lại như vậy hả?”

“Anh ấy là bạn trai của cô.” Giọng nói bình thản của Arnoldo vô cùng thâm thía. “Và chính cô mới là người làm cho anh ấy như vậy.”

Tôi ngồi bịch xuống ghế, bao tử đau quặn, mồ hôi túa ra hai tay. Gideon ơi...

“Vậy ra bồ chính là Eva trong bài hát Gilden hả?” Shawna nói từ băng ghế đối diện.

Arnoldo giật mình, có vẻ ngạc nhiên vì thông tin vừa nghe. “Không biết Gideon có...” rồi thở dài. “Ừ, dĩ nhiên là anh ta biết rồi.”

“Chuyện đó lâu lắm rồi.” Tôi biện bạch.

“Nhìn có vẻ cũng chưa lâu lắm.” Arnoldo bình phẩm.

Tôi tuyệt vọng vì không thể quya lại với Gideon, tay chân ngứa ngáy không yên, trong người bứt rứt như muốn thoát ra khỏi thân xác của chính mình.

Tôi đã làm tổn thương người mình yêu, và qua đó làm tổn thương một người khác, người mà không làm sai chuyện gì chỉ sống đúng với bản chất của mình. Tôi không có lý do gì để biện minh ỉnh. Tôi không thể hiểu được tại sao mình lại làm vậy, tại sao mình không vùng thoát ra sớm hơn, tại sao lại đáp trả nộ hôn của Bertt...

Còn Gideon, anh sẽ làm gì đây?

Tôi hoảng sợ khi nghĩ có thể anh sẽ chia tay với tôi. Tôi lo lắng gần như phát điên. Anh có bị làm sao không? Chúa ơi... nghĩ tới chuyện Gideon bị thương là ruột gan tôi sôi hết lên. Anh sẽ bị rắc rối như thế nào đây? Anh đã tấn công Bertt. Tay tôi đổ mồ hôi ướt đầm khi nhớ vụ Carynói cái gã bị anh đánh hôm nọ ở nhà tôi cũng đang muốn tìm anh để kiện.

Cuộc sống của Gideon bỗng nhiên bị đảo lộn khỏi tầm kiểm soát chỉ vì tôi. Rồi sẽ tới lúc anh nhận ra tôi không xứng đáng.

Tôi liếc qua Shawna đang trầm ngâm nhìn ra cửa sổ. Tôi đã làm hỏng cả buổi tối của cô nàng, và cả Arnoldo nữa. “Mình xin lỗi.” Tôi thở dài đau khổ. “Mình đã làm hỏng hết mọi thứ.”

Shawna nhún vai, nở một nụ cười cảm thông làm tôi muốn khóc. “Không sao. Mình cũng có một buổi tối rất vui. Hy vọng bồ sẽ giải quyết ổn thỏa được mọi thứ.”

Tôi chỉ cần có Gideon thôi. Tôi còn cơ hội nào nữa không? Hay là đã đánh mất thứ quan trọng nhất trong đời mình chỉ vì một giây phút ngu ngốc không lý giải được?”

Tôi vẫn còn cảm thấy môi Bertt trên miệng. Đưa tay chà lên môi, tôi chỉ ước gì có thể xóa đi nửa tiếng đồng hồ vừa rồi ra khỏi cuộc đời mình.

Cơn lo lắng làm đường về nhà Shawna như dài vô tận. Tới nơi, tôi bước ra ôm tạm biệt cô nàng trên vệ đường.

“Mình xin lỗi.” Tôi nói lại lần nữa, không phải chỉ vì chuyện trước đó, mà còn bởi vì tôi sợ mình không giấu được sự nôn nóng muốn quay lại tìm Gideon. Tôi không biết liệu mình có thể tha thứ cho Angus và Arnoldo vì đã bắt tôi đi và bỏ Gideon lại như vậy không.

Arnoldo ôm Shawna và nói lúc nào cũng có sẵn một bàn cho cô và Doug ở Taleau One. Tôi cũng hơi ngượng gợn với anh. Dù gì thì cả buổi tối anh cũng rất tử tế với Shawna.

Hai đứa lại lên xe để về nhà hàng của Arnoldo. Không chịu nổi sự suy sụp và tuyệt vọng, tôi co ro vào một góc tấm tức. Tới nơi tôi phải kéo áo lên lau mặt. Arnoldo ngăn không cho tôi bước ra ngoài.

“Cô phải đối xử đàng hoàng với Gideon.” Anh ta mắng, nhìn trừng trừng vào mắt tôi. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy như vậy hết. Tôi không chắc liệu cô có xứng đáng với Gideon không, nhưng rõ ràng cô có thể làm cậu ta hạnh phúc. Chuyện đó thì tôi đã thấy tận mắt. Nếu không làm được thì bỏ đi, chứ đừng làm khổ cậu ta.”

Tôi nghẹn ngào không nói được tiếng nào nên chỉ gật đầu, hy vọng anh ta nhìn thấy Gideon có ý nghĩa như thế nào với tôi. Hay nói đúng hơn, Gideon là tất cả mọi thứ đối với tôi.

Arnoldo mất hút vô nhà hàng. Trước khi Angus kịp đóng cửa, tôi chồm tới hỏi. “Anh ấy đâu? Tôi muốn gặp anh ấy, làm ơn đi mà...”

“Cậu ấy vừa gọi.” Về mặt hiển từ của Angus làm tôi lại bật khóc. “Tôi sẽ đưa cô tới chỗ cậu ấy.”

“Anh ấy có sao không?”

“Tôi không biết.”

Tôi ngồi xuống ghế, thấy mình như sắp chết. Trong đầu chỉ nghĩ tới duy nhất chuyện phải giải thích với Gideon, nên tôi không để ý xe đang chạy đi đâu. Tôi cần phải nói với Gideon là tôi yêu anh, tôi sẽ không

bao giờ làm gì không phải nếu anh chịu tha thứ cho tôi, rằng anh là người duy nhất mà tôi cần, mà tôi khao khát.

Khi xe chậm lại, tôi nhìn ra thấy đã quay lại nhà hát. Trong lúc tôi vẫn đang nhìn qua cửa sổ tìm hiem thì cửa sổ bật mở làm tôi giật mình. Rồi Gideon bước vô ngồi trên ghế đối diện.

Tôi định lao tới. “Gideon f...”

“Thôi đi.” Giọng anh giận dữ khiến tôi thụt lùi, ngồi bệt xuống sàn xe. Xe bắt đầu chạy, tôi bị xô qua một bên.

Tôi bật khóc, nhìn anh rót một ly rượu rồi nốc cạn. Tôi ngồi yên chờ đợi, lòng quặn đau, vừa buồn vừa sợ. Anh rót thêm một ly nữa rồi mới ngồi xuống ghế. Tôi rất muốn hỏi Bertt có bị thương nặng không, và bản thân anh có bị làm sao không. Nhưng tôi không dám. Tôi sợ anh sẽ hiểu lầm và cho tôi là quan tâm ới Bertt vì lý do khác.

Mặt anh lạnh như tiền, đôi mắt bất động như hai viên ngọc. “Hắn là cái gì của em?”

Tôi quệt dòng nước mắt đang chảy xuống. “Là một sai lầm thôi.”

“Hồi đó hay bây giờ?”

“Cả hồi đó lẫn bây giờ.”

Gideon nhếch mép khinh bỉ. “Vậy em có thói quen hôn những sai lầm của mình như vậy hả?”

Tôi lắc đầu quầy quậy, ngực phập phồng vì ráng nín khóc.

“Em có muốn hắn không?” anh gần giọng trước khi nốc thêm rượu.

“Không.” Tôi nói nhỏ. “Em chỉ muốn anh thôi. Em yêu anh, Gideon. Nhiều đến nỗi phát điên.”

Anh nhắm mắt, tựa đầu ra phía sau. Tôi tranh thủ nhích lại, cảm thấy cần phải ở càng gần anh càng tốt.

“Lúc này anh gần em, em lên đỉnh là vì anh hay vì bài hát chết tiệt đó của hắn?”

Ôi trời ơi... Sao anh có thể nghi ngờ chuyện đó... ?

Chính tôi đã làm anh phải nghi ngờ. “Là anh. Chỉ có anh mới có thể khiến em như vậy, quên hết mình đang ở đâu, quên hết mọi người xung quanh mỗi khi anh chạm vào em.”

“Thì lúc hắn hôn em, em cũng như vậy mà.” Gideon mở to mắt nhìn tôi trừng trừng. “Hắn từng ở trong em, làm tình với em, bắt ra trong người em.”

Tôi co rúm người lại vì giọng điệu cay độc tàn nhẫn đó của anh. Tôi hiểu cảm giác này. Những hình ảnh tưởng tượng sẽ cào xé tâm trí anh đến phát điên. Cũng như trong đầu tôi đã tưởng tượng ra cảnh anh và Corinne làm tình với nhau biết bao nhiêu lần trước sự chứng kiến giận dữ điên cuồng của tôi.

Bỗng anh ngồi dậy, chồm tới đưa tay sờ lên môi tôi. “Hắn đã chiếm được đôi môi em.”

Tôi giật cái ly trên tay anh uống cạn. Vị cay nồng làm tôi khó chịu, nhưng vẫn ráng nuốt hết. Bao tử sôi lên phản đối. Tôi dần dần thấy hơi nóng tỏa ra từ trong bụng.

Gideon ngồi ngả, hai tay ôm mặt. Tôi biết cảnh tôi và Bertt hôn nhau vẫn còn lảng vảng trước mắt anh. Tôi biết nó đang bào mòn, gặm nhấm tâm trí anh.

Tôi liếm môi. “Anh cởi áo ra đi.”

Anh nheo mắt. “Em không được vậy đâu.”

Tôi sững người, tim đập thình thịch. Thì ra anh đang trừng phạt tôi. Trong chính cái xe mà hai đứa đã làm tình lần đầu tiên, ở đúng cái tư thế đó... “Anh phạt em hả?”

“Em đáng bị phạt”

Không cần biết anh nói đúng hay sai. Nếu anh đã nói vậy thì tôi rất đáng đời.

Tôi vịn thành ghế để giữ thăng bằng, tay còn lại nắm lấy anh, lúc này vẫn đang cứng và phập phồng theo từng mạch đập. Mắt tôi nhìn mặt anh không rời. Tôi cố quan sát để tìm chút dấu vết của người tình đầy đam mê trước đây. Không còn nữa. Đôi mắt nhìn lại tôi là của một người xa lạ trong cơn giận dữ, đầy thách thức, trách móc và thờ ơ. Tôi thả lỏng mình mở ra, rồi hạ xuống người anh, không khỏi bật ra tiếng kêu khi cảm giác sâu buốt không chịu nổi.

“Chúa ơi.” Anh rùng mình thốt lên. “Quý tha ma bắt.”

Một biểu hiện nhỏ của sự thiếu kiềm chế đó như lời động viên cho tôi. Đầu gối chồng lên nệm, hai tay vịn hay bên thành ghế bên tay anh, tôi nhắc người lên, vuốt lấy anh, run rẩy, siết chặt. Tôi cảm nhận được toàn thân anh đang gồng cứng, tôi biết cơ thể anh không thể tiếp tục giả vờ thờ ơ nữa.

“Làm tình với anh thích quá.” Tôi thì thầm, ôm ấp lấy phần đàn ông cuồng nhiệt của anh bằng cái chỗ đàn bà đang tham lam nhức nhối của mình. Tôi cứ cử động không nghỉ. “Anh là tất cả những gì em thèm muốn, Gideon. Anh là của em.”

“Em đã quên mất điều đó.” Gideon bật đáp trả, tay vẫn siết chặt trên thành ghế.

Tôi tự hỏi có phải anh đang cố tình bấu tay lên đó để không chạm vào người tôi. “Không. Em không bao giờ quên hết. Anh là một phần của em.”

“Trả lời anh tại sao em hôn hấn.”

“Em không biết.” Tôi tựa trán đầm mồ hôi lên anh, sắp sửa bật khóc. “Chúa ơi. Em thề là em không biết, Gideon à.”

“Vậy thì im đi. Làm cho anh sung sướng đi.”

Tôi như ăn cái tát vào mặt, bật dậy, ưỡn người ra xa khỏi anh. “Đồ khốn.”

“Em bắt đầu hiểu chuyện rồi đó.”

Nước mắt tràn ra nóng hổi. “Đừng có đối xử với em như một con điếm.”

“Eva à.” Giọng anh trầm đục cảnh cáo, nhưng đôi mắt lại rất chán chường, đầy phiền não như chính tôi. “Nếu em muốn ngưng thì em biết cần phải nói gì mà.”

Crossfire. Nói từ đó ra thì chắc chắn tôi sẽ được giải thoát khỏi đau khổ này. Nhưng tôi không thể làm vậy. Anh nhắc tới mặt mã an toàn chính là để thử tôi, dồn ép tôi. Chắc chắn anh có ý đồ, mà nếu bỏ cuộc bây giờ thì tôi sẽ không bao giờ biết ý đồ đó là gì.

Tôi vẫn tiếp tục với anh bằng tất cả sức lực. Hơi thở Gideon rít qua hàm răng nghiến chặt. Rồi anh lại đến cao trào. Tôi như con thú bị thương, tuyệt vọng tìm kiếm sự giải thoát sau khi đã làm anh ra đến hai lần.

Nhưng Gideon nắm tay giữ lại không cho tôi cử động nữa.

Anh không chịu để cho tôi lên đỉnh. Một cách cố ý.

Cơ dục vọng điên cuồng bùng nổ làm tôi co thắt dữ dội. Khi anh đẩy hai ngón tay vào, tôi bấu chặt lấy nệm ghế bọc da. Anh cứ thế đưa đẩy ngón tay nhẹ nhàng, chậm rãi, để tôi phải bứt rứt, nhức nhối.

“Gideon.” Tôi nức nở. Phía dưới, ở bên trong cơ thể tôi tham lam quấn chặt lấy ngón tay anh. Người ướt đầm mồ hôi, tôi tưởng mình không thở nổi. Lúc này tôi bắt đầu mong mau về tới nhà để thoát khỏi sự tra tấn này. Nhưng xe vẫn cứ chạy mãi. Tôi thậm chí còn không thể ngóc đầu dậy để nhìn coi mình đang ở đâu.

Gideon lại rút ra, bỏ mặc tôi như chơ vơ gần sát đỉnh. Tôi giận dữ la lớn, tìm cách thoát khỏi sự dày vò thân xác từ chính người mình yêu.

“Em ghét anh.” Tôi nức nở, nước mắt ràn rụa trên mặt, chảy cả xuống ghế da.

Cúi người tới trước, Gideon rít lên bên tai tôi. “Nói anh nghe coi, Eva, tại sao?”

Cơn giận trong tôi bật thành lời. “Tại vì anh đáng bị như vậy. Anh cũng phải nếm cái cảm giác đó, để biết nó đau khổ như thế nào, đồ ích kỷ?”

Anh lặng người. Tôi nghe thở hắt ra. Máu sôi lên, tim đập nhanh tới nỗi thoát đầu tôi cứ tưởng cái giọng nói dịu dàng đó là do tôi tưởng tượng.

“Cưng ơi.” Gideon lướt môi trên vai tôi, kéo tôi vào lòng. “Cực cưng xinh đẹp, lì lợm của anh. Cuối cùng mình cũng thành thật với nhau rồi.”

Anh nhắc tôi quỳ thẳng lên. Tôi mệt mỏi tựa đầu lên vai anh, nước mắt nhỏ xuống ngực. Tôi không còn sức lực để chống cự, thậm chí không còn rên nổi khi anh bắt đầu nhấp hông để cuối cùng đến lượt tôi giải tỏa.

Tôi hét lên tên anh, giọng khản đặc, cả thân thể chấn động khi bung nổ. Cơ sung sướng cứ như kéo dài vô tận.

Khi tôi gục hẳn trên tay anh, mồ hôi đầm đìa, Gideon cẩn thận nhắc tôi ra rồi đặt nằm dài trên ghế. Lúc tôi vừa định cuộn người ra ra thì anh đã ngồi dậy, cởi áo ra, chồm lên người tôi, chống một bên gối lên ghế, chân còn lại duỗi xuống sàn. Hai tay anh chống lên kính xe, phô bày cơ thể mà này giờ tôi thèm khát.

Tôi đẩy anh ra. “Thôi, em chịu hết nổi rồi.”

“Anh biết.” Cơ bụng anh thắt lại, mắt nhìn sâu vào trong mắt tôi khi anh nhẹ nhàng tiến vào. “Anh chỉ muốn được ở trong em thôi.”

Anh hôn tôi thật dịu dàng và đầy trân trọng, làm tan biến tất cả mọi dấu vết của người khác.

“Cưng ơi.” Giọng Gideon thì thầm bên tai. “Dậy đi.”

Tôi vẫn nhắm nghiền mắt, dúm mặt vào cổ anh, rên khe khẽ. “Tha cho em đi, đồ quỷ râu xanh.”

Tôi nghe ngực anh rung nhẹ vì tiếng cười, anh ngọ nguậy khe khẽ. “Mình tới nơi rồi.”

Hé một mắt ra nhìn, tôi thấy Gideon đang mặt áo. Anh vẫn mặc nguyên quần dài này giờ. Bên ngoài trời đã sáng. Tôi ngồi dậy nhìn ra cửa sổ, reo lên khi thấy biển. Trên đường đi xe có dừng lại đổ xăng, nhưng tôi hoàn toàn mị tị về phương hướng nên không biết mình đang đi đâu. Tôi có hỏi nhưng ỉ chỉ nói là sẽ làm tôi ngạc nhiên.

“Mình đang ở đâu vậy?” tôi háo hức nhìn mặt trời phía xa xa ngoài biển. Có vẻ cũng không còn sớm gì, hình như gần trưa rồi thì phải.

“Bác Carolina. Nhắc tay lên nào.”

Tôi làm theo để anh trông áo vô người. “Em phải mặc áo lót nữa.”

“Ở đây chỉ có anh với em thôi, mình đi thẳng vô phòng tắm luôn.”

Tôi ngược nhìn ngôi nhà cổ kính mái ngói trước mặt. Ít nhất là ba tầng, với ban công bọc phía trước và bên hông, phía sau là lối đi qua một cánh cửa đơn nhìn lạ mắt. Toàn bộ ngôi nhà nằm trên hàng cột ngay sát bờ biển, gần đến nỗi khi thủy triều lên chắc chắn nước sẽ dâng sát ngay dưới chân. “Mình đi trên xe bao lâu rồi.”

“Gần mười tiếng.” Gideon giúp tôi cài dây kéo váy. “Đi thôi.”

Anh bước xuống trước rồi chìa tay đỡ tôi ra. Cơ gió mạnh thoang thoảng mùi biển làm tôi tỉnh ngủ hẳn. Tiếng sóng vỗ nhịp nhàng lôi tôi về với thực tại. Ý thức rất rõ chuyện mình đang ăn mặc rất lố thời, tôi thở phào nhẹ nhõm khi không thấy Angus đâu hết. “Angus lái xe cả đêm hả?”

“Lúc ngừng đổ xăng có đổi tài xế khác.”

Tôi nhìn Gideon, tim đập nhanh khi thấy ánh mắt dịu dàng u ám của anh. Trên mặt anh chỗ xương hàm có một vết bầm, tôi với tay sờ lên nhẹ nhẹ, tìm đau nhói khi anh dụi vào tay tôi.

“Anh có bị đau chỗ nào khác nữa không?” Tôi thấy tràn đầy cảm xúc sau một đêm dài trên xe.

Anh nắm tay tôi kéo xuống, áp lên ngực trái. “Ở đây nè.”

Ôi, tình yêu của tôi... Tôi biết anh cảm thấy rất khó chịu. “Em xin lỗi.”

“An cũng xin lỗi.” Gideon hôn lên tay rồi dắt tôi vô nhà.

Cửa không khóa, hai đứa đi thẳng vô nhà. Ngay sau lối vào là một cái bàn nhỏ, trên bàn có chiếc giỏ lưới bằng kim loại đựng một chai rượu với hai cái ly có buộc dây ruy băng. Khi Gideon đóng cửa lại, tôi kéo cái phong bì có chữ chào mừng ra. Bên trong là chiếc chìa khóa.

“Không cần tới đâu.” Gideon cầm cái chìa khóa bỏ lên bàn. “Trong hai ngày tới mình sẽ chỉ ở lì trong nhà thôi.”

Tôi gật đầu sung sướng, đồng thời cũng hơi hồi hộp khi nghĩ tới chuyện một người quan trọng như Gideon Cross mà lại chỉ muốn ở bên cạnh mỗi mình tôi, không gặp ai khác hết.

“Coi nào.” Anh đẩy tôi về phía cầu thang. “Mình sẽ xử chai rượu đó sau mà.”

“Ừ. Cà phê trước đã.”

Tôi đưa mắt nhìn khắp gian nhà. Mặc dù bên ngoài có vẻ cổ kính, ở trong lại khá tiện nghi và hiện đại. Toàn bộ chân tường được ốp ván và sơn màu trắng, trang trí bằng mấy bức hình trắng đen chụp vỏ sò, ốc cỡ lớn. Tất cả nội thất đều màu trắng, với hầu hết vật dụng bằng kim loại hoặc thủy tinh. Nếu không có cảnh biển tuyệt vời và tấm thảm trải sàn nhiều màu sắc, thêm đồng sách bìa cứng để đầy trên kệ, thì hẳn nơi đây sẽ rất ảm đạm.

Tôi cực kỳ phấn khích khi lên tới tầng thượng. Gian phòng lớn hoàn toàn để mở, chỉ có hai cây cột chống đỡ phần mái. Nhưng giỏ hoa hồng, hoa tuy líp hay hoa loa kèn đều màu trắng, được đặt ở khắp mọi nơi, thậm chí cả dưới đất. Chiếc giường cực rộng phủ sa tanh trắng, đầu giường treo bức hình trắng đen chụp một cái khăn mỏng đang tung bay trong gió, khiến tôi có ấn tượng như đang bước vô căn phòng tân hôn.

Tôi nhìn Gideon. “Anh ở đây lần nào chưa?”

Anh vói tay tháo dây buộc món tóc vốn đã lòa xòa trên đầu tôi. “Chưa. Anh có lý do gì mà phải ở đây đâu.”

Phải rồi. Anh chỉ đưa phụ nữ tới căn phòng hành lạc đó trong khách sạn thôi, mà hình như bây giờ anh vẫn còn giữ thì phải. Tôi mệt mỏi nhắm mắt khi anh vuốt tóc, cảm thấy quá kiệt sức đến nỗi không còn bực tức được nữa.

“Cởi đồ ra đi cưng. Để anh đi mở nước.”

Khi anh dợm bước đi, tôi mở mắt ra, nắm áo anh níu lại. Tôi không biết phải nói gì, chỉ không muốn anh đi.

Gideon hiểu rõ điều đó. Vì anh hiểu rõ con người tôi.

“Anh đâu có đi đâu, Eva.” Anh nâng mặt tôi lên bằng cả hai tay, tia nhìn dữ dội và đầy tập trung chiếu thẳng vào mắt tôi, giống y như lần đầu tiên anh nhìn tôi. “Nếu em thích hần, anh cũng sẽ không cho em bỏ đi đâu. Anh rất cần em. Anh muốn có em ở bên cạnh anh suốt đời. Nếu được như vậy, mọi chuyện khác không còn quan trọng. Anh không đến nỗi quá kiêu ngạo để không chấp nhận thứ mình đang có.”

Tôi sà vào lòng Gideon, đắm chìm vào cơn khao khát vô độ đầy ám ảnh của anh, cũng chính là sự phản chiếu tình yêu sâu đậm ủa tôi dành cho anh. Tay tôi vẫn nắm chặt áo anh.

“Cưng ơi.” Anh thì thầm, cúi đầu xuống áp má lên mặt tôi. “Em cũng đâu có bỏ anh được.”

Rồi anh nhắc bồng tôi lên, đi thẳng vô phòng tắm.

33. Chương 33: Chương 33(11)

Tôi nhắm mắt, ngửa người dựa lên ngực Gideon, nghe tiếng nước vỗ trong bồn tắm, bàn tay anh vuốt ve trên người.

Gideon đã tắm rửa và gội đầu cho tôi, hết sức nâng niu chiều chuộng như bảo vật. Tôi biết anh đang bù đắp cho tôi hôm qua và cái cách mà anh đã buộc tôi phải nói ra sự thật, dù đó là sự thật anh đã biết quá rõ.

Sao anh có thể hiểu tôi như vậy... hơn cả bản thân tôi hiểu mình?

“Kể anh nghe về hân ta đi.” Gideon nói nhỏ, vòng tay qua ôm ngang hông tôi.

Tôi hít một hơi, biết thế nào anh cũng hỏi chuyện của tôi với Bertt. Tôi cũng hiểu được anh phần nào. “Trước hết nói em nghe anh ta có sao không đã.”

Một thoáng im lặng. “Không có thương tích nào trầm trọng hết. Mà nếu có thì sao, em quan tâm hả?”

“Dĩ nhiên là em quan tâm rồi.” tôi nghe anh nghiêng răng.

“Anh muốn biết chuyện của em với hân.” anh nói dứt khoát.

“Không được.”

“Eva...”

“Đừng có nói cái giọng đó với em, Gideon. Em chán phải kể hết mọi chuyện với anh trong khi anh thì giữ đầy bí mật rồi.” Tôi nghiêng đầu qua một bên, áp má lên ngực anh. “Nếu em chỉ có được thể xác của anh thôi thì em sẽ chấp nhận, nhưng đổi lại em cũng không cho anh nhiều hơn đâu.”

“Em nhất định như vậy hả? Hay là...”

“Em không thể.” Tôi lùi ra, quay lại đối diện anh. “Anh có thấy chuyện này đã biến em thành con người như thế nào chưa? Tối hôm qua em đã làm anh tổn thương, một cách cố ý, dù em không nhận ra ngay lúc đó. Sự oán giận vẫn âm thầm gặm nhấm đầu óc em dù em đã cố tự thuyết phục mình chấp nhận sống với những bí mật của anh.”

Gideon ngồi thẳng dậy, giang rộng hai tay. “Anh hoàn toàn cởi mở với em, Eva à! Em nói cứ như là em không biết gì về anh, và tội mình chỉ quan hệ xách thịt thôi vậy... trong khi em là người hiểu rõ anh rõ nhất.”

“Vậy thì mình nói về mấy chuyện mà em chưa hiểu đi! Tại sao anh lại ghét ngôi nhà của gia đình anh vậy? tại sao anh lại xa lánh bố mẹ anh? Giữa anh và bác sĩ Terrance Lucas có vấn đề gì? Cái đêm hôm em gặp ác mộng anh đi đâu tới nửa đêm mới về? còn những cơn ác mộng của anh là gì vậy? tại sao...”

“Đủ rồi!” Gideon nạt, đưa hai tay ôm đầu.

Tôi ngồi xuống, chờ anh bình tĩnh lại. “Anh phải biết là anh có thể nói với em bất cứ chuyện gì mà.”

“Bất cứ chuyện gì hả?” anh nhìn tôi trừng trừng. “Chẳng phải riêng bản thân em cũng đã có quá nhiều thứ cần phải quên đi rồi sao? Cần thêm bao nhiêu bi kịch nữa thì em sẽ bỏ chạy khỏi anh hả?”

Tôi để hai tay lên thành bồn tắm, dựa đầu ra sau nhắm mắt lại. “Vậy thì thôi. Tội mình sẽ tiếp tục làm bạn tình của nhau, cùng đi điều trị tâm lý mỗi tuần. Rõ ràng vậy là tốt.”

“Anh làm tình với cô ta.” Gideon bắt chợt phun ra một lời tự thú. “Chịu chưa?”

Tôi đứng bật dậy nhanh tới nỗi nước mắt tung tóe. Bao tử tôi quặn đau. “Anh làm tình với Corinne?”

“Không phải. Khi thật.” Mặt anh đỏ bừng. “Với vợ của Lucas.”

“Ồ...” Tôi nhớ lại tấm hình mình thấy trên mạng, bật ra một câu khá ngớ ngẩn. “Cô ấy tóc đỏ mà.”

“Anh làm vậy hoàn toàn là vì Lucas”

Tôi nhú mày khó hiểu. “Vậy là anh với Lucas xích mích với nhau trước hay sau khi anh ngủ với vợ anh ta?”

Gideon chống cùi chỏ lên thành bồn tắm, vẩy nước lên mặt. “Hắn cách ly anh với gia đình, nên anh trả thù.”

“Anh làm hai vợ chồng bỏ nhau hả?”

”Anh đã làm cô ấy đau khổ.” Gideon thở dài nặng nhọc. “Anne ve vãn anh tại một buổi tiệc từ thiện, nhưng anh lờ đi cho tới khi biết cô ấy là ai. Anh biết làm vậy sẽ khiến Lucas rất đau khổ, mà cơ hội lại sẵn trước

mắt nên anh tận dụng luôn. Đáng lẽ là chỉ có một lần thôi, nhưng ngày hôm sao Anne lại tiếp tục liên lạc với anh. Bởi vì anh biết hẳn sẽ càng khổ sở hơn nếu biết vợ mình mê mẩn dữ vậy, nên anh lại tiếp tục. Cho tới khi cô ấy muốn bỏ chồng để theo anh thì anh trả cô ấy về lại cho hẳn ta.”

Tôi nhìn anh trừng trừng, thấy rõ ràng anh đang vừa ương bướng vừa xấu hổ. Tôi biết anh sẵn sàng làm lại chuyện tương tự như vậy, nhưng vẫn thấy xấu hổ vì điều đó.

“Em nói gì đi chứ!” anh nạt.

“Cô ta có tưởng anh yêu cô ta không?”

“Làm gì có! Đúng là anh là thằng tồi khi lăng nhăng với vợ người khác, nhưng anh tuyệt đối không có hứa hẹn gì hết. Anh chỉ dùng cô ta để tấn công Lucas thôi, anh không ngờ cô ta lại bị tổn thương như vậy. Nếu biết thì anh đã dừng lại sớm hơn rồi.”

“Gideon à.” Tôi lắc đầu, thở dài.

“Sao hả?” rõ ràng là anh đang muốn phát điên vì lo lắng. “Sao em lại kêu tên anh kiểu đó?”

“Tại vì anh thông minh mà có lúc quá ngốc. Anh ngủ với người ta hàng ngày mà không nghĩ là người ta sẽ yêu anh hả?”

“Chúa ơi!” anh ngả ra sau. “Lại chuyện này nữa hả.”

Rồi anh đột ngột ngồi bật dậy. “Biết sao không? Em cứ nghĩ anh là thiên thần trong mắt tất cả phụ nữ ở trên đời, cưng à. Trong khi anh chỉ cần em nghĩ anh là người đàn ông tốt nhất dành cho em thôi.”

Tôi té nước lên anh, khiến anh cũng như tôi, bỏ cái vẻ căng thẳng này giờ đi. Hai đứa tôi hiểu quá rõ cần phải làm gì trong những tình huống này. Nhưng cả hai không hiểu được là vì lý do gì mà mình phải xứng đáng được người khác yêu.

Gideon dựa ra, nắm tay tôi. “Giờ thì nói anh nghe coi em với gã Bertt đó đã có cái quái gì với nhau hả?”

“Anh chưa kể bác sĩ Lucas đã làm gì mà anh giận dữ vậy.”

“Anh kể rồi.”

“Chưa kể chi tiết.” Tôi cãi.

“Tối lượt em kể đã.”

Tôi ngồi một lúc lâu vẫn không nói được tiếng nào. Là đàn ông đâu có ai muốn biết bạn gái mình là hạng lỏng lẻo. Gideon vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Ngoan cố thì đúng hơn. Tôi biết chừng nào tôi còn chưa nói thì anh sẽ không cho tôi bước ra khỏi bồn tắm.

“Chả có gì cả, em chỉ từng là đồ chơi qua đường của Bertt thôi.” Tôi thú nhận một cách vội vàng, chỉ muốn nói mau cho qua chuyện thôi. “Em không những chấp nhận chuyện đó mà còn đắm đuối theo đuổi anh ta nữa, bởi vì trong giai đoạn đó, đối với em tình dục là cách duy nhất để cảm thấy được yêu thương.”

“Hắn ta viết cả một bản tình ca cho em đó, Eva.”

Tôi quay nhìn chỗ khác. “Nhưng lúc nào thì sự thật cũng đâu giống thơ với nhạc, đúng không?”

“Em có yêu hẳn không?”

“Em... không.” Tôi nhìn Gideon thở hắt ra thành tiếng, cứ như đang nín thở này giờ vậy. “Em mê anh ta và cách anh ta hát, nhưng chỉ về ngoài thôi. Em chưa bao giờ biết gì về anh ta hết.”

Toàn thân Gideon thả lỏng thấy rõ. “Hắn ta chỉ là một giai đoạn của em thôi, phải không?”

Tôi gật đầu, kéo tay lại, ước gì mình thoát khỏi cái cảm giác nhục nhã lúc này. Tôi không trách Bertt hay bất cứ người nào khác đã có mặt trong cuộc đời tôi ở thời điểm đó. Người đáng trách duy nhất là bản thân thôi.

“Lại đây.” Gideon kéo tôi tới gần, ôm vào lòng anh lần nữa. Được ở trong vòng tay anh có lẽ là cảm giác tuyệt nhất trên đời. Anh dịu dàng vuốt dọc sống lưng tôi. “Anh sẽ nói thật với em là anh sẵn sàng đánh chết tất

cả những tên đàn ông đã từng đụng với em, nên tốt nhất là em đừng để anh gặp ai trong số họ. Tuy nhiên những chuyện xảy ra trong quá khứ không làm thay đổi tình cảm của anh dành cho em. Anh cũng đâu phải thần thánh gì.”

“Em chỉ ước gì có thể quên đi mấy chuyện đó.” Tôi nói nhỏ. “Em không muốn nhớ lại con người trước đây của mình.”

Gideon tựa cằm lên đầu tôi. “Anh hiểu. Mỗi lần ở với Anne xong dù có tắm bao lâu đi nữa thì anh vẫn không cảm thấy sạch sẽ được.”

Tôi ôm chặt lấy anh, cảm thấy bình yên và được chấp nhận, cái cảm giác mà tôi nghĩ cả hai đứa đều đang vừa cho vừa nhận.

Cái áo choàng bằng lụa trắng treo trong tủ đẹp kinh khủng với viền bằng bông mềm và cổ tay thêu chỉ bạc. Có vẻ như đó là cái áo duy nhất dành cho tôi trong căn nhà.

Tôi nhìn Gideon mặc bộ đồ ở nhà màu đen. “Sao anh có cả quần áo mà em chỉ có mỗi cái áo choàng thôi.”

Anh liếc lên nhìn tôi qua lọn tóc lòa xòa trước trán. “Chắc tại anh là người thu xếp chuyện đó nhỉ?”

“Đồ quý râu xanh.”

“Thì để anh theo kịp cái ham muốn không thôi của em còn gì.”

“Ham muốn không thôi của em hả?” tôi quay vô phòng tắm tháo khăn lông trên đầu ra. “Em nhớ rõ ràng em mới là người năn nỉ được buông tha hồi tối hôm qua, hay chính xác hơn là sáng sớm hôm nay, sau nguyên một đêm không ngủ nghỉ đâu nhé.”

Gideon bước tới ngưỡng cửa nhìn tôi. “Tối nay em sẽ lại phải năn nỉ nữa cho coi. Anh đi pha cà phê đây.”

Lúc anh quay đi, tôi nhìn qua gương thấy bên hông anh có một vết bầm. “Anh bị thương kìa, đâu đưa em coi.”

“Không sao đâu.” Anh đã xuống cầu thang. “Xuống nhanh lên nhé.”

Cảm giác tội lỗi làm tôi chực khóc. Tay cầm lượng run run, tôi nhìn quanh căn phòng tắm có đầy đủ vật dụng giống y như ở nhà. Lại thêm một bằng chứng cho thấy Gideon lúc nào cũng rất quan tâm, chu đáo trong khi tôi thì toàn khiếm khuyết. Tôi chỉ làm cuộc sống của anh thêm khổ sở mà thôi. Suy cho cùng thì bản thân anh đã có quá nhiều thứ phải lo lắng, không cần thêm rắc rối nào của người khác nữa.

Tôi bước xuống cầu thang, nhưng không dám vào bếp gặp Gideon. Tôi muốn chờ một chút ình bình tĩnh lại, lấy lại vẻ mặt tươi tỉnh hơn. Tôi không muốn làm kỳ nghỉ của anh bị mất vui.

Bước qua cánh cửa kiểu Pháp mở ra ban công, ngay lập tức tôi nghe tiếng sóng vỗ và bị một làn hơi nước mằn mạp tấp vào mặt. Mép áo choàng tung bay trong làn gió biển, tôi thấy mình như được tiếp thêm sinh lực.

Tôi hít một hơi dài rồi nhắm mắt lại, tìm cách tự trấn tĩnh mình để không làm anh lo lắng. Vấn đề của tôi là chính con người mình, nên tôi không muốn anh phải nhọc tâm vì một thứ khó có thể thay đổi. Chỉ có tôi mới làm ình trở nên mạnh mẽ được thôi. Và tôi cần phải làm điều đó, nếu muốn anh được hạnh phúc và yên tâm trong mối quan hệ này. Đó là hai thứ mà anh luôn mong mỏi có được với tôi.

Có tiếng mở cửa sau lưng. Tôi hít một hơi dài rồi quay lại với nụ cười trên môi. Trên tay Gideon là hai tách cà phê đang bốc khói, một cà phê đen đặc, một có pha sữa. Tôi biết chắc tách của mình sẽ rất ngon, đơn giản vì Gideon biết rõ khẩu vị của tôi. Tôi không nói, nhưng lúc nào anh cũng để ý kỹ mọi thứ về tôi.

“Đừng tự phạt mình nữa.” Anh nghiêm nghị, đặt hai tách cà phê lên lan can.

Tôi thở dài. Làm sao mà giấu được anh bằng cái nụ cười giả tạo đó. Anh luôn nhìn thấu tâm can của tôi mà.

Anh nâng mặt tôi lên, nhìn sâu vào mắt. “Chuyện đã qua rồi. Quên nó đi.”

Tôi sờ lên chỗ có vết bầm nhìn thấy ban nãy.

“Chuyện đó xảy ra là cần thiết.” Gideon nói tiếp thật nhanh. “Khoan đã, im nghe anh nói nè. Anh cứ tưởng anh hiểu cảm giác của em về chuyện của Corinne, và thật lòng là trước đây anh toàn nghĩ vấn đề nằm ở chỗ em tự xử lý chuyện đó không đúng cách. Nhưng anh đã sai. Anh đã cư xử rất ích kỷ.”

“Đúng là em đã không sao nghĩ cho thông được chuyện đó. Em ghét cay ghét đắng cô ta. Cứ hể nghĩ tới cô ta là em phát điên.”

“Anh hiểu rồi. Trước đây anh không hiểu chuyện đó.” Anh nở một nụ cười thật thiếu não. “Nhiều khi phải có chuyện gì um sùm mới làm anh tỉnh ra được. May mắn là lúc nào em cũng rất giỏi gây chú ý với anh.”

“Thôi đừng có giỡn nữa, Gideon. Vì em mà suýt nữa anh đã bị thương nặng rồi đó.”

Anh ôm choàng qua eo trước khi tôi kịp quay đi. “Anh đã bị thương nặng vì em rồi đó chứ. Nhìn cảnh em trong vòng tay kẻ khác, còn hôn hân nữa...” Đôi mắt anh tối sầm lại, nhưng tia nhìn thì tóe lửa. “Như có nhát dao đâm anh vậy, Eva à. Vết thương cứ mở toang, chảy máu. Anh đánh hân một trận là vì tự vệ đó chứ.”

“Chúa ơi.” Tôi suýt ngã khi nghe sự thật tàn nhẫn đó. “Gideon...”

“Anh tự giận mình vì đã không hiểu cảm giác của em trong vụ Corinne. Chỉ có một nụ hôn thôi đã khiến anh cảm thấy như vậy rồi thì nói gì tới...” Anh ôm chặt lấy tôi, một tay vòng sát qua dưới hông, tay còn lại giữ phía sau đầu kéo tôi sát vào người anh. Tôi bị giữ chặt không còn đường cựa quậy.

“Nếu em mà có ngoại tình.” Giọng anh đặt khản, “Chắc anh chết mất.”

Tôi ngước lên, hôn lên cổ anh. “Cái nụ hôn ngu ngốc đó chả có nghĩa lý gì hết. Hoàn toàn vớ vẩn thôi.”

Anh giữ tóc tôi, kéo tôi ngước nhìn lên. “Eva, em không biết nụ hôn của em có ý nghĩa như thế nào với anh đâu. Với em đó chỉ là một nụ hôn ngu ngốc bừa bãi...”

Gideon cúi xuống phủ lên môi tôi sự mềm mại, ngọt ngào. Tôi hé miệng ra, chạm vào lưỡi anh. Nụ hôn càng sâu dần, làm dậy lên những ham muốn đang bị dồn nén.

Tôi luồn tay vào tóc anh, nhón chân lên để dấn vào anh. Đôi môi anh càng lúc càng nóng bỏng ướt át. Hai đứa như uống lấy nhau, mỗi lúc càng say đắm, ngây dại, hơi thở đầy đam mê và ham muốn.

Nụ hôn của Gideon chất chứa tất cả mọi thứ làm nên con người anh: quyền lực, đam mê, ham muốn và tình yêu. Anh không hề kiềm nén, mà để tất cả trào dâng, phơi bày ra hết.

Tay anh nới lỏng ra, ngực phập phồng hơi thở. “Đôi môi em thuộc về anh.”

“Dạ, Gideon...” tôi run rẩy, cảm xúc dâng trào ngay trong cái giây phút của đam mê xác thịt mạnh nhất trong đời.

Tắm xong hai đứa ngủ hết buổi sáng. Tôi sung sướng được nằm gối đầu lên ngực anh, vòng tay qua ôm lấy cái bụng phẳng lì săn chắc và cuộn chân vào chân anh.

Khi thức dậy lúc hơn một giờ chiều, hai đứa đối meo nên cùng xuống bếp. Tôi phát hiện ra mình cực kỳ thích cái phong cách hiện đại dù hơi ảm đạm của gian bếp này. Máy cánh cửa tủ bằng kính mờ hay đá ốp đều rất hợp với màu gỗ đen của căn nhà. Đồ ăn thức uống đầy đủ hết, rõ ràng là chúng tôi chẳng cần phải đi đâu.

Hai đứa quyết định làm sandwich cho nhanh, rồi đem ra phòng khách ngồi đối diện nhau ăn.

Tôi ăn được nửa chừng thì bắt gặp Gideon đang nhìn mình cười toe toét.

“Sao vậy?” tôi hỏi xong cắn thêm một miếng nữa.

“Arnoldo nói đúng. Nhìn em ăn thích thiệt.”

“Thôi đi.”

Anh cười nhe răng. Nhìn anh vui vẻ vô tư tự nhiên tim tôi đau nhói.

“Sao anh tìm ra chỗ này vậy?” tôi hỏi. “Hay là do Scott tìm?”

“Tự anh tìm đó.” Gideon bỏ một miếng khoai chiên vô miệng rồi liếm muối dính trên môi. Cảnh tượng đó gọi tình kinh khủng. “Lúc đầu anh định đưa em ra một hòn đảo để khỏi bị ai quấy rầy nữa. Chỗ này cũng gần giống vậy, lại không phải đi xa. Đầu tiên anh tính là mình sẽ đi máy bay đó chứ.”

Tôi ăn chậm rãi, nhớ lại quãng đường trên xe. Dù đó quả thật là một chuyến đi khá điên khủng, nhưng tôi vui khi biết anh đã thay đổi kế hoạch chỉ đề nòng nân với tôi hàng giờ liền trên xe, lợi dụng chính cái dục vọng của tôi để buộc tôi nói ra sự thật. Tôi mừng tượng cơn giận đã khiến anh đi tới quyết định đó, rồi cả sự tập trung, cố gắng khơi gợi cơn đam mê sôi sục trong thân xác tham lam nhưng bất lực của tôi...

“Mặt em lại hiện ra ham muốn mòn mỏi nữa rồi kìa. Vậy mà em gọi anh là yêu râu xanh.” Gideon quan sát tôi.

“Xin lỗi nha.”

“Anh không phiền đâu.”

Tôi nhớ lại chuyện tối qua. “Arnoldo không còn thiện cảm với em nữa đâu.”

Gideon nhướn mày. “Em mang cái bộ mặt đó mà lại nghĩ tới Arnoldo hả? Hay là anh cũng phải nện cho hắn ta một trận luôn?”

“Không phải, trời ạ. Em đổi đề tài để mình đừng có nghĩ tới chuyện đó nữa mà. Với lại đây cũng là một chuyện cần bàn.”

Anh nhún vai. “Để anh nói chuyện với anh ta.”

“Em nghĩ là em nên nói thì hơn.”

Đôi mắt xanh tuyệt đẹp chăm chú nhìn tôi. “Em định sẽ nói gì?”

“Nói là anh ta nói đúng, em không xứng đáng với anh, em làm hỏng hết mọi thứ. Nhưng em vẫn yêu anh một cách điên cuồng và em muốn có cơ hội để chứng minh với cả hai người là em sẽ xứng đáng là người mà anh cần.”

“Cưng ơi, anh mà cần em nhiều hơn bây giờ nữa chắc anh không sống nổi.” Gideon hôn lên mấy ngón tay tôi. “Anh không quan tâm người khác nghĩ gì. Miễn sao hai đứa mình hiểu nhau là được rồi.”

“Anh chắc không?” tôi với lấy chai nước trên bàn uống một ngụm. “Em biết là chuyện này đang làm anh kiệt quệ. Anh có thấy quá mệt mỏi hay khó khăn không?”

“Em biết là câu nói đó sẽ làm anh nghĩ lung tung chứ.”

“Trời đất ơi!” tôi cười lớn. “Anh đúng là quý.”

Mắt anh sáng rõ. “Mấy lúc mình làm lung tung thì em đâu có nói vậy.”

Tôi lắc đầu chịu thua, cúi xuống ăn tiếp.

“Anh chẳng thà cãi nhau với em, cưng ơi, còn hơn là cười nói với người khác.”

Chúa ơi. Tôi khó khăn lắm mới nuốt trôi miếng bánh trong miệng. “Anh biết không... em yêu anh kinh khủng.”

Gideon mỉm cười. “Anh biết.” Sau khi dọn dẹp, tôi cất miếng giẻ lên bồn rửa. “Em phải gọi điện thoại cho bố. Thứ bảy mà.”

Gideon lắc đầu. “Không được rồi. Em phải đợi tới thứ Hai thôi.”

“Hả? Tại sao?”

Anh vòng tay ôm tôi đẩy tới sát kệ. “Ở đây không có điện thoại.”

“Anh nói giỡn hả? Chứ còn điện thoại di động của anh thì sao?” tối hôm qua tôi không mang điện thoại theo vì không có chỗ cất với lại cũng không nghĩ là sẽ xài tới.

“Điện thoại của anh đang quay về New York trên chiếc limo đó. Trước khi tới đây anh đã dọn lấy hết điện thoại và dất internet đi rồi.”

Tôi hết biết nói gì. Với bao nhiêu là trách nhiệm và công việc quan trọng vậy mà anh dám cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài suốt hai ngày cuối tuần... thật là chuyện khó tin. “Ồi chào... lần cuối cùng anh quý ả như vậy là cách đây bao lâu vậy?”

“Hừm... chưa bao giờ cả.”

“Chắc có títt nhất nửa tá người đang phát hoảng ngoài kia vì có việc cần anh quyết định đó.

Anh nhún vai vẻ bất cần. “Họ sẽ phải tự lo thôi.”

Tôi sung sướng. “Vậy là em có anh cho riêng mình phải không?”

“Phải, một cách tuyệt đối.” Rồi anh nở nụ cười ranh mãnh. “Em định làm gì với anh đây hả cưng?”

Tôi ngây ngất. “Chắc chắn em sẽ nghĩ ra cái gì đó hay ho.”

Sau đó là màn đi dạo bãi biển.

Tôi phải mặc quần của Gideon với cái áo thun trắng hôm qua. Nhìn rất thiếu đứng đắn, bởi vì áo lót của tôi đã yên vị trên chiếc limo và quay về New York cùng với điện thoại di động của anh.

“Anh thấy giống như mình đã chết đi và lên tới thiên đường vậy.” Gideon vừa liếc nhìn xuống ngực tôi vừa tuyên bố khi hai đứa đang tản bộ. “Khi mà giờ đây hiện thân của mọi mơ ước thầm kín thời thiếu niên đều trở thành hiện thực ngay trước mắt anh.

tôi huých vai anh. “Làm sao mà chỉ trong vòng một tiếng anh đã đổi tông từ cực kỳ lãng mạn thành ra vô cùng thô thiển vậy hả?”

“Đó chỉ là một trong vô số tài năng bẩm sinh của anh đó mà.”

Gideon siết mạnh tay tôi, hít hà một cách sung sướng. “Anh đang ở trên thiên đường với nàng tiên của riêng mình. Thật không thể nào hạnh phúc hơn được nữa.”

Tôi không có lý do gì để phản đối. Biển bơi đây mang vẻ đẹp hoang dại và có phần âm đạm, như sóng biển rì rào làm nền cho tiếng mòng biển rít lên từng hồi khiến tâm hồn tôi bỗng có cảm giác mãn nguyện, yên bình một cách kỳ lạ. Dưới chân là nước mát lạnh, còn trên đầu gió thổi tung mái tóc ra sau. Đã rất lâu rồi tôi mới có cảm giác hạnh phúc này, nên tôi rất biết ơn Gideon đã sắp xếp chuyến đi cho hai đứa. Khi xung quanh không còn ai khác, anh và tôi hoàn mỵ trong mắt nhau.

“Em có vẻ thích chỗ này hả.” Anh nhận xét.

“Trước giờ em luôn thích ở gần nước. Chồng trước của mẹ em có một ngôi nhà bên hồ. Hồi đó em hay đi dạo dọc bờ hồ với mẹ và luôn nghĩ thầm sau này mình sẽ mua một căn nhà giống như vậy.”

Anh choàng hai tay lên vai tôi. “Hay là thực hiện ước mơ đó luôn đi. Em thấy chỗ này được không?”

Tôi ngược nhìn anh, thích thú khi thấy gió thổi tung mái tóc lãng tử. “Chỗ này có rao bán hả?”

Anh nhìn ra bờ biển trải dài trước mặt. “Cái gì cũng có thể thương lượng được mà.”

“Anh thích không?”

“Anh thấy nội thất màu trắng hơi lạnh lẽo, nhưng còn phòng ngủ chính thì tuyệt. Máy thứ còn lại mình có thể sửa lại mà, để mang dấu ấn của hai đứa mình hơn.”

“Dấu ấn của hai đứa mình.” Tôi lẩm bẩm, thăm mường tượng coi nó sẽ ra sao. Tôi rất thích cái phong cách cổ điển thanh lịch bên nhà anh. Tôi nghĩ ngược lại anh cũng cảm thấy thoải mái khi ở trong căn hộ mang màu sắc hiện đại hơi của tôi. Kết hợp cả hai phong cách đó lại... “Bước tiến lớn ha, mua nhà chung nữa.”

“Đó là một bước tất yếu tôi.” Anh khẳng định. “Chính em nói với bác sĩ Petersen là thất bại không phải là một lựa chọn đối với tôi mình mà.”

“Ừ, em có nói vậy.” Hai đứa bước tiếp trong im lặng. Tôi cố định nghĩa cảm xúc của mình về việc Gideon muốn có một mối ràng buộc hữu hình giữa hai đứa. Tôi cũng hơi thắc mắc không hiểu sao anh lại chọn cách cùng sở hữu một ngôi nhà với tôi. “Vậy tức là anh cũng thích chỗ này hả?”

“Anh thích biển.” Anh vuốt tóc khỏi mặt. “Anh có một tấm hình chụp chung với bố anh khi hai cha con đang xây lâu đài cát trên biển.”

Suýt nữa thì tôi vấp ngã. Bởi Gideon rất hiếm khi nào chịu kể chuyện quá khứ của anh. Nên mỗi lần anh tiết lộ điều gì là y như một sự kiện động trời. “Em muốn coi tấm hình đó.”

“Mẹ anh đang giữ.” Anh nói sau khi đi thêm vài bước nữa. “Anh sẽ lấy về cho em.”

“Để em đi với anh.” Tôi không biết lý do tại sao nhưng anh từng nói căn nhà của họ Vidal chính là cơn ác mộng của anh. Tôi ngờ rằng nguyên nhân là chứng bệnh rối loạn trong giấc ngủ mà anh mắc phải bắt nguồn từ đó.

Gideon bỗng thở nặng nhọc. “Anh sắp xếp để gửi qua đường bưu điện cũng được.”

“Tùy anh.” Tôi hôn lên vết tím bầm trên nắm tay anh. “Nhưng nếu cần em sẵn sàng đi chung.”

“Em thấy mẹ anh thế nào?” anh hỏi đột ngột.

“Bác rất đẹp và thanh lịch. Có vẻ là người tử tế.” Tôi nhìn anh chăm chăm, thấy trước mắt mình là mái tóc đen tuyền và đôi mắt xanh thăm thẳm vời vời của Elizabeth Vidal. “Bà có vẻ rất yêu thương anh nữa. Tình yêu hiển hiện trong ánh mắt bà nhìn anh.”

Gideon vẫn nhìn xa xăm phía trước. “Bà ấy không thương anh nhiều vậy đâu.”

Tôi thở phào. Vì anh chưa bao giờ tiết lộ về mấy cơn ác mộng, nên trước đây tôi từng nghi ngờ là mẹ anh có thể đã “yêu” anh quá mức. Thật nhẹ nhõm khi loại trừ nguyên nhân đó ra. Tôi hiểu việc bố anh tự tử đã là một cú sốc lớn, nên nếu bị người mẹ phản bội thì quả thật sẽ là một bi kịch quá sức chịu đựng và khó lòng hồi phục.

“Như thế nào là đủ, hả Gideon?”

Anh nghiêng răng, ngực phập phồng. “Bà ấy không tin anh.”

Tôi đứng sững lại, quay sang nhìn anh. “Anh kể chuyện đó với mẹ anh hả? Bà ấy không tin anh sao?”

Anh tránh không nhìn vào mắt tôi. “Chuyện đó không còn quan trọng nữa. Xong lâu lắm rồi.”

“Vớ vẩn. Quan trọng chứ sao không. Rất quan trọng là khác.” Tôi cảm thấy phần nộ thay cho anh. Phần nộ vì một người mẹ đã không làm tròn nhiệm vụ bảo vệ con mình. Tôi phần nộ vì đứa con tội nghiệp đó lại là Gideon của tôi. “Em biết bản thân chuyện đó cũng rất đau đớn.”

Anh nhìn xuống mặt tôi. “Coi em kìa, vừa buồn vừa giận. Anh không nên nói chuyện này ngay từ đầu.”

“Anh nên kể em nghe từ trước rồi thì có.”

Anh không buông thông vai, nở nụ cười buồn bã. “Thì anh cũng đã kể gì đâu.”

“Gideon...”

“Đương nhiên anh biết là em tin anh, cung à. Em ngủ chung giường với anh mà.”

Tôi hôn lấy mặt anh, nhìn thật sâu vào mắt anh. “Em. Tin. Anh.”

Về tới nhà, Gideon vô bếp khui một chai rượu vang, trong khi tôi lục thử kệ sách trong phòng khách, mỉm cười khi nhìn thấy quyển đầu tiên trong bộ sách mà có lần tôi dùng biệt danh của một nhân vật trong đó để gọi anh.

Hai đứa nằm lăn ra salon, Gideon mân mê tóc tôi trong khi tôi đọc sách cho anh nghe. Sau buổi đi dạo anh có vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Thái độ có gì đó hơi xa cách. Tôi không lấy đó làm bực mình. Rõ ràng sau những gì xảy ra trong mấy ngày vừa qua hai đứa tôi có nhiều thứ phải suy nghĩ.

Khi thủy triều lên, quả thật là nước xô tới ngay dưới sát căn nhà, nghe rất vui tai, nhìn lại đẹp nữa. Hai đứa bước ra ban công ngắm từng đợt nước dâng lên rút xuống, khiến cả ngôi nhà biến thành một hòn đảo giữa bốn bề là sóng biển.

“Mình đi đốt lửa trại nướng bánh đi.” Tôi tựa vào thành vịn, Gideon ôm sát sau lưng. “Ồ chỗ lò sưởi ngoài hiên kia kìa.”

Gideon cẩn thận vén tai tôi. “Anh muốn liếm sô cô la nóng trên người em.”

Ồi, làm liền đi... Tôi đùa. “Làm vậy em có bị phỏng không?”

“Nếu anh làm đúng cách thì không phỏng.”

Tôi quay người lại, được Gideon bế tôi đặt lên thành lan can có bản rộng. Anh đứng sát vô giữa hai chân, ôm lấy hông tôi. Cả hai chìm vào sự bình yên của buổi hoàng hôn chạng vạng. Tôi lùa tay vào mái tóc anh đang bị làn gió thổi tung.

“Anh có bao giờ nói chuyện với Ireland không?” tôi chợt nghĩ tới cô em gái cùng mẹ khác cha xinh đẹp của anh. Lúc gặp cô bé ở buổi tiệc nhà Vidal, tôi nhanh chóng nhận ra cô nàng rất mong tin của người anh trai lớn.

“Không.”

“Anh nghĩ có nên đưa cô bé sang ăn tối chung khi bố em tới chơi không?”

Gideon nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú. “Em tính mời một đứa mười bảy tuổi đi ăn tối chung với mình và bố em hả?”

“Không phải, nhưng em muốn người nhà anh gặp người nhà em.”

“Nó sẽ không thích đâu.”

“Sao anh biết?” tôi cãi. “Em thì nghĩ con bé thần tượng anh đó. Chỉ cần được anh chú ý thì cô bé sẽ thích lắm à coi.”

“Eva à.” Anh thở dài, có vẻ hơi quạu. “Thực tế chút đi, anh không hề biết cách chơi với một đứa ở lứa tuổi đó.”

“Ireland đâu phải là một đứa trẻ xa lạ nào đâu, cô bé là...”

“Không có gì khác hết.” Anh cau có.

Tôi chợt nghĩ ra. “Anh sợ nó chứ gì.”

“Thôi đi, trời ạ.” Gideon chế giễu.

“Coi kìa, anh sợ thiệt phải không?” tôi cố nghĩ xem lý do là bởi vì lứa tuổi hay giới tính của Ireland.

“Mà em bị làm sao vậy hả.” Anh trách móc. “Sao cứ phải nhắc với Ireland hoài vậy? Quên nó đi.”

“Nó là người thân duy nhất của anh mà, Gideon.” Tôi sẵn sàng ủng hộ anh trong chuyện này. Gã em trai cùng mẹ khác cha Christopher, là một tên khốn, còn mẹ anh thì không xứng đáng làm mẹ.

“Anh có em rồi!”

“Cùng ới,” tôi vòng hai chân qua người anh. “Đúng là anh có em, nhưng anh vẫn còn chỗ cho những người khác, những người yêu thương anh mà.”

“Con bé đâu có thương anh.” Anh lẩm bẩm. “Nó đâu có biết gì về anh đâu.”

“Em nghĩ anh nói vậy không đúng. Nhưng cứ cho là đúng đi nữa, thì nếu được biết thêm về anh. Ireland chắc chắn sẽ thương anh. Vậy sao không cho cô bé cơ hội đó.”

“Thôi đủ rồi. Nói tiếp chuyện đốt lửa trại đi.”

Tôi thử tỏ thái độ bắt anh nhượng bộ nhưng không được. Gideon mà đã quyết định kết thúc một đề tài nào rồi thì coi như xong. Tôi đành phải tìm cách khác.

“Cục cưng muốn bàn chuyện đốt lửa trại hả?” tôi chậm rãi rê lưỡi trên môi. “Tưởng tượng sô cô la chảy trên ngón tay này nè.”

Gideon nheo mắt.

Tôi xòe bàn tay ra, vuốt ve vai rồi xuống ngực anh. “Biết đâu anh có thể dụ dỗ em để anh chà sô cô la lên người, hai là em làm vậy trên người anh cũng được.”

Anh nhướn mày. “Em lại tính hối lộ anh bằng tình dục nữa hả?”

“Em có nói vậy hả?” tôi chớp chớp mắt ra vẻ ngây thơ. “Em đâu có nói vậy hồi nào đâu.”

“Thì em ám chỉ như vậy. Thôi hay mình làm rõ luôn đi.” Giọng anh hạ thấp đầy đe dọa, mắt sẫm. “Anh sẽ đưa Ireland qua ăn tối với bố nếu chuyện đó làm em vui, bởi vì em vui thì anh cũng vui.”

“Cảm ơn anh.” Tôi bắt đầu thở hổn hển khi tay anh cử động nhịp nhàng làm cơn khoái cảm lan dần.

“Anh sẽ làm bất cứ thứ gì anh muốn với cơ thể em và sô cô la nóng, bất cứ thứ gì làm anh thích, vì như vậy thì em cũng thích. Anh quyết định khi nào phải làm gì. Nhắc lại coi.”

“Anh nói...” tôi thở gấp. “Chúa ơi!”

Anh cắn khế. “Nói hết câu đi.”

Cơ thể tôi co thắt để đáp lại mệnh lệnh đó. “Anh quyết định khi nào phải làm gì.”

“Có những thứ em có thể mặc cả được, nhưng còn tình dục và thân thể em thì không biết thương lượng đâu.”

Theo bản năng, tay tôi nắm lấy tóc anh, thôi không còn cố nghĩ xem tại sao mình lại thích bị anh ra lệnh như vậy. “Em còn mặc cả được gì nữa chứ? Anh kiểm soát hết rồi.”

“Thế mạnh của em chính là sự quan tâm và tình cảm của em đó. Anh sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để có được hai thứ đó.”

Tôi rùng mình, nói nhỏ. “Anh làm em ướt mất rồi.”

Gideon bế tôi lên, bước ra khỏi ban công. “Kế hoạch là vậy mà.”

34. Chương 34: Chương 34(12)

Tôi và Gideon về tới Manhattan ngay trước nửa đêm ngày Chủ nhật. Tối hôm thứ Bảy hai đứa tôi ngủ riêng, sau một ngày nằm trên giường lớn âu yếm, hôn hít, trò chuyện với nhau.

Hai đứa ngẫm thỏa thuận sẽ không nhắc tới những chuyện không vui suốt kỳ nghỉ. Ngay cả tivi cũng không mở, bởi vì tôi cho là làm vậy giống như đang chia sẻ thời gian với những người khác. Gideon đưa tôi đi dạo ngoài biển thêm lần nữa, thời gian còn lại bọn tôi chỉ gần nhau và gần nhau. Rồi chơi bài, mà lúc nào anh cũng thắng. Cả hai tự nhắc nhở mình là tình yêu này xứng đáng để cố gắng tới cùng.

Đó là ngày hạnh phúc nhất trong đời tôi.

Tối thành phố, hai đứa về căn hộ của tôi. Anh mở cửa bằng chìa khóa mà tôi cho, rồi nhẹ nhàng đi qua phòng khách, không mở đèn vì sợ làm Cary thức giấc. Sau khi tặng tôi một nụ hôn ngọt ngào, Gideon qua ngủ ở phòng khác, bỏ tôi bỏ lên giường cô đơn lạnh lẽo một mình. Tôi nhớ anh vô cùng. Không biết còn phải ngủ riêng thêm bao lâu nữa đây? Mấy tháng, hay có khi nào mấy năm nữa?

Không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa, tôi nhắm mắt rồi bắt đầu thiếp đi.

Rồi đèn bật sáng.

“Eva, dậy đi.” Gideon bước nhanh vô phòng, tới thẳng giường tôi.

Tôi chớp mắt, thấy anh đã thay quần dài và áo sơ mi. “Chuyện gì vậy anh?”

“Cary có chuyện rồi.” Anh nói nhanh. “Anh ấy đang trong bệnh viện.”

Taxi đã chờ sẵn dưới nhà. Gideon để tôi lên xe rồi bước theo.

Xe bắt đầu chạy, nhưng tôi thấy quá chậm.

Tôi kéo tay anh. “Chuyện gì vậy anh?”

“Cary bị hành hung tối thứ Sáu.”

“Sao anh biết?”

“Mẹ em và Stanton để lại tin nhắn trong điện thoại anh.”

“Mẹ em...?” tôi chớp mắt, thất thần. “Sao mẹ em không...?”

Mẹ đâu có gọi tôi được. Tôi không mang theo điện thoại mà. Vừa lo lắng vừa thấy tội lỗi, tôi gần như nghẹt thở.

“Eva à.” Gideon choàng tay qua vai để tôi dựa đầu lên. “Đừng lo lắng quá, để tới nơi coi sao đã.”

“Đã mấy ngày trôi qua rồi, Gideon, mà em không có mặt ở đây.”

Nước mắt tôi cứ thế chảy không ngừng, kể cả khi tới bệnh viện. Nỗi lo lắng xâm chiếm toàn bộ tâm trí làm tôi không còn để ý được gì khác. Tôi thầm biết ơn trời vì Gideon lúc nào cũng điềm tĩnh và kiểm soát được mọi thứ. Một nhân viên bệnh viện chỉ cho biết số phòng rồi thôi. Gideon phải gọi vài cú điện thoại thì hai đứa mới được vô thăm vì đã quá giờ thăm bệnh rất lâu. Rõ ràng là người ta vẫn còn nhớ tới sự quỳn góp hào phóng của anh.

Khi bước vào phòng nhìn thấy Cary, tim tôi như vỡ vụn, đầu gối khuỵu hẳn xuống. Gideon không đỡ thì tôi đã té rồi. Người mà tôi coi như anh trai và cũng là bạn thân nhất trong đời mình, đang nằm đó bất động. Đầu anh quấn băng, hai mắt bầm đen. Một tay bó bột, tay kia chằng chặt dây dợ. Nếu không biết trước chắc khó lòng nhận ra đó là Cary.

Hoa tươi đủ màu sắc sỡ tràn ngập căn phòng. Có cả bong bóng và thiệp nữa. Tôi biết một số trong đó là của mẹ và đương Stanton. Hai người chắc cũng đã trả tiền viện phí cho Cary rồi.

Gia đình tôi cũng là gia đình duy nhất mà anh có. Ai cũng đã có mặt ngoại trừ tôi.

Gideon kéo tôi sát vô người, tay giữ hông đỡ tôi khỏi té. Tôi khóc thổn thức, nước mắt nóng hổi rơi lã chã. Tôi chỉ biết làm thế lúc này.

Nhưng hình như Cary vẫn nghe thấy hay cảm nhận được sự có mặt của tôi. Mí mắt anh cử động rồi mở hẳn. Đôi mắt xanh lục toàn máu bầm, có vẻ thất thần. Mất một lúc anh mới nhìn thấy tôi đang đứng đó. Ngay lập tức, anh chớp chớp mắt, nước mắt chảy xuống hai bên thái dương.

“Cary ơi.” Tôi chạy ào tới, nắm tay anh. “Em đây nè.”

Cary xiết tay tôi chặt đến phát đau. “Eva!”

“Em xin lỗi bây giờ mới tới. Em không có đem theo điện thoại. Nếu biết thì em đã tới liền rồi.”

“Không sao, giờ em ở đây rồi.” Anh nuốt nước bọt khó nhọc. “Chúa ơi, chỗ nào cũng đau hết.”

“Để anh gọi y tá.” Gideon nói, vuốt nhẹ lưng tôi rồi bước ra ngoài.

Tôi nhìn thấy bình nước với cái ly trên bàn, “Anh khát không?”

“Có, khát lắm.”

“Em đỡ anh ngồi dậy có được không?” tôi sợ làm anh đau.

“Được.”

Tôi bấm út điều khiển nâng phần trên của cái ghế lên cho anh ngồi dậy, xong đưa anh cái ly có ống hút. Cary uống một hơi dài, rồi thở ra khoan khoái.

“Nhìn thấy em cũng đỡ đau.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” tôi bỏ cái ly không xuống rồi nắm tay anh.

“Anh thề là anh không biết gì hết.” Giọng anh yếu ớt gần như là thì thầm. “Anh bị tấn công bằng gậy bóng chày.”

“Gậy bóng chày hả?” nghe tới đó tôi thấy buồn nôn. Thật là độc ác, tàn nhẫn... “Hắn bị tâm thần hả?”

“Hắn là vậy rồi.” Anh bực bội, nhú mày vì đau.

Tôi lùi ra một chút. “Em xin lỗi.”

“Không có gì. Anh chỉ...” Cary nhắm nghiền mắt. “Anh kiệt sức quá.”

Ngay lúc đó có ý tá tới, mang theo dụng cụ khám bệnh có họa tiết hoạt hình màu mè. Cô nàng còn khá trẻ, xinh xắn, tóc đen, mắt sẫm. Sau khi kiểm tra qua các vết thương, đo huyết áp cho Cary, cô ta bấm nút trên cái điều khiển gắn ở thành giường.

“Anh có thể tự bấm nút để bơm thuốc giảm đau mỗi nửa tiếng. Mà nếu anh có bấm sớm hơn thì thuốc cũng sẽ không được bơm đâu.”

“Đối với tôi một lần thôi cũng quá đủ rồi.” Cary lẩm bẩm, đưa mắt nhìn tôi.

Tôi hiểu lý do anh ngáp ngừng. Trước đây Cary từng NGHIỆN. May mà tôi đã có thể làm anh tỉnh ngộ trước khi quá trễ.

Nhưng quả thật nhìn thấy gương mặt anh giãn ra thư thái hơn, hơi thở đều lại dưới tác dụng của thuốc thì tôi cũng nhẹ nhõm phần nào.

Cô nàng ý tá quay qua tôi. “Anh ấy cần nghỉ ngơi. Chị nên quay lại vào ngày mai trong giờ thăm bệnh.”

Cary nhìn tôi khẩn khoản. “Em đừng đi mà.”

“Cô ấy không phải đi đâu.” Gideon lúc này mới bước vô phòng. “Tôi đã sắp xếp ang thêm giường vô đây rồi.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình còn có thể yêu Gideon nhiều hơn nữa, nhưng lúc nào anh cũng có cách khiến tôi phải làm vậy.

Cô nàng ý tá nhìn thấy Gideon, cười bối rối.

“Cary cần thêm nước.” Tôi cất tiếng, làm cô ta miễn cưỡng rời mắt khỏi người yêu của tôi.

Cô nàng cầm lấy bình nước rồi đi ra.

Gideon bước tới cạnh giường nói với Cary. “Nói tôi nghe coi chuyện gì xảy ra vậy.”

Cary thở dài. “Hôm thứ Sáu tôi và Trey đi chơi, nhưng cậu ta phải về sớm. Tôi đưa Trey ra đón taxi nhưng trước cửa quán động người chen lấn quá nên hai đứa quyết định đi vòng qua bên hông. Xe chở Trey vừa đi khỏi là tôi bị một cú trời giáng từ phía sau đầu. Tôi gục ngay tại chỗ, sau đó còn ăn thêm mấy cú nữa. Không hề có cơ hội tự vệ.”

Tay tôi bắt đầu run, Cary phải vuốt cuốt cho tôi bình tĩnh lại.

“Anh biết rồi, chơi dao có ngày đứt tay chứ gì.” Anh lẩm bẩm.

“Hả?”

Mí mắt Cary sụp dần, chỉ vài giây sau là anh đã ngủ hẳn. Tôi tuyệt vọng nhìn qua Gideon.

“Anh sẽ cho điều tra chuyện này.” Gideon nói. “Ra đây với anh một chút.”

Tôi bước theo, không khỏi ngoái lại nhìn Cary mấy lần cho tới khi cánh cửa phòng đã đóng hẵn sau lưng. “Chúa ơi, Gideon, nhìn anh ấy ghê quá.”

“Anh ta bị tấn một trận ra trò đó. Nứt sọ, chấn thương não, gãy ba cái xương sườn với một cánh tay.”

Danh sách thương tích nghe thật khủng khiếp. “Em thật không hiểu ai lại có thể làm như vậy?”

Gideon kéo tôi lại, hôn lên trán. “Bác sĩ nói Cary có thể sẽ được cho về nhà trong một vài ngày tới. Anh sẽ cho sắp xếp dịch vụ chăm sóc tại nhà. Anh cũng sẽ báo lại với công ty em là em xin nghỉ phép.”

“Phải báo cho người quản lý của Cary nữa.”

“Để anh lo.”

“Cảm ơn anh.” Tôi ôm chầm lấy Gideon. “Không có anh thì em biết tính sao?”

“Em sẽ không bao giờ phải trải qua cảm giác đó đâu.”

35. Chương 35: Chương 13

Sáng thứ Ba tôi dậy rất sớm, để lại tờ giấy nhắn cho Cary rời ra đón taxi về nhà. Tôi tắm rửa, thay đồ, pha cà phê, cố dẹp cái cảm giác khó chịu bồn chồn trong lòng. Cứ mỗi lần căng thẳng hay thiếu ngủ là tôi cứ bị ức chế vì mấy chuyện lật vật không đầu.

Tôi tự nhủ là cảm giác này không liên quan tới Gideon, nhưng sự thực hoàn toàn trái ngược.

Nhìn đồng hồ thấy đã hơn tám giờ, tôi biết mình sắp phải ra khỏi nhà. Không nghe Gideon nói gì chuyện chở tôi đi làm sáng nay hết. đã gần hai mươi bốn tiếng rồi tôi chưa gặp lại anh, mà cũng gần như không được nói chuyện với anh. Tối qua khoảng chín giờ tôi có gọi cho anh, nhưng anh đang làm gì đó bận tới nỗi chưa nói được câu nào đã vội vàng cúp máy.

Tôi biết là anh có rất nhiều việc cần giải quyết. chuyện anh phải làm bù ấy ngày đi chơi xa là đương nhiên, tôi không nên bực bội. Còn vụ Cary nữa, Gideon đã giúp nhiều hơn tôi có thể mong đợi. Tôi phải cố gắng không được suy nghĩ lung tung nữa thì hơn.

Uống cà phê xong, tôi rửa ly rồi lấy túi xách ra khỏi nhà. Bên ngoài, con đường rợp bóng cây vẫn còn yên ắng, nhưng phần lớn New York đã tỉnh giấc, năng lượng tràn trên không ngừng tuôn chảy. Cảnh phụ nữ diện trang phục công sở sang trọng và đàn ông mặc -ple đều tranh nhau ngoắc taxi, không được mới phải chen lên xe buýt hay tàu điện ngầm đông cứng. Mấy quầy bán hoa tươi màu sắc sặc sỡ, hương thơm ngào ngạt luôn làm tôi thấy phấn khởi hẳn mỗi buổi sáng, cũng giống như mùi bánh thơm phức bốc ra từ tiệm bánh đang hoạt động hết công suất vào cái giờ đông khách nhất này.

Tôi vừa rẽ qua Broadway được một chút thì điện thoại reo.

Thấy tên Gideon, tôi hồi hộp, bước nhanh hơn. “Chào người đứng.”

“Em đang ở đâu vậy?” anh nạt.

Tôi cụt hứng. “Em đang trên đường đi làm chứ đâu.”

“Là sao?” rồi anh nói gì đó với ai ở đầu dây bên kia. “Em đi taxi hả?”

“Em đi bộ. Trời ơi, sáng nay anh bị cái gì nhập vậy?”

Đáng lẽ em phải chờ xe tới đón chứ.”

“Em có nghe anh nói gì đâu. Mà sáng nay em không muốn đi trễ, hôm qua đã nghỉ rồi.”

“Thay vì tự bỏ đi thì em có thể gọi cho anh mà.” Giọng anh khá giận.

Tôi cũng đâm bực theo. “Lần cuối cùng em gọi thì anh đâu có thềm nói chuyện với em được tới một phút đâu.”

“Anh có việc phải làm mà, Eva. Tha cho anh đi.”

“Được thôi. Tha luôn bây giờ nha?” tôi cúp máy rồi bỏ luôn điện thoại vô giỏ.

Lập tức chuông lại đổ tiếp. Máu tôi sôi lên, để mặc không thềm nhắc máy.

Vài phút sau, chiếc Bentley xuất hiện ngay bên cạnh, nhưng tôi vẫn đi tỉnh bơ. Xe cứ chạy rề rề theo, cửa kính tài xế hạ xuống.

Angus thò đầu ra. “Cô Tramell, làm ơn lên xe đi mà.”

Tôi ngừng lại, quay nhìn Angus. “Có ai nữa không?”

“Không.”

Tôi thở dài khi bước lên xe. Điện thoại trong giỏ vẫn reo liên tục nên tôi thò tay vô tắt chuông luôn. Đi được một chút tôi nghe giọng Gideon qua giàn loa trên xe.

“Ông đón được cô ấy chưa?”

“Rồi ạ.” Angus trả lời.

Bên kia cúp máy ngay.

“Anh ta ăn trúng cái quái gì vậy?” tôi nhìn Angus qua kính chiếu hậu.

“Cậu chủ có rất nhiều việc phải lo ạ.”

Chắc chắn không phải là lo cho tôi rồi. Thật không tin được anh lại cư xử cà chớn như vậy. Tối qua lúc tôi gọi điện anh cũng ăn nói cộc lốc nhưng đâu đến nỗi thô lỗ như sáng nay.

Tôi vô tới công ty được vài phút thì Mark đi ra. “Anh rất tiếc về chuyện của bạn em.” Anh để ly và phê mới pha lên bàn tôi. “Cậu ta không sao chứ?”

“Chắc không sao đâu. Cary mạnh mẽ lắm, anh ấy sẽ vượt qua thôi.” Tôi cất đồ vô ngăn kéo rồi cầm ly cà phê đang bốc khói lên. “Cảm ơn anh. Cả vụ cho em nghỉ làm hôm qua nữa.”

Đôi mắt đen của anh chứa đầy quan tâm. “Anh tưởng hôm nay em chưa đi làm lại chứ.”

“Em cần phải làm việc.” Tôi cố nở một nụ cười dù cảm thấy không vui chút nào. Cứ mỗi lần tôi với Gideon mà có vấn đề gì là tôi chẳng còn tâm trí nghĩ tới chuyện gì khác nữa hết. “Anh tóm tắt lại những việc hôm qua cho em nghe với nhé.”

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Tôi phải giải quyết tiếp một lô việc từ tuần trước, trong khi Mark hoàn tất bảng chào giá ô tô công ty chuyên sản xuất hàng quảng cáo. Lúc gửi bản chào giá đi xong, tôi bắt đầu lấy lại được trớn làm việc và sắp sửa thôi không buồn bực vì thái độ của Gideon lúc sáng nay nữa. Biết đâu tối qua anh lại gặp ác mộng và mất ngủ thì sao. Tôi quyết định tới giờ ăn trưa sẽ gọi điện hỏi thăm anh.

Nhưng rồi tôi mở hộp thư điện tử ra.

Chức năng tìm kiếm tự động tôi cài sẵn trên Google cho nên Gideon Cross có kết quả mới. Tôi mở ra coi, thầm nghĩ biết đâu có thêm tin tức gì về anh. Cụm từ “vị hôn thê cũ” đập vào mắt, khiến bao tử tôi thắt lại, cơn tức tối còn tệ hơn lúc sáng.

Đường liên kết đầu tiên dẫn tới một trang mạng lá cải đăng đầy hình Gideon và Corinne đang ăn tối ở Tableau One. Hai người ngồi sát nhau cạnh cửa sổ ngay trước nhà hàng, cô ả tình tứ vịn lên cánh tay anh. Gideon mặc cùng bộ đồ anh mặc đi làm sáng hôm qua, nhưng tôi vẫn coi kỹ ngày chụp, hy vọng đó là hình cũ. Nhưng không phải.

Mồ hôi túa ra đầy tay, tôi tự hành hạ mình bằng cách mở hết từng tấm hình lên coi thật kỹ. Một số tấm chụp Gideon đang cười, nhìn khá là hồn hởi trong khi người yêu đang nằm chèo queo trong bệnh viện với

người bạn thân vừa bị đánh thừa sống thiếu chết. Tôi thấy buồn nôn, muốn hét thật to hay chạy thẳng lên văn phòng anh hỏi cho ra lẽ.

Vậy là tối hôm qua lúc tôi gọi điện anh gạt đi để đi ăn tối với người yêu cũ.

Điện thoại reng làm tôi giật bắt mình, nhắc ông nghe lên trả lời một cách máy móc. “Văn phòng cầu Mark Gartiy, Eva Tramell nghe.”

Megumi gọi vô từ quầy tiếp tân, giọng điệu vẫn lú lo thánh thót như mọi ngày. “Eva nè, có người tìm bỏ dưới sảnh đó. Là Brett Kline.”

Tôi ngồi lặng người một lúc cho qua cơn xúc động. Sau khi gửi cái tin vừa đọc cho Gideon, để anh biết là tôi thấy hết rồi, tôi trả lời Megumi. “Mình xuống ngay đây.”

Vừa bước ra khỏi cửa an ninh là tôi nhìn thấy Brett ngay trong bộ áo thun Six-Ninths với quần jeans đen. Dù đô kính đen che gần hết gương mặt, nhưng mái tóc dựng đứng có phần đỉnh nhuộm sáng cùng với thân hình cao vạm vỡ cũng đủ khiến mọi người chú ý. Anh đô con hơn Gideon, nhưng Gideon lại rất khỏe.

Thấy tôi đi tới, Brett rút tay ra khỏi túi quần. “Xin chào. Nhìn em lạ quá!”

Tôi liếc nhìn xuống cái đầm tay ngắn xếp ly cầu kỳ, sức nhớ là trước đây anh chưa bao giờ nhìn thấy tôi ăn mặc trang trọng cả. “Em tưởng anh đi rồi chứ.”

Thật ra chuyện anh tìm tới đây càng làm tôi ngạc nhiên hơn. Nhưng mà như vậy cũng tốt, tôi cũng đang lo không biết anh ra sao.

“Bọn anh diễn ở Jone Beach đợt cuối tuần, tối hôm qua thì Meadwlands. Anh tách đoàn để gặp em trước khi ban nhạc đi xuống miền Nam. Anh tìm trên mạng biết em làm ở đây nên tới thẳng luôn.”

Lại là Google. Tôi thầm rửa. “Em rất mừng khi thấy anh thành công như bây giờ. Anh có thời gian đi ăn trưa không?”

“Có chứ.”

Câu trả lời nhanh và rất nhiệt tình làm tôi hơi cảnh giác. Dù đang cảm thấy bị tổn thương và rất giận Gideon, thậm chí muốn trả thù, nhưng tôi cũng không muốn để Brett hiểu lầm. Tuy vậy, tôi vẫn không cưỡng lại được cái ý muốn đưa Brett tới chỗ mà tôi và Cary từng bị chụp hình, với hy vọng đám phóng viên săn ảnh sẽ bắt gặp, để cho Gideon phải nếm cảm giác của tôi lúc này. Cho đáng đời.

Ngồi trên taxi, Brett hỏi thăm Cary, không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào khi biết Cary dọn nhà từ bờ Tây qua bờ Đông theo tôi.

“Hai người đúng là không bao giờ tách rời nhau.” Brett nói. “Chắc chỉ trừ lúc anh ta đi chơi bởi thôi. Anh gửi lời chào Cary nhé.”

“Được rồi, em sẽ nhắn.” Tôi không kể vụ Cary đang nằm bệnh viện, vì sợ sẽ làm cho câu chuyện thêm phần riêng tư thân mật.

Vô tới nhà hàng, ngồi xuống ghế, Brett bỏ kiếng đen ra tôi mới nhìn thấy vết bầm lớn từ lông mày bên phải chạy dài xuống tới gò má anh.

“Chúa ơi.” Tôi nhăn mặt thốt lên. “Em xin lỗi.”

Anh nhún vai. “Lên sân khấu trang điểm là nhìn không thấy đâu. À em cũng từng thấy anh bị năng hơn rồi mà. Với lại anh cũng trả đũa được mấy cú ra hồn đó chứ.”

“Đúng là vậy.” Tôi nghĩ tới vết bầm trên mặt và lưng Gideon.

“Vậy là...” anh ngừng nói khi người phục vụ mang hai cái ly với chai nước lạnh ra. “Em đang là bạn gái của Gideon Cross hả?”

Không hiểu sao tôi luôn bị hỏi câu này mỗi lần tôi cảm thấy mối quan hệ đó có thêm cảm dứt bất cứ lúc nào. “Ừ, tụi em đang quen nhau.”

“Nghiêm túc không?”

“Có lúc cũng nghiêm túc lắm.” Tôi thành thật. “Anh có đang quen ai không?”

“Bây giờ thì không.”

Hai đứa xem thực đơn rồi gọi món. Giờ này nhà hàng đang rất đông khách, hằm như không còn nghe được tiếng nhạc bởi tiếng nói chuyện lèm tiếng chén đĩa va chạm vọng ra từ bếp. Tôi và Brett ngồi nhìn nhau dò xét. Tôi vẫn cảm nhận được sức hấp dẫn từ anh. Khi thấy anh liếm môi, tôi biết ngược lại anh cũng có cảm giác tương tự.

“Sao anh lại viết bài Golden?” tôi đột ngột hỏi vì hết chịu nổi cơn tò mò. Trước mặt Gideon và Cary tôi vẫn tỏ ra bình thản nhưng thật ra bài hát đó làm tôi muốn phát điên.

Brett dựa hẳn ra ghế. “Tại vì anh cứ nhớ em hoài. Thật ra là anh không thể nào ngừng nghĩ tới em.”

“Em không hiểu tại sao.”

“Mình quen nhau tới sáu tháng lận mà Eva. Anh chưa bao giờ quen ai lâu như vậy hết.”

“Mình đâu có quen nhau đâu.” Tôi cãi, nhỏ giọng lại. “Mình chỉ ngủ với nhau thôi.”

Brett mím môi. “Anh biết anh là cái gì trong mắt em. Nhưng như vậy không có nghĩa là anh không buồn.”

Tôi nhìn sững anh, tim đập loạn xạ. “Em có đang nằm mơ không vậy? Theo em nhớ thì mình chỉ làm tình mỗi lần anh hát xong thôi. Nếu em không có mặt ở đó thì anh cũng tìm người khác thế chỗ em thôi.”

Brett chồm tới. “Vớ vẩn. Anh luôn tìm cách thân thiết với em. Lúc nào anh cũng kêu em ở lại mà.”

Tôi hút một hơi dài để trấn tĩnh. Không thể tin được là bây giờ, khi đã quá trễ, Brett lại nói ra cái câu mà tôi rất muốn nghe bốn năm về trước. Khi mà cả hai đứa đang công khai đi ăn chung, làm ra vẻ như đang hẹn hò. Điều anh vừa nói làm tôi, vốn đang khổ sở vì Gideon, lại càng thêm bối rối.

“Lúc đó em mê anh như điên đấy, Brett à. Em viết tên anh rồi vẽ đầy hình trái tim lên, giống như mấy con bé mới lớn bị tương tư vậy đó. Em còn sẵn sàng làm mọi thứ để được thành bạn gái của anh.”

“Em nói giỡn đó hả?” anh với qua nắm lấy tay tôi. “Rồi chuyện quái gì đã xảy ra?”

Tôi nhìn xuống chỗ ngón tay mà anh đang lơ đãng xoay xoay chiếc nhẫn của Gideon tặng. “Nhớ hôm tụi mình đi chơi bida không?”

“Nhớ chứ. Làm sao anh quên được.” Anh cắn môi, chắc đang nhớ lại lúc hai đứa làm tình cuồng nhiệt trên xe hơi, khi tôi quyết tâm phải làm sao để anh không muốn làm tình với bất kỳ ai khác nữa hết. “Hôm đó anh cứ tưởng mình đã có thể bắt đầu hẹn hò chính thức rồi. Nhưng ai ngờ vừa vô tới bên trong là em bỏ anh đi luôn.”

“Em đi toilet.” Tôi nói nhỏ, hồi tưởng lại cảm giác đau khổ bẽ bàng như vừa mới hôm qua thôi. “Lúc ra thì thấy anh với Darrin đang đứng đối diện xu. Anh quay lưng lại nên không nhìn thấy em. Em nghe hai người nói chuyện... rồi cười lớn lắm.”

Tôi hít một hơi rồi giật tay về.

Trước sự ngạc nhiên của tôi Brett có vẻ xấu hổ. “Anh cũng không nhớ chính xác lúc đó bọn anh nói gì nữa... Khi thật, Eva nè, lúc đó anh mới có hai mươi một tuổi. Ban nhạc vừa mới bắt đầu có chút tiếng tăm, đi đâu bọn anh cũng có con gái vây quanh nữa.”

“Em biết.” Tôi nói cộc lốc. “Em là một trong số đó mà.”

“Lúc đó mình đã đi chơi với nhau vài lần rồi. Chuyện anh đưa em tới chỗ chơi bida cũng giống như tuyên bố với đám con trai là hai đứa mình chính thức hẹn hò nhau vậy.” Anh lại chà chà lông mày, một cử chỉ rất thân thuộc. “Anh không đủ can đảm để thừa nhận tình cảm của anh dành cho em, nên em có cảm giác anh chỉ muốn làm tình với em thôi. Sự thật không phải vậy.”

Tôi cầm ly lên uống miếng nước để nuốt trôi cục nghẹn trong cổ.

Brett buông tay lên thành ghế. “Vậy ra là tại anh to mồm nên em bỏ đi, rồi không thèm gặp anh nữa luôn.”

“Brett, lúc đó em đau khổ lắm, nhưng không muốn để người khác biết.” Tôi thú nhận.

Thức ăn được mang ra. Tôi tự hỏi sao mình lại gọi món làm chi không biết nữa. Tôi làm gì có tâm trạng ăn uống lúc này.

Brett thọc dao vào đĩa bít tết, như trút cảm hờn lên miếng thịt. Rồi anh đột ngột bỏ dao đĩa xuống. “Lúc trước anh có lỗi với em. Nhưng bây giờ thì anh cũng biết tình cảm của anh dành cho em rồi. Bài Golden đó là thành công lớn nhất của tụi anh, nhờ vậy mà mới được ký hợp đồng với Vidal đó.”

Tôi mừng thầm vì có cơ hội đổi đề tài. “Bài đó thật sự rất hay, rồi thêm giọng hát tuyệt vời của anh nữa. Hôm nay anh tới tìm em trước khi đi làm em rất vui. Mình nói rõ chuyện này xong em cũng thoải mái hơn nhiều.”

“Vậy giả sử anh không muốn đi nữa thì sao?” Brett hít một hơi dài rồi thở mạnh. “Suốt mấy năm qua em là nguồn cảm hứng của anh đó, Eva. Vì nhớ em mà anh sáng tác được một bài hát hay nhất từ trước tới giờ.”

“Vậy thì em thấy rất vinh hạnh.” Tôi bắt đầu muốn tìm cách thoát thân.

“Mình vẫn có cảm giác với nhau, anh biết mà. Tối hôm đó lúc em hôn anh...”

“Đó là lỗi của em.” Tay tôi nắm chặt dưới gầm bàn. Tôi biết mình sẽ không chịu nổi chuyện này nữa. Một đêm thứ Sáu là quá sức rồi. “Mà anh cũng phải biết Gideon có quyền quyết định với ban nhạc đó. Anh không nên có xích mích gì với anh ấy đâu.”

“Anh mặc kệ. Anh ta sẽ làm được gì chứ?” Brett nhip nhip ngón tay lên mặt bàn. “Anh muốn có thêm một cơ hội nữa với em.” Tôi lắc đầu, cầm túi xách lên. “Không thể được. Cho dù em đang không có bạn trai thì cũng không được, em không hợp với cuộc sống của anh đâu, Brett. Em đòi hỏi nhiều lắm.”

“Anh biết.” Anh lên giọng. “Trời ạ, anh còn nhớ mà.”

Tôi đỏ mặt. “Ý em không phải chuyện đó.”

“Ừ, anh cũng không phải chỉ muốn chuyện đó thôi đâu. Anh muốn ở bên cạnh em. Như bây giờ nè, mọi người đi rồi nhưng anh vẫn ở lại đây gặp em. Anh có thể dành thời gian cho em mà, đó là chuyện anh muốn làm.”

“Không đơn giản vậy đâu.” Tôi móc tiền ra bỏ lên bàn. “Anh chưa biết quen em cực khổ thế nào đâu, đủ thứ đòi hỏi hết.”

“Thì cứ để anh thử.” Brett thách thức.

“Em vừa đòi hỏi cao, vừa nhõng nhẽo, lại vừa ghen tuông kinh khủng. Chưa tới một tuần là anh sẽ phát điên cho coi.”

“Thì lúc nào em cũng làm anh phát điên mà.” Nụ cười tắt trên môi anh. “Đừng trốn tránh nữa, Eva à, cho anh một cơ hội đi.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Brett. “Em yêu Gideon.”

Anh nhướn mày, gương mặt dù đang bầm dập vẫn đẹp ngệt thở. “Anh không tin.”

“Em xin lỗi, em phải đi rồi.” Tôi đứng dậy bước ra khỏi bàn.

Anh níu tay tôi lại. “Eva...”

“Đừng gây chú ý mà.” Tôi nói nhỏ, thầm hối hận quyết định bốc đồng của mình khi đưa anh tới đây ăn.

“Em chưa ăn gì mà.”

“Em không ăn được, tới giờ em phải đi rồi.”

“Được thôi. Nhưng anh không bỏ cuộc đâu.” Brett buông tay tôi ra. “Anh đã phạm sai lầm, nhưng anh sẽ sửa chữa.”

Tôi cúi người quả quyết. “Không còn cơ hội nào nữa đâu.”

Brett cầm cái nĩa lên miếng thịt trên đĩa. “Thì chứng minh đi.”

Lúc bước ra ngoài tôi thấy chiếc Bentley đang đậu chờ sẵn. Angus xuống mở cửa xe.

“Sao ông biết tôi ở đây?” tôi giật mình hỏi.”

Angus chỉ mỉm cười hiền từ, khẽ nhắc mũ thay cho câu trả lời.

“Tôi thấy ghê quá, Angus.” Tôi vừa lên xe vừa nói.

“Tôi cũng thấy vậy. Nhưng tôi chỉ làm theo lệnh thôi.”

Trên đường về tôi nhắn tin cho Cary. Mới ăn trưa với Brett xong. Anh ta muốn có một cơ hội nữa.

Họa vô đơn chí.

Họa hoài chịu sao nổi. Tôi trả lời. Em muốn đẹp hết cho rồi.

Điện thoại reo, Cary gọi.

“Cưng à.” Giọng anh lè nhè. “Anh hiểu cảm giác của em, nhưng chuyện tình tay ba này hấp dẫn quá đi mất. Một bên là ngôi sao nhạc rock đầy quyết tâm, một bên là tay tỉ phú ghen tuông. Ôi chà!”

“Trời ạ. Em cúp máy đây.”

“Tối nay gặp nhau chứ?”

“Ừ, mà đừng để em hối hận đó.” Cary vẫn đang cười lúc tôi cúp máy. Thấy anh vui như vậy tôi cũng vui lây. Sự có mặt của Trey quả là kỳ diệu.

Xuống xe xong tôi vội vàng bước vô sảnh tránh cái nóng khó chịu buổi trưa, vừa kịp lách vào thang máy trước khi cửa đóng. Trong thang máy kín người, tiếng nói chuyện rôm rả. Đứng sát phía ngoài cửa thang, tôi ráng gác lại mọi chuyện trong đầu để chuẩn bị tập trung vào công việc.

“Ủa, qua tầng của mình rồi kìa.” Cô gái đứng bên cạnh bỗng nói.

Tôi ngược lên nhìn cây kim chỉ cổ tầng trên đầu.

Anh chàng đứng ngay đó bấm liên tục vào bảng số tầng, nhưng không có nút nào sáng đèn hết, ngoại trừ tầng trên cùng. “Nút hư hết rồi.”

Tôi bắt đầu hồi hộp.

“Bấm gọi ra ngoài đi.” Có ai đó nói.

Cứ mỗi tầng đi qua là tôi càng thêm hồi hộp. Cuối cùng thang máy cũng dừng lại, rồi mở cửa ra.

Gideon đứng ngay cửa thang, gương mặt đẹp trai không một chút cảm xúc, đôi mắt xanh lạnh như tiền... Nhìn thấy anh tôi hơi choáng váng.

Không ai nói lời nào. Tôi đứng bất động, thầm mong cửa thang mau mau đóng lại. Nhưng Gideon đã nắm tay tôi kéo ra, mặc cho tôi tức giận vùng vẫy. Cửa thang đóng, anh mới chịu buông ra.

“Hôm nay em cư xử rất kỳ cục.” Anh lầu bầu.

“Em hả? Chứ còn anh thì sao.”

Tôi bước tới thang máy bấm nút gọi, nhưng đèn không sáng.

“Anh đang nói chuyện với em mà Eva.”

Tôi liếc vào trong sảnh Cross Industries, mừng thầm khi thấy cô nàng tiếp tân tóc đỏ không có ở đó.

“Vây hả?” tôi quay lại, tự giận mình vì vẫn thấy anh hấp dẫn ngay cả trong lúc này. “Vây mà em vẫn chẳng tiếp thu thêm được thông tin nào hết, ví dụ như chuyện anh đi ăn tối với Corinne chẳng hạn.”

“Em không nên rình rập anh như vậy?” Gideon nạt. “Em chỉ toàn tự mua lấy chuyện bực mình thôi.”

“Vậy ra là chuyện anh làm không có gì sai, chỉ có chuyện em phát hiện ra mới sai thôi hả?” tôi gần phát khóc.

Anh khoanh tay trước ngực. “Em phải tin anh, Eva à.”

“Anh làm vậy thì sao em tin được. Tại sao anh không nói em biết là anh đi ăn với Corinne?”

”Tại anh biết em sẽ không thích.”

“Nhưng anh vẫn làm đó thôi.” Sau khi đã nói chuyện với nhau suốt hai ngày cuối tuần, sau khi anh nói là anh hiểu cảm giác của em... Anh làm em thấy bị tổn thương trầm trọng.

“Còn em vẫn đi ăn với Brett Kilne dù biết là anh không thích.”

“Em đã nói sao anh không nhớ? Chính anh đang làm gương xấu cho em trong chuyện xử lý quan hệ với người yêu cũ.”

Tôi bước thụt lùi. Người đang đứng trước mặt không phải là Gideon mà tôi yêu. Cứ như là anh đã biến mất, thay vào đó là một người xa lạ hiện diện trong thân xác anh lúc này.

“Anh đang làm cho em ghét anh đó.” Tôi nói nhỏ. “Anh thôi đi.”

Có một nét gì đó thoáng qua trên mặt anh, nhưng tôi chưa kịp thấy rõ. Tôi cứ để anh đứng đó, khoanh tay, rằng nghiêng chặt cương quyết.

Tôi thấy tim mình đang rỉ máu. Mắt sụp xuống, tôi nói khẽ. “Em không muốn ở gần anh lúc này. Để em đi đi.”

Gideon đi qua thang máy bên cạnh bấm nút gọi. Vẫn quay lưng lại với tôi, anh nói. “Buổi sáng em cứ ở nhà Angus tới đón đi làm. Anh muốn em ăn trưa ở công ty, tốt nhất là em không nên đi ra ngoài nhiều trong lúc này.”

“Tại sao?”

“Anh đang có rất nhiều thứ phải lo...”

“Ví dụ như đứa Corinne đi ăn tối hả?”

“... nên không thể lo cho em nhiều được. Anh nghĩ anh yêu cầu như vậy không có gì là quá đáng.”

Có gì đó không ổn.

“Gideon, có chuyện gì sao anh không nói với em?” tôi với tay chạm lên vai anh, nhưng anh giật ra như đĩa phải vôi. Cử chỉ đó làm tôi đau lòng hơn bất cứ thứ gì khác. “Nói em nghe đi, có vấn đề gì...”

“Vấn đề là lúc nào anh cũng không biết em đang ở đâu hết!” anh quay lại nạt tôi vừa lúc cửa thang máy mở ra. “Bạn thân của em đang nằm viện, bố em thì sắp qua chơi, anh chỉ cần em tập trung vào hai chuyện đó thôi.”

Tôi bước vô thang máy, mắt nóng ran. Trừ lúc lòi tôi ra khỏi thang máy, này giờ Gideon không hề đụng vô tôi. Anh không vuốt má, cũng không hôn tôi. Anh cũng nhắc gì tới tới nay, mà chỉ nói sáng mai Angus sẽ chở tôi đi làm.

Lòng dạ tôi rối bời, đã có chuyện gì, tại sao Gideon có vẻ xa cách và cáu giận như vậy, sao anh không thắc mắc chuyện tôi đi ăn với Brett.

Tại sao anh có vẻ không quan tâm gì tới tôi hết?

Cửa thang bắt đầu đóng. Tin anh đi, Eva.

Mấy lời đó có phải do anh nói ngay trước khi biến mất, hay là tôi tự tưởng tượng ra?

Ngay khi tôi bước vô phòng, Cary đã biết tâm trạng tôi không tốt. Sau buổi tập Krav Maga vất vả với Parker, tôi chạy vội về nhà, tắm rửa rồi ăn mì gói qua loa. Sau một ngày không ăn uống gì thì khẩu phần đó khiến cơ thể tôi bị sốc và càng thêm kiệt sức.

“Nhìn em lắm quá.” Cary bấm nút tắt âm thanh tivi.

“Tự nhìn lại anh đi kìa.” Tôi cúi kính trả miếng.

“Anh bị gây bóng chày nện. Còn em thì bị cái gì?”

Tôi kéo lại mềm gối đang bừa bãi trên ghế dài, rồi thuật lại cho Cary nghe nguyên ngày hôm đó.

“Từ lúc đó tới giờ em chẳng nghe tăm hơi gì của Gideon hết. Ngay cả Brett còn quay lại văn phòng gửi cho em một phong bì có số điện thoại của anh ấy.”

Trong phong bì còn có tờ tiền mà tôi để lại ở nhà hàng.

“Em có định gọi cho Brett không?”

“Em không có tâm trí nào nghĩ tới Brett hết.” Tôi nằm lăn ra ghế, đưa tay vuốt tóc. “Em chỉ muốn biết Gideon đang bị cái quái gì thôi. Trong vòng ba mươi sáu tiếng vừa qua anh ấy giống như biến thành người khác vậy.”

“Có thể là vì lí do đó.”

Tôi nhồm dậy nhìn theo hướng anh chỉ. Trên bàn cạnh giường Cary có một tờ tạp chí của giới đồng tính.

“Hôm nay Trey đem tới đó.” Anh nói

Trên trang bìa có một góc nhỏ đăng hình Cary, giật tít về vụ tấn công kèm lời bình luận rằng đây có thể là một hành động kỳ thị. Bài báo còn nhắc tới chuyện anh đang sống chung nhà với tôi, lôi cả mối quan hệ của tôi và Gideon vào nhằm mục đích câu khách.

“Trên mạng cũng có đăng đó.” Anh nói nhỏ. “Anh nghĩ mấy người ở công ty quảng cáo đã lộ tin ra ngoài, nên đám phóng viên lợi dụng để tạo xì căng đan thôi. Thật tình thì anh không nghĩ Cross bận tâm mấy chuyện này...”

“Về chuyện giới tính của anh đó hả? Không đâu, Gideon không phải loại người đó.”

“Nhưng bộ phận quan hệ công chúng của tập đoàn Cross thì khác. Có thể đó là lí do anh ấy luôn theo sát em. Không chừng anh ta sợ có người sẽ theo dõi em để lần ra anh, nên không muốn em đi lung tung ngoài đường.”

“Vậy tại sao không nói thẳng với em?” tôi bỏ tờ báo xuống. “Sao anh ấy phải đáng ghét như vậy? Lúc đi chơi tụi em vui vẻ lắm. Suốt hai ngày cuối tuần Gideon rất tuyệt vời. Em cứ tưởng tụi em sắp vượt qua hết mọi khó khăn. Em còn luôn nghĩ anh ấy không phải giống như hồi em mới gặp, nhưng hóa ra bây giờ còn tệ hơn vậy nữa. “Giống như có... em không biết nữa, giống như tụi em đang cãi nhau dữ lắm. Em không hiểu gì hết.”

“Anh không trả lời em được, Eva ơi.” Cary khê siết tay tôi. “Chỉ có Cross mới có câu trả lời thôi.”

“Anh nói đúng.” Tôi lục túi xách lấy cái điện thoại. “Chút nữa em quay lại.”

Tôi ra ngoài, đi lại cái ban công ở một góc khuất rồi gọi cho Gideon. Chuông reng hoài mà anh không bắt máy, cuối cùng hộp thư thoại bật lên. Tôi chuyển qua gọi số điện thoại nhà. Sau hồi chuông chứ ba, Gideon nhấc máy.

“Cross đây.” Anh nói cộc lốc.

“Chào anh.”

Im lặng một hồi. “Chờ anh chút.”

Tôi nghe tiếng mở cửa, rồi âm thanh trên điện thoại hơi khác đi một chút. Anh đang đi ra chỗ khác để nói chuyện tiếp.

“Mọi chuyện ổn chứ?” anh hỏi

“Không.” Tôi dụi mắt. “Em nhớ anh.”

Anh thở dài. “Anh... không nói chuyện được bây giờ, Eva à.”

“Tại sao? Em không hiểu sao anh lại lạnh nhạt với em như vậy? Em làm gì sai hả?” tôi nghe tiếng xì xào, thì ra anh bật ống nghe lại để nói chuyện với ai đó ở đầu dây bên kia. Cảm giác bị phản bội làm tim thất lại, tôi gần như nghẹt thở. “Gideon. Có ai ở bên anh vậy?”

“Anh phải cúp máy.”

“Nói em nghe ai đang ở đó.”

“Angus sẽ tới đón em ở bệnh viện bảy giờ sáng mai. Đi ngủ đi cưng.”

Anh cúp máy.

Tôi nhìn chăm chăm xuống cái điện thoại trên tay mong tìm ra câu trả lời.

Tôi lê bước về phòng, lòng nặng trĩu đau khổ.

Cary nhìn tôi, thở dài. “Em làm gì mà nhìn như nhà có tang vậy.”

Không nhin được nữa, tôi bật khóc nức nở.

36. Chương 36: Chương 14

Cả đêm tôi không ngủ được, cứ nằm trần trọc mơ màng, lúc tỉnh lúc mê. Thỉnh thoảng y tá vào thăm nom Cary làm tôi giật mình. Mọi kết quả xét nghiệm đều ổn, hoàn toàn không có gì đáng lo. Nhưng vì tôi đã không có mặt lúc xảy ra chuyện, nên tôi cứ có cảm thấy mình phải ở lại đây lúc này, dù là ngủ hay thức cũng được.

Gần sáu giờ, tôi thôi không ráng ngủ nữa mà ngồi dậy hẳn.

Tôi lấy máy tính bảng với bàn phím rời xuống quán cà phê, tìm một bàn ngồi, tính viết thư cho Gideon. Suốt hai ngày vừa rồi tôi chỉ gặp anh được mấy phút, chưa kịp nói với anh những suy nghĩ của mình. Không còn cách nào khác, phải viết ra cho cặn kẽ. Để có thể tiếp tục với nhau, hai đứa buộc phải duy trì việc trao đổi một cách thẳng thắn và cởi mở.

Tôi nhấp một ngụm cà phê rồi bắt đầu đánh máy, mở đầu bằng lời cảm ơn anh về kỳ nghỉ tuyệt vời và cho anh biết nó rất có ý nghĩa với tôi. Sự kiện đó khiến tôi có cảm tượng mối quan hệ của hai đứa sẽ tiến một bước dài, cho nên tôi càng buồn hơn với những gì xảy ra sau đó...

“Eva! Thật là một ngạc nhiên thú vị.”

Nghe tiếng gọi, tôi quay lại thấy bác sĩ Terrance Lucas đang đứng sau lưng, tay cầm một ly cà phê giống y như ly tôi vừa mua. Anh ta chắc đang làm việc, mặc quần tây áo sơ mi, bên ngoài khoác áo bác sĩ màu trắng. “Chào anh.” Tôi cố giấu vẻ mặt mỗi.

“Tôi ngồi chung được không?” Lucas bước tới.

“Được chứ.”

Tôi nhìn Lucas ngồi xuống ghế bên cạnh. Tóc anh trắng xóa không một cọng đen, nhưng gương mặt điển trai lại không hề có nếp nhăn nào. Đôi mắt xanh lục hiếm thấy toát lên vẻ thông minh. Nụ cười vừa ân cần vừa quyến rũ. Tôi đoán anh chắc rất được lòng các bệnh nhân lẫn mấy bà mẹ

Anh gọi chuyện. “Chắc phải có gì đặc biệt lắm thì em mới có mặt ở đây trước giờ thăm bệnh lâu như vậy.”

“Bạn em đang nằm đây.” Tôi không muốn nói gì thêm, nhưng chắc anh cũng đoán được rồi.

“Vậy là Gideon cross đã vung tiền sắp đặt hết cho em rồi chứ. Chắc em cảm kích lắm. Nhưng em có nghĩ em sẽ bị mất gì không?”

Tôi dựa ra ghế, cảm thấy bị xúc phạm giùm Gideon khi lòng tốt của anh bị cho có dụng ý. “Sao hai người ghét nhau dữ vậy?”

Ánh mắt Lucas hơi đanh lại. “Hắn đã làm tổn thương một người rất thân của anh.”

“Vợ anh chứ gì. Gideon kể em nghe rồi. Nhưng đó chỉ là hệ quả thôi, ân oán của hai người bắt đầu từ trước đó kìa.”

“Em biết rồi mà vẫn còn yêu hắn à?” Lucas chống tay lên bàn. “Hắn cũng đang làm vậy với em đó thôi. Nhìn em có vẻ căng thẳng mệt mỏi lắm thì phải. Tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hắn hết. Hắn có thể tôn thờ một người phụ nữ như không thể sống thiếu cô ta được, rồi chớp mắt một cái là không muốn nhìn mặt người ta luôn.”

Đau đớn thay câu nói đó lại vô tình diễn tả đúng y tình trạng hiện nay của tôi và Gideon. Tim tôi bắt đầu đập nhanh.

Lucas nhìn tôi chăm chú, nở nụ cười ra vẻ am hiểu.

“Chắc em hiểu chuyện anh vừa nói chứ gì. Hắn ta sẽ tiếp tục làm như vậy cho tới khi tâm trạng của em hoàn toàn lệ thuộc vào hắn, lúc đó hắn sẽ chán và bỏ em.”

“Chuyện gì đã xảy ra giữa hai người hả?” tôi kiên quyết hỏi lại lần nữa.

“Gideon cross là một kẻ thần kinh không bình thường và chỉ yêu mỗi bản thân mình thôi.” Lucas phớt lờ câu hỏi của tôi. “Anh nghĩ hắn ta căm ghét phụ nữ thì đúng hơn. Hắn luôn dùng tiền để quyến rũ phụ nữ, xong lại kết tội họ là mê tiền của hắn để có cơ ruồng bỏ. Rồi còn tình dục nữa chứ, hắn luôn vui buồn bất chợt, để em cứ phải phập phồng lo lắng, rồi mừng như bắt được vàng khi thấy tâm trạng hắn tốt. Đó là một phần chiến thuật đó.”

“Anh không hiểu anh ấy đâu.” Tôi không cần câu mà nhẹ nhàng đáp. “Cả vợ anh cũng vậy”

“Em cũng không phải ngoại lệ.”

Lucas điềm tĩnh uống cà phê, cũng giống như tôi đang cố tỏ ra bình thản. “Không ai hiểu hắn đâu. Hắn là bậc thầy dối trá để điều khiển người khác mà. Em đừng có chủ quan, Gideon cross là kẻ rất xảo quyệt và nguy hiểm, hắn không từ bất cứ chuyện gì đâu.”

“Anh không chịu giải thích lý do tại sao Gideon căm ghét anh như vậy, làm em nghĩ chính anh là người có lỗi.”

“Em không thể tự suy luận vậy được. Có một số chuyện không được phép tiết lộ.”

“Anh nói vậy thì thôi.”

Lucas thở dài. “Anh không phải kẻ thù của em, Eva à, mà cross cũng không đáng được bên vực đâu. Em không tin anh cũng được. Thật lòng mà nói nếu anh là em, anh cũng sẽ thấy khó chấp nhận sự thật. Nhưng anh thấy tiếc vì em là một cô gái xinh đẹp và còn thông minh nữa.”

Đạo này tôi đâu còn được vậy. Nhưng tôi phải tìm cách khắc phục hoàn cảnh thôi, nếu không muốn bỏ cuộc.

“Nếu em chịu khó nhìn lại một chút, xem hắn đã làm những gì với em, từ lúc quen hắn tới giờ em tự nhìn nhận bản thân mình ra sao, hay em có thật sự mãn nguyện về mối quan hệ này hay không... lúc đó tự em sẽ có câu trả lời.”

Có tiếng bíp vang lên, Lucas móc điện thoại trong túi áo ra coi. “À, bệnh nhân mới nhất của anh vừa mới chào đời.”

Rồi vị bác sĩ đứng dậy, đặt một tay lên vai tôi. “Em sẽ không là nạn nhân tiếp theo đâu. Anh tin như vậy.”

Tôi nhìn Lucas vội vã bước ra khỏi quán cà phê. Bóng anh vừa khuất là tôi bật dựa ra ghế, thở phào, kiệt sức và bối rối. Liếc nhìn màn hình, tôi biết mình không còn hơi sức để viết tiếp thư cho Gideon.

Tôi lên lầu sửa soạn chờ Angus tới đón.

“Em muốn ăn món Trung Quốc không?”

tôi rời mắt khỏi bản thiết kế mẫu quảng cáo cà phê mùi việt quất, ngược lên thấy đôi mắt ám áp của sếp. Thì ra hôm nay là thứ Tư, ngày mà tôi và Mark luôn đi ăn với Steven.

Tôi định từ chối, ở lại ăn trưa trong văn phòng chi đúng ý của Gideon. Nhưng ngay lập tức tôi biết nếu làm vậy tôi sẽ lại đâm oán trách anh. Tôi vẫn còn là người mới ở New York, cũng vẫn giao tiếp kết bạn và có cuộc sống riêng ngoài chuyện tình cảm với Gideon ra.

“Lúc nào em cũng thích món đó hết.” Lần đầu tiên tôi ăn chung với Mark và Steven cũng là món Trung Quốc, vào cái hôm mà hai thầy trò ở lại làm việc đến tối muộn, rồi Steven mang đồ ăn tới.

Đúng mười hai giờ tôi và Mark ra khỏi văn phòng, Steven đã ngồi chờ sẵn ở nhà hàng, bên cái bàn trong có bình hoa hướng dương nhìn rất uể oải.

“Chào em.” Steven đón tôi bằng một cái ôm siết, rồi kéo ghế cho tôi. Anh nhìn tôi chăm chú. “Nhìn em một mẻ vậy.”

Tôi nghĩ mình chắc nhìn tệ lắm, vì ai gặp cũng nói câu đó. “Ừ, tuần này nhiều chuyện quá.”

Steven gọi một phần ăn với đúng mấy món mà lần đầu tiên bọn tôi ăn với nhau: gà xào chua ngọt, thịt bò xào bông cải. Khi người phục vụ đã đi, anh mới nói. “Bọn anh không biết anh chàng ở chung nhà với em là người đồng tính. Em có nói lần nào chưa ta?”

“Thật ra anh ấy lưỡng tính.” Tôi nghĩ Steven hay bạn bè anh ấy chắc cũng đã đọc bài báo mà Cary đưa tôi coi hôm qua. “Chắc em chưa nói với anh đâu.”

“Anh chàng sao rồi?” Mark hỏi, vẻ quan tâm thực sự.

“Đỡ hơn rồi. Có thể hôm nay được về nhà.” Chính chuyện này làm tôi không yên cả sáng nay, vì chưa thấy Gideon nói gì cả.

“Cần giúp gì thì cứ nói nhé, bọn anh luôn sẵn lòng.” Steven nói rất nghiêm túc.

“Cảm ơn anh. Thật ra vụ tấn công không phải do kỳ thị đâu.” Tôi đính chính. “Em chả hiểu sao bọn nhà báo lại kết luận như vậy. Trước đây em cũng từng tôn trọng cánh phóng viên, nhưng bây giờ có vẻ như chả còn mấy ai điều tra kỹ càng để đưa tin một cách khách quan nữa.”

“Anh biết bị dư luận chú ý cũng khó sống lắm.” Steven siết tay tôi. Bề ngoài anh sôi nổi, nghịch ngợm nhưng lại rất nhân hậu. “Nhưng khi đùa với một bên là ca sĩ rock còn bên kia là tỷ phú thì chắc em cũng biết trước rồi chứ gì.”

“Steven à.” Tôi nhấn mặt. “Shawna kể rồi hả.”

“Đương nhiên rồi. Con bé không rủ anh đi chung thì ít nhất cũng phải kể anh nghe chứ. Nhưng em đừng lo Shawna không phải loại nhiều chuyện, nó không kể với ai khác đâu.”

Tôi gật đầu, thật ra cũng không lo gì chuyện đó. Tôi biết Shawna là người tốt. Nhưng để Mark biết vụ hôn hít với Bertt thì tôi cũng thấy xấu hổ.

“Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là cross không đáng bị ném thử cảm giác đó.”

Tôi nhú mày khó hiểu, nhưng rồi bắt gặp ánh mắt thông cảm của Mark.

Rõ ràng là ngoài tờ tạp chí đó ra họ còn thấy luôn mấy tấm hình Gideon với Corinne. Mặt tôi nóng bừng, nhục nhã.

“Ừ, một khi em đã ra tay thì anh ấy sẽ biết mà.” Tôi lẩm bẩm.

Steven nhún mày, rồi phá lên cười, vỗ vỗ tay tôi. “Đúng rồi, cho hắn biết tay đi.”

Tôi về tới bàn vừa đúng lúc kịp nhắc điện thoại reo inh ỏi.

“Văn phòng của Mark Garrtiy, Eva...”

“Tại sao chỉ mỗi chuyên nghe lời thôi mà đối với em cũng khó khăn quá vậy hả?” Gideon gất gống.

Tôi chờ người ra, nhìn chăm chăm cái khung hình anh tăng, toàn là hình hai đứa đang âu yếm nhau.

“Eva?”

“Anh cần gì ở tôi hả Gideon.” Tôi hỏi nhỏ.

Im lặng một lúc, rồi anh thở hắt ra. “Trưa nay Cary sẽ được đưa về nhà, có bác sĩ theo giám sát với cả y tá riêng. Em đi làm về là gặp anh ấy rồi.”

“Cảm ơn anh.” Lại im lặng kéo dài. Nhưng anh vẫn không cúp máy. Cuối cùng tôi lên tiếng. “Anh nói xong chưa?”

Tôi tự hỏi anh có hiểu, hay thậm chí có quan tâm tới ẩn ý của tôi trong câu hỏi đó không.

“Angus sẽ chở em về.”

Tôi siết chặt ống nghe. “Tạm biệt, Gideon.”

tôi cúp máy rồi tiếp tục làm việc.

Về tới nhà là tôi chạy vào tìm Cary ngay. Trong phòng, giường ngủ của anh được dựng lên sát tường để nhường chỗ cho cái giường bệnh viện có thể điều chỉnh được. Cary đang ngủ, còn cô y tá thì đang ngồi trên chiếc ghế bành mới toanh đọc sách điện tử. Vẫn là cô nàng xinh đẹp nóng bỏng cứ nhìn chăm chăm Gideon hôm trước trong bệnh viện.

Tôi thắc mắc Gideon cho người sắp xếp hay đích thân anh đã nói chuyện với cô ta. Liệu cô ta nhận lời vì tiền hay vì Gideon, hay cả hai?

Quá mệt mỏi nên tôi cũng không thêm suy nghĩ nữa. Có nghĩa là tôi đã bắt đầu chán nản. Có thể với người khác, tình yêu giúp họ vượt qua được hết mọi thứ. Còn tôi thì không, tôi thấy mình mong manh dễ vỡ vô cùng. Tình yêu của tôi phải được nuôi dưỡng chăm chút thường xuyên thì mới tồn tại nổi.

Tôi đi tắm nước nóng thật lâu, rồi chui lên giường lấy máy tính ra để viết tiếp lá thư cho Gideon. Tôi muốn diễn đạt suy nghĩ của mình một cách chín chắn và thuyết phục. Tôi muốn anh hiểu tại sao tôi lại phản ứng như vậy với những hành động và lời nói của anh, để anh biết cảm giác của tôi.

Cuối cùng tôi lại không đủ sức làm chuyện đó. Thay vào đó, tôi viết:

Em quyết định sẽ không nói năng dài dòng nữa. Vì nếu cứ tiếp tục như vậy, nghe sẽ thành ra van xin anh mất. Nếu anh không biết là anh đang làm em buồn, thì một lá thư cũng không thể nào cứu vãn hai đứa mình nữa.

Em mòn mỏi vì anh. Em khổ sở khi thiếu vắng anh. Em nhớ hai ngày cuối tuần vừa rồi khi mình ở bên nhau. Em sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để được có anh như vậy. Vậy mà anh lại đang dành thời gian bên cạnh CÔ TA, trong khi em phải cô đơn một mình thêm đêm nay nữa là bốn đêm rồi.

Ngay cả khi biết anh đang ở bên cô ta, em vẫn muốn quỳ xuống van xin anh bỏ thứ ột nọ hôn, một cử chỉ, hay thậm chí chỉ một lời âu yếm. Anh đã biến em thành như vậy đó.

Em ghét mình vì trở nên như vậy. Em ghét mình vì quá cần anh, vì bị anh ám ảnh.

Em ghét mình vì đã yêu anh.

Eva.

Tôi gửi lá thư đi với tựa đề. “Suy nghĩ của em – không chỉnh sửa.”

“Em đừng sợ.”

Tôi tỉnh dậy trong bóng tối với ba từ đó bên tai. Tắm nệm lún xuống vì Gideon ngồi bên cạnh tôi, nhưng vẫn giữ cái mềm ở giữa hai đứa để tôi không bị sợ khi giật mình dậy. Giọng nói, mùi da thịt anh trộn lẫn với mùi hương dầu tắm quen thuộc làm tôi ngất gnaay.

“Cưng ơi.” Miệng anh phủ lên môi tôi một nụ hôn.

Tôi chạm tay lên ngực anh, cảm nhận làn da để trần. Gideon rướn người dậy, vẫn giữ nguyên môi trên môi tôi, gạt mở mềm gối qua một bên.

Rồi anh dán cơ thể nóng hổi lên người tôi, đôi môi hôn lần xuống cổ, tay kéo áo lên. Miệng anh chiếu lấy ngực, một tay chống lên giường, tay kia lần xuống dưới.

Tay anh không ngừng cựa quậy bên dưới, trong khi miệng làm ngực tôi cương cứng, răng cắn nhẹ vào thịt da tôi đang căng tràn.

“Gideon!” nước mắt chảy thành dòng xuống hai bên thái dương, lớp vỏ bọc tê cứng trôi đi mất, tôi lại bị bóc trần trước anh. Thiếu anh, tôi khô héo từng ngày, thân xác đau đớn vì không được gần anh, cuộc sống xung quanh không còn màu sắc gì nữa. Giờ đây được anh chạm vào, tôi như nắng hạn gặp mưa. Tôi mở toang cõi lòng đón lấy anh.

Tôi yêu anh vô cùng.

Tóc Gideon cọ lên da nhột nhột khi anh chuyển tư thế, tấm lưng phập phồng hít sâu lấy từng hơi mùi vị thân xác tôi. Gideon lần nụ hôn xuống dưới, qua bụng, rồi chèn bờ vai rộng vào giữa hai chân buộc tôi mở ra, để anh phả hơi nóng hổi lên chỗ tôi đang ướt đẫm. Anh áp mũi vào, hít sâu một hơi rồi tôi bật tiếng rên.

“Eva. Anh sắp chết vì thèm khát em rồi.”

Tôi thỏa mãn rất nhanh, người ướt đẫm mồ hôi, hai buồng phổi tưởng như bốc cháy. Miệng anh vẫn ở nguyên chỗ cũ, như đang ăn tươi nuốt sống tôi bằng một sức mạnh mà tôi hoàn toàn không cưỡng lại nổi. Thịt da tôi sưng phồng lên, nhạy cảm, yếu ớt trước cơn ngấu nghiến của anh. Không bao lâu tôi lại vỡ òa thêm lần nữa, hai tay bấu chặt xuống giường.

Tôi vẫn không nhìn thấy khi Gideon trườn lên, cái đàn ông to lớn của anh ấn mạnh vào trong, rồi dần mạnh khi anh gằm lên hoang dại. Tôi hét lên, nhưng lại càng bị kích thích hơn.

Gideon thẳng người lên, ngồi trên hai gót chân, rồi giữ lấy hông tôi, nâng lên, xoay chuyển theo ý mình. Tôi đã hoàn toàn có được anh, trọn vẹn, đầy đặn sau bao nhiêu ngày cô đơn trống vắng.

Gideon rùng mình, mồ hôi nhỏ giọt xuống người tôi. “Của em đó, Eva. Tất cả đều dành cho em.”

Tôi nhồm người lên ghé sát miệng anh, dâng hiến. Sức hút xác thịt giữa hai đứa tôi trở nên mãnh liệt đến mức khó tin. Cơn ham muốn của anh như đốt cháy da thịt.

Gideon luồn tay xuống dưới bụng, tiếp tục trêu chọc cái chỗ đàn bà đang rạo rực đó. Lưỡi anh làm đầu óc tôi mù mịt. Tôi nhận ra anh không còn bất cứ giới hạn nào đối với thân xác tôi nữa. Anh có thể làm bất cứ thứ gì anh muốn, chiếm hữu, dẫn dắt tôi hay làm cho tôi sung sướng. Tôi úp mắt xuống gối, ngây ngất đến nỗi hai chân mềm nhũn, toàn thân như tan chảy ra trên giường.

Gideon chồm lên, dùng hai đầu gối tách hai chân tôi ra, rồi phủ tấm thân ướt đẫm mồ hôi lên lưng tôi. Hai tay anh đan vào tay tôi, giữ chặt xuống giường rồi thúc tới, nhịp nhàng, mạnh mẽ.

“Em mỗi mòn vì anh. Em khổ sở khi thiếu vắng anh.” Giọng anh khản đặc.

“Đừng có nhái thư em.” Tôi gắt.

“Anh cũng cần em như em vậy mà.” Anh vùi mặt lên tóc tôi chậm rãi, dịu dàng lại. “Anh cũng bị em ám ảnh. Sao em không tin anh?”

Tôi nhắm nghiền mắt, nước mắt nóng hổi lăn dài. “Em không hiểu nổi anh. Anh cứ làm em phải đau khổ.”

Anh cắn răng lên vai tôi, rồi bật một tiếng rên âm ỉ trong lồng ngực. “Lá thư của em làm lòng dạ anh tan nát.”

“Tại anh không chịu nói chuyện với em... không chịu lắng nghe em...”

“Anh không thể.” Gideon rên rỉ, hai tay siết lại hai bên làm tôi không cựa quậy được. “Anh bị buộc phải làm vậy.”

“Em không sống như vậy được đâu, Gideon.”

“Anh cũng đang khổ sở vậy, em không thấy hả Eva?”

“Không!” tôi bật khóc, cái gối ướt đầm dưới mặt.

“Vậy thì đừng suy nghĩ nhiều nữa, dùng cảm giác đi, cảm nhận anh nè.”

Cả đêm trôi qua như một giấc mơ. Tôi trừng phạt anh bằng hai bàn tay tham lam, bằng răng và cả móng tay nữa, làm anh cứ phải rít lên vì đau đớn xen lẫn khoái cảm.

Ham muốn của anh vô cùng điên cuồng, vô độ, phảng phất một sự tuyệt vọng làm tôi rùng mình. Cứ như là lần cuối cùng vậy.

“Anh cần tình yêu của em.” Gideon thì thầm trên da thịt tôi. “Anh cần em.”

Anh chạm lên khắp người tôi, lúc nào phải cũng ở trong tôi bằng cách này hay cách khác.

Hình ảnh cuối cùng tôi còn nhớ là khi anh nằm ôm tôi từ phía sau, hai tay giữ chặt lấy hông tôi, vẫn không nghĩ dù cho cả hai đứa đều đã kiệt sức.

“Đừng bỏ cuộc nhé anh.” Tôi van xin, và hứa là mình sẽ cố gắng đến cùng.

Sáng hôm sau khi đồng hồ báo thức reo, anh đã đi mất.

37. Chương 37: Chương 15

Sáng thứ Năm trước khi đi làm tôi ghé qua phòng Cary. Hé cửa nhìn thấy anh đang ngủ, tôi đang định đi luôn.

“Chào em.” Anh mở mắt dậy gọi nhỏ.

“Chào.” Tôi bước vô phòng.

“Được về nhà thích quá.” Cary dụi mắt. “Em ổn không?”

“Ừ, em chỉ định ghé vào xem anh thế nào trước khi đi làm thôi. Chừng tám giờ em về. Trên đường về em sẽ ghé mua đồ ăn luôn, nên khoảng bảy giờ em nhắn coi anh muốn ăn gì” tôi phải ngừng lại để ngáp.

“Tên cross đó uống thuốc gì vậy?”

“Hả?”

“Anh cũng thuộc dạng có nhu cầu cao, nhưng ngay cả anh cũng không làm cả đêm như vậy được. Cứ mỗi lần anh nghĩ “chắc là xong rồi” thì hắn ta lại tiếp tục lần nữa.”

Tôi đỏ mặt.

Cary cười phá lên. “Không cần mở đèn anh cũng biết mặt em đỏ như gấc.”

“Đáng ra anh nên đeo tai nghe vô chứ.” Tôi lầm bầm.

“Không cần phải áy náy, anh cũng muốn kiểm tra coi máy móc mình còn hoạt động bình thường không, từ trước hôm bị đánh tới giờ anh không còn thấy nó “thức dậy buổi sáng” nữa.”

“Ui... tởm quá.” Tôi bước ra khỏi phòng. “Tối nay bố em tới đó. Mà sáng sớm mai thì đúng hơn, năm giờ bố mới đắp.”

“Em đi đón không?”

“Có chứ.”

Nụ cười của anh tắt ngúm. “Cứ vậy hoài em sẽ chết cho coi. Cả tuần này em có ngủ nghỉ gì đàng hoàng đâu.”

“Từ từ em sẽ ngủ bù. Gặp sau nhé.”

“Mà nè.” Cary gọi với theo. “Tối qua như vậy có nghĩa là hai đứa làm lành rồi hả?”

Tôi đứng lại tựa trên khung cửa, thở dài. “Có chuyện gì đó không ổn, nhưng anh ấy nhất quyết không chịu nói. Em đã viết một lá thư kể tất cả những cảm giác lo lắng đau khổ của em ra rồi.”

“Ôi cưng ơi, mấy chuyện đó không bao giờ viết ra hết được.”

“Ừm... dù sao thì nó cũng chỉ mang lại cho em một đêm bị vắt kiệt như vậy thôi chứ cũng chẳng biết thêm được gì. Anh ấy nói là anh ấy buộc phải làm vậy. Rốt cuộc thì em cũng không biết thực chất là chuyện gì.”

Cary khẽ gật đầu.

“Anh làm như anh hiểu lắm vậy.”

“Anh hiểu cái đoạn em bị vắt kiệt sức.”

Nghe câu đó tôi hơi lạnh người. “Ý anh Gideon làm vậy là để em chịu để anh ấy yêu thêm một thời gian nữa hả?”

“Có thể lắm.” Cary tán thành.

Tôi nhắm mắt, ráng nuốt trôi lời giải thích đó. “Em phải đi đây. Gặp sau nhé.”

Những cơn ác mộng tới không bao giờ báo trước. Và lúc nào cũng canh lúc người ta yếu đuối nhất để thỉnh linh xuất hiện, tàn phá không thương xót.

Và nhất là không phải lúc nào ác mộng cũng chỉ đến trong giấc ngủ.

Tôi ngồi yên trong đau khổ thì Mark và ông Waters trình bày những điểm chính trong chiến dịch quảng cáo cho rượu vodka Kingsman, còn Gideon ngồi sờ sờ ngay đầu bàn trong bộ -ple đen với áo sơ mi trắng.

Anh cố tình phớt lờ tôi ngay từ khi bước vô phòng họp, chỉ bắt tay chiếu lệ lúc ông Waters giới thiệu tôi thôi. Cú va chạm vội vàng đó cũng đủ khiến cơ thể tôi nhận ra làn da quen thuộc mà mới đêm qua còn quần lấy tôi. Ngược lại, Gideon làm như không hề quen biết, mắt lơ đãng. “Chào cô Tramell.”

Hoàn toàn trái ngược với lần trước khi hai đứa gặp nhau trong chính căn phòng này. Lúc đó anh làm như chỉ nhìn thấy mỗi mình tôi, ánh mắt cứ chằm chằm như thiêu đốt và không thềm che giấu. Rồi khi ra khỏi phòng anh còn tuyên bố muốn làm tình với tôi và sẽ xử lý hết tất cả những gì ngăn cản chuyện đó.

Còn lần này ngay khi cuộc họp vừa kết thúc là anh đứng phắt dậy, bắt tay Mark và Waters xong nhanh chóng bước ra khỏi phòng sau khi liếc nhanh qua tôi một cách bí hiểm. Hai cô nàng tóc nâu kiểu diêm, giám đốc của công ty, hối hả chạy theo.

Mark nhìn tôi thắc mắc. Tôi đành lắc đầu.

Về tới bàn, tôi bắt đầu làm việc chăm chỉ cho tới tận chiều. Tranh thủ giờ nghỉ trưa, tôi ngồi tra cứu xem nên đưa bố đi đâu chơi. Cuối cùng tôi quyết định chọn ba nơi: tòa nhà Empire, tượng Nữ thần Tự do với một vở kịch ở Broadway. Chỗ tượng Nữ thần Tự do thì chỉ là kế hoạch dự phòng thôi, chưa chắc ông đã muốn đi. Thật ra tôi nghĩ có khi cũng khỏi cần đi phà qua đó, đứng bên này nhìn qua cũng được rồi. Bố không ở đây lâu, nên tôi không muốn bắt ông làm nhiều thứ quá.

Giữa buổi chiều tôi gọi điện lên văn phòng Gideon.

“Chào Scott.” Anh chàng thư ký nghe máy. “Tôi nói chuyện nhanh với sếp anh một chút được không?”

“Chờ một chút để tôi xem đã nhé.”

Tôi bán tín bán nghi là mình sẽ bị từ chối, nhưng xuôi cùng sau vài phút chờ đợi thì Gideon cũng nghe máy.

“Sao hả, Eva?”

Tôi cố tận hưởng giọng nói đó trong một tích tắc. “Xin lỗi vì đã làm phiền anh, có thể hơi ngớ ngẩn nhưng em muốn hỏi tối mai anh có ăn tối với bố con em được không?”

“Anh sẽ tới.” Anh nói cộc lốc.

“Anh đưa cả Ireland qua nữa chứ?” tôi ngạc nhiên vì giọng mình nghe vẫn bình thường, dù trong lòng thổ phào mừng rỡ.

Im lặng một chút. “Có.”

“Chiều nay anh có cuộc họp trễ, nên mình sẽ gặp nhau ở chỗ bác sĩ Petersen luôn. Angus chở em đi, còn anh đi taxi tới sau.”

“Được thôi.” Tôi ngồi sâu xuống ghế, thoáng thấy một chút hy vọng. Việc anh vẫn đến gặp bố tôi và tiếp tục lịch điều trị coi như là dấu hiệu khả quan. Rõ ràng là hai đứa đang có vấn đề, nhưng anh vẫn chưa bỏ cuộc. “Gặp anh sau vậy.”

Angus thả tôi xuống phòng khám của bác sĩ Petersen lúc sáu giờ kém mười lăm phút. Khi tôi vô, phòng ông để cửa mở, ông vẫy chào rồi đứng dậy bắt tay tôi.

“Cô khỏe không Eva?”

“Khá hơn rồi ạ.”

“Nhìn cô có vẻ mệt.”

“Ai cũng noi vậy hết.” Tôi trả lời khô khan.

Ông nhìn ra cửa. “Còn Gideon đâu?”

“Anh ấy bận họp nên đi riêng.”

“Vậy hả.” Ông ra hiệu cho tôi ngồi xuống ghế. “Cũng là cơ hội tốt ỉnh trao đổi riêng một chút. Cô có muốn nói về chuyện gì trước khi cậu ấy tới không?”

Tôi ngồi xuống rồi giải bày tâm sự với bác sĩ Petersen, kể ông nghe chuyến đi tuyệt vời ra bờ biển hồi cuối tuần, rồi sau đó là một tuần dài toàn những chuyện kỳ cục khó hiểu. “Tôi thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi có cảm giác anh ấy đang gặp khó khăn, nhưng không tài nào cạy miệng anh ấy được. Anh ấy hoàn toàn xa lánh tôi. Thật lòng mà nói tôi cũng bắt đầu hết kiên nhẫn. Tôi lo là việc anh ấy cư xử như vậy có liên quan tới Corinne. Cứ hễ mỗi lần hai đứa gặp khùng khởng thì y như rằng lý do chính là cô ta.”

Tôi nhìn xuống hai bàn tay mình đang vịn vịn vào nhau, sức nhớ mẹ tôi cũng có thói quen đó, nên cố thả lỏng hai tay.

Bác sĩ ngưng đánh máy, ngược lên nhìn tôi. “Hôm thứ Ba anh ta có nói với cô là sẽ không đi điều trị không?”

“Không.” Tôi bàng hoàng khi nghe tin đó. “Anh ấy không nói gì cả.”

“Anh ta cũng không báo với tôi luôn. Tôi cho rằng thông thường anh ấy không xử sự như vậy, đúng không?” Tôi lắc đầu.

Bác sĩ Petersen bắt chéo hai tay trên đầu gối. “Có những lúc một trong hai người sẽ muốn lùi lại một chút, chuyện đó không có gì là lạ trong một mối quan hệ như thế này. Cả hai người không chỉ đang phải cố gắng vun đắp tình cảm, mà còn phải tự giải quyết những vấn đề của bản thân mỗi người nữa.”

“Nhưng tôi không chị nổi nữa.” Tôi hít sâu. “Tôi không thể đu theo cái chong chóng này được hoài. Những lời tôi viết trong bức thư gửi anh ấy... thật khùng khiếp, dù đó đều là sự thật. Chúng tôi đã có khoảng thời gian rất hạnh phúc bên nhau. Anh ấy đã nói...”

Tôi phải ngưng lại một lúc rồi mới nói tiếp, giọng lạc đi. “Anh ấy đã nói với tôi rất nhiều điều tuyệt vời. Tôi không muốn mất đi nhữn ký ức đẹp đẽ đó. Tôi cứ đấu tranh tư tưởng rằng mình có nên bỏ cuộc ngay lúc này khi mà tôi còn có thể chủ động hay không, nhưng tôi vẫn chưa làm vậy bởi vì lời hứa với anh, và với bản thân mình, hứa là tôi sẽ không bỏ chạy nữa, mà sẽ đấu tranh tới cùng cho tình yêu này.”

“Đó là những gì cô đang suy nghĩ đó hả?”

“Ừ, không dễ chút nào. Có những việc anh ấy làm đã khiến tôi phản ứng lại bằng những hành động mà tôi đã phải mất một thời gian dài để sửa... tôi đang lo cho tình trạng thần kinh của mình. Có lẽ có những thứ dù cố gắng hết sức vẫn không thể đạt được, phải vậy không?”

Bác sĩ Petersen nghiêng đầu, hỏi. “Vậy nếu cô quyết định không bỏ cuộc, thì tệ nhất chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Ông hỏi tôi hả?”

“Ừ, viễn cảnh đen tối nhất là gì?”

“Ừm...” tôi xòe hai bàn tay ra đặt trên đùi. “Anh ấy cứ tiếp tục xa lánh, thì tôi lại càng đeo bám dữ dội hơn cho tới khi mất hết tỉnh táo lẫn tự trọng. Cuối cùng anh ấy sẽ quay lại cuộc sống bình thường, còn tôi thì đi điều trị tâm lý tiếp.”

Ông vẫn chăm chú nhìn, ánh mắt quan tâm và kiên nhẫn như động viên tôi nói tiếp.

“Tôi sợ anh ấy cứ lằng nhằng như vậy mà không chịu dứt khoát, trong khi tôi cũng không dám làm gì. Tôi cứ bám lấy con tàu đang chìm rồi chìm theo luôn. Tôi ước gì mình có thể tin là nếu đã tới lúc thì anh ấy sẽ dứt khoát nói lời chia tay.”

“Cô có nghĩ chuyện đó là cần thiết không?”

“Tôi cũng không biết nữa. Có lẽ có.” Tôi rời mắt khỏi cái đồng hồ treo tường. “Gần bảy giờ rồi, anh ta đã cho cả hai chúng ta leo cây, vậy thì chắc khả năng đó khá lớn.”

Tôi hơi bực bội với chính mình khi không hề thấy ngạc nhiên lúc bước ra khỏi nhà vào năm giờ kém mười lăm phút sáng mà đã thấy chiếc Bentley chờ sẵn bên lề đường. Người lái xe không phải là Angus. Anh chàng này trẻ hơn nhiều, chắc tầm ba mươi tuổi, làn da bánh mật, mắt và tóc đều màu đen, có vẻ người gốc La tinh.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói khi anh chàng định mở cửa. “Nhưng tôi đi taxi.”

Nghe vậy, người gác cổng trực ca đêm bước xuống đường vẫy xe cho tôi.

“Ông Cross bảo tôi đưa cô tới LaGuardia.” Anh chàng lái xe nói.

“Anh về nói lại với ông Cross là từ giờ về sau tôi không dùng xe của ông ấy nữa.” Tôi vừa nói vừa bước tới phía chiếc taxi mới đậu lại, xong ngoái lại nhìn khi nói tiếp đoạn cuối. “Nhấn thêm giùm là tôi kêu anh ấy đi chết đi.”

Rồi tôi lên xe đi mất.

Có thể tôi có phần thiên vị khi nghĩ bố rất nổi bật trong đám đông, nhưng thực tế xem ra đúng là như vậy.

Vừa bước ra khỏi khu vực kiểm tra an ninh, Victor Reyes đã thu hút rất nhiều ánh mắt. Ông cao hơn một mét tám, thân hình cân đối vạm vỡ, lại có dáng vẻ oai vệ của người thi hành pháp luật. Dù đang đi nghỉ ông vẫn không bỏ thói quen nghề nghiệp, mắt đảo một vòng quan sát mọi thứ xung quanh. Bố mặc quần jeans với áo sơ mi đen, trên vai đeo cái túi du lịch bằng vải. Tóc ông đen và xoăn, đôi mắt xám ảm đạm giống của tôi. Nhìn ông cuốn hút theo kiểu đăm chiêu có phần nguy hiểm và chịu chơi, tôi không khỏi tưởng tượng bố bên cạnh vẻ đẹp kiêu sa, nữ tính của mẹ. Tôi chưa bao giờ thấy hai người đứng cạnh nhau, kể cả trong hình, nên rất tò mò.

“Bố.” Tôi vẫy tay gọi.

Mặt ông tươi tỉnh hẳn khi thấy tôi, miệng nở nụ cười rộng hết cỡ.

“Con gái đây rồi!” ông oomg chậm lấy tôi, nhấc lên khỏi mặt đất. “Bố nhớ con muốn chết!”

Tôi không ngăn được, bật khóc nức nở. Những cảm xúc khi gặp lại bố chính là giọt nước tràn ly.

“Nè.” Bố lắc vai tôi. “Sao vậy con?”

tôi vòng tay gì chặt cổ ông, lòng thầm biết ơn cuộc đoàn tụ này vì tôi biết sự có mặt của ông sẽ tạm thời làm tôi quên đi mọi thứ khác.

“Con cũng nhớ bố muốn chết.” Tôi sụt sịt

Trên đường về, ông hỏi lại mấy câu y chang cảnh sát đã hỏi Cary về vụ tấn công. Tôi cố làm ông chú tâm vô câu chuyện khi taxi đỗ trước tòa nhà tôi đang ở, nhưng cũng không có tác dụng gì mấy.

Ông nhìn rất kỹ mái vòm nhô ra bằng kính, rồi người gác cổng, Paul, khi ông này ngả mũ cửa và mở cửa cho chúng tôi. Ánh mắt ông quét qua cả quầy lễ tân và tiền sảnh khi hai bố con tiến vào thang máy.

Bố vẫn không nói hay biểu hiện gì, nhưng tôi hiểu ông đang nhắm tính coi một chỗ ở như vậy ở New York này sẽ tốn mất bao nhiêu tiền. Vào tới căn hộ của tôi, ông lập tức chú ý tới diện tích rộng lớn của gian phòng, nhưng khung cửa sổ lớn nhìn ra thành phố trắng lè, lại thêm cái tivi màn hình phẳng treo trên tường thuộc loại hàng xịn nhất nữa chứ.

Ông thừa biết tôi không thể nào tự thuê nổi chỗ này. Ông hiểu bố dượng có thể chu cấp cho tôi những thứ mà ông không bao giờ làm được. Không biết chuyện này có làm ông nghĩ tới mẹ, người cũng có những nhu cầu vượt quá tầm tay ông không.

“Ở đây an ninh tốt lắm đó bố.” Tôi ra chiều giải thích. “Nếu không có tên trong danh sách thì phải nhờ cư dân xuống bảo lãnh, không là họ không cho vô đâu.”

Ông thở mạnh. “Vậy tốt quá.”

“Dạ. Nếu không thì con nghĩ mẹ ngủ không yên đâu.”

Nghe tới đó ông có vẻ thư giãn đôi chút.

“Để con đưa bố về phòng nhé.” Tôi dắt ông tới phòng cho khách ở cuối hành lang. Căn phòng có buồng tắm, tủ lạnh riêng với cả một quầy rượu. Bố nhìn qua hết mọi thứ trước khi bỏ túi đồ xuống cái giường cực lớn. “Mệt không con?”

Ông nhìn mặt tôi. “Bố biết con mệt lắm, hôm nay còn phải đi làm nữa, hay đi ngủ thêm một chút nữa đi nhé.”

Tôi che miệng ngáp rồi gật đầu đồng ý. “Vậy cũng được.”

“Chừng nào dậy thì gọi bố luôn, bố sẽ pha cà phê cho trong lúc con thay đồ.” Ông vươn vai.

“Tuyệt vời.” Giọng tôi hơi lạc đi vì muốn khóc. Trước đây mỗi lần ngủ chung lúc nào Gideon cũng dậy trước pha cà phê cho tôi. Tôi nhớ những thói quen nhỏ đó của hai đứa.

Mà tôi cũng bắt đầu tập sống thiếu mấy thứ đó rồi.

Tôi nhón chân hôn lên má bố. “Bố tới chơi con vui quá.”

Rồi tôi nhắm nghiền mắt, siết ông thật lâu. Vừa bước ra khỏi chợ với mấy túi thức ăn trên tay, tôi cau mày khó chịu khi thấy Angus đậu xe ở góc đường. Sáng nay tôi đã từ chối lên xe đi làm, rồi hồi nãy khi ra khỏi tòa nhà Crossfire tôi lại phải từ chối thêm lần nữa, vậy mà ông ta vẫn dai dẳng bám theo. Thật là lố bịch. Tôi thầm nghĩ có thể Gideon dù không muốn xem tôi là bạn gái nữa, nhưng cái dục vọng vô độ cộng với chứng loạn thần kinh của anh khiến anh muốn kiểm soát không cho bất kỳ ai, hay cụ thể hơn là Bertt, đụng tới tôi.

Trên đường về nhà, tôi tự “thưởng” mình khi nghĩ tới cảnh mời Bertt tới ăn tối hôm nay. Angus sẽ phải hối hả gọi điện báo cho Gideon khi thấy Bertt xuất hiện. Thật ra cũng chỉ tưởng tượng cho hả cơn giận thôi, chứ tôi sẽ không đời nào làm vậy với Bertt, vả lại anh cũng đang ở Florida rồi còn gì. Nhưng trò đó có tác dụng ghê, làm tôi thấy phấn khích hơn hẳn. Khi vô tới nhà, lần đầu tiên trong cả tuần nay tôi đã thấy vui vẻ trở lại.

Tôi bỏ đồ ăn trong bếp rồi đi tìm bố. Thì ra ông đang chơi điện tử với Cary trong phòng, Cary chơi có một tay vì tay kia đang bó bột.

“Chết nè.” Bố la lớn.

“Bác nên tự thấy xấu hổ vì ăn hiếp người tàn tật nhé.” Cary trả đũa.

Cary quay ra nháy mắt với tôi. Tự nhiên tôi thấy thương anh tới nỗi bước nhanh lại hôn lên trán anh, chỗ có vết bầm.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói nhỏ.

“Cho ăn là được rồi, anh sắp chết đói rồi nè.”

“Em mua nguyên liệu để làm món enchilada rồi.”

Bố tôi mỉm cười, biết thế nào tôi cũng nhờ phụ. “Ồ vậy hả?”

“Khi nào bố chơi xong thì mình làm. Con đi tắm cái đã.”

Hơn nửa tiếng sau, hai bố con tôi đứng trong bếp cuộn pô mai với thịt gà chiên sẵn, tôi nghĩ ra cách đó để tiết kiệm thời gian. Dân máy hát trong phòng khách vừa chuyển sang đĩa mới, giọng nam truyền cảm của Van Morrison vang lên khắp nhà.

“Ôi chào.” Bố thốt lên rồi kéo tôi ra xoay theo điệu nhạc, cất giọng nam trong hát theo.

Tôi cười phá lên hạnh phúc.

Ông đặt mu bàn tay lên lưng để khỏi làm dơ áo tôi với mấy ngón tay lấm mỡ, hai cha con cứ thế vừa nhảy vừa hát. Xoay hết một vòng thì tôi bắt gặp hai vị khác đang đứng bên quầy bếp.

Nụ cười tắt ngấm, tôi suýt vấp té làm bố phải đỡ.

“Sao vậy, con có tới hai cái chân trái hả?” ông chọc, mắt vẫn không rời tôi nên không thấy gì.

“Eva khiêu vũ rất giỏi.” Gideon cất tiếng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng mà tôi ghét cay ghét đắng.

Bố cũng ngưng cười, quay lại nhìn.

Gideon bước vòng qua kệ đi vô bếp. Hôm nay anh mặc quần jeans với áo thun Yankee, khá là phù hợp hoàn cảnh, thậm chí còn có thể giúp cho hai người bắt chuyện nhay hơn, vì bố vốn là người hâm mộ trung thành của đội bóng chày Padres.

“Nhưng giờ cháu mới biết cô ấy hát cũng hay nữa. Cháu là Gideon Cross.” Anh tự giới thiệu rồi chìa tay ra.

“Victor Reyes.” Bố giơ mấy ngón tay đầy dầu mỡ. “Nhưng tay tôi đang dơ lấm.”

“Không sao.”

Nghe vậy ông nhúm vai rồi bắt tay anh.

Tôi thấy cho hai người cái khăn lau tay rồi ra chỗ Ireland. Cô bé nhìn tươi tỉnh sinh động hẳn, đôi mắt xanh sáng lấp lánh, mặt hồng hào.

“Chị rất vui vì em tới được.” Tôi cẩn thận ôm cô bé. “Hôm nay nhìn em xinh lắm!”

“Chị cũng vậy.”

Chỉ là lời khen xã giao nhưng tôi cũng thấy vui. Hồi nãy lúc tắm xong tôi đâu có chải tóc trang điểm gì, vì không nghĩ là Gideon sẽ tới. Lần cuối cùng tôi nói chuyện với anh là hôm qua lúc anh nói sẽ gặp tôi ở chỗ bác sĩ Petersen.

Ireland nhìn qua bếp. “Em phụ được gì không?”

“Được chứ. Nhưng em ráng đừng có tính nhằm lượng ca-lo-ri trong đồ ăn nha, không thôi là chết khiếp đó.” Khi được giới thiệu với Ireland, bố tôi niềm nở hơn lúc nói chuyện với Gideon nhiều. Xong tôi đưa cô bé qua bồn rửa tay.

Tôi chỉ Ireland làm tiếp mấy cuộn enchiladas cuối cùng, trong khi bố bỏ mấy chai Dos Equis, một loại bia Mê-hi-co mà Gideon mang tới, vô tủ lạnh. Tôi cũng chẳng thêm thắc mắc sao Gideon biết hôm nay tôi nấu món Mẽ. Tôi chỉ không hiểu sao anh lại phí thời gian tìm hiểu chuyện đó, trong khi rõ ràng mấy hôm nay anh đang rất bận, tới nỗi đi điều trị còn không có thời gian nữa là.

Lúc bố đi về phòng tắm rửa, Gideon tới sau lưng tôi, vòng tay ôm ngay hông rồi hôn nhẹ lên mặt.

“Eva ơi.”

Tôi cố cưỡng lại ý muốn dựa vào anh. “Thôi đi.” Tôi nói khẽ. “Không cần làm bộ đâu.”

Anh thở mạnh, hơi nóng phả lên tóc tôi, tay vẫn nán lại thêm một lúc trên người tôi. Rồi có tiếng rung, Gideon bước lùi lại móc điện thoại ra coi.

“Anh nghe máy một chút.” Anh nói nhanh rồi bước ra khỏi bếp.

Ireland rụt rè bước tới, nói nhỏ. “Cảm ơn chị. Em biết chị bắt anh ấy phải dắt em theo.”

Tôi cố mỉm cười với cô bé. “Gideon mà không muốn thì đâu có ai ép được anh ấy.”

“Có, chị làm được.” Ireland hất mái tóc đen dài bóng mượt ra sau vai. “Tại chị không thấy ánh mắt lấp lánh của anh ấy lúc đứng xem chị nhảy đó thôi. Em cứ tưởng anh ấy bật khóc tới nơi chứ. Mà lúc trong thang máy anh ấy hồi hộp dữ lắm, dù lúc nào cũng cố giấu.”

Tôi nhìn xuống lon nước sốt trên tay, thấy tim mình vỡ vụn ra thêm nhiều mảnh nữa.

“Chị đang giận anh ấy hả?” Ireland hỏi.

Tôi hắng giọng lấy lại bình tĩnh. “Có những người làm bạn thì tốt hơn.”

“Nhưng chị nói là yêu anh ấy mà.”

“Yêu thôi nhiều khi cũng chưa đủ.” Tôi quay qua lấy đồ mở hộp, bắt gặp Gideon đứng phía bên kia quầy bếp, nhìn chăm chăm làm tôi sững người.

Anh hơi nghiêng răng trong một lúc, rồi hỏi. “Em uống một chai bia không?”

Tôi gật đầu. Uống rượu luôn càng tốt.

“Lấy ly không?”

“Khỏi.”

Anh quay nhìn Ireland. “Em có khát không? Có nước, nước ngọt, sữa nữa.”

“Hay là bia luôn nhé?” cô bé cười hớn hở.

“Đừng có tưởng bở.” Gideon nhăn mặt.

Tôi quan sát Ireland. Rõ ràng cô bé rạng rỡ hẳn lên mỗi lần được Gideon chú ý. Thật khó tin là Gideon không nhận ra tình cảm của cô em gái. Có thể vào thời điểm này đó chỉ là sự ngưỡng mộ bên ngoài, nhưng chỉ cần được quan tâm là tình cảm đó sẽ lớn mạnh ngay. Hy vọng anh sẽ không bỏ phí.

Lúc đưa tôi chai bia, Gideon giữ tay tôi lại một chút, nhìn sâu vào mắt. Tôi biết anh đang cố nhớ lại tối hôm trước.

Với tôi bây giờ chuyện đó không khác gì một giấc mơ. Dường như anh không hề ghé qua đêm hôm đó. Thậm chí tôi còn có đủ lý do tin rằng trong cơn tuyệt vọng thêm khát anh, tôi đã tự tưởng tượng ra chuyện đó hòng giải thoát cho cơ thể quẫn quại của mình khỏi cơn ham muốn điên cuồng. Nếu không vì cảm giác đau rất vẫn còn dai dẳng trong người, chắc tôi không tài nào biết được đêm đó là sự thật hay chỉ là giấc mơ hào huyền.

Tôi giật chai bia trên tay anh rồi quay chỗ khác. Không phải là tôi muốn chia tay hẳn, nhưng rõ ràng lúc này hai đứa cần nghỉ ngơi một thời gian. Gideon phải quyết định xem anh muốn cái gì và tôi có ý nghĩa gì với anh. Sự thay đổi như chong chóng của anh sẽ làm tôi kiệt sức, và tôi không thể để chuyện đó xảy ra. Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra.

“Anh phụ được gì không?” Gideon hỏi.

Tôi trả lời mà không nhìn anh, để tránh phải đau lòng. “Anh coi đưa Cary ra được không? Có xe đẩy ở trong phòng đó.”

“Được rồi.”

Anh vừa đi khỏi, tôi nhận ra mình thấy nhẹ nhõm hẳn.

Ireland vội vàng chạy tới. “Anh Cary bị làm sao vậy?”

“Vừa dọn bàn chị vừa kể cho nghe.”

Tôi không ngờ mình vẫn có tâm trạng dễ ăn. Có lẽ tôi quá mải mê theo dõi cuộc găng co ngăm giữa Gideon và bố tôi nên theo quán tính cứ liên tục bỏ đồ ăn vô miệng. Ở đầu bàn bên kia, Cary làm Ireland cười rộ lên từng tràng, làm tôi cũng vui lây. Phía bên này bố ngồi đầu bàn, Gideon ngồi bên trái, còn tôi ngồi bên phải.

Hai người đang nói chuyện rôm rả, lúc đầu là về bóng chày, y như tôi dự đoán, sau đó chuyển sang trò đánh gôn. Nhìn bề ngoài cả hai đều có vẻ thư thái dễ chịu, nhưng trong không khí có một sự căng thẳng ngấm ngấm. Tôi để ý thấy hôm nay Gideon không đeo cái đồng hồ mắc tiền của anh. Đúng là anh có tính toán kỹ lưỡng để xuất hiện trong bộ dạng “bình dân” nhất có thể.

Nhưng dù cố gắng thế nào thì biểu hiện bên ngoài cũng không thay đổi được bản chất con người anh. Không gì có thể che giấu được địa vị của anh trong xã hội – một người luôn ở thế bề trên, chủ một tập đoàn lớn với đầy quyền lực trong tay. Điều đó hiển hiện trong mỗi cử chỉ, lời nói và ánh mắt của anh.

Thế nên anh và bố đều cố dò xét xem ai đang chiếm thế thượng phong, mà tôi nghĩ tôi giống như “chiến lợi phẩm” ở giữa. Làm như là ai cũng có thể điều khiển cuộc đời tôi, ngoài duy nhất chính bản thân tôi ra.

Tôi cũng hiểu một điều là bố chỉ vừa mới được làm bố tôi từ bốn năm nay thôi, nên chắc chắn ông sẽ không dễ dàng từ bỏ đặc quyền đó. Còn Gideon, anh đang tranh giành một vị trí mà tôi không còn muốn trao cho anh nữa.

Nhưng tay anh vẫn đang đeo chiếc nhẫn của tôi. Tôi cố không để mình nghĩ ngợi về chuyện đó, nhưng tận đáy lòng tôi vẫn còn muốn hy vọng, vẫn còn muốn tin.

Lúc cả nhà vừa ăn xong món chính, tôi đứng dậy định dọn bàn để mang đồ tráng miệng ra thì điện thoại reo.

“Eva hả? Có thanh tra Graves và thanh tra Michna ở sở cảnh sát New York tới tìm cô nè.” Cô nàng lễ tân thông báo.

Tôi liếc nhìn Cary, thầm nghĩ không biết họ đã điều tra ra được thủ phạm tấn công anh chưa. Tôi nói tiếp tân cho họ lên rồi cúp máy, quay lại bàn ăn.

Cary nhướn mày giải thích.

“Cảnh sát tới.” Tôi giải thích. “Chắc họ có manh mối mới.”

Bố tôi lập tức chú ý, ánh mắt sắc như dao. “Để bố ra đón họ.”

Ireland phụ tôi dọn dẹp, hai chị em vừa mang hết ly vào bồn rửa là có tiếng chuông cửa. Tôi chui tay rồi ra phòng khách.

Không phải hai vị thanh tra mà tôi đang tưởng. Hai người này khác mấy người hôm trước hỏi chuyện Cary. Gideon cũng xuất hiện trở lại, dứt điện thoại vô túi áo.

Tôi thắc mắc ai mà cứ gọi cho anh ấy suốt.

“Cô Eva Tramell.” Người nữ thanh tra gầy gò, gương mặt nghiêm nghị duy có đôi mắt xanh sắc sảo là dễ nhìn nhất, với mái tóc xoăn mây nâu và không hề trang điểm. Cô ta mặc áo sơ my, quần tay với giày đế bằng màu đen, chiếc áo khoác mỏng để lộ phù hiệu và khẩu súng đeo bên hông. “Tôi là thanh tra Shelly Graves ở sở cảnh sát New York, còn đây là đồng nghiệp tôi, thanh tra Richard Michna. Chúng tôi rất tiếc vì phải làm phiền cô vào tối thứ Sáu.”

Michna lớn tuổi hơn, dáng người cao nhưng hơi béo. Tóc ông hơi bạc chỗ hai bên thái dương, phái trước đỉnh đầu đã bắt đầu hói. Đôi mắt đen sắc bén quét một vòng khắp căn nhà trong khi Graves nhìn tôi chăm chú.

“Xin chào.” Tôi lịch sự.

Bố đóng cửa lại. Có vẻ như dáng điệu hay cử chỉ của ông làm Michna chú ý. “Người trong nghề hả?”

“Ừ, ở sở California. Tôi tới đây thăm Eva là con gái tôi. Có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi chỉ muốn hỏi cô vài câu. Thưa cô Tramell.” Graves nói, rồi nhìn qua Gideon. “Và cả ông nữa, ông Cross.”

“Có liên quan tới vụ hành hung Cary không?” tôi hỏi.

“Mình ngồi xuống trước đã.” Graves liếc nhìn Cary.

Mọi người vô phòng khách, nhưng cuối cùng chỉ có tôi với Ireland ngồi xuống, còn lại ai cũng đứng hết. Bố đẩy xe cho Cary.

“Nhà đẹp quá.” Michna nói.

“Cảm ơn.” Tôi nhìn Cary, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Ông ở chơi lâu không?” cô ta hỏi bố.

“Hết cuối tuần thôi.”

Graves mỉm cười với tôi. “Cô có thường sang Cali thăm bố không?”

“Tôi mới dọn từ đó qua đây hồi tháng trước.”

“Hồi nhỏ tôi có đi Disneyland một lần. Lâu lắm rồi, tôi cũng muốn qua đó chơi lại.”

Tôi nhú mày, thắc mắc sao cô ta lại cứ tán gẫu.

“Bọn này chỉ muốn hỏi vài câu.” Michna lôi trong túi ra cuốn sổ. “Sẽ cố gắng không làm mất thời gian của mọi người.”

Graves gật đầu, mắt vẫn nhìn tôi chăm chú. “Cô Tramell, cô có thể cho chúng tôi biết cô có quen một người đàn ông tên Nathan Barker không?”

Căn phòng bỗng quay cuồng. Có tiếng Cary chửi thề, rồi anh nhổm đứng dậy, lết tới ngồi xuống bên cạnh nắm lấy tay tôi.

“Cô Tramell.” Graves ngồi xuống ghế đối diện.

“Anh ta là con riêng của chồng trước của mẹ Eva.” Cary cau cáo. “Mà có chuyện gì?”

“Lần cuối cùng cô gặp ông Barker là khi nào?” Michna hỏi.

Ở trong phòng xử án. Tôi cố nuốt nước bọt, nhưng miệng khô như đang ngậm cát. “Tám năm trước.” Tôi lặc giọng.

“Vậy cô có biết ông ta đã có mặt ở New York không?”

Chúa ơi. Tôi lắc đầu quảy quảy.

Tôi tuyệt vọng hết nhìn Cary rồi tới Gideon. Bố tôi không biết chuyện của Nathan. Tôi không muốn để ông phát hiện ra.

Cary siết chặt tay tôi. Còn Gideon thậm chí không thèm nhìn tôi.

“Ông Cross.” Graves hỏi tiếp. “Còn ông thì sao?”

“Tôi thì làm sao?”

“Ông có biết Nathan Berker không?”

Tôi đưa mắt ngụ ý van xin Gideon đừng nói gì trước mặt bố. Nhưng anh không hề nhìn qua tôi.

“Cô hẳn phải có câu trả lời rồi nên mới hỏi như vậy.” Anh nói.

Bụng tôi thắt lại, lạnh toát cả người. Gideon vẫn nhất quyết không nhìn tôi. Tôi cố gắng suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra... mọi chuyện đang đi tới đâu...

“Mấy câu hỏi này nhằm mục đích gì?” bố lại hỏi

Tim tôi đập thình thịch, máu trong người sôi lên. Chỉ nội cái tin Nathan đang ở quanh đây cũng đủ khiến tôi hoảng loạn. Tôi thở hổn hển, thấy căn phòng như đang chao đảo. Tôi tưởng mình sắp ngất xỉu.

Graves gương đôi mắt cú vọ nhìn tôi chăm chăm. “Cô cho chúng tôi biết hôm qua cô đã ở đâu được không?”

“Tôi ở đâu hả?” tôi lắp bắp. “Hôm qua hả?”

“Đừng trả lời.” Bố tôi ra lệnh. “Sẽ không có nói năng gì nếu chúng tôi không được biết mục đích của cuộc thẩm vấn này.”

Michna gật gù như thể đoán trước bố sẽ nói vậy. “Thi thể của Nathan Berker được phát hiện vào sáng nay.”

38. Chương 38: Chương 16

Thanh tra Michna vừa dứt lời là bố tôi chấm dứt cuộc tra hỏi luôn. Ông dứt khoát. “Từ giờ trở đi con gái tôi sẽ không trả lời thêm gì nữa. Nếu quý vị muốn tiếp tục thẩm vấn thì phải hẹn trước để Eva mời luật sư đi theo.”

“Còn ông thì sao, ông Cross.” Michna quay nhìn Gideon. “Ông vui lòng cho biết hôm qua ông đã ở đâu.”

Gideon bước tới. “Tôi sẽ trả lời trên đường tiễn hai vị ra về.”

Tôi nhìn gương mặt anh trùng trùng, nhưng anh vẫn không quay lại.

Lại thêm chuyện gì mà anh không muốn cho tôi biết nữa? Anh đã giấu tôi bao nhiêu chuyện rồi?

Cary với Ireland ngồi sát cạnh tôi, mỗi người một bên, Ireland còn siết chặt tay tôi nữa. Trong khi người tôi yêu thì đứng cách xa tôi mấy thước, và suốt này giờ không thèm nhìn tôi lấy một cái. Tôi cảm giác như có một tảng băng đè nặng trong lòng.

Hai vị thanh tra ghi lại số điện thoại của tôi rồi đi ra cùng Gideon. Tôi nhìn theo ba người bước ra khỏi cửa, xong quay qua bắt gặp ánh mắt của bố cũng đang theo dõi Gideon đầy nghi ngờ.

“Chắc hôm qua anh ấy đi mua nhẫn để cầu hôn chị nên muốn giấu để làm chị bất ngờ đó mà.” Ireland thì thầm.

Tôi khẽ siết tay con bé, thầm cảm mến tấm lòng tốt bụng và luôn nghĩ tốt về anh trai mình. Hy vọng là Ireland sẽ không bị vỡ mộng giống như tôi. Một khi anh đã không còn có thể thành thật với tôi thì hai đứa coi như chẳng còn gì nữa.

Sao anh không nói gì với tôi về vụ Nathan?

Tôi buông tay Cary và Ireland ra, đứng lên đi vào bếp. Bố cũng đi theo.

“Có định nói bố nghe là chuyện gì không?”

“Con cũng mới biết thôi.”

Ông nhìn tôi chăm chú. “Giữa con với Nathan Barker đã xảy ra chuyện gì? Sao vừa nghe tới cái tên đó là mặt con không còn giọt máu vậy?”

Tôi bắt đầu trắng sớ chén đĩa dưới vòi nước để bỏ vô máy rửa. “Tại con hay bị hấn bắt nạt, bố à. Nathan không vui khi có mẹ kế, mà nhất là mẹ kế lại có con riêng nữa.”

“Vậy còn Gideon thì liên quan gì tới Nathan?”

“Con cũng đang tự hỏi câu đó?” tôi bấu chặt thành bồn rửa, mắt nhắm nghiền mệt mỏi. Thì ra chính Nathan là lý do gây nên mọi đổ vỡ giữa tôi và. Tôi nên biết từ lâu rồi mới phải.

“Eva à?” bố đặt tay lên vai tôi, bóp nhẹ vào phần cơ đang căng cứng đau nhức. “Con có sao không?”

“Con... hơi mệt. mấy hôm nay con không ngủ được nhiều. Tôi tắt vòi nước, để nguyên đồng chén đĩa còn đang dở, qua tủ thuốc lấy hai viên thuốc giảm đau ra uống. Tôi muốn được ngủ một giấc thật sâu, không mộng mị gì hết, để khi lúc tỉnh dậy tỉnh táo mà suy nghĩ xem mình cần phải làm gì.

Tôi nói với bố. “Bố tiếp Ireland giúp con tới khi Gideon quay lại được không?”

“Đương nhiên là được rồi.” Ông hôn lên trán tôi. “Sáng mai mình nói chuyện sau.”

Tôi chưa kịp ra thì cô bé đã mò vô bếp tìm. “Chị có sao không?”

“Chị muốn đi nằm, xin lỗi em nhé. Chị biết làm vậy là bất lịch sự lắm.”

“Không sao đâu.”

“Thật tình là chị xin lỗi.” Tôi ôm cô bé. “Mình sẽ liên lạc sau nha, đi ăn uống hay mua sắm gì đó.”

“Ừ. Có gì gọi cho em.”

“Rồi.” Buông Ireland ra, tôi đi băng qua phòng khách ra hành lang.

Đúng lúc đó cửa chính mở ra, Gideon bước vô. Hai đứa nhìn nhau một lúc, và tôi vẫn không biết thêm được gì. Tôi đi luôn về phòng khóa cửa lại.

Chín giờ sáng hôm sau tôi thức dậy, vẫn hơi chệnh choạng, bực bội nhưng không còn mệt mỏi nữa. Trước khi gọi điện ẹ và dượng, tôi phải uống cà phê đã.

Tôi đánh răng, rửa mặt rồi lết ra phòng khách. Vừa vô được gần tới bếp thì có tiếng chuông gọi cửa. Tôi giật mình, nghĩ ngay tới Gideon vì anh là một trong ba người có tên trong danh sách khách được lên thẳng mà không phải qua lễ tân.

Mẹ tôi xuất hiện khi cửa mở. Hy vọng bà không thấy tôi thất vọng ra mặt. Nhưng bà cũng chẳng mảy may để ý. Mẹ ùa vào nhà trong chiếc đầm màu xanh ngọc ôm sát người. Không hiểu sao mẹ tôi khiến cái đầm trở nên vô cùng gợi cảm thanh thoát và hợp với lứa tuổi. Khỏi phải nói cũng biết mẹ tôi nhìn trẻ đến nỗi hai mẹ con như hai chị em.

Ánh mắt bà lướt qua cái quần thun cũ với cái áo lót mỏng tôi đang mặc trên người, trước khi thốt lên. “Ôi chúa ơi, Eva, con có biết...”

“Nathan chết rồi chứ gì.” Tôi đóng cửa lại, lo lắng nhìn vô hành lang, hy vọng bố còn đang ngủ vì quen mùi giờ bên bờ Tây.

“Ừa.” Mẹ quay lại, tôi nhìn rõ hơn cái miệng đang mím chặt vì lo lắng và đôi mắt xanh nặng trĩu của bà.

“Cảnh sát tới đây rồi hả? Họ vừa ở chỗ mẹ với dượng về tức thì.”

“Họ tới tối hôm qua.” Tôi đi thẳng vô bếp tới chỗ máy pha cà phê.

“Sao con không gọi ẹ. Mẹ với dượng sẽ chạy qua, hay ít nhất cũng cho luật sư qua cùng với con.”

“Họ chỉ ở một chút rồi đi liền mà. Mẹ uống không?” tôi gơ bình cà phê lên.

“Thôi. Mà con cũng đừng uống nhiều quá không tốt đâu.”

Tôi mở tủ lạnh.

“Trời đất quỷ thần ơi, Eva, con có biết trong món kem đó có bao nhiêu ca-lo-ri không hả?” mẹ lẩm bẩm.

Tôi đặt chai nước trước mặt bà rồi quay lại tiếp tục pha cà phê. “Hôm qua cảnh sát ở đây có khoảng nửa tiếng à. Con chỉ nói Nathan là con riêng của chồng cũ của mẹ, và tám năm nay con không gặp hẳn ta rồi.”

“May quá con không nói gì nữa hết.” Mẹ mở chai nước.

Tôi cầm ly cà phê lên. “Minh vô phòng làm việc của con đi.”

“Hả? Sao vậy? Mẹ nhớ con đâu có chịu ngồi trong đó.”

Đúng vậy. Nhưng tôi không muốn bố mẹ chạm mặt nhau.

“Nhưng mẹ thích mà.” Tôi chống chế, rồi hai mẹ con đi vô căn phòng nhỏ thông với phòng ngủ của tôi. Tôi thở phào khi đóng cửa lại.

“Ừ, đúng là mẹ thích cái phòng này.” Bà quay lại nhìn khắp nơi một lượt, xác nhận.

Thì dĩ nhiên rồi, đồ nội thất trong này do chính mẹ chọn mà. Tôi cũng thấy đẹp, nhưng thật tình là không cần thiết chút nào. Đáng lẽ tôi định sửa lại thành phòng ngủ phụ cho Gideon, nhưng bây giờ mọi chuyện đã thay đổi. Anh đang xa lánh tôi, giấu giếm đủ thứ chuyện, chuyện anh gặp Nathan và cả chuyện đưa Corinne đi ăn tối nữa. Trước hết tôi cần nghe anh giải thích đã, rồi sau đó mới tính tiếp xem hai đứa nên tiếp tục cố gắng hay phải chia tay.

Mẹ ngồi rất đúng kiểu cách xuống cái ghế bành rồi đưa mắt nhìn tôi. “Con phải cẩn thận với cảnh sát, Eva à. Lần sau nếu họ muốn gặp thì con phải báo với Richard để được cho luật sư tới nghe chưa.”

“Mà sao phải vậy? Con không hiểu tại sao con phải cẩn thận từng lời nói chứ, con đâu có làm gì đâu. Thậm chí con còn không biết là hắn tới đây từ hồi nào nữa.” Ánh mắt bà lảng đi chỗ khác. Tôi nghiêm giọng. “Mẹ, chuyện gì đã xảy ra hả?”

Bà nhấp một ngụm nước rồi mới nói tiếp. “Tuần trước hắn ta thỉnh thoảng xuất hiện ở văn phòng của Richard. Hắn đòi hai triệu rưỡi đô la.”

Tai tôi như ù đi. “Cái gì?”

“Hắn đòi tiền.” Bà nói từng chữ khó nhọc. “Rất nhiều tiền.”

“Dựa vào đâu mà hắn dám đòi tiền mình.”

“Hắn có... có... chụp hình, Eva à.” Môi mẹ tôi bắt đầu run lên. “Còn quay phim nữa... của con đó.”

“Ôi lạy chúa!” tôi run rẩy đặt ly cà phê lên bàn rồi gục mặt lên đầu gối. “Trời ơi, chắc con chết mất.”

Vậy là Gideon có gặp Nathan. Nghe cách anh trả lời cảnh sát hôm qua là biết ngay. Anh đã coi mấy tấm hình đó... anh thấy ghê tởm... nên mới xa lánh tôi. Điều đó giải thích tại sao anh lại có vẻ giằng xé như vậy khi vào giường tôi tối hôm nọ. Chắc anh vẫn muốn làm tình với tôi, nhưng lại không chịu nổi những hình ảnh kia cứ hiện ra trong đầu.

Buộc phải vậy thôi. Chính anh đã nói vậy.

Tôi bật rú lên như điên dại khi nghĩ tới những gì Nathan đã ghi hình lại. Tôi không dám để mình tưởng tượng thêm nữa.

Chẳng trách gì Gideon không thể nhìn mặt tôi được nữa. Đêm đó anh gần gũi với tôi trong bóng tối, để có thể sờ tôi, ngửi tôi nhưng không phải nhìn thấy tôi.

Tôi cắn chặt tay để không bật ra tiếng thét.

“Đừng mà con” mẹ vội vàng quỳ xuống sàn, kéo tôi lại, lắc nhẹ cho tôi tỉnh. “Nè, hết rồi con, nó chết rồi.”

Tôi cuộn người vào lòng bà, khóc nức nở, nhận ra thật sự đúng là đã hết rồi. Tôi đã mất Gideon. Có thể anh đang tự trách mình, nhưng tôi hiểu vì sao anh phải rời xa tôi. Nếu mỗi lần nhìn thấy tôi là anh lại nhớ tới quá khứ kinh khủng của chính mình thì làm sao hai đứa tôi có thể sống bên nhau được?

Mẹ cũng khóc, đưa tay vuốt tóc tôi. “Nín đi con.” Giọng bà run run. “Nín đi, mẹ sẽ chăm sóc cho con mà.”

Tôi cứ khóc cho đến giọt nước mắt cuối cùng. Trong lòng trống rỗng, tôi quyết tâm phải làm sao để người thân yêu bên cạnh tôi không phải khổ sở vì chuyện này nữa, vì dẫu sao những gì đã xảy ra cũng không thể nào thay đổi được.

Tôi ngồi dậy đưa tay lau mắt.

“Đừng có làm vậy.” Mẹ tôi mắng. “Con cứ lấy tay dụi mắt là sẽ có thêm nếp nhăn đó.”

Không hiểu sao tự nhiên trong lúc này tôi thấy cái nỗi lo lắng đó của mẹ nghe điên hết sức. Tôi ráng nhìn nhưng rồi phải phì cười.

“Eva Lauren!”

Ngay cả cơn giận của mẹ cũng mắc cười nốt. Tôi không tài nào ngừng cười được, cười đến đau cả bụng phải gập người lại.

“Thôi đi, có gì đâu mà mắc cười.” Mẹ lại nắm vai tôi.

Tôi vẫn tiếp tục cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Eva à, thiệt tình!” rồi bà cũng bắt đầu cười theo.

Tôi cười đến khi không còn bật ra thành tiếng nữa, thậm chí cũng không biết thật ra là mình đang cười hay đang khóc. Giọng cười của mẹ bỗng nhiên hòa trộn tuyệt vời với nỗi đau đớn trong lòng tôi một cách khó giải thích. Trong hoàn cảnh lúc này, không hiểu sao sự hiện diện của mẹ cùng những lời quở trách phiền phức của bà lại chính là thứ tôi đang cần.

Tay vẫn ôm bụng, tôi hít sâu một hơi rồi hỏi nhỏ. “Vậy dương có liên quan tới chuyện đó không?”

Mẹ ngừng cười. “Ai? Richard hả? Liên quan tới gì? Tiền đó hả? À...”

Tôi im lặng chờ đợi

“Không. Đời nào. Dương không phải loại người như vậy.”

“Con hỏi cho chắc thôi.” Tôi cũng không nghĩ Richard là có thể làm chuyện đó. Nhưng còn Gideon thì...

Nhìn những cơn ác mộng của anh là biết anh luôn nung nấu ý muốn trả thù bằng bạo lực. Tôi vẫn còn nhớ như in cái cách anh lao vào Bertt. Gideon hoàn toàn có khả năng làm chuyện đó, còn quá khứ của anh nữa chứ.

Tôi lại hít sâu rồi nói tiếp. “Vậy cảnh sát đã biết được những gì rồi?”

“Biết hết rồi.” Mắt mẹ ngấn nước, đầu hơi cúi xuống như người có tội. “Khi Nathan chết thì hồ sơ cũng được niêm phong.”

“Hắn chết như thế nào?”

“Họ không nói.”

“Con nghĩ chuyện quan trọng là mình có động cơ giết người.” Tôi đưa tay ôm đầu. “Cảnh sát không cần phải chứng minh là mình trực tiếp ra tay. Mẹ và dương có bằng chứng ngoại phạm chứ?”

“Có. Còn con?”

“Con cũng có.” Nhưng còn Gideon thì tôi không biết. Nhưng chắc cũng không quan trọng. Sẽ không ai nghĩ người như Richard hay Gideon lại làm dơ tay mình vì một gã như Nathan.

Thật ra chúng tôi không chỉ có một động cơ duy nhất. Ngoài vụ tổng tiền còn có động cơ trả thù nữa. Và điều kiện cho phép chúng tôi làm được chuyện đó. Tôi chải đầu rồi tẩy nước lên mặt, thậm chí xoi làm cách nào đưa mẹ ra khỏi nhà trót lọt. Lúc nhìn thấy bà đang chăm chú xem xét tủ quần áo – mẹ lúc nào cũng rất lo lắng về cách ăn mặc của tôi – thì tôi nghĩ ra cách.

“Mẹ có nhớ cái váy hôm bữa con mua ở Macy’s không?” tôi hỏi. “Cái màu xanh lá cây đó.”

“À, nhớ chứ, cái đó đẹp đó.”

“Con vẫn chưa mặc được lần nào vì không biết mặc chung với cái áo nào. Mẹ kiểm thử giùm con được không?”

“Eva à.” Bà bắt đầu nghiêm trọng hóa vấn đề. “Đáng lẽ con phải có người tư vấn thời trang riêng rồi đó. Mà đừng có mặc áo thun nữa chứ!”

“Tìm giúp con đi mà, con quay lại liền.” Tôi cầm cái ly lên để có cớ ra ngoài. “Mẹ ở đây đừng có đi đâu nha.”

“Đi đâu được nữa chứ?” giọng bà nhỏ đi khi vùi vào gian tử âm tường.

Tôi kiểm tra lướt qua phòng khách với bếp, không thấy bố đâu hết. Cửa phòng của ông và Cary đều đang đóng. Tôi vội vàng chạy về phòng.

“Cái này được không?” mẹ tôi giơ cái áo màu kem nhạt, đúng là kết hợp với cái váy rất đẹp và sang trọng.

“Ôi đẹp quá, mẹ hay thiệt. mà chắc mẹ cũng phải về rồi hả, con không làm mất thời gian của mẹ nữa đâu.”

Mẹ tôi nhíu mày. “Mẹ đâu có đi đâu gấp.”

“Nhưng dưỡng ở nhà đang lo đó. Bữa nay là thứ Bảy nữa, cuối tuần dưỡng luôn dành thời gian ở nhà với mẹ mà.”

Thề có Chúa là quả thật tôi thấy rất áy náy với dưỡng. trong suốt bốn năm qua kể từ khi cưới mẹ, dưỡng đã bỏ rất nhiều thời gian và tiền bạc ra để dàn xếp vụ Nathan. Không phải ai cũng làm được như vậy. Tôi mang ơn dưỡng cả đời vì ình yêu to lớn ông dành ẹ tôi.

“Thì con cũng đang lo lắng mà, Eva. Mẹ muốn ở đây lo cho con.”

Cổ họng tôi nghẹn lại vì hiểu mẹ đang muốn làm hết sức để bù đắp cho tôi, vì bà vẫn không thể thôi tự trách mình. “Không sao đâu, con ổn mà.” Tôi lạc giọng. “Mà thật tình con thấy áy náy nếu phải “giành” với giường sau tất cả những gì dưỡng đã làm ẹ con mình. Dưỡng làm việc cả tuần rồi, cuối tuần chỉ có mẹ là phần thưởng của ông ấy thôi đó.”

Bà nở nụ cười đẹp như mơ. “Con nói nghe mát lòng má dạ quá.”

Thì tôi cũng thấy mát lòng mỗi lần Gideon nói với tôi điều tương tự vậy.

Thật không tin nổi chỉ mới một tuần trước thôi hai đứa tôi còn ở bên nhau trong căn nhà bên bờ biển, yêu nhau say đắm, thậm chí còn bàn tính nhiều chuyện nghiêm túc nữa chứ.

Giờ đây mối liên kết đó đã không còn nữa, và tôi hiểu lý do tại sao. Dù rất giận vì anh cố ý giấu tôi một chuyện rất quan trọng là sự xuất hiện của Nathan ở New York, và cũng rất đau khổ khi anh không nói thẳng với tôi suy nghĩ thật của mình, nhưng tôi hiểu được lý do anh làm như vậy. Xưa giờ Gideon luôn che giấu cảm xúc trước người khác, thói quen đó đâu có dễ thay đổi một sớm một chiều được. Tôi không thể trách anh vì bản chất của anh, cũng như tôi sẽ không thể trách anh nếu anh không thể sống được với quá khứ của tôi.

Tôi thở dài buồn bã, rồi ôm mẹ. “Có mẹ ở đây đúng là thứ con đang cần. Được nói, cười, khóc với mẹ nữa, còn gì bằng. Cảm ơn mẹ.”

“Thiệt hả?” mẹ bỗng trở nên nhỏ bé và mong manh trong vòng tay tôi, dù hai mẹ con có dáng người ngang cỡ nhau, thậm chí mẹ còn nhỉnh hơn trên đôi giày cao gót. “Mẹ sợ con phát điên đến nơi chứ.”

Tôi buông mẹ ra, mỉm cười. “Đúng là con cũng suýt điên thiệt, may mà nhờ có mẹ. Dưỡng là một người rất tốt, nhờ mẹ nói với dưỡng con rất biết ơn vì mọi chuyện dưỡng làm ẹ con mình.

Rồi tôi cầm túi xách lên, khoác tay bà đi ra cửa. Mẹ lại ôm tôi, vuốt vuốt trên lưng. “Tối nay hay ngày mai nhớ gọi ẹ nha, mẹ muốn biết chắc là con không sao.”

“Được rồi mẹ.”

Bà nhìn tôi. “Tuần sau mình lên kế hoạch đi mỹ viện đi. Nếu Cary không đi được thì mình gọi dịch vụ tới nhà. Phải hưởng thụ một chút, nhất là trong mấy ngày này.”

“Ý mẹ nói là nhìn con bù xù lắm chứ gì.” Hai mẹ con đều đang mệt mỏi, nhưng so ra mẹ che giấu chuyện đó giỏi hơn tôi nhiều. Sau bao nhiêu năm Nathan vẫn cứ như cái bóng ma treo lơ lửng trên đầu, làm le phà hoại cuộc sống của chúng tôi bất cứ lúc nào. Chúng tôi luôn phải cố gắng để bề ngoài tỏ ra vui vẻ hạnh phúc hơn thực chất bên trong. “Mè mẹ nói có lý, mình đang rất cần được chăm sóc sắc đẹp, chắc Cary thích lắm mặc dù anh ấy chỉ có thể làm móng tay móng chân thôi.”

“Để mẹ sắp xếp cho. Chưa gì mẹ đã mong rồi nè.” Trên môi bà nở nụ cười đáng giá đúng thương hiệu Monica...

Nụ cười đó là thứ đập thẳng vào mắt bố khi tôi mở cửa ra. Ông đứng ngay cửa, tay cầm chùm chìa khóa của Cary, cung vừa đang định tra chìa vào mở cửa. Bố mặc quần soóc và giày thể thao chạy bộ, cái áo thu ướt đầm mồ hôi đã bị ông cởi ra vắt lên vai. Ông vẫn còn thở hổn hển, mồ hôi bóng lường trên làn da rám nắng và thân hình cơ bắp cuộn cuộn. Khỏi phải nói, bố tôi quả là người đàn ông lực lưỡng và quyến rũ.

Và ông đang nhìn mẹ chăm chăm một cách hết sức thiếu tế nhị.

Tôi rời mắt khỏi ông bố nóng bỏng, nhìn sang người mẹ xinh đẹp của mình, giật mình khi thấy bà cũng nhìn ông bằng ánh mắt tương tự.

Lần đầu tiên trong đời tôi phát hiện ra bố và mẹ yêu nhau. Tôi vẫn luôn ngỡ ngợ là bố vẫn còn tương tư mẹ, nhưng tôi cứ nghĩ mẹ tôi lấy đó làm chuyện đáng xấu hổ, như một lỗi lầm thời trẻ của bà mà thôi.

“Monica.” Giọng bố bỗng trầm hơn bao giờ hết, đầy tình cảm.

“Victor.” Mẹ thở gấp. “Anh làm gì ở đây vậy?”

Ông nhướn một mắt. “Thì đi thăm con gái mình.”

“Mẹ phải đi về bây giờ.” Tôi xen vô, hơi giằng xé giữa một bên là cảm giác hạnh phúc khi nhìn bố mẹ ở bên nhau, còn một bên là lòng chung thủy với đương Stanton, người ẹ đúng những thứ bà cần. “Con sẽ gọi ẹ sau.”

Bố cứ đứng như trời trồng, nhìn mẹ từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên đầu. Cuối cùng ông cũng hít một hơi dài rồi bước tránh qua một bên.

Mẹ ra khỏi cửa đi tới hướng thang máy. Rồi đột nhiên bà đổi ý, quay trở lại, đặt một bàn tay lên ngực bố rồi nhón chân hôn lên hai má ông.

“Tạm biệt.” Bà thì thầm.

Tôi nhìn theo khi bà hơi lão đảo đi ra bấm nút gọi thang, lưng vẫn quay về phía hai cha con. Bố tôi thì khỏi nói, ông nhìn không chớp mắt cho tới khi cửa thang đóng kín hẳng.

Ông thở dài rồi bước vô nhà.

Tôi đóng cửa lại. “Sao đó giờ con không biết là bố với mẹ yêu nhau dữ vậy ta?”

Ánh mắt bố chất chứa một nỗi đau đớn như thể vết thương vừa mới hôm qua thôi. Nhìn cảnh đó lòng tôi đau nhói. “Bởi vì điều đó cũng chẳng nghĩa lý gì.”

“Còn không tin. Tình yêu là tất cả mà.”

“Con đừng có tin mấy lời có cánh đó.” Bố khịt mũi. “Con có tưởng tượng được mẹ con làm vợ của một tay cảnh sát quèn không?”

Tôi nhăn mặt.

“Thì đó.” Ông nói cộc lốc, “Có nhiều lúc yêu thôi vẫn chưa đủ, mà nếu đã không đủ thì cũng ngang bằng như vô dụng thôi.”

Bản thân tôi hiểu rõ sự thật cay đắng đó. Tôi đi thẳng vô bếp.

Bố đi theo. “Con yêu Gideon phải không?”

“Thì rõ ràng ràng rồi ạ.”

“Còn nó có yêu con không?”

Tôi mệt quá nên bỏ luôn cái ly vô bồn rửa rồi lấy ly mới cho cả tôi và bố. “Con cũng không biết nữa. Con nghĩ anh ấy cần con, thậm chí có thể sẽ làm bất cứ chuyện gì con yêu cầu, bởi vì con cũng có một chút sức ảnh hưởng đối với anh ấy.”

Nhưng anh không hề nói yêu tôi. Anh không thể kể cho tôi nghe quá khứ của anh. Và có vẻ như anh không thể chấp nhận khi nhìn thấy những bằng chứng về quá khứ của tôi.

“Trước giờ con là đứa thông minh mà.”

Tôi lấy cà phê ra để pha thêm ấm mới. “Cái đó còn phải coi lại bố à.”

“Ít ra con cũng không tự lừa dối mình, vậy là tốt rồi.” Tôi ngoái lại nhìn thì thấy ông hơi mỉm cười. “Hồi sáng bố có lấy máy tính con để trên bàn để xem email, con không phiền chứ hả?”

Tôi lắc đầu. “Không sau đâu, bố cứ tự nhiên đi.”

“Bố còn lên mạng tìm thử thông tin về Cross nữa.”

Tôi hơi thót tim. “Bố không thích anh ấy phải không.”

“Bố chưa đánh giá vội.” Ông bỏ ra phòng khách rồi quay lại với cái máy tính trên tay.

Tôi vẫn lo xay cà phê trong khi bố bắt đầu gỡ máy lên.

“Tối qua bố chưa tìm được gì nhiều về cậu ta, nên bố cần thêm thông tin. Bố tìm thấy mấy tấm hình của hai đứa trên mạng, nhìn có vẻ hạnh phúc.” Mắt ông không rời màn hình. “Nhưng còn cái này.”

Nói tới đây ông quay màn hình qua cho tôi coi. “Nói bố nghe tấm này nghĩa là sao, bộ nó còn có chị em gái khác hả?”

Tôi bỏ mớ cà phê lại, quay qua tấm hình mà bố nói, thì ra là một bài trên trang Page Six. Trong hình là Gideon và Corinne tại một bữa tiệc đứng, hai người nhìn rất thân mật tình tứ, Gideon đang vòng tay qua eo cô nàng, môi anh gần như chạm vào một bên trán cô ả nữa chứ. Corinne thì đang cười tươi, tay cầm ly rượu.

Tôi cầm hẩn cái máy lên đọc lời chú thích. “Gideon Cross, chủ tịch tập đoàn Cross Industries và Corinne Giorux tại buổi tiệc ra mắt rượu Vodka Kings man.”

Tay tôi run run kéo lên để đọc thêm, rồi chết lặng người khi phát hiện ra buổi tiệc đó diễn ra từ chín giờ tối ngày thứ Năm, tại một trong những khách sạn mà Gideon sở hữu, lại là nơi tôi không xa lạ gì. Gideon đã từng đưa tôi, sau biết bao nhiêu người khác, tới đó để làm tình.

Thì ra đó là lý do anh ngần ngại nói chuyện riêng với cảnh sát tối hôm qua. Chứng cứ ngoại phạm của anh cho buổi tối, hay thậm chí là cả đêm hôm đó, là một người phụ nữ khác.

Tôi đặt cái á xuống hết sức nhẹ nhàng, rồi thở hắt ra. “Không phải chị em gì của anh ấy hết.”

“Bố cũng nghĩ vậy.”

“Bố pha cà phê giùm con được không? Con phải đi gọi điện thoại một chút.”

“Được rồi. Xong bố sẽ đi tắm.” Ông nắm nhẹ tay tôi. “Sau đó mình ra ngoài chơi quên hết mọi chuyện xảy ra sáng nay đi. Được không con?”

“Tuyệt.”

Tôi cầm lấy điện thoại, vô phòng đóng cửa lại rồi gọi số di động của Gideon, hồi hộp chờ. Sau ba hồi chuông thì anh bắt máy.

“Cross đây.” Anh trả lời dù biết đó là tôi. “Bây giờ anh không nói chuyện được.”

“Vậy thì chỉ cần nghe thôi. Cho em một phút, em sẽ tự canh giờ. Một phút thôi, trong cái lịch chết tiệt của anh, được hay không?”

“Anh thật sự là...”

“Nathan có đem hình của em tới tìm anh không?”

“Chuyện này không phải...”

“Có hay không?” tôi quát.

“Có.”

“Anh có coi hết chưa?”

Im lặng một lúc lâu. “Rồi.”

Tôi thở dài. “Được rồi. Anh đúng là thằng tồi khi cho em với bác sĩ Petersen leo cây trong khi anh đi chơi với người đàn bà khác. Thật sự rất khốn kiếp, Gideon à. Nhất là đó lại là buổi tiệc của Kingsman, một sự án rất có ý nghĩa với hai đứa mình vì đó là lý do mà mình...”

Bỗng tôi nghe sột soạt như có tiếng kéo ghế ra. Tôi tuyệt vọng, vội vã nói trước khi anh cúp máy.

“Em nghĩ anh là thằng hèn vì không dám thẳng thắn chia tay với em mà lại đi ăn nằm với người khác.

“Eva à. Chết tiệt thật.”

“Nhưng em muốn anh biết rằng, cho dù anh đã xử lý chuyện này một cách rất tệ, làm tan nát trái tim em, làm em không còn chút tôn trọng nào đối với anh hết, thì em cũng không trách anh khi anh phản ứng như vậy trước tấm hình đó. Chuyện đó em hiểu.”

“Em thôi đi.” Giọng anh nhỏ hơn là thì thầm, tôi nghĩ ngay tới chuyện Corinne vẫn đang ở bên cạnh anh.

“Em không muốn anh tự trách mình vì chuyện đó, hiểu không? Sau tất cả những gì mình đã cùng trải qua, ý là em chỉ tự đoán thôi vì anh không khi nào nói cho em biết những suy nghĩ của anh hết, thì dù sao đi nữa...” tôi nhắm mắt vì giọng mình bắt đầu run run. Nhưng khi tôi mở miệng ra, mấy lời sau thấm đẫm nước mắt. “Đừng tự trách mình. Em không trách anh đâu. Vậy thôi.”

“Chúa ơi.” Anh thở mạnh. “Đừng nói nữa, Eva.”

“Em nói xong rồi. Hy vọng anh sẽ tìm được...” tôi siết chặt ống nghe. “Mà thôi. Tạm biệt.”

Tôi cúp máy rồi thả điện thoại xuống giường, xong cởi hết đồ, đi thẳng vô nhà tắm, tháo cái nhẫn của Gideon tặng bỏ lên kệ. Tôi mở nước thật nóng, rồi gục xuống sàn.

Tôi đã không còn gì hết.

39. Chương 39: Chương 17

Suốt hai ngày cuối tuần, hai bố con tôi lê la khắp New York. Ưu tiên hàng đầu là ẩm thực, nên tôi đưa bố đi đủ chỗ, từ tiệm bánh phô mai Junior cho tới quán xúc xích Gray’s Papaya, rồi cả mua pizza ở nhà hàng John’s đem về ăn với Cary nữa. Hai bố con còn leo lên tòa nhà Empire State ngắm tượng Nữ thần Tự do từng đó đã đủ thỏa mãn bố rồi. Xong tôi đưa ông đi xem một buổi biểu diễn ở Broadway, rồi tản bộ ra quảng trường Thời Đại nóng bức, đông đúc và hơi hám, nhưng bù lại có nhiều màn trình diễn ấn tượng của các nghệ sĩ đường phố. Tôi vừa đi vừa chụp hình gửi cho Cary xem rồi lại cùng cười với nhau.

Bố rất ấn tượng khi thấy lực lượng cảnh sát phản ứng nhanh hiện diện khắp nơi trong thành phố, và cũng như tôi, ông thích thú ngắm cảnh sát cưỡi ngựa đi tuần tra vòng qua công viên Trung Tâm trên xe hình ngựa gỗ chuyên chở khách du lịch, xong chen lên cả tàu điện ngầm nữa. Tôi đưa ông đi thăm quan trung tâm mua sắm Rockefeller, Macy’s và cả tòa nhà Crossfire, nơi mà ông cho là ấn tượng nhất trong số các tòa nhà ở New York. Mặc dù đi thăm thú nhiều nơi nhưng quan trọng nhất là hai bố con được đi cùng nhau, trò chuyện với nhau.

Cuối cùng tôi cũng được nghe kể bố mẹ gặp nhau như thế nào. Thì ra là từ một lần chiếc xe thể thao đắt tiền của mẹ xẹp lốp ngay gần tiệm sửa xe bố làm. Làm tôi nhớ tới bài hát nổi tiếng Uptown Girl của Billy Joel. Lúc tôi nói vậy, bố cười lớn vì đó cũng là một trong những bài hát yêu thích của ông. Ông nói vẫn còn nhớ như in lúc mẹ bước ra khỏi chiếc xe nhỏ như đồ chơi đó và làm ặt đất dưới chân ông chao đảo. Bà là hiện thân của tất cả mọi thứ đẹp dễ nhất ông từng nhìn thấy trên thế gian này, cho tới ngày tôi chào đời.

“Bố có trách mẹ không?”

“Trước đây thì có.” Ông quàng một tay qua vai tôi. “Bố sẽ không bao giờ tha thứ chuyện mẹ con không cho con mang họ của bố. Nhưng còn chuyện tiền bạc thì bố không giận nữa. Về lâu về dài thì đúng là bố không thể mang lại hạnh phúc ẹ con như bà ấy muốn, và bà ấy hiểu bản thân mình rất rõ nên nhìn thấy trước điều đó.”

Tôi gật đầu, thầm cảm thấy buồn cho ba người.

Ông áp mặt lên trán tôi một lúc. “Nói thật lòng, dù bố ước gì bố là người có thể lo cho con được nhiều như dưỡng con, nhưng bố vẫn thấy vui vì con được như vậy. Bố không sĩ diện tới nỗi không hiểu được là lựa chọn của mẹ con đã mang lại cho con một cuộc sống tốt hơn. Mà bố cũng không buồn với những gì mình đang có, một cuộc sống vừa ý và đứa con gái ngoan làm bố tự hào. Bố nghĩ bố cũng có thể được gọi là giàu có vì đã có hết mọi thứ mình muốn rồi.”

Tôi đứng lại, ôm chầm lấy bố. “Con thương bố lắm. Có bố ở đây con vui ghê.”

Trong vòng tay của bố, tôi đã nghĩ rồi mọi chuyện sẽ ổn. Nói cho cùng thì cả bố và mẹ tôi đều đang sống tốt dù không được sống cùng người mình yêu.

Tôi cũng sẽ làm được như vậy. Tôi vô cùng suy sụp sau khi bố về. Mấy ngày sau đó trôi qua lầy lắt. Mỗi ngày tôi tự nhủ mình không chờ đợi gì từ Gideon hết, để rồi buổi tối khi lên giường tôi lại bắt đầu khóc nức nở tới khi ngủ thiếp đi, vì lại thêm một ngày trôi qua mà anh không thềm liên lạc.

Mọi người đều lo lắng cho tôi, nhất là Mark và Steven. Hôm thứ Tư lúc đi ăn trưa ở nhà hàng chỗ Shawna làm, cả ba đều cố chọc tôi cười. Thật tình thì tôi cũng vui khi đi cùng hai anh em nhà Steven và Mark, bởi tôi rất quý bọn họ. Nhưng lúc nào trong lòng tôi cũng như có một lỗ hổng không thể lấp đầy, còn chưa kể tới nỗi lo lắng thường trực về việc cảnh sát đang điều tra cái chết của Nathan.

Ngày nào mẹ tôi cũng gọi để cập nhật tình hình. Từ hôm đó tới giờ cảnh sát vẫn chưa liên lạc lại.

Tôi lo là cảnh sát sẽ làm phiền Stanton. Nhưng bởi vì dưỡng hoàn toàn vô tội, nên chắc họ cũng chẳng tìm được gì. Nhưng... tôi vẫn lo không biết họ có đào bới thêm được gì không. Rõ ràng có khả năng đó là vụ giết người nên họ mới bỏ công điều tra dữ vậy. Mà Nathan chỉ vừa mới tới đây, ai lại muốn giết hắn chứ?

Tận đáy lòng tôi vẫn cho là Gideon đã làm chuyện đó. Suy nghĩ đó càng khiến tôi không thể quên được anh, bởi trong tôi, một phần nào đó, hay có thể nói là con bé gái mười bốn tuổi ngày đó, vẫn luôn muốn Nathan phải chết, muốn hắn phải chịu đựng những gì hắn đã gây ra cho tôi năm xưa. Hắn đã cướp đi của tôi sự hồn nhiên, trinh trắng, khiến tôi đánh mất cả danh dự và lòng tự trọng. Khi bị sẩy thai trong đau đớn cùng cực, tôi cũng chỉ mới là một đứa trẻ con không hơn không kém.

Mỗi ngày trôi qua, tôi phải gắng gượng từng phút một. Tôi buộc mình đi tập Kraw Maga, buộc mình ngồi xem tivi, ép mình nói cười khi cần, hầu hết là khi bên cạnh Cary, rồi cố gắng thức dậy mỗi buổi sáng để bắt đầu thêm một ngày như vậy nữa. Tôi giả vờ là cội lòng mình chưa chết. Tôi không còn cảm thấy gì ngoài cơn đau nhức nhối thường trực trong người. Tôi ốm hẳn đi, ngủ rất nhiều nhưng vẫn luôn có cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Vào ngày thứ Năm, tức là sau sáu ngày không gặp Gideon, tôi lại tiếp tục cuộc chiến đấu đó. Tôi gọi điện đến văn phòng bác sĩ Petersen báo hủy vị điều trị chung. Tối hôm đó tôi kêu Clancy chở qua căn hộ của anh, gửi lại cho lễ tân một phong bì đựng cái nhẫn với chìa khóa nhà. Không nhấn nhủ gì nữa, những gì cần nói tôi đã nói hết rồi.

Ngày hôm sau, ở công ty có thêm nhân viên mới vô làm trợ lý ột giám đốc phụ trách khách hàng khác, nên Mark nhờ tôi hướng dẫn cho người này. Anh chàng tên Will, vừa gặp tôi đã mền ngay. Will có mái tóc đen xoăn cắt ngắn, nhưng lại để tóc mai hơi dài, đeo kính tròn vuông rất hợp với khuôn mặt. Anh uống nước ngọt chứ không uống cà phê, và vẫn đang yêu người yêu từ thời trung học.

Tôi dành phần lớn buổi sáng đưa anh chàng đi thăm quan khắp công ty.

“Cô có vẻ thích công ty này nhỉ.”

“Ừ, rất thích nữa là khác.” Tôi mỉm cười.

Will cũng cười. “Vây tốt quá. Lúc đầu tôi cũng không dám chắc, vì thấy cô có vẻ không được nhiệt tình lắm ngay cả khi nói tốt về công ty.”

“Là lỗi của tôi, tôi vừa mới chia tay với bạn trai.” Tôi cố không bực mình. “Lúc này tôi không thấy hào hứng với thứ gì hết, ngay cả những thứ bình thường tôi vốn rất mê, như công việc ở đây chẳng hạn.”

“Tôi rất tiếc về vụ chia tay.” Anh tỏ vẻ thông cảm.

“Ừ, tôi cũng tiếc.”

Tối thứ Bảy thì Cary đã khỏe hơn nhiều, dù tay và sườn vẫn còn băng nhưng anh đã tự đi lại được trong nhà mà không cần có y tá.

Mẹ tôi đưa tới cả một đội quân gồm sáu nhân viên thẩm mỹ viện mặc đồng phục trắng vô tình đồng bộ với nội thất của căn phòng khách. Cary sướng như được lên mây, dù đang bị thương nhưng anh vẫn không ngại ngừng gì hết. Khác với mấy lúc thường ngày, mẹ tôi có vẻ mệt mỏi. Tôi biết bà đang lo cho dương, mà có thể còn nghĩ tới bố nữa. Sau gần hai mươi lăm năm gặp lại đầu thể nào coi như không có gì được. Không biết mẹ cảm thấy thế nào, chứ tôi thì thấy rõ tình cảm của bố dành cho bà.

Riêng tôi thì trong lúc này không còn gì hơn là được ở cùng mẹ và Cary, là hai người thân và hiểu tôi đủ để không nhắc gì tới Gideon và cũng không phàn nàn khi thấy tôi như người mất hồn. Mẹ mang cho tôi một hộp sô-cô-la Knipschildt đúng loại tôi thích, và để yên cho tôi nhắm nháp mà không hề mắng mỗ gì. Ngay cả người kiêng khem rất mực như bà cũng tán thành chuyện phụ nữ phải được ăn sô-cô-la.

“Em định sẽ làm gì?” Cary nhìn tôi qua lớp mặt nạ dưỡng da. Anh đang được tỉa lại tóc theo đúng kiểu bông bênh gọi cảm thường ngày, móng tay móng chân cũng đang được cắt tỉa rất kỹ lưỡng.

Tôi vừa liếm sô-cô-la dính trên tay vừa suy nghĩ. Lần đi làm đẹp trước là ngay hôm tôi thú nhận mình đang có tình cảm với Gideon. Hôm đó hai đứa sẽ hẹn hò lần đầu tiên, và tôi biết chắc sẽ gần gũi anh nên chọn gói dịch vụ làm cho cơ thể mềm mại, thơm tho hơn vì muốn mình gọi tình trong mắt anh.

Nhưng giờ thì khác. Nói theo một cách nào đó thì xuôi cùng tôi cũng có cơ hội làm lại từ đầu. Dù cuộc điều tra về cái chết của Nathan khiến tất cả mọi người đều lo lắng, nhưng cái thực tế là hấn đã chết bỗng khiến tôi nhẹ nhõm vô cùng, điều mà trước đây tôi chưa hề nghĩ tới. Sâu trong tiềm thức tôi luôn có nỗi sợ hãi sẽ chạm phải hấn ở đâu đó. Giờ thì tôi hoàn toàn tự do.

Giờ thì tôi còn có thể bắt đầu cuộc sống của người New York theo một cách khác. Tôi không phải có trách nhiệm với ai, tôi có thể đi bất kỳ đâu, là bất kỳ ai tôi muốn. Tôi chưa hề được làm Eva Tramell có công việc trong mơ ở một công ty quảng cáo. Thời gian vừa rồi tôi chỉ là cô gái chân ướt chân ráo từ San Diego đến, chưa gì đã bị cuốn vào vòng xoáy của một người đàn ông bí ẩn đầy quyền lực. Chính Eva Tramell đó đang ở ngày thứ tám không có Gideon, như con thú lẩn ra một góc nằm cuộn tròn liếm láp cái vết thương mà còn lâu lắm mới lành. Biết đâu chừng vết thương đó sẽ không bao giờ khỏi nữa, bởi tôi không nghĩ mình sẽ còn có thể yêu ai giống như yêu Gideon. Dù tốt hay xấu, anh vẫn là người hiểu tôi nhất. Anh là một nửa của tôi, là hình ảnh phản chiếu của tôi trong gương.

“Eva nè?” Cary ngắt ngang mạch suy nghĩ đó.

“Em muốn làm mới hết.” Tôi nói đầy quyết tâm. “Cắt tóc ngắn nè, kiểu nào trẻ trung nghịch ngợm một chút, sơn móng tay móng chân màu đỏ tươi nữa. Em muốn thành một người mới.”

Cary nhướn mày. “Móng tay thì được, tóc thì phải coi lại. Em đừng vội quyết định trong lúc đang thất tình một gã đàn ông, sau này sẽ hối hận đó.”

Tôi hất hàm. “Em cứ làm đó, Cary Taylor à. Hoặc là anh ủng hộ em, hoặc là ngồi im mà coi thôi.”

“Eva ơi!” Mẹ tôi phản kích. “Mẹ biết phải mà gì với tóc con rồi. Chắc chắn sẽ đẹp lắm cho coi.”

Cary cười. “Thôi được rồi, cưng, để coi Eva mới như thế nào.”

Hóa ra “Eva mới” nhìn rất hiện đại, quyến rũ và có phần sắc sảo. Mái tóc dài thẳng trước đây của tôi giờ chỉ còn ngang vai, cắt thành nhiều lớp dài ngắn khác nhau, rồi nhuộm xen kẽ màu bạch kim, ôm lấy gương

mặt. Tôi thử trang điểm coi làm sao cho hợp với tóc mới, rồi chọn đánh mắt màu xám khói với môi hồng nhạt.

Cuối cùng tôi lại chọn sơn móng tay màu nâu chứ không phải đỏ. Tôi đang thấy thích màu nâu, vậy thôi. Không thể chối cãi là tâm lý tôi đang không bình thường.

“Anh rút lại câu hỏi này nha.” Cary huýt sao. “Rõ ràng em đóng bộ “thật tình” rất đẹp.”

“Thấy chưa!” mẹ tôi reo lên, cười toe toét. “Giờ nhìn con cực kỳ sành điệu rồi đó.”

“Vậy đó hả?” tôi lạ lẫm ngắm mình trong gương. Nhìn tôi hơi già dặn một chút, nhưng rất hiện đại và quyến rũ. Sau gần hai tuần nhìn vào đôi mắt vô hồn của mình mỗi khi soi gương, giờ đây hình ảnh mới làm tôi phấn chấn hẳn. Gương mặt hơi ốm đi một chút và cặp mắt buồn bã hóa ra lại rất hợp với phong cách táo bạo này.

Mẹ tôi nằng nặc là phải đi ra ngoài ăn vì tối nay ai cũng đẹp hết. Lúc mẹ gọi điện báo cho dương chuẩn bị, tôi như cảm nhận được niềm vui của ông trước sự háo hức rất trẻ con và nữ tính của bà. Mẹ để dương chọn nhà hàng, rồi lấy cho tôi một cái đầm màu đen trong tủ áo. Xong mẹ cầm một cái đầm khác của tôi lên ước thử.

“Mẹ thay cái đó luôn đi.” Tôi thấy hơi mắc cười nhưng khá thích thú khi mẹ hoàn toàn có thể mặc được quần áo của đứa con gái nhỏ hơn bà gần hai mươi tuổi.

Chuẩn bị xong, mẹ tôi qua giúp Cary.

Tôi đứng ngoài cửa nhìn vô, thấy mẹ đang băng băng đi lại xung quanh anh, miệng liếng thoảng theo kiểu độc thoại của bà. Cary đứng yên, môi nở nụ cười hạnh phúc, mắt thích thú nhìn theo mẹ.

Mẹ vuốt phẳng vai áo cho anh, tay khéo léo thắt cà vạt, xong lùi ra ngắm thành quả của mình. Một bên tay áo xắn lên để lộ chỗ băng bó, trên mặt vẫn còn mấy vết bầm, thế nhưng cái vẻ thanh lịch tuyệt vời mang thương hiệu Cary Taylor vẫn không hề bị giảm sút.

Mẹ tôi cười rạng rỡ. “Tuyệt vời, Cary à. Không còn từ nào khác.”

“Cảm ơn.”

Bà bước tới hôn lên má anh. “Bề ngoài đẹp gần bằng bên trong rồi đó.”

Cary chớp chớp mắt, bối rối nhìn tôi. Tôi tựa lên thành cửa nói. “Mẹ con em nhìn thấu ruột gan anh, Cary Taylor à. Cái vẻ bề ngoài hào nhoáng của anh không đánh lừa được đâu, bọn này biết anh có một trái tim đẹp hơn vậy nữa.”

“Đi nào!” mẹ tôi quàng tay hai đứa lôi ra khỏi phòng.

Ba mẹ con xuống tới sảnh thì thấy xe limousine của dương Stanton đã chờ sẵn. Ông bước xuống xe, vòng tay ôm mẹ, hôn lên má bà để khỏi làm lem song môi. Stanton có vẻ bề ngoài cuốn hút với mái tóc bạch kim và đôi mắt xanh da trời. Dù gương mặt đã có nếp nhăn, ông vẫn đẹp trai, đáng người cân đối khỏe mạnh.

Dương cũng hôn lên má tôi. “Eva! Hôm nay con đẹp mê hồn.”

Tôi cười, thắc mắc không biết như vậy có nghĩa là tôi sắp hút hồn ai đó hay nhìn giống như đang chờ bị ai đó hút hồn.

Stanton bắt tay Cary rồi vỗ nhẹ lên vai anh. “Thấy cậu đi lại được thì đỡ quá, chàng trai trẻ ạ. Cậu làm chúng tôi sợ hết hồn.”

“Cảm ơn bác, vì tất cả mọi thứ.”

Stanton phẩy tay. “Không bao giờ phải nói cảm ơn với tôi đâu.”

Mẹ hít sâu rồi thở mạnh ra. Mắt bà lấp lánh nhìn dương. Thấy bị tôi bắt gặp, bà quay lại nở một nụ cười chứa đựng sự bình yên, mãn nguyện.

Cả nhà ăn tối ở một câu lạc bộ sang trọng, có ban nhạc sống với hai nhạc sĩ, một nam một nữ, thay phiên nhau hát trong suốt bữa ăn sang trọng dưới ánh nến. Thức ăn được phục vụ trên mấy chiếc bàn cao trải

nhưng, đúng không khí cổ điển của Manhattan như vẫn thường thấy trong phim ảnh. Tôi hoàn toàn bị không khí đó mê hoặc.

Trước khi tới món tráng miệng, Cary rủ tôi ra khiêu vũ. Trước đây tôi và Cary có học khiêu vũ chung, do bị em ép, nhưng lần này vì anh đang bị thương nên hai anh em gần như chỉ xoay nhẹ tại chỗ, tận hưởng niềm hạnh phúc cuối ngày khi được có một bữa ăn ngon bên người thân.

“Em coi kìa.” Cary dõi mắt theo dương đang điệu nghệ diu mẹ trên sàn nhảy. “Richard yêu mẹ em ghê ha.”

“Ừ. Mẹ cũng hợp với dương ấy. Mẹ và dương ấy đều mang lại cho nhau thứ họ cần.”

Cary nhìn tôi. “Em nghĩ tới bố hả?”

“Chút chút.” Tôi đưa tay sờ nhẹ lên tóc anh, thầm nhớ những sợi tóc dài và đen của người khác. “Em chưa bao giờ nghĩ mình thuốc tuýt người lãng mạn hết. Đúng là em thích những mối tình thơ mộng, những cử chỉ âu yếm, hay cái cảm giác say sưa một ai đó. Nhưng em không tin vào mấy chuyện tình như trong cổ tích, hay là chuyện nhất định phải cưới người mình yêu nhất làm chồng.”

“Cùng à, em với anh thuộc dạng đã quá cạn kiệt mệt mỏi rồi. Mình cần chỉ làm tình với người hiểu rõ bản chất của mình và chịu chấp nhận mình thôi.”

Tôi cười như mếu. “vẫn có những lúc em tự lừa dối mình là em và Gideon có thể đến với nhau, chỉ cần yêu nhau thôi là đủ. Chắc tại vì em vẫn nghĩ em sẽ không yêu ai được như vậy, và em vẫn cố tin vào cái chuyện thần tiên là tình yêu thực sự sẽ mang lại hạnh phúc suốt đời.”

Cary hôn nhẹ lên trán tôi. “Anh rất tiếc, Eva à. Anh biết em đang buồn lắm. Ước gì anh có thể giúp em.”

“Không hiểu sao em chưa bao giờ nghĩ là em chỉ cần quen với người nào làm cho em vui là được rồi.”

“Tiếc là hai đứa mình không có cảm xúc đó với nhau. Em với anh là hợp nhất trên đời rồi.”

Tôi cười phá lên rồi áp má lên ngực anh.

Khi bản nhạc kết thúc, hai đứa đang trên đường quay lại bàn thì bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên hông tôi. Tôi quay lại, bắt gặp cặp mắt của Christopher Vidal Con, em cùng mẹ khác cha với Gideon.

“Tôi mời cô nhảy tiếp theo nhé?” anh chàng nhõm nụ cười ngây thơ thường thấy. Gương mặt không hề có dấu vết gì của con người hiểm độc mà tôi đã chứng kiến trong đoạn phim Cary quay lén được tại buổi tiệc ở vườn nhà Vidals hôm nọ.

Cary bước tới nhìn tôi dò hỏi.

Tôi định từ chối ngay, nhưng rồi đổi ý, nhìn quanh. “Anh ở đây một mình hả?”

“Chuyện đó thì có gì quan trọng?” Christopher kéo tôi lại. “Tôi muốn khiêu vũ với cô.” Rồi quay qua Cary. “Để tôi lo cho cô ấy.” Xong kéo tôi ra sàn nhảy.

Lần đầu tiên tôi và anh chàng này gặp nhau cũng trong hoàn cảnh tương tự, anh ta tới mời tôi khiêu vũ. Đó là buổi hẹn hò đầu tiên của tôi với Gideon, và đã có chuyện không ổn ngay từ lúc đó.

“Cô thật tuyệt vời, Eva à. Tôi thích kiểu tóc này.”

Tôi ráng gượng một nụ cười. “Cảm ơn.”

“Thoải mái đi nào, cô có vẻ căng thẳng vậy, tôi đâu có cắn đâu!”

“Xin lỗi, tôi chỉ không muốn làm ai đó đi cùng anh cảm thấy khó chịu thôi.”

“Chỉ có bố mẹ tôi với người quản lý của một ca sĩ đang muốn ký hợp đồng với hãng thôi.”

“À.” Lần này tôi mới cười thật. Tôi chỉ mong sao anh nói như vậy.

Tôi vừa nhảy vừa nhìn quanh phòng. Lúc bản nhạc kết thúc Elizabeth Vidal đứng lên bước ra khỏi bàn. Tôi mừng rỡ, lịch sự cáo từ Christopher nhưng anh ta phản đối.

“Tôi muốn vào toilet.” Tôi nói.

“Được thôi. Nhưng nhất định tôi sẽ mời cô một ly khi cô quay lại nhé.” Tôi đi theo sau bà mẹ, trong lòng phân vân không biết có nên quay lại nói thẳng vào mặt Christopher rằng hắn là một tên cặn bã khốn kiếp hay không. Không biết Magdalene có nói gì với hắn sau khi xem đoạn phim chưa. Mà nếu cô nàng vẫn chưa nói gì thì tôi cũng có thể hiểu tại sao.

Tôi đứng bên ngoài chờ Elizabeth Vidal. Khi bước ra nhìn thấy tôi, bà ta mỉm cười. Mẹ của Gideon rất đẹp, mái tóc đen thẳng dài và đôi mắt xanh giống Gideon và Ireland. Nhìn đôi mắt đó tim tôi thất lại. Tôi nhớ anh gần như phát điên. Cứ mỗi giờ trôi qua là mỗi lần tôi phải ngăn mình không liên lạc với anh.

“Chào Eva.” Bà hôn phớt lên má tôi. “Christopher có chỉ, mà bác nhìn không ra con. Con đổi kiểu tóc nhìn lạ ghê. Nhưng mà rất đẹp.”

“Cảm ơn. Tôi muốn nói chuyện riêng với bà.”

“Vậy hả?” bà ta nhíu mày. “Có chuyện gì sao? Liên quan tới Gideon hả?”

“Đi thôi.” Tôi ra dấu đi về phía cuối hành lang gần lối thoát hiểm.

Khi đã đi khuất khỏi khu vực toilet, tôi mới cất lời. “Bà có nhớ hồi Gideon còn nhỏ có lần anh ấy nói với bà là anh ấy bị làm dưng không?”

Mặt Elizabeth tái nhợt. “Nó kể với con hả?”

“Anh ấy không kể, nhưng tôi nhìn thấy qua những cơn ác mộng kinh khủng của anh ấy, thấy anh ấy đau đớn van xin được buông tha.” Tôi nói nhỏ nhưng rất hằn học. Tôi phải ráng trấn tĩnh để không động tay động chân khi nhìn vô cái gương mặt vừa có vẻ xấu hổ nhưng cũng rất hung hăng của bà ta. “Nghĩa vụ của bà là phải ứng bộ và bảo vệ anh ấy.”

Elizabeth hắt hàm. “Cô thì biết cái gì...”

“Chuyện xảy ra không phải lỗi của bà.” Tôi chồm tới, đắc thắng khi bà ta thụt lùi một bước. “Nhưng những gì xảy ra sau khi bà biết chuyện đều là tại bà hết.”

“Đồ khốn!” bà ta quát lại. “Cô không biết cô đang nói gì đâu. Sao cô dám ăn nói như vậy với tôi khi chưa biết đầu đuôi gì hết hả?”

“Ừ, tôi dám đó thì sao. Con trai bà đã bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng việc bà không tin anh ấy làm cái tổn hại đó tăng gấp triệu lần, biết chưa?”

“Cô tưởng tôi nỡ làm nỡ để con mình bị vậy hả?” hai mắt Elizabeth sáng rực, mặt đỏ gay vì tức giận. “Tôi đã đưa Gideon đi hai bác sĩ khác nhau để khám xem dấu vết bị tổn hại hay không. Tôi đã làm hết mọi thứ có thể.”

“Làm hết mọi thứ, ngoại trừ một chuyện người mẹ phải làm, đó là tin anh ấy.”

“Christopher cũng là con tôi mà. Nó thề thốt là không hề có chuyện gì hết. Vậy thì tôi phải tin ai, trong khi không có bằng chứng nào ủng hộ lời nói của Gideon hết?”

“Làm quái gì mà phải có bằng chứng? Lúc đó anh ấy chỉ là một đứa con nít thôi mà.” Tôi giận run người hay tay nắm chặt chỉ chực đâm vào mặt bà ta cho hả giận, không phải chỉ cho Gideon, mà cho cả hai đứa tôi. “Nhiệm vụ của bà là tin anh ấy vô điều kiện.”

“Hồi nhỏ Gideon có nhiều vấn đề lắm, nó phải điều trị liên tục sau cái chết của bố nó, và lúc nào cũng tìm mọi cách thu hút sự chú ý. Cô không biết đâu.”

“Nhưng tôi biết bây giờ anh ấy thế nào. Anh ấy là một người không lành lặn, bị tổn thương và nghĩ mình không có giá trị gì. Chính bà đã góp phần biến anh ấy thành như vậy.”

“Cô đi chết đi.” Elizabeth dùng dưng bỏ đi.

“Thì tôi đã chết rồi còn gì. Mà con trai bà cũng vậy thôi.” Tôi nói với theo.

Suốt ngày chủ nhật tôi lại trở về là Eva cũ.

Hôm nay Trey nghỉ làm để đưa Cary đi ăn rồi đi xem phim. Thấy hai người vui vẻ và đang cố gắng vì nhau tôi cũng vui lây. Có nhiều người gọi điện hỏi thăm nhwung Cary không rủ ai qua nhà hết, tôi nghĩ có thể anh ấy đang cân nhắc lại các mối quan hệ, vì hầu hết chắc chỉ là bạn bè ăn chơi thôi chứ cũng chẳng gắn bó gì.

Ở nhà một mình, tôi chỉ ăn uống vớ vẩn rồi ngủ suốt, cũng chẳng buồn thay đồ. Tôi trốn trong phòng ngồi nhìn cái khung hình lúc trước vẫn để trên bàn làm việc, rồi lại khóc. Tôi nhớ cái cảm giác có chiếc nhẫn của anh trên tay, nhớ giọng nói của anh. Tôi thèm được anh vuốt ve, âu yếm, thèm được anh chăm sóc một cách dịu dàng, che chở.

Tối sáng thứ Hai, tôi lại hóa thành Eva mới bước ra khỏi nhà. Mắt kẻ màu xám, môi tô hồng, mái tóc cắt sành điệu, tôi thấy mình có thể giả làm một người khác, một người không biết tới đau khổ, lạc lõng và thù hận.

Chiếc Bentley vẫn đậu dưới nhà, nhưng Angus không ra khỏi xe nữa vì biết thế nào tôi cũng không chịu lên. Tôi không hiểu tại sao Gideon vẫn cứ bắt Angus phí thời gian đi theo tôi suốt làm gì. Trừ khi anh ấy cảm thấy áy náy. Tôi ghét nhất là chuyện đó. Hai chữ đó làm ảnh hưởng tới quá nhiều người xung quanh tôi rồi. Phải chi mà mọi người cứ dẹp nó qua một bên mà sống tiếp, giống như tôi bây giờ đang cố gắng làm đây.

Buổi sáng trong công ty trôi qua nhanh vì ngoài những việc thường ngày tôi còn phải giúp Will, cậu nhân viên mới vào làm quen với công việc. Tôi mừng khi thấy anh chàng không ngại hỏi han liên tục, khiến tôi bận rộn mà không còn tâm trí ngồi đếm từng giây phút trôi qua kể từ lần cuối cùng gặp mặt Gideon.

“Nhìn em khỏe ra đó, Eva.” Mark nhận xét khi mới gặp tôi buổi sáng. “Em thấy ổn chưa?”

“Chưa hẳn. Nhưng chắc cũng sắp.”

Mark chồm tới chống tay lên bàn. “Hồi mới quen nhau được khoảng một năm rưỡi anh với Sveten cũng từng chia tay một lần rồi. Lúc đó tụi anh gặp một số khó khăn nên quyết định bỏ cuộc. Kinh khủng lắm.” Mặt anh nghiêm trọng. “Nhớ lại giai đoạn đó anh vẫn còn kinh hãi. Mỗi sáng thức dậy là cả một kỳ công, trong khi tên kia thì vẫn cứ phây phây. Dù sao thì... nếu em có cần giúp gì...”

“Cảm ơn anh. Cách anh giúp được em bây giờ là bắt em làm việc thật nhiều để không có thời gian suy nghĩ gì nữa.”

“Chuyện đó thì dễ.”

Tối giờ trưa, tôi và Will rủ Megumi đi ăn pizza ở gần đó. Megumi kể cho hai đứa nghe chuyện tình cảm đang tiến triển tốt của cô nàng với anh chàng được làm mối hôm nọ, còn Will thì vừa hoàn thành công đoạn trang trí căn hộ mới toanh của anh với bạn gái bằng một chuyến “phiêu lưu” vào thế giới IKEA. May mà tôi cũng có buổi làm đẹp hôm thứ Bảy để góp chuyện.

“Cuối tuần này tụi mình đi nghỉ ở Hamptons nè, ông bà anh ấy có nhà ở đó. Thích ha.” Megumi nói lúc cả bọn về tới Crossfire.

“Cực thích.” Tôi đi qua cửa an ninh. “Mình ganh tị với bồ đó, bồ được đi tránh nóng còn gì.”

“Chứ sao nữa.”

“Thích hơn ngồi ở nhà ráp bàn ghế nhiều!” Will bấm bấm rồi bước vô thang máy. “Mình chỉ mong làm cho xong thôi.”

Cửa thang đang đóng lại thì lại bật mở ra, rồi Gideon bước vô. Lập tức sự hiện diện của anh làm tôi choáng váng, giống như có một luồng điện mạnh chạy khắp người khiến tôi nổi da gà, dựng tóc gáy. Tôi sẽ lắc đầu khi bắt gặp ánh mắt của Megumi. Tôi biết quá rõ mình hoàn toàn không nên nhìn anh, vì biết đâu sẽ lại làm chuyện gì đó nông nổi ngu ngốc. Đã quá lâu không được ở bên anh khiến tôi thèm khát kinh khủng. Tôi đã từng được chạm vào anh, được nắm tay anh, vuốt tóc anh, tựa lên người anh. Giờ thì hết rồi. Nghĩ tới đó tim tôi đau buốt. Tôi phải cắn chặt môi để không bật ra tiếng rên ai oán.

Tôi hơi cúi mặt, nhưng có cảm giác anh đang nhìn mình. Tôi cố tập trung vào câu chuyện với Will và Megumi, tiếp tục bàn luận về đề nội thất, rồi bình phẩm chuyện bạn trai bạn gái dọn tới sống chung.

Càng lúc số người còn lại trong thang máy càng ít đi. Sự hiện diện của anh càng thêm rõ rệt, như một sức hút cứ kéo tôi về phía đó. Tôi biết anh không khi nào đi thang máy đông người như vậy, nên vẫn thầm hy vọng, hay đúng hơn là thầm cầu xin cho lý do của chuyện này là vì anh muốn gặp tôi, dù bằng một cách không hề riêng tư chút nào.

Khi thang dừng ở tầng hai mươi, tôi hít sâu một hơi rồi chuẩn bị bước ra, lòng thầm tiếc nuối khi phải xa cái con người duy nhất khiến tôi thấy cuộc đời này đáng sống.

Cửa thang mở.

“Khoan đã.”

Tôi nhắm mắt khi nghe giọng ra lệnh nhẹ nhàng đó. Tôi biết mình nên đi tiếp như không có gì, vì ở bên anh dù chỉ thêm một phút nữa cũng sẽ khiến tôi đau khổ thêm thôi. Nhưng làm sao tôi cưỡng lại được? Tôi chưa bao giờ có khả năng từ chối Gideon bất cứ chuyện gì.

Tôi né qua một bên để mọi người bước ra. Will nhú mào mày thắc mắc khi thấy tôi ở lại, nhưng Megumi đã kéo anh chàng đi. Cửa thang đóng lại.

Tôi thụt lùi vô một góc, tim đập thình thịch. Ở góc bên kia, Gideon có vẻ như đang chờ đợi, hay đúng hơn là đòi hỏi. Lúc thang lên tới tầng trên cùng, cơ thể tôi đã bắt đầu phản ứng lại ham muốn của anh. Tôi muốn anh kinh khủng qua từng hơi thở gấp gáp.

Anh vẫn chưa chạm vào mà tôi đã như vậy.

Thang vừa dừng lại, Gideon móc trong túi ra chìa khóa cắm vào ổ để giữ thang đứng yên. Rồi anh bước tới.

Hai đứa chỉ cách nhau vài phân. Tôi vẫn cúi gầm mặt, nhìn chằm chằm xuống mũi giày bóng loáng của anh. Nhưng tôi nghe rõ hơi thở anh cũng đang dồn dập giống như tôi, ngửi được cái mùi da thịt đàn ông nồng nàn của anh. Tim tôi đập loạn xạ trong lồng ngực.

“Quay lưng lại đi Eva.”

Giọng ỏi đầy uy quyền quen thuộc và yêu dấu đó làm tôi rùng mình. Tôi nhắm mắt, quay người lại, thở hổn hển khi anh lập tức áp sát người tôi vào vách, đan hai bàn tay vào tay tôi, kéo lên qua khỏi đầu.

“Em đẹp quá.” Anh thì thào, áp mặt lên tóc tôi. “Nhìn em anh không chịu nổi.”

“Gideon. Anh đang làm gì vậy hả.”

Tôi cảm nhận rõ cơn đói của anh. Cơ thể anh căng cứng, nóng hổi, bên dưới cộm lên đâm cả vào lưng tôi. Tôi không cưỡng lại được, cũng dán chặt vào đó thêm được có anh bên trong mình, thêm được anh lấp đầy. Không có anh tôi vô cùng trống trải.

Gideon thở mạnh, run rẩy. Mấy ngón tay anh không ngừng động đậy, như thể đang cố kiềm chế để không sờ soạng lên người tôi.

Tôi cảm giác được chiếc nhẫn trên tay anh nên quay lại nhìn, rồi chợt cơn giận bùng nổ.

“Vậy nghĩa là sao?” tôi nói nhỏ. “Anh muốn gì ở tôi? Anh muốn được lên đỉnh, muốn làm tình với tôi, bắn ra trong người tôi hả?”

Gideon thở rít lên khi bị mắng vô mặt. “Đừng mà.”

“Đừng nói huých toẹt ra hả? Được thôi.” Tôi nhắm nghiền mắt. “Cứ làm đi, nhưng đừng có đeo cái nhẫn đó vô để làm bộ chuyện này có ý nghĩa với anh dữ lắm.”

“Anh chưa bao giờ, và sẽ không bao giờ tháo nhẫn ra hết, Eva à.” Anh buông một tay, thọc vô túi áo lấy ra cái nhẫn mà anh đã tặng ra xỏ vô ngón tay cho tôi, xong đưa lên môi hôn. Rồi anh hôn lên trán tôi, một nụ hôn rất nhanh và mạnh.

“Đợi anh nhé.” Anh nói rất vội.

Xong anh đi mất. Thang máy lại bắt đầu xuống. Tôi siết bàn tay phải lại, bước ra khỏi góc tường, thở hổn hển.

Đợi. Nhưng đợi cái gì?

40. Chương 40: Chương 18

Khi bước ra khỏi thang máy ở tầng hai mươi, mắt tôi đã ráo hoảnh, lòng đầy quyết tâm. Megumi mở cửa cho tôi rồi đứng bật dậy. “Mọi chuyện ổn chứ hả?”

Tôi dừng lại quây tiếp tân. “Minh cũng cóc biết nữa. Thằng cha đó bị tâm thần rồi.

Cô nàng nhướn mày. “Có gì mới kể mình nghe nha.”

“Hay để mình viết thành sách vậy.” tôi vừa về chỗ ngồi vừa lẩm bẩm. Không hiểu sao ai cũng quan tâm tới chuyện tình cảm của tôi dữ vậy.

Cất ví tiền xong, tôi gọi điện cho Cary.

“Chào anh, nếu anh ở nhà có buồn...”

“Nếu hả?” Cary khịt mũi.

“Anh nhớ cái tập thông tin về Gideon mà anh tìm được trên mạng không? Anh làm cho em một cái giống vậy về bác sĩ Terrance Lucas được không?”

“Được thôi. Người này anh có quen không?”

“Không, là một tay bác sĩ nhi khoa.”

Im lặng một chút rồi Cary hỏi. “Em có bầu hả?”

“Trời ạ, không phải. Mà nếu có thì em phải tìm bác sĩ sản khoa chứ.”

“Phù, may quá. Đánh vần tên cho anh đi.”

Cúp máy xong tôi tìm số phòng khám của Lucas rồi gọi điện thoại đặt hẹn. Tôi nói với lễ tân. “Tôi chỉ kiểm tra nhanh thôi, không cần làm thủ tục đăng ký bệnh nhân mới đâu.”

Xong tôi gọi tới hãng Vidal Record, để lại lời nhắn kêu Christopher gọi lại cho tôi.

Lúc Mark đi ăn trưa về, tôi gõ cửa văn phòng anh. “Sáng mai em có một cuộc hẹn khoảng một tiếng, em xin phép đi làm lúc mười giờ rồi ở lại tới sáu giờ được không?”

“Mười giờ tới năm giờ thôi được rồi, Eva.” Mark nhìn tôi dò xét. “Em ổn không?”

“Càng ngày càng đỡ hơn rồi.”

“Tốt. Vậy anh cũng yên tâm.”

Quay lại làm việc, tôi vẫn không thể ngưng nghĩ tới Gideon. Tôi cứ liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay, trong đầu vang lên mấy lời anh nói lúc tặng nó cho tôi. “Chữ X là anh đang bảo bọc cho em.”

Đợi hả. Đợi anh quay lại với tôi sao? Sao phải vậy? Sao anh có thể bỏ rơi tôi như vậy, xong còn kêu tôi chờ anh nữa chứ? Nhất là bây giờ lại có cả Corinne dính líu ở đây nữa.

Tôi bỏ cả buổi chiều cố lục lại trong trí nhớ những gì đã xảy ra trong mấy tuần vừa rồi, xem có lời nói hay hành động nào của anh có thể chứa đựng câu trả lời cho tôi hay không. Lúc bước ra khỏi tòa nhà Crossfire, chiếc Bentley vẫn đang đậu bên đường. Angus mỉm cười khi tôi vẫy tay chào. Suy cho cùng thì mọi chuyện giữa tôi và Gideon đâu có liên quan gì tới ông.

Thời tiết oi bức kinh khủng, nên tôi vô tiệm Duane Reade ngay góc đường mua chai nước và một hộp sô cô la để ăn sau khi tập Krav Maga xong. Xong vừa bước ra thì thấy Angus đã đậu sát lề chờ. Khi quay lại

hướng Crossfire để đi bộ về, tôi bắt gặp Gideon và Corinne vừa bước ra. Tay anh đặt trên hông Corinne, đưa cô ta ra chiếc Mercedes màu đen. Cô nàng mỉm cười, còn nét mặt anh thì vẫn khó đoán như mọi khi.

Tôi bàng hoàng, đứng chết trân giữa dòng người qua lại. Một nỗi đau pha lẫn tức giận và cảm giác bị phản bội xâm chiếm lấy tôi, khiến bụng tôi quặn thắt.

Anh ngược lên bắt gặp ánh mắt tôi. Anh chàng tài xế trẻ từng tới đón tôi hôm bố sang bước ra mở cửa cho Corinne lên xe. Gideon đứng yên tại chỗ, không rời mắt khỏi tôi.

Chắc chắn anh nhìn thấy tôi gơ ngón tay giữa lên.

Bỗng tôi chợt nhớ ra một chuyện.

Tôi vội quay lưng đi, bước vô một góc, lục túi xách lấy điện thoại ra gọi ẹ. Bà vừa nhắc máy là tôi nói ngay. “Cái hôm mình đi ăn trưa với Megumi, lúc về tới Crossfire tự nhiên mẹ có vẻ hốt hoảng, là tại vì mẹ nhìn thấy hân có phải không? Mẹ thấy Nathan ngay trước tòa nhà phải không?”

“Ừ.” Mẹ thú nhận. “Cho nên Richard nghĩ tốt hơn hết là nên đưa tiền cho nó. Nó nói nếu có đủ tiền ra nước ngoài thì nó sẽ để con yên. Mà sao con hỏi vậy?”

“Tại bây giờ con mới nghĩ ra lý do tại sao mẹ lại bị như vậy.” Tôi quay trở lại hướng cũ bắt đầu đi về nhà. Chiếc Mercedes đã biến mất. Nhưng cơn giận của tôi càng lúc càng dâng cao. “Con phải đi đây. Con gọi mẹ sau nhé.”

“Mọi chuyện có ổn không?” bà lo lắng.

“Chưa, nhưng chắc cũng sắp.”

“Cần gì cứ nói mẹ nhé.”

“Tôi thở dài. “Con biết rồi. Con yêu mẹ.”

Tôi về nhà thấy Cary đang ngồi trên salon gác chân lên bàn, máy tính để trên đùi.

“Chào em.” Mặt anh vẫn không rời màn hình.

Tôi bỏ đồ xuống, hất tung hai chiếc giày ra. “Biết gì không?”

Anh ngược nhìn tôi qua làn tóc xõa trước trán. “Gì?”

“Em cứ tưởng Gideon bỏ em là vì Nathan. Mọi chuyện đang tốt đẹp tự nhiên thay đổi hân. Rồi sao đó mình bị cảnh sát điều tra. Giờ em hiểu mọi chuyện liên quan với nhau như thế nào rồi.”

“Nghe hợp lý.” Cary nhún mày.

“Nhưng Nathan tới Crossfire vào ngày thứ Hai trước khi anh bị tấn công. Hân tới đó là để gặp Gideon chứ không phải gặp em. Nathan không đời nào tới tìm em ở một nơi có đầy bảo vệ và người quen của em như vậy hết.”

Cary tựa người, chăm chú. “Ừ, vậy thì sao?”

“Nghĩa là sau khi gặp Nathan xong thì Gideon vẫn không sao?” tôi gơ hai tay lên trời. “Cả tuần đó anh ấy vẫn không sao, thậm chí còn rất vui khi tụi em đi nghỉ mát nữa. Tới ngày thứ Hai về lại đây anh ấy vẫn bình thường. Rồi tự nhiên tới tối hôm đó thì Gideon mới bắt đầu lên cơn và cư xử kỳ cục với em.”

“Ừ. Nói tiếp đi.”

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra hôm thứ Hai?”

Cary nhún mày. “Em hỏi anh hả?”

“Thánh thần ơi... Em hỏi cả thế giới đó, có ai trả lời được cái chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với bạn trai của em không hả?”

“Thì mình đã thống nhất là em phải hỏi anh ta mà.”

“Em có hai câu trả lời: Hãy tin anh và Đợi anh nhé. Anh ấy vẫn đeo nhẫn, và còn bắt em đeo lại nhẫn của em nữa nè. Anh thấy vậy có khó hiểu không? Mấy chiếc nhẫn này là lời hứa hẹn của tụi em, tượng trưng cho sự sở hữu, cho cam kết. Vậy tại sao anh ấy vẫn còn đeo, và vẫn bắt em đeo? Hay thật sự là anh ấy muốn em chờ anh ấy để bỏ Corinne?”

“Em nghĩ vậy thiệt hả?”

Tôi nhắm mắt, ngả ra thành ghế. “Không. Em chỉ nghĩ là không biết em đang quá ngây thơ hay đã bị hoang tưởng mất rồi đây.”

“Vậy tay bác sĩ Lucas có liên quan gì tới chuyện này không?”

“Không liên quan.” Tôi ngồi dậy. “Anh có tìm thấy gì không?”

“Hơi khó, cứng à, vì anh không biết phải bắt đầu từ đâu.”

“Em chỉ có linh cảm vậy thôi.” Tôi liếc qua màn hình máy tính. “Anh đang đọc gì vậy?”

“Anh đang đọc lại một cuộc phỏng vấn với Bertt trên radio ở Florida ngày hôm qua.”

“Vậy hả? Chi vậy?”

“Tại hồi nãy anh nghe bài Golden nên tự nhiên muốn kiểm thông tin trên mạng thử.”

Tôi định đọc thử nhưng không nhìn rõ. “Vậy bài phỏng vấn nói gì?”

“Khi được hỏi là nhân vật Eva có thật không thì anh chàng nói là có, còn nói là mới liên lạc lại với cô ấy và đang hy vọng là sẽ có thêm một cơ hội nữa.”

“Cái gì? Không thể nào!”

“Thật chứ sao không.” Cary cười toe toét. “Vậy là nếu tên Cross không sớm tỉnh ngộ thì em cũng có người chờ sẵn rồi nha.”

Tôi đứng dậy. “Sao cũng được. Em đói quá, anh muốn ăn gì không?”

“Em có cảm giác thèm ăn lại rồi sao? Vậy là tốt.”

“Ừ, em đang có lại nhiều thứ lắm, nhưng đi kèm với sự báo thù.”

Sáng hôm sau tôi đứng trên lề đường chờ Angus tới. Ông vừa dừng xe thì Paul, người gác cửa già, bước xuống mở cửa cho tôi.

“Chào Angus.”

“Chào cô Tramell.” Angus nhìn tôi qua kính chiếu hậu, mỉm cười.

Khi xe vừa lăn bánh, tôi chồm lên sát băng ghế trước. “Ông biết nhà Corinne Giroux ở đâu không?”

Ông nhìn tôi. “Biết.”

Tôi ngồi xuống trở lại. “Tôi muốn tới chỗ đó.”

Tôi biết chắc chắn không phải ngẫu nhiên khi căn hộ của Corinne ở ngay đầu đường nhà Gideon.

Báo với lễ tân xong, tôi ngồi đợi gần hai chục phút mới được cho lên căn hộ trên tầng mười. Sau khi nhấn chuông, Corinne ra mở cửa, mặt hơi đỏ, dây tóc còn để xõa. Cô nàng mặc cái áo choàng ở nhà màu đen dài tới chân, đẹp lộng lẫy với mái tóc đen óng mượt và đôi mắt canh thắm, cử chỉ luôn yêu kiều duyên dáng. Tôi rất mừng là mình đang mặc cái đầm màu xám yêu thích. Đứng trước Corinne tôi cứ thấy mình quê mùa làm sao.

“Chào Eva.” Cô nàng thở hỗn hển. “Thật là ngạc nhiên.”

“Xin lỗi vì đã không mời mà tới. Tôi chỉ muốn hỏi nhanh cô một chuyện.”

“Ồ vậy sao?” Corinne chỉ mở hé cửa, đứng tựa người vô tường.

“Tôi vô nhà được không?” tôi hỏi dứt khoát.

“Ừm...” cô ả quay liếc nhìn sau lưng. “Có lẽ là không nên.”

“Tôi không quan tâm có ai khác cho nhà đâu. Mà cũng nhanh thôi, chừng một phút là cùng.”

“Eva nè...” cô nàng liếm môi tỏ vẻ khó xử. “Tôi không biết nên nói sao...”

Tay tôi bắt đầu run, bụng thót lại khi tưởng tượng cảnh Gideon xuất hiện trần truồng sau lưng Corinne, kiểu như mới ngủ dậy, đang làm tình thì bị con bé bạn gái ngủ ngốc đến quấy rối. Tôi biết anh rất tích làm tình lúc sáng sớm.

Nhưng tôi cũng hiểu anh trong tất cả mọi chuyện khác. Hiểu đủ rõ để cất lời đáp. “Đẹp cáo màn kịch đó đi, Corinne.”

Cô nàng trở to mắt.

Tôi cười chế giễu. “Người Gideon yêu là tôi. Anh ấy chẳng thèm đụng tới cô đâu.”

Corinne trấn tĩnh lại rất nhanh. “Mà anh ấy cũng có đụng tới cô đâu. Bây giờ hể rảnh là anh ấy toàn đi với tôi.”

Được thôi, vì cô ả muốn nên tôi cứ đứng ngoài cửa mà nói mấy chuyện này. “Không phải lúc nào tôi cũng biết lý do anh ấy làm một số chuyện, nhưng tôi hiểu con người anh ấy. Tôi biết anh ấy đã nói thẳng thắn với cô vì không muốn cho cô hy vọng. Anh ấy biết đã từng làm cô tổn thương, nên không muốn có lỗi với cô lần nữa.”

“Buồn cười quá. Gideon có biết cô đang ở đây không?”

“Không, nhưng thế nào mà cô chả đi méc với anh ấy. Tôi chỉ muốn hỏi cái hôm mà cô bước ra từ tòa nhà Crossfire vào buổi trưa, bộ dạng như vừa bị hãm hiếp đó, giống như bây giờ nè, thì cô tới Crossfire để làm gì?”

Cô nàng cười hiểm độc. “Vậy chứ cô nghĩ tôi tới đó làm gì?”

“Chắc chắn không liên quan tới Gideon.” Tôi nói rất dứt khoát, dù trong bụng thầm cầu mong là mình không sai. “Lúc đứng trong sảnh là cô đã thấy tôi chứ gì? Hôm trước ở Waldorf, Gideon có nói là tôi rất ghen, nên cô cố tình làm ra vẻ đau buồn cho tôi thấy, hay đúng lúc cô cũng vừa ăn nằm với người khác xong?”

Tôi lập tức nhìn thấy câu trả lời lóe lên trong tích tắc rồi biến mất rất nhanh trên mặt Corinne.

“Tất cả đều là suy diễn ngu ngốc của cô mà thôi.”

Tôi gật đầu, thấy nhẹ nhõm và khoan khoái hẳn. “Cô nghe nè. Cô sẽ không bao giờ có được anh ấy đâu. Tôi hiểu cảm giác đó đau khổ đến mức nào, vì tôi cũng vừa trải qua hai tuần như vậy. Tôi thực sự cảm thấy rất tiếc cho cô.”

“Cô đi mà tự thương hại mình đi, đồ khốn. Tôi mới là người ở cạnh anh ấy trong lúc này.”

“Vậy thì đây chính là cơ hội của cô đó. Nếu biết nhìn thì cô đã hiểu anh ấy đang rất buồn. Cô nên làm một người bạn thì hơn.” Tôi quay bước ra thang máy, nói với lại. “Chúc một ngày tốt lành.”

Corinne đóng sầm cửa.

Tôi kêu Angus chở tới phòng khám của Lucas. Ông hơi ngáp ngừng. “Gideon sẽ giận lắm đó, Eva à.”

Tôi gật đầu. “Cứ để tôi xử lý chuyện đó.”

Bác sĩ Lucas đặt phòng khám ở một tòa nhà nhìn rất khiêm tốn. Nhưng bên trong chỗ của ông lại rất ấm cúng. Phòng chờ ốp gỗ màu đen, trên tường treo rất nhiều hình con nít đủ mọi lứa tuổi. Sách báo dành cho phụ huynh được xếp gọn gàng trên kệ và bàn nước, còn khu vực vui chơi cũng rất ngăn nắp và luôn có người túc trực.

Tôi vừa đăng ký xong, chưa kịp ngồi xuống đã nghe gọi tên mình, rồi được y tá đưa thẳng vào phòng bác sĩ luôn. Vừa thấy tôi Lucas đứng dậy bước ra khỏi bàn.

“Eva!” anh ta chìa tay ra. “Em cần gì phải đặt hẹn.”

Tôi cố mỉm cười. “Thì tôi đâu có cách nào khác để gặp được anh.”

“Ngồi đi đã.”

Tôi ngồi xuống ghế, còn Lucas vẫn đứng, dựa lên cạnh bàn, hai tay bấu mép bàn. Không hiểu sao anh ta lại thấy cần phải dùng cái tư thế bề trên đó với tôi.

“Anh giúp được gì cho em đây?” Lucas luôn có phong thái tự tin, điềm tĩnh và nụ cười tươi rói. Với ngoại hình và thái độ ân cần như vậy, chắc hẳn các bà mẹ đều tin tưởng vào tay nghề của anh ta.

“Gideon Cross từng là bệnh nhân của anh phải không?”

Nụ cười tắt ngay lập tức. Lucas đứng thẳng dậy. “Anh không được phép tiết lộ thông tin về bệnh nhân của mình.”

“Lúc anh nói câu đó hôm ở bệnh viện, tôi chưa hiểu ra vấn đề. Giờ thì tôi đã hiểu.” Tôi nhip nhip tay vào thành ghế. “Anh đã nói xạo với mẹ của Gideon. Tại sao vậy?”

Lucas quay vô phía sau bàn giấy. “Anh ta nói vậy hả?”

“Không, tự tôi suy luận ra thôi. Mà lý do gì lại khiến anh nói dối về kết quả chẩn đoán hả?”

“Không có chuyện đó. Cô ra khỏi đây đi.”

“Coi nào, tôi tưởng anh phải khá hơn chứ.” Tôi dựa người ra ghế, bắt chéo chân. “Đâu mất rồi cái giọng điệu chắc nịch là Gideon là một con quỷ máy lạnh chuyên đi hút máu phụ nữ hả?”

“Tôi đã có ý tốt cảnh báo cho cô.” Ánh mắt Lucas đanh lại, môi nhếch lên khinh bỉ, hết đẹp trai như lúc đầu. “Nếu cô vẫn muốn bỏ phí cuộc đời mình thì tôi đành chịu vậy.”

“Tôi sẽ có cách tìm hiểu mọi chuyện. Tôi đến đây chỉ để nhìn thẳng vào mặt anh thôi, để biết là mình đoán đúng.”

“Không hề. Cross chưa bao giờ là bệnh nhân của tôi cả.”

“Theo logic thì mẹ anh ấy đã tham khảo ý kiến của anh. Trong khi nung nấu về nỗi căm thù về chuyện đã xảy ra với vợ mình thì anh cũng nên suy nghĩ về chuyện anh đã làm với một đứa con nít cần giúp đỡ.” Giọng tôi lạc đi vì tức giận. Cứ mỗi lần nghĩ tới những chuyện đã xảy ra với Gideon là tôi lại muốn làm cho những người gây ra chuyện đó bị thương thật nặng.

Tôi đứng dậy. “Chuyện xảy ra giữa anh ấy và vợ anh là chuyện tình nguyện của hai người trưởng thành. Còn chuyện xảy ra khi anh ấy còn nhỏ là tội ác, mà anh lại góp phần che giấu thì thật là nhục nhã.”

“Ra khỏi đây ngay.”

“Rất sẵn lòng.” Tôi mở tung cửa ra vì suýt nữa đâm sầm phải Gideon nãy giờ đag đứng dựa tường ngay bên ngoài. Anh chụp lấy tay tôi, mắt nhìn Lucas đầy căm ghét và giận dữ.

“Liệu mà đừng có đụng tới cô ấy.” Anh gầm gừ.

Lucas nở nụ cười nham hiểm. “Cô ta tự tìm tới tôi đó thôi.”

Gideon cũng mỉm cười làm tôi rung mình. “Trong trường hợp đó tôi nghĩ anh nên chạy tránh ra chỗ khác thì hơn.”

“Trùng hợp thật, tôi cũng khuyên Eva nên làm y như vậy khi gặp anh.”

Tôi giơ ngón tay giữa lên cho Lucas.

Gideon khịt mũi, kéo tôi ra hành lang. “Sao em thích xài ngón tay đó quá vậy?”

“Thì có sao đâu? Bình thường mà.”

“Hai người không được gây rối ở đây.” Cô lễ tân quát lên khi chúng tôi đi ra.

Gideon liếc nhìn cô ta. “Không cần gọi bảo vệ nữa đâu, chúng tôi đi đây.”

Hai người bước ra ngoài. “Angus lại mách lẻo anh nữa hả?” tôi tìm cách vùng thoát khỏi anh.

“Thôi, em đừng có cáu kỉnh nữa. Xe hơi chiếc nào chả có thiết bị định vị.”

“Anh điên rồi anh biết không?”

Gideon đập lên nút gọi thang máy rồi trừng mắt nhìn tôi. “Anh điên hả? Còn em thì sao? Em chạy lằng quằng đi gặp hết người này tới người khác, nào là mẹ anh, rồi Corinne, rồi bây giờ tới Lucas nữa. Em tính làm gì hả Eva?”

“Liên quan gì tới anh?” tôi hất hàm. “Minh chia tay rồi, anh quên hả?”

Anh nghiêng rằng. Dù nhìn rất bảnh bao lịch lãm trong bộ -ple, nhưng cả người Gideon đang bùng bùng lên một cách hoang dã. Sự tương phản giữa ái nhìn thấy trước mắt với thứ cảm nhận được từ anh lại kích thích nỗi khao khát của tôi. Tôi thêm cái cảm giác có được người đàn ông ngon lành, hung tợn bên trong bộ -ple đó. Thang máy tới, Gideon bước vô theo sau lưng làm tôi rạo rức. Lúc anh cầm chìa khóa vô bằng điều khiển thang máy tôi không kiềm được tiếng thở.

“Ở New York này có cái gì không phải của anh không?”

Anh lao vào tôi ngay lập tức, miệng phủ lên tôi một nụ hôn mãnh liệt. Như sợ bỏ phí thời gian, Gideon vội vã ấn lưỡi vào giữa môi tôi, rồi len sâu vào tận bên trong một cách thô bạo.

Tôi rên lên, bầu lấy hông anh, rướn người lên để hôn anh sâu hơn.

Gideon cắn môi tôi đau nhói. “Em tưởng em nói vậy là chia tay đó hả? Không có chuyện đó đâu Eva!”

Tôi bị cái thân hình đàn ông cao lớn rạo rức ép sát vô tường.

“Em nhớ anh quá.” Tôi thì thầm, đưa tay kéo anh sát vô người mình.

Gideon rên rỉ. “Cứng à.”

Nụ hôn nồng nàn, thêm khát trong tuyệt vọng của anh làm tay chân tôi run rẩy.

“Em đang làm gì đó hả? Sao em cứ chạy lung tung đào bới mọi chuyện lên vậy.” Anh thở dồn dập.

Tôi cũng trả lời trong hơi thở. “Tại em đang rảnh mà. Vừa đá gã bạn trai cà chớn xong rồi.”

Anh gầm lên, bị kích thích ghê gớm, tay anh nắm tóc tôi giữ mạnh đến mức phát đau.

“Lần này anh không thể hôn hít hay đưa em lên giường để dỗ em được nữa đâu Gideon.” Sau hai tuần không được chạm vào anh, tôi gần như không thể từ chối anh lúc này. Tôi cần anh hơn bất cứ thứ gì.

Gideon áp trán lên mặt tôi. “Em phải tin anh mới được.”

Tôi đặt một tay lên ngực đẩy anh ra. Anh không chống cự. Mắt nhìn tôi chăm chú.

“Anh không kể với em thì làm sao em tin anh được.” Tôi với tay rút chìa khóa ra đưa trả lại. Thang máy bắt đầu đi xuống. “Anh cố ý làm em tổn thương một cách kinh khủng nhất, làm em đau đớn không còn gì bằng, thậm chí không biết đến bao giờ cơn đau đó mới chấm dứt. Em không biết là anh đang làm cái gì, nhưng cái trò đa nhân cách này không thuyết phục được em đâu.”

Gideon đút tay vô túi, cái cử chỉ nhẹ nhàng thể hiện sự tự chủ đó cho thấy anh đang rất nguy hiểm. “Em đúng là hoàn toàn không biết nghe lời.”

“Ừ, lúc chưa cỡi đồ thì em vậy đó. Tập cho quen đi.” Cửa mở, tôi bước ra ngoài. Gideon đặt tay lên hông làm tôi khẽ rùng mình. Cú va chạm tưởng chừng vô hại đó, qua lớp quần áo, vẫn khiến tôi bị kích thích ngay từ lần đầu tiên. “Anh mà còn để tay lên lưng Corinne kiểu đó lần nữa là em bẻ gãy tay anh đó.”

“Em thừa biết là anh đâu có thêm muốn gì ai. Anh chỉ muốn mình em thôi.”

Cả Angus lẫn chiếc Mercedes đều đang đậu bên ngoài. Trời đã tối sầm lại, xám xịt ử ử không khác gì người đàn ông đi bên cạnh tôi. Không khí mùa hè trĩu hơi nước báo hiệu một cơn mưa lớn.

Tôi đứng lại dưới mái hiên, quay nhìn Gideon. “Anh kêu họ đi chung xe đi, mình cần nói chuyện riêng.”

“Anh cũng định vậy.”

Angus khẽ nhắc mũ chào rồi bước lên xe. Anh chàng tài xế chiếc Mercedes đưa chìa khóa cho Gideon.

“Chào cô Tramell.”

“Eva, đây là Raul.”

“Ừ, mình gặp một lần rồi. Anh có chuyển lời nhắn của tôi lần trước chưa.”

Gideon vuốt nhẹ lưng tôi. “Chuyển rồi.”

Tôi cười. “Cảm ơn.”

Raul lên xe ngồi ghế trước cạnh Angus, còn Gideon đưa tôi qua xe kia. Nhìn anh ngồi xuống sau tay lái, bắt đầu chỉnh ghế, tôi tự nhiên hồi hộp, rạo rực không yên. Gideon nổ máy rồi điều khiển chiếc xe to lớn một cách tự tin, điều luyện hòa vào dòng xe cộ đông cứng trên đường phố New York.

“Nhìn anh lái xe là em lại muốn làm tình với anh.” Tôi nói, để ý thấy tay anh xiết lại trên vô lăng.

“Trời ạ.” Gideon liếc tôi. “Đúng là em bị kích thích bởi các phương tiện di chuyển.”

“Em bị kích thích bởi người tiên Gideon.” Tôi hạ giọng. “Cả chục ngày rồi còn gì.”

“Từng giây từng phút trôi qua anh cũng giống như bị tra tấn vậy, Eva. Anh không ngủ được, không tập trung làm gì được, lúc nào cũng dễ nổi nóng. Không có em cuộc sống của anh như dưới địa ngục vậy.”

Tôi không bao giờ muốn thấy anh đau khổ. Nhưng khi nghe anh phải khổ sở như vậy vì nhớ tôi thì tôi cũng cảm thấy mát lòng mát dạ phần nào.

Tôi quay qua nhìn anh. “Tại sao anh lại làm vậy?”

“Anh có một cơ hội không thể bỏ qua được.” Gideon nghiêng chặt răng. “Nên phải trả giá một chút. Mình sẽ không phải xa nhau hoài đâu. Anh cần em kiên nhẫn.”

Tôi lắc đầu. “Em không thể kiên nhẫn thêm nữa rồi.”

“Em không bỏ anh được đâu, anh sẽ không để em làm như vậy.”

“Em đã làm rồi đó, anh chưa thấy sao? Em đang sống cuộc sống không có anh.”

“Anh vẫn đang có mặt trong cuộc sống của em bằng mọi cách có thể.”

“Bằng cách cho Angus đi theo em hả? Như vậy mà gọi là một mối quan hệ hả?” tôi tựa mặt lên thành ghế. “Em không muốn yêu đương kiểu đó.”

“Eva à.” Gideon thở mạnh. “Anh nghĩ im lặng là cách tốt nhất trong lúc này. Dù có giải thích hay không thì em cũng sẽ ghét anh, nhưng nếu anh nói ra sẽ có thêm nhiều rủi ro khác nữa. Em cứ khẳng khẳng là phải biết hết mọi chuyện, nhưng anh mà nói là em sẽ hối hận cho coi. Tin anh đi, con người anh có những thứ em không muốn biết đâu.”

“Ít ra anh cũng phải cho em có được chút gì chứ.” Tôi đặt tay lên đùi anh, cảm nhận cơ bắp anh thắt lại. “Hiện giờ em giống như mất hết tất cả vậy.”

Gideon đặt tay lên tay tôi. “Em có lòng tin với anh. Dù em có nhìn thấy những thứ trái ngược, thì em vẫn hiểu anh và tin anh. Chuyện đó vô cùng có ý nghĩa đối với hai đứa mình, Eva à.”

“Không còn hai đứa mình nữa đâu.”

“Em đừng có nói vậy nữa.”

“Anh muốn em tin anh một cách mù quáng, thì em đã làm rồi đó. Em chỉ có thể làm tới vậy thôi. Trước đây anh không chia sẻ gì với em hết, nhưng em vẫn chấp nhận được vì ít ra em còn có thân xác anh. Bây giờ thì...”

“Lúc nào em cũng có anh hết.” anh phản đối.

“Nhưng không phải theo cách mà em cần.” Tôi nhún vai. “Em đã từng có anh, và em luôn khao khát anh bởi vì cơ thể anh là thứ duy nhất mà em chiếm được. Bây giờ thì hết luôn rồi, em chỉ còn lại những lời hứa của anh thôi. Như vậy không đủ. Không có anh bên cạnh, em chỉ còn trong tay hàng tá những bí mật mà thôi.”

Gideon vẫn nhìn thẳng phía trước, mặt lạnh như tiền. Tôi kéo tay về, quay người nhìn ra cửa sổ.

“Nếu phải mất em anh sẽ không còn gì cả, Eva.” Anh hơi lạc giọng. “Tất cả những gì anh đang làm để không phải mất em.”

“Em muốn nhiều hơn như vậy.” Tôi áp trán lên kính xe. “Nếu em không có được thân xác anh, ít ra em cũng cần phải hiểu được anh. Anh không bao giờ cho em thứ đó hết.”

Chiếc xe vẫn đều đều lăn bánh qua đường phố đông đúc buổi sáng. Cả hai đứa đều im lặng. Từng giọt mưa bắt đầu rơi lên kính.

Gideon cất giọng nói nhỏ. “Anh bị sốc trước những thay đổi xảy ra sau khi bố anh chết. Anh nhớ khi bố còn sống ai cũng yêu mến ông, vì ông giúp mọi người kiếm tiền mà. Thế rồi bỗng dưng cả thế giới quay ngoắt lại căm ghét ông. Mẹ anh muốn trước đó luôn vui vẻ thì đâm ra khóc lóc liên tục. Anh còn nhớ trước khi bố mẹ anh cãi nhau liên miên, trong nhà lúc nào cũng có tiếng la hét chửi bới.”

Tôi nhìn chăm chú gương mặt lạnh như tiền của anh, không dám lên tiếng vì sợ làm lỡ mất từng lời anh thốt ra.

“Mẹ anh lấy chồng khác ngay lập tức, rồi dọn nhà ra ngoại ô, xong bà có thai. Bất cứ khi nào anh cũng có thể đụng phải những người đã từng bị bố anh lừa, và lúc nào anh cũng bị bắt nạt vì lý do đó, không phải chỉ bởi lũ trẻ con mà còn cha mẹ chúng, cả thầy cô giáo nữa. Vụ đó quá nổi tiếng mà. Cho tới ngày hôm nay chuyện của bố vẫn còn bị đem ra bàn tán. Anh đâm ra căm ghét tất cả mọi người, lúc nào cũng cau kỉnh, thích đập phá đồ đạc.”

Xe dừng lại đèn đỏ. Gideon thở nặng nhọc. “Sau khi Christopher ra đời, tình trạng của anh càng trầm trọng hơn. Lúc nó được năm tuổi, nó bắt đầu bắt chước anh, có khi ngồi ăn tối nó ném cả cái đĩa xuống đất. Lúc đó mẹ đang mang thai Ireland, thế là mẹ và Vidal quyết định đưa anh đi điều trị.”

Nước mắt chảy dài trên má tôi khi hình dung ra Gideon lúc đó, tổn thương, sợ sệt, và thấy mình bị gạt ra khỏi cuộc sống mới của mẹ.

“Thế là có bác sĩ tâm lý tới nhà, dắt theo một thực tập sinh mà bà ta đang hướng dẫn. Lúc đầu mọi chuyện khá suôn sẻ, cả hai người bọn họ đều sáng sủa, kiên nhẫn, tử tế nhưng dần dần bà bác sĩ dành nhiều thời gian để tư vấn ẹ anh hơn, vì lúc đó mẹ đang mang thai nên hay bị căng thẳng vì anh và Christopher. Thế là anh bị bỏ lại một mình với gã thực tập sinh càng lúc càng thường xuyên.”

Gideon đậu xe lại, hai tay bấu chặt vô lăng, cổ họng không ngừng run lên. Mưa nhẹ hạt dần, chỉ còn hai đứa ngồi đó trong im lặng với sự thật cay đắng.

“Anh không cần phải nói nữa đâu.” Tôi tháo dây an toàn, chồm qua ôm lấy mặt anh bằng mấy ngón tay ướt đẫm nước mắt.

Gideon hít mạnh, cánh mũi phập phồng. “Lần nào hắn cũng làm tới khi anh ra mới chịu thôi. Lần nào cũng vậy, để hắn có thể nói là anh thích chuyện đó.”

Tôi leo hắn qua ngòai vào lòng anh, ôm chầm lấy anh, để yên cho anh siết thật mạnh. Hai đứa cứ thế ngồi tống xe ngay giữa đường xá đang đông đúc kinh khủng, một bên là dòng xe bắt tạt nổi đuôi nhau, bên kia là dòng người đi bộ đang chen lấn. Tôi không quan tâm. Chỉ biết Gideon đang run lên bần bật như khóc, nhưng tuyệt nhiên không phát ra một tiếng nào, cũng không hề có một giọt nước mắt.

Trời cũng đang khóc cho anh, thả từng giọt nước mắt giận dữ xuống mặt đất.

Tôi áp gương mặt ướt đẫm lên mặt anh. “Không sau đâu, cưng à, em hiểu mà. Em biết cái sự hả hê kinh tởm đó của bọn chúng, và cảm giác tội lỗi, bối rối, xấu hổ của anh. Đó không phải lỗi của anh, anh không

hề muốn, không hề thích chuyện đó.”

Anh thì thầm. “Lúc đầu anh đã để cho hấn sờ mó anh. Hấn nói anh bị như vậy là do học-môn của độ tuổi đó, anh cần phải thủ dâm, giải tỏa để bớt nổi loạn và bình tĩnh hơn. Hấn sờ soạn anh, nói là anh không biết làm, để hấn chỉ cho...”

“Không, Gideon!” tôi nhìn vào mắt anh, hình dung được mọi chuyện xảy ra từ lúc đó trở, và tên kia đã mồm miệng thế nào khiến mọi người kết luận Gideon đã tự biến mình thành nạn nhân. “Lúc đó anh chỉ là đứa con nít trong tay một gã người lớn biết quá rõ hấn cần phải làm gì. Hấn chỉ tìm cách đổ hết cho anh để thoát tội thôi, nhưng sự thật không phải như vậy mà.”

Đôi mắt anh mở to như hai hố đen tối sẫm trên gương mặt tái bệch. Tôi hôn lên môi anh, ném được vị mặn nước mắt của chính mình. “Em yêu anh. Em tin anh. Anh không có lỗi gì hết.”

Gideon giữ lấy tóc tôi, rồi hôn tôi điên dại. “Đừng bỏ anh nha.”

“Bỏ anh hả? Em sẽ lấy anh làm chồng!”

Anh thở mạnh rồi kéo tôi vào lòng, vuốt ve khắp người tôi một cách hạnh phúc.

Có tiền gõ mạnh lên kính làm tôi giật mình. Một nhân viên cảnh sát mặc áo mưa thò đầu nhìn qua kính chắn gió, tấm kính duy nhất không dán màu, cầu kính. “Hai người có ba mươi giây để lái xe đi nếu không muốn bị phạt tội khiếm nhã nơi công cộng.”

Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, ngượng nghịu, lồm cồm bò xuống ghế ngồi. Gideon chờ tôi thắt dây an toàn xong, giờ tay chào viên cảnh sát rồi cho xe chạy.

Anh cầm tay tôi đưa lên môi. “Anh yêu em.”

Tôi sưng người, tim đập thình thịch.

Rồi anh đan tay vào tay tôi, đặt lên đùi. Trước mặt, cây gạt nước di chuyển liên tục như chạy đua với nhịp tim tôi.

Tôi nuốt nước bọt, nói nhỏ. “Anh nói lại lần nữa coi.”

Xe chuẩn bị dừng đèn đỏ, anh quay qua nhìn thẳng vào tôi. Gideon nhìn vô cùng mệt mỏi, không còn chút năng lượng nào. Nhưng đôi mắt thì tươi sáng ảm áp, nụ cười đáng yêu và tràn trề hy vọng. “Anh yêu em. Anh vẫn nghĩ câu đó không diễn tả được tình cảm của anh, nhưng anh biết em thích nghe như vậy.”

“Em cần nghe câu đó.” Tôi nói khẽ.

“Chỉ cần em hiểu sự khác biệt là được.” Đèn bật xanh, xe lại chạy tiếp. “Người ta có thể sống thiếu tình yêu được, khi mất rồi có thể cố gắng tìm lại cái khác. Nhưng anh đối với em thì không phải vậy. Anh sẽ không sống được nếu không có em, Eva.”

Tôi nghẹt thở khi bắt gặp ánh mắt anh liếc nhìn tôi.

“Cưng à, anh bị nghiện em, bị em ám ảnh mất rồi. Em là tất cả những gì anh cần, anh ao ước. Em là tất cả mọi thứ, ngay cả từng hơi thở của anh đều là vì em.”

Tôi đặt tay còn lại lên trên cùng. “Cuộc sống vẫn còn rất nhiều thứ phía trước, anh chưa nhìn thấy thôi.”

“Anh không cần bất cứ thứ gì khác hết. Mỗi ngày anh mở mắt dậy, tiếp tục sống là vì cuộc sống này có em.” Xe ngoặt vào một khúc cua rồi đậu ngay phía sau chiếc Bentley trước tòa nhà Crossfire. Gideon tắt máy, tháo dây an toàn rồi hít sâu một hơi. “Vì có em nên cuộc sống này mới có ý nghĩa đối với anh. Giờ anh mới tìm thấy chỗ của mình trên đời này, là ở bên cạnh em.”

Bỗng tôi hiểu ra lý do tại sao anh làm việc một cách điên cuồng và thành công khi còn quá trẻ. Bởi anh luôn khao khát tìm được chỗ đứng của mình, để không bị “gạt ra rìa” thêm lần nữa.

Anh vuốt má làm tim tôi nói lên vì bấy lâu nay vẫn đang mong nhớ cái cảm giác đó.

“Khi nào anh mới quay lại với em?” tôi hỏi nhỏ.

“Ngay khi anh có thể.” Gideon chồm tới hôn lên môi tôi. “Chờ anh nhé”.

41. Chương 41: Chương 19

Lúc vô tới bàn làm việc có một lời nhắn của Christopher trên điện thoại. Tôi phân vân không biết có nên tiếp tục tìm hiểu sự thật hay không, bởi Christopher là loại người mà tôi hoàn toàn không muốn dính líu nhiều.

Nhưng tôi bị ám ảnh bởi gương mặt, ánh mắt của Gideon khi anh kể lại chuyện kia, cả giọng nói khản đặc chưa đầy nhục cảm và căm giận.

Tôi đau xót như chính mình là nạn nhân.

Cuối cùng, không còn lựa chọn nào khác, tôi gọi lại cho Christopher rủ anh ta đi ăn trưa.

“Ăn trưa với người đẹp hả?” giọng anh chàng nghe rõ là đang cười. “Dĩ nhiên là được rồi.”

“Tuần này ngày nào anh rảnh cũng được.”

“Hôm nay luôn thì sao? Tự nhiên tôi thèm cái món lần trước cô đưa tôi đi ăn quá.”

“Cũng được. Mười hai giờ nhé?”

Hẹn với Christopher xong, tôi vừa cúp máy thì Will xuất hiện, mắt long lanh. “Giúp tôi với nhé!”

Tôi ráng mỉm cười. “Được thôi.”

Thế là hai tiếng đồng hồ trôi qua cái vèo. Đúng mười hai giờ tôi xuống sảnh đã thấy Christopher đợi sẵn. Mái tóc nâu vàng hơi xoăn, cắt ngắn, để bù xù một cách tự nhiên, đôi mắt xanh lá cây hơi ngả xám sáng lấp lánh. Trong bộ quần tay đen áo sơ mu trắng, ông tay xắn lên, anh chàng rất bảnh bao và tự tin. Khi Christopher chào tôi bằng nụ cười ngây thơ đặc trưng đó, tôi hiểu là mình sẽ không thể nào mở miệng ra hỏi hỏi xưa anh ta đã nói gì với mẹ về chuyện Gideon được. Lúc đó anh chàng cũng chỉ là một đứa con nít sống trong một gia đình có đủ thứ vấn đề.

“Tôi rất vui khi thấy cô gọi, nhưng tôi tò mò muốn biết lý do. Có liên quan tới chuyện Gideon quay lại với Corinne phải không?”

Nghe câu đó tôi đau lòng kinh khủng, phải hít một hơi để lấy lại bình tĩnh. Dù tự nhủ là mình hiểu Gideon và không nghi ngờ gì anh cả, nhưng cũng phải thừa nhận là tôi muốn khẳng định sự sở hữu của mình đối với anh trước tất cả mọi người.

“Sao anh ghét anh ấy dữ vậy?” tôi vừa nói vừa bước ra khỏi cửa. Phía xa xa có tiếng sấm chớp nhưng cơn mưa lúc sáng đã tạnh hẳn, đường sá ướt và khá dơ.

Christopher bước xuống theo, đặt tay lên hông làm tôi bỗng rùng mình sợ hãi. “Muốn tâm sự một chút không?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Ăn xong bữa trưa thì tôi đã hiểu rõ lý do gây nên thái độ thù ghét của Christopher. Vấn đề là anh chàng quá yêu bản thân mình, trong khi Gideon đẹp trai hơn, giàu có hơn, quyền lực và tự tin hơn... nói chung là hơn về tất cả mọi mặt. Rõ ràng Christopher bị đố kỵ làm ứ quá. Hơn nữa cậu em trai còn bị ấn tượng từ nhỏ là Gideon lúc nào cũng được bố mẹ quan tâm nhiều hơn, mà thật ra cũng có phần đúng bởi Gideon là một đứa con có bệnh. Nhưng điều tồi tệ hơn là, sự ganh đua giữa hai anh em bây giờ còn dính dáng đến công việc kinh doanh, vì Cross Industries đã mua lại phần lớn cổ phần của Vidal Records. Tôi tự nhủ sẽ hỏi Gideon lý do tại sao anh làm vậy.

Về tới trước cửa Crossfire bọn tôi đứng lại để tạm biệt nhau. Ngay lúc đó, một chiếc taxi phong ngang qua vùng nước mưa làm nước bắn tung tóe. Tôi vừa lảo bảo rửa vừa vội vàng né, suýt nữa ngã chúi vô người Christopher.

“Hôm nào tôi đưa cô đi chơi được không, Eva? Ăn tối nhé?”

“Để tôi sẽ gọi cho anh sau.” Tôi vội rào trước. “Anh bạn ở chung nhà đang bệnh nặng nên tôi phải ở nhà thường xuyên với anh ấy.”

“Cô có số của tôi rồi đó.” Christopher mỉm cười, nâng tay tôi lên miệng. Anh chàng hẳn cho là cử chỉ đó rất có sức quyến rũ. “Giữ liên lạc nhé.”

Tôi bước vô, đi thẳng tới hàng cửa an ninh.

Bỗng một nhân viên bảo vệ bước ra chắn đường. “Thưa cô Tramell, cảm phiền cô đi theo tôi một chút.”

Tôi tò mò đi theo vô văn phòng bảo vệ, chỗ cấp thẻ nhân viên lúc mới vô làm. Khi anh ta mở cửa, Gideon đang đứng trong phòng.

Anh khoanh tay, hông tựa lên thành bàn, mặt hơi nhăn nhó mà lại có phần chế giễu. Và dĩ nhiên vẫn quyến rũ chết người. Cửa vừa đóng lại là anh lắc đầu, thở dài.

“Em còn định quấy nhiễu người khác giùm anh nữa hả?”

“Anh lại theo dõi em nữa hả?”

“Anh chỉ bảo vệ em thôi.”

Tôi nhún mày. “Sao anh biết em có quấy nhiễu gì anh ta hay không?”

Gideon lại cười. “Vì anh biết tính em.”

“Em không làm gì anh ta hết, thật đó.” Tôi cãi khi thấy anh cười nhạt vẻ không tin. “Lúc đầu em cũng định vậy, nhưng rồi thôi. Mà nói em nghe coi sao mình lại nói chuyện trong cái phòng này?”

“Em đang mở chiến dịch hả cưng?”

Tôi và anh đều cố ý nói vòng vo, không hiểu lý do vì sao, nhưng tôi cũng mặc kệ. Vì tôi vừa phát hiện ra một chuyện quan trọng hơn.

“Anh có thấy là phản ứng của anh về chuyện em đi ăn trưa với Christopher rất nhẹ nhàng. Giống như bây giờ cách em phản ứng với việc anh ở bên cạnh Corinne cũng vậy đó. Nếu cách đây một tháng thì hai đứa mình đều đã có thái độ rất khác.”

Chính anh đang rất khác. Gideon nở một nụ cười ảm áp lạ lùng. “Vì mình tin tưởng nhau, Eva. Như vậy mọi thứ trở nên dễ chịu nơi nhiều, phải không?”

“Em tin anh nhưng không có nghĩa là em cảm thấy dễ chịu gì hơn với mấy chuyện này. Nói em nghe coi sao hai đứa mình phải trốn ở đây?”

“Em nói vòng vo khéo ghê.” Gideon đứng thẳng dậy, bước tới nâng mặt tôi lên, đặt một nụ hôn ngọt ngào. “Anh yêu em.”

“Anh nói câu đó càng ngày càng thuận miệng đó.”

Gideon vuốt tóc tôi. “Em có nhớ hôm em bị ác mộng mà anh ra ngoài về trễ không? Em cứ thắc mắc là anh đi đâu tới giờ đó mới về.”

“Em vẫn còn thắc mắc như vậy.”

“Tối đó anh ra ngoài khách sạn để dọn cái phòng mà em ghét đó. Anh nghĩ lúc em đang nôn mửa mà nói chuyện đó thì không phải ý hay.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi biết tối đó anh làm gì. Càng nhẹ nhõm hơn khi biết anh đã bỏ cái phòng đó.

Anh nhìn tôi trêu mếu. “Tại lúc mình đi gặp bác sĩ Petersen anh mới nhớ ra cái vụ phòng khách sạn đó. Em biết là anh không đụng tới nó mà. Người yêu của anh thích làm tình trên xe hơn.”

Rồi anh mỉm cười, bỏ ra ngoài. Tôi nhìn theo không chớp mắt.

Người bảo vệ lúc này xuất hiện. Tôi tạm dẹp mọi suy nghĩ trong đầu qua một bên, để khi có nhiều thời gian hơn mới nghiền ngẫm lại.

Trên đường về nhà, tôi ghé mua một chai nước táo có ga để thay cho sâm banh. Thỉnh thoảng lại thấy chiếc Bentley chạy rà theo, sẵn sàng ghé vô đón tôi bất cứ lúc nào. Trước đây tôi rất bức mình vì chuyện đó, bởi vì nó làm cho việc chia tay giữa tôi và Gideon trở nên rối rắm khó hiểu. Còn bây giờ thì tôi đã có thể mỉm cười nhẹ nhàng.

Bác sĩ Petersen nói đúng. Chịu khó kiên nhẫn với Gideon một chút thì tôi sẽ suy nghĩ được nhiều chuyện hơn. Theo một cách nào đó, việc tôi và anh xa nhau khiến hai đứa càng trân trọng nhau hơn. Tôi nhận ra mình yêu Gideon hơn bao giờ hết khi lên kế hoạch thư giãn với Cary mà không hề biết Gideon đang ở đâu làm gì với ai. Tôi chỉ cần biết anh yêu tôi và nghĩ tới tôi là đủ.

Điện thoại reo. Mẹ tôi gọi “Chào mẹ.”

“Mẹ thật không hiểu bọn họ muốn cái gì.” Mẹ tôi tức tối, nghe như chực khóc. “Bọn họ chẳng chịu để Richard yên. Hôm nay họ tới cả văn phòng anh ấy để lấy bằng ghi hình trên camera an ninh.”

“Cảnh sát hả?”

“Ừ. Họ không biết mệ hay sao đó. Thật ra thì họ muốn gì hả?”

tôi quẹo qua đầu ngõ, tới nhà. “Họ muốn tìm thủ phạm mà mệ. Chắc muốn kiểm tra coi Nathan tới tìm được và đi lúc mấy giờ thôi.”

“Thật là điên rồ!”

“Ừ, con đoán vậy thôi. Mẹ đừng lo, không sao đâu, đừng vô tội mà, họ sẽ chẳng tìm ra gì đâu.”

“Dượng rất thương mẹ, Eva.” Bà nói khẽ. “Ông ấy rất tốt với mẹ con mình.”

Tôi thở dài khi hiểu là bà có ý thanh minh. “Con biết mà mẹ. Con hiểu chuyện đó, bố cũng hiểu chuyện đó. Ai cũng biết là mẹ quyết định đúng, không ai trách mẹ hết.”

Tôi phải liên tục an ủi mẹ cho tới khi về tới cửa nhà. Tôi cũng tự hỏi không biết nếu cảnh sát xem bằng ghi hình ở Crossfire thì họ sẽ tìm thấy những gì. Chuyện giữa tôi và Gideon sẽ được ghép lại từ những đoạn phim quay được ngoài tiền sảnh, hành lang hay trong thang máy, từ lần đầu tiên hai đứa gặp nhau, tới lúc anh thẳng tưng tuyên bố muốn đưa tôi lên giường, hay lúc anh ép tôi vô sát thành thang máy, rồi cả khi anh lạnh lùng hất ta tôi ra. Nếu chịu khó coi lại, cảnh sát sẽ nhìn thấy hết những giây phút riêng tư đó của cả hai đứa tôi.

“Cần gì thì gọi cho con nhé.” Tôi bỏ túi xách lên quầy trong bếp. “Tối nay con ở nhà thôi.”

Cất chai nước táo vô tủ lạnh xong tôi về phòng đi tắm. Vừa tới cửa thì nghe tiếng cửa phòng Cary bật mở, và Tatiana bước ra. Tôi trở mắt nhìn cô nàng trong bộ đồ y tá hở hang với tất lưới đen khiêu khích.

“Chào cưng.” Tatiana cất giọng điệu dàng. Là một người mẫu nổi tiếng. Tatiana có gương mặt và thân hình đẹp đến mức choáng ngợp, cao hơn tôi cả cái đầu trên đôi giày con gót. “Chăm sóc anh ấy giúp mình nhé.”

“Tôi trở mắt nhìn cô nàng chân dài biến mất ra phòng khách, rồi nghe tiếng cửa đóng sập lại.

Cary xuất hiện, đầu tóc bù xù, trên gương mặt đỏ bừng một nụ cười thỏa mãn. Trên người anh chỉ có mỗi chiếc quần đùi. “Chào em.”

“Chào anh. Có vẻ như hôm nay anh không tới nổi buồn chán hả.”

“Chứ sao.”

Tôi bật cười. “Em không có ý nhận xét gì, nhưng em tưởng anh với Tatiana đã chấm dứt rồi chứ.”

“Tội anh có bao giờ bắt đầu đâu.” Cary đưa tay vò đầu. “Bữa nay tự nhiên cô ta xuất hiện, vô cùng lo lắng và xin lỗi liên tục. Bữa giờ cô ấy ở Prague nên sáng nay mới biết chuyện. Thế là cô nàng chạy qua ngay lập tức, mặc bộ đồ đó, làm như đọc được suy nghĩ đen tối của anh vậy.”

Tôi cũng tựa lên thành cửa. “Em nghĩ cô ta cũng hiểu anh.”

“Chắc vậy.” Cary nhún vai. “Để coi sao. Tatiana biết anh quen với Trey và sẽ không bỏ cậu ta mà. Nhưng còn Trey thì... không chấp nhận chuyện này.”

Tôi hiểu cảm giác của cả hai người đàn ông. Muốn đến được với nhau mỗi người họ sẽ phải hy sinh rất nhiều thứ. “Hay tối nay mình tạm thời dẹp chuyện tình cảm qua một bên để coi phim nha? Em có mua sâm banh không có còn.”

Cary nhướn mày. “Vậy thì còn gì vui nữa?”

“Anh đâu có uống thuốc bằng rượu được.” Tôi chế giễu.

“Tối nay em không tập Krav Maga hả?”

“Mai em tập bù. Tối nay em muốn giải trí một chút, nằm ườn ra sa lông ăn pizza bằng đũa hay bốc tay đồ Trung Quốc chẳng hạn.”

“Em quậy quá, cưng ạ.” Cary cười toe toét. “Mà anh đồng ý quậy chung với em?” Parker rút bịch xuống thẳm trong tiếng hét sung sướng của tôi.

“Phải vậy chứ!” tôi giơ nắm tay lên khoái chí. Vật ngã được một người nặng như Parker không dễ chút nào. Thậm chí tôi còn phải mất rất nhiều thời gian để tìm được đúng tư thế cân bằng để làm vậy, vì mấy tuần vừa rồi tôi khá mất tập trung.

Lúc chuyện của tôi và Gideon bị xáo trộn thì đối với tôi trên đời chẳng còn thứ gì cân bằng được nữa.

Parker cười tươi, giơ tay ra cho tôi nắm kéo dậy.

“Giỏi, giỏi lắm.” Anh khen. “Tối nay em dùng được hết sức đó.”

“Cảm ơn anh. Thử lần nữa hông?”

“Nghỉ mười phút uống nước đi. Anh phải đi gặp Jeremy một chút trước khi cậu ta về.”

Jeremy là một huấn luyện viên khác, cao to như người khổng lồ nên lúc nào cũng phải nhón chân mới với tới. Tôi chưa hình dung ra mình sẽ làm thế nào để vật ngã được một đối thủ như vậy, nhưng tôi đã thấy ở phòng tập có vài cô gái nhỏ nhắn làm được chuyện đó.

Cầm khăn lông với chai nước trên tay, tôi đang tiến về phía băng ghế thì bỗng khựng lại khi thấy một trong hai người cảnh sát đã tới nhà tôi hôm trước. Nhưng hôm nay thanh tra Shelley Graves không mặc đồng phục cảnh sát. Thay vào đó là bộ quần áo thể thao, mái tóc xoắn buộc cao ra sau.

Graves đang bước qua cửa chính, mà cửa chính lại ngay bên cạnh mấy băng ghế, nên thành ra tôi đang đi về hướng cô ta. Tim đập mạnh nhưng tôi cố làm mặt tĩnh.

“Chào cô Tramell.” Graves cất tiếng. “Thật ngạc nhiên khi gặp cô ở đây. Cô tập với Parker lâu chưa?”

“Được khoảng một tháng rồi. Rất vui được gặp chị.”

“Tôi thừa biết là không có vui gì đâu.” Vị thanh tra nhếch mép. “Có thể chưa, mà cũng có thể ngay cả sau cuộc nói chuyện này cũng không có luôn.”

Tôi nhúu mày, bối rối trước mớ từ ngữ lộn xộn đó. Nhưng tôi vẫn tỉnh táo. “Tôi không thể trả lời gì khi không có luận sư đâu.”

Graves vung tay. “Tôi đâu có đang làm việc. Mà không sao, cô cũng chẳng cần nói gì đâu. Người nói sẽ là tôi.”

Tôi miễn cưỡng ngồi xuống ghế theo yêu cầu, thẳm dè cao cảnh giác.

Khi đã yên vị, Graves chống tay lên đầu gối, nhìn xuống dưới sàn tập. “Buổi tối ở đây khác quá. Thường tôi toàn tập ban ngày. Tôi tự nhủ là nếu có dịp gặp cô ngoài giờ làm việc thì tôi sẽ nói chuyện với cô. Mặc dù xác suất rất thấp nhưng không ngờ hôm nay chuyện đó lại xảy ra. Hẳn là ý trời.”

Còn lâu tôi mới tin mấy câu đó. “Nhìn cô đâu có giống người tin vào ý trời.”

“Cô nói đúng, nhưng lần này coi như ngoại lệ.” Cô ta mím môi một chút, như thể đang phân vân chuyện gì. Rồi Graves nhìn thẳng vào tôi. “Tôi nghĩ bạn trai cô chính là thủ phạm giết chết Nathan Barker.”

Tôi chết sững, nghe rõ hơi thở của mình.

“Tôi sẽ không bao giờ chứng minh được chuyện đó.” Graves mỉm cười. “Anh ta quá thông minh và đã lên kế hoạch chu toàn tỉ mỉ cho tất cả mọi thứ. Ngay khi Gideon Cross quyết định Nathan Barker, anh ta đã tính toán hết mọi đường đi nước bước.”

Tôi phân vân không biết có nên bỏ đi hay không, vì không biết hậu quả sẽ ra sao. Trong lúc tôi còn chưa quyết định được thì Graves nói tiếp.

“Tôi nghĩ mọi chuyện bắt đầu từ tối hôm thứ Hai sau khi anh chàng ở chung nhà với cô bị tấn công. Lục soát khách sạn nơi thi thể Barker được tìm thấy, chúng tôi phát hiện rất nhiều ảnh chụp cô, nhưng quan trọng hơn là có cả hình của anh chàng kia nữa.”

“Cary hả?”

“Nếu tôi mà trình bằng chứng đó lên văn phòng công tố, thì kết luận sẽ là Nathan Barker tấn công Cary Taylor để dẫn dắt Gideon Cross. Tôi đoán là do Gideon Cross không chịu đáp ứng yêu cầu tống tiền của Barker.”

Tôi siết chặt cái khăn lông trên tay, không chịu nổi sự thật Cary bị như vậy là tại vì mình.

Graves nhìn tôi chăm chú bằng đôi mắt sắc bén lạnh lùng của cảnh sát, giống y như bố. “Lúc đó Cross cho là cô đang gặp nguy hiểm tính mạng. Mà anh ta kết luận đúng. Trong phòng của Barker bọn tôi tìm được rất nhiều hình ảnh, lịch trình sinh hoạt hàng ngày, tin tức báo chí... thậm chí có cả rác của nhà cô nữa. Thông thường khi cảnh sát tìm được những thứ đó thì nạn nhân đã gặp chuyện rồi.

“Ý là Nathan theo dõi tôi hả?” tôi rùng mình.

“Chính xác. Chuyện hấn tống tiền cha dượng cô hay Cross chỉ là chuyện phụ thôi. Tôi cho là hấn thấy cô và Cross ngày càng thân thiết nên sợ kế hoạch sẽ bị cản trở. Hấn tống tiền vì hy vọng Cross sẽ bỏ cô khi nhìn thấy mấy tấm hình đó.”

Tôi đưa cái khăn lên miệng phòng khi mình không chịu nổi.

“Tôi đoán mọi chuyện xảy ra như vậy.” Vị thanh tra gõ gõ mấy đầu ngón tay vào nhau, mắt vẫn chăm chú nhìn xuống sàn tập. “Khi Cross xa lánh cô, bắt đầu quay lại với cô người yêu cũ, anh ta có hai mục đích: thứ nhất là làm cho Barker mất cảnh giác, thứ hai giúp bản thân anh ta không còn động cơ trong vụ án. Sẽ không ai nghĩ rằng anh ta lại đi giết người vì một cô bạn gái mà anh ta đã bỏ rơi. Cross sắp xếp chuyện đó rất tài tình, bằng cách không nói cho cô biết. Chính cái phản ứng rất thật của cô càng chứng minh anh ta không có động cơ.”

Chân Graves nhịp liên tục, cứ như là cơ thể cô ta có một nguồn năng lượng bất tận không biết để đâu. “Cross không thuê người làm chuyện đó, vì như vậy là rất ngu. Dấu vết về tiền bạc hay cả tên giết thuê đều có thể làm anh ta lộ tẩy. Hơn nữa, đây là việc liên quan tới cô, nên nó mang tính chất cá nhân. Anh ta muốn chắc chắn là mọi nguy hiểm phải được loại bỏ hoàn toàn. Cross tổ chức một buổi tiệc ra mắt rượu vodka tại khách sạn vào giờ chót. Thế là có luôn bằng chứng vàng mặt tại hiện trường. Có cả báo chí chụp ảnh nữa. Anh ta cũng biết rõ lúc đó cô ở đâu, nên cô cũng có bằng chứng ngoại phạm luôn.”

Tôi bấu chặt khăn trên tay. Chúa ơi...

Tiếng người rớt xuống thảm, tiếng huấn luyện viên ra lệnh, cả những tiếng hét chiến thắng... tất cả đều biến mất trong một màn âm thanh ù ù hai bên tai. Trước mặt tôi có biết bao là hoạt động đang diễn ra, mà tôi

không tài nào xử lý được. Tôi thấy mình như đang rơi xuống một cái hố đen, thực tại xung quanh dần dần tan biến mất.

Graves mở chai nước tu một hơi dài, rồi lấy tay quạt miệng. “Phải thừa nhận là buổi tiệc đó đưa tôi đi lòng vòng một hồi. Làm sao mà lật tẩy được một bằng chứng kiểu đó chứ? Tôi phải quay lại cái khách sạn đó tới lần thứ ba mới phát hiện thêm là vào đêm mọi chuyện diễn ra có một đám cháy nhỏ trong bếp. Không có gì nghiêm trọng, nhưng toàn bộ khách sạn bị di tản khoảng một tiếng đồng hồ. Tất cả khách khứa đều phải ra lề đường đứng, bản thân Cross thì chạy ra chạy vô liên tục để giải quyết sự vị với tư cách là chủ khách sạn. Tôi nói chuyện với gần cả chục nhân viên đã nhìn thấy hay làm việc với anh ta vào khoảng thời gian đó, nhưng tuyệt đối không ai có thể nhớ chính xác giờ giấc hết. Cũng phải thôi, trong lúc hỗn loạn như vậy thì ai mà để ý tới chuyện một người đi ra đi vào lúc mấy giờ để làm gì, đúng không?”

Tôi gật đầu theo phản xạ, giống như người bị hỏi là mình.

Graves vươn vai. “Tôi đã đo thời gian đi từ cửa khách sạn chỗ Cross đứng trả lời phỏng vấn của đài FDNY tới khách sạn của Barker cách đó vài dãy nhà. Mỗi chiều đúng mười lăm phút. Barker bị giết bằng một nhát dao duy nhất trúng ngay tim. Không cần tới một phút. Không có dấu hiệu kháng cự nào hết, hấn gục chết ngay sau cánh cửa phòng. Tôi đoán hấn vừa mở cửa cho Cross xong chưa kịp chớp mắt là đã bị giết. Còn nữa nè... cái khách sạn đó thuộc về một công ty con của tập đoàn Cross Industrie, mà hệ thống camera an ninh lại vô tình bị tắt vào ngày hôm đó để nâng cấp sao bao nhiêu tháng trời trì hoãn.”

“Trùng hợp thôi.” Tôi lạc giọng. Tim đập thình thịch. Đầu đó trong tâm trí tôi nhận thức được xung quanh mình đang có rất nhiều người vẫn tiếp tục cuộc sống thường ngày mà không hề biết một sự việc kinh khủng như vậy đang phơi bày trước mắt tôi.

“Ừ, có thể lắm.” Graves nhún vai. Nhưng đôi mắt vị thanh tra cảnh sát nói lên tất cả. Cô ta biết sự thật, dù không chứng minh được. “Tình thế của tôi như vậy: tôi cứ điều tra hỏi mà không chứng minh được Cross có tội, trong khi có nhiều vụ khác đang chờ giải quyết. Chuyện đó đâu còn quan trọng gì chứ? Cross không phải một mối nguy hiểm cho xã hội. Đồng nghiệp của tôi thì cho rằng không ai được tự mình thi hành pháp luật hết. Và quả thật trong hầu hết mọi trường hợp tôi cũng tán thành ý kiến đó. Nhưng Nathan Barker sẽ giết cô. Có thể không phải hôm nay hay ngày mai, nhưng chắc chắn hấn sẽ giết cô.”

Graves đứng dậy phúi quần, cầm cái khăn với chai nước lên, tỉnh bơ như không thấy tôi đang khóc nức nở.

Ồi Gideon... Tôi úp cả cái khăn lên mặt.

“Tôi đã đốt hết mọi ghi chép về vụ án. Đồng nghiệp của tôi cũng đồng ý là không thể điều tra thêm được gì. Chả ai thèm quan tâm chuyện một gã như Nathan Barker còn hít thở không khí hay không. Ngay cả bố hấn cũng nói ông ta coi như hấn đã chết từ lâu rồi.”

Tôi ngược lên, chớp mắt qua làn nước. “Tôi không biết phải nói gì.”

“Hôm thứ Bảy sau khi tôi đến nhà cô, cô gọi điện thoại chia tay với Cross phải không? Lúc đó anh ta đang ở sở cho lời khai. Anh ta ra ngoài nghe điện thoại, nhưng tôi có nhìn thấy qua tấm cửa kiếng. Lúc đó nhìn Cross như vừa nghe tin người thân nhất đã qua đời vậy. Thú thật đó chính là lý do tại sao tôi lại nói với cô chuyện này, là để cô quay lại với anh ấy.”

“Cảm ơn.” Đó là lần tôi thốt ra hai chữ đó với nhiều cảm xúc nhất.

Graves lắc đầu, bước xuống mấy bậc thang, rồi quay lại nhìn tôi. “Tôi không phải là người cô cần cảm ơn.”

Không hiểu sao tôi có mặt trước căn hộ của Gideon.

Tôi không nhớ mình đã ra khỏi phòng tập và nói gì với Clancy, cũng không nhớ đã vô quây lể tân đăng ký hay đi thang máy lên như thế nào. Khi đứng trước cánh cửa ở tiền sảnh nhà anh, tôi mới dừng lại tự hỏi sao mình tới được đây.

Tôi nhân chuông rồi đứng đợi. Một hồi sao không ai mở cửa, tôi khụy xuống tại chỗ, ngồi dựa lưng vào tường.

Cửa thang máy mở, Gideon bước ra nhìn thấy tôi. Anh mặc bộ đồ thể thao, tóc buộc ra sau, vẫn còn ướt mồ hôi. Anh đẹp hơn bao giờ hết.

Gideon nhìn tôi chăm chăm, tôi phải giải thích. “Em không còn giữ chìa khóa nữa.”

Tôi không đứng dậy vì nghĩ mình không trụ nổi.

Gideon cúi xuống. “Chuyện gì vậy Eva?”

“Tôi nay em tình cờ gặp thanh tra Graves.” Tôi cố nuốt cục nghẹn trong cổ. “Họ đóng hồ sơ vụ án rồi.”

Ngực anh giãn ra.

Tôi nghe hình như có tiếng nói nhỏ. “Anh biết mà.”

Đôi mắt đẹp tối đen, u ám. Anh biết tôi đã biết hết mọi chuyện. Sự thật treo lơ lửng trên đầu hai đứa, tưởng như có thể với tay ra chạm vào được.

Anh có thể giết người vì em, anh có thể từ bỏ hết mọi thứ vì em... nhưng anh sẽ không bao giờ từ bỏ em.

Gideon quỳ xuống sàn gạch lạnh lẽo, đầu cúi thấp, chờ đợi

Tôi cũng quỳ lên, nâng lấy cằm anh, lướt môi trên khắp mặt anh, thì thầm. Em mang ơn anh, cảm ơn anh, cảm ơn...

Anh vòng tay siết chặt lấy tôi, rồi vùi mặt lên cổ. “Giờ mình làm gì tiếp đây?”

Tôi ôm anh. “Làm gì cũng được, miễn là làm cùng với nhau.”

Hết quyển 2

42. Chương 42: Quyển 3 Chương 1

Không ở đâu có xe tắc xi giống như Tắc xi New York. Những chiếc xe màu vàng táo bạo tăng tốc, luồn lách giữa đường sá đông cứng một cách bình thần đến khó hiểu. Kinh nghiệm cho thấy tôi nên tập trung nhìn vào màn hình chiếc điện thoại trên tay hơn là ngó ra dòng xe cộ đang lao vút qua chỉ cách mình vài phân. Cứ hể nhìn ra cửa sổ thì y như rằng chân phải tôi theo phản xạ ấn mạnh xuống sàn giống như đang đạp thắng.

Nhưng lần này tôi không cần tới cái điện thoại để xao lãng. Người ướt đầm mồ hôi sau buổi tập Krav Maga vất vả, nhưng trong đầu tôi chỉ nghĩ tới những gì người tôi yêu đã làm.

Gideon Cross. Hai tiếng đó thôi cũng đủ khiến một nỗi khao khát bùng lên trong cơ thể đang căng như dây đàn của tôi. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, nhìn thấy người đàn ông dữ dội, tắm tối ẩn sau vẻ bề ngoài đẹp đẽ đó, tôi như đã tìm thấy một nửa của mình. Kể từ giây phút đó, đối với tôi anh cần thiết như hơi thở, và ngược lại, anh đã lựa chọn mạo hiểm tất cả mọi thứ vì tôi.

Một ánh đèn xe nhá lên kéo tôi trở về thực tại.

Nhìn ra cửa kính, tôi bắt gặp trên thành một chiếc xe buýt nộ cười đắt giá của anh bạn thân đang ở chung nhà. Cary Taylor, với nụ cười tình tứ trên môi và thân hình mảnh khảnh đang chắn ngang ngã tư đường. Anh chàng lái tắc xi nhẵn cùi liên tục như thể âm thanh chói tai đó sẽ cứu vãn được tình thế.

Hoàn toàn không. Cả “Cary” và tôi đều kẹt cứng. Trên hình, anh đang nằm nghiêng, ngực và chân để trần, chiếc quần Jeans bật tung nút để lộ đai quần lót cùng những đường cơ bắp đẹp tuyệt vời. Mái tóc nâu bù xù gợi tình, đôi mắt xanh lá cây ánh lên nét tinh nghịch.

Bỗng tôi nhận ra mình sẽ phải giấu cả anh và cái bí mật khủng khiếp này. Với tôi, Cart là bạn thân nhất, người luôn khuyên nhủ, động viên tôi, là bờ vai cho tôi dựa dẫm, là một người anh trai mà tôi luôn cần. Thật khó chịu khi không thể kể với anh chuyện của Gideon.

Tôi rất cần nói ra với một ai đó để suy nghĩ mọi chuyện rõ ràng hơn, nhưng không được. Ngay cả bác sĩ tư vấn cũng không thể tin.

Một viên cảnh sát vạm vỡ mặc áo phản quang tiến lại, buộc chiếc xe buýt chạy vào đúng tuyến bằng tiếng còi hiệu lệnh đầy uy quyền và bàn tay đeo găng trắng. Rồi anh ta ra hiệu cho xe tôi qua ngay trước khi đèn chuyển sang màu đỏ. Tôi ngồi tựa hẳn vào ghế, hai tay ôm bụng, run lên bần bật.

Quãng đường từ căn hộ của Gideon ở Đại lộ Số Năm về nhà không xa, nhưng tôi tưởng như đã ngồi xe hàng thế kỷ. Những gì thanh tra Shelly Graves nói cách đây mấy tiếng đã làm thay đổi cuộc đời tôi.

Và cũng chính điều đó buộc tôi phải rời xa người duy nhất trên đời mà tôi cần phải ở bên cạnh trong lúc này.

Tôi phải rời nhà Gideon vì vẫn không thể hoàn toàn tin Graves. Không thể loại trừ khả năng cô ta kể những chuyện đó để thử xem tôi có đi tìm Gideon không và để lộ chuyện hai đứa tôi chia tay nhau là giả.

Chúa ơi. Bao nhiêu cảm xúc dồn dập làm tôi nghẹt thở. Ngay lúc này đây, Gideon cần tôi hơn bao giờ hết, thậm chí còn nhiều hơn tôi cần anh, nhưng tôi vẫn phải bỏ đi.

Đôi mắt chất chứa nỗi u sầu và cô độc của anh sau cánh cửa thang máy khép lại làm tim tôi tan nát.

Ôi, Gideon....

Xe rẽ qua khúc quanh rồi dừng lại trước cửa tòa nhà nơi tôi ở. Người trực đêm mở cửa xe trước khi tôi kịp đổi ý kêu tắc xi quay trở lại. Một lần không khí oi bức mùa hè ulla vào xua tan hơi mát của điều hòa trong xe,

“Xin chào cô Tramell”. Người gác cửa khẽ nhắc mũ, rồi kiên nhẫn chờ tôi quẹt thẻ trả tiền xe. Xong ông đỡ tôi ra khỏi xe, kín đáo nhìn lướt qua gương mặt vẫn còn vết nước mắt.

Tôi cố nở một nụ cười bình thản, băng nhanh qua sảnh, vẫy tay chào nhân viên tiếp tân rồi hướng tới thang máy.

“Eva!”

Tôi quay lại, thấy một cô nàng tóc nâu mảnh dẻ trong bộ áo váy hợp thời trang đang đứng đây. Mái tóc dày xoắn thành lọn buông trên vai, đôi môi tô màu hồng nở một nụ cười duyên dáng. Tôi nhú mày, không nhớ ra cô nàng này là ai.

“Vâng?” Về nhanh nhẩu của cô ta khiến tôi hơi bồn chồn, cảnh giác. Dù đang rất kiệt sức, tôi đứng thẳng người, quay lại đối diện cô ta.

“Tôi là Deanna Johnson”. Cô nàng chìa bàn tay được tỉa tốt sơn phết cẩn thận ra. “Phóng viên tự do”

Tôi nhún mày. “Xin chào”

Cô ả cười tóe toét. “Không cần phải cảnh giác vậy đâu, tôi chỉ muốn nói chuyện vài phút thôi. Tôi đang viết bài nên có vài chi tiết cần cô giúp đỡ thôi mà”

“Xin lỗi, nhưng hiện giờ tôi không muốn nói bất cứ gì với báo chí hết”

“Kể cả chuyện của Gideon Cross hả?”

Tôi hơi lạnh gáy. “Nhất là chuyện của anh ấy”

Là một trong hai mươi lăm người giàu nhất thế giới, sở hữu một phần lớn New York, Gideon thường xuyên có tên trên mặt báo. Nên cái tin anh bỏ rơi tôi để quay lại với vị hôn thê trước của mình hẳn ai cũng đã biết rồi.

Deanna khoanh tay lại, lộ rõ khe ngực.

“Coi nào, Eva”. Cô ả ngọt nhạt. “Tôi sẽ không nhắc tới danh tánh cô trong bài viết đâu. Đây cũng là một cơ hội để cô trả thù mà.”

Tôi tự nhiên thấy gai mắt. Cô ả đúng là tuýp người lý tưởng của Gideon: Cao, mảnh khảnh, tóc nâu, da rám nắng nữa chứ. Hoàn toàn khác với tôi.

“Cô có chắc là cô muốn làm vậy không?” Tôi nói nhỏ, tự nhiên có linh cảm cô ả này đã từng ăn nằm với Gideon rồi. “anh ấy không phải là người dễ ăn hiếp đâu”

“Cô sợ à?” Deanna vạch lại. “Tôi thì không sợ đâu. Không phải cứ có tiền thì muốn làm gì cũng được”

Tôi hít một hơi dài, chậm rãi, nhớ lại có lần bác sĩ Terrence Lucas, một người có ân oán của Gideon, cũng đã từng nói với tôi câu đó. Giờ đây khi đã biết Gideon dám làm những gì, và dám liều lĩnh tới đâu để bảo vệ tôi, tôi vẫn có thể trả lời một cách thật lòng không chút do dự. “Tôi không sợ. Nhưng tôi biết điều gì đáng làm điều gì không. Cách trả thù tốt nhất là quên nó đi”

Deanna hất mặt. “Thì tại đâu phải ai cũng có một ngôi sao nhạc rock chờ sẵn như cô.”

“Muốn nói sao tùy cô.” Tôi thầm ngán ngẩm khi cô ả ám chỉ Brett Kline, bạn trai cũ của tôi, là ca sĩ chính của một ban nhạc rock đang nổi tiếng, cũng là người đàn ông gợi cảm nhất tôi từng thấy. Cũng như Gideon, ở anh có sức hấp dẫn thể xác kỳ lạ. Nhưng khác với Gideon, tôi không hề yêu anh. Và tôi không bao giờ định dính dáng với anh thêm lần nữa.

“Nghe tôi nói đã”. Deanna móc ra tờ danh thiếp. “Sớm muộn gì cô cũng nhận ra là Gideon Cross chỉ lợi dụng cô để làm cho Corinne Giroux nổi ghen mà quay lại với anh ấy thôi. Tới lúc đó nếu cô đổi ý thì gọi cho tôi nhé. Tôi sẽ chờ”

Tôi cầm lấy cái danh thiếp. “Sao cô lại nghĩ những gì tôi biết là thông tin có giá trị?”

Đôi môi căng mọng hơi mím lại. “Bởi vì dù cho có mục đích gì đi nữa thì rõ ràng cô cũng đã quyến rũ được Cross. Anh chàng lạnh lùng đó đã phải tan chảy chút tí vì cô”

“Có thể là như vậy. Nhưng giờ thì hết rồi”

“Cũng không có nghĩa là cô không có thông tin gì hết. Eva à! Tôi sẽ giúp cô phân loại thông tin nào là có giá trị”

“Mục đích của cô là gì?”. Tôi không cho phép mình ngồi yên khi có người muốn tấn công, Gideon. Nếu cô ả quyết tâm phá

43. Chương 43: Quyển 3 Chương 1-2

Đã tự: Webtruyen

Tiếng kêu đầy nhục cảm đó làm mặt tôi nóng bừng. Gideon cởi phăng cái áo ra rồi nhẹ nhàng bước tới, tận hưởng cái khoảnh khắc khi cơ thể hai đứa chạm vào nhau.

Tay anh run rẩy, ôm vòng lấy tôi, hơi thở gấp gáp dồn dập. Khi ngực tôi chạm vào anh, một luồng điện chạy qua làm tôi choáng váng. Rồi anh kéo tôi sát lại, nhấc bổng lên, tiến về phía cái giường.

Lưng tôi ngã xuống giường, Gideon vươn người theo, một tay anh vòng dưới người kéo tôi nằm ngay ngắn giữa giường. Tôi chưa kịp biết gì thì đôi môi mạnh mẽ của anh đã phủ lên ngực.

“Chúa ơi, anh nhớ em quá.” Gideon rên lên. Da thịt nóng hổi của anh dán lên người tôi, vốn đang thêm khát anh sau bao nhiêu ngày thiếu vắng.

Tôi quấn chân vào chân anh, lần tay xuống những thớ thịt săn chắc. Tôi cố kéo anh sát lại gần, gần hơn nữa, thêm được có anh ở trong, để biết chắc anh vẫn là của tôi.

“Nói đi anh” Tôi thì thầm, khao khát được nghe những lời mà anh cho là không đủ diễn tả cái cảm xúc anh dành cho tôi.

Gideon ngẩng lên, đưa tay vén tóc khỏi mặt rồi nhìn tôi đắm đắm, vẻ căng thẳng.

Tôi ngồi dậy, hôn lên đôi môi đẹp như tạc. “Để em nói trước: em yêu anh”

Anh nhắm nghiền mắt, hai tay run rẩy ghì siết tôi suýt nghệt thở.

“Anh yêu em. Nhiều không tin nổi”

Câu nói tha thiết đó như lửa thiêu đốt, tôi gục mặt lên vai anh khóc nức nở.

“Cưng ơi”. Tôi ngẩng đầu lên, trao cho anh một nụ hôn mặn vị nước mắt. Tôi hôn anh vội vã, điên cuồng, như sợ anh có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Eva à, hãy cho anh...” Gideon ôm mặt tôi bằng cả hai tay, hôn sâu hơn. “Hãy để anh yêu em”

“Nào anh”. Bên dưới anh cương cứng ép sát vào chỗ đàn bà đang khao khát của tôi. “Tiếp tục đi”

“Anh không ngừng được đâu”

Gideon nhắc bổng tôi lên ép vào người anh. Tôi bật tiếng kêu sung sướng, ngực nặng trĩu. Những sợi lông thô ráp trên bộ ngực đàn ông cọ vào càng làm tôi rạo rức. Giữa hai chân tôi nhói lên từng cơn, chờ đợi.

Khi tôi bấu móng tay lên da anh, cào dọc sống lưng từ vai xuống tận hông, Gideon cong người, bật tiếng rên khe khẽ, ngửa cổ như thả mình vào cơn hoan lạc.

“Nữa đi”. Anh nói bằng giọng trầm khàn, mặt đỏ bừng, môi hé mở.

Tôi nhổm dậy, cắn vào ngực anh ngay trên chỗ trái tim. Anh rít lên, rùng mình hưởng thụ.

Tôi không còn kiềm chế được mình nữa, những cảm xúc mãnh liệt, tình yêu, sự ham muốn thể xác, cơn thèm khát, giận dữ... khiến tôi trở nên hoang dại. Và cả cơn đau còn nguyên, rõ mồn một. Tôi muốn vừa trừng phạt, vừa chiếm hữu anh, để anh ném trả chút đau đớn sau những gì tôi phải chịu đựng khi bị anh tự nhiên xa lánh.

Tôi lại dịu dàng hôn những chỗ mình vừa để lại dấu răng, trong khi phía dưới Gideon bắt đầu nhấp nhô đều đặn.

“Giờ thì tới phiên anh”. Giọng Gideon đầy nham hiểm. Cái lưỡi thành thạo làm da thịt tôi rã rời. Tôi đắm chìm trong cơn đam mê, không còn kiểm soát được, ôm ghì lấy anh kéo mạnh, để anh thật gần, thật sát, để chiếm đoạt anh, để anh là của tôi lần nữa.

“Gideon ơi...” Tôi rên rỉ, mặt đầm nước mắt, cổ họng khô rát.

“Anh đây mà cưng”. Gideon thở hổn hển, vẫn không ngừng lại, làm tôi chịu hết nổi rướn người lên, đón nhận.

“Đừng đẩy anh ra cưng, để anh yêu em đi mà.”

Lúc đó tôi mới nhận ra mình đang nắm tóc anh kéo ngược ra, trong khi cơ thể lại rướn theo để áp sát vào anh. Với cái thân thể đàn ông hoàn hảo trần trụi, và “kỹ năng” thành thạo của mình, Gideon hoàn toàn quyến rũ và kiểm soát được tôi. Tôi hoàn toàn buông xuôi trước anh, ngực trĩu nặng, nhói buốt, bên dưới ướt át, căng mọng.

Anh vẫn tiếp tục di chuyển dần xuống dưới, qua khỏi bụng tôi... miệng thì trào đút quăng.... Anh nhớ em lắm... thèm em lắm.... phải yêu em... Bỗng cảm thấy một dòng nước mắt nóng hổi trên người mình, tôi nhìn xuống bắt gặp gương mặt đẹp như thiên thần của anh cũng đang đầm nước mắt.

Tôi run rẩy đưa tay lau mắt cho Gideon, nhưng nước mắt anh tuôn trào không ngớt. Anh vùi mặt vào tay tôi, buông một tiếng nấc trầm ai oán làm lòng tôi tan nát. Nhìn thấy anh đau đớn tôi còn khổ sở hơn gấp ngàn lần.

“Em yêu anh”

“Eva ơi”. Gideon ngồi thẳng dậy. Cơn khao khát trong tôi bùng cháy dữ dội trước thân thể rắn rỏi như chạm khắc và làn da rám nắng bóng lưỡng mồ hôi. Anh mang vẻ đẹp nam tính nhưng lại rất thanh thoát. Tôi tin là Gideon đẹp không thua gì bức tượng trứ danh David của nghệ nhân Michelangelo, chỉ có điều chứa đựng nhiều dục tính hơn thôi.

Rõ ràng Gideon Cross được sinh ra để làm phụ nữ say đắm.

“Anh là của em”. Tôi bật thành lời, vươn người dậy theo, dán chặt mình lên người anh. “Của em”

Trong nụ hôn sâu đầy nhục cảm, Gideon nhấc tôi lên rồi xoay người tựa vào đầu giường, rồi lại cúi đầu hôn nữa, hôn nữa....

Không biết qua bao lâu, Gideon buông thõng hai tay, siết chặt tấm trải giường, mồ hôi chảy thành dòng trên làn da bóng lưỡng. Thân xác anh như một cỗ máy bị tôi sử dụng hết công suất.

“Chúa ơi, Eva ơi” Anh úp mặt vào cổ tôi. “Anh không thể sống thiếu em”

“Anh yêu”. Tôi ôm Gideon, không dám buông tay.

44. Q.0 - Chương 44: Quyển 3 Chương 1-3

Đã tự:

Tôi giật mình tỉnh dậy, chớp mắt nhìn lên trần nhà. Bỗng một nỗi kinh hoàng ập đến. Tôi hoảng hốt nhận ra mình vừa tỉnh khỏi một giấc mơ hạnh phúc để lại rơi vào thực tại đầy ác mộng. Tôi ngồi bật dậy, khó nhọc hít lấy từng đợt không khí.

Gideon.

Tôi suýt bật khóc khi thấy anh vẫn đang nằm bên cạnh, hơi thở đều, miệng hơi hé mở. Người làm tôi đau khổ bao nhiêu ngày nay đã quay về rồi.

Chúa ơi....

Tôi tựa lên thành giường, cố trấn tĩnh lại và tận hưởng niềm hạnh phúc được ngắm anh trong giấc ngủ. Nhìn gương mặt thư thái khi không phải gồng lên đối phó với cả thế giới, tôi mới nhớ ra anh vẫn còn rất trẻ. Suýt nữa tôi đã quên mất điều đó, bởi vì ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi luôn bị ý chí thống trị và bề ngoài đầy quyền lực của anh làm choáng ngợp.

Khi đưa tay cẩn thận vén tóc khỏi mặt Gideon, tôi nhận ra một vài nếp nhăn mới xuất hiện quanh miệng và mắt anh. Anh có vẻ ốm hơn một chút. Rõ ràng chuyện hai đứa phải xa nhau cũng khiến anh tiêu tụy, nhưng anh khéo che giấu không để lộ ra ngoài. Cũng có thể là vì trong mắt tôi anh lúc nào cũng hoàn hảo.

Còn tôi thì ngược lại. Tôi tưởng là hai đứa đã chia tay thật, và mọi người xung quanh ai cũng thấy tôi thâm tối dường nào. Dù Gideon coi đó là “sự lừa dối cần thiết”, tôi chỉ thấy nó như địa ngục trần gian. Chừng nào vẫn còn phải tiếp tục màn kịch này, chừng đó tôi còn sống trong địa ngục.

Tôi chuyển tư thế nằm nghiêng, gối tay dưới đầu, ngắm người đàn ông tiêu tụy yếu đuối chìm trong giấc ngủ. Hai cánh tay và cái lưng săn chắc rắn rỏi đầy vết trầy, và dấu móng tay của tôi, hông anh cũng có dấu tích đó, hậu quả của chuyện tôi gây ngất chuyển động lúc anh đang điên cuồng làm tình với tôi.

Gideon dường như không biết mệt....

Tôi lại rạo rức không yên. Dưới vẻ bề ngoài thanh lịch, anh như con thú hoang, chiếm hữu tôi tuyệt đối trên giường. Mỗi khi anh chạm đến, tôi mềm rũ ra không còn chút kháng cự nào, hoàn toàn dâng hiến cho anh....

Bỗng đôi mắt xanh hé mở, cái nhìn ngái ngủ mơ màng làm tim tôi dồn dập. “Em lại thềm ra mặt nữa rồi kìa”

“Thì ai bảo anh ngon lành quá làm chi” Tôi đáp. “Buổi sáng thức dậy thấy anh nằm bên cạnh cũng giống như được quà Giáng sinh vậy”

Gideon mỉm cười. “Mà tiện hơn nữa là quà đã mở sẵn, lại chạy tốt mà không cần pin nữa chứ”

Tim tôi thất lại. Tôi quá yêu anh, đến độ lúc nào cũng sợ mất anh. Anh như một báu vật, một giấc mơ mà tôi cố giữ trên tay.

Giọng tôi run run. “Anh có biết đối với một người phụ nữ thì anh là một thứ báu vật quý giá không?”

“Thôi em đừng nói nữa”. Gideon bất ngờ lẩn qua ôm choàng lấy tôi. “Anh có cả một tài sản kếch xù vậy mà em chỉ thèm khát cái thân xác này thôi”

Tôi nhìn mái tóc đen ôm lấy gương mặt đẹp trai. “Em muốn có cả trái tim của anh nữa”

“Thì em luôn có mà”. Gideon ôm gọn lấy tôi, đám lông chân cứng cáp cọ vào làn da đang nóng ran, nhạy cảm, làm tôi càng rạo rực.

Tôi biết mình hoàn toàn bị cái cơ thể săn chắc, ấm áp này chinh phục. Cảm giác lo lắng vơi đi phần nào.

“Lẽ ra anh không nên ngủ”. Gideon nói khẽ.

Tôi vuốt ve mái tóc, hiểu anh có ý gì. Những cơn ác mộng và chứng rối loạn trong giấc ngủ của anh có thể khiến tôi gặp nguy hiểm. Tôi có thể trở thành nạn nhân của cơn thịnh nộ đầy thù hận mỗi khi anh gặp ác mộng. “Em cũng muốn anh ngủ được một chút”

Gideon nắm tay tôi đưa lên môi. “Mình cần được ở bên cạnh nhau mà không phải cảnh giác đề phòng gì cả”

“À, suýt nữa thì em quên mất. Hồi tối nay, Deanna Johnson có tới đây” Vừa nói dứt câu tôi đã hối hận ngay.

Gideon chớp mắt, một nét lạnh lùng lướt nhanh qua mặt. “Em đừng có dây dưa với cô ta. Cô ta là phóng viên đó”

Tôi vòng tay ôm anh. “Cô ấy có vẻ hiểu chiến lược”

“Kệ ả đi”

“Nhưng tại sao? Cô ta là phóng viên tự do mà, sao nhất định phải chọn anh làm đề tài”

“Thôi đi, Eva”

Sự lảng tránh của anh làm tôi bực bội. “Em biết là anh đã từng ngủ với cô ả đó”

“Em không biết gì hết. Mà chuyện em cần biết bây giờ là anh sắp sửa làm gì em đây nè”

Tôi coi như đã có câu trả lời, buông tay ra. “Anh nói dối”

Gideon buông tôi ra, như thể vừa bị ăn cái tát vào mặt. “Anh chưa bao giờ nói dối em cả.”

“Anh nói từ khi gặp em, anh làm tình nhiều hơn cả trong hai năm trước cộng lại. Vậy mà hôm nọ anh nói với bác sĩ Petersen là trong thời gian đó mỗi tuần anh gần gũi phụ nữ hai lần. Vậy nghĩa là sao?”

Phản ứng gay gắt của anh làm tôi tự nhiên xiù xuống. Tôi không muốn hai đứa lại gây gổ nhau chuyện quá khứ, trong khi hiện tại và tương lai mới là quan trọng. Tôi phải tin tưởng vào sự thủy chung của anh.

“Thôi, không cần nữa”. Tôi quay qua, chòang tay lên ngực anh. Lát nữa thôi khi ngày mới bắt đầu thì Gideon và tôi lại phải tiếp tục vở kịch chia tay, mà không biết tới bao giờ mới chấm dứt. Tôi cũng không biết khi nào thì được ở bên cạnh anh lần nữa. “Em chỉ muốn nói anh biết là cô ả đang đào bới lung tung để anh cảnh giác thôi”

“Bác sĩ Petersen hỏi anh là gần gũi phụ nữ bao nhiêu lần mà, Eva” Giọng anh quả quyết. “Đâu có nhất thiết phải làm tình đâu. Lúc trả lời ông ta anh nghĩ là không cần phải giải thích chi tiết đó. Để anh nói cho em rõ nè, đúng là anh có đưa phụ nữ tới khách sạn, nhưng không phải lúc nào anh cũng làm tình với họ. Thật ra thì lâu lâu chuyện làm tình mới xảy ra một lần thôi”

Tôi nghĩ tới căn phòng “trác táng” ở một trong các khách sạn của anh. Lạy trời anh đã bỏ hẳn cái chỗ đó, nhưng tôi vẫn không tài nào quên được. “Thôi chắc em không nên nghe tiếp đâu.”

“Em là người khơi chuyện này ra mà”. Anh gắt gỏng. “Nói cho rõ một lần luôn đi”

Tôi thở dài. “Được thôi”

“Có những lúc anh không chịu nổi cảm giác cô đơn, nhưng anh cũng không muốn nói chuyện với ai. Anh không muốn phải suy nghĩ về bất cứ thứ gì hết, cho nên anh cần tập trung vào một thứ gì đó, một ai đó, để phân tán đầu óc. Nhưng làm tình thì anh lại thấy hơi quá. Em hiểu không?”

Sự thật đáng buồn là tôi hiểu rất rõ cảm giác đó. Bởi khi xưa tôi từng lụy một gã đàn ông không biết bao lần chỉ để lấy chuyện gần gũi xác thịt làm cho đầu óc mình tạm thời ngưng hoạt động. Những chuyện như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa gì về mặt tình dục cả.

“Vậy cô ả đó có nằm trong số được làm tình với anh hay không?” Tôi ghét phải nói ra những lời đó, nhưng chẳng lẽ nào cũng phải làm rõ chuyện này.

Gideon nhìn thẳng vào mắt tôi. “Một lần duy nhất”

“Hắn là phải đáng nhớ lắm nên cô nàng mới thù hận dữ vậy”

Anh làu bàu. “Anh không biết. Anh không nhớ”

“Lúc đó anh say rượu hả?”

“Không có. Trời ạ” Anh ôm mặt. “À ta đã nói gì với em vậy hả?”

“Không có gì cụ thể hết. À chỉ nói là anh không phải người tốt thôi. Em đoán là ý ám chỉ chuyện giường chiếu, nhưng không có hỏi thêm. Cô nàng làm như thể thân thiết với em lắm vì cả hai đều bị anh bỏ rơi, giống như kiểu “Hội những cô nàng bị Gideon đá” vậy”

Anh liếc tôi. “Đừng có tập tành đánh đá, không hợp với tính em đâu.”

“Nè” Tôi nhăn nhó, “Em không có tập tành, em chỉ hơi bực bội thôi. Mà em nghĩ em có đầy đủ lý do để bực chứ.”

“Vậy chứ anh phải làm gì hả, Eva? Lúc đó anh đâu có biết em còn tồn tại trên đời này đâu”. Giọng anh trầm hẳn xuống, nghiêm chỉnh. “Nếu biết thì anh đã không chần chờ giây phút nào mà đi tìm em cho bằng được rồi. Vì không biết nên anh mới tìm tới những người khác. Em cũng vậy mà. Cả hai đứa mình đều có những sai lầm giống nhau.”

“Ừ, ngốc ghê ha,”

Im lặng một chút. “Em giận hả?”

“Không có”

Anh nhìn tôi chăm chăm.

Tôi phá lên cười. “Anh sẵn sàng đánh nhau hả? Nếu anh muốn thì được thôi. Thật ra thì em đang mong là mình sẽ làm chuyện khác hơn.”

Gideon phủ lên người tôi. Về mặt nhẹ nhõm có chút biết ơn của anh làm ngực tôi thắt lại. Tôi chợt nhớ ra, đối với anh, chuyện được tin tưởng và chia sẻ quan trọng biết chừng nào.

“Em có vẻ hơi khác” Anh đưa tay sờ lên mặt tôi.

Đương nhiên là tôi đã khác. Người tôi yêu đã dám giết người vì tôi mà. So với sự hy sinh đó thì rất nhiều thứ không còn quan trọng nữa

- 45. Chương 45: Chương 45
- 46. Chương 46: Chương 46
- 47. Chương 47: Chương 47
- 48. Chương 48: Chương 48
- 49. Chương 49: Chương 49
- 50. Chương 50: Chương 50
- 51. Chương 51: Chương 51
- 52. Chương 52: Chương 52
- 53. Chương 53: Chương 53
- 54. Chương 54: Chương 54
- 55. Chương 55: Chương 55
- 56. Chương 56: Chương 56
- 57. Chương 57: Chương 57
- 58. Chương 58: Chương 58
- 59. Chương 59: Chương 59
- 60. Chương 60: Chương 60
- 61. Chương 61: Chương 61
- 62. Chương 62

Tôi vừa định hỏi thêm thì điện thoại di động reo, là tiếng chuông của mẹ. Hơi bất ngờ là bây giờ mẹ mới gọi, dù tôi đã mở chuông trở lại từ hồi mười giờ. Tôi than thở. “Em phải nghe máy.”

Anh để tôi đứng dậy, đưa tay vuốt lưng trước khi tôi bước đi. Ra tới cửa, tôi quay lại nhìn, mỉm cười khi thấy anh bắt đầu đọc xấp giấy trên bàn.

Lúc tôi ra tới chỗ điện thoại thì chuông đã ngưng đổ, nhưng mấy giây sau lại bắt đầu trở lại. “Mẹ.” Tôi vội nói trước khi bà kịp xoắn ra. “Hôm nay con sẽ về nhà, rồi mình nói chuyện, được chứ?”

“Eva, con không biết là mẹ lo cho con đến mức nào đâu. Con không được làm vậy với mẹ.”

“Một tiếng nữa con sẽ về tới.” Tôi ngắt lời. “Con chỉ cần đi thay đồ nữa thôi.”

“Tối qua mẹ buồn đến mức không ngủ được.”

“Con cũng không ngủ được.” Tôi vặn lại. “Đâu phải lúc nào mẹ cũng là trung tâm vũ trụ đâu. Con mới là người bị xâm phạm sự riêng tư mà, còn mẹ chỉ là thủ phạm bị bắt gặp thôi.”

Im lặng.

Tôi rất hiếm khi mạnh miệng như vậy với mẹ, vì bà vốn dễ bị xúc động. Nhưng cũng đã đến lúc phải làm rõ một số thứ, nếu không muốn tình cảm mẹ con bị nứt mẻ nghiêm trọng. Tôi liếc xuống cổ tay định coi giờ, rồi mới sực nhớ là mình không còn đeo đồng hồ nữa, nên đành nhìn qua cái đồng hồ trên nóc tivi.

“Khoảng một giờ con qua.”

“Để mẹ cho xe qua đón.”

“Cảm ơn mẹ, lát nữa gặp.” Xong tôi cúp máy.

Vừa định cất điện thoại vô túi xách lại thì có tin nhắn của Shawna. Tối nay bỏ định mặc gì vậy?

Trong đầu tôi hiện ra một loạt lựa chọn, từ đơn giản cho tới cầu kỳ lộng lẫy. Nhưng chợt nhớ tới Deanna, dù đang muốn diện cái gì nổi loạn một chút, tôi đành đổi ý vì còn phải cân nhắc tới khả năng mình sẽ xuất hiện trên mấy tờ báo lá cải. Tôi trả lời. “Đầm màu đen, giày cao gót và thật nhiều nữ trang.”

“Rồi, bảy giờ gặp nhé.” Shawna trả lời.

Trên đường vô phòng tắm, tôi ghé qua phòng làm việc, đứng ngoài cửa nhìn Gideon. Thú thật là tôi có thể nhìn anh hàng giờ như vậy cũng không chán, nhất là khi tập trung làm việc, anh vô cùng hấp dẫn.

Anh ngược nhìn tôi, hơi mỉm cười, chắc này giờ cũng cảm giác được là đang bị ngắm nghía. “Em làm hay lắm.” Anh khen, chỉ vô xấp giấy trên bàn. “Nhất là chỉ trong vòng có mấy tiếng đồng hồ.”

Tôi hơi nở mũi, tự hào khi được lời khen của một trong những người đàn ông giỏi giang và thành đạt nhất thế giới.

“Anh muốn em về Cross Industries làm.”

Giọng nói cương quyết đó làm tôi nhớ lại lúc anh nói câu ‘Tôi muốn làm tình với cô’ khi tán tỉnh tôi lần đầu tiên.

“Em cũng muốn anh ngồi trên bàn làm việc.”

“Em về rồi mình sẽ ăn mừng theo cách đó luôn.” Mắt anh lóe sáng.

“Em thích công việc em đang làm, cả đồng nghiệp nữa. Em muốn tự mình đạt được mọi thứ, từng bước một.”

“Anh sẽ cho em những thứ đó, và còn nhiều hơn nữa.” Gideon gõ gõ ngón tay lên ly cà phê. “Anh đoán em theo ngành quảng cáo là vì em thích công việc năng động phải không. Vậy sao không làm Quan hệ công chúng?”

“Việc đó có tính tuyên truyền nhiều quá. Làm quảng cáo thì ít ra xác định là mình sẽ thiên vị ngay từ đầu.”

“Hồi sáng em có đề cập tới chuyện quản lý khủng hoảng.” Anh chỉ lên bàn. “Mà rõ ràng là em có năng khiếu trong lĩnh vực đó, hay để anh khai thác tài năng của em đi.”

Tôi khoanh tay. “Anh biết quản lý rủi ro thì cũng thuộc về quan hệ công chúng mà.”

“Em rất giỏi giải quyết vấn đề, anh sẽ cho em làm việc đó, và cho em những thử thách lớn hơn, ví dụ như áp lực về thời gian chẳng hạn, để em được thử sức và trở tài.”

“Thật hả?” Tôi nhip chân. “Anh gặp phải bao nhiêu tình huống hủng hủng hoảng trong một tuần?”

“Nhiều vô số.” Anh hồ hởi. “Thấy chưa, em bắt đầu tò mò ra mặt rồi.”

Tôi thẳng người dậy. “Anh có đủ nhân viên để làm chuyện đó rồi còn gì.”

Gideon dựa ra ghế, mỉm cười. “Anh luôn muốn nhiều hơn, em cũng vậy mà. Mình làm chung đi.”

“Anh có biết là anh vừa ghê gớm mà lại vừa rất cứng đầu không. Em nói cho anh biết, hai đứa mình làm chung một chỗ không phải là ý hay đâu đó.”

“Thì bây giờ mình đâu có vấn đề gì đâu.”

Tôi lắc đầu. “Thì tại bây giờ anh tán thành với đề xuất của em, lại thêm cái cảm giác em đang ngồi trong lòng anh nữa. Tới khi mình bắt đồng ý kiến và tranh luận trước mặt mọi người thì chuyện sẽ khác. Rồi mình sẽ mang cái sự khó chịu đó về nhà luôn.”

“Mình có thể thỏa thuận sẽ bỏ lại chuyện công việc ngoài cửa mà.” Anh nhìn khắp người tôi, nhất là đôi chân lộ ra dưới cái áo choàng. “Anh không nghĩ lúc ở nhà mình sẽ muốn làm chuyện gì khác đâu.”

Tôi trợn mắt, lùi ra khỏi phòng. “Đồ nghiện ngập.”

“Anh thích làm tình với em mà.”

“Không công bằng chút nào.” Tôi buông đại một câu, vì không nghĩ ra cái lý nào để cãi lại anh cả.

Gideon cười toe toét. “Anh đâu có nói là sẽ công bằng đâu.”

*

Tôi có cảm giác rất kỳ cục khi bước vô căn hộ của mình mười lăm phút sau đó. Thiết kế nội thất bên này rất giống căn của Gideon bên kia, nhưng... hơi ngược. Sự kết hợp nội thất của cả hai đứa bên nhà Gideon làm tôi có cảm giác thân thuộc, nhưng lại làm căn nhà của tôi giờ bỗng nhiên trở thành hơi... xa lạ.

“Chào Eva.”

Tôi quay lại thấy Trey đứng trong bếp, đang rót hai ly sữa. “Chào Trey. Bỏ khỏe không?”

“Mình đỡ hơn rồi.”

Đúng là có vẻ như vậy. Mái tóc vàng thường ngày vốn bù xù hôm nay đã chải chuốt kỹ càng, hẳn nhiên là tác phẩm của Cary. Đôi mắt nâu sáng bừng, nụ cười tươi quăn rũ dưới cái sống mũi gãy.

“Mình rất vui khi thấy bỏ sang đây thường xuyên hơn.” Tôi nói.

“Mình sắp xếp lại thời gian rồi.” Tôi lắc đầu từ chối khi Trey giơ một ly sữa ra mời. “Còn cậu thế nào?”

“Để coi nào, chạy trốn đám phóng viên, hy vọng sắp mình sẽ đính hôn, đang tìm cách nói chuyện phải quấy với một trong hai vị phụ huynh, ráng sắp xếp thời gian để gọi điện cho vị phụ huynh còn lại, và đang mong được đi chơi với hội bạn gái tối nay.”

“Tuyệt quá.”

“Biết nói sao được.” Tôi cười. “Công việc và học hành sao rồi?”

Trey đang học ngành thú y và đi làm thêm vài nơi để trang trải chi phí. Một trong những việc anh làm là trợ lý ột nhiếp ảnh gia, đó cũng chính là lý do anh chàng gặp Cary.

Trey nhăn nhó. “Mệt mỗi lần. Nhưng rồi sẽ tới ngày gặt hái kết quả.”

“Khi nào cậu rảnh mình phải tổ chức ăn pizza coi phim lần nữa mới được.” Tôi phải thừa nhận là mình muốn Trey chiến thắng trong cuộc đua với Tatiana. Có thể tôi không khách quan, nhưng cô nàng đó lúc nào cũng có vẻ không ưa tôi. Mà tôi cũng không ưa cái cách cô ta tự giới thiệu với Gideon khi mới gặp anh lần đầu.

“Chắc chắn rồi. Để mình hỏi Cary xem sao nhé.”

Tôi lập tức hối hận vì đề cập chuyện đó với Trey thay vì hỏi Cary trước, vì Trey có vẻ buồn hẳn đi. Anh chàng tội nghiệp chắc đang nghĩ tới chuyện Cary sẽ “xếp lịch” giữa mình và Tatiana như thế nào.

“Mà nếu Cary không rảnh thì hai đứa mình vẫn có thể tổ chức thiếu anh ấy mà.”

Trey nhếch nhếch cười nhẹ. “Nghe cũng hay đó.”

63. Chương 63

Lúc một giờ kém mười, tôi bước ra khỏi tòa nhà, thấy Clancy đã chờ sẵn. Anh vẫy chào người gác cửa rồi mở cửa xe cho tôi, nhưng nhìn anh chắc chắn ai cũng biết anh không chỉ là tài xế. Cũng như khẩu súng lạnh lẽo đeo bên mình, trong bao nhiêu năm qua anh luôn luôn như vậy, chưa hề mỉm cười một lần nào.

Khi đã ngồi yên vị sau tay lái, Clancy tắt đài phát thanh của sở cảnh sát đi, rồi hạ cặp kính râm trên mặt xuống để nhìn tôi qua tấm gương chiếu hậu. “Cô có khỏe không?”

“Chắc là khỏe hơn mẹ tôi.”

Clancy rất chuyên nghiệp và không bao giờ biểu lộ bất cứ cảm xúc gì. Anh ta chỉ lặng lẽ kéo kính lên lại rồi kết nối hệ thống trên xe với điện thoại của tôi để mở nhạc. Xong anh cho xe lăn bánh.

Thấy anh chu đáo như vậy, tôi sức nhớ điều mình cần nói. “Clancy nè, tôi xin lỗi vì đã nói nặng anh nhé. Anh chỉ làm công việc của mình thôi, không đáng bị trút giận lên như vậy.”

“Cô không đơn giản chỉ là một công việc thôi, thưa cô Tramell.”

Tôi im lặng một chút, suy nghĩ về câu nói đó. Tôi và Clancy lúc nào cũng lịch sự và giữ khoảng cách nhất định, chỉ gặp nhau nhiều nhất là mỗi lần anh đưa đón tôi đi tập Krav Maga thôi. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ là anh thật sự quan tâm tới sự an toàn của tôi, dù bây giờ nghe có vẻ có lý. Bởi anh là dạng người đam mê và tự hào về công việc của mình.

“Thật ra tôi nóng giận như vậy không phải chỉ vì riêng một chuyện đó, mà đã xảy ra nhiều chuyện khác cả trước khi tôi biết anh và vợ ông Stanton nữa.”

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô.”

Câu trả lời cộc lốc giống y như tính cách của anh làm tôi mỉm cười.

Tôi ngồi hẳn ra ghế, quay mặt ra cửa sổ ngắm cái thành phố mà tôi đã dần quen và thậm chí còn yêu say đắm. Ngay trên lề đường tôi đang đi qua, một hàng người đứng sát vai nhau trước cái ki-ốt, mỗi người một miếng pizza trên tay. Dù đứng ngay cạnh nhau, nhưng họ hoàn toàn xa cách, bởi mỗi người đều như một hòn đảo nhỏ giữa cơn sóng của đám đông cuộn cuộn xung quanh. Người đi bộ hối hả qua lại, rẽ tránh một anh chàng đang đứng phát tờ rơi có chú chó nhỏ xú dưới chân.

Cái thành phố đầy sức sống với nhịp đập điên loạn này khiến cho thời gian ở đây có vẻ như trôi đi nhanh hơn bất kỳ nơi nào khác. Hoàn toàn trái ngược với nhịp sống chậm rãi ở miền Nam California, nơi tôi đi học, và cũng là nơi bố đang ở.

Điện thoại rung lên trong túi xách, màn hình ra hiện số của bố. Thứ Bảy nào hai bố con cũng nói chuyện với nhau, và tôi luôn mong chờ cuộc gọi đó. Còn hôm nay tôi định không nhắc máy để chờ tới lúc mình vui vẻ hơn rồi mới gọi lại cho bố. Lúc này tôi vẫn còn bực bội chuyện của mẹ, mà bố thì lại khá lo lắng cho tôi từ sau lần trước sang đây chơi.

Bố có mặt ở nhà lúc hai vị thanh tra cảnh sát tới, và trước khi báo tin về cái chết của Nathan, họ hỏi tôi có biết Nathan đã tới New York không, làm tôi phát hoảng. Sau hôm đó bố cứ theo vận hỏi tại sao tôi lại phản ứng như vậy khi nghe nhắc tới tên Nathan.

“Chào bố.” Cuối cùng tôi cũng nhắc máy, vì không muốn làm cả bố và mẹ không vui vì mình. “Bố khỏe không?”

“Bố nhớ con gái quá.” Ông trả lời bằng cái giọng trầm trầm, điềm tĩnh mà tôi vẫn yêu mến. Ông là người đàn ông hoàn hảo nhất trong mắt tôi: đẹp trai một cách hoang dã, đầy tự tin, thông minh và rất khỏe mạnh. “Còn con thế nào?”

“Không phải than phiền gì nhiều ạ.”

“Vậy than phiền ít ít cũng được, bố đang nghe đây.”

Tôi bật cười. “Mẹ làm con hơi phát điên một chút thôi.”

“Mẹ lại làm gì nữa nào?” Nghe có chút ảm áp trong giọng nói của ông.

“Mẹ lúc nào cũng xen vào chuyện riêng của con.”

“À, cha mẹ thường hay làm vậy khi họ lo lắng cho con mình đó mà.”

“Bố đâu có làm vậy đâu.” Tôi cãi.

“Chưa làm thôi, chứ không phải là không.” Ông khẳng định. “Một khi bố lo lắng quá thì có thể bố cũng sẽ làm vậy, chỉ hy vọng là lúc đó có thể thuyết phục cho con hiểu và bỏ qua thôi.”

“Con đang trên đường qua gặp mẹ nè, để coi mẹ thuyết phục con như thế nào đây. Cách tốt nhất là mẹ phải nhận lỗi cái đã.”

“Vậy thì chúc con may mắn.”

“Biết ngay mà.” Tôi thở dài. “Mai con gọi lại bố được không?”

“Được chứ. Mọi chuyện vẫn ổn chứ hả, con gái?”

Tôi nhắm mắt lại. Bản năng làm cha cộng với bản năng của người cảnh sát khiến tôi rất ít khi giấu bố được chuyện gì. “Ổn hết mà. Chỉ có điều con sắp tới nhà mẹ rồi. Mai con sẽ kể bố nghe. À mà sắp con sắp đính hôn nữa. Nói chung là con có vài chuyện để kể với bố.”

“Sáng mai có thể bố sẽ ghé qua sở, nhưng con cứ gọi di động nhé. Thương con gái lắm.”

Tôi bỗng thấy nhớ nhà. Dù rất yêu New York và cuộc sống mới ở đây, tôi nhớ bố vô cùng. “Con cũng thương bố. Mai nói chuyện tiếp nhé.”

Cúp máy xong tôi bất giác nhìn xuống cổ tay, và khi không thấy cái đồng hồ, tôi lại sực nghĩ tới cuộc nói chuyện sắp diễn ra. Dù rất bức mình vì những gì mẹ đã làm trong thời gian qua, nhưng chuyện tương lai mới là thứ tôi lo lắng hơn cả. Vì chuyện của Nathan, bà đã rình mò tôi suốt bấy lâu nay, không biết liệu bà có thể trở lại cách cư xử bình thường trong tương lai hay không.

“Clancy nè.” Tôi chồm tới trước vì muốn làm rõ một chuyện thắc mắc từ trước giờ. “Cái hôm mà hai mẹ con tôi với Megumi đi bộ về Crossfire đó, rồi tự nhiên mẹ hoảng hốt... có phải là vì bà nhìn thấy Nathan không?”

“Đúng vậy.”

“Trước đó hấn đã từng tới Crossfire và bị Gideon đánh ột trận, vậy thì hấn còn quay lại đó làm gì?”

Clancy nhìn tôi qua tấm gương. “Theo suy đoán của tôi thì hấn ta chỉ muốn xuất hiện để làm áp lực thêm thôi. Tôi nghĩ là hấn muốn dọa cô, nhưng thay vào đó người bị dọa lại là bà Stanton. Kiểu nào thì hấn cũng đạt được mục đích.”

“Vậy mà không ai nói với tôi hết.” Tôi xuống giọng. “Tôi không thể bỏ qua chuyện đó.”

“Hấn muốn làm cô sợ mà, đâu có ai muốn để chuyện đó xảy ra.”

Ồ. Tôi chưa nghĩ tới lý do đó.

Clancy nói tiếp. “Điều hối hận lớn nhất là tôi đã không để mắt tới Cary. Tôi tính sai một nước và cậu ta phải lãnh hậu quả.”

Cả Gideon cũng không tính trước được vụ Cary bị tấn công. Và thế có Chúa là tôi cũng cảm thấy vô cùng tội lỗi. Nói cho cùng thì vì quen biết tôi nên Cary mới bị nguy hiểm như vậy.

Nhưng tôi vô cùng xúc động khi nhận ra sự quan tâm chân thành trong giọng nói của Clancy. Anh ta nói đúng, tôi không phải chỉ là trách nhiệm công việc. Clancy là người tốt, luôn tận tâm với việc mình làm. Rồi tôi chợt tự hỏi: như vậy thì anh còn chừa lại bao nhiêu tâm trí cho cuộc sống riêng của mình?

“Anh có bạn gái không, Clancy?”

“Tôi có gia đình rồi.”

Tôi thấy ngượng vì sự vô tâm của mình. Vợ của anh chàng cứng rắn, u ám này, người quanh năm suốt tháng luôn mặc áo khoác để che khẩu súng đeo thường trực bên sườn, cô ấy là người như thế nào nhỉ? Với cô, anh có dịu dàng hơn không? Anh có chiến đấu tới cùng để bảo vệ cô không? Anh có sẵn sàng giết người vì cô không?

“Anh sẽ sẵn sàng làm những gì để bảo vệ cho cô ấy?” Tôi hỏi.

Xe ngừng đèn đỏ, Clancy quay lại nhìn tôi. “Liệu có gì mà tôi không dám làm?”

64. Chương 64

“Ôi, anh chàng kia từ đâu ra vậy?” Megumi nhìn theo đối tượng vừa đi qua, “Lúm đồng tiền nữa chứ.”

Tôi trợn mắt, rồi nốc cạn ly vodka hương việt quất. Hộp đêm Primal, trạm dừng chân thứ tư của cả bọn, đang đông cứng người. Hàng khách đứng chờ ngoài cửa kéo dài đến tận góc đường, còn bên trong tiếng nhạc, mà chủ đạo là đàn guitar, vang lên dồn dập trong một không gian mờ ảo, quyến rũ. Nội thất được thiết kế pha trộn giữa kim loại sơn màu với gỗ màu tối, thêm hệ thống đèn đủ màu hắt ra những bóng sáng có hình vết chân thú.

Đúng như phong cách của Gideon, tất cả mọi thứ đều tuyệt vời gần tới mức quá lố, nhưng không bao giờ vượt qua lần ranh đó. Cái không khí đầy buông thả, khoái lạc ở đây làm cơ thể vốn đang lâng lâng vì rượu của tôi như phát cuồng, chân nhịp liên tục lên thành ghế.

Lacey, bạn chung nhà của Megumi, để kiểu tóc rối bời à tôi rất thích, ngửa mặt lẩm bẩm. “Sao cậu không ra làm quen đi.”

Megumi hơi đỏ mặt, mắt lấp lánh, cực kì gợi cảm trong chiếc đầm yếm bó sát màu vàng. “Ừ, biết đâu anh ta là người thích nghiêm túc thì sao.”

“Vậy bồ muốn đạt được thứ gì từ một mối quan hệ nghiêm túc?” Shawna hỏi, đưa lên miệng ly nước có màu đỏ không thua gì mái tóc của cô. “Lông chung thủy hả?”

“Mọi người quá đề cao sự chung thủy rồi đó.” Lacey tuột xuống khỏi chiếc ghế cao, bắt đầu đứng lắc hông. Mấy viên đá đính trên chiếc quần jean lóe sáng.

“Không đâu.” Megumi cãi. “Mình thích chung thủy mà.”

“Michael có đang quan hệ với người nào khác không?” Tôi chồm người tới để không phải hét lên.

Vừa nói xong tôi phải lùi lại ngay, nhường chỗ cho người phục vụ mang thêm nước ra rồi dọn mấy cái ly cũ đi. Bộ đồng phục gồm giày boots đen gót nhọn với cái đầm hở vai màu hồng tươi làm mấy cô gái nổi bật trong đám đông, khách rất dễ nhận ra để gọi. Cả bộ đồ lẫn những người mặc chúng đều cực kỳ kêu gọi. Không biết Gideon có đích thân chọn hay không, mà nếu có, thì ai mặc thử cho anh xem nhỉ?

“Không biết nữa!” Megumi cầm ly rượu mới mang ra lên uống một hơi, mặt buồn thiu. “Mình không dám hỏi.”

Tôi cũng cầm ly lên, nói lớn. “Uống hết rồi nhảy thôi nào!”

“Phải vậy chứ!” Shawna không chờ ai, nốc một hơi hết sạch ly Patrón, bỏ miếng chanh vô miệng mút hết nước, rồi quay nhìn cả bọn. “Nhanh lên, mấy bồ lè mề quá!”

Tới phiên tôi rùng mình khi ly Tequila trôi tuột xuống cổ, xóa sạch dư vị việt quất trước đó. Rồi tới Megumi và Lacey, hai nàng cụng ly nhau. “Kanpai!”

Cả bọn kéo ra sàn nhảy, dẫn đầu là Shawna trong bộ đầm xanh da trời mà dưới ánh đèn ở đây cũng sáng rực lên không thua gì bộ đồng phục màu hồng. Bốn đứa cuốn vào biển người đang uốn éo, chẳng mấy chốc đã bị lén chặt giữa những cơ thể ướt đẫm mồ hôi.

Tôi thả mình trong tiếng nhạc đinh tai và không khí ngột ngạt đầy nhục cảm của sàn nhảy. Tôi giơ hai tay lên đầu, lắc lư liên tục, cố quên đi cuộc nói chuyện dài dòng và vô ích suốt cả buổi trưa với mẹ. Có thể nói là tôi không còn tin bà nữa. Dù bà đã hứa là từ giờ trở đi sẽ thay đổi, vì không còn Nathan nữa nhưng tôi thấy khó mà bị thuyết phục bởi lời hứa đó, vì mẹ đã quá đáng rất nhiều lần.

“Em rất đẹp.” Có ai đó hét vào tai tôi.

Tôi nhìn qua vai, thấy anh chàng tóc đen đang uốn éo sát lưng mình. “Cảm ơn anh.”

Dĩ nhiên tôi biết là anh ta nói xạo. Tóc tai tôi lúc này rũ rượi, ướt đẫm mồ hôi, dính bết vào mặt và cổ. Kệ. Nhạc vẫn dồn dập liên tục, hết bài này tới bài khác.

Tôi say sưa với không gian đầy khoái lạc không thêm giấu giếm đó. Đang đứng kẹt giữa một đôi tình nhân thì tôi nhìn thấy người quen. Chắc hẳn anh đã thấy tôi trước, nên đang bước tới.

“Martin!” Tôi gào lên, len ra khỏi đám người xung quanh. Trước đây tôi chỉ gặp chàng cháu trai của dưỡng Staton này, trong mấy kỳ nghỉ lễ. Từ lúc dọn qua New York bọn tôi có gặp lại thêm một lần nữa. Mà tôi cũng muốn liên lạc với anh chàng thường xuyên hơn.

“Chào Eva.” Martin ôm tôi, xong lùi lại ngắm nghía. “Em đẹp tuyệt vời! Khỏe không?”

“Mình ra kiểm gì uống đi!” Tôi thấy cổ họng khô rát, không thể nào nói chuyện trong cường độ âm thanh này được.

Martin nắm tay tôi kéo ra khỏi biển người trên sàn nhảy. Cả hai vừa ngồi xuống bàn tôi là cô nàng phục vụ đã mang tới thêm một ly vodka việt quất nữa.

Cả đêm nay đi tới đâu tôi cũng đều được phục vụ như vậy, mặc dù càng lúc màu của ly rượu vàng tối dần, nghĩa là lượng nước việt quất trong đó càng nhiều hơn. Tôi biết họ cố tình làm vậy, thậm khâm phục khả năng quản lý của Gideon khi lệnh của anh được truyền đi chính xác từ nơi này qua nơi khác. Miễn là vẫn được uống, tôi không phàn nàn gì cả.

Tôi nốc một hơi rồi áp cái ly mát lạnh lên trán, bắt chuyện. “Dạo này anh sao rồi?”

“Khá ổn!” Martin rất bảnh bao trong cái áo thun cổ tim màu vàng nâu và quần jean đen. Mái tóc đen ngắn hơn của Gideon, nhưng rũ xuống trán một cách rất gợi cảm, ngay bên trên đôi mắt màu xanh lục, dù dưới ánh sáng ở đây thì không thể nhìn ra được.

“Còn em thấy ngành quảng cáo thế nào?”

“Em rất yêu công việc của mình.”

Martin bật cười khi thấy tôi hào hứng như vậy. “Phải chi ai cũng nói được câu đó.”

“Em tưởng anh cũng thích làm việc với dưỡng chứ.”

“Thích chứ. Anh thích khoản tiền kiến được, nhưng không hẳn là thích công việc đó.”

Whisky của anh được mang ra. Cụng ly.

“Anh đi với ai vậy?” Tôi hỏi.

“Với mấy người bạn.” Martin đưa mắt nhìn quanh. “Lạc đầu mất hết rồi. Còn em?”

“Em cũng vậy.” Tôi bắt gặp ánh mắt của Lacey từ ngoài sàn nhảy, cô nàng giơ hai ngón tay cái lên.

“Anh có đang hẹn hò với ai không, Martin?”

Anh cười tươi. “Không có.”

“Anh có thích con gái tóc vàng không?”

“Em định tán tỉnh anh hả?”

“Không hẳn vậy.” Tôi nhìn Lacey, nhướn mày ra hiệu rồi hất đầu về phía Martin. Cô nàng ngạc nhiên một lúc, rồi hiểu ý, bước lại, cười toe toét.

Tôi giới thiệu hai người, trong lòng khá hào hứng. Martin lúc nào cũng duyên dáng, hài hước, trong khi Lacey lại rất hoạt bát, quyến rũ theo một cách rất riêng, cô trông lôi cuốn hơn là chỉ hào nhoáng bên ngoài.

Megumi cũng quay vô, cả bọn uống thêm một lượt rượu nữa rồi Martin mời Lacey ra nhảy.

Hai người vừa đi là Megumi hỏi ngay. “Bồ còn giấu anh chàng đẹp trai nào trong túi nữa không?”

Lúc đó tôi chỉ ước gì trong túi mình đang là cái điện thoại. “Bồ làm gì thê thảm quá vậy!”

Megumi nhìn tôi một lúc, khẽ mỉm cười. “Mình say mất rồi.”

65. Chương 65

“Cả câu đó nghe cũng thảm nữa. Uống thêm một ly không?”

“Sao lại không?”

Hai đứa uống hết ly rượu vừa lúc Shawna quay lại bàn cũng với Lacey, Martin và hai người bạn của anh, Kurt và Andre. Kurt rất điển trai, tóc nâu vàng, mặt chữ điền và nụ cười láu cá. Còn Andre thì vô cùng lịch lãm, đôi mắt đen lém lỉnh và tóc để dài tới vai. Anh chàng có vẻ để ý Megumi, làm cô vui hẳn lên.

Không bao lâu cả nhóm đã cười nói rôm rả.

“Lúc ở toilet đi ra, Kurt cứ thế vung vẩy khắp trong nhà hàng.” Martin kết thúc câu chuyện đang kể.

Anh và Andre cười rú lên, trong khi Kurt lấy chanh ném vào cả hai người.

“Có nghĩa là sao?” Tôi hỏi lại vì không hiểu cách nói đó.

“Nghĩa là anh ta để của quý thò ra khỏi quần.” Andre giải thích. “Lúc đầu không ai biết đó là cái gì, nhưng rồi sau đó mọi người nhìn ra, và bắt đầu tò mò không biết đương sự có biết mình đang hở hên hay không. Cuối cùng cũng không ai nói câu nào cho cậu ấy biết hết.”

“Không ai nói thật hả?” Shawna cười đến nỗi suýt té xuống ghế.

Bọn tôi om sòm đến mức cô nàng phục vụ phải tới yêu cầu nói nhỏ lại một chút, kèm theo nụ cười lịch sự. Cô ta vừa định quay đi thì bị tôi níu lại. “Tôi có thể gọi nhờ điện thoại được không?”

“Cô cứ nói với một trong mấy người ở quầy pha chế đó, bảo là Dennis, là tên người quản lý ở đây, đã đồng ý là họ sẽ đưa điện thoại cho cô ngay.”

“Cảm ơn.” Tôi xuống ghế khi cô nàng vừa đi qua bàn khác. Không biết Dennis là ai, nhưng cả buổi tối diễn ra rất suôn sẻ, có nghĩa là Gideon hẳn đã phải sắp đặt mọi thứ thật chu đáo.

“Có ai muốn uống nước không?” Tôi hỏi.

Cả bọn la ó phản đối, ném cả khăn giấy vào tôi. Tôi vừa cười vừa quay đi, ra quầy đứng chờ tới lượt để lấy một chai nước và hỏi mượn điện thoại. Tôi thuộc số của Gideon, và nghĩ là nếu gọi anh bằng máy của hộp đêm mà anh làm chủ thì sẽ không bị nghi ngờ.

“Cross đây.” Anh nhắc máy rất nhanh.

“Chào cưng.” Tôi dựa người vào quầy, bịt tai bên kia lại. “Người yêu say xin gọi cho anh đây nè.”

“Anh biết rồi.” Giọng anh trở nên nhẹ nhàng, ảm áp hẳn. Nhưng đối với tôi nó còn mãnh liệt hơn cả tiếng nhạc đinh tai ở đây. “Em đi chơi vui không?”

“Vui, nhưng em nhớ anh quá. Anh có uống thuốc bỏ chưa?”

Giọng anh giống như vừa nói vừa cười. “Em nổi hứng rồi hả, cưng?”

“Tại anh hết đó. Cái chỗ này giống như thuốc kích thích vậy. Em đang nóng rực, mồ hôi nhễ nhại và cực kỳ bứt rứt đây nè. Nãy giờ em hư hỏng lắm, nhảy nhót như một cô gái độc thân vậy đó.”

“Hư là sẽ bị phạt.”

“Vậy chắc em phải hư nhiều hơn nữa, để cho có bị phạt cũng đáng ha.”

Anh gầm gừ. “Về đây hư cho anh coi đi.”

Nghĩ tới chuyện anh đang chờ sẵn ở nhà làm tôi phần khích. “Nhưng em đang kẹt ở đây, mọi người chưa muốn về. Chắc cũng còn một lúc nữa đó.”

“Anh có thể ra đó tìm em. Hai mươi phút nữa thôi anh tới, em thấy sao?”

Tôi đưa mắt nhìn quanh, tiếng nhạc dồn dập bên tai. Tưởng tượng cảnh anh tới đây, làm tình với tôi trong cái không khí buông thả này, tôi rùng mình khao khát. “Ừ, em muốn lắm.”

“Em có thấy cái hành lang trên đầu không?”

Tôi ngược lên nhìn, thấy một hành lang treo phía trên gắn sát tường, cao hơn sàn nhảy khoảng năm, sáu mét. Một nhóm vũ công đang đứng trên đó làm mấy động tác rất khêu gợi.

“Thấy.”

“Có một đoạn ngay chỗ cái góc tường bằng kính đó, anh sẽ gặp em ở đó.” Rồi anh nói thêm. “Anh muốn lúc đó em phải ướt át sẵn sàng đó.”

Tôi rùng mình khi nghe câu nói quen thuộc. Như vậy có nghĩa là anh sẽ rất gấp gáp và dữ dội. Tôi cũng đang muốn anh như vậy... “Em đang mặc...”

“Cùng à, giữa một triệu người anh cũng nhận ra em mà. Anh đã tìm thấy em lần đầu tiên thì lúc nào anh cũng sẽ tìm thấy em.”

Cơn khao khát sục sôi trong huyết quản. “Nhanh lên nhé.”

Tôi đặt ống nghe trở lại chỗ cũ, cầm chai nước lên uống một hơi hết sạch. Xong, tôi xếp hàng chờ khá lâu mới được vô toilet. Vốn đã hơi choáng váng vì rượu, tôi lại càng lảo đảo vì phần khích khi nghĩ tới chuyện người yêu của mình, một trong những người có thể nói là bận rộn nhất thế giới, đã sẵn sàng bỏ hết mọi việc để... làm vui lòng tôi...

Tôi liếm môi, đứng không yên.

Lúc tới lượt, tôi vội vàng vào buồng vệ sinh cởi bỏ quần lót rồi mới ra rửa mặt. Lớp trang điểm đã trôi gần hết làm mắt tôi nhòe nhoẹt, hai má đỏ bừng vì nóng và vì nhảy nhót nãy giờ. Tóc thì rối bời, đầm mồ hôi, bết quanh mặt và cổ.

Nhưng kỳ lạ thay, tôi không thấy mình xấu xí, mà trái lại còn rất gợi tình.

Lúc đi ra tôi gặp Lacey đang xếp hàng nên dừng lại hỏi thăm. “Vui không?”

“Vui lắm. Cảm ơn bồ đã giới thiệu mình với anh họ bồ nhé.”

Tôi chẳng buồn đính chính. “Không có gì. Mình hỏi bồ một chuyện được không? Về Michael đó.”

Lacey nhún vai. “Hỏi đi.”

“Nghe nói bồ gặp anh ta trước mà phải không, vậy bồ không thích anh ta ở chỗ nào vậy?”

“Không có cảm giác. Đẹp trai, thành đạt, nhưng mình không thấy muốn lên giường với anh ta.”

“Vậy đưa qua cho người khác đi.” Cô gái đứng sau lưng xen vô.

“Thì đưa rồi đó.”

“Hiểu rồi.” Tôi tôn trọng cái quyết định chấm dứt không theo đuổi một mối quan hệ khi không cảm thấy hứng thú trong chuyện tình dục, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi khó chịu. Chắc tại tôi không muốn Megumi buồn.

“Mình đi ve vãn một anh chàng đẹp trai đây.”

“Tôi luôn đi.” Lacey gật đầu.

Tôi đi tìm đường lên trên, tới nơi thì thấy một dòng người đang đứng xếp hàng dưới chân cầu thang, có nhân viên bảo vệ đứng chặn để kiểm soát số lượng người được cho qua.

Tôi đang nhắm tính mình sẽ phải trễ hẹn bao nhiêu phút với Gideon, thì anh chàng bảo vệ to con ấn điện đàm vô tai, tỏ ra tập trung nghe coi bên kia đang nói gì. Anh chàng cơ bắp khổng lồ với làn da nâu và cái đầu trọc lốc này đeo băng tên nhìn không rõ. Gương mặt còn khá trẻ tươi hăng lên khi anh ta thôi cau có và toét miệng cười.

Anh ta chỉ một ngón tay về phía tôi. “Cô là Eva hả?”

Tôi gật đầu.

Anh chàng với ra sau lưng tháo một đầu cái dây bằng nhưng đang chằng ngang ra. “Lên đi.”

Đám đông đứng chờ la ó phản đối. Tôi mỉm cười áy náy rồi chạy nhanh lên mấy bậc thang bằng kim loại. Lên tới nơi, một nhân viên nữ khác cho tôi vô, rồi chỉ qua bên trái. Tôi nhìn thấy cái chỗ mà Gideon nói, nơi hai bức tường giao nhau, được bọc lại bởi khúc hành lang hình chữ L.

Tôi len qua đám đông đang phấn khích, cứ mỗi bước đi là tim lại đập nhanh hơn. Ở trên này tiếng nhạc đỡ ồn hơn một chút, và không khí cũng ấm hơn. Ai nấy mồ hôi nhễ nhại. Độ cao gây cảm giác hơi nguy hiểm, dù lan can hai bên cao đến tận vai. Tôi đi gần đến nơi thì bị một bàn tay đặt lên eo kéo lại, áp sát vào thân thể đàn ông đang uốn éo nhảy nhót. Ngoái lại nhìn thì thấy chính là cái anh chàng hồi nãy ở dưới đã khen tôi đẹp.

Tôi mỉm cười, nhắm mắt buông mình theo tiếng nhạc. Lúc anh chàng bắt đầu động dục bàn tay trên hông, tôi đưa tay ra giữ lại. Anh ta cười lớn rồi tiếp tục nhảy, nhún người xuống để áp sát hơn.

Tới bài thứ ba thì tôi bỗng có cảm giác Gideon đang ở rất gần. Như có một luồng điện chạy qua da, khiến từng tế bào đều nhạy cảm hẳn lên. Tôi bỗng nghe tiếng nhạc như lớn hơn lên, không khí nóng bức hơn, và tất cả mọi thứ xung quanh đều khiến tôi bị kích thích hơn.

Tôi mỉm cười, mở mắt ra, thấy anh đang lao tới. Ngay lập tức, tôi rạo rực, nhìn anh trong bộ áo thun và quần jean đen, mái tóc dài chải ra sau để lộ gương mặt đẹp đến ngẹt thở. Nhìn anh lúc này không ai có thể nhận ra đó là Gideon Cross quyền lực. Người đang đi tới trẻ trung và hoang dại hơn nhiều, duy chỉ có bề ngoài nóng bỏng là không thay đổi. Tôi liếm môi, uốn người gợi cảm.

66. Chương 66

Hai bàn tay nắm chặt, Gideon lao tới như con thú săn mồi, không hề chậm lại khi tới gần mà lao thẳng vào tôi. Tôi cũng bước tới lao vào anh, vòng tay lên cổ ghì anh xuống để trao một nụ hôn vội vàng ướt át.

Gideon ôm siết lấy tôi áp vào người anh. Anh chiếm lấy môi tôi một cách dữ dội, gần như hung tợn, như lời cảnh báo cho cơn lốc sắp tới.

Anh chàng lúc nãy tiến tới sau lưng, thò tay vuốt tóc rồi định hôn lên vai tôi.

Gideon quay ra, giằng dờ. “Biến đi.”

Tôi quay lại, nhún vai. “Cảm ơn vì nhảy với tôi nãy giờ.”

“Không có chi, người đẹp.” Anh chàng túm lấy một cô gái vừa đi qua rồi biến mất.

“Cùng à.” Gideon ép người tôi lên thành tường bằng kính. “Em hư quá.”

Tôi không ngượng mà đưa tay chạm vào anh qua lớp quần jean. “Em chỉ hư với mình anh thôi.”

Anh siết mạnh tôi hơn nữa, rồi cắn lên vành tai. Tôi nghe rõ nhịp thở dồn dập làm ngực anh phập phồng. Mùi hương của anh lập tức khiến tôi liên tưởng tới những ngát ngậy điên cuồng mà mình sắp có được.

Hai đứa hòa quyện vào nhau, buông mình theo tiếng nhạc như giã vào tai. Tôi dán chặt lấy anh, bị anh quyến rũ, cảm giác giữa hai đứa không hề có lớp quần áo nào hết. Gideon với tôi đã mấy lần khiêu vũ cùng nhau, nhưng chưa bao giờ quay cuồng trong không khí như thế này. Tôi đi từ ngạc nhiên đến phấn khích, rồi nhận ra mình càng yêu anh sâu đậm hơn.

Đôi mắt nhắm hờ nhìn tôi đầy ham muốn, cơ thể uyển chuyển không còn chút kiềm chế. Tôi như hoàn toàn đánh mất mình, bị cuốn theo anh, vô vấp, bầu víu để được gần anh hơn.

Tôi không còn quan tâm đến cả biển người xung quanh, chỉ khao khát bàn tay anh, cơ thể anh và hơi thở của anh.

“Em muốn anh ngay tại đây phải không?”

Tôi rùng mình. “Có được không?”

“Em muốn cả thế giới chứng kiến khi anh chiếm lấy em, làm cho em rã rời. Em muốn anh chứng minh em là của anh chứ gì?” Gideon cắn lên vai tôi.

“Em muốn chứng minh anh là của em.” Tôi cãi, thọc hai tay vào túi sau quần jean, ôm lấy anh. “Em muốn cả thế giới biết điều đó.”

Gideon nhấc tôi lên, tay còn lại ấn nhẹ vào vách. Một tiếng bíp nhỏ xiu vang lên, rồi sau lưng tôi mở ra một cánh cửa. Anh bế tôi bước vào căn phòng tối đen. Cửa đóng lại, tôi nhìn thấy mình đang ở trong phòng làm việc của ai đó, có bàn, ghế hằn hoi, ba mặt được bao quanh là kính hai chiều, có thể nhìn ra toàn cảnh cả hộp đêm bên dưới.

Anh đặt tôi xuống rồi xoay hướng ra ngoài. Trước mặt tôi hiện ra đám đông mà hai đứa vừa bỏ lại, cả một nhóm vũ công đang nhảy nhót chỉ cách có vài gang tay. Bàn tay anh bắt đầu sờ soạn, chiếm lấy ngực và đưa vào giữa hai đùi tôi.

“Khi nào cần thì em phải nói mật-mã-an-toàn nhé.”

Tôi xúc động vì người yêu luôn đặt cảm giác của mình lên trên hết. “Em khiêu khích anh mà. Em muốn bị anh chiếm lấy. Thật dữ dội.”

Anh ấn mạnh hai ngón tay, di chuyển nhanh hơn. “Em nóng bỏng quá rồi nè. Em sinh ra là để làm tình.”

“Em sinh ra là để cho anh.” Hơi thở phả ra làm mờ kính. Ham muốn dâng trào không kiềm nén, tôi như bị thiêu cháy bởi tình yêu anh.

“Em quên rồi hả?” Gideon rút tay về, cởi khóa quần jean. “Tối nay khi nhún nhảy sát mấy gã đàn ông khác, em quên mất em là của anh hay sao?”

“Em không bao giờ quên hết.” Cái cương cứng nóng hổi áp vào phía sau làm tôi nhắm nghiền mắt. Anh cũng thêm khát tôi. “Em gọi cho anh đó, vì em muốn anh.”

Môi anh lần trên da, chạm vào miệng tôi, rồi thì thâm đầy cảm dỗ. “Vậy thì chiếm lấy anh đi, đưa anh vào trong đi.”

Tôi cong lưng, với tay ra sau. Gideon khụy chân xuống.

Tôi áp má lên mặt anh, vô cùng hạnh phúc vì được làm tất cả những thứ này với anh. Rồi tôi khẽ nhấp hồng, đưa anh vào nơi đang ướt át rạo rục.

Gideon căng người. “Sâu hơn nữa đi, Eva.”

Tôi dựa đầu lên vai anh, tay chống lên vách kính, uốn người ra sau. Anh gần như nhấc tôi lên, rên rỉ khi chiếm lấy tôi trọn vẹn.

Bên kia lớp kính, đám đông vẫn tiếp tục điên cuồng. Tôi hoàn toàn buông xuôi, thả mình cho cơn khoái cảm mãnh liệt khi làm tình với anh ngay tại chỗ này.

Quần quai trong sung sướng, tôi đưa tay ra sau chạm vào anh. “Chúa ơi, anh cứng quá...”

“Anh sinh ra là để làm tình với em mà.” Giọng anh thì thầm làm tôi rung mình, ngây ngất.

“Vậy thì cứ làm đi.” Tôi chống cả hai tay lên kính.

Gideon cẩn thận dìu tôi quỳ xuống đất, mở hai chân tôi ra để tiến vào thật sâu. Anh giữ hông tôi, gài lên khi lấp đầy tôi bằng cả phần đàn ông to lớn đó. Tôi bị kéo căng hết mức, khoái cảm dâng trào mãnh liệt.

Mấy ngón tay bầu chặt lên thành kính, tôi hét lên, bên tai vẫn văng vẳng tiếng nhạc dồn dập, mắt nhìn thấy đám đông gần đến nổi tưởng như mọi người đang ở chung trong căn phòng này.

“Đúng rồi cưng.” Gideon hôn hển. “Hét lên để anh biết là em sung sướng.”

“Ôi, Gideon.” Chân tôi run rẩy khi anh lại tiến vào.

Tôi bị kích thích tột độ bởi cảm thấy mình vừa phục tùng lại vừa được chiều chuộng. Tôi chỉ còn biết đón nhận tất cả những gì anh mang đến, đón nhận cơn dục vọng tham lam và sự nôn nóng của anh, bằng chứng là cái quần jean chỉ vừa tuột xuống tới đầu gối mà chưa kịp cởi hẳn ra.

Rồi anh hơi tách rời khỏi tôi, tôi cảm thấy ngón tay ấm áp lần xuống dưới.

“Ôi không.” Tôi sợ mình sẽ không chịu nổi, nhưng vẫn không dùng đến mật-mã-an-toàn crossfire. Tôi lại hé mở, chấp nhận đón lấy anh.

Gideon gài lên khi chiếm được nơi anh muốn. Anh chồm tới, mãnh liệt lặp đi lặp lại. “Em là của anh, của anh.”

Không thể chịu đựng thêm nữa, tôi vỡ òa, bật tiếng hét, hai tay dầm mồ hôi trượt dài trên vách kính. Tôi lên đỉnh hết lần này tới lần khác, với anh ở sâu trong mình.

Anh rên rỉ, di chuyển nhanh hơn, tiến gần tới đỉnh. Tôi vội vàng ngăn cản. “Khoan đã anh.”

Gideon chậm lại, hơi thở nặng nhọc. “Chứ em muốn sao?”

“Em muốn nhìn thấy mặt anh.”

Anh lùi ra, kéo tôi đứng dậy, xoay mặt qua áp lưng lên kính, rồi lại ấn mạnh vào. Trong khoảnh khắc đó, anh cho tôi toại nguyện, nhìn thấy ánh mắt đàn ông tuyệt vọng, buông xuôi trước cơn khoái cảm, rồi bị dục vọng điên cuồng cuốn phăng đi.

“Em muốn nhìn anh đầu hàng hả?”

“Đúng vậy.” Sau lưng là tấm kính đang khê rung vì tiếng nhạc, trước mặt là Gideon với cái cơ thể không còn gì có thể kìm hãm được.

Tôi áp môi lên môi anh. “Đầu hàng đi anh.”

Anh ôm lấy tôi, vào sâu hơn nữa.

Tôi thổn thức. “Ôi trời ơi...”

“Eva!” Mỗi lúc anh càng mạnh hơn, đắm chìm trong bản năng. Toàn thân tôi run rẩy, đón nhận anh hoàn toàn.

Mọi thứ xung quanh đều quay cuồng theo nhục dục. Gideon ngửa mặt, miệng không ngừng gọi tên tôi.

“Đến đi anh.” Tôi ra lệnh, bên dưới siết lấy anh.

Người anh co giật rồi run lên, đôi mắt đỏ đẫm vì sung sướng.

Tôi hôn khắp người anh, tay chân nín chặt không buông.

Anh khuyu hẳn xuống, thở hổn hển, vẫn chưa dứt khỏi cơn khoái cảm.

67. Chương 67

Sáng thứ Bảy khi mở mắt dậy, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là cái chai màu hổ phách có cột nơ làm bằng lá cọ, với dòng chữ viết tay kiểu cổ điển. “CHỐNG NHỨC ĐẦU”. Tôi đã được Gideon cho uống thứ này một lần rồi nên biết là rất có tác dụng. Nó làm tôi nhớ là tối qua đã uống rất nhiều rượu.

Tôi nhắm nghiền mắt, rên lên khe khẽ rồi vùi mặt vô gối chuẩn bị ngủ tiếp.

Tầm nệm hơi rung chuyển, rồi một nụ hôn ấm áp chạy dọc trên lưng. “Chào buổi sáng, thiên thần của anh.”

Tôi lẩm bẩm. “Giọng anh nghe có vẻ cực kỳ mãn nguyện.”

“Ừ, anh mãn nguyện vì em đó.”

“Đồ quý.”

“Ý anh muốn nói tới mấy cái đề xuất cho chiến dịch quản lý khủng hoảng của em, nhưng mà đương nhiên là chuyện tối hôm qua cũng cực kỳ tuyệt vời, như mọi khi.” Tay anh lần xuống dưới tấm chăn tìm tôi.

Tôi ngược mặt ra, thấy anh đang ngồi tựa đầu giường, máy tính đặt trên đùi, thật quyến rũ trong điệu bộ thoải mái với chiếc quần vải dây rút mặc ở nhà. Còn tôi lúc này nhìn chắc chắn là không ra làm sao. Tối qua từ hộp đêm về là tôi sang đây tìm anh. Phải đến gần sáng hai đứa mới buông nhau ra, lúc đó tôi đã quá mệt nên đi tắm vội rồi leo lên giường luôn trong khi tóc vẫn còn ướt.

Thấy anh ngồi bên cạnh, tôi tràn trề hạnh phúc. Gideon có phòng ngủ riêng, rồi cả phòng làm việc nữa, nhưng lại mang máy sang đây ngồi, chứng tỏ anh luôn muốn ở cạnh tôi, ngay cả khi tôi đang ngủ.

Tôi ngoái tìm cái đồng hồ bên cạnh giường, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên cổ tay.

“Gideon...” Một cái đồng hồ đẹp tuyệt vời được đeo vô tay tôi từ lúc nào, thiết kế theo phong cách Art-Deco với hàng trăm viên kim cương nhỏ li ti. Dây đeo bằng sa tanh màu keo, trên mặt kính xà cừ là cả hai thương hiệu, Patek Philippe và Tiffany&Co. “Đẹp quá!”

Anh mỉm cười. “Cả thế giới chỉ có hai mươi lăm cái thôi, vẫn không hiếm bằng em, nhưng biết sao được, em là duy nhất rồi.”

“Em thích quá.” Tôi ngồi dậy. “Em yêu anh.”

Gideon bỏ máy tính qua một bên, tôi lao tới ôm chầm lấy anh.

“Cảm ơn anh.” Tôi thì thầm, cảm động vì sự chu đáo đó. Hẳn là anh đi mua lúc tôi qua nhà mẹ buổi trưa, hay sau khi tôi đi chơi với đám bạn gái.

“Ừm. Nói anh nghe thử, làm sao để ngày nào cũng được em không mặc gì hết lao vào ôm như vậy hả?”

“Không cần làm gì hết.” Tôi dụi má lên mặt anh. “Chỉ cần là anh thôi là đủ rồi.”

Tôi bước xuống giường, cầm chai thuốc vô phòng tắm, rửa mình nốc cạn một hơi rồi đánh răng, rửa mặt, chải tóc. Khoác cái áo choàng vô, bước ra phòng ngủ tôi thấy Gideon đã đi mất, trong khi máy tính của anh vẫn để mở trên giường.

Tôi nhìn thấy anh lúc đi ngang qua phòng làm việc. Anh đứng đối diện cửa sổ, chân dang rộng, tay khoanh trước ngực. Trước mắt anh là khung cảnh dưới đường phố, không rộng bằng ở Crossfire hay bên Đại lộ số Năm, nhưng thấp hơn, nên dường như cũng có vẻ gần gũi, thân tình hơn.

“Tôi không lo chuyện đó.” Anh nói nhanh vào tai nghe. “Tôi biết cái rủi ro của mình rồi, không cần phải nói nữa. Vấn đề này không tranh cãi gì nữa, cứ soạn thảo hợp đồng như đã bàn đi.”

Nhận ra giọng nói nghiêm khắc khi làm việc của anh, tôi quyết định bước tiếp. Không biết cái chai vừa uống là thứ gì, chắc có thể là vitamin với thuốc bổ, hay “lông chó đốt thành tro” như tôi vẫn đùa. Uống xong bụng tôi bắt đầu ấm lên, nhưng hơi lơ đãng, nên phải đi pha cà phê.

Uống đủ liều cafein xong, tôi buông mình xuống ghế sa lông, lấy điện thoại ra. Ba cuộc gọi nhỡ của bố, mà theo giờ California là trước tám giờ sáng. Tôi nhúu mày thắc mắc. Còn thêm cả chục cuộc gọi nhỡ của mẹ

nữa, nhưng tôi quyết định để thứ hai mới nói chuyện với bà cũng chưa muộn. Và một tin nhắn của Cary. GỌI ANH ĐI!

Tôi gọi cho bố trước, tranh thủ nhấp thêm một ngụm cà phê trước khi ông nhắc máy.

“Eva!”

Cách bố gọi tên tôi cho thấy có chuyện không lành. Tôi bật ngồi thẳng dậy. “Bố, có chuyện gì vậy?”

“Tại sao từ đó tới giờ con không nói với bố chuyện của Nathan Barker?” Giọng ông khản đặc, đau đớn. Tôi rùng mình, sờn gai ốc.

Trời ơi, bố biết hết rồi. Tay tôi run cầm cập, làm đổ cả cà phê lên người, nhưng không còn biết nóng vì đang hoảng loạn trước nỗi đau của bố. “Bố à, con...”

“Thật không tin được là con, và cả Monica nữa, lại giấu bố chuyện đó. Chúa ơi, bà ấy phải nói chứ.” Ông hít một hơi dài, giọng run run. “Bố phải có quyền được biết!”

Ngực tôi nhói đau. Bố tôi vốn luôn điềm tĩnh không thua gì Gideon trong mọi tình huống, lúc này có vẻ như đang khóc.

Tôi thở hổn hển, luống cuống đặt ly cà phê lên bàn. Lệnh niêm phong hồ sơ tội phạm vị thành niên của Nathan đã được dỡ bỏ sau khi hắn chết, có nghĩa là giờ đây bất kỳ ai có thể truy cập vào dữ liệu của cảnh sát đều có thể tìm thấy cái quá khứ kinh hoàng của tôi. Bố là cảnh sát, nên nếu muốn thì chắc chắn ông đã tìm thấy hết.

“Dù có biết thì bố cũng đâu làm được gì.” Tôi cố giữ giọng thật bình tĩnh để ông đỡ lo. Có cuộc gọi khác vào máy, nhưng tôi không thèm nhìn. “Cả trước hay sau khi chuyện xảy ra cũng vậy.”

“Bố có thể ở bên cạnh để chăm sóc cho con mà.”

“Bố à, bố đã làm vậy rồi đó thôi. Nhờ được bố giới thiệu cho bác sĩ Travis mà cuộc đời con đã khác. Từ khi gặp ông ấy con mới bắt đầu giải quyết được nhiều vấn đề. Chuyện đó giúp cho con nhiều lắm đó.”

Ông bật ra tiếng rên đau đớn. “Lẽ ra bố phải giành quyền nuôi con mới đúng. Lẽ ra con phải sống với bố.”

“Trời ơi.” Bụng tôi quặn lại. “Bố đừng trách mẹ. Suốt thời gian đó mẹ không biết gì hết. Khi biết chuyện thì mẹ đã làm hết mọi thứ có thể...”

“Bà ta đâu có nói cho bố biết!” Ông quát lớn làm tôi giật mình nhảy dựng. “Đáng ra bà ta phải nói chứ! Mà làm sao không biết được, phải có dấu hiệu chứ, làm sao mà bà ấy không thấy được chứ. Chúa ơi! Khi con qua California ở là bố đã ngờ ngợ rồi.”

Tôi không kiềm được, bật khóc nức nở. “Con năn nỉ mẹ giấu bố đó. Con bắt mẹ hứa là không được nói.”

“Đó không phải là lỗi của con, Eva. Con chỉ là đưa con nít thôi. Mẹ con mới phải là người quyết định chuyện đó chứ.”

“Con xin lỗi.” Tiếng điện thoại lì lợm báo cuộc gọi liên tục làm tôi phát cáu. “Con xin lỗi, con chỉ không muốn Nathan làm những người thân yêu của con phải đau khổ thôi.”

“Bố bay sang gặp con đây.” Giọng ông bỗng bình tĩnh, dứt khoát. “Bố sẽ đi chuyển sớm nhất, tới nơi bố gọi con.”

“Bố...”

“Bố thương con lắm, cục cưng. Con là tất cả đối với bố.”

Ông cúp máy, bỏ tôi ngồi bàng hoàng trong tuyệt vọng. Dù biết chuyện xảy ra với tôi làm ông vô cùng khổ sở, nhưng giờ tôi cũng chưa biết phải xử lý như thế nào nữa.

Điện thoại lại rung lên trên tay, tôi nhìn xuống màn hình thấy mẹ đang gọi, nhưng không biết phải làm sao.

Tôi loạn choạng đứng dậy, thấy điện thoại xuống như tránh xa bệnh dịch hạch. Lúc này tôi không thể nói chuyện với mẹ được. Tôi không muốn nói chuyện với ai hết. Tôi chỉ cần Gideon.

Tôi phải dựa vào tường khi băng qua hành lang về phía phòng làm việc. Gần tới, nghe tiếng anh, nước mắt tôi càng chảy nhanh hơn.

“Cảm ơn em đã nghĩ tới anh, nhưng câu trả lời là không.” Giọng anh trầm, đầy cương quyết nhưng lại có vẻ dịu dàng và thân mật hơn lúc này. “Thì đương nhiên mình là bạn rồi. À, bởi là vì... anh không thể cho em cái em muốn được.”

Tôi bước tới ngưỡng cửa, thấy anh đang ngồi bên bàn làm việc nói điện thoại, đầu hơi cúi xuống.

“Thôi đi.” Anh lạnh lùng. “Em không giữ trò đó với anh được đâu.”

“Gideon.” Tôi thều thào, tay với lấy nắm cửa.

Ngược lên thấy tôi, anh đứng bật dậy, vẻ cau có biến mất trên khuôn mặt. “Anh phải cúp máy đây.” Anh bỏ cái tai nghe xuống rồi chạy ra. “Sao vậy? Em không khỏe hả?”

Tôi lao vào vòng tay anh, thấy đỡ hơn hẳn khi được anh ôm.

“Bố em biết hết mọi chuyện rồi.” Úp mặt lên ngực anh, tôi thổn thức khi nhớ lại giọng nói đau khổ của bố.

Điện thoại lại reo, anh lau bầu chửi rủa rồi bế tôi lên bước ra khỏi phòng.

Ra tới hành lang, tôi nghe thấy điện thoại của mình vẫn đang rung trên bàn nước. Hai cái điện thoại reo một lúc làm tôi càng thêm căng thẳng.

68. Chương 68

“Em có muốn nghe máy không?” Anh nói.

“Là mẹ thôi. Chắc bố đã gọi ẹ rồi. Bố giận như điên vậy. Chúa ơi... Gideon ơi, bố đau khổ lắm.”

“Anh hiểu cảm giác của bố em.”

Gideon đi vô phòng ngủ nhỏ, đóng cửa lại rồi đặt tôi xuống giường. Xong anh mở tivi, chỉnh âm thanh nhỏ vừa đủ để át hết âm thanh bên ngoài căn phòng, nhưng vẫn nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào của tôi. Gideon nằm xuống, ôm tôi vào lòng, vuốt ve xoa dịu. Tôi cứ khóc cho tới khi trong lòng trống rỗng, nước mắt cạn khô.

“Nói anh nghe coi giờ mình phải làm gì.” Khi tôi đã nín hẳn, anh mới hỏi.

“Bố đang bay sang đây.” Bụng tôi thắt lại khi nghĩ tới chuyện đó. “Em nghĩ chắc ông đi luôn trong hôm nay quá.”

“Khi nào em biết tin thì anh sẽ ra đón bố chung với em.”

“Không được đâu.”

“Còn lâu mới không được.” Anh vẫn đều giọng.

Tôi ngược lên đón một nụ hôn. “Thật sự là nên để em đi một mình. Bố đang rất khổ sở, ông không muốn người khác thấy mình như vậy đâu.”

Gideon gật đầu. “Vậy thì lấy xe của anh đi đi.”

“Chiếc nào?”

“Chiếc DB9 của hàng xóm mới của em đó.”

“Hà?”

Anh nhún vai. “Thấy là em sẽ biết thôi.”

Tôi không nghi ngờ gì điều đó. Dù là xe gì thì chắc chắn nó cũng sẽ rất hiện đại, nhanh và nguy hiểm, như chính chủ nhân thôi.

“Em sợ quá.” Tôi quần chặt hơn vào tấm thân cường tráng, rần rở của anh, thầm ước là không bao giờ phải buông ra hết.

Gideon vuốt tóc tôi. “Em sợ cái gì?”

“Giữa em và mẹ vốn đã có vấn đề rồi. Giờ mà bố mẹ gây nhau nữa, em không muốn bị kẹt ở giữa. Em biết là hai người họ sẽ không giải quyết êm đẹp được đâu, nhất là mẹ đó. Họ vẫn còn yêu nhau nhiều lắm.”

“Anh chưa biết chuyện đó.”

“Tại vì anh chưa nhìn thấy hai người ở gần nhau. Giống như nước sôi vậy.” Tôi giải thích, sức nhớ là lúc tôi phát hiện ra chuyện đó thì tôi với anh đang chia tay. “Mà chính bố cũng thú nhận là còn yêu mẹ mà. Nghĩ tới chuyện đó là em thấy buồn.”

“Em buồn vì họ chia tay hả?”

“Ừ, nhưng không phải tại vì em muốn có một gia đình trọn vẹn.” Tôi đính chính.

“Em chỉ thấy buồn khi nghĩ tới chuyện họ phải sống cả đời mà không có người mình yêu bên cạnh. Em nhớ lúc em mất anh...”

“Em không bao giờ mất anh cả.” “Giống như một phần trong em chết đi vậy. Nếu mà phải sống cả đời như vậy thì...”

“Thì cũng như sống trong địa ngục.” Gideon vuốt má tôi, đôi mắt anh chứa một sự ảm đạm, u ám, như thể vẫn chưa thoát khỏi bóng ma của Nathan. “Để anh giải quyết chuyện mẹ em cho.”

Tôi chớp mắt. “Bằng cách nào?”

Anh nhếch môi. “Anh sẽ gọi cho bà để hỏi thăm em, coi như bước đầu công khai chuyện anh muốn quay lại với em.”

“Mẹ biết là em đã kể hết mọi chuyện với anh rồi, không chừng bà sẽ lại khóc lóc ỉ ôi một tăng đó.”

“Vậy cũng đỡ hơn là để em phải chịu trận.”

Tôi thấy vui lên phần nào. “Cảm ơn anh.”

“Anh sẽ làm ẹ em phân tâm và nghĩ tới chuyện khác.” Anh nắm tay tôi, chạm vào chiếc nhẫn.

Là chuyện cưới hỏi. Tôi hiểu hàm ý của anh. Và đương nhiên mẹ tôi cũng sẽ hiểu. Một người có địa vị như Gideon không đời nào tìm cách tiếp cận một cô gái thông qua mẹ của cô ta, đặc biệt là người mẹ như Monica Stanton, trừ khi đã có ý định nghiêm túc.

Đó lại là một vấn đề mà tôi và anh sẽ phải giải quyết vào lúc khác.

Trong vòng một tiếng sau đó, Gideon cứ viện hết cớ này tới cớ khác để lượn lờ theo tôi khắp nơi trong nhà. Tôi vừa kêu đói đã bị anh lôi ngay vào bếp, dọn ngay ra một đĩa bánh mì kẹp, khoai tây sấy và cả xa lát với mì ống trộn sẵn nữa.

Hai đứa ngồi ăn trên quầy bếp, và tôi thấy đầu óc dịu hẳn đi khi được anh quan tâm chăm sóc. Dù mọi chuyện có tệ đến đâu đi nữa thì tôi vẫn có anh để dựa dẫm. Điều đó khiến cho những khó khăn trước mắt không còn là nan giải nữa.

Chừng nào tôi và anh còn ở bên nhau, thì có thứ gì là không làm được?

“Corinne muốn gì vậy? Ý là ngoài anh ra đó.” Tôi hỏi.

Mặt anh đanh lại. “Anh không muốn nói chuyện Corinne.”

Giọng Gideon hơi bực bội làm tôi cũng nổi cáu. “Mọi chuyện có ổn không?”

“Vậy chứ anh vừa nói cái gì?”

“Anh vừa nói gì đó rất vớ vẩn nên em không thèm nghe.”

Anh thở phà, nhưng rồi cũng dịu giọng. “Cô ấy không được vui.”

“Không vui tới mức nào? La hét hay khóc lóc?”

“Chuyện đó có quan trọng không?”

“Có chứ. Khi một người phụ nữ nổi giận bùng bùng thì khác với khi cô ta khóc lóc vật vã. Ví dụ như Deanna đang nổi điên và tìm cách hại anh; còn em mà vật vã thì anh khó mà bỏ ra khỏi giường mỗi buổi sáng đó.”

“Trời ạ, Eva.” Gideon đặt tay lên tay tôi. “Anh xin lỗi.”

“Anh thôi xin lỗi đi, anh đền cho em bằng cách đối phó với mẹ giùm em rồi đó. Vậy tóm lại là Corinne nổi điên hay là khóc lóc hả?”

“Khóc lóc suốt.” Gideon nhăn mặt. “Chúa ơi, cô ấy gần như mất trí vậy.”

“Em rất tiếc anh phải chứng kiến chuyện đó. Nhưng nhớ là đừng để cô ta làm cho anh cảm thấy tội lỗi.”

“Anh đã lợi dụng cô ấy mà.” Anh nói khẽ. “Vì muốn bảo vệ em.”

Tôi đặt miếng bánh xuống đĩa, nhắm mắt nhìn anh. “Vậy chứ anh có nói với cô ta là hai người chỉ làm bạn thôi không?”

“Anh có nói. Nhưng anh cũng cố ý thể hiện là có khả năng sẽ tiến xa hơn, nhằm thuyết phục cánh báo chí với cảnh sát. Anh làm cho cô ấy hiểu lầm. Đó là điều anh thấy có lỗi.”

“Thôi đi. À ta cũng cố ý làm cho em tưởng anh đã ngủ với cô ả đó.” Tôi giơ hai ngón tay ra. “Tới hai lần luôn. Mà lần đầu tiên em tưởng là thật nên đau lòng muốn chết, giờ vẫn chưa quên được nè. Hơn nữa, cô ta đã có chồng rồi mà. Không có lý do gì để bào chữa cho chuyện đi tán tỉnh người yêu của em trong khi bản thân cô ta đã có một người đàn ông khác.”

“Quay lại cái vụ làm cho em tưởng anh ngủ với cô ta đi. Ý em là sao?”

Tôi kể cho anh nghe vụ gặp Corinne ở Crossfire, phần son lem luốc với cả cái hôm tôi đột ngột tới nhà và cô ả làm ra vẻ vừa làm tình với anh xong.

“Ừm, nếu vậy thì mọi chuyện đã hoàn toàn khác.” Nghe xong anh nói. “Anh và cô ấy không còn gì phải nói với nhau nữa.”

“Cảm ơn anh.”

Anh đưa tay vén tóc cho tôi. “Cuối cùng thì mình cũng bỏ được chuyện đó lại sau lưng.”

“Vậy bây giờ phải làm gì đây?” Tôi hỏi nhỏ.

“À, chắc chắn anh sẽ nghĩ ra được vài thứ.”

“Như là vui vẻ chứ gì?” Tôi lắc đầu. “Em đã biến anh thành quỷ mất rồi.”

“Đừng quên còn chuyện công việc nữa.”

“Trời ạ, anh nhất định không bỏ cuộc hả?”

Anh thấy một miếng khoai sấy vô miệng. “Ăn xong anh muốn cho em coi trang web đã tân trang lại của Crossroads và Cross Industries.”

69. Chương 69

Tôi lấy khăn lau miệng. “Thật hả? Làm nhanh quá vậy, ấn tượng đó.”

“Em coi trước đã rồi hãy nhận xét sau.”

Gideon rất hiểu tôi, nên anh biết cách dùng công việc để làm tôi bớt buồn. Anh để máy tính trong phòng khách cho tôi dùng, tắt chuông điện thoại di động, rồi bỏ vô phòng làm việc gọi điện ẹ.

Lúc anh vừa đi khỏi, tôi cố tập trung vào mấy trang web trước mặt, nhưng vẫn đồng tai nghe loáng thoáng tiếng anh vọng ra. Cuối cùng không cách nào tập trung được, tôi lấy điện thoại gọi cho Cary.

“Em đang ở cái xá xinh nào vậy hả?” Cary quát lên thay cho câu chào.

“Em biết mọi chuyện có vẻ hỗn loạn.” Tôi nói nhanh, đoán là bố và mẹ thế nào cũng gọi về nhà khi không liên lạc được với tôi. “Em xin lỗi.”

Tiếng ồn bên kia đầu dây cho thấy Cary đang đi ngoài đường.

“Nói anh nghe có chuyện gì được không? Mọi người gọi tìm em tới tấp, bố mẹ em, rồi dượng Stanton, Clancy nữa. Ai gọi di động em cũng không bắt máy hết. Làm anh lo muốn chết, không biết em có bị gì không.”

Chết tiệt thật. Tôi nhắm nghiền mắt. “Bố em phát hiện ra chuyện của Nathan rồi.”

Cary im bặt. Nhờ có tiếng còi xe mà tôi mới biết anh vẫn còn giữ máy. “Quý thần ơi! Tệ dữ vậy đó hả?”

Sự lo lắng của anh làm tôi nghèn nghẹn. Nhưng tôi ráng không khóc nữa.

Rồi tiếng ồn im bặt, giống như anh vừa bước vào một nơi nào đó có cửa kính. “Bác ấy phản ứng ra sao?”

“Hoàn toàn suy sụp. Chúa ơi, Cary, khủng khiếp lắm. Em nghĩ bố có khóc nữa. Và bố rất giận mẹ, nên em nghĩ chính vì vậy mẹ gọi cho em.”

“Vậy bố em định làm gì?”

“Bố nói sẽ bay ngay qua đây. Em không biết khi nào, nhưng xuống máy bay bố sẽ gọi.”

“Đang qua rồi hả? Ngay hôm nay hả?”

“Em nghĩ vậy.” Tôi trả lời một cách khổ sở. “Không biết làm sao bố xin nghỉ phép thêm nhanh được như vậy.”

“Khi nào về nhà anh sẽ dọn dẹp phòng ốc, nếu mà anh về trước em.”

“Để em làm cho. Anh đang ở đâu vậy?”

“Đang đi ăn trưa rồi kiểm gì uống với Tatiana. Anh muốn đi ra ngoài chơi một chút.”

“Xin lỗi vì vụ mấy cú điện thoại nhé.”

“Không sao.” Đúng phong cách của Cary. “Anh lo cho em nhiều hơn, vì dạo này em ít có ở nhà, không biết em đang làm gì hay đang ở với ai. Gần đây anh thấy em hơi kỳ kỳ.”

Câu trách móc đó làm tôi càng buồn hơn. Nhưng tôi không thể nói được gì khác. “Em xin lỗi.”

Cary im thêm một lúc như chờ đợi lời giải thích. Rồi anh thở dài. “Khoảng vài tiếng nữa anh về nhà.”

“Được rồi. Gặp ở nhà ha.”

Tôi cúp máy rồi gọi cho ông dượng.

“Eva.”

“Chào dượng.” Tôi vào thẳng vấn đề luôn. “Bố con có gọi ẹ không?”

“Con chờ một chút.” Đầu giây bên kia im lặng khoảng một, hai phút, rồi tôi nghe có tiếng đóng cửa. “Ừ, ông ấy có gọi. Không được êm thấm lắm... Mấy hôm nay mẹ con gặp nhiều chuyện không vui, nên dượng rất lo.”

“Chuyện này là chuyện không vui cho cả mọi người mà. Con gọi để nói với dượng là bố con đang bay qua đây, nên con sẽ cần phải nói chuyện với bố, chỉ hai người thôi.”

“Con nói với Victor là ông phải thông cảm hơn với mẹ con mới được. Lúc đó cô ấy chỉ có một thân một mình, với đứa con nhỏ vừa trải qua bi kịch mà.”

“Dượng cũng phải hiểu là bố cũng cần một ít thời gian để chấp nhận sự thật.” Tôi cãi lại, giọng gay gắt hơn cần thiết, nhưng chính là cảm xúc của tôi lúc này. Tôi sẽ không để mình bị ép phải chọn giữa bố và mẹ. “Con cần dượng ngăn không để mẹ cứ gọi điện thoại liên tục cho con hay Cary nữa. Nếu cần dượng cứ hỏi ý kiến của bác sĩ Petersen.” Tôi nhắc tới ông bác sĩ tâm lý của mẹ.

“Bây giờ Monica đang có điện thoại, lát nữa cô ấy rảnh dượng sẽ bàn với cô ấy.”

“Đừng có chỉ bàn không thôi, dượng phải làm gì đi chứ. Nếu cần thì giấu luôn mấy cái điện thoại đi.”

“Làm vậy hơi quá. Mà cũng không cần thiết.”

“Cần chứ, nếu như mẹ cố chấp quá.” Tôi gõ gõ tay lên mặt bàn. “Cả con và dượng đều có lỗi trong việc chiều chuộng mẹ từ trước tới giờ, lúc nào cũng ‘Thôi, không được làm Monica buồn!’, mình chẳng thà làm theo ý mẹ còn hơn là phải chứng kiến bà vật vã khóc lóc. Nhưng mà làm vậy là không đúng, dượng Richard à, con không tiếp tục như vậy nữa đâu.”

Ông im lặng một chút trước khi nói tiếp. “Hiện giờ con đang chịu nhiều áp lực. Và...”

Dượng cũng biết vậy hả? Tôi những muốn hét thật to lên. “Nói với mẹ là con yêu mẹ. Con sẽ gọi ẹ sau, nhưng không phải là hôm nay.”

“Nếu cần gì thì cứ gọi dượng hoặc Clancy.” Giọng ông vẫn cứng rắn.

“Cảm ơn dượng, con rất trân trọng điều đó.”

Cúp máy xong, tôi cố gắng kiềm chế không ném cái điện thoại vô tường.

Tôi cố bình tĩnh lại để nhìn qua trang web của Crossroads trước khi Gideon từ trong phòng đi ra. Anh có vẻ khá mệt mỏi, thậm chí còn hơi choáng váng. Không có gì bất ngờ, vì đâu có bao nhiêu người chịu nổi mẹ mỗi lần bà lên cơn đâu. Mà Gideon lại chưa có kinh nghiệm lần nào nữa chứ.

“Em đã nói trước rồi mà, thấy không?”

Anh giơ hai tay lên, vươn vai. “Anh nghĩ mẹ không sao đâu. Thật ra bà cứng rắn hơn vẻ bề ngoài mà.”

“Thấy anh gọi mẹ vui lắm phải không?”

Gideon cười.

Tôi trợn mắt. “Lúc nào mẹ cũng nghĩ là em cần một người đàn ông giàu có để chăm sóc và bảo vệ cho em.”

“Thì em đã có rồi nè.”

“Em sẽ coi như anh không có cái ý bảo thủ và gia trưởng đó.” Tôi đứng dậy. “Em phải về nhà để chuẩn bị đón bố. Trong thời gian bố ở lại em phải ngủ ở nhà, mà em nghĩ anh không nên lên qua đâu. Bố mà tưởng anh là ăn trộm là có chuyện lớn đó.”

“Ừ, làm vậy cũng không hay lắm. Anh sẽ tranh thủ về bên nhà anh.”

“Vậy nhất trí rồi ha.” Tôi vuốt mặt, xong ngẩng ngó cái đồng hồ trên tay. “Ít ra em cũng có một thứ tuyệt đẹp để đếm từng phút cho tới khi gặp lại anh.”

Anh bước tới, đặt tay lên gáy tôi, xoa xoa. “Anh cần phải biết là em không sao.”

Tôi gật đầu. “Em quá mệt mỏi vì chuyện của Nathan rồi. Giờ em chỉ muốn làm lại từ đầu thôi.”

Tôi thầm nghĩ tới một tương lai khi mà mẹ không còn rình mò tôi nữa, bố không còn lo buồn về tôi, Cary được sống hạnh phúc, và Corinne ở một nơi rất xa. Còn tôi và Gideon sẽ thoát khỏi hẳn những bóng ma trong quá khứ.

Và lần này tôi đã sẵn sàng chiến đấu vì cái tương lai đó.

70. Chương 70

Sáng thứ Hai, tới giờ đi làm mà tôi vẫn chưa nghe tin tức gì của bố. Tôi đang chui vô tủ lựa quần áo thì có tiếng gõ cửa phòng.

“Vô đi.”

Một lúc sau giọng Cary la lên. “Em đang ở đâu vậy?”

“Trong tủ nè.”

Bóng anh hiện ra ngay cửa tủ. “Bố có liên lạc chưa?”

“Không thấy. Em có gửi tin nhắn mà chưa thấy trả lời.”

“Vậy chắc bác ấy còn trên máy bay.”

“Hay là điện thoại mất sóng, biết đâu được.”

Tôi cau có, nghĩ không ra nên mặc cái gì.

“Để anh.” Cary bước vô, vòng qua người tôi, lấy trên giá xuống cái quần vải đùi ống rộng màu xám, với cái áo lưới đen cộc tay.

“Cảm ơn anh.” Sẵn đang đứng gần đó, tôi ôm chầm lấy Cary.

Anh siết mạnh làm tôi suýt nghẹt thở. Ngạc nhiên vì thái độ đó, tôi giữ nguyên một lúc, áp má lên ngực anh. Lần đầu tiên sau nhiều ngày nay tôi mới thấy Cary mặc quần jean với áo thun. Dù đơn giản nhưng nhìn anh vẫn quyến rũ và thanh lịch.

“Mọi chuyện ổn chứ?” Tôi hỏi.

“Anh nhớ em gái lắm.” Anh thì thầm trên tóc tôi.

“Em chỉ không muốn anh gặp em nhiều quá đến phát ngán thôi.” Cố chọc cho anh vui, nhưng tôi vẫn thấy không ổn vì giọng nói của Cary thiếu hẳn sức sống thường ngày. “Hôm nay em đón tắc xi đi làm, nên mình có thời gian ngồi uống ly cà phê đó.”

“Được đó.” Cary buông tôi ra, cười tươi như trẻ con.

Anh nắm tay tôi kéo ra khỏi tủ đồ. Tôi thấy bộ quần áo lên ghế rồi hai đứa đi vô bếp.

“Hôm nay anh có đi đâu không?” “Anh có buổi chụp hình.”

“Vậy là tin vui rồi.” Tôi pha cà phê còn Cary đi lấy sữa. “Có lý do lấy thêm một chai Cristal ra ăn mừng rồi.”

“Thôi đi. Với chuyện đang xảy ra với bố em thì làm sao ăn mừng được.”

“Chứ mình làm gì bây giờ, không lẽ cứ ngồi đó nhìn nhau thở dài ả? Cũng đâu có giải quyết được gì. Nathan đã chết rồi, mà dù hắn còn sống thì chuyện kia cũng đã là quá khứ.” Tôi đưa cho anh cái ly đang bốc khói, rồi rót ly khác. “Em đã sẵn sàng chôn hết mọi chuyện xuống hố sâu và quên hắn hắn ta đi.”

“Đối với em thì vậy.” Cary bỏ sữa vô ly cà phê rồi đưa lại cho tôi. “Nhưng còn bố em thì chỉ mới biết chuyện thôi mà. Bác ấy vẫn đang cần nói nhiều về nó.”

“Em sẽ không nói chuyện đó với bố đâu. Em sẽ không bao giờ nhắc nữa.”

“Lỡ ông không chịu vậy thì sao?”

Tôi quay lại nhìn anh, tựa người vô quầy bếp, hai tay cầm ly cà phê. “Tất cả những gì bố cần biết là em đã không sao rồi. Đây là chuyện của em chứ đâu phải của bố, và em vẫn sống được, thậm chí em nghĩ là còn sống tốt nữa là đằng khác.”

Cary vừa khuấy cà phê vừa có vẻ lo âu, nghĩ ngợi.

“Ừ, thì đúng là vậy.” Mấy giây sau, anh mới nói tiếp. “Vậy em có kể cho bố nghe về người tình bí mật của em không?”

“Không phải là bí mật, chỉ là lúc này em chưa nói được thôi. Em vẫn coi anh là bạn thân nhất của em, là người em luôn tin tưởng, yêu mến và dựa vào.”

Đôi mắt xanh nhìn tôi qua vành ly đầy nghi ngờ. “Có vẻ như không phải vậy.”

“Anh là bạn thân nhất của em mà, từ giờ cho tới già luôn. Dù em không kể với anh về người kia cũng không hề thay đổi điều đó.”

“Làm sao anh biết là không phải tại vì em không tin tưởng anh? Anh chàng này có gì ghê gớm mà ngay cả tên em cũng không nói được vậy?”

Tôi thở dài, nói một phần sự thật. “Em không biết tên anh ấy.”

Cary sững người, nhìn tôi trân trối. “Em nói giỡn hả?”

“Em chưa bao giờ hỏi anh ấy hết.” Câu trả lời lảng tránh lúc nào cũng càng làm tăng thêm sự nghi ngờ.

Cary nhìn tôi. “Như vậy mà anh không nên lo hả?”

“Không. Em thấy rất thoải mái mà. Bọn em mang lại cho nhau đúng cái người kia cần, và anh ấy rất quan tâm tới em.”

Cary nhìn tôi soi mói. “Vậy chứ lúc lên đỉnh thì em gọi anh ta là gì? Anh đoán là anh chàng này cũng phải đủ trình độ làm em hét lên chứ hả? Chứ hai người đầu đến với nhau để ngồi tâm sự đâu.”

“Ừm...” tôi lúng túng. “Thì em chỉ kêu Chúa ơi thôi.”

Cary ngửa cổ cười sằng sặc.

“Còn anh, quen hai người một lúc anh thấy sao?” Tôi hỏi.

“Anh thấy ổn.” Cary thọc tay vô túi quần, đứng đưa trên gót giày. “Anh nghĩ anh quen với Tat và Trey cũng gần như có thể cho là một vợ một chồng vậy đó. Tối giờ anh thấy vẫn tốt.”

Điều anh vừa nói cũng có vẻ lý thú.

“Vậy chứ anh có sợ gọi nhầm tên lúc làm tình không?”

Đôi mắt xanh hấp háy. “Không. Ai anh cũng gọi là cục cưng hết.”

“Cary à!” Tôi lắc đầu. Anh đúng là hết thuốc chữa. “Anh có định giới thiệu Tatiana với Trey không?”

Anh nhún vai. “Anh không nghĩ đó là ý hay.”

“Sao lại không?”

“Tatiana lúc nào cũng đồng đánh khó ưa, trong khi Trey lại rất tử tế. Anh không nghĩ họ hợp nhau đâu.”

“Em nhớ có lần anh nói là anh không thích Tatiana lắm. Giờ anh đổi ý rồi hả?”

“Cô ấy vẫn vậy thôi.” Cary nói cho qua chuyện. “Anh thấy cũng được.”

Tôi nhìn anh chằm chằm.

“Cô ta cần anh, Eva à.” Cary vội tiếp lời. “Trey mê anh, anh nghĩ cậu ta yêu anh nữa, nhưng cậu ấy không cần anh.”

Cái đó thì tôi hiểu. Đôi khi người ta cũng muốn có cảm giác là mình cần thiết ột ai đó.

“Hiểu rồi.”

“Ai nói là trên đời này có người sẽ ỉnh tất cả mọi thứ chứ?” Cary khịt mũi. “Anh không tin đâu. Cứ nhìn em với anh chàng vô danh kia kia.”

“Có thể một người không biết ghen thì sẽ chấp nhận những mối quan hệ thoải mái như của anh. Nếu là em thì không được đâu.”

“Phải rồi.” Anh đưa ly ra cho tôi cụng.

“Vậy là mình sẽ uống Cristal với...?”

“Ừm...” Anh mím môi. “Tapas nhé?”

Tôi chớp mắt. “Anh muốn mời bố đi luôn không?”

“Có vấn đề gì không?” “Tuyệt lắm, biết đâu có thể làm cho bố vui lên.” Tôi mỉm cười. “Anh tuyệt lắm, Cary.”

Anh nháy mắt đồng tình, làm tôi cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Cuộc sống xung quanh tôi dường như đang đảo lộn, nhất là trong mối quan hệ với những người thân yêu. Đó là thử thách rất cam go, bởi trước giờ tôi luôn cần dựa vào người thân để giữ gìn được thăng bằng. Nhưng mặt khác, giờ đây khi mọi thứ đã khác, biết đâu tôi sẽ mạnh mẽ hơn lên và có thể tự đứng thẳng trên đôi chân mình.

Nếu quả là như vậy thì tất cả đau đớn, chịu đựng đều xứng đáng hết.

“Muốn anh làm tóc cho không?” Cary hỏi.

Tôi gật đầu. “Giúp em nha!”

71. Chương 71

Vừa tới văn phòng, tôi cực kỳ thất vọng khi thấy Megumi mặt mày ủ ê. Cô nàng thờ ơ vẫy tay chào tôi lúc mở cửa, xong ngồi phịch xuống ghế.

“Cô nương ơi, cô phải đá đít gã Michael đó đi.” Tôi nói. “Sẽ không có kết quả tốt đâu.”

“Mình biết mà.” Megumi vuốt tóc mái ra sau. “Lần sau gặp mình sẽ chấm dứt với anh ấy. Từ hôm thứ Sáu tới giờ anh ta chẳng liên lạc gì, còn mình thì cứ tự dằn vặt, nghĩ xem anh ta có chơi bởi gì với ai đó gặp ở bữa tiệc độc thân hay không.”

“Ôi trời.”

“Thì đó, chẳng hay ho gì khi cứ phải lo ngay ngáy là người mình ngủ chung có đi lang chạ với người khác hay không.”

Làm tôi nhớ tới chuyện nói với Cary hồi nãy.

“Khi nào muốn ăn kem Ben&Cherry thì cứ gọi mình nhé.”

“Đó là bí mật của bồ đó hả?” Megumi cười. “Bồ ăn kem mùi gì mà quên được Gideon Cross vậy?”

“Mình đâu có quên được đâu.” Tôi thú nhận.

Cô nàng gật đầu thông cảm. “Mình biết. Nhưng ít ra hôm thứ Bảy đi chơi bồ cũng vui phải không? Mà Cross thật là tên ngốc. Một ngày nào đó hắn sẽ nhận ra và quay về quỳ gối năn nỉ thôi.”

“Hôm cuối tuần hắn ta gọi điện ẹ để hỏi thăm mình đó.” Tôi chồm tới, hạ giọng nói nhỏ.

“Úi chà.” Megumi cũng ghé sát mặt lại. “Thế anh ta nói gì?”

“Mình không biết chi tiết.”

“Vậy bồ có định quay lại với anh ta không?”

Tôi nhún vai. “Không biết nữa. Tùy coi anh ta quỳ nhìn có đẹp mắt không.”

“Phải vậy chứ.” Megumi giơ tay lên đập vào tay tôi. “Mà hôm nay tóc bồ đẹp lắm.”

Tôi cảm ơn Megumi rồi về chỗ ngồi, trong đầu thầm nghĩ khi nào mà bố gọi thì sẽ phải xin nghỉ phép. Vừa tới chỗ quẹo, tôi thấy Mark bước trong phòng ra, miệng cười toe toét.

“Chúa ơi!” Tôi đứng lại. “Nhìn anh vui như tết vậy. Để em đoán nha, anh đính hôn rồi phải không!”

“Chính xác!”

“Tuyệt quá!” Tôi thả luôn đồ đạc xuống sàn, vỗ tay lia lịa. “Em vui cho anh quá. Chúc mừng sắp!”

Mark cúi xuống nhặt đồ lên cho tôi. “Vào phòng anh đi.”

Anh nhường tôi bước vô trước rồi đóng cửa lại.

“Có căng thẳng lắm không?” Tôi ngồi xuống ghế.

“Có, chuyện căng thẳng nhất mà anh từng trải qua.” Mark đưa lại túi xách cho tôi. Anh ngồi xuống ghế, nhún tới nhún lui đầy hào hứng. “Còn Steven thì cứ để mặc cho anh phát hoảng. Em có tin được không? Anh ấy biết tổng là anh sẽ cầu hôn, nói là tại vì thấy anh cứ lo lắng suốt.”

Tôi cười. “Anh ấy hiểu anh mà.”

“Và anh ta im lặng tới mấy phút sau mới trả lời. Đối với anh giống như mấy tiếng đồng hồ trôi qua vậy.”

“Chắc rồi. Vậy mấy vụ bóng gió rồi phản đối hôn nhân gì đó chỉ là đóng kịch thôi hả?”

Mark gật đầu, miệng vẫn cười toe toét. “Lần trước anh từ chối làm anh ấy tự ái nên muốn trả thù đó mà. Steven nói anh ấy biết thế nào anh cũng sẽ đổi ý nên quyết định là bắt anh phải đổ mồ hôi một chút.”

Nghe ra rất đúng kiểu của Steven, người vô cùng hoạt bát và nghịch ngợm. “Vậy cuối cùng anh cầu hôn ở chỗ nào?”

Mark lại cười lớn. “Đáng lẽ phải là chỗ nào có không khí một chút, giống như cái nhà hàng toàn là nến lúc tối anh đi ăn tối, hay ở rạp hát khi màn trình diễn vừa hết, đèn đuốc tắt ngấm. Nhưng mà không. Anh chờ mãi tới khi xe chở hai đứa về trước cửa nhà, lúc cơ hội sắp sửa vượt qua mất. Thế là anh hỏi luôn ngay ngoài đường.”

“Em thấy như vậy mới thật là lãng mạn.”

“Tại em lãng mạn quá thì có.” Mark cãi.

“Cần gì hoa hồng với nến chứ, mấy cái đó ai mà chả làm được. Làm sao để người ta thấy là mình không thể sống thiếu họ mới là lãng mạn.”

“Như thường lệ, em vẫn nói rất đúng.”

“Chứ sao nữa.”

“Chi tiết thì chờ tới thứ Tư đi ăn Steven sẽ kể em nghe. Anh ấy có khiếu kể chuyện lắm, và đã kể không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Em mong quá đi mất.” Mark mà đã phấn khích như vậy thì tôi biết chắc Steven còn kích động gấp nhiều lần. Anh chàng thần xây dựng to con đó lúc nào cũng đầy sức sống, tươi rói như mái tóc đỏ rực của mình. “Em vui cho cả hai người quá.”

“Anh ta thế nào cũng lôi em vô mấy chuyện chuẩn bị cùng với Shawna, em cũng đoán trước được rồi phải không?” Mark ngồi thẳng dậy, chống tay lên bàn. “Ngoài cô em gái ra thì Steven đang nhờ vả tất cả những người phụ nữ mà bọn anh quen. Anh nghĩ là mọi thứ sẽ rất là quá khích đấy.”

“Nghe vui đó.”

“Giờ thì em thấy vậy thôi.” Mark cảnh giác, nhưng đôi mắt nâu vẫn tràn trề hạnh phúc. “Thôi mình đi uống cà phê rồi bắt đầu một tuần mới nào.”

Tôi đứng dậy. “Ừm, em cũng hơi ngại khi phải nói chuyện này, nhưng bố em có việc gấp phải sang New York. Em cũng không biết khi nào bố tới nơi, rất có thể là ngay hôm nay. Em phải ra sân bay đón rồi chờ ông về nhà.”

“Em có cần nghỉ làm không?”

“Em chỉ cần đón bố từ sân bay về nhà thôi. Tối đa là một hai tiếng.”

Mark gật đầu. “Chuyện gấp hả? Có gì không ổn không?”

“Rồi sẽ ổn.”

“Được rồi, khi nào cần thì em cứ nghỉ đi.”

“Cảm ơn anh.”

Khi về bàn cắt đồ, tôi lại nhận ra, không biết là lần thứ bao nhiêu rồi, là mình vô cùng yêu thích công việc và sếp ở đây. Tôi hiểu Gideon muốn có tôi bên cạnh, và tôi cũng rất trân trọng việc anh lên kế hoạch để cho hai đứa cùng xây dựng tương lai, nhưng chính công việc này mới giúp tôi trưởng thành. Tôi không hề muốn bỏ chỗ làm này, và tôi cũng không muốn mình sẽ đâm ra ghét Gideon nếu anh cứ thúc ép tôi làm vậy. Tôi phải tìm cách thuyết phục sao cho Gideon chấp nhận mới được.

Tôi bắt đầu suy nghĩ về chuyện đó khi đi lấy cà phê với Mark.

*

Dù Megumi chưa chia tay với Michael, tôi vẫn dắt cô đi ăn trưa ở một nhà hàng có bán kem Ben&Cherry gần đó. Tôi gọi một ly Chunky Money, còn Megumi gọi Cherry Garcia, xong tha hồ thưởng thức món kem mát lạnh giữa buổi trưa nóng bức.

Hai đứa ngồi ở một bàn nhỏ tận phía sau, khay thức ăn trưa vẫn còn trước mặt. So với những nhà hàng khác trong khu vực này thì giờ trưa ở đây không quá đông, nên rất thích hợp để bọn tôi tâm sự mà không cần phải nói lớn tiếng.

Megumi vừa liếm cái muỗng vừa nói. “Hôm nay Mark như đang ở chín tầng mây vậy.” Cô nàng mặc chiếc đầm màu vàng xanh, làm nổi bật mái tóc đen với làn da trắng. Lúc nào Megumi cũng mặc những tông màu nổi, mà lại phối rất đẹp khiến tôi phải thầm ghen tị.

“Mình thấy rồi.” Tôi cười. “Thấy người khác hạnh phúc vậy cũng vui vui.”

“Ừ, ít ra hạnh phúc mà phải không thấy áy náy, chứ không như tụi mình lúc ăn ly kem này.”

“Thỉnh thoảng tội lỗi một chút thì cũng có làm sao đâu?”

“Thì mong bị to chứ còn làm sao.”

Tôi rên lên. “Cảm ơn bồ đã nhắc nhở, hôm nay mình phải đi tập mới được, mấy ngày rồi chả tập tành gì cả.”

Trừ phi những hoạt động trên giường cũng được tính là tập thể dục...

“Sao bồ có động lực để đi tập vậy? Mình cũng biết là chuyện nên làm, nhưng rồi lúc nào cũng tìm lý do để trốn hết.”

“Vậy mà bồ vẫn có dáng chuẩn vậy đó hả?” Tôi bất mãn. “Thấy ghét quá!”

Megumi cong môi. “Bồ tập ở đâu vậy?”

72. Chương 72

“Mình luân phiên giữa một phòng tập có đăng ký thành viên với câu lạc bộ Krav Maga ở Brooklyn.”

“Bỏ tập trước hay sau giờ làm vậy?”

“Sau, mình đâu có dậy sớm nổi, mê ngủ lắm.” Tôi đáp.

“Hôm nào mình đi theo được không? Không phải cái Kra ma gì đó, mình chỉ đi tập thể dục thôi. Phòng tập của bố ở đâu vậy?”

Tôi nuốt xong miếng sôcôla, vừa định trả lời thì nghe có tiếng điện thoại reo.

“Bố có tính nghe máy không vậy?” Nghe Megumi hỏi tôi mới giật mình, là điện thoại của mình.

Thì ra là cái máy hôm trước Gideon đưa, chẳng trách sao tôi không nhận ra tiếng chuông.

“Cưng ơi.” Tôi tranh thủ tận hưởng giọng nói của anh trong giây lát. “Chào anh. Có chuyện gì vậy?”

“Luật sư của anh vừa báo là có thể cảnh sát đã có danh tính nghi phạm rồi.”

“Cái gì?” Tim tôi như ngừng đập. Bao tử nhộn nhạo muốn đẩy thức ăn ra. “Ôi Chúa ơi.”

“Không phải là anh.”

*

Tôi không nhớ đường về văn phòng ra làm sao nữa. Megumi phải hỏi lại vụ phòng tập tới hai lần tôi mới nghe. Một nỗi sợ hãi kinh khủng nhất tôi từng thấy trước giờ. Nỗi sợ hãi cho người tôi yêu.

Làm sao cảnh sát có thể nghi ngờ một người khác được?

Tôi có linh cảm là họ chỉ đang muốn hù dọa Gideon, và cả tôi nữa.

Nếu đó là mục đích thì rõ ràng là đã đạt được, ít ra là với tôi. Hồi này lúc nói chuyện Gideon tỏ ra rất bình tĩnh và tự chủ. Anh còn dặn tôi là không cần phải lo lắng, anh chỉ báo tôi biết là cảnh sát có thể sẽ tìm tôi để hỏi thêm vài chuyện, mà cũng có thể là không.

Trời ơi. Lúc đi về bàn, tôi bước chậm rãi, thần kinh căng như dây đàn. Tôi thấy giống như mình mới uống nguyên cả bình cà phê vậy, hai tay run cầm cập, tim đập cực nhanh.

Tôi ngồi xuống, ráng tập trung làm việc nhưng nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính một lúc lâu mà không thấy gì cả.

Ngộ nhỡ đúng là cảnh sát có một nghi phạm khác thì sao đây? Đâu thể để cho người vô tội phải ngồi tù được?

Thế nhưng, trong đầu tôi vẫn thoáng qua suy nghĩ về khả năng Gideon sẽ được an toàn khi đã có người khác chịu tội thay.

Ngay lập tức tôi tự kinh tởm mình vì ý nghĩ đó. Tôi liếc nhìn lên bàn, có tấm hình bố trong bộ đồng phục cảnh sát, đẹp trai rạng ngời đứng bên cạnh chiếc xe tuần tra.

Tôi vừa bối rối, vừa lo sợ.

Lúc điện thoại rung tôi giật mình nhảy dựng. Nhìn thấy số của bố, tôi trả lời ngay. “Bố! Bố đang ở đâu vậy?”

“Đang ở Cincinnati. Bố phải quá cảnh chuyển bay khác.”

“Khoan đã, để con ghi lại số chuyển bay của bố.” Tôi viết vội thông tin bố đọc. “Con sẽ chờ bố xuống máy bay. Con mong gặp bố quá.”

“Ừ, con gái cưng.” Bố thở dài nặng nhọc. “Gặp con sau nhé.”

Bố cúp máy. Sự im lặng làm tôi chết điếng một lúc. Và rồi tôi nhận ra cái bố đang cảm thấy nhiều nhất là cảm giác tội lỗi. Giọng ông đầy ân hận, làm tim tôi đau nhói.

Tôi vô phòng Mark. “Bố em vừa liên lạc, vài tiếng nữa ông sẽ đáp xuống sân bay LaGuardia.”

Anh ngược nhìn tôi, hơi nhú mày, dò xét. “Vậy em về nhà chuẩn bị rồi đi đón bố đi.”

“Cảm ơn anh.” Nghe tới đó chắc Mark cũng hiểu là tôi đang không muốn nói gì thêm.

*

Tôi cầm cái điện thoại của Gideon lên nhấn tin cho anh. Em đang trên đường về nhà. Khoảng một tiếng nữa ra sân bay đón bố. Anh nói chuyện được không?

Tôi muốn biết anh đang nghĩ gì, đang cảm thấy thế nào. Tôi thì vừa như miếng giẻ rách, vừa rối trí không biết phải làm sao.

Về tới nhà, tôi thay đồ ra, mặc cái đầm mùa hè nhẹ nhàng, mang dép kẹp. Tôi trả lời tin nhắn của Martin, đồng ý với anh là buổi đi chơi hôm thứ Bảy rất vui, và hôm nào phải tổ chức lần nữa.

Xong tôi lại vô bếp kiểm tra xem thức ăn mua cho bố có còn nguyên không, rồi lại vào xem qua phòng ngủ dành cho khách mà tôi vừa dọn ngày hôm qua xong. Cuối cùng, tôi lên mạng dò thông tin chuyến bay của bố. Xong. Vậy là tôi vẫn còn dư thời gian để tự hành hạ mình.

Tôi lên Google gõ kiếm “Corinne Giroux và chồng”, mở mục hình ảnh ra coi.

Hóa ra Jean-Francois Giroux rất điển trai. Hay phải nói là nóng bỏng thì đúng hơn. Đương nhiên là không bằng Gideon. Gideon thuộc một đẳng cấp riêng, nhưng Giroux, với mái tóc đen gọn sóng và đôi mắt xanh lá cây nhạt, vẫn sẽ khiến người đi đường phải ngoái nhìn. Da rám nắng, thêm hàng ria mép cực kỳ hợp với khuôn mặt. Anh ta và Corinne rõ ràng rất xứng đôi.

Điện thoại reo, tôi chạy vội qua bàn chộp lấy cái túi xách.

“Anh đang ở kế bên nè. Nhưng anh không có nhiều thời gian.”

“Em qua liền.”

Tôi lấy túi xách rồi lao ra khỏi nhà. Một người hàng xóm đang mở cửa vào nhà, tôi lịch sự mỉm cười chào cô ta rồi giả vờ chờ thang máy. Ngay khi cô ta vào nhà đóng cửa lại, tôi phóng qua căn hộ của Gideon. Cửa bật mở trước khi tôi tra chìa vào ổ khóa.

Gideon đón tôi trong bộ quần jean áo thun với cái nón kết trên đầu. Anh nắm tay kéo tôi vô nhà, giật bỏ nón ra rồi trao cho tôi một nụ hôn ngọt ngào, mềm mại và ấm áp.

Tôi thả túi xách xuống, ôm choàng lấy anh, rúc sát vào anh. Cảm giác được sức mạnh cơ thể của anh, tôi vui đi phần nào lo lắng, hít một hơi dài.

“Chào em.” Anh thì thầm.

“Anh không cần phải về đây đâu.” Tôi hình dung ra việc này làm anh mất thời gian tới mức nào. Nào là phải thay đồ, rồi đi lại nữa...

“Cần chứ. Em cần anh mà.” Gideon đưa tay xoa lưng, rồi hơi nhích ra nhìn mặt tôi. “Eva à, em đừng lo lắng chuyện này nữa. Để anh giải quyết.”

“Bằng cách nào?”

Anh tỏ ra tự tin, đôi mắt xanh hoàn toàn bình thản. “Bây giờ anh đang chờ thêm thông tin, coi cảnh sát đang nghi ngờ ai, và lý do tại sao. Khả năng lớn là họ sẽ không tìm thấy gì đâu. Em biết vì sao rồi đó.”

Tôi nhìn anh dò xét. “Vậy lỡ họ tìm được chứng cứ thì sao?”

“Ý em hỏi là nếu vậy thì anh có để cho người khác chịu tội thay không hả?” Nét mặt anh đanh lại.

“Không phải.” Tôi đưa tay vuốt trán anh. “Em biết là anh sẽ không làm vậy. Em chỉ muốn biết anh làm cách nào thôi.”

Gideon càng cau có hơn. “Em đang bắt anh phải đoán trước chuyện tương lai hả Eva. Anh đâu có biết được. Em chỉ cần tin anh thôi là được rồi.”

“Em tin anh.” Tôi vội vã. “Nhưng em vẫn sợ lắm.”

“Anh biết rồi. Anh cũng lo mà.” Gideon mân mê môi tôi. “Thanh tra Graves là một người rất thông minh.”

Tôi cũng có nhận xét giống anh. “Anh nói đúng, vậy thì em cũng đỡ lo hơn.”

Tôi không biết nhiều về Shelly Graves, nhưng qua vài lần gặp trước đây, tôi rất ấn tượng với đầu óc của bà ta, kiểu vừa thông minh lại vừa sành sỏi. Lẽ ra tôi không được quên chuyện đó. Thật là kỳ cục khi mà giờ đây tôi vừa sợ mà cũng vừa mừng vì năng lực của viên thanh tra này.

“Em sẵn sàng để đón bố chưa?”

Câu hỏi đó khiến nổi bần chồn quay trở lại. “Mọi thứ xong hết rồi, chỉ trừ em là chưa sẵn sàng thôi.”

Anh dịu dàng. “Em có định đón bố xong thì làm gì chưa?”

“Hôm nay Cary đi làm lại, nên tụi em tính sẽ khai sâm banh xong rồi đi ra ngoài ăn tối.”

“Em nghĩ làm vậy bố có thoải mái không?”

“Em còn không biết là em có thoải mái không nữa.” Tôi thú nhận. “Giờ này mà khai sâm banh thì thật là dở hơi. Nhưng em còn biết làm gì nữa? Nếu không nhìn thấy em vui vẻ, bố sẽ khó mà vượt qua được lắm. Em phải chứng minh cho ông thấy là tất cả mọi chuyện xấu xa chỉ còn trong quá khứ thôi.”

73. Chương 73

“Vậy thì em phải để anh giải quyết những chuyện còn lại.” Gideon nhắc nhở. “Anh sẽ lo cho em, lo cho hai đứa mình. Lúc này em cứ tập trung cho gia đình đi.”

Tôi nắm tay anh kéo qua sa lông, thấy hơi lạ khi đi làm về sớm như vậy. Nhìn khung cảnh thành phố bên dưới chìm trong ánh nắng buổi trưa, tôi hơi mất cảm giác về thời gian, và càng khiến cái cảm giác lén lút trở nên rõ rệt.

Tôi ngồi xếp chân lên ghế bên cạnh Gideon. Tôi và anh có rất nhiều điểm chung, kể cả quá khứ. Liệu Gideon có từng phải công khai chuyện đó với gia đình hay không? Có phải vì vậy anh bị tổn thương trầm trọng hơn?

“Em biết là anh phải quay lại làm việc.” Tôi nói. “Nhưng em rất vui vì anh đã về đây với em. Anh nói đúng, em rất cần anh.”

Anh nhắc tay tôi lên môi. “Em có biết chừng nào bố quay về California lại không?”

“Không biết.”

“Ngày mai anh có hẹn với bác sĩ Petersen nên sáng nào cũng sẽ về trễ.” Gideon mỉm cười nhìn tôi. “Mình sẽ tìm cách gặp nhau nhé.”

Được có anh bên cạnh, được chạm vào anh, nhìn thấy nụ cười, nghe những lời này... Tôi biết mình sẽ vượt qua được bất cứ chuyện gì, miễn là lúc cuối ngày được ở bên anh.

“Cho em thêm năm phút được không?” Tôi hỏi. “Em muốn gì cũng được, cưng à.” Anh dịu dàng.

“Em chỉ cần chuyện này thôi.” Tôi nhích lại gần, cuộn người vào lòng anh.

Gideon choàng tay qua vai tôi, tay kia đặt tên đùi, đan vào tay tôi. Hai đứa như nối vào nhau thành một vòng tròn hoàn hảo. Dù không lấp lánh như hai chiếc nhẫn đang đeo trên tay, nhưng hoàn toàn vô giá.

Một lúc sau, Gideon cũng dựa vào tôi, thở dài. “Anh cũng cần nữa.”

Tôi siết chặt anh hơn. “Thì nói là anh cần em cũng có sao đâu.”

“Anh ước gì anh cần em ít hơn một chút, vừa đủ để anh có thể chịu nổi.”

“Vậy thì đâu còn gì vui nữa.”

Giọng cười của Gideon càng làm tôi yêu anh hơn.

*

Gideon không sai khi nói tôi sẽ nhận ra chiếc xe ngay. Lúc nhân viên bãi xe lái chiếc xe hiệu Aston Martin màu xám ra cho tôi, tôi tưởng mình đang nhìn thấy chính Gideon.

Nghĩ tới chuyện ngồi sau tay lái tôi tự dưng phát hoảng.

Lái xe ở New York hoàn toàn không giống như ở Nam California. Lúc nhận chìa khóa từ tay người nhân viên mặc đồng phục, tôi hơi phân vân không biết có nên gọi xe thuê hay không.

Điện thoại reo, tôi vội mò mẫm trong túi xách lấy ra nghe.

Giọng Gideon rì rầm. “Đừng có sợ nữa, em cứ lái đi mà.”

Tôi xoay một vòng tìm xem camera đặt ở đâu. Cảm giác được ánh mắt của anh, tôi hơi rùng mình. “Anh đang làm gì vậy?”

“Anh đang ước gì được ở với em, đặt em nằm lên nắp xe rồi làm tình với em thật chậm, thật sâu. Khỉ thật, anh cứng mất rồi.”

Và anh cũng làm tôi rạo rực. Tôi có thể nghe anh nói mãi mà không chán, bởi đã yêu vô cùng cái giọng nói đó. “Em sợ em sẽ làm hư cái xe quý của anh mất.”

“Anh không quan tâm tới cái xe đâu, chỉ cần em an toàn là được rồi. Em muốn phá nó sao cũng được, miễn đừng để mình bị thương thôi.”

“Nếu anh tính nói vậy để em bớt sợ thì không có tác dụng rồi.”

“Vậy thì mình có thể khiêu khích nhau tới khi em lên đỉnh, vậy chắc là có tác dụng hơn.”

Tôi nheo mắt nhìn anh chàng nhân viên đang giả lảng. “Em có nên thắc mắc tại sao vừa gặp nhau đây thôi mà bây giờ anh lại có vẻ phấn khích dữ vậy không?”

“Nghĩ tới cảnh em lái chiếc DB9 làm anh bị kích thích.”

“Vậy nữa hả?” Tôi cố không cười. “Nhắc lại em nghe coi ai mới là người thích làm tình trên xe hả?”

“Cầm vô lăng đi.” Anh dụ dỗ. “Tưởng tượng anh đang ngồi bên cạnh, gần sát vào...”

Chân tôi run run khi bước tới gần chiếc xe, miệng lẩm bẩm. “Vậy là anh muốn chết thì có.”

“Rồi anh cũng thích nữa, và cả hai đứa mình đều được sung sướng.”

“Anh thiếu tôn trọng nội thất xe một cách kinh khủng.” Tôi ngồi sau tay lái, mất cả phút để nghiên cứu cách điều khiển chiếc xe.

Giọng anh vang lên trầm trầm qua hệ thống loa. “Cảm giác ra sao?”

Thì ra là anh đã kết nối cái điện thoại này với hệ thống trong xe. Gideon luôn tính toán không sót thứ gì.

“Sang trọng quá.” Tôi nói. “Anh điên lắm mới để em lái chiếc xe này.”

“Anh điên vì em thì có.” Một niềm hạnh phúc dâng trong lòng khi nghe câu đó. “Hệ thống định vị đã được cài sẵn đường tới sân bay LaGuardia rồi đó.”

Tôi rất mừng vì sau khi về nhà gặp tôi anh trở nên vui vẻ như vậy. Tôi biết cảm giác của anh lúc này. Thật hạnh phúc khi hai đứa có cảm xúc giống nhau.

Tôi cầm bảng điều khiển lên chuyển sang chế độ lái. “Biết sao không, em cũng muốn cùng anh khi anh đang chạy chiếc xe này, suốt quãng đường dài thật dài.”

“Anh sẽ bắt em làm thật đó. Cảm giác lái xe sao hả?”

“Êm và mạnh lắm.” Tôi vẫy tay chào cậu nhân viên trước khi ra khỏi hầm đậu xe. “Cảm giác rất nhạy.”

“Giống y như em vậy.” Gideon thì thầm. “Anh thích ‘lái’ em nhất.”

“Ôi trời, nghe ngọt ngào quá ha. Còn anh là món đồ chơi yêu thích của em đó.” Tôi cẩn thận lách vào dòng xe trên đường.

Anh cười lớn. “Tốt nhất là món đồ chơi duy nhất của em.”

“Nhưng em thì không phải là thứ duy nhất mà anh lái.” Tôi lý sự, tự nhiên thấy anh đáng yêu vô cùng vì đã ráng dành thời gian nói chuyện để tôi thoải mái hơn. Hồi còn ở California thì lái xe đối với tôi dễ dàng như hít thở vậy. Nhưng từ lúc sang New York tôi chưa hề đụng vô tay lái.

“Nhưng mà không mặc gì thì chỉ có mình em thôi.”

“Vậy thì may cho anh đó, vì em ghen dữ lắm.”

“Anh biết mà.” Giọng Gideon đầy thỏa mãn.

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Ở văn phòng.”

“Chắc là đang làm nhiều việc một lúc rồi.” Tôi nhún ga, thầm cầu nguyện khi chuyển qua làn đường bên cạnh.

“Là ông trùm trong lĩnh vực giải trí thì anh có nghĩ ra được câu gì để làm cho bạn gái anh đỡ sợ không?”

“Anh sẽ bắt trái đất ngừng quay cho em.”

Điều lạ lùng là câu nói ngớ ngẩn đó khiến tôi xúc động. “Em yêu anh.”

“Em thích câu đó chứ gì?”

Tôi cười toe toét, ngạc nhiên vì khiếu hài hước của anh.

Tôi dáo dác nhìn xung quanh. Ở đâu cũng có bảng cấm, cấm đủ mọi thứ. Lái xe ở Manhattan đúng là không tới được đâu hết. “Nè, em không quẹo phải cũng không quẹo trái được. Chắc em sẽ đi vô đường hầm, có thể sẽ mất tín hiệu đó.”

“Em không bao giờ mất tín hiệu của anh đâu, cưng. Dù em có đi đâu xa cỡ nào anh cũng ở đây với em.”

Lúc nhìn thấy bố ở sân bay, bao nhiêu tự tin Gideon giúp tôi lấy lại từ chiều giờ bốc hơi hết. Mặt ông hốc hác, phờ phạc, mắt đỏ hoe, râu mọc lờm chờm.

Tôi chực rơi nước mắt khi tiến lại gần, nhưng cố gắng nén lại, kiên quyết phải để cho ông yên tâm. Tôi vừa giơ tay ra, bố đã thả hành lý xuống đất, rồi cho tôi một cái ôm nghệt thở. “Chào bố.” Tôi nói, cầu mong sao ông không nghe thấy giọng mình hơi run.

“Eva.” Bố hôn lên trán tôi.

“Nhìn bố có vẻ mệt. Bao lâu rồi bố không ngủ?”

“Từ lúc đi khỏi San Diego.” Bố nhích ra, đôi mắt màu xám mà tôi thừa hưởng nhìn tôi dò xét.

“Bố còn hành lý nữa không?”

Ông lắc đầu, vẫn nhìn tôi chăm chăm.

“Vậy bố có đói không?”

“Lúc ở Cincinnati bố có ăn rồi.” Cuối cùng ông cũng chịu cầm túi xách lên. “Nhưng nếu con đói...”

“Con không đói. Nhưng con đang tính lát nữa mình sẽ đi ăn tối với Cary, nếu bố không phản đối. Hôm nay anh ấy đi làm lại đó mà.”

“Được chứ.” Bố hơi khựng lại, có vẻ phân vân.

“Bố, con không sao mà.”

“Bố thì có sao. Bố muốn đánh cho ai đó một trận mà không được.”

Tôi chợt nảy ra một sáng kiến.

Tôi nắm tay bố kéo ra khỏi sân bay. “Đi theo con.”

74. Chương 74

“Ông ấy quả là đang làm khó cho Derek rồi.” Parker nói, cầm cái khăn quệt mồ hôi trên đầu. Tôi quay lại nhìn, thấy bố đang vật nhau với anh chàng huấn luyện viên to gấp đôi ông. Mà bố tôi cũng đâu phải nhỏ nhắn gì. Với chiều cao gần một mét chín, nặng hơn chín mươi ký, cơ bắp gọn gàng, rắn rỏi, Victor Reyes cũng là một đối thủ đáng gờm. Hơn nữa, lần trước khi tôi kể bố nghe chuyện mình đi tập Krav Maga, ông nói là sẽ tìm hiểu thử. Rõ ràng là bố giữ lời, vì ông khá thành thạo một số động tác.

“Cảm ơn anh đã để ông ấy tập chung nhé.”

Parker quay nhìn tôi, đôi mắt đen rất điềm tĩnh như mọi ngày. Anh đã dạy cho tôi không chỉ cách tự vệ, mà còn cách tập trung vào từng động tác để quên đi nỗi sợ hãi nữa.

“Bình thường thì anh vẫn quan niệm sàn tập không phải chỗ để trút giận”. Anh giải thích. “Nhưng rõ ràng là Derek cần có đối thủ.”

Dù Parker không nói thêm gì, tôi cảm nhận được thắc mắc của anh. Tôi quyết định cho anh câu trả lời, vì dù sao anh cũng rất tốt bụng khi để cho bố tôi độc chiếm Derek này giờ. “Bố vừa mới biết chuyện ngày xưa có kẻ đã hãm hại em. Giờ đã quá trễ, không làm được gì nữa nên ông thấy khó mà chấp nhận sự thật.”

Parker cúi xuống cầm chai nước để cạnh thảm tập lên. Gần một phút sau, anh mới nói. “Anh cũng có con gái. Anh hiểu cảm giác của ông ấy.”

Khi anh đưa cặp mắt đen dưới hàng lông mi rậm rạp nhìn tôi, tôi thấy được sự cảm thông, và yên tâm là đã đưa bố tới đúng chỗ.

Parker vốn là người thoải mái, vui vẻ, và tính tình chân thật rất hiếm thấy. Nhưng ở anh cũng toát lên một cái gì đó khiến người khác phải dè chừng. Ai cũng rất dễ nhận ra là không nên giỡn mặt với anh chàng này. Cũng như mấy cái hình xăm trên người, sự sành sỏi của Parker hiện rõ mồn một.

“Vậy là em đưa ông ấy tới đây, vừa để giải tỏa, vừa cho ông ấy thấy khả năng tự vệ của em. Ý hay đó.”

“Tại em không biết làm gì khác.” Tôi thú nhận. Phòng tập của Parker nằm trong một khu quy hoạch lại ở Brooklyn. Chỗ này trước đây là nhà kho, nên vẫn còn tường gạch và mấy cánh cửa lùa khổng lồ, càng làm tăng thêm vẻ dữ dằn. Ở đây tôi thấy rất tự tin và tự chủ được mình.

“Anh có ý này.” Parker cười, hất mặt ra thảm tập. “Biểu diễn cho bố coi em làm được những gì đi.”

Tôi bỏ cái khăn lông xuống đặt lên chai nước, gạt đầu. “Đi thôi.”

Lúc chạy vô tới hầm đậu xe, không thấy nhân viên đâu hết. Càng tốt, vì tôi cũng muốn tự đưa xe vô bãi. Đậu chiếc DB9 gọn gàng vô một ô trống xong, tôi hài lòng tắt máy. “Tốt quá, ngay gần thang máy.”

“Đúng rồi.” Bố nói. “Xe của con đó hả?”

Nãy giờ tôi cũng đang chờ câu hỏi đó. “Không, của người hàng xóm.”

“Hàng xóm tốt bụng quá ha.” Ông lạnh lùng.

“Thì xin miếng đường hay mượn chiếc xe cũng đâu có gì khác, phải không?” Tôi mỉm cười, liếc nhìn bố.

Ông vô cùng mệt mỏi. Mà có vẻ không phải vì buổi tập. Vẻ tiêu tụy đó làm lòng tôi đau như thắt.

Tôi rút chìa khóa ra, cởi dây an toàn rồi quay mặt qua. “Bố à... Nhìn bố khổ sở vì chuyện này con buồn lắm. Con không chịu nổi.”

Ông thở khó nhọc. “Cho bố thêm ít thời gian đi.”

Tôi nắm lấy tay ông. “Con không bao giờ muốn nói cho bố biết hết. Nhưng con sẽ rất vui nếu sau khi bố biết rồi thì mình mãi mãi quên Nathan đi.”

“Bố đọc mấy bản báo cáo...”

“Trời ơi, bố!...” Tôi nuốt cơn bực tức. “Con không muốn nghe mấy thứ đó.”

“Bố biết là có gì không ổn mà.” Ông đưa đôi mắt đau đớn nhìn tôi. “Cái cách mà Cary lại ngồi cạnh con khi thanh tra Graves nhắc tới Nathan Barker... Bố biết là con đang giấu bố chuyện gì đó. Bố cứ hy vọng là tự con sẽ nói.”

“Con đã cố gắng rất nhiều để bỏ Nathan lại trong quá khứ. Bố là một trong những người hiếm hoi không bị dính vào chuyện đó. Con luôn luôn muốn giữ như vậy.”

Bố siết tay tôi. “Nói thật cho bố biết đi, con có ổn không?”

“Bố à, con vẫn là đứa con gái mà bố qua thăm cách đây mấy tuần, vẫn là đứa đi chơi với bố ở San Diego mà. Con ổn.”

“Lúc đó con có thai...” Giọng ông vỡ òa, một giọt nước mắt lăn dài.

Tôi đưa tay chùi cho bố, để mặt nước mắt mình chảy. “Một ngày nào đó con sẽ lại có thai, mà biết đâu không chỉ một lần. Biết đâu bố sẽ có một đàn cháu thì sao.”

“Lại đây nào.” Ông chồm người qua, ôm lấy tôi. Hai bố con ngồi yên trong xe một lúc lâu, bao nhiêu nước mắt xả ra hết.

Liệu Gideon có đang theo dõi camera, và lặng lẽ vỗ về tôi không? Nghĩ tới đó tôi thấy đỡ đi phần nào.

Bữa ăn tối không náo nhiệt như những lần trước hai bố con và Cary gặp nhau, nhưng cũng không đến nỗi như tôi e sợ. Thức ăn khá ngon, rượu còn ngon hơn, còn Cary thì vẫn hài hước như mọi khi.

“Cô ta còn tệ hơn Tatiana nữa.” Anh đang nói về cô người mẫu hôm nay anh vừa chụp hình chung. “Cứ luôn miệng nói về ‘mặt tốt’ của mình, mà theo như anh thấy lúc cô nàng đi ra khỏi cửa, thì không có gì khác hơn là cặp mông thôi.”

“Anh từng chụp hình với Tatiana rồi hả?” Tôi hỏi, xong quay qua giải thích với bố. “Là người mà Cary hay đi chơi chung.”

“Có chứ.” Anh liếm chút rượu vang trên môi.

“Thật ra bọn anh làm việc chung nhiều lắm. Anh giống như là người thuần hóa Tatiana vậy. Hề cô nàng mà định giở trò là anh dập tắt ngay.”

“Làm sao... mà thôi.” Tôi nói nhanh. “Em không muốn biết nữa.”

“Thì em biết rồi mà.” Cary nháy mắt.

Tôi quay qua nhìn bố, trợn mắt.

“Còn bác thì sao, bác Victor?” Cary hỏi rồi nhón một miếng thức ăn. “Bác có đang hẹn hò với ai không?”

Bố nhún vai. “Không có gì nghiêm túc cả.”

Đó là tự bố muốn vậy. Chứ tôi đã từng chứng kiến nhiều người phụ nữ tìm cách để được bố chú ý. Ông rất quyến rũ, với thân hình hoàn hảo, gương mặt đẹp trai, giọng đặc biệt kiểu La tinh. Tôi biết bố không phải là thần thánh gì, nhưng hình như chưa có ai có thể làm ông mê mẩn cả. Cho tới gần đây tôi mới biết đó là bởi vì trái tim ông đã bị mẹ tôi chiếm giữ.

Rồi, trước sự ngạc nhiên của tôi, Cary lại hỏi. “Bác có khi nào nghĩ mình sẽ có thêm con không?”

Từ lâu rồi tôi đã chấp nhận chuyện mình là con một.

Bố lắc đầu. “Không phải bác phản đối gì chuyện đó, nhưng bác nghĩ có Eva là quá đủ rồi.” Bố nhìn tôi, đôi mắt đầy tình yêu thương làm cổ họng tôi nghẹn nghẹn. “Con bé quá hoàn hảo, hơn cả những gì bác từng ao ước. Bác không dám chắc liệu trong tim mình còn đủ chỗ cho ai khác nữa không.”

“Ôi, bố ơi.” Tôi ngả đầu lên vai ông, sung sướng vì có ông bên cạnh lúc này. Dù là bởi một lý do thật cay nghiệt.

Về tới nhà, tôi quyết định coi một bộ phim trước khi đi ngủ. Lúc vô phòng thay đồ, một giỏ hoa hồng trắng tuyệt đẹp để trên kệ tủ làm tôi kinh ngạc. Tấm thiệp có chữ viết tay nét đậm đặc trưng của Gideon suýt làm tôi choáng váng.

Lúc nào anh cũng nghĩ tới em

Và ở bên cạnh em

G. của em

Tôi ngồi xuống giường, ôm tấm thiệp vào lòng, thầm biết chắc vào lúc này anh cũng đang nghĩ tới mình. Tôi bắt đầu tin là trong mấy tuần xa nhau, anh lúc nào cũng nghĩ tới tôi.

Tối hôm đó, tôi ngủ thiếp đi trên sofa khi đang coi Dredd. Giữa đêm tôi lơ mơ tỉnh dậy vì được nhắc bóng lên, bé vô phòng. Tôi mỉm cười trong cơn ngái ngủ khi được bố đặt lên giường như đứa trẻ, rồi hôn lên trán tôi.

“Con yêu bố.” Tôi lẩm bẩm.

“Bố cũng yêu con.”

Sáng hôm sau tôi thức dậy trước khi đồng hồ reo, thấy khỏe hơn hẳn những ngày gần đây. Trước khi đi làm tôi để lại tờ giấy trên bàn, nhắn bố nếu muốn đi ăn trưa thì gọi cho tôi. Không biết ông có kế hoạch gì khác không nữa, mà trưa nay thì Cary phải đi chụp hình.

Ngồi trên tắc xi tới công ty, tôi trả lời tin nhắn cho Shawna về vụ ông anh trai của cô vừa đính hôn với Mark. Tôi nhắn Minh rất vui cho anh em bồ.

“Mình sẽ nhờ vả bồ nhiều đó.”

Tôi nhìn màn hình điện thoại, mỉm cười. “Bồ nói sao? Mất tín hiệu rồi... không đọc được.”

Xe ngừng trước cửa Crossfire, tôi hơi hồi hộp khi thấy chiếc Bentley đậu bên vệ đường. Liếc vô xe, tôi thấy Angus nên vẫy tay chào.

Angus bước ra, đội cái nón tài xế lên đầu. Cũng như Clancy, ông đeo súng bên mình một cách rất nhẹ nhàng thoải mái nên nhìn qua không ai biết được.

“Xin chào cô Tramell.” Dù Angus không còn trẻ nữa, mái tóc đỏ đã ngả bạc, tôi chưa bao giờ nghi ngờ ông về khả năng bảo vệ cho Gideon.

“Chào Angus, rất vui gặp ông hôm nay.”

“Hôm nay cô trông rất đẹp.”

Tôi liếc xuống cái đầm màu vàng nhạt trên người. Tôi cố ý chọn màu sáng là vì muốn tạo ấn tượng vui vẻ yêu đời trước mặt bố. “Cảm ơn, chúc ông một ngày vui vẻ.” Tôi bước tới cánh cửa xoay. “Gặp sau nhé.”

Ông nhắc mũ chào, đôi mắt xanh nhạt có một vẻ triu mến.

Lên tới văn phòng, tôi bắt gặp một Megumi bình thường của mọi ngày, với nụ cười rộng, ánh mắt hấp háy vui tươi.

Tôi đứng lại hỏi thăm. “Hôm nay bồ sao rồi?”

“Mình ổn. Trưa nay Michael hẹn đi ăn, mình sẽ chấm dứt với anh ta luôn, một cách văn minh và tử tế.”

“Bộ cánh đẹp chết người đó.” Tôi khen, thầm ngưỡng mộ cái đầm màu xanh lục có đường viền bằng da rất vừa phải.

Megumi đứng dậy, khoe luôn đôi bốt cao tới đầu gối.

“Rất giống thám tử Kalinda Sharma.” Tôi nhận xét. “Anh chàng kia thế nào cũng sẽ quỳ mọp van xin bỏ ở lại cho coi.”

Megumi chế giễu. “Còn khuya. Tối tối hôm qua anh ấy mới gọi ình, tức là gần bốn ngày rồi đó. Không hẳn là quá đáng, nhưng mình muốn có một người lắng xắng vì mình hơn một chút, một người hay nghĩ tới mình và ít nhất cũng thấy buồn khi phải xa nhau.”

Tôi gật đầu, lại nghĩ ngay tới Gideon. “Đúng là nên để dành tình cảm ột người như vậy. Vậy trưa nay bồ có cần mình gọi điện để có cơ bỏ về không?”

Megumi cười toe toét. “Không cần đâu. Cảm ơn nhé.”

“Được rồi. Khi nào đổi ý thì bảo mình.”

Tôi về bàn, chúm mũi vào làm việc ngay để bù cho ngày hôm qua về sớm. Mark cũng rất bận, anh chỉ ráng nhìn thời gian nói chotoi biết là suốt mấy năm qua Steven có cả một bộ sưu tập ý tưởng cho đám cưới.

“Sao em không thấy ngạc nhiên vậy kìa.” Tôi nói.

“Ừ, lẽ ra anh cũng không nên ngạc nhiên.” Mark mỉm cười hạnh phúc. “Anh ấy giấu cuốn sổ trong văn phòng nên anh đâu có biết.”

“Vậy anh có coi qua chưa?”

“Anh ấy nói hết cho anh nghe rồi. Mất mấy tiếng đồng hồ đó.”

“Vậy anh sắp có một đám cưới xứng tầm thế kỷ rồi.” Tôi trêu.

“Chứ sao.” Giọng nói thì hơi bực bội, nhưng vẻ mặt anh vẫn tràn ngập hạnh phúc khiến tôi không khỏi mỉm cười.

Khoảng gần mười một giờ thì bố gọi.

“Chào con gái, ngày hôm nay thế nào?”

“Vui ạ.” Tôi tựa ra ghế, nhìn hình bố để trên bàn. “Bố ngủ ngon không?”

“Bố không ngủ được, giờ vẫn còn mệt.”

“Sao vậy? Bố ngủ tiếp đi.”

“Bố chỉ muốn báo là trưa nay không đi ăn trưa với con được. Để ngày mai. Hôm nay bố phải nói chuyện với mẹ con.”

“À.” Tôi nhận ra cái giọng nói mỗi lần bắt ai đó lại trên đường đi tuần, nghe vừa uy quyền vừa có vẻ trách mắng. “Bố nè, con không muốn xen vào giữa chuyện của bố với mẹ. Mình đều là người lớn cả, con không muốn bênh vực ai. Nhưng con phải nói cho bố biết là lúc đó mẹ rất muốn nói với bố.”

“Lẽ ra bà ta nên làm vậy.”

“Mẹ chỉ có một thân một mình.” Tôi tiếp lời, nhịp chân xuống sàn. “Vừa phải li dị chồng, ra tòa vụ xử Nathan, rồi còn phải điều trị cho con nữa. Chắc chắn là mẹ rất cần một bờ vai để dựa dẫm, bố con mình biết tính mẹ rồi. Nhưng mẹ bị cảm giác tội lỗi nhấn chìm mất. Lúc đó con đòi gì mẹ cũng chiều, nên con bắt mẹ phải hứa.”

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng.

“Con chỉ muốn bố nhớ điều đó khi bố nói chuyện với mẹ.” Tôi kết luận.

“Được rồi. Khi nào con về nhà?”

“Khoảng hơn năm giờ. Bố muốn đi tập thể dục không, hay là qua chỗ của Parker tiếp?”

“Để coi tới lúc con về bố có khỏe hơn không đã.”

“Được thôi.” Tôi cố gắng không quá lo lắng về cuộc nói chuyện sắp tới giữa hai ông bà. “Cần gì thì cứ gọi con nhé.”

Cúp máy xong tôi quay lại với công việc. May mà còn có công việc.

Tối giờ ăn trưa, tôi quyết định mua gì đó mang về bàn vừa ăn vừa làm tiếp. Dững cảm dần mình ra cái khí trời oi bức như xông hơi, tôi đi qua tiệm Duane Reade mua một bịch thịt bò sấy khô với chai nước vitamin. Từ lúc quay lại với Gideon, tôi thường xuyên bỏ tập, và bây giờ bắt đầu thấy hậu quả.

Lúc bước vô cửa xoay, tôi đang phân vân xem có nên nhắn cho Gideon cái tin Em đang nhớ anh hay không. Tôi chỉ muốn làm gì đó để cảm ơn anh về bó hoa tối qua. Nó khiến ột ngày nặng nề trở nên dễ chịu hơn.

Ngay lúc đó tôi nhìn thấy người mà tôi không bao giờ muốn thấy – Corinne Giroux. Cô ả đang nói chuyện với người yêu của tôi, còn để tay lên ngực anh vẻ thân thiết lắm.

Hai người đứng sau một cây cột, tránh dòng người ra vô từ dãy cửa an ninh. Mái tóc đen dày của Corinne thả xuống tới eo, vẫn nổi bật dù cùng màu với cái đầm cô ả đang mặc. Hai người đứng quay nghiêng nên tôi không nhìn thấy thẳng mặt, nhưng biết cô ta có đôi mắt màu xanh dương nhạt. Corinne rất đẹp, và hai người đứng cạnh nhau rất xứng đôi. Đặc biệt là khi trang phục của cả hai đều màu đen, nên mảng màu duy nhất nổi bật là cái cà vạt xanh da trời của Gideon. Cái cà vạt mà tôi thích.

Bỗng Gideon quay qua nhìn thấy tôi, cứ như là nãy giờ anh cũng cảm giác được ánh mắt của tôi vậy. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, lập tức có một sợi dây vô hình nối giữa hai đứa, một cảm giác mà tôi chỉ có với anh. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã biết điều đó.

Vậy mà một người phụ nữ khác đang đặt tay lên người anh.

Tôi nhướn mày với Gideon. Ngay lúc đó, Corinne cũng quay qua theo, và rõ ràng là không lấy gì làm vui vẻ khi thấy tôi đứng giữa sảnh tòa nhà nhìn hai người chằm chằm.

Cô ả phải thấy may mắn là chưa bị nắm tóc lôi ra khỏi người yêu của tôi.

Rồi cô nàng nắm lấy cằm Gideon, kéo mặt anh quay lại, nhón chân định hôn lên môi anh. Tôi bắt đầu bước tới, định lôi cô ả ra thật.

Gideon giật đầu quay ra trước khi Corinne kịp chạm vào miệng anh. Rồi anh nắm tay Corinne đẩy ra.

Tôi kiềm cơn giận lại, để cho anh tự giải quyết. Đương nhiên là tôi ghen, vì Corinne có thể công khai ở cạnh anh, điều mà tôi không làm được. Nhưng tôi không còn cảm thấy nỗi sợ hãi kinh khủng như trước đây, nỗi sợ là tôi sẽ mất người đàn ông mà tôi yêu thương nhất.

Thật kỳ lạ là lần này tôi lại không thấy sợ. Dù trong tâm trí tôi vẫn tự nhắc nhở mình là không nên quá tự tin, mà phải lường trước mọi chuyện để không bị tổn thương. Nhưng lúc này tôi phớt lờ suy nghĩ đó. Sau tất cả những gì hai đứa đã và đang trải qua, sau những việc mà Gideon đã làm vì tôi... tôi cảm thấy mình không thể không tin anh được.

Mặc cho hoàn cảnh, thì tình yêu của chúng tôi vẫn mạnh mẽ hơn tôi tưởng.

Tôi bước vô thang máy, bắt đầu nghĩ tới bố mẹ. Giờ này mà mẹ hay Staton đều chưa gọi điện phản nản gì thì có vẻ cũng không tới nỗi tệ. Tôi thầm cầu nguyện chiều nay khi về tới nhà thì Nathan đã hoàn toàn biến thành quá khứ. Tôi chỉ chờ có vậy thôi, để được bước sang một trang mới trong cuộc đời, cho dù có ra sao đi nữa.

Thang máy chậm dần rồi ngừng hẳn ở tầng mười, nơi vọng ra tiếng búa ầm ầm lẫn tiếng máy chạy đinh tai nhức óc. Ngay ngoài cửa thang máy, bạt nhựa phủ từ trần xuống tới sàn nhà. Giờ tôi mới biết là trong tòa nhà có chỗ đang sửa chữa. Tôi đưa mắt nhìn quanh xem phản ứng của mọi người ra sao.

“Có ai ra không?” Anh chàng đứng sát cửa ngoái lại nhìn vô trong, hỏi.

Tôi lắc đầu, dù câu đó không phải hỏi một mình mình. Mọi người đều đứng yên. Ai cũng chờ được đi tiếp.

Nhưng cửa thang không đóng.

Khi anh chàng kia bắt đầu bấm loạn xạ lên bảng nút nhưng không nút nào sáng đèn, thì tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Là Gideon.

Tôi mỉm cười. “Làm ơn cho ra.”

Mọi người né qua cho tôi ra. Một người nữa cũng bước ra. Xong cửa thang máy mới đóng lại.

“Cái quái gì vậy nè?” Anh chàng kia cau có, nhìn qua ba buồng thang còn lại. Anh ta chỉ cao hơn tôi tí xíu, mặc quần tây với áo sơ mi tay ngắn.

Tiếng ồn của máy móc xây dựng gần như át mất tiếng báo có thang dừng lại. Cửa mở, Gideon bước ra, rất bảnh bao, nhưng có vẻ hơi bực bội.

Nhìn anh quỵn rũ đến mức tôi không cảm lòng nổi, chỉ muốn lao vào anh. Hơn nữa, phải thú nhận một điều là mỗi lần anh nghiêm nghị như vậy là tôi bị kích thích.

Anh sẽ bắt trái đất ngừng quay cho em. Đôi lúc tôi có cảm tưởng như anh đã làm vậy thật.

Anh chàng kia lăm lăm chữi rửa rồi bước vô thang đi mất.

Gideon chống tay lên hông, áo khoác ngoài không cài nút để lộ bộ -plê hoàn hảo. Cả bộ đồ màu đen, pha một chút óng ánh của loại vải đắt tiền, áo sơ mi cũng màu đen, khuy măng sét vàng pha mã não.

Hôm nay anh ăn mặc giống y như lần đầu hai đứa gặp nhau. Còn nhớ lúc đó, tôi như bị mất trí, chỉ muốn lao vào, ngấu nghiến lấy anh.

Sau bao nhiêu tuần nay thì cảm giác đó vẫn không thay đổi.

“Eva nè.” Giọng nói gợi tình cất lên. “Không phải như em nghĩ đâu. Corinne tới đây là vì anh không nghe điện thoại...”

Tôi giơ tay ra ngắt lời, rồi liếc xuống cái đồng hồ đẹp tuyệt vời trên tay, món quà của anh tặng. “Em chỉ có ba mươi phút thôi, nếu anh không phiền thì em chẳng thà làm tình với anh còn hơn là nhắc tới cô ả người yêu cũ đó.”

Anh đứng yên một lúc lâu, nhìn chằm chằm như cố đoán tâm trạng tôi thế nào. Còn tôi cũng lặng người ngắm anh đi từ bực tức sang cảnh giác, mắt tối hơn, nheo lại. Rồi má anh ửng đỏ, môi hé ra, thở mạnh. Tôi cảm nhận được máu trong người anh nóng dần lên, bản năng đàn ông trời dựng như con thú săn mồi đang vươn vai sau giấc ngủ.

Một dòng điện xẹt qua giữa hai đứa. Cơ thể tôi tự động mềm nhũn ra, rạo rức muốn có anh. Khung cảnh ồn ào xung quanh chỉ làm tôi thêm phần gấp gáp, hăm hở.

Gideon móc trong túi ra cái điện thoại, bấm một phím tắt rồi đưa lên tai, mắt vẫn không rời khỏi tôi.

“Tôi sẽ về trễ ba mươi phút. Nếu Anderson không đợi được thì hẹn lại lúc khác.”

Cúp máy xong, anh bỏ điện thoại trở vô túi.

“Em nhớ anh quá.” Giọng tôi khàn đặc vì xúc động.

Anh đưa tay chỉnh lại quần, rồi bước tới gần, vẻ mặt như đang cố dồn nén. “Đi thôi.”

Gideon đặt tay lên eo tôi, một cử chỉ ấm áp và khêu gợi mà tôi vô cùng yêu thích. Tôi ngoái qua vai, thấy anh hơi mỉm cười. Đường như anh cũng biết cái động tác nhỏ đó làm cho tôi hạnh phúc.

Hai đứa vén tấm bạt nhựa bước vô, và trước mặt tôi hiện ra ngổn ngang gạch đá, vãi bạt, cả ánh nắng nữa. Thấp thoáng bên kia tấm ni lông là hình ảnh lờ mờ của toán công nhân xây dựng, tiếng nhạc, tiếng máy móc và cả tiếng la hét qua lại.

Gideon tỏ ra rành rẽ, dắt tôi đi tiếp. Cứ mỗi bước chân, tôi lại càng rạo rức, mong chờ hơn, nhất là khi anh vẫn cứ im lặng. Tới một cánh cửa, anh mở ra kéo tôi vào. Đó là một phòng làm việc nằm ở góc tầng.

Khung cảnh thành phố hiện ra trước mắt, như một khu rừng rậm chi chít những tòa nhà, sừng sững kiêu hãnh vì lịch sử của mình. Thỉnh thoảng lại có một cột hơi nước bốc lên trên nền trời xanh trong vắt, còn xe cộ vẫn nối đuôi nhau thành hàng dài ngoan ngoãn.

Nghe tiếng khóa cửa, tôi quay lại thấy Gideon đang cởi áo khoác ngoài. Căn phòng mới toanh, cũng có bàn giấy, ghế và một chỗ tiếp khách trong góc. Tất cả nội thất đều được phủ bạt, chứng tỏ chưa được sử dụng.

Gideon cởi áo khoác, áo vét rồi tới cà vạt và áo sơ mi bằng những động tác rất chính xác và đúng trình tự. Tôi ngẩn người nhìn anh, choáng ngợp bởi vẻ nam tính và sự hoàn mỹ đó.

“Có khả năng mình sẽ bị làm phiền, hay bị nghe thấy đó.” Anh nói.

“Anh có sợ không?”

“Trừ khi em sợ thôi.” Anh bước tới, khóa quần mở tung, để lộ lưng quần lót.

“Anh còn dám khiêu khích em nữa mà. Anh đâu có để ai làm gián đoạn giữa chừng phải không?”

“Cho dù có thì anh cũng không nghĩ là anh sẽ ngừng được.” Anh cầm túi xách của tôi bỏ lên ghế. “Trên người em có nhiều quần áo quá.”

Anh vòng tay ra sau nhẹ nhàng kéo dây khóa trên cái đầm xuống, miệng ghé sát lên môi tôi, thì thầm. “Anh sẽ ráng không làm cho em bị nhàu nhĩ quá.”

“Em thích bị nhàu nhĩ.” Tôi trút cái đầm xuống, vừa định cởi áo lót thì bị anh vác lên vai.

Tới bên cái ghế dài, anh kéo tấm phủ ra, đặt tôi xuống rồi ngồi bên cạnh. Anh còn kịp hỏi. “Mọi chuyện ổn chứ hả cưng?”

“Ừ.” Tôi vuốt má Gideon, ngầm hiểu anh có ý hỏi hết tất cả mọi thứ, từ công việc cho tới chuyện bố mẹ tôi. Lúc nào anh cũng muốn biết tinh thần tôi như thế nào trước khi đến phần thể xác. “Mọi thứ ổn hết.”

Anh nhìn tôi suốt lượt. “Nói anh nghe coi tại sao hôm nay em lạ vậy?”

“Tại anh đó.”

“Trả lời hay lắm.”

Tôi đẩy mạnh vai anh. “Bộ đồ hôm nay anh mặc chính là bộ hôm mình gặp nhau lần đầu tiên đó. Hôm đó em muốn anh kinh khủng mà không làm gì được. Giờ thì khác.”

Anh nhẹ nhàng đẩy tôi ra hai bên, rồi đưa ngón tay vuốt ve khiêu khích. Tôi run lên vì khoái cảm.

“Giờ thì anh có thể làm chuyện đó rồi.” Anh nói khê, đôi mắt tối sầm lại.

“Để anh nói em nghe hôm đó nhìn em anh nghĩ gì.” Tay anh ghì tôi xuống ghế. “Anh nghĩ tới cảnh em nằm trên giường trải sa tanh màu đen tuyền, tóc xõa rũ rượi. Đôi mắt em nóng bỏng, cuồng dại khi bị anh vào trong em.”

“Chúa ơi, Gideon!” Tôi rên rỉ, mê mẩn trước cảnh anh nhấm nháp thưởng thức mình. Giống như một giấc mơ hoang đường biến thành sự thật, khi bị thần ái tình, đen và nguy hiểm trong bộ vét tuyệt mỹ, đang làm cho tôi sung sướng.

“Anh tưởng tượng tới cảnh em nằm đó, hai tay bị anh giữ chặt, sung sướng hết lần này đến lần khác. Ngực em đỏ ửng vì bị anh hôn, môi em căng phồng vì làm cho anh sung sướng. Cả căn phòng tràn ngập tiếng em khi lên đỉnh.”

Tôi thổn thức, cảm thấy hơn ấm từ anh làm da thịt mình nóng rực. “Em muốn thứ mà anh muốn.”

Gideon nhovn miệng cười. “Anh biết mà.”

Tôi lên đỉnh với tiếng thét ngắt quãng, run rẩy.

Anh kéo quần lót xuống chỉ vừa đủ, nhưng khi tôi đưa tay ra muốn chạm vào thì bị anh giữ lại.

“Anh thích khi thấy em sung sướng, thấy em tận hưởng ham muốn của anh.”

Gideon nhìn sâu vào mắt tôi, hơi thở dồn dập. Tôi như bị thôi miên bởi sự biến hóa từ một doanh nhân lịch lãm đến người đàn ông đầy dục vọng trước mặt.

“Em yêu anh.” Tôi thốt lên khi bị anh xâm chiếm.

“Em yêu.” Gideon vùi mặt lên cổ tôi, khẽ rên lên khi vào thật sâu. Anh xoay chuyển hông, để có được tôi nhiều nhất. “Chúa ơi, anh cần có em!”

Có chút gì tuyệt vọng trong giọng nói đó làm tôi giật mình. Tôi với tay muốn ôm anh nhưng lại bị ngăn cản. Cảm giác có anh, nóng bỏng, làm tôi gần như mất trí. Tôi không cưỡng được, xoay hông đáp trả khiến hai đứa dán chặt vào nhau.

Anh vừa lướt nụ hôn lên mặt tôi vừa nói. “Lúc này khi anh nhìn thấy em đứng dưới sảnh, em tươi tắn và đẹp tuyệt vời. Một vẻ đẹp hoàn hảo.”

Cổ họng tôi nghẹn nghẹn. “Gideon!”

“Ánh nắng chiếu sau lưng em, lúc đó anh cứ tưởng em bước ra từ một giấc mơ.”

Tôi cố vùng kéo tay ra. “Cho em chạm vào anh đi.”

“Anh không chịu nổi nên phải đi theo em đó. Khi đuổi kịp em thì em lại như vậy.” Một tay Gideon vẫn giữ tay tôi, cơ thể nhịp nhàng cử động.

Tôi rên rỉ, quần lầy anh, co thắt, ngấu ngiến. “Ôi trời ơi, em thích quá...”

“Mỗi lần ở trong em là anh không kiểm soát được nữa.” Môi anh khóa chặt môi tôi. “Anh cần em vô cùng.”

“Gideon, cho em chạm vào anh đi.”

“Anh đã bắt được một thiên thần.” Nụ hôn của anh càng dữ dội, ướt át, mạnh bạo hơn. “Và anh đang nắm giữ em trong tay, làm em sung sướng.”

“Em yêu anh.”

Tôi co thắt, run rẩy theo mỗi động tác. Cả chiếc ghế trượt dần trên nền xi măng sau mỗi lần Gideon đẩy tới. Mọi cơ bắp trên người anh cũng rung theo.

Tất cả những âm thanh hoan lạc đó làm tôi quên đi sự hiện diện của tốp công nhân chỉ đang cách hai đứa vài thước. Tưởng như dòng cảm xúc chỉ chực bùng nổ trên hai cơ thể đang lên gân tới đỉnh của khoái cảm.

Gideon nắm tóc tôi, hơi cúi tới trước, mồ hôi nhỏ giọt trên người.

“Ngừng lại.” Anh thở hổn hển, kéo tôi ra. “Em làm anh cứng nữa bây giờ.”

Tôi định nói là anh đã cứng nữa rồi còn gì.

Gideon hôn lên môi tôi, hòa trộn hai hương vị vào nhau. “Cảm ơn em.”

“Sao anh lại cảm ơn? Bây giờ anh phải làm hết mà.”

“Làm tình với em đâu phải là chuyện ‘phải làm.’” Anh nở một nụ cười thỏa mãn. “Là ân huệ của anh mới đúng.”

Tôi ngồi lên trở lại. “Anh làm em chết mất. Đã quỵ rũ chết người như vậy mà còn nói những lời ngọt ngào đó, làm sao em chịu nổi. Em mất trí vì anh mất thôi.”

Nụ cười trên môi càng rộng hơn, rồi Gideon hôn tôi thêm lần nữa. “Anh biết cảm giác đó.”

75. Chương 75: Chương 13

Vừa gặp Megumi tôi biết ngay chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ vì chính tôi cũng mới làm chuyện đó. Hoặc cũng có thể cái ‘ra-đa’ của tôi, theo cách gọi của Cary, đã hoạt động trở lại. Sao cũng được, tôi biết cô bạn mình vừa quan hệ với anh chàng mà cô ấy định chia tay. Mà rõ ràng chuyện đó làm Megumi không vui.

“Vậy là chia tay hay chưa?” Tôi đứng lại quây lể tân.

“À, xong rồi.” Megumi hơi cúi kính. “Mình ngủ với anh ấy trước rồi mới nói chia tay. Làm vậy cho nhẹ nhàng thoải mái. Với lại ai mà biết tới lần này mình sẽ phải ăn chay tới khi nào nữa đâu.”

“Bồ có đang định đổi ý không vậy?”

“Cũng không hẳn. Anh ta làm ra vẻ bị tổn thương lắm, cứ như là mình lợi dụng xác thịt anh ta vậy. Cũng có phần đúng, nhưng nếu anh chàng không thích ràng buộc thì chuyện vui vẻ một chút trong giờ nghỉ trưa cũng đâu có nghĩa lý gì.”

“Mà bây giờ bồ cũng hơi áy náy chứ gì?” Tôi nở nụ cười thông cảm. “Nghĩ lại coi, hẳn không thềm liên lạc gì từ hôm thứ Sáu, rồi bây giờ được ăn trưa với người đẹp, lại còn được ‘vui vẻ’ nữa. Sướng quá còn gì.”

Megumi nghiêng đầu. “Ừ ha.”

“Ừ ha.”

Cô nàng tươi lên hẳn. “Tối nay bồ có đi tập thể dục không?”

“Cũng định đi, nhưng bố mình đang ở đây, nên tùy xem ông ấy muốn làm gì. Nếu có thì bồ đi chung cho vui, nhưng phải tới chiều mình mới biết.”

“Mình không muốn làm phiền.”

“Viện có rồi hả?”

Megumi cười bẽn lễn. “Cũng có chút chút.”

“Hay chiều nay bồ cứ về nhà với mình. Nếu có đi tập thì mình sẽ cho bồ mượn đồ mặc, còn không thì tụi mình đi chơi hay làm gì đó khác.”

“Nghe được đó.”

“Quyết định vậy đi.” Kế hoạch đó tốt cho cả hai đứa. Vừa để bố tôi có một cái nhìn khác về cuộc sống của tôi ở đây, và cũng giúp Megumi không phải nghĩ tới Michael nữa. “Năm giờ mình đi nhé.”

*

“Bồ ở đây đó hả?” Megumi ngược nhìn tòa nhà căn hộ của tôi. “Đẹp quá.”

Ở New York, những con đường nào có trồng cây hai bên là đều có lịch sử lâu đời, rất dễ nhận ra qua lối kiến trúc của các nhà xây dựng hiện đại không còn sử dụng nữa. Tòa nhà này đã được nâng cấp, gắn thêm mái vòm bằng kính phía trước, và chi tiết đó lại hòa hợp một cách đáng ngạc nhiên với khung cảnh chung.

“Đi thôi.” Tôi nói, rồi mỉm cười chào Paul khi ông mở cửa cho hai đứa.

Lúc bước ra khỏi thang máy, tôi ráng lắm mới không ngoái nhìn qua cửa nhà Gideon. Không biết nếu hai đứa ở chung rồi tôi mời bạn về chơi thì cảm giác ra sao nhỉ? Tôi muốn làm như vậy.

Tôi muốn xây dựng cuộc sống với anh.

Mở cửa vô nhà xong, tôi đỡ lấy túi xách cho Megumi. “Bồ tự nhiên nhé. Để mình báo với bố.”

Megumi tròn mắt nhìn phòng khách và gian bếp. “Nhà rộng quá.”

“Thật ra thì mình cũng không cần nhiều diện tích như vậy.”

Cô nàng cười toe toét. “Nhưng cũng đâu có gì phải phàn nàn.”

“Chính xác.”

Tôi vừa bước qua khúc quanh vào hành lang thì thấy mẹ tôi đi ra. Tôi sửng sốt, đứng tại chỗ khi thấy bà mặc trên người bộ đồ của mình. “Mẹ? Mẹ tới đây làm gì vậy?”

Đôi mắt đỏ hoe cứ cúi nhìn đầu đó ngang hông tôi, và bà trang điểm có vẻ đậm hơn mọi ngày. Rồi tôi nhận ra là mẹ dùng đồ trang điểm của tôi. Dù thỉnh thoảng mọi người vẫn tưởng tôi với mẹ là hai chị em, nhưng tôi giống bố ở đôi mắt xám và làn da hơi bánh mật, nên mỹ phẩm tôi dùng có tông màu khác với của mẹ.

Tôi bỗng thấy buồn nôn. “Mẹ?”

Mẹ vẫn không nhìn vào mặt tôi. “Mẹ phải đi đây, không ngờ đã trễ dữ vậy rồi.”

“Sao mẹ mặc đồ của con?” Tôi hỏi, dù đã thừa biết lý do.

“Mẹ làm đổ nước lên áo. Mẹ sẽ mang trả cho con sau.” Bà vụt qua mặt tôi, rồi thẳng lại khi thấy Megumi.

Tôi đứng như trời trồng, hai nắm tay siết chặt. Tôi biết cái dáng đi hổ thẹn đó nói lên điều gì. Ngực tôi thắt lại vì tức giận và thất vọng.

“Chào cô Monica.” Megumi bước tới ôm mẹ. “Cô khỏe không?”

“Chào Megumi.” Mẹ tôi lúng túng, vất vả lựa lời. “Thật vui gặp cháu ở đây. Ước gì cô có thể ở lại chơi với hai đứa, nhưng giờ cô phải đi gấp.”

“Clancy tới chưa?” Lúc này tôi không để ý coi xe có đậu dưới nhà không.

“Không, mẹ đi tắc xi.” Mẹ hơi quay đầu lại nhưng vẫn không nhìn tôi.

“Megumi à, bỏ đi chung xe với mẹ về được không? Mình xin lỗi, tự nhiên mình thấy không khỏe.”

“À, được chứ.” Megumi nhìn tôi, biết là có chuyện không ổn. “Không sao đâu.”

Lúc mẹ ngược mắt lên, tôi không biết phải nói gì. Cái vẻ tội lỗi hiển hiện trên mặt bà cũng đáng kinh tởm như chính việc bà vừa làm, là phản bội Stanton. Ít ra thì bà cũng tự nhận thấy điều đó.

Bố tôi chọn đúng lúc đó để xuất hiện. Ông mặc quần jean, áo thun, đi chân trần bước ra. Tóc bố vẫn còn ướt.

Đúng là vận may của tôi lúc nào cũng hoàn hảo.

“Bố, đây là Megumi, bạn con. Còn đây là bố mình, Victor Reyes.”

Khi bố bước qua bắt tay Megumi, ông và mẹ cố ý né nhau ra. Hành động cảnh giác đó cũng không giấu được luồng điện giữa hai người.

“Con định rủ Megumi đi chơi chung, nhưng giờ con thấy không khỏe nữa.”

“Mẹ phải đi đây.” Bà cầm túi xách lên. “Megumi, cháu đi với cô không?”

“Có ạ.” Megumi ôm tôi. “Mình sẽ gọi hỏi thăm bố sau.”

“Cảm ơn nhé.” Tôi nắm tay cô bạn, siết mạnh trước khi buông ra.

Cửa vừa đóng là tôi đi thẳng vô phòng.

Bố bước theo sau lưng. “Eva à, khoan đã.”

“Con không muốn nói chuyện với bố.”

“Con đừng có trẻ con như vậy.”

“Bố nói sao hả?” Tôi quay lại nhìn ông. “Bố dượng của con trả tiền cho con ở chỗ này, vì có hệ thống an ninh để con được an toàn, không phải lo sợ Nathan nữa. Lúc bố lên giường với vợ của ông ta bố có nghĩ tới chuyện đó không vậy?”

“Ăn nói cho đàng hoàng đó, dù gì con vẫn là con bố.”

“Bố nói đúng.” Tôi bước ra xa. “Mà con chưa bao giờ thấy hổ thẹn vì điều đó, cho tới lúc này.”

Tôi nằm trên giường nhìn lên trần nhà, ước gì có Gideon bên cạnh. Nhưng giờ này anh đang điều trị với bác sĩ Petersen.

Cuối cùng tôi nhấc cho Cary. Em cần anh. Về sớm nhé.

Gần bảy giờ thì có tiếng gõ cửa phòng.

“Cưng à, mở cửa cho anh.”

Tôi ra mở cửa, lao vào ôm chầm lấy Cary. Anh bế tôi lên, bước vô rồi lấy chân đẩy cửa đóng lại.

Cary bỏ tôi xuống giường, ngồi bên cạnh xoa xoa vai. Mùi nước hoa quen thuộc làm tôi dễ chịu. Tôi tựa vào vai anh, thấy được an ủi phần nào.

Một lúc sau, tôi nói. “Bố mẹ em vừa ngủ với nhau.”

“Ừ, anh biết rồi.”

Tôi ngược nhìn Cary. Anh nhăn nhó. “Trưa nay lúc chuẩn bị đi làm anh có nghe thấy.”

“Ôi trời.” Bụng tôi lại quặn lên.

“Ừ, anh cũng thấy không hay ho gì.” Anh vuốt tóc tôi. “Bố em đang ngồi buồn thiu ngoài phòng khách kìa. Em nói gì với ông ấy hả?” “Ừ, em hơi quá lời, giờ đang hối hận nè. Em muốn nói chuyện với bố, nhưng khó nói quá, không hiểu sao bây giờ em lại bệnh dưỡng Stanton hơn, dù trước giờ thật ra em cũng không thích dưỡng ấy cho lắm.”

“Thì ông ấy đối xử rất tốt với mẹ con em mà. Mà bị phản bội thì lúc nào cũng rất tội nghiệp.”

Tôi thở dài. “Chẳng thà họ đi đâu khác thì em còn đỡ bị sốc, dù em vẫn nghĩ chuyện đó là không đúng. Nhưng chỗ này là nhà của Stanton mà. Làm vậy thì tệ quá.”

“Ừ, tệ thật.” Cary tán thành.

“Anh nghĩ sao về chuyện dọn nhà?”

“Tại vì bố mẹ em vừa làm chuyện đó hả?”

“Không phải.” Tôi đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng. “Lý do mình ở chỗ này là vì an ninh. Khi còn Nathan thì chuyện đó là ưu tiên hàng đầu, nên mình mới để Stanton giúp, còn bây giờ...” Tôi nhìn anh. “Giờ thì khác rồi, cứ làm vậy cũng không hay lắm.”

“Dọn đi đâu? Tìm một chỗ ở New York mà mình đủ tiền thuê hả? Hay là dọn hẳn ra khỏi New York luôn?”

“Em không muốn ra khỏi New York. Anh với em đều đi làm ở đây mà.”

Và Gideon ở đây nữa.

Cary nhún vai. “Ừ, sao cũng được. Anh đồng ý.”

Tôi bước lại ôm Cary. “Anh gọi đồ ăn tối được không? Em phải nói chuyện với bố.”

“Có muốn ăn món gì đặc biệt không?”

“Không có. Làm em ngạc nhiên đi.”

Lúc tôi ngồi xuống ghế, bố bỏ cái máy tính qua một bên.

“Con xin lỗi về những lời hồi nãy. Con không có ý đó.”

“Con có ý đó.” Bố mặt mỗi chà tay ra sau gáy. “Bố không trách con. Bố không tự hào gì về chuyện mình đã làm hết. Cả bố lẫn mẹ đều không nên làm vậy.”

Tôi co chân lên ghế, xoay người qua một bên nhìn bố. “Hai người vẫn còn rất yêu nhau. Con hiểu cảm giác đó.”

Bố nhìn tôi dò xét, đôi mắt xám trở nên nghiêm nghị. “Con cũng có cảm giác như vậy với Gideon, hôm trước anh ta qua đây ăn tối bố có thấy rồi. Con có định quay lại với anh ta không?”

“Con rất muốn. Nếu con làm vậy bố có ý kiến gì không?”

“Nó có yêu con không?”

“Có.” Tôi mỉm cười. “Và còn hơn như vậy nữa. Anh ấy cần con, anh ấy sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì vì con.”

“Vậy thì tại sao hai đứa thôi nhau?”

“Ừm... chuyện phức tạp lắm.”

“Thì lúc nào mà chả vậy.” Ông buồn bã. “Nghe nè, con phải biết là... Bố yêu mẹ con ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy bà ấy. Chuyện hôm nay đúng là không nên xảy ra, nhưng nó rất có ý nghĩa với bố.”

“Con hiểu rồi.” Tôi nắm tay ông. “Vậy bây giờ tính sao?”

“Mai bố về. Bố sẽ cố bình tĩnh lại.”

“Con với Cary đang định tuần sau nữa sẽ qua San Diego chơi, thăm bố với gặp bác sĩ Travis luôn.”

“Con có kể với bác sĩ Travis chuyện của con không?”

“Có. Nhờ bố giới thiệu ông ấy mà cuộc đời con được cứu đó.” Tôi thú thật. “Con không biết phải cảm ơn bố bao nhiêu cho đủ. Mẹ cũng có đưa con đi không biết bao nhiêu là bác sĩ, nhưng con không nói chuyện được với ai hết, vì lúc nào cũng có cảm giác mình giống như đề tài nghiên cứu của họ. Bác sĩ Travis cho con cảm giác bình thường. Với lại nhờ ông ấy mà con quen với Cary nữa.”

“Hai bố con nói xấu anh xong chưa?” Làm như biết trước, Cary bước vô phòng khách, tay còn cầm cái menu. “Anh biết là anh rất hấp dẫn, nhưng khoan nói chuyện để ăn món Thái đi, anh gọi nhiều lắm đó.”

Bố bay chuyến mười một giờ, nên tôi đành để Cary đưa ông ra sân bay. Tôi tạm biệt bố trước khi đi làm, hứa là lần sau gọi điện sẽ bàn kế hoạch đi San Diego.

Lúc đang trên tắc xi đi làm thì Brett gọi. Tôi đã định không nhắc máy, nhưng cuối cùng đổi ý. “Chào anh.”

“Chào người đẹp.” Giọng anh vừa vang lên, tôi tưởng như một dòng sô-cô-la nóng vừa chảy qua da mình, ngọt ngào, nóng bỏng. “Sẵn sàng cho ngày mai chưa?”

“Buổi ra mắt lúc mấy giờ vậy? Mình phải có mặt ở quảng trường Thời Đại lúc mấy giờ?”

“Mình phải tới lúc sáu giờ.”

“Được thôi. Mà em chưa biết nên mặc cái gì.”

“Em mặc cái gì cũng đẹp hết.”

“Hy vọng là vậy. Chuyển lưu diễn của anh thế nào?”

“Anh đang sống trong mơ đây.” Brett bật cười, âm thanh trầm quyền rũ đó làm sống lại những ký ức ngày xưa. “Quả thật là một hành trình rất xa kể từ quán Pete’s.”

“À, Pete’s hả?” Tôi không bao giờ quên quán rượu đó, dù những đêm ở đó không phải lúc nào tôi cũng tỉnh táo. “Anh có mong tới ngày mai không?”

“Có chứ, được gặp em mà.”

“Anh biết em không có hỏi chuyện đó mà.”

“Ừ, anh cũng mong tới buổi ra mắt nữa.” Anh lại cười lớn. “Phải chi anh được gặp em tối nay, nhưng không được vì anh bay chuyến bay đêm. Hay tối mai đi ăn tối nhé.”

“Cary đi cùng được không? Em đã mời anh ấy dự buổi ra mắt rồi. Hai người cũng quen nhau mà, nên em nghĩ anh sẽ không phiền. Hay ít ra là không quá phiền.”

Brett khịt mũi. “Em không cần người làm kỳ đà cản mũi đâu, Eva. Anh biết tự chủ mà.”

Xe ngừng lại trước cửa Crossfire. Tôi đưa tiền qua khe vách ngăn rồi bước ra, để cửa mở ột anh chàng đang chạy tới đón xe luôn. “Em tưởng anh cũng thích Cary chứ.”

“Đúng là như vậy, nhưng anh thích được ở riêng với em hơn. Hay là vậy đi, em cứ mời Cary tới buổi lễ, xong em đi ăn tối riêng với anh.”

“Cũng được.” Tôi nghĩ thầm, giúp cho Gideon thấy dễ chịu một chút bằng cách ăn ở nhà hàng của anh thì cũng không mất gì. “Vậy để em đặt chỗ nhé?”

“Tuyệt.”

“Em phải cúp máy đây, tới công ty rồi.”

“Nhấn anh địa chỉ để anh qua đón em nhé.”

“Rồi, em sẽ nhấn.” Tôi lách vào cửa. “Mai gặp nhé.”

“Anh mong sớm được gặp em. Năm giờ nhé.”

Tôi cất điện thoại rồi vô buồng thang máy gần nhất. Lúc lên tới công ty, vừa bước vô Megumi đã chìa điện thoại ra trước mặt tôi.

“Bồ coi có tin được không nè?” Megumi hỏi.

Tôi ngẩn ra nhìn lên màn hình. “Ba cuộc gọi nhỡ của Michael.”

“Mình rất ghét loại người như vậy.” Megumi than thở. “Lúc nóng lúc lạnh, khi có được thứ gì rồi thì lại bắt đầu chán.”

“Thì bồ cứ nói thẳng với anh ta đi.”

“Thật hả?”

“Ừ, nói toẹt ra luôn. Cho dù có không nghe điện thoại của anh ấy thì bồ cũng suy nghĩ lung tung thôi. Nhưng mà đừng có hẹn gặp. Làm chuyện đó một lần nữa thì lại càng tệ hơn.”

“Đúng vậy.” Megumi gật đầu. “Chuyện đó dù có tuyệt vời thì cũng không tốt.”

Tôi cười, rồi đi về bàn. Tôi có nhiều việc khác để làm hơn là phân xử chuyện tình cảm của người khác. Thời gian này Mark đang theo rất nhiều dự án, trong đó có ba cái đang ở giai đoạn cuối. Bảng mô hình sắp hoàn thành, và đây là lúc mà tôi thích nhất, vì được thấy tất cả các ý tưởng, các công đoạn xâu chuỗi lại với nhau.

Tối mười giờ thì tôi và Mark đang tranh luận sôi nổi về hướng phát triển của mẫu quảng cáo cho dịch vụ luật sư ly hôn. Phải làm sao tìm được mức độ kết hợp vừa phải nhất giữa sự thông cảm với nỗi bất hạnh khi hôn nhân tan vỡ mà vẫn chứng minh được năng lực của người luật sư, đó là khôn khéo và tàn nhẫn.

Bỗng nhiên Mark nói. “Anh sẽ không bao giờ dùng tới dịch vụ này đâu.”

“Hửn rồi.” Tôi trả lời ngay khi nhận ra ý anh. “Anh sẽ không cần tới đâu. Em nôn nóng được chúc mừng Steven quá. Em rất vui cho hạnh phúc của hai người.”

Mark toét miệng cười để lộ hàm răng hơi khềnh mà tôi thấy rất dễ thương. “Anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như lúc này.”

Gần mười một giờ, chúng tôi vừa chuyển đề tài sang công ty sản xuất đàn guitar thì điện thoại trên bàn tôi reo. Tôi vội vàng chạy ra nhắc máy, vừa dứt câu chào, đầu dây bên kia đã ré lên.

“Chúa ơi, Eva! Em vừa nghe nói là ngày mai chị và em đều đi dự buổi ra mắt của Six-Ninths đó.”

“Ireland hả?”

“Chứ còn ai nữa!” Em gái Gideon có vẻ rất phấn khích. Giọng cô bé qua điện thoại nghe trẻ hơn tuổi mười bảy rất nhiều. “Em mê Six-Ninths lắm. Brett Kline quyền rũ kinh khủng. Còn Darrin Rumsfeld nữa, tay trống đó, anh ấy đẹp trai muốn chết.”

Tôi cười. “Vậy chứ em có thích nghe nhạc của họ không?”

“Trời, đương nhiên rồi. Em nói nghe nè...” Ireland bỗng trở nên nghiêm trọng. “Em nghĩ chị nên bắt chuyện với Gideon, kiểu như giả vờ lại chào hỏi đó mà. Em thì là chị mà bật đèn xanh là anh ấy lao tới liền à. Anh ấy nhớ chị phát điên lên được.”

Tôi ngả người ra ghế, giả vờ hỏi lại. “Em nghĩ vậy hả?”

“Thì rõ ràng là vậy mà.”

“Vậy hả? Rõ làm sao?”

“Em không biết phải nói sao nữa, cứ mỗi lần nhắc tới chị là giọng anh ấy khác hẳn. Em không giải thích được, nhưng em biết là anh ấy mong chị quay lại lắm. Chính chị là người kêu anh ấy dắt em theo ngày mai phải không?”

“Cũng không hẳn...”

“A! Em biết mà. Anh ấy luôn nghe lời chị mà. Cảm ơn nhé!” Cô bé cười lớn.

“Cảm ơn Gideon đó. Chị rất mong gặp lại em ngày mai.”

Ireland là người duy nhất trong gia đình mà tình cảm của Gideon không bị hoen ố, dù anh có cố tình che giấu điều đó. Tôi đoán chắc là anh sợ bị thất vọng, hay sợ mình làm mọi thứ xấu đi. Không biết vì lý do gì, nhưng Ireland rất tôn thờ Gideon, trong khi anh luôn giữ khoảng cách, dù chính anh là người thiếu thốn tình cảm.

“Hứa với em là chị sẽ nói chuyện với anh ấy nhé?” Ireland nài ép. “Chị vẫn còn yêu anh ấy mà, phải không?”

“Hơn bao giờ hết.” Tôi đáp nhiệt thành.

Cô bé im lặng một chút rồi nói tiếp. “Anh ấy thay đổi hẳn kể từ khi gặp chị.”

“Chị cũng nghĩ vậy, vì chị cũng thay đổi nữa.”

Tôi ngồi thẳng dậy khi thấy Mark bước ra. “Chị phải làm việc tiếp đây. Mai mình gặp nhau nhé, rồi bàn luôn vụ đi chơi mà lần trước hẹn đó.”

“Tuyệt quá. Tạm biệt chị!”

Tôi cúp máy, thấy vui khi Gideon đã nghe lời tôi đưa Ireland đi. Tôi và anh rõ ràng đang cùng cố gắng và có tiến triển tốt.

“Từng bước một.” Tôi tự nhủ với mình, rồi quay lại với công việc.

Giờ nghỉ trưa, tôi và Mark tới nhà hàng Pháp gặp Steven. Dù chỗ này rất rộng và đông khách, nhưng không hề khó khăn gì để nhận ra người yêu của Mark.

Steven Ellison rất to con. Anh cao lớn, vai rộng và cơ bắp cuộn cuộn. Steven có một công ty xây dựng riêng, và thường xuyên ra công trường làm việc chung với nhân viên. Nhưng điểm nổi bật hơn cả ở anh là mái tóc đỏ rực rỡ. Em gái Steven, Shawna, cũng sở hữu mái tóc tương tự, và tính tình cũng vui vẻ hoạt bát không khác gì ông anh trai.

“Chào anh!” Tôi hôn lên má Steven, thân mật thoải mái với anh hơn là với Mark. “Chúc mừng nhé!”

“Cảm ơn, cưng. Cuối cùng thì Mark cũng sắp được chiêm ngưỡng con người thật của anh rồi.”

“Nhiều khi cưới xong vẫn chưa được thấy con người thật đâu.” Mark trả đũa, kéo ghế cho tôi ngồi.

“Có lúc nào mà em không thật thà với anh đâu?” Steven phản đối.

“Ừm để coi.” Mark chờ tôi ngồi, xong ngồi xuống ghế bên cạnh. “Vậy chứ cái lúc em thề thốt là hôn nhân không thích hợp với em đó thì sao?”

“À, em chưa bao giờ nói là không thích hợp với em hết.” Steven trả miếng rồi quay qua tôi, nháy đôi mắt xanh tinh quái. “Chỉ nói nó không hợp với nhiều người thôi.”

“Anh ấy lo sốt vó vụ cầu hôn đó.” Tôi nói. “Em thấy tội cho anh ấy luôn.”

“Đúng rồi.” Mark lướt mắt qua thực đơn. “Eva là nhân chứng cho cái hình phạt độc ác và bất ngờ mà em bắt anh hứng chịu.”

“Người đáng được thông cảm là anh mới đúng.” Steven quay qua tôi phân trần. “Anh chuẩn bị nào là rượu vang, hoa hồng, rồi dàn nhạc vĩ cầm. Anh phải tập dượt cả mấy ngày liền. Vậy mà cuối cùng vẫn bị từ chối.”

Dù Steven cố pha trò, tôi vẫn cảm nhận được trong mắt anh có một vết thương chưa lành hẳn. Nghe tới đó Mark bèn đặt một tay lên tay anh, an ủi.

“Vậy cuối cùng là anh ấy đã hỏi như thế nào?” Dù đã nghe Mark kể rồi, tôi vẫn hỏi lại.

Đúng lúc đó thì người phục vụ tới hỏi xem có cần dùng nước trước không. Tiện thể bọn tôi gọi thức ăn luôn, rồi sau đó Steven thuật lại buổi tối kỷ niệm của hai người.

“Anh ấy đổ mồ hôi như tắm, cứ vài phút là lại phải lau mặt một lần.”

“Thì mùa hè mà.” Mark lẩm bẩm.

“Nhưng mấy chỗ mình đi đều có máy lạnh mà.” Steven cãi. “Cả đêm anh ấy cứ như vậy cho tới lúc về. Lúc đó anh bắt đầu nghĩ chắc là anh ấy sẽ không làm gì rồi, vì đã sắp hết buổi tối mà vẫn chưa thoát ra được mấy chữ đó. Và rồi lúc anh tự hỏi chẳng lẽ anh lại phải là người đặt câu hỏi lần nữa, và liệu lần này nếu anh ấy từ chối lần thứ hai...”

“Lần đầu anh đâu có từ chối đâu.” Mark cướp lời.

“... thì chắc anh phải đánh cho anh ta xỉu, tổng lên máy bay đi thẳng qua Vegas, để thời gian quay lại vài tiếng đồng hồ quá.”

“Có trẻ lại thì cũng không sung sướng gì hơn đâu.” Mark lại làu bàu.

Steven lườm một cái rồi nói tiếp. “Thế là về đến nhà, anh đang bước xuống xe, trong đầu vẫn nhớ lại cái lời cầu hôn được chuẩn bị kỹ lưỡng tuyệt vời của mình lần trước, thì anh ấy bỗng nắm lấy khuỷu tay anh thốt lên. ‘Steven à, khỉ thật, em phải lấy anh mới được!’ ”

Tôi bật cười, hơi ngả ra sau nhường chỗ cho người phục vụ đặt đĩa xa lát lên bàn. “Vậy thôi đó hả?”

“Chỉ vậy thôi.”

Steven gật đầu.

“Rất chân thành.” Tôi quay qua Mark giơ ngón cái lên. “Anh thật tuyệt vời.”

“Thấy chưa?” Mark tự hào. “Anh làm được mà.”

“Hai anh có định tự viết lời thề hôn nhân không?” Tôi hỏi. “Sẽ lý thú lắm đấy.”

Steven bật cười hô hô làm mọi người xung quanh ngoái nhìn.

Tôi nuốt hết miếng cà chua. “Em mong được coi kế hoạch đám cưới của anh muốn chết nè.”

“À, anh có tình cờ mang theo...”

“Đâu phải tình cờ.” Mark lắc đầu, trong khi đó Steven lôi từ cái túi để dưới chân ra một cuốn sổ to, dày đến nỗi giấy lòi ra lung tung.

“Em phải thấy cái bánh mà anh chọn được.” Steven đẩy thức ăn qua một bên mới có chỗ mở cuốn sổ ra trên bàn.

Tôi cố nhịn cười khi nhìn phần mục lục và mấy tấm phân trang.

“Mình sẽ không chọn cái bánh hình tòa nhà cao tầng với cần cầu và bảng quảng cáo đâu đó.” Mark quả quyết.

“Thật hả?” Tôi tò mò. “Đâu đưa em coi.”

*

Về tới nhà, tôi thả túi xách xuống, tháo giày rồi nằm lăn ra sofa, lại nhìn lên trần nhà. Tôi có hẹn với Megumi lúc sáu giờ rưỡi ở CrossTrainer, nên cũng không còn bao nhiêu thời gian, nhưng tự dưng thấy rất mệt mỏi. Tôi đến kỳ từ trưa hôm qua, nên hai ngày nay trong người lúc nào cũng rã rời, cáu kỉnh.

Tôi thở dài khi nghĩ trước sau gì mình cũng phải nói chuyện với mẹ. Hai mẹ con có rất nhiều vấn đề cần phải giải quyết, mà càng trì hoãn thì tôi lại càng thấy khó chịu. Phải chi tôi có thể nói chuyện với mẹ một cách đơn giản giống như nói với bố thì tốt biết mấy. Nhưng mà cũng phải làm thôi, vì tôi rất thương bà, nên không chịu nổi cái cảm giác ngột ngạt khi hai mẹ con giận nhau.

Rồi tôi lại nghĩ tới Corinne. Lẽ ra tôi phải đoán trước được là một khi người đàn bà đã có thể bỏ chồng ở Paris để sang tận New York vì một người đàn ông khác thì cô ta sẽ không thể nào dễ dàng bỏ cuộc. Nhưng dù vậy, tôi vẫn cho rằng cô ta phải hiểu rõ là với tính cách của Gideon thì ép buộc anh ấy sẽ không bao giờ có hiệu quả.

Còn Brett nữa... Tôi nên làm sao với anh đây?

Điện thoại nội bộ reo. Tôi nhăn mặt, đứng lên ra nhắc máy. Chẳng lẽ Megumi lại tưởng nhầm là hai đứa hẹn gặp nhau ở đây sao? Cũng không phiền gì, chỉ có điều...

“Tôi nghe?”

“Chào Eva.” Người trực dưới quầy lễ tân vui vẻ. “Có thanh tra Michna và thanh tra Graves ở sở cảnh sát tới tìm cô đây.”

Chết tiệt thật. Tất cả mọi suy nghĩ này giờ biến mất hết. Chỉ còn một cơn sợ hãi xâm chiếm làm máu trong người tôi đông cứng lại.

Tôi cần phải có luật sư, lúc này tình thế quá rủi ro.

Nhưng tôi cũng không thể để lộ ra là mình đang lo lắng được.

Phải mất mấy giây sau tôi mới trả lời. “Cảm ơn anh. Cho họ lên giúp tôi nhé.”

76. Chương 76: Chương 14

Tim đập thành thịch, tôi vội vàng tắt chuông cái điện thoại của Gideon rồi cất hẳn vào một ngăn nhỏ có dây kéo trong túi xách. Tôi nhìn quanh xem còn có thứ gì bất thường phải giấu nữa không. Và tôi nghĩ tới bó hoa và tấm thiệp trong phòng ngủ.

Nhưng nếu không có lệnh khám nhà thì họ không thể tự tiện vô tới đó được.

Tôi chạy vào đóng cả cửa phòng tôi lẫn phòng Cary lại. Lúc chuông cửa reo, tôi vẫn còn thở hổn hển, nên cố bước thật chậm lại, hít một hơi rất sâu rồi mới mở cửa.

“Xin chào thanh tra.”

Thanh tra Graves, một người phụ nữ rất cao, ốm, có gương mặt khắc khổ và đôi mắt xanh lạnh lợi dẫn đầu. Theo sau là người đồng nghiệp Michna, lớn tuổi hơn, ít nói, đầu hói, bụng phệ. Giữa họ dường như có sự phân công rất rõ ràng: Graves sẽ tấn công dồn dập với hàng tá câu hỏi khiến đối tượng bận rộn và mất cảnh giác, trong khi Michna để ý quan sát mọi thứ còn lại. Với cách đó hẳn họ làm việc khá hiệu quả.

“Chúng tôi vào nhà được không, cô Tramell?” Câu hỏi của Graves nghe gần như lời yêu cầu. Bà ta buộc mái tóc nâu xoắn lên cao, mặc cái áo khoác che khẩu súng ngắn đeo bên mình, tay cầm cặp táp.

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi mở rộng cửa ra. “Hai vị dùng nước hay cà phê không?”

“Cho tôi xin nước nhé.” Michna lên tiếng.

Hai người bước vào nhà, đứng chờ ở bàn ăn trong khi tôi qua tủ lạnh lấy nước. Graves nhìn tôi không rời mắt, trong khi Michna đảo mắt khắp xung quanh.

“Cô vừa đi làm về hả?” Ông ta hỏi.

Tôi thừa biết là họ đã có câu trả lời, nhưng vẫn đáp. “Vừa về được vài phút thôi. Các vị muốn vô phòng khách không?”

“Ở đây được rồi.” Graves ngắn gọn, đặt cái cặp táp lên bàn. “Nếu không phiền, bọn này chỉ muốn hỏi cô vài câu và đưa cô xem mấy tấm hình thôi.”

Tôi chết điếng. Chẳng lẽ lại là hình Nathan chụp tôi? Hay biết đâu có thể là hình hiện trường lúc hắn chết, hay thậm chí cả hình giải phẫu tử thi? Chắc không phải rồi.

“Về việc gì vậy?”

“Vừa có thêm một số manh mối có thể liên quan tới cái chết của Barker.” Michna đáp. “Chúng tôi đang tiến hành điều tra, biết đâu cô sẽ giúp được gì đó.”

Tôi hít một hơi dài, run run. “Sẵn lòng thôi, nhưng tôi không biết liệu mình sẽ có ích không.”

“Cô có biết ai tên Andrei Yedemsky không?” Graves hỏi.

Tôi nhú mày. “Không. Ai vậy?”

Bà ta lấy từ cặp táp ra một xấp hình để trước mặt tôi. “Là người này đây. Cô gặp anh ta lần nào chưa?”

Tôi run rẩy cầm lấy tấm hình đầu tiên kéo lại gần. Trong hình là một người đàn ông mặc áo măng tô, đang nói gì đó với một người khác khi chuẩn bị bước lên xe. Anh ta khá đẹp trai, mái tóc vàng óng, da rám nắng. “Tôi không biết người này. Anh ta cũng chẳng phải thuộc dạng người gặp xong rồi dễ quên.” Tôi ngược nhìn Graves. “Mà tôi có nên biết anh ta không?”

“Ở nhà hắn có rất nhiều hình của cô, toàn hình chụp lên những lúc cô đang đi ngoài đường. Barker cũng có mấy tấm hình giống vậy.”

“Tôi không hiểu, hắn ta có được bằng cách nào?”

“Có thể là từ Barker.” Michna đáp. “Yedemsky khai như vậy hả? Mà tại sao Nathan lại đưa hình của tôi cho hắn?”

“Yedemsky không khai gì cả. Hắn chết rồi. Bị mưu sát.” Graves trả lời.

Đầu tôi nhúc nhúc như búa bổ. “Tôi không hiểu gì cả. Tôi không hề quen biết người này, và cũng không biết lý do tại sao hắn lại biết tôi.”

“Andrei Yedemsky là thành viên của một nhóm tội phạm Nga.” Michna giải thích. “Ngoài buôn lậu rượu và vũ khí ra thì bọn chúng còn đang bị nghi ngờ buôn bán phụ nữ nữa. Rất có thể Barker đang thương lượng để bán cô cho chúng.”

Tôi giật mình lùi lại một bước, lắc đầu, chưa kịp hiểu ông ta vừa nói gì. Chuyện Nathan theo dõi tôi thì tôi hiểu được, vì hắn lúc nào cũng căm ghét tôi, căm ghét chuyện cha hắn lấy vợ lần nữa chứ không ngồi khóc thương mẹ hắn suốt đời. Hắn căm thù tôi vì đã khiến hắn bị đưa đi giam lỏng để điều trị, và vì đã lấy mất năm triệu đô tiền bồi thường mà lẽ ra là tài sản thừa kế của hắn. Nhưng tội phạm Nga? Rồi đường dây buôn người? Chuyện đó vô cùng khó hiểu.

Graves lật xấp hình lựa ra một tấm chụp cái vòng đeo tay bằng bạch kim nạm ngọc bích. Trong hình, cái vòng được đặt cạnh một cây thước hình góc vuông, cho thấy là do cảnh sát chụp.

“Cô có nhận ra vật này không?”

“Có. Cái vòng đó của mẹ Nathan. Hắn đã cho sửa lại để đeo vừa tay mình, và lúc nào cũng đeo hết.”

“Lúc chết Yedemsky đeo cái vòng này trên tay.” Graves nhấn nhá. “Chắc là chiến lợi phẩm.”

“Từ cái gì?”

“Từ việc giết Barker.”

Tôi nhìn Graves chăm chăm. Bà ta biết rõ sự thật mà. “Ý bà là Yedemsky có thể là thủ phạm giết Nathan hả? Vậy thì ai giết Yedemsky?”

Bà ta nhìn thẳng vào mắt tôi, hiểu rõ tôi đang nghĩ gì. “Hắn bị đồng bọn sát hại.”

“Các vị chắc chứ?” Tôi muốn khẳng định là Gideon không có liên quan tới chuyện này. Đúng là anh đã giết người vì tôi, nhưng anh sẽ không bao giờ giết người để trốn tội.

Michna hơi nhăn mặt khi tôi hỏi câu đó. Graves trả lời. “Khẳng định là như vậy. Chúng tôi có chụp được hình làm bằng chứng hẳn hoi. Một đồng bọn của Yedemsky trả thù khi biết Yedemsky có quan hệ với cô con gái vị thành niên của gã này.”

Hy vọng lóe lên, nhưng theo sau đó là nỗi sợ hãi rụng rời. “Vậy bây giờ tính sao?”

“Cô có biết ai có liên quan tới đường dây tội phạm Nga không?”

“Chúa ơi, không có.” Tôi nói ngay. “Tôi không biết gì về thế giới đó cả, mà tôi cũng không hình dung được tại sao Nathan lại có quan hệ với bọn họ. Nhưng... đúng là biết bao nhiêu năm rồi tôi không có liên lạc với Nathan, nên cũng khó nói...”

Tôi đưa tay xoa chỗ đau nhói trên ngực. “Tôi muốn quên hết tất cả mọi chuyện này đi. Tôi muốn cuộc sống của mình không bị Nathan phá hoại nữa. Chuyện đó có bao giờ xảy ra không? Liệu hắn ta, dù đã chết rồi, có còn tiếp tục ám ảnh tôi nữa hay không?”

Graves nhanh tay cắt xấp hình vào cặp, mặt vẫn lạnh như tiền. “Chúng tôi đã làm hết những gì có thể. Từ giờ trở đi là tùy thuộc vào bản thân cô.”

Tôi có mặt ở CrossTrainer lúc sáu giờ mười lăm, vì đã lỡ hẹn với Megumi và áy náy vì vụ hủy kế hoạch ngày hôm trước. Hơn nữa tôi cũng cảm thấy trong người rất bồn chồn, khó chịu, nếu không vận động chắc sẽ phát điên mất. Ngay khi hai vị thanh tra đi khỏi tôi có nhắn tin cho Gideon nói là tối nay muốn gặp anh, nhưng cho tới khi tôi bỏ túi xách vô tủ giữ đồ thì vẫn chưa thấy anh trả lời.

Cũng như tất cả những thứ Gideon sở hữu, phòng tập rất hoành tráng, cả về kích thước lẫn tiện nghi. Khu phức hợp ba tầng này, một trong hàng trăm phòng tập cùng hệ thống trên cả nước, có đủ hết tất cả mọi thứ một người đi tập thể dục cần, cộng thêm dịch vụ thư giãn và quầy sinh tố.

Megumi hơi bị choáng ngợp và không biết sử dụng một số thiết bị, nên cô nàng tham gia lớp hướng dẫn dành cho khách mới đến lần đầu. Còn tôi bước lên máy, đi bộ nhanh một lúc để khởi động rồi bắt đầu chạy. Khi đã vào nhịp, tôi để đầu óc mình trôi theo từng sải chân.

Liệu tôi và Gideon đã được tự do để xây dựng cuộc sống mới hay chưa? Vì sao? Làm cách nào đây? Tôi cứ mãi đếm từng câu hỏi mà mình sẽ hỏi Gideon, và hy vọng anh cũng không biết gì như tôi. Anh không thể nào có liên quan tới cái chết của Yememsky được. Tôi không tin anh làm chuyện đó.

Tôi cứ thế chạy tới khi hai chân mỏi nhừ, mồ hôi chảy thành dòng trên người và buồn phổi đau buốt.

Cuối cùng tôi ngừng lại khi Megumi đứng ngay sát bên, vẫy vẫy tay trước mặt tôi. “Mình hoàn toàn bị ảo tượng rồi. Bỏ khỏe như cái máy vậy.”

Tôi chạy chậm lại, rồi chuyển sang đi bộ trước khi ngừng hẳn. Xong tôi cầm cái khăn với chai nước lên, bước xuống sàn, thấm thía dần hiệu quả của cú vận động lâu và nặng đó.

“Mình ghét chạy bộ ghê.” Tôi thú nhận. “Còn bỏ tập thể nào?”

Ngay cả khi mặc đồ tập thể dục thì Megumi cũng rất sành điệu. Cô nàng mặc áo ba lỗ màu vàng nhạt có đường viền xanh da trời rất tiếp với cái quần thun ôm sát người. Cả bộ đồ hợp thời trang và tươi sáng, đúng phong cách mùa hè.

Megumi huých vai tôi. “Bỏ làm mình xấu hổ quá. Nãy giờ mình chỉ đi vòng vòng ngắm nghía mấy anh chàng đẹp trai thôi. Người hướng dẫn inh rất khá, nhưng phải chỉ được anh chàng kia chăm sóc thì tốt hơn.”

Tôi nhìn theo hướng tay cô. “Đó là Daniel. Muốn giới thiệu với cậu ấy không?”

“Muốn!”

Tôi với Megumi đi qua chỗ tắm tắm khu vực giữa phòng, vẫy tay khi Daniel cũng vừa ngược lên nhìn thấy hai đứa. Megumi vội tháo dây buộc tóc ra, dù tôi nghĩ có buộc lên nhìn cũng đẹp. Cô nàng có làn da rất đẹp và cái miệng xinh xắn đáng ghen tị.

“Chào Eva, rất vui gặp lại cô.” Daniel bắt tay tôi. “Cô đưa ai đi cùng vậy?”

“Đây là bạn tôi, Megumi. Cô ấy mới đến lần đầu tiên.”

“Hồi nãy tôi thấy cô tập với Tara.” Daniel nở nụ cười hết cỡ với Megumi. “Tôi là Daniel, nếu cần giúp gì cứ gọi tôi nhé.”

“Tôi sẽ nhớ câu đó.” Megumi nói khi bắt tay Daniel.

“Rất sẵn lòng. Cô có đề ra mục tiêu cụ thể nào cho việc tập thể dục không?”

Khi hai người bắt đầu trò chuyện, tôi đưa mắt nhìn quanh tìm xem có gì đơn giản để tập đỡ trong lúc chờ đợi không. Nhưng thay vào đó ánh mắt tôi gặp phải một thứ khác quen quen.

Tôi vắt khăn lên vai, nhìn cô nàng phóng viên mình vốn không ưa gì. Hít một hơi dài, tôi bước tới chỗ cô ả đang đẩy tạ. Mái tóc nâu tết thành bím, cặp chân dài phò ra dưới cái quần ngắn, bụng phẳng lì, chắc nịch. Cô nàng nhìn rất ổn. “Chào Deanna.”

“Đáng lẽ tôi định hỏi là cô có tập ở đây thường không.” Deanna gác tạ lên rồi đứng dậy. “Nhưng câu đó nghe kịch quá. Cô khỏe không, Eva?”

“Tôi khỏe. Còn cô?”

Nụ cười của Deanna luôn có cái gì đó làm tôi cảnh giác. “Cô không thấy tức khi Gideon Cross cứ dùng tiền che đậy hết mọi tội lỗi hả?”

Vậy là Gideon nói đúng về việc Ian Hager nhận tiền xong là biến mất luôn. “Nếu tôi tưởng là cô đang theo đuổi sự thật thì tôi đã đồng ý với cô rồi.”

“Tất cả đều là sự thật hết, Eva à. Tôi đã nói chuyện với Corinne Giroux.”

“Vậy hả? Chồng cô ấy khỏe không?”

Deanna cười lớn. “Gideon nên thuê cô quản lý hình ảnh cho anh ta mới phải.”

Câu nói móc gần đúng đó làm tôi cực kỳ khó chịu. “Sao cô không tới thẳng công ty chửi vào mặt anh ấy. Cho một cái tát hay tạt ly nước chẳng hạn?”

“Có làm vậy anh ta cũng chẳng quan tâm đâu. Không thay đổi được gì hết.”

Tôi lau mồ hôi, nghĩ bụng Deanna nói đúng. Tôi thừa biết Gideon hoàn toàn có thể lạnh lùng tàn nhẫn tới mức độ nào. “Thì biết đâu chừng làm cô thấy dễ chịu hơn thì sao.”

Deanna với lấy cái khăn. “Tôi biết rõ cái gì sẽ làm mình dễ chịu hơn. Tập vui vẻ nhé, Eva. Chắc mình sẽ gặp lại nhau sớm thôi.”

Cô nàng thông thả bước đi. Tôi biết chắc chắn là cô ả đang có âm mưu gì đó, nhưng bực bội vì không thể nghĩ ra.

“Mình xong rồi nè.” Megumi đi tới. “Ai vậy?”

“Không quan trọng lắm.” Ngay lúc đó bụng tôi sôi lên, báo hiệu món bò hầm trưa nay đã bị buổi tập tiêu hóa hết.

“Tập xong lúc nào mình cũng đói hết. Bỏ muốn đi ăn không?”

“Được thôi.”

Hai đứa băng qua phòng tập động đực để vô khu vực buồng tắm. “Để mình gọi Cary hỏi xem anh ấy có muốn đi chung không nhé.”

“Ồ phải rồi.” Megumi liếm môi. “Mình đã nói với bồ là mình thấy anh ta ngon lành lắm chưa?”

“Rồi, nói tới mấy lần.” Tôi vẫy tay chào Daniel.

Vô tới phòng thay đồ, sau khi Megumi thấy cái khăn vô thùng khăn dơ, tôi ngừng lại một chút, sờ lên cái logo thêu chữ CrossTrainer trước khi bỏ khăn của mình xuống. Tôi nghĩ tới hai cái khăn treo trong phòng tắm ở nhà Gideon.

Biết đâu lần sau, tôi sẽ gọi cho anh, rủ anh đi ăn tối chung với bạn bè tôi.

Biết đâu những gì tồi tệ nhất đã qua hết rồi.

Hai đứa vô một nhà hàng Ý gần đó, rồi Cary với Trey tới, tay trong tay. Bàn của chúng tôi ngay sát cửa kính, nên vừa ăn còn vừa được ngắm thành phố hồi hã bên ngoài nữa.

Cả bọn ngồi trên đệm lót dưới sàn, uống khá nhiều rượu vang, nghe Cary bình luận về người qua đường. Tôi có thể nhìn thấy tình yêu lấp lánh trong ánh mắt Trey mỗi lần anh nhìn Cary, và mừng thầm khi Cary cũng công khai âu yếm lại. Thường thì khi Cary có tình cảm với ai, anh ấy sẽ rất ngại chạm đụng vào người đó ngoài phòng ngủ. Nhưng khi thấy hai người thỉnh thoảng lại chạm vào nhau, tôi tự thuyết phục mình đó là dấu hiệu của sự thân mật chứ không phải là Cary đã mất cảm giác.

Đang ăn thì Michael lại gọi cho Megumi, nhưng cô nàng không nghe máy. Cary hỏi cô nàng có phải đang làm giá không, nên Megumi kể đầu đuôi câu chuyện.

“Nếu anh ta gọi nữa thì đưa anh nghe cho.” Cary nói.

“Trời ơi, thôi.” Tôi rú lên.

“Thì sao?” Cary chớp mắt vẻ ngây thơ. “Anh sẽ nói là cô ấy đang bận không nghe máy được, còn Trey thì cứ giả bộ ‘đòi hỏi’ lớn tiếng ở bên này.”

“Đồ quý!” Megumi xoa xoa tay. “Michael không phải loại người dễ mắc lừa mấy trò đó đâu. Nhưng mà anh hứa rồi, thế nào sau này cũng có lúc em phải nhờ anh giúp thôi. Em vốn khá là may mắn với đàn ông mà.”

Tôi lắc đầu, kín đáo thò tay vô giỏ kiểm tra điện thoại, hơi khó hiểu khi vẫn không thấy Gideon trả lời.

Cary giả giọng quý tộc. “Quý cô đang chờ điện thoại của người tình phải không?”

“Cái gì?” Megumi há hốc miệng. “Bồ hẹn hò với ai mà không kể mình nghe hã?”

Tôi nheo mắt nhìn Cary. “Chuyện phức tạp lắm.”

“Hoàn toàn không có chút gì phức tạp mới đúng.” Cary dài giọng. “Chỉ thuần túy là tình dục thôi mà.”

“Thế còn Cross thì sao?” Megumi hỏi.

“Ai?” Cary giật mình.

Megumi khẳng khái. “Anh ta muốn quay lại.”

Tới phiên Cary trợn mắt nhìn tôi. “Em liên lạc với hần hồi nào vậy?”

Tôi lắc đầu. “Anh ấy gọi ẹ. Mà anh ấy cũng đâu có nói là muốn quay lại đâu.”

Cary cười tinh quái. “Vậy em có muốn bỏ người tình bí ẩn để quay lại với anh chàng chạy marathon đó không?”

Megumi đá chân tôi. “Gideon Cross chạy marathon trên giường hã? Mà thân hình của anh ta thì như vậy đó... Ôi Chúa ơi!” Cô nàng đưa tay phẩy phẩy, làm bộ quạt cho đỡ nóng.

“Làm ơn đừng có bàn tán chuyện quan hệ trai gái của em nữa có được không?” Tôi cau mày, nhìn qua Trey cầu cứu.

Trey chen vô. “Mình nghe nói ngày mai hai người đi dự một buổi ra mắt video ca nhạc hã? Mình tưởng bây giờ mấy vụ đó hết trào lưu rồi chứ.”

Tôi núm ngay cái phao. “Thì đó, mình cũng thấy ngạc nhiên nữa.”

“Và lại còn thêm Brett nữa chứ.” Cary vừa nói vừa chồm qua phía Megumi, làm ra vẻ bí mật. “Mình sẽ gọi anh ta là anh chàng đứng trên sân khấu, hay anh chàng ngồi ghế sau nhé.”

Tôi vẩy nước lên người Cary.

“Trời ơi, Eva, sao vậy? Em làm anh ướt rồi nè!”

“Nói nữa đi.” Tôi dọa. “Nói nữa là anh chèm nhẹp luôn đó.”

Khi về tới nhà, lúc mười giờ mười lăm, Gideon vẫn chưa trả lời tin nhắn. Megumi đi tàu điện ngầm về, còn lại ba đứa tôi đi tắc xi. Hai chàng trai đi thẳng vô phòng Cary, còn tôi vẫn đứng trong bếp, phân vân không biết có nên chạy qua nhà Gideon tìm anh không.

Tôi vừa tính lấy chìa khóa thì Cary bước ra, ở trần, đi chân đất.

Anh mở tủ lạnh lấy chai kem tươi, xong quay lại nhìn tôi trước khi vô phòng. “Em ổn không?”

“Em không sao.”

“Nói chuyện với mẹ chưa?”

“Chưa, nhưng em cũng đang định vậy.”

Cary đứng lại, tựa lên bàn. “Có chuyện gì muốn nói anh nghe không?”

Tôi gạt ra. “Anh về phòng đi, em không sao mà. Có gì mai rồi nói.”

“À, mai mấy giờ phải đi?”

“Brett muốn đón mình khoảng năm giờ, anh qua Crossfire gặp em được không?”

“Được chứ”. Anh chồm tới hôn lên trán tôi. “Ngủ ngon nha cưng.”

Tôi chờ nghe tiếng Cary đóng cửa phòng xong mới lấy chìa khóa đi qua nhà bên cạnh. Ngay khi bước vào gian phòng tối tăm lạnh lẽo, tôi đã biết anh không có ở đây. Nhưng tôi vẫn đi

Tôi quyết định sẽ gọi cho Angus, nên về nhà lấy điện thoại rồi vô phòng ngủ.

Và bắt gặp Gideon đang vật vã trong cơn ác mộng.

Tôi giật mình đóng sầm cửa, khóa chốt lại. Anh nằm giãy giụa trên giường, lưng cong lên, thở rít qua kẽ răng. Trên người anh vẫn mặc quần jean với áo thun, nằm đè lên trên tấm trải, giống như đang chờ tôi về thì ngủ quên mất. Cái máy tính bị hất xuống đất, giấy tờ rơi tung tóe xung quanh.

Tôi lao tới bên anh, tìm cách đánh thức anh mà không bị tấn công, vì tôi biết anh sẽ rất ân hận nếu có lỗi làm tôi đau.

Gideon gầm lên, giọng cực kỳ hung dữ. “Không bao giờ. Mà sẽ không bao giờ đụng vào cô ấy nữa.”

Tôi chết điếng.

Cả người anh co giật dữ dội rồi cuộn lại, run cầm cập.

Những âm thanh đau đớn đó làm tôi tan nát. Tôi trèo lên giường, ôm lấy vai anh. Ngay lập tức, tôi bị đè ngã ra, Gideon chồm lên trên người, ánh mắt vô hồn. Cơn sợ hãi làm tôi tê liệt.

“Mày sẽ biết cảm giác đó như thế nào.” Anh thì thầm một cách cay độc, xoay hông chà xát vào tôi, như lúc hai đứa đang làm tình.xem qua tất cả các phòng, vì không muốn cảm thấy... thất vọng.

Tôi quyết định sẽ gọi cho Angus, nên về nhà lấy điện thoại rồi vô phòng ngủ.

Và bắt gặp Gideon đang vật vã trong cơn ác mộng.

Tôi giật mình đóng sầm cửa, khóa chốt lại. Anh nằm giãy giụa trên giường, lưng cong lên, thở rít qua kẽ răng. Trên người anh vẫn mặc quần jean với áo thun, nằm đè lên trên tấm trải, giống như đang chờ tôi về thì ngủ quên mất. Cái máy tính bị hất xuống đất, giấy tờ rơi tung tóe xung quanh.

Tôi lao tới bên anh, tìm cách đánh thức anh mà không bị tấn công, vì tôi biết anh sẽ rất ân hận nếu có lỗi làm tôi đau.

Gideon gầm lên, giọng cực kỳ hung dữ. “Không bao giờ. Mà sẽ không bao giờ đụng vào cô ấy nữa.”

Tôi chết điếng.

Cả người anh co giật dữ dội rồi cuộn lại, run cầm cập.

Những âm thanh đau đớn đó làm tôi tan nát. Tôi trèo lên giường, ôm lấy vai anh. Ngay lập tức, tôi bị đè ngửa ra, Gideon chồm lên trên người, ánh mắt vô hồn. Cơ sở hải làm tôi tê liệt.

“Mày sẽ biết cảm giác đó như thế nào.” Anh thì thầm một cách cay độc, xoay hông chà xát vào tôi, như lúc hai đứa đang làm tình.

Tôi quay qua cắn lên bắp tay anh, có vẻ như cái cơ bắp cứng cáp đó không hề bị suy chuyển gì.

“Chết tiệt!” Gideon giật tay lại, lúc đó tôi đánh anh bật ra theo đúng động tác học được từ Parker, rồi vùng thoát thân.

“Eva!”

Tôi quay người lại, sẵn sàng thủ thế.

Anh tuột xuống giường, suýt nữa thì té nhào vì chưa tỉnh hẳn. “Anh xin lỗi, anh ngủ quên mất. Khi thật... anh xin lỗi.”

“Em không sao.” Tôi ráng tỏ ra bình tĩnh. “Anh bình tĩnh đi.”

Gideon đưa tay ôm đầu, thở hổn hển. Mặt anh bết bát mồ hôi, hai mắt đỏ hoe. “Trời ơi!”

Tôi bước tới gần, cố xua tan nỗi sợ. Đây là một phần trong cuộc sống của hai đứa tôi, và chúng tôi phải đối diện với nó. “Anh có nhớ anh nằm mơ thấy gì không?”

Gideon lắc đầu.

“Em không tin.”

“Khi thật, em phải...”

“Anh nằm mơ thấy Nathan. Anh có thường mơ như vậy không?” Tôi cầm lấy tay anh.

“Anh không biết.”

“Đừng có nói dối em.”

“Anh không có nói dối.” Anh nổi giận. “Anh rất ít khi nhớ lại được giấc mơ lắm.”

Tôi kéo anh vô phòng tắm, cố ý bắt anh di chuyển và suy nghĩ liên tục. “Hôm nay cảnh sát tới tìm em.”

“Anh biết.”

Giọng anh khàn khàn làm tôi lo lắng. Anh đã nằm đây như vậy bao lâu rồi? Nghĩ tới chuyện anh một mình chịu đựng đau đớn trong cơn ác mộng, lòng tôi tan nát. “Họ cũng tới tìm anh hả?”

“Không có, nhưng họ có dò hỏi nhiều chuyện.”

“Đi tắm đi cưng. Xong mình sẽ nói chuyện.”

Anh ôm lấy mặt tôi, vuốt ve trên má. “Em làm gì ồn ào vậy, chậm lại thôi.”

“Em không muốn là người ngoài cuộc mỗi lần anh gặp ác mộng.”

“Cho mình một chút thời gian đi.” Anh cúi người xuống, áp trán lên trán tôi. “Anh vừa làm em sợ, cả anh cũng sợ nữa. Cho hai đứa mình chút thời gian để bình tĩnh lại đi.”

Tôi dịu người lại, đặt một tay lên ngực trái của anh.

Gideon dí mũi vào tóc tôi. “Cho anh ngửi mùi của em, cảm thấy em bên cạnh, và chấp nhận lời xin lỗi của anh nhé.”

“Em không sao mà.”

“Em có sao!” Anh cãi, nhưng giọng nói vẫn nhỏ nhẹ, dễ dàng. “Đáng lẽ anh nên chờ em ở bên nhà của hai đứa mình.”

Tôi áp mặt lên ngực anh, hạnh phúc khi nghe mấy chữ “nhà của hai đứa mình.”

“Cả đêm nay em chờ tin nhắn của anh.”

“Anh làm việc trễ.” Gideon đưa tay vô áo, vuốt ve lưng tôi. “Xong anh qua đây, định làm em ngạc nhiên, rồi làm tình với em...”

“Em nghĩ có thể là mình được tự do rồi.” Tôi nói nhỏ, tay nín chặt áo anh. “Cảnh sát nói... Em nghĩ mình không sao nữa đâu.”

“Em nói tiếp đi.”

“Nathan lúc nào cũng đeo một cái vòng ở tay.”

“Cái vòng ngọc bích, rất nữ tính.”

Tôi ngước nhìn anh. “Đúng rồi.”

“Rồi sao nữa?”

“Cảnh sát tìm thấy cái vòng đó trên tay của một tên tội phạm vừa bị giết chết. Là băng nhóm tội phạm Nga. Họ đang nghi ngờ nguyên nhân do thanh toán lẫn nhau.”

Gideon đứng yên, mắt nheo lại. “Vậy nữa hả.”

“Ừ, kỳ lạ thật. Họ nói có tìm thấy ở chỗ tên kia một số hình ảnh của em, rồi nào là đường dây buôn bán phụ nữ, nghe không khớp với...”

Gideon đưa một tay lên môi tôi. “Anh thấy lạ là vì Nathan vẫn còn đeo cái vòng đó lúc anh bỏ đi.”

Trong khi anh tắm, tôi đứng đánh răng, nhìn anh làm từng động tác một cách nhanh nhẹn, thờ ơ và hiệu quả. Không giống như lúc tôi tắm cho anh với hai bàn tay vuốt ve đầy yêu thương triu mến. Chỉ vài phút sau anh đã xong, bước ra lấy khăn lau khô cái cơ thể đầy tuyết vôi của mình.

Rồi anh bước tới sau lưng, hôn lên gáy tôi. “Anh không có liên hệ gì với thế giới tội phạm cả.”

Tôi súc miệng xong, nhìn anh qua tấm gương. “Anh có thấy bức khi phải giải thích với em không?”

“Chẳng thà anh tự nói còn hơn để em hỏi.”

“Vậy là có người đã làm rất nhiều chuyện để bảo vệ anh đó.” Tôi quay lại đối diện anh. “Có khi nào là Angus không?”

“Không đâu. Nói anh nghe coi tên đó chết như thế nào.”

Tôi vuốt ve bụng anh, thích thú nhìn từng cơ bắp cử động dưới mấy ngón tay mình. “Hắn bị đồng bọn trả thù. Cảnh sát vốn đang theo dõi hắn nên có bằng chứng đầy đủ.”

“Vậy là do một người trong cuộc rồi, có thể là người quen biết với bọn tội phạm, hay quen biết với cảnh sát, hoặc có khi cả hai. Dù là ai đi nữa, thì họ đã chọn một đối tượng có động cơ và đẳng nào cũng sẽ chết để chịu tội thay.”

“Em không quan tâm đó là ai, chỉ cần anh an toàn là được rồi.”

Gideon hôn lên trán tôi. “Phải quan tâm chứ, vì để bảo vệ anh, thì trước tiên người đó phải biết rõ anh đã làm gì.”

77. Chương 77: Chương 15

Khoảng hơn năm giờ sáng, tôi giật mình tỉnh dậy, tâm trí bàng hoàng vì cơn ác mộng. Trong mơ tôi lại thấy tôi và Gideon đang chia tay nhau. Dù tỉnh dậy rồi nhưng nỗi cô đơn, khổ sở rất thật vẫn còn trĩu nặng khiến tôi cứ nằm thao thức. Ước gì có Gideon bên cạnh, tôi sẽ lăn qua ôm chặt lấy anh.

Đêm hôm qua hai đứa chỉ nằm ôm ấp, âu yếm nhau chứ không làm gì cả. Một phần là vì tôi đang tới tháng. Tôi nằm cạnh anh xem tivi đến khi mệt lả rồi ngủ thiếp đi mất.

Tôi rất thích những lúc như vậy, hai đứa ở bên nhau, khi ham muốn thể xác chỉ vừa âm ỉ trong lòng. Tôi thích được cảm nhận hơi ấm của anh trên da thịt mình, cảm giác được những nơi lồi lõm trên cơ thể hai đứa chạm vào nhau vừa khít, giống như được “thiết kế” sẵn để dành cho nhau.

Rồi tôi thở dài, nhận ra nguyên nhân của cảm giác bất an này. Hôm nay là thứ Năm, khả năng là Brett đang ở New York.

Gideon và tôi chỉ vừa có một bước tiến triển mới, nên lúc này mà Brett xuất hiện thì quả là thời điểm xấu nhất. Tôi lo sẽ có gì không hay xảy ra, vì chỉ cần một cử chỉ hay ánh mắt không đúng lúc cũng có thể gây hiểu lầm và dẫn đến nhiều rắc rối.

Đây còn là lần đầu tiên tôi và Gideon cùng xuất hiện trước công chúng sau khi “chia tay”. Tôi biết mình sẽ bị tra tấn như thế nào khi phải đứng cạnh Brett mà trái tim chỉ hướng về Gideon.

Tôi tuốt xuống giường, vô nhà tắm làm vệ sinh, xong mặc áo thun với quần short. Tôi muốn qua với Gideon. Hai đứa cần phải ở bên nhau thêm chút nữa, trước khi ngày mới bắt đầu với hàng tá thử thách.

Tôi nhẹ nhàng ra khỏi nhà, có cảm giác hư hổng khi nhón từng bước qua cánh cửa nhà anh, hay cũng là nhà của hai đứa.

Vô tới nhà, tôi bỏ chìa khóa lên bàn rồi đi vô phòng ngủ phụ. Gideon không có ở đó. Nén cảm giác thất vọng, tôi lại tiếp tục tìm, vì tôi cảm nhận được anh, biết anh đang ở rất gần.

Tôi tìm thấy anh đang nằm nghiêng trên giường trong phòng ngủ lớn, ôm cái gối của tôi. Tầm phủ chỉ đắp tới ngang hông, để lộ đôi tay rắn rỏi như một bức tượng, tấm lưng mạnh mẽ và bên dưới là đường cong đẹp tuyệt vời.

Anh như thiên thần gọi cảm trong giấc mơ biến thành sự thật. Và anh là của tôi.

Tôi yêu anh kinh khủng.

Và tôi muốn ít nhất lần này khi thức dậy nhìn thấy tôi, anh được có cảm giác sung sướng hạnh phúc thay vì phải sợ hãi, ân hận như lần trước.

Trong ánh sáng yếu ớt của buổi bình minh, tôi nhẹ nhàng cởi quần áo, leo lên giường, nghĩ cách làm sao cho người đàn ông tôi yêu được sung sướng. Tôi muốn vuốt ve, hôn hít khắp người anh, làm anh ấm áp và run rẩy dưới bàn tay tôi. Tôi muốn dâng hiến cho anh, muốn chứng minh sự gắn kết giữa hai đứa trước khi bị thực tại khắc nghiệt xen vào.

Gideon trở mình khi tôi làm tấm nệm lún xuống. Tôi trườn tới, đặt môi lên lưng, rồi chậm chạp rê nụ hôn trên người anh.

“Ừm, Eva.” Anh hơi duỗi ra.

“Anh nên hy vọng đúng là em đó.” Tôi cắn nhẹ vai Gideon. “Chứ là người khác thì anh phiền to.”

Rồi tôi hạ người xuống áp hẳn lên anh, tận hưởng cái hơi ấm tuyệt diệu đó.

“Em dậy sớm quá vậy.” Anh nói nhỏ, vẻ thư giãn, khoan khoái.

“Ừ, rất sớm.” Tôi tán thành. “Mà anh đang ôm gối của em kìa.”

“Mùi của em giúp anh dễ ngủ hơn.” Tôi vuốt tóc ra một bên để hôn lên cổ anh. “Nghe đáng yêu quá. Ước gì em có thể nằm đây với anh cả ngày.”

“Em có nhớ là anh nói cuối tuần này anh muốn đưa em đi chơi không?”

“Nhớ chứ.” Tôi vuốt ve hai bắp tay rắn chắc. “Em đang mong lắm.”

“Mình sẽ đi ngay khi em đi làm về chiều thứ Sáu, rồi quay lại vừa kịp giờ làm sáng thứ Hai. Em chỉ cần mang theo hộ chiếu thôi.”

“Và anh nữa.” Tôi vội vàng nói tiếp. “Lúc sang đây em rất muốn anh, nhưng có thể hơi... phức tạp, ý em là... em cũng gần tới cuối kỳ rồi, nhưng nếu anh không thoả mái với chuyện đó cũng không sao đâu, em cũng chưa bao giờ thích...”

“Anh muốn em, cưng à, bằng bất cứ cách nào cũng được.”

Khi anh chuẩn bị xoay người qua, tôi nhích ra một chút để ngắm nghía.

“Anh ngồi dậy đi, dựa trên đầu giường đó.” Cứ mỗi lần khi nhìn thấy anh, lại thấy anh gợi cảm hơn cả trong trí tưởng tượng của tôi.

Gideon làm theo lời tôi, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, nhưng gương mặt thật quyến rũ với cái cằm râu ria lởm chởm. Tôi leo lên người anh, tận hưởng cái cảm giác khêu gợi, có phần nguy hiểm mà anh luôn mang lại. Bởi anh vốn là con thú sẵn mồi không bao giờ bị thuần hóa, với móng vuốt sắc bén dù có được che giấu qua bao nhiêu lớp vỏ bọc.

Đó cũng là một điều làm tôi hạnh phúc. Dù rất dỗi dằn với tôi, cố gắng thay đổi vì tôi, nhưng anh vẫn luôn là anh, là chính con người gai góc, hung dữ mà lần đầu tiên nhìn thấy tôi đã yêu. Anh là tất cả mọi thứ mà tôi cần ở một người đàn ông, ở một con người không hoàn hảo.

Tôi vuốt mái tóc dài ra khỏi mặt Gideon, rồi đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng, từ tốn. Bàn tay to lớn, mạnh mẽ giữ trên hông tôi.

“Em yêu anh.” Tôi thì thầm.

“Eva.” Anh nghiêng đầu, đáp trả bằng một nụ hôn sâu, mãnh liệt. Môi anh tham lam chiếm lấy tôi, làm gai ốc lan khắp người. Bên dưới, anh cứng dần lên, nóng hổi áp vào bụng tôi.

Tay anh giữ sau gáy kéo tôi sát lại, nụ hôn càng sâu và say đắm, ngấu ngiến đôi môi làm tôi rên lên, tay giữ chặt tóc anh.

“Chúa ơi, em làm anh không chịu nổi.” Nói rồi Gideon hơi co chân lên, khiến cả người anh hơi vòng lại, như cái nôi giữ tôi ở giữa. Nâng ngực tôi trên tay, anh mân mê đầu nhũ hoa đang căng cứng. “Em đẹp quá.”

Hơi ẩm lan tỏa khắp người. “Gideon...”

“Có những lúc em rất lạnh lùng, dừng dừng.” Một tay anh lần xuống giữa hai chân tôi, nhẹ nhàng đưa đẩy. “Rồi bỗng nhiên em lại như bây giờ, muốn anh đến thế này.”

“Là tại anh đó. Anh đã làm em trở nên như vậy từ lần đầu tiên em gặp anh.”

“Anh muốn em.”

“Thì em đang trần trụi trước mặt anh đây.”

Anh nở một nụ cười gợi cảm. “Làm sao mà anh không thấy được.”

“Ý anh nói chuyện khác kìa, nhưng mà anh cũng muốn làm chuyện này nữa.”

“Anh muốn làm tình với em phải không?”

“Chỉ với em thôi. Luôn luôn là như vậy.”

Tôi rên lên, cầm lấy anh trong tay, vuốt mạnh.

“Cùng ơi, mỗi lần nhìn em, anh chỉ muốn được ở với em, được trò chuyện, nghe tiếng em cười, hay ôm em khi em khóc. Anh muốn ngồi cạnh em, cùng hít thở một bầu không khí, chia sẻ cuộc sống với em. Anh muốn ngày nào cũng được thức dậy cùng với em giống như bây giờ. Mà mãi mãi. Anh muốn có em.”

“Gideon ơi.” Tôi chồm tới hôn lên môi anh.

“Em cũng muốn có anh.” Tay anh không ngừng cử động làm tôi bật kêu lên thành tiếng. Trước cái thân thể thêm khát cháy bỏng của tôi, anh lại càng cứng hơn.

Căn phòng sáng dần khi mặt trời lên cao, nhưng hai đứa tôi đã cách ly hẳn với thế giới bên ngoài. Những giây phút riêng tư, gần gũi này là niềm hạnh phúc ngọt ngào làm tan chảy tim tôi.

Tôi nâng niu anh bằng một sự dịu dàng, gần như tôn kính. Tôi muốn anh sung sướng, muốn chứng tỏ là tôi yêu anh. Anh cũng chạm vào tôi như vậy. Nhìn vào mắt anh, tôi thấy một tâm hồn đã hứng chịu nhiều thương tổn và đang rất cần tôi, cũng như tôi đang cần anh.

“Anh hạnh phúc quá, Eva, em làm anh rất hạnh phúc.”

“Em sẽ làm cho anh hạnh phúc suốt đời.” Tôi hứa. “Em chỉ muốn vậy thôi.”

Gideon chồm tới, hôn lên ngực tôi. “Em có biết là anh rất thích chỗ này không?”

“À thì ra là vậy.” Tôi giễu cợt.

“Trêu anh là bị đánh đòn đó.”

Hơi ấm của anh bao bọc lấy người tôi, cả trong lẫn ngoài. Trên tay tôi, anh càng lúc càng cứng hơn.

“Nói là anh yêu em đi.” Tôi nài nỉ.

Gideon nhìn sâu vào mắt tôi. “Em biết là có mà.”

“Thử nghĩ coi, nếu anh cũng chưa bao giờ được nghe em nói câu đó thì sao?”

Ngực anh giãn ra theo một hơi thở mạnh. “Crossfire.”

Tay tôi ngừng lại.

Gideon nuốt nước bọt. “Em dùng chữ đó khi mọi thứ quá sức chịu đựng. Anh cũng vậy, bởi vì em đang cho anh cảm giác đó. Lúc nào em cũng làm anh cảm thấy như vậy.”

“Gideon, em...” Tôi không nói nên lời.

“Khi em nói chữ đó thì có nghĩa là dừng lại.” Anh đưa tay lên má tôi. “Còn khi anh nói, thì có nghĩa là dừng bao giờ dừng. Anh muốn em cứ tiếp tục cái em đang làm.”

Tôi nhấc người lên.

“Chậm thôi.” Anh ra lệnh, nheo nheo mắt khi đưa ngón tay lên miệng nhắm nháp. Nhìn anh thật hư hỏng, còn không thèm che giấu nữa chứ.

Tôi run lên bần bật khi anh chạm vào chỗ sâu kín nhạy cảm nhất, bầu lấy tay anh, co thắt dữ dội.

Tôi bị giọng nói trầm đục đó làm ê hoặc. “Nhanh lên anh.”

“Em phải để anh tiến vào mới được chứ.” Mắt anh hơi hài hước, rồi đẩy tôi ngã người ra sau.

Tôi trôi tuột xuống, bao bọc trọn lấy anh một cách nhẹ nhàng. “Ồi!”

“Trời ơi!” Gideon cũng ngã đầu ra, thở hổn hển. “Em tuyệt vời quá...”

“Cùng ơi...” Tôi không giấu được khoái cảm trong giọng nói.

Gideon trao cho tôi cái nhìn thiêu đốt. “Em muốn như vậy mà. Không có gì ngăn cách hai đứa mình hết.”

“Không có gì ngăn cách được.” Tôi trả lời trong hơi thở gấp.

Đột nhiên bao nhiêu cảm xúc bị dồn ép đến vỡ òa. Một giọt nước mắt chảy dài trên má.

“Lại đây.” Anh kéo tôi sát vô người, liếm giọt nước mắt đi rồi ngọt ngào cọ mũi lên mặt tôi. Tôi choàng tay ra, dán chặt vào người anh, run lên vì cơn chấn động vừa mới qua.

“Em đẹp lắm cưng à. Thiên thần ngọt ngào, êm ái của anh, hôn anh đi.”

Tôi ngửa cổ đón nhận nụ hôn cháy bỏng, ướt át. Một nụ hôn pha trộn giữa tình yêu tràn trề, choáng ngợp của tôi với dục vọng chưa được thỏa mãn của anh.

Hai đứa ghì lấy nhau, chìm đắm trong nụ hôn, không nói một lời nào. Lưỡi Gideon chiếm đoạt miệng tôi, trong khi bên dưới anh vẫn giữ yên.

Tôi cảm nhận được sự căng thẳng của anh, và biết anh cũng lo lắng về sự kiện tối nay. Tôi càng nép sát vào anh hơn, ước gì hai đứa không phải tách rời. Gideon cẩn nhẹ môi làm tôi rên lên khe khẽ.

“Ngồi yên nhé.” Anh hơi khản giọng, tay giữ lấy gáy tôi. Tay anh không ngừng ve vuốt lưng tôi, nụ hôn thấm đẫm tình yêu lẫn ham muốn. Tôi nhận ra trong cử chỉ đó sự cần thiết và lòng biết ơn, bởi chính tôi cũng đang cảm thấy những điều đó.

Thật là một phép màu đã giúp tôi tìm được anh, cho tôi yêu anh sâu sắc, chân thành và đầy nhục dục, sau những gì đã xảy ra trong quá khứ. Và hơn nữa, tôi trở thành nơi trú ẩn cho anh, cũng như anh là nơi trú ẩn của tôi.

Tôi áp mặt lên ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập, để mồ hôi của hai đứa chảy quyện vào nhau.

“Eva à.” Anh thở hắt ra. “Những gì em muốn anh nói với em đó... Anh muốn em đặt câu hỏi cho anh.”

Tôi ôm anh thêm một lúc lâu, chờ cho hai đứa bình tĩnh trở lại. Anh vẫn còn ở trong tôi, hai cơ thể vẫn quyện vào nhau. Nhưng với anh như vậy vẫn là chưa đủ. Anh sẽ tiếp tục đòi hỏi cho đến khi sở hữu từng tế bào trên người tôi và thâm nhập vào mọi góc ngách trong tâm hồn tôi.

Tôi ngược nhìn anh. “Em không bỏ đi đâu hết, Gideon à. Nếu anh chưa sẵn sàng thì không cần phải tự ép mình đâu.”

“Anh sẵn sàng rồi.” Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy quyết tâm và sức mạnh. “Anh muốn em phải sẵn sàng. Vì không bao lâu nữa anh sẽ hỏi em một câu, và anh cần em cho anh câu trả lời đúng.”

“Còn quá sớm cho chuyện đó.” Tôi nói nhỏ, cổ họng nghẹn lại, rồi nhích người ra một chút. Nhưng anh đã kéo tôi lại, giữ chặt tại chỗ.

“Em không biết em có làm được không nữa.”

“Nhưng em nói là em sẽ không bỏ đi đâu hết mà.” Anh nhắc, nét mặt đanh lại. “Anh cũng vậy. Thì tại sao phải trì hoãn một chuyện đương nhiên?”

“Anh phải xem xét từ góc độ khác. Hai đứa mình có quá nhiều vấn đề, nếu không cẩn thận, mình đều có thể phản ứng và đóng mình lại trước người kia...”

“Hỏi anh đi, Eva.”

“Gideon...”

“Ngay bây giờ.”

Bực bội vì sự ngoan cố của anh, tôi trầm ngâm một chút, nhưng rồi quyết định là đằng nào cũng muốn biết những chuyện đó. “Chuyện của bác sĩ Lucas. Tại sao ông ta lại nói dối mẹ anh?”

Anh nghiêng rằng, ánh mắt trở nên lạnh lùng. “Hắn ta bao che cho anh vợ của hắn.”

“Cái gì?” Tôi ngẩng người, đầu óc quay cuồng. “Anh trai của Anne, người mà anh đã quan hệ đó hả?”

“Ừ, khốn kiếp vậy đó.” Anh cay độc. “Gia đình Anne ai cũng làm trong ngành hết. Cả cái bọn không ra gì đó. Anne cũng là bác sĩ tâm lý mà, em tra Google không thấy sao?”

Tôi gật đầu, nhưng đang mãi chú ý tới cái cách anh thốt lên mấy chữ bác sĩ tâm lý, nghe thật dữ dội. Có phải đó là lý do trước đây anh không bao giờ đi điều trị không? Phải yêu tôi nhiều đến mức nào thì anh mới vượt qua nỗi căm ghét đó để đồng ý đi gặp bác sĩ Petersen?

“Lúc đầu anh cũng không biết tại sao hấn ta lại nói dối đầu. Anh cứ nghĩ hấn là bác sĩ nhi khoa, nên, vì Chúa, nhiệm vụ của hấn là chăm sóc cho trẻ con chứ.”

“Cần gì phải vậy, chỉ cần hấn là con người thôi cũng đủ có trách nhiệm nói ra sự thật rồi.” Nỗi căm phẫn bùng bùng trong người, tôi chỉ muốn tìm Lucas và cho hấn một trận. “Thật không tin được hấn còn dám nhìn thẳng vào mắt em và nói những lời đó.”

Hấn dám đổ hết mọi thứ cho Gideon... dám tìm cách chia rẽ hai chúng tôi...

“Cho đến khi anh gặp em thì anh mới bắt đầu nghĩ tới khả năng đó.” Tay anh giữ tôi chặt hơn. “Hấn ta yêu Anne có khi cũng nhiều như anh yêu em. Phải như vậy thì hấn mới có thể tha thứ cho sự phản bội của cô ta, và thậm chí che giấu tội của ông anh vợ, để cô ta khỏi buồn, hay đỡ phải xấu hổ.”

“Hấn phải bị cấm hành nghề bác sĩ mới đúng.”

“Anh không phản đối.”

“Vậy tại sao ông ta lại đặt văn phòng trong tòa nhà của anh?”

“Anh mua lại tòa nhà khi biết văn phòng của ông ta nằm ở đó. Anh muốn theo dõi xem ông ta làm ăn thế nào.”

Cách anh nói câu đó làm tôi tự hỏi, không biết liệu Gideon có liên quan tới chuyện doanh thu của Lucas sa sút hay không. Tôi còn nhớ lúc Cary nhập viện, anh đã thu xếp được biết bao nhiêu là ưu tiên cho Cary và tôi, bởi vì anh luôn là một mảnh thường quân hào phóng. Liệu sức ảnh hưởng của anh lớn đến mức nào?

Nếu có cách để gây thiệt hại cho Lucas thì tôi đoán chắc là Gideon đã biết hết.

“Vậy còn tên anh rể thì sao? Chuyện gì xảy ra với hấn?”

“Anh đã nổi máu chính nghĩa, tới gặp hấn và tuyên bố là nếu hấn còn dám hành nghề hay đụng vào bất cứ một đứa trẻ nào nữa thì anh sẽ cho lập một cái quỹ không có giới hạn để kiện hấn, cả dân sự lẫn hình sự, thay cho tất cả nạn nhân. Không lâu sau đó thì hấn tự tử.”

Câu cuối cùng thốt ra một cách bình thản làm tôi dựng tóc gáy, và rùng mình vì một nỗi sợ hãi bất ngờ xâm chiếm.

Anh xoa xoa hai cánh tay cho tôi đỡ lạnh, nhưng lần này không kéo tôi vào người nữa. “Hugh đã có gia đình, và có một đứa con trai cách đây vài năm.”

“Gideon.” Tôi ôm chầm lấy anh, biết anh đang nghĩ gì. Chính anh cũng mất cha từ một vụ tự tử. “Chuyện Hugh làm không phải lỗi của anh. Anh không có trách nhiệm với quyết định của hấn.”

“Không phải sao?” Giọng anh lạnh như băng.

“Không, không phải.” Tôi ôm anh thật chặt, như muốn truyền tình yêu vào cơ thể đang căng như dây đàn đó. “Còn đứa bé, biết đâu cái chết của người cha đã giúp nó không phải trải qua những gì mà anh đã trải qua. Anh có nghĩ tới chuyện đó chưa?”

Anh thở nặng nhọc. “Anh có nghĩ tới chuyện đó. Nhưng thằng bé vốn đâu có biết cha mình là người như thế nào. Nó chỉ biết ông ta đã lựa chọn bỏ nó lại, và nó sẽ tin rằng ông ta không thương nó đủ nhiều thôi.”

“Anh yêu.” Tôi kéo đầu anh lên vai mình, không biết phải nói gì nữa. Tôi không thể nào biện minh cho quyết định của cha anh, và tôi biết Gideon đang nghĩ tới chuyện đó. “Anh không có làm gì sai cả.”

“Anh muốn sống suốt đời với em, Eva.” Cuối cùng anh cũng choàng tay qua người tôi. “Mà em thì cứ né tránh làm anh phát điên lên được.”

Tôi khẽ đu đưa trong lòng anh. “Em phải cân nhắc thật kỹ, bởi vì anh rất quan trọng với em.”

“Anh biết là không công bằng khi bắt em quyết định trong lúc mình còn chưa thể ngủ chung giường hàng đêm với nhau. Nhưng anh sẽ yêu em nhiều hơn bất cứ ai trên đời này, và anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Anh biết là anh làm được.”

“Anh làm được mà.” Tôi vuốt tóc trên trán anh, suýt bật khóc khi nhìn thấy sự mong mỏi, khát khao trên gương mặt đó. “Em muốn anh tin là em sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

“Nhưng em lại sợ.” “Em không sợ anh.” Tôi cố gắng lựa lời sao nghe cho hợp lý nhất. “Em chỉ... em chỉ không thể nào làm cái bóng của anh được.”

“Eva à.” Nét mặt anh giãn ra. “Anh không thể thay đổi con người anh, và anh cũng không muốn thay đổi em. Anh chỉ muốn anh và em đều được là chính mình, nhưng... cùng với nhau.”

Tôi hôn anh, không biết phải nói gì. Tôi cũng muốn hai đứa sống với nhau, làm tất cả mọi thứ cùng nhau. Nhưng tôi tin là cả hai đều chưa sẵn sàng.

“Gideon à.” Tôi lại hôn anh lần nữa, rồi giữ môi sát trên môi anh. “Anh và em, hai chúng ta chưa đủ mạnh mẽ đâu. Mình đang tiến bộ dần dần, nhưng vẫn còn chưa đủ. Không phải chỉ có mấy cơn ác mộng đó thôi đâu.”

“Vậy nói anh nghe coi còn gì nữa.”

“Tất cả mọi thứ... Em không biết nữa. Bây giờ khi Nathan chết rồi thì chuyện dựng Stanton trả tiền nhà cho em có vẻ không còn hợp lý lắm, nhất là bây giờ bố mẹ em lại quan hệ với nhau nữa.”

Anh nhướn mày. “Thật đó hả?”

“Ừ.” Tôi xác nhận. “Cực kỳ rối rắm.”

“Vậy dọn qua nhà anh đi.” Anh vuốt lưng tôi an ủi.

“Vậy thì... Em sẽ không bao giờ tự lập được hết. Chẳng lẽ lúc nào em cũng sống nhờ vào người khác sao?”

“Trời đất ơi!” Anh bức bối. “Vậy chứ em có thấy thoải mái hơn nếu chia tiền nhà với anh không?”

“Trời, làm như em đủ khả năng thuê cái căn hộ khổng lồ trên tầng thượng của anh vậy. Ngay cả một phần ba em cũng không trả nổi, và chắc chắn Cary cũng vậy.”

“Vậy thì mình sẽ ở đây, còn không thì ở nhà em đang ở và tự trả tiền nhà thôi. Ở đâu cũng được, anh không quan tâm.”

Tôi nhìn anh, rất muốn đồng ý, nhưng sợ mình bỏ sót điều gì quan trọng.

Anh lý lẽ. “Vừa ngủ dậy là em qua đây tìm anh rồi, chứng tỏ em cũng đâu có muốn xa anh đâu. Vậy tại sao phải tự hành hạ mình như vậy? Chuyện dọn về ở chung chắc chắn không phải là một trong các thành vấn đề của mình được.”

“Em không muốn làm hỏng chuyện này.” Tôi vuốt ve bộ ngực vạm vỡ. “Đối với em thì mọi chuyện phải tốt đẹp mới được.”

Anh giữ tay tôi lại, đặt lên tim mình. “Anh cũng muốn mọi chuyện tốt đẹp, cưng à. Và trong lúc chờ đợi thì anh muốn mỗi buổi sáng đều giống sáng hôm nay, và mỗi buổi tối giống tối hôm qua.”

“Giờ còn không ai biết là mình quay lại với nhau nữa, làm sao mà thay đổi một mạch từ đang chia tay thành dọn về ở chung đây?”

“Mình sẽ bắt đầu ngay hôm nay. Em cứ đi dự buổi ra mắt với Cary đi, anh sẽ đi cùng Ireland, rồi tới chào hỏi bắt chuyện...”

“Cô bé gọi điện cho em đó.” Tôi xen vào. “Kêu em tới nói chuyện với anh. Ireland muốn mình quay lại với nhau.”

“Con bé khá thông minh.” Anh mỉm cười, khiến tôi bỗng vui khi nghĩ biết đâu anh sẽ thân thiết với cô bé hơn. “Vậy là một trong hai đứa mình sẽ bắt chuyện với người kia, rồi anh sẽ chào Cary. Em với anh đâu

cần phải làm bộ mới thể hiện tình cảm với nhau được. Ngày mai anh đưa em đi ăn trưa, nhà hàng Bryant Park Grill là lý tưởng nhất. Minh sẽ diễn một màn thật đẹp mắt.”

Nghe có vẻ dễ dàng và tuyệt vời, nhưng... “Làm vậy có an toàn không?”

“Việc tìm thấy cái vòng của Nathan trên xác một tên tội phạm đã dẫn đến những giả thuyết khác hợp lý hơn. Minh chỉ cần có vậy thôi.”

Anh và tôi nhìn nhau, tràn trề hy vọng, phấn khởi và chờ đợi một tương lai mà mới ngày hôm qua nghe vẫn còn rất mơ hồ.

Anh vuốt má tôi. “Tối nay em có đặt bàn ở Tableau One hả.”

Tôi gật đầu. “Em phải lấy tên anh thì mới đặt được chỗ đó. Brett mời đi ăn tối, nên em muốn tìm chỗ nào có liên quan tới anh.”

“Anh với Ireland cũng có đặt bàn giờ đó. Tụi anh sẽ qua ăn chung với em.”

Tôi cảm thấy hơi lo lắng nên cự quây một chút. Gideon bắt đầu cứng dần lên. “Ừ...”

“Em đừng lo.” Anh nói nhỏ, rõ ràng đã bắt đầu nghĩ tới thứ khác nóng bỏng hơn. “Sẽ vui mà.”

“Ừ, phải rồi.” Anh giữ hông và vai tôi, đỡ tôi nằm xuống. “Tin anh đi.”

Tôi vừa định trả lời thì miệng đã bị nụ hôn anh lấp mất.

*

Tôi tắm rửa, thay đồ bên nhà Gideon rồi vội vàng về nhà lấy túi xách, cố không tỏ ra lén lút. Không khó khăn gì khi phải sửa soạn ở nhà anh, bởi anh đã chuẩn bị đầy đủ tất cả đồ dùng, mỹ phẩm, cũng như một tủ quần áo để tôi không cần phải lấy bất cứ thứ gì ở nhà qua hết.

Đúng là có phần hơi quá, nhưng tính của Gideon là vậy.

Tôi đang tráng cái ly cà phê thì Trey bước vào bếp.

Anh chàng cười bên lên, nhìn thoải mái như đang ở nhà mình với cái quần thun của Cary trên người, và áo sơ mi mặc tối hôm qua. “Chào buổi sáng.”

“Chào cậu.” Tôi bỏ ly vô máy rửa rồi quay qua.

“Mình rất vui hôm qua cậu đi ăn cùng cả bọn.”

“Mình cũng vậy, vui lắm.”

“Cà phê không?” Tôi hỏi.

“Cho mình một ly với. Phải chuẩn bị đi làm mà uể oải quá.”

“Mình cũng hay bị vậy.”

Tôi pha cho Trey ly cà phê rồi đẩy qua.

Trey cầm lấy, giơ lên cảm ơn. “Mình hỏi cậu cái này được không?”

“Cứ nói đi.”

“Cậu có thân với Tatiana không? Có thấy kỳ cục khi mình và cô ấy cùng hay lui tới đây không?”

Tôi nhún vai. “Thật lòng là mình hầu như chẳng quen biết gì Tatiana cả. Cô ta không có đi chơi chung với bọn mình giống như cậu.”

“Ồ.”

Tôi bước ra khỏi nhà, khẽ siết vai Trey khi đi ngang. “Chúc một ngày tốt lành.”

“Cậu cũng vậy nhé.”

Ngồi trên tắc xi, tôi lấy điện thoại ra xem. Tôi suýt hối hận là đã không đi bộ, bởi vì tài xế tắc xi mở cửa kính phía trước xuống, nên bao nhiêu mùi hôi trên đường bay vô xe hết. Nhưng ít ra cũng nhanh hơn đi bộ.

Có một tin nhắn của Brett lúc sáu giờ sáng. Vừa đáp máy bay. Rất mong gặp em tối nay.

Tôi gửi lại cho anh một cái mặt cười.

Sáng nay Megumi nhìn rất tươi tắn, khiến tôi cũng vui hơn, nhưng ngược lại Will có vẻ rầu rĩ. Lúc tôi đang cất đồ vào tủ thì anh chàng mò tới, chống tay lên vách ngăn.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi ngược nhìn.

“Cứu tôi với, tôi cần tinh bột.”

Tôi lắc đầu, cười. “Mình nghĩ chuyện cậu chịu khổ ăn kiêng cùng với người yêu như vậy thật là đáng yêu.”

“Lẽ ra mình không nên than phiền. Cô ấy đã xuống hai ký rưỡi, dù mình nghĩ là không cần thiết, nhưng cô ấy đẹp hẳn ra và tràn trề năng lượng. Nhưng Chúa ơi... còn mình thì cứ lờ đờ. Cơ thể mình không chịu nổi vụ này.”

“Vậy là định rủ mình đi ăn trưa hả?”

“Làm ơn nha.” Will chấp tay như van xin. “Cậu là một trong số ít cô gái có tâm hồn ăn uống mà mình biết đó.”

“Có gì đâu mà tự hào.” Tôi rầu rĩ. “Nhưng thôi được.”

“Cậu là nhất, Eva!” Anh chàng bước thụt lùi và va vào người Mark.

“Ôi, xin lỗi!”

Mark cười. “Không sao!”

Will đi về chỗ ngồi, Mark giữ nguyên nụ cười đó quay qua tôi.

“Chín giờ rưỡi mình có hẹn với bên Drysdell qua đây nhé.” Tôi nhắc anh.

“Ừ, anh có một ý tưởng muốn bàn qua với bên chiến lược trước khi họ tới.”

Tôi cảm máy tính đứng dậy, thầm nghĩ sẽ khá là cấp rập tới phút cuối. “Sếp thích sống trong nguy hiểm quá.”

“Thì đó là cách duy nhất để sống mà. Đi thôi.”

Cả ngày trôi qua như chong chóng, mà tôi không hề thấy mệt, dù phải dậy sớm và buổi trưa thì ăn cả một đĩa bánh xép. Đúng năm giờ chiều tôi vào toilet rửa soạn thật nhanh, thay áo sơ mi với váy công sở bằng một cái đầm thun đơn giản màu xanh da trời, mang xăng đan đế to, đổi đôi hoa tai kim cương bằng đôi băng bạc. Tôi tháo đuôi tóc ra, bôi thành búi lòa xòa. Xong tôi đi xuống sảnh.

Khi ra gần tới cửa, tôi nhìn thấy Cary đang đứng bên ngoài nói chuyện với Brett. Tôi đứng lại một chút, chuẩn bị tinh thần trước khi gặp lại cái người từng khiến tôi mê mệt.

Mái tóc cắt ngắn màu vàng đậm được Brett nhuộm bạc kim ở phần đỉnh, rất hợp với làn da rám nắng và đôi mắt màu xanh lá cây nhạt của anh. Anh thường ở trần trên sân khấu, nhưng còn hôm nay anh mặc quần túi hộp màu đen với áo thun đồ đậm, hai cánh tay chỉ chút hình xăm, uốn lượn đầy cơ bắp.

Đúng lúc đó Brett quay nhìn vô sảnh nên tôi vội bước tiếp, hơi bối rối khi bị anh nhìn thấy. Gương mặt đẹp trai rất đàn ông giãn ra với một nụ cười phô cái lúm đồng tiền chết người.

Chúa ơi, anh vẫn hấp dẫn kinh khủng.

Tôi cảm thấy hơi ngượng nên lấy cặp kính râm ra đeo lên. Tôi hít một hơi rồi bước qua cửa, ánh mắt bắt gặp chiếc Bentley đậu ngay phía sau xe limo của Brett.

Brett huýt sáo. “Trời ơi, Eva, sao lần nào gặp em cũng đẹp hơn hết vậy?” Tôi mỉm cười ngượng nghịu với Cary, tim đập thành thịch. “Chào anh.” “Em đẹp lắm, cưng.” Anh nói rồi chìa tay ra cho tôi.

Tôi liếc qua vai thấy Angus bước ra khỏi xe. Ngay lúc đang phân tâm đó, tôi không biết Brett cũng đưa tay về phía mình. Chưa đầy nửa giây sau khi tôi vừa cảm thấy bàn tay anh trên lưng thì Brett đã cúi xuống hôn làm tôi không né kịp. Môi anh chạm lên khóe miệng, một cảm giác ấm áp quen thuộc trở về. Tôi thụt lùi, dẫm phải Cary, lúc này đỡ lấy vai tôi.

Tôi đỏ mặt vì xấu hổ, quay chỗ khác không dám nhìn Brett.

Và chạm ngay vào ánh mắt xanh thăm lạnh như nước đá của Gideon.

78. Chương 78: Chương 16

Gideon đứng như trời trồng ngay trước cửa tòa nhà, nhìn tôi chằm chằm. Ánh mắt anh khiến tôi run sợ.

Em xin lỗi. Tôi mấp máy môi, cảm giác cực kỳ tệ hại, vì biết rõ mình sẽ cảm thấy thế nào nếu hôm trước ở trong sảnh Corinne chạm được vào môi anh.

“Chào em.” Brett lên tiếng. Anh mãi lo nhìn tôi mà không để ý tới bóng người trong bộ đồ đen đang đứng nghiêng rằng, tay nắm thành hai quả đấm cách đó chỉ vài mét.

“Chào anh.” Tôi cảm giác được ánh mắt của Gideon, khổ sở khi không thể đến bên anh.

“Anh sẵn sàng chưa?”

Không thèm chờ hai chàng trai, tôi tự mở cửa rồi leo ngay lên xe, vừa ngồi xuống đã lấy điện thoại ra nhấc cho Gideon. Em yêu anh.

Brett ngồi vào cạnh tôi, rồi tới phiên Cary lên xe.

“Dạo này tôi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của anh ở khắp nơi!” Brett nói với Cary.

“À.” Cary nhìn tôi cười tinh quái. Anh rất bảnh bao trong bộ trang phục thoải mái, quần jean, áo thun, tay đeo vòng bằng da đồng bộ với đôi boots.

“Ban nhạc có bay sang cùng với anh không?” Tôi hỏi.

“Có, họ đang ở đây.” Brett lại phô cái lúm đồng tiền. “Vừa về tới khách sạn Darrin đã lăn ra ngủ.”

“Em không tưởng tượng được sao anh ấy có thể đánh trống hàng giờ liền được. Chỉ coi thôi em cũng thấy mệt.”

“Khi đứng trên sân khấu, trước cơn phấn khích của đám đông, thì năng lượng chỉ là chuyện nhỏ.”

“Erik sao rồi?” Cary hỏi, tỏ ra quan tâm, khiến tôi lại thắc mắc lần nữa không biết anh và tay chơi bass có từng cặp kè với nhau hay không.

Theo tôi biết thì Erik không phải đồng tính, nhưng có những dấu hiệu cho thấy có thể anh chàng đã từng có vài “thử nghiệm” với bạn thân của tôi.

“Erik đang phải giải quyết một vài vấn đề phát sinh trong chuyến đi.” Brett trả lời. “Còn Lance thì đang cặp kè với một cô nàng vừa quen trong chuyến lưu diễn lần trước ở New York. Lát nữa mọi người sẽ gặp nhau ngay thôi.”

“Cuộc sống của ngôi sao nhạc rock là vậy mà.” Tôi đùa.

Brett nhún vai, mỉm cười.

Tôi quay mặt đi, hối hận vì đã rủ Cary theo. Có anh ở đây, tôi không thể nói với Brett điều tôi cần nói, là tôi đã yêu người khác, và tôi với anh sẽ không có hy vọng gì.

Quen với Brett sẽ hoàn toàn khác quen với Gideon. Tôi sẽ có rất nhiều thời gian trong khi anh đi diễn. Tôi sẽ có thể làm tất cả những gì mình muốn, được sống tự lập, giao thiệp với bạn bè và dành nhiều thời gian cho bản thân mình. Giống được hết cả hai vậy: vừa có bạn trai, vừa có thời gian riêng.

Và mặc dù đang rất sợ bị ép phải cam kết quá sớm, tôi cũng hiểu rõ Gideon là người tôi muốn có. Chúng tôi chỉ hơi không ăn khớp nhau về quan điểm thôi: tôi thì nghĩ không có lý do gì phải vội, trong khi anh lại cho là không có lý do gì mà phải chờ.

“Đến nơi rồi.” Brett nhìn ra đám đông bên ngoài cửa sổ.

Mặc cho thời tiết oi bức, quảng trường Thời Đại vẫn đông đúc như mọi ngày. Mấy bậc thang bằng kính màu đỏ chỗ tượng đài Duffy đông cứng người đứng chụp ảnh, trong khi khách qua đường chen chúc trên lối đi nhỏ. Ở góc nào cũng có cảnh sát đứng gác, chăm chú quan sát đám đông. Mấy nhóm nghệ sĩ đường phố cổ át tiếng nhau, và mùi thức ăn bốc lên từ những chiếc xe đẩy xen lẫn với mùi đường phố không mấy thơm tho.

Bảng điện quảng cáo khổng lồ chiếm hết mấy mặt của những tòa nhà cao tầng quanh đó, thi nhau lôi kéo mọi ánh mắt. Trong đó có một tấm bảng hình Cary chụp chung với cô nàng người mẫu đang ôm lấy anh từ phía sau. Nhân viên quay phim và cầm micro đi vòng quanh một cái màn hình di động có bệ đỡ, đặt trước dãy ghế ngồi như ở sân vận động.

Brett bước xuống xe trước, lập tức bị vây bởi tiếng la hét phấn khích của đám đông người hâm mộ cuồng nhiệt, mà chủ yếu là phụ nữ. Anh nở nụ cười sát thủ, vẫy chào rồi đưa tay đỡ tôi ra. Đám đông không có vẻ gì hào hứng với tôi, nhất là khi thấy Brett đặt tay lên eo tôi. Tuy nhiên, khi Cary bước ra, tiếng xì xầm rõ lên. Lúc anh đeo cặp kiếng đen sành điệu vào, đám đông lại la hét phấn khích, giọng con gái rú lên từng hồi.

Tôi bị choáng ngợp, nhưng cũng kịp nhìn thấy Christopher Vidal Con đang đứng nói chuyện với người chủ trì một chương trình giải trí trên tivi. Cậu em trai của Gideon mặc áo sơ mi, quần tây xanh đậm, thắt cà vạt. Ngay cả trong bóng râm từ mấy tòa nhà xung quanh, mái tóc nâu vàng đậm của anh ta cũng rất nổi bật. Nhìn thấy tôi, anh chàng vẫy tay chào, làm người kia cũng nhìn theo. Tôi vẫy chào lại.

Cả băng Six-Ninths đang đứng trước dãy ghế ngồi để ký tặng người hâm mộ, và rõ ràng đang tận hưởng sự nổi tiếng. Tôi nhìn Brett. “Anh đi làm chuyện của anh đi.”

“Được không?” Anh nhìn tôi, thăm dò xem tôi có khó chịu nếu anh bỏ đi không.

“Được mà.” Tôi phẩy tay. “Anh là nhân vật chính mà, tận hưởng đi chứ. Em sẽ chờ ở đây.”

“Được thôi.” Anh cười. “Đừng có đi đâu nhé.”

Brett đi mất. Tôi và Cary bước tới căn lều bạt có logo của Vidal Records. Giữa sự điên cuồng của quảng trường Thời Đại, căn lều giống như một ốc đảo được tách biệt khỏi đám đông bởi dàn bảo vệ riêng.

“Coi bộ anh chàng nằm gọn trong tay em rồi đó cưng. Mà anh quên mất hồi xưa hai đứa ra sao rồi.”

“Vấn đề là hồi xưa thôi.” Tôi chỉ ra.

“Anh ta khác xưa đó.” Cary tiếp tục. “Có vẻ... ổn định hơn.”

“Vậy thì tốt cho anh ấy thôi, nhất là với những thứ đang xảy ra hiện giờ nè.”

Cary thăm dò. “Bộ em không có chút xíu nào tò mò muốn biết anh ta có còn làm tình một cách điên loạn như hồi xưa nữa không hả?”

Tôi quắc mắt nhìn anh. “Cảm giác đâu có thể nào ép được. Mà em cũng chắc là anh ấy có nhiều cơ hội để trau dồi tài năng vốn đã điều luyện của mình.”

“Trau dồi! Ha ha, nghe vui đó.” Rồi anh nhướn mày. “Em có vẻ kiên định hả?”

“À, nói vậy thì cũng có phần hơi hoang tưởng.”

“A, coi ai đang tới kia.” Anh lăm bắm, và tôi để ý thấy Gideon đang bước tới, với Ireland bên cạnh. “Còn đang đi thẳng qua đây nữa chứ. Nếu có màn gì hay ho thì anh sẽ ngồi làm khán giả nha.”

Tôi đẩy anh một cái. “Cảm ơn nhiều.”

Thật ngạc nhiên khi thấy Gideon vẫn tỉnh bơ trong bộ vét dù trời đang rất nóng. Còn Ireland thì tuyệt vời với chiếc váy xòe lưng thấp và áo thun ngắn hở bụng bó sát người.

“Eva!” Cô bé reo lên, bỏ anh trai lại chạy ào tới tôi. Ireland ôm chầm lấy tôi, xong lùi ra nhìn rồi nói. “Chị đẹp quá! Anh ấy chắc đang hồi hận lắm đây.”

Tôi đưa mắt nhìn Gideon, cố tìm xem có dấu hiệu nào chứng tỏ anh tức giận vì chuyện của Brett hồi nãy không. Ireland quay qua ôm cả Cary, làm anh ngạc nhiên vô cùng. Trong khi đó, Gideon đi thẳng tới trước mặt tôi, khẽ nắm lấy cánh tay rồi hôn lên cả hai bên má tôi. Đúng kiểu Pháp.

“Xin chào, Eva.” Giọng anh hơi trầm làm tay chân tôi lại đông cứng. “Thật vui khi được gặp em.”

Tôi chớp mắt, không cần đóng kịch vẫn cực kỳ kinh ngạc. “À, chào, Gideon.”

“Chị ấy nhìn ngon lành quá hả?” Ireland nói, chẳng thèm tỏ ra tế nhị gì.

Gideon không rời mắt khỏi tôi. “Lúc nào mà chẳng vậy. Anh cần gặp riêng em một phút, Eva à.”

“Được thôi.” Tôi trao cho Cary cái nhìn khó hiểu, rồi theo Gideon bước ra một góc. Đi được vài bước tôi đã nói. “Anh có giận không? Đừng giận mà!”

“Đương nhiên là anh giận rồi.” Anh trả lời bình thản. “Nhưng anh không giận em hay Brett.”

“Ừ.” Dù tôi không hiểu câu đó nghĩa là gì.

Anh đứng lại, quay qua nhìn tôi, đưa một tay lên vuốt mái tóc đẹp tuyệt vời.

“Hoàn cảnh này thật quá sức chịu đựng. Anh có thể ráng chấp nhận khi không còn lựa chọn nào khác. Nhưng còn bây giờ...” Ánh mắt anh nhìn tôi mãnh liệt. “Em là của anh. Anh muốn cả thế giới biết điều đó.”

“Em đã nói với Brett là em yêu anh, cả Cary, bố em và Megumi nữa. Em chưa bao giờ nói dối về tình cảm của em dành cho anh.”

“Eva!” Đúng lúc đó Christopher bước tới, kéo tôi vào người rồi hôn lên má. “Tôi rất vui vì Brett mời cô đến đây. Tôi không hề biết hai người từng là một cặp.”

Tôi cố mỉm cười, biết rất rõ Gideon đang nhìn mình. “Chuyện đó lâu lắm rồi.”

“Cũng đâu có lâu lắm.” Anh chàng cười toe toét. “Bằng chứng là cô đang ở đây đó thôi.”

“Christopher.” Gideon nói thay lời chào.

“Gideon.” Nụ cười của Christopher cho thấy anh ta vẫn không hề nao núng, nhưng rõ ràng là có hơi chững lại. “Anh không cần phải đến đây. Tôi lo được.”

Dù là anh em cùng mẹ nhưng hai người không có nét nào giống nhau cả. Gideon cao lớn hơn, tối tăm hơn, cả về ngoại hình lẫn tính cách. Christopher tuy rất đẹp trai với nụ cười gợi cảm, nhưng không có sự cuốn hút mãnh liệt như người anh trai.

“Tôi tới đây là để gặp Eva, chứ không phải vì buổi lễ.” Gideon trả lời rành rọt.

“Vậy sao?” Christopher quay nhìn tôi. “Tôi tưởng cô với Brett đang nối lại tình xưa chứ?”

“Tôi với Brett chỉ là bạn thôi.”

“Chuyện tình cảm của Eva không liên quan tới cậu.” Gideon lên tiếng.

“Cũng đâu có liên quan tới anh.” Christopher nhìn anh bằng cặp mắt hung hãn, đến độ tôi bắt đầu lo ngại. “Golden kể về một câu chuyện có thật, và Brett với Eva đang ở đây cùng nhau, đó là một công cụ tiếp thị tuyệt vời cho Vidal và ban nhạc.”

“Câu chuyện có thật đó đã kết thúc khi bài hát ra đời rồi.”

Christopher bỗng nhú mào, thò tay vô túi lấy cái điện thoại ra, nhìn qua màn hình rồi cau có. “Anh làm ơn gọi cho Corinne đi. Cô ta bấn loạn lên tìm anh khắp nơi kia.”

“Tôi vừa nói chuyện với cô ấy cách đây một tiếng.” Gideon trả lời.

“Đừng có lúc này lúc kia nữa.” Christopher lên giọng. “Nếu anh không muốn gặp cô ấy thì sao tối qua lại mò qua nhà người ta làm gì.”

Mặt tôi nóng lên, tim đập loạn nhịp. Quay nhìn Gideon, lúc này đang nghiêng rằng, tôi nhớ lại hôm qua mình đã mơn mõi chờ anh trả lời tin nhắn cả buổi tối. Anh đã chờ sẵn khi tôi về đến nhà, nhưng cũng không giải thích lý do tại sao không trả lời tin nhắn cho tôi. Và anh cũng không dả động gì tới chuyện qua nhà Corinne hết.

Mà chẳng phải chính anh đã nói là không nghe điện thoại của cô ta sao?

Tôi bước lui ra, bao tử quặn lên. Cả ngày nay tôi luôn có cảm giác bất an này, và bây giờ phải chứng kiến mâu thuẫn giữa hai anh em họ chỉ càng làm tôi thêm khó chịu. “Tôi xin phép.”

“Eva!” Giọng Gideon dứt khoát.

“Rất vui được gặp cả hai người.” Tôi nói cho đủ phải phép rồi tiến về phía Cary.

Gideon lập tức đi theo, nắm tay tôi kéo lại, thì thầm sát lỗ tai. “Cô ấy cứ gọi điện cho anh cả ngày, nên anh phải nói chuyện với cô ấy.”

“Anh nên nói em biết.”

“Mình có nhiều chuyện khác quan trọng hơn để nói mà.”

Brett quay lại nhìn. Ở khoảng cách này tôi không thấy được nét mặt anh, nhưng nhìn là biết anh hơi căng thẳng. Xung quanh là bao nhiêu người đang chen lấn xô đẩy để được tới gần anh, vậy mà anh chỉ chú ý tới tôi.

Khỉ thật. Nhìn thấy tôi và Gideon ở cạnh nhau hẳn sẽ làm hỏng cả buổi tối của Brett. Đúng như tôi lo sợ, toàn bộ chuyện này bắt đầu rồi tung lên.

“Gideon.” Christopher rít lên sau lưng. “Tôi chưa nói chuyện xong với anh.”

Gideon ngoái lại. “Lát nữa tôi sẽ nói chuyện với cậu.”

“Phải ngay bây giờ mới được.”

“Đi chỗ khác đi, Christopher.” Gideon lạnh lùng nhìn cậu em trai, làm tôi cũng rùng mình dù người đang nóng bừng bừng. “Nếu không sẽ có một sự vụ làm mọi người chú ý hơn cả Six-Ninths nữa đó.”

Christopher nặng nề thêm một lúc, rồi hình như cũng nhận ra là ông anh trai không nói đùa. Anh chàng lăm bằm chửi rủa rồi quay đi, vừa đứng lúc gặp phải Ireland.

“Để cho họ yên đi.” Cô bé chống hai tay trên hông. “Em muốn họ quay lại với nhau.” “Em đừng có xía vô chuyện này.”

“Sao cũng được.” Ireland nhăn mũi. “Đưa em đi tham quan đi.”

Christopher đứng lại, nheo nheo mắt nhìn Ireland, rồi thở dài, nắm tay cô bé dắt đi. Hai anh em có vẻ rất thân. Nhìn cảnh đó tôi bỗng thấy buồn vì Gideon không có được tình cảm anh em như vậy.

Gideon lấy lại sự chú ý của tôi bằng mấy ngón tay trên má, một cử chỉ đầy tình yêu thương lẫn thông điệp sở hữu mà bất cứ ai nhìn vào cũng hiểu ngay. “Nói anh nghe là em biết giữa anh và Corinne không có chuyện gì hết đi.”

Tôi thở dài. “Em biết giữa anh và Corinne không có chuyện gì hết.”

“Tốt. Cô ấy không còn là mình nữa. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy... khỉ thật, anh không biết dùng từ gì nữa, cô ấy đòi hỏi và rất vô lý.”

“Tàn tạ?”

“Ừ, có lẽ vậy.” Mặt anh giãn ra. “Hồi xưa lúc bỏ đi cô ấy đâu có như vậy.”

Tôi thấy ái ngại cho cả hai người. Chia tay kiểu như vậy lúc nào cũng khổ sở.

“Thì tại hồi đó là do cô ta tự bỏ đi. Còn bây giờ người đó là anh. Người bị bỏ rơi lúc nào cũng thấy khó chấp nhận hơn hết.”

“Anh đang cố gắng giúp cô ấy bình tĩnh lại. Nhưng anh cần em hứa là sẽ không để chuyện này xen vào giữa hai đứa mình.”

“Em sẽ không để cô ta làm được điều đó đâu. Mà anh cũng không được lo lắng về Brett nữa.”

Phải mất vài giây, rồi cuối cùng anh cũng nói. “Anh vẫn sẽ lo, nhưng anh có cách giải quyết.”

Có thể thấy chuyện nhượng bộ này đối với anh không phải dễ dàng.

Gideon mím môi. “Anh phải đi giải quyết Christopher đây. Mình ổn rồi phải không?”

Tôi gật đầu. “Em ổn. Còn anh?”

“Miễn là tên Kline không hôn em nữa.” Một lời cảnh cáo rất rõ ràng.

“Đối với anh cũng vậy.”

“Hắn mà hôn anh là hắn tới số rồi.”

Tôi bật cười. “Anh biết em nói gì mà!”

Anh nắm lấy tay tôi, xoa xoa lên chiếc nhẫn. “Crossfire.”

Tim tôi nhói lên vì hạnh phúc. “Em cũng yêu anh, cưng ơi.”

Brett thoát ra khỏi đám đông người hâm mộ, quay trở vô lều, mặt đờ đờ sát khí.

“Vui không anh?” Tôi hỏi, hy vọng làm anh tươi tỉnh trở lại.

“Hắn muốn quay lại với em.” Brett huych toẹt.

Tôi cũng không nao núng. “Đúng vậy.”

“Nếu em cho hắn một cơ hội nữa, thì anh cũng phải có thêm cơ hội.”

“Brett...”

“Anh biết chuyện anh đi lưu diễn thường xuyên là một khó khăn.”

“Và cả chuyện anh ở San Diego nữa.”

“... Nhưng anh có thể thường xuyên qua đây, và lúc nào em cũng có thể đi cùng với anh tới những chỗ mới lạ mà. Vả lại tháng Mười một là chuyến lưu diễn kết thúc rồi. Anh có thể sang đây ở suốt kỳ nghỉ lễ luôn.” Anh nhìn tôi bằng đôi mắt xanh, một sức hút ngấm ngấm lớn dần giữa hai đứa. “Vả lại bố em vẫn còn ở nam California mà, giờ thì em có thêm một lý do nữa để thường xuyên sang đó.”

“Chỉ anh thôi cũng đủ trở thành lý do rồi. Nhưng mà, Brett nè... Em không biết phải nói sao. Em yêu anh ấy.”

Anh khoanh tay trước ngực, hiện nguyên hình là chàng trai gợi tình, hư hỏng, xấu xa ngày xưa. “Anh không quan tâm. Em và hắn sẽ không có kết quả đâu. Còn anh thì vẫn chờ thôi.”

Tôi trở mắt nhìn Brett, hiểu rằng bây giờ chỉ có thời gian mới thuyết phục được anh.

Brett bước tới gần, vuốt ve cánh tay tôi. Thân hình cao lớn của anh đổ bóng xuống người tôi. Tôi vẫn còn nhớ ngày xưa, hai đứa cũng hay đứng như thế này, ngay trước khi anh ép tôi vô tường và chiếm đoạt tôi một cách dữ dội.

“Chỉ cần một lần thôi.” Anh thì thầm vào tai tôi, giọng nói quen thuộc đầy tội lỗi. “Chỉ cần một lần nữa thôi, là em sẽ nhớ lại cảm giác của hai đứa mình.”

Tôi nuốt nước bọt nặng nhọc. “Sẽ không có chuyện đó đâu, Brett.”

Anh chậm rãi nở nụ cười, cái lúm đồng tiền quỉ quái đó lại hiện ra.

“Để coi sao đã.”

“Thật không ngờ ở ngoài họ còn hấp dẫn hơn trên tivi nhiều nữa.” Ireland nhìn qua chỗ ban nhạc đang trả lời phỏng vấn với người dẫn chương trình. “Anh cũng vậy đó Cary.”

Anh cười nhe hàm răng trắng lóa. “Cảm ơn, cục cưng!” Rồi cô bé quay nhìn tôi bằng cặp mắt xanh thăm của Gideon. “Vậy là... chị từng quen với Brett Kline hả?”

“Cũng không hẳn. Thật ra bọn chị chỉ gặp kè một thời gian thôi.”

“Lúc đó chị có yêu anh ấy không?”

Tôi suy nghĩ một lúc trước khi trả lời. “Chị nghĩ khi xưa cũng hơi gần gần như vậy. Nếu trong hoàn cảnh khác có thể chị đã yêu anh ấy. Anh ấy là một người tốt.”

Ireland mím môi.

“Còn em thì sao? Em có đang hẹn hò với ai không?”

“Có.” Cô bé trả lời buồn bã. “Em rất thích anh ấy, nhưng... kỳ lắm, vì anh ấy không dám cho gia đình biết là đang quen em.”

“Tại sao vậy?”

“Vì ông bà anh ấy mất gần hết tài sản vào vụ lừa đảo của bố Gideon.”

Tôi liếc nhìn Cary đang nhướn mày hết cỡ.

“Đó đâu phải lỗi của em.” Tôi thấy phần nộ thay cho cô bé.

“Rick nói là bố mẹ anh ấy bảo đâu phải ngẫu nhiên mà bây giờ Gideon giàu có dữ vậy.” Ireland lẩm bẩm.

“Không phải ngẫu nhiên hả? Họ nói vậy đó hả?”

“Cưng à.”

Tôi quay lại khi nghe tiếng gọi, này giờ không để ý Gideon đã đứng sau lưng.

“Cái gì?”

Anh nhìn tôi chằm chằm. Tôi quá bức tức nên phải mất cả phút sau mới để ý thấy anh đang mỉm cười.

“Đừng.” Tôi nheo mắt cảnh cáo, rồi quay lại Ireland. “Em nói Rick kêu bố mẹ cậu ấy lên mạng tìm thông tin về Crossroads Foundation thử xem nhé.”

“Nếu em đã hết phần nộ giùm anh rồi.” Anh đứng lại gần đến nỗi chạm sát vào người tôi. “Thì anh muốn báo là năm phút nữa sẽ bắt đầu buổi chiếu ra mắt đó.”

Tôi đưa mắt tìm Brett, thấy anh đang vẫy vẫy.

Rồi tôi nhìn Cary.

“Em đi đi.” Cary hát cầm. “Anh đứng đây với Ireland và Cross.”

Tôi tiến về phía ban nhạc, tươi cười khi thấy ai cũng rất phấn khởi và hồi hộp. “Thời khắc quan trọng đây, các chàng trai.” Tôi nói.

“À.” Darrin cười toe toét. “Sự kiện này tổ chức chỉ để cho bọn này được xuất hiện trên tivi và internet thôi. Đó là cách duy nhất Vidal có thể làm. Hy vọng là thành công, trời ạ, vì ở đây nóng như quỉ.”

Người dẫn chương trình công bố mở màn sự kiện xong là màn hình chuyển sang đoạn phim ca nhạc. Khúc dạo đầu vang lên.

Màn hình sáng lên, chiếu cảnh Brett ngồi trên cái ghế cao trước micro, dưới ánh đèn y như hôm diễn trên sân khấu. Anh cất giọng hát, trầm, khàn và cực kỳ gợi cảm. Giọng hát đó lập tức có tác động mạnh mẽ lên tôi, như mọi khi.

Máy quay lùi dần ra xa, chiếu phần sân khấu trước mặt Brett. Có một nhóm múa minh họa quay hình trắng đen, trong khi mỗi một cô gái tóc vàng là có hình màu rực rỡ.

Tôi chết điếng người. Máy quay chỉ quay từ phía sau và một bên mặt, nhưng rõ ràng nhân vật đó là tôi. Cô nàng diễn viên có vóc dáng và kiểu tóc giống y hệt tôi, ý là trước khi tôi cắt tóc gần đây. Cả những đường cong trên người, và nét mặt nhìn nghiêng cũng khiến mọi người nhận ra ngay là đang đóng vai tôi.

Ba phút sau đó trôi qua trong bàng hoàng kinh khủng. Golden là một bài hát đầy nhục dục, và cô nàng diễn viên diễn đúng những gì Brett hát: quỳ gối trước anh chàng đóng vai Brett, âu yếm nhau trong nhà vệ sinh ở quán rượu, ngồi trên đùi anh trên băng sau chiếc Mustang 67 quen thuộc của Brett.

Tất cả những hình ảnh ký ức đó xuất hiện xen lẫn với cảnh Brett và ban nhạc trình diễn trên sân khấu. Tất cả chỉ là diễn xuất, nên tôi cũng thấy đỡ hơn phần nào, nhưng khi nhìn qua gương mặt lạnh như tiền của Gideon, tôi biết anh không nghĩ vậy. Cái anh đang thấy trước mắt là những giây phút hoang đường nhất trong cuộc đời tôi, được làm sống lại rất thật trên sân khấu.

Đoạn phim kết thúc với cảnh Brett trầm ngâm đau khổ, một giọt nước mắt lăn dài trên má.

Tôi quay qua nhìn anh.

Nụ cười của Brett dần dần tắt ngấm khi anh nhận ra thái độ của tôi.

“Ôi chao, Brett à!” Người MC đứng lẫn vào ban nhạc. “Anh đúng là moi hết ruột gan ra cho bài hát này rồi. Liệu nó có đưa anh và Eva quay lại với nhau không?”

“Tôi đang đi đường vòng đó mà.”

“Mà Eva này, có phải cô đóng vai chính mình trong đoạn phim không nhỉ?”

Tôi chớp mắt, hiểu ra anh ta muốn nói gì. “Không, đó không phải là tôi.”

“Cô thấy bài Golden thế nào?”

Tôi liếm môi. “Đó là một bài hát hay, của một ban nhạc tài năng.”

“Kể về một chuyện tình đẹp nữa.” Rồi anh ta quay qua máy quay nói tiếp một tràng gì đó. Tôi không thèm nghe nữa, lo đảo mắt tìm Gideon. Không thấy anh đâu hết.

Lúc MC tiếp tục trò chuyện với ban nhạc, tôi bỏ đi tìm anh. Cary bước tới, theo sau là Ireland.

Tôi nhìn Cary đau khổ, rồi hỏi Ireland. “Em biết anh trai em đâu rồi không?”

“Christopher đang tán gẫu, còn Gideon bỏ về rồi.” Cô bé nhăn mặt ái ngại. “Anh ấy nhờ Christopher đưa em về sau.”

“Khỉ thật!” Tôi lục túi lấy điện thoại ra gửi tin nhắn. Em yêu anh. Tối nay gặp em nhé.

Chờ mấy phút sau không thấy trả lời, tôi cứ khư khư cầm điện thoại trong tay, hy vọng nó sẽ rung.

Brett nhẹ nhàng tới cạnh tôi. “Mình xong rồi, em muốn đi chưa?”

“Được thôi.” Tôi quay qua Ireland. “Trong nửa tháng tới, cuối tuần chị phải đi xa. Mình sắp xếp gặp nhau sau đó nhé.”

“Ừ, em sẽ chờ chị.” Cô bé ôm tôi thật chặt.

Tôi nắm tay Cary, siết mạnh. “Cảm ơn anh đã tới đây tới nay.”

“Em đùa hả, lâu rồi anh chưa được vui như vậy đó.”

Rồi anh và Brett bắt tay kiểu gì đó rất phức tạp. “Giỏi lắm, anh bạn. Tôi rất vui cho cậu.”

“Cảm ơn anh đã tới nhé. Bọn này gặp lại anh sau.”

Brett đặt tay lên eo tôi rồi chúng tôi cùng đi.

79. Chương 79: Chương 17

Không thấy Gideon tới Tableau One.

Thật lòng tôi cũng mừng thầm, vì tôi không muốn Brett nghĩ là tôi cố tình sắp xếp cho sự xuất hiện của Gideon ở đây. Gạt qua một bên chuyện anh đang muốn quay lại với tôi, thì dù sao Brett cũng đã từng là một người rất quan trọng của tôi, và tôi muốn hai đứa tiếp tục làm bạn với nhau.

Nhưng lúc này, tôi còn đang mãi nghĩ tới cảm giác của Gideon.

Lo lắng làm tôi chẳng còn muốn ăn uống gì. Đồ thức ăn ngon lành vẫn còn nguyên làm tôi đắm ngại lúc Arnolando Ricci ghé lại, bánh bao trong bộ quần áo đầu bếp trắng tinh.

Gideon vốn là bạn của anh chàng đầu bếp nổi tiếng này, và cũng có cổ phần trong Tableau One nữa. Đó là lý do tôi quyết định ăn tối ở đây, để phòng khi anh có nghĩ ngờ gì thì có thể hỏi lại người quen.

Dĩ nhiên là tôi hy vọng anh tin tưởng tôi và sẽ không cần kiểm tra với người khác. Nhưng biết sao được, ghen tuông và sở hữu vốn là một trong những vấn đề của hai đứa tôi mà.

“Rất vui được gặp lại em, Eva.” Arnolando cất giọng Ý đặc sệt rất dễ thương, hôn lên má tôi rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

Anh chìa tay cho Brett. “Chào mừng tới Tableau One.”

“Arnolando hâm mộ Six-Ninths lắm đó.” Tôi giải thích. “Hôm trước anh ấy có đi xem buổi diễn chung với em và Gideon nữa.”

Brett mỉm cười buồn bã. “Rất hân hạnh. Anh coi được cả hai màn luôn chứ hả?”

Ý Brett nhắc tới cả vụ của anh với Gideon. Arnolando hiểu ý ngay. “Có. Eva là người rất quan trọng đối với Gideon.”

“Đối với tôi cô ấy cũng quan trọng.” Brett cầm ly bia Nastro Azzurro lên.

“Nếu vậy thì,” Arnolando mỉm cười. “Che vinca il migliore. Người giỏi hơn sẽ chiến thắng.”

“Ừm.” Tôi ngả lưng ra ghế. “Em đâu có phải giải thưởng. Hay nói đúng hơn thì có được em không phải là được thưởng đâu.”

Arnolando nhìn tôi, chắc cũng phần nào đồng ý. Không trách được, bởi anh đã tận mắt chứng kiến tôi hôn Brett và thấy tác động của chuyện đó lên Gideon.

“Thức ăn của em có vấn đề gì không Eva?” Arnolando hỏi. “Nếu hợp khẩu vị thì chắc chắn là em đã ăn hết rồi.”

“Anh cho dọn khẩu phần lớn quá đó.” Brett giải thích.

“Eva ăn được nhiều mà.”

Brett nhìn tôi. “Vậy hả?”

Tôi nhún vai. Liệu Brett đã bắt đầu nhận ra là tôi và anh biết quá ít về nhau chưa nhỉ?

“Ừ, em có nhiều tật xấu mà.”

“Anh thấy chuyện đó đâu có gì xấu.” Arnolando nói. “Buổi ra mắt thế nào?”

“Tôi nghĩ là thành công.” Brett nhìn tôi dò xét.

Tôi gật đầu, vì không muốn làm anh và ban nhạc mất vui. Chuyện cũng lỡ rồi. Tôi không thể trách Brett được, chỉ có điều vì anh thực hiện cái ý tưởng đó của mình vụng về quá thôi. “Các chàng trai của chúng ta đang thăng tiến lên hàng ngôi sao rồi.”

“Còn tôi thì có thể tự hào nói là tôi đã mua bài hát đó trên itunes từ khi anh chỉ mới có một bài duy nhất đó thôi.” Arnoldo quay qua cười với Brett.

“Rất trân trọng sự ủng hộ nhiệt tình đó.” Brett nói. “Nếu không có người hâm mộ như anh thì bọn này không có ngày hôm nay đâu.”

“Anh có ngày hôm nay là nhờ tài năng mà.” Arnoldo quay sang tôi. “Em dùng tráng miệng và uống thêm rượu nhé?”

Lúc này tôi mới nhận ra là Arnoldo đang cố tình nấn ná lại đây. Liếc qua Brett, thấy anh nhăn nhó tôi biết anh cũng đã hiểu vấn đề.

Lái xe của Brett đưa hai đứa về tới trước cửa nhà tôi lúc hơn mười giờ. Tôi ở vào thế khó xử, buộc phải mời anh lên cho đúng phép lịch sự. Brett ngắm nghía tòa nhà, rồi ngạc nhiên khi nhìn thấy quầy lễ tân và cả bảo vệ trực đêm.

“Vậy là công việc của em có vẻ tốt lắm ha.” Anh nhận xét trên đường vô thang máy.

Có tiếng giày cao gót gõ cồm cộp sau lưng. “Eva!”

Tôi rùng mình khi nghe giọng Deanna, nói nhỏ với Brett trước khi quay lại. “Phóng viên đó!”

“Thì đã sao?” Anh hỏi lại.

“Chào Deanna.” Tôi mỉm cười chiếu lệ.

“Xin chào.” Cô nàng nhìn Brett từ đầu tới chân, rồi chìa tay ra cho anh. “Brett Kline phải không? Tôi là Deanna Johnson.”

“Rất hân hạnh, Deanna.” Anh lịch sự.

“Tôi giúp gì được cho cô?” Tôi hỏi.

“Xin lỗi vì làm phiền buổi hẹn hò của hai người. Tối lúc nãy khi thấy cô ở sự kiện của hãng Vidal hôm nay tôi mới biết là hai người đã nối lại tình xưa.” Cô nàng quay qua cười với Brett. “Vậy chắc là vụ xung đột với Gideon Cross không để lại hậu quả gì cho anh hả?”

Brett nhướn mày. “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Tôi nghe nói hôm nọ anh và Gideon có to tiếng cãi vã với nhau.”

“Nhiều người có trí tưởng tượng phong phú ghê.”

Chẳng lẽ Gideon đã kịp nói chuyện với anh rồi sao? Hay tự Brett cũng đã học được cách đối phó với giới truyền thông?

Tôi bực tức khi nghĩ tới chuyện Deanna cứ quanh quẩn rình mò mình, hay chính xác hơn là rình mò Gideon. Anh ấy mới là người cô ả muốn tiếp cận, còn tôi chỉ là một mục tiêu thuận tiện hơn mà thôi.

Cô nàng nở nụ cười nhìn phát cáu. “Vậy chắc là nguồn tin của tôi không ổn rồi.”

“Chuyện thường thấy mà.” Brett tỏ ra dễ dãi.

Deanna lại chuyển qua tôi. “Hôm nay tôi có thấy cô đi cùng với Gideon, thợ chụp ảnh còn chụp được mấy tấm nữa, nên tôi định sang đây hỏi xem cô bình luận như thế nào. Nhưng giờ sắp gặp hai người, cô có thể nói thêm về mối quan hệ giữa cô và Brett không?”

Brett chen vào, cười tươi khoe lúm đồng tiền duyên rữ. “Tôi nghĩ bài Golden đã nói hết rồi đó. Hai chúng tôi có nhiều kỷ niệm, và bây giờ là một tình bạn đẹp.”

“Bình luận hay lắm. Cảm ơn anh.” Deanna nhìn tôi, tôi cũng trừng mắt nhìn lại cô ả. “Không làm mất thời gian của hai vị nữa. Chúc một buổi tối tốt lành.”

Tôi nắm tay Brett. “Tạm biệt.”

Lôi Brett vô thang máy, tôi thở phào nhẹ nhõm khi cửa đóng lại.

“Anh thắc mắc là tại sao lại có phóng viên quan tâm tới chuyện tình cảm của em dữ vậy?”

Tôi quay nhìn Brett. Anh đứng dựa tường, tay để hai bên hông nắm lên thanh vịn, thật đẹp trai và quyến rũ. Nhưng trong đầu tôi lúc này chỉ nghĩ tới Gideon, nên ở cạnh Brett tôi không thấy thoải mái chút nào.

“Trước đây cô ta từng có quan hệ với Gideon, từ yêu thành hận đó mà.”

“Vậy mà em cũng không thấy là phải cảnh giác hả?”

Tôi lắc đầu. “Chuyện không giống như anh nghĩ đâu.”

Thang dừng lại, tôi bước ra hành lang, đi ngang nhà của Gideon trước khi tới cửa nhà mình. Trước đây mỗi lần anh đi với Corinne, anh có cảm giác tội lỗi và lo lắng giống tôi bây giờ không?

Mở cửa ra, tôi thất vọng tràn trề khi không thấy Cary trong phòng khách. Có vẻ như anh không có ở nhà, vì nếu ở nhà thì lúc nào Cary cũng để đèn sáng hết.

Bật công tắc đèn xong, tôi quay sang nhìn phản ứng của Brett. Ai tới đây cũng có ấn tượng là tôi rất giàu có, một điều luôn làm tôi cảm thấy ngại.

Anh nhíu mày nhìn tôi. “Chắc anh phải đổi nghề quá.”

“Lương của em đâu có trả nổi tiền nhà ở đây. Hiện giờ bố dưỡng em đang trả đó chứ.” Tôi vô bếp bỏ túi xách lên bàn.

“Em và Cross chắc thường hay tiệc tùng chung hả?”

“Thỉnh thoảng thôi.”

“Anh không cùng đẳng cấp với em phải không?”

Câu đó làm tôi thấy khó chịu, dù ở một khía cạnh nào đó thì nó hoàn toàn đúng. “Em không đánh giá con người qua tiền bạc. Anh muốn uống gì không?”

“Không cần đâu.”

Hai đứa ra sô pha ngồi.

Brett ngả người, gác tay lên lưng ghế. “Vậy là em không thích cái video ca nhạc đó.” “Em đâu có nói vậy.” “Cần gì nói. Nhìn mặt em là biết rồi.” “Nó hơi... riêng tư quá.” Cái nhìn của anh làm tôi đỏ mặt. “Nó chứng minh là anh không hề quên bất cứ thứ gì về em hết.” “Thì tại vì cũng đâu có quá nhiều thứ để nhớ đâu.” Tôi cãi. “Em nghĩ là anh không hiểu em, nhưng anh dám chắc là anh đã nhìn thấy nhiều thứ ở em mà Cross chưa và sẽ không bao giờ thấy được.” “Thật ra thì ngược lại mới đúng.” “Cũng có thể.” Brett nhượng bộ, nhịp nhịp tay trên ghế. “Đáng lẽ sáng sớm mai anh đi, nhưng anh sẽ đổi chuyến bay trễ hơn, em đi với anh đi. Bọn anh diễn ở Seattle với San Francisco, xong tối Chủ nhật em bay về kịp mà.” “Không được, em có việc khác rồi.”

“Cuối tuần sau thì anh ở San Diego, hay em qua đi.” Anh nắm tay tôi. “Sẽ y như ngày xưa, chỉ khác là có thêm hai mươi ngàn người nữa thôi!”

Tôi chớp mắt, sao tự nhiên hai đứa lại tình cờ về San Diego cùng lúc nhỉ? “Em với Cary cũng định về đúng thời gian đó luôn.”

“Vậy cuối tuần sau mình sẽ đi chơi nhé.”

“Mình sẽ gặp nhau.” Tôi đính chính, đứng dậy theo anh. “Anh về hả?”

Anh bước lại gần. “Em muốn anh ở lại không?”

“Brett à...”

“Được rồi.” Anh nở nụ cười buồn, làm tim tôi đập nhanh hơn một chút. “Cuối tuần sau gặp em.”

Rồi hai đứa bước ra cửa.

“Cảm ơn anh mời em đi tối nay nhé.” Tôi nói, tự nhiên thấy hơi tiếc vì anh về sớm.

“Anh xin lỗi vụ đoạn phim minh họa.”

“Em thích mà.” Tôi nắm tay anh. “Thật đó. Anh làm hay lắm. Chỉ có điều... nhìn thấy lại chính mình như vậy thì hơi kỳ thôi.”

“Ừ, anh hiểu rồi.” Brett vuốt má, rồi cúi xuống định hôn tôi.

Tôi quay mặt né, nên mũi anh dụi lên má tôi. Mùi nước hoa thoang thoảng, quyến với mùi hương da thịt của anh làm kỷ niệm nóng bỏng ngày xưa ùa về. Thân thể anh áp sát vào tôi, gợi lên một cảm giác quen thuộc đến nhức nhối.

Ngày xưa tôi say mê anh điên cuồng, và chỉ mong được anh đáp lại. Giờ đây khi mong ước đó đã thành sự thật, tôi lại có cảm giác vừa ngọt ngào vừa cay đắng.

Brett nắm tay tôi, nói khe khẽ. “Anh rất nhớ cơ thể em.” Giọng anh trầm đục. “Cảm giác khi ở bên trong. Anh đang khao khát có lại được cảm giác đó.”

Tôi nói qua hơi thở gấp. “Cảm ơn anh mời em ăn tối...”

Brett hôn lên má tôi. “Gọi cho anh nhé. Anh sẽ gọi em, nhưng nếu thỉnh thoảng được em gọi lại anh sẽ vui lắm, biết không?”

Tôi gật đầu, nuốt nước bọt rồi trả lời. “Em biết rồi.”

Anh vừa đi khỏi là tôi chạy ủa vào lục cái điện thoại của Gideon ra xem. Không có tin nhắn hay cuộc gọi nào hết.

Tôi lấy chìa khóa qua nhà tìm anh, nhưng căn hộ của anh chìm trong bóng tối. Không cần nhìn qua cái ô thủy tinh màu mà anh bỏ đồ trong túi ra mỗi lần về tối nhà, tôi cũng biết là anh không có ở đây.

Cảm thấy vô cùng trống vắng, tôi quay về nhà, đi thẳng về phòng rồi vô nhà tắm.

Dù bao nhiêu mồ hôi và bụi bẩn đã trôi sạch theo dòng nước, cảm giác khó chịu vẫn còn nguyên. Tôi vừa gội đầu vừa nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong ngày, cơn giận càng lúc càng lớn dần lên. Giờ này Gideon còn đang ở đâu, làm gì mà chưa về đây với tôi nữa?

Đúng lúc đó tôi cảm thấy sự có mặt của anh.

Tôi rửa sạch xà bông trên mặt, quay ra thấy Gideon đang bước vô phòng, tháo cà vạt. Nhìn anh rất mệt mỏi, khiến tôi lo lắng quên cả cơn giận vừa tức thì.

“Chào anh.”

Vừa nhìn tôi, Gideon vừa cởi hết đồ ra rồi bước thẳng vô buồng tắm, ôm chầm lấy tôi.

“Chào anh. Có chuyện gì vậy? Anh bực vụ cái đoạn phim đó hả?”

“Anh ghét cái đó quá. Đáng lẽ anh phải duyệt trước mới đúng.”

“Em xin lỗi.”

Gideon ngẩng ra nhìn tôi. Hơi nước nóng làm tóc anh ướt ươn ướt. Anh quẫn rữ hơn nhiều so với Brett, và tình cảm giữa tôi với anh cũng sâu đậm hơn rất nhiều. “Ngay trước khi đoạn phim kết thúc thì Corinne gọi cho anh. Cô ấy giống như phát điên lên vậy, mất hết kiểm soát. Anh lo quá nên phải qua nhà xem thế nào.”

Tôi hít một hơi dài, cố xua cơn ghen trong lồng ngực. Tôi không có quyền ghen, sau khi vừa mới đi với Brett cả buổi tối. “Rồi sao nữa?”

Anh nhẹ nhàng đẩy đầu tôi ngửa ra. “Em nhắm mắt lại đi.”

“Nói em nghe đi, Gideon.”

“Được rồi mà.” Gideon vừa xả tóc cho tôi vừa kể. “Anh nghĩ anh biết lý do tại sao Corinne bị như vậy rồi. Thời gian gần đây cô ấy hay uống thuốc an thần, mà lại uống không đúng thuốc.”

“Ôi, chà.”

“Đáng lẽ cô ấy phải báo với bác sĩ về tác dụng phụ của thuốc, nhưng đằng này chính Corinne cũng không nhận ra là mình bị như vậy nữa. Anh phải mất mấy tiếng đồng hồ mới giải thích cho cô ấy hiểu là dạo này cô ấy cư xử không bình thường.”

Tôi đứng thẳng dậy, quệt nước trên mặt, cố nén cảm giác bức tức khi nghe chuyện người yêu mình quan tâm chăm sóc cho người phụ nữ khác. Không thể loại trừ khả năng ả ta chỉ bịa chuyện để được gặp Gideon mà thôi.

Gideon đổi chỗ với tôi, bước ra dưới vòi sen. Nước chảy long lanh trên cơ thể tuyệt vời của anh.

“Rồi bây giờ tính sao?” Tôi hỏi.

Anh nhún vai. “Ngày mai cô ấy sẽ hẹn với bác sĩ để đổi thuốc khác.”

“Bộ anh có trách nhiệm phải lo cho cô ta hả?” Tôi khó chịu.

“Không, đó không phải là trách nhiệm của anh.” Cái nhìn cho thấy anh hiểu tôi đang nghĩ gì. Gideon lúc nào cũng đọc được suy nghĩ của tôi cả. “Anh chỉ nói chuyện với cô ấy vậy thôi, rồi gọi điện cho Giroux, bảo anh ta tới chăm sóc cho vợ mình.”

Gideon với lấy chai dầu gội đầu trên cái giá riêng để đồ dùng cá nhân của anh. Gần như ngay khi tôi đồng ý hẹn hò là Gideon đã mang hết đồ dùng sang đây để, mặt khác cũng mua đầy đủ đồ cho tôi.

“Nhưng hôm nay cô ấy bị chọc tức, Eva à. Hồi chiều Deanna mò qua đưa Corinne xem hình chụp được em với anh ở buổi ra mắt.”

“Thảo nào.” Tôi làu bàu. “Lúc em về tới đây đã thấy Deanna chờ sẵn.”

“Cô ta cả gan vậy hả?” Giọng Gideon nghe rất dữ dằn, làm tự nhiên tôi thấy hơi tội nghiệp cho Deanna. Rõ ràng là cô ả đang tự đào huyệt ình.

“Có thể cô nàng chụp được hình anh ở chỗ Corinne nên đem tới khiêu khích em đó mà.” Tôi khoanh tay. “Cô ta đang rình mò anh đó.”

Gideon cúi đầu dưới vòi nước để gội sạch xà bông. Cơ bắp hoàn hảo trên người anh rung rinh theo từng cử động.

Anh quá đẹp, nam tính và gợi cảm.

Tôi liếm môi, bị kích thích dù vẫn đang bức vì mấy cô ả kia. Tôi tiến lại sát bên, đổ sữa tắm ra tay rồi xoa lên ngực anh.

Gideon nhìn tôi, khe rên lên. “Anh thích được em vuốt ve như vậy lắm.”

“Vậy thì tốt, vì lúc nào em cũng muốn vuốt ve anh.”

Anh vuốt má, nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, có lẽ đang cố đoán xem tôi có đang gợi ý gì không. Sự thật là không. Đúng là lúc nào tôi cũng muốn anh, nhưng tôi vẫn thích tận hưởng cảm giác chỉ ở bên cạnh anh thôi. Nếu làm gì nhiều hơn nữa, đầu óc tôi sẽ lại mụ mị đi, không còn thấy được cảm giác đó.

“Anh rất cần cảm giác này, cảm giác được ở bên cạnh em.”

“Có vẻ như mọi thứ cứ dồn dập đổ xuống đầu hai đứa mình, hết chuyện này tới chuyện khác, không kịp nghĩ.” Tôi lẩn tay xuống bụng anh, vuốt ve. Cả tôi và anh đều rạo rức, nhưng cũng trân trọng, tận hưởng cái cảm giác được ở cạnh người mình yêu quý và cần thiết. “Nhưng mình sẽ vượt qua được hết, phải không anh?”

Gideon đặt lên trán tôi một nụ hôn. “Anh nghĩ mình đang khá ổn. Nhưng anh chỉ mong tới ngày mai để được đưa em đi chơi, đi ra khỏi đây, tránh xa hết thứ trong một vài ngày, giữ em cho riêng anh thôi.”

Tôi mỉm cười, hạnh phúc khi nghĩ tới chuyện đó. “Em cũng mong lắm.”

*

Tôi giật mình tỉnh dậy khi Gideon bước xuống giường.

Tôi chớp chớp mắt, thấy tivi vẫn còn đang mở, nhưng đã tắt tiếng. Tôi ngủ thiếp đi mất khi nằm trên giường, cuộn mình trong hơi ấm của anh sau cả ngày dài không được gần nhau.

“Anh đi đâu vậy?”

“Đi ngủ.” Anh vuốt má tôi. “Anh buồn ngủ quá.”

“Đừng đi mà.”

“Em đừng giữ anh lại.”

Tôi thở dài, hiểu lý do tại sao. “Em yêu anh.”

Gideon cúi xuống hôn lên môi tôi. “Sáng mai đi làm đừng quên bỏ hộ chiếu vô túi xách nhé.”

“Em không quên đâu. Mà anh chắc là em không cần mang thêm gì nữa thật hả?”

“Thật.” Anh lại trao cho tôi một nụ hôn nữa, nắn nắn một lúc lâu, quyến luyến.

Rồi anh đi mất.

Sáng thứ Sáu tôi mặc một cái đầm thun tay dài đi làm, để thuận tiện khi phải đi thẳng ra sân bay. Không biết Gideon sẽ đưa tôi xa cỡ nào, nhưng mặc như vậy thì đằng nào tôi cũng sẽ thoải mái.

Lúc tới công ty thì Megumi đang nghe điện thoại, nên tôi chỉ vẫy chào rồi đi thẳng về bàn. Vừa ngồi xuống ghế thì bà Field tới.

Vị chủ tịch công ty Waters Field & Leaman nhìn rất oai vệ và tự tin trong bộ vét xám.

“Chào Eva.” Bà nói. “Khi nào Mark tới cô nhắn anh ta vào gặp tôi nhé.”

Tôi gật đầu, thăm ngưỡng mộ chuỗi ngọc trai đen trên cổ bà. “Vâng.”

Năm phút sau, khi nghe lời nhắn đó, Mark lắc đầu. “Anh cá với em là mình rút thầu vụ Adrianna Vineyards rồi.”

“Anh nghĩ vậy hả?”

“Anh ghét mấy cái kiểu mời thầu hút máu đó lắm. Họ chẳng quan tâm tới chất lượng hay kinh nghiệm quái gì cả, mà chỉ cần ép giá thôi.”

Vì cái thầu này mà bọn tôi phải bỏ hết tất cả những việc khác để hoàn thành hồ sơ cho đúng hạn nộp. Mark bị giao vụ này là tại vì anh làm dự án Kingsman vodka quá xuất sắc.

“Vậy thì đó là thiệt hại của họ thôi.” Tôi nói.

“Biết là vậy, nhưng... anh vẫn muốn thắng. Em ráng cầu nguyện là anh đoán sai nhé.”

Tôi giơ ngón cái lên trước khi anh quay lưng đi. Xong, tôi vừa định đứng lên đi lấy cà phê thì điện thoại reo.

“Văn phòng của Mark Garrity, Eva Tramell nghe đây.”

“Eva, con yêu.”

Tôi thở dài khi nghe giọng nói ướn ắt của mẹ. “Chào mẹ. Mẹ khỏe không?”

“Con gặp mẹ được không? Hay đi ăn trưa nha?”

“Được. Hôm nay hả?”

“Nếu con rảnh.” Mẹ thở hắt ra nghe như đang khóc. “Mẹ rất cần phải gặp con.”

“Được thôi.” Bụng tôi thắt lại vì lo lắng. Cứ mỗi lần mẹ buồn là tôi lại thấy bứt rứt. “Mẹ muốn gặp nhau ở đâu?”

“Mẹ với Clancy sẽ tới đón con. Mười hai giờ phải không?”

“Vây con sẽ xuống chờ sẵn.”

“Ừ.” Im lặng một chút. “Mẹ thương con lắm.”

“Con biết mà. Con cũng thương mẹ.”

Cúp máy xong, tôi nhìn chăm chăm xuống ống nghe.

Liệu chuyện gia đình tôi rồi sẽ ra sao đây?

Tôi nhẩn tin cho Gideon nói không ăn trưa với anh được. Tôi phải giải quyết mọi chuyện với mẹ cho xong đã.

Xong tôi đứng dậy đi lấy cà phê. Đó chính là thứ tôi đang rất cần để vượt qua ngày hôm nay.

Mười hai giờ đúng, tôi đẩy ghế đứng lên lúc, rồi đi xuống sảnh. Mỗi giờ phút trôi qua, tôi lại càng mong tới chuyến đi với Gideon, mong được thoát khỏi những Corinne, Deanna hay Brett.

Vừa ra khỏi cửa an ninh thì tôi nhìn thấy anh ta.

Jean-Francois Giroux mang dáng vẻ đậm chất Châu Âu và rất quyến rũ. Mái tóc đen xoăn hơi dài hơn trong hình, da dễ cũng sáng hơn, khuôn miệng có phần sắc sảo hơn, và vẫn là hàm ria mép đó. Đôi mắt xanh nhạt rất tinh tường, dù có hơi đỏ vì mệt mỏi. Nhìn cái va-li nhỏ dưới chân, tôi đoán anh ta đi thẳng từ sân bay tới đây luôn.

“Mon dieu. Thang máy ở đây chậm tới mức nào vậy?” Giroux nói với người bảo vệ bằng giọng Pháp đặc sệt. “Không thể nào mất tới hai mươi phút để đi từ trên đó xuống đây được.”

“Ông Cross đang trên đường xuống.” Anh chàng bảo vệ, vẫn ngồi yên trên ghế, nói chắc nịch.

Làm như cũng cảm giác được ánh mắt của tôi, Giroux quay lại, nheo mắt nhìn. Rồi anh ta bước nhanh tới. Bộ -plê trên người Giroux được cắt may ôm sát hơn kiểu của Gideon, ống tay áo và ống quần hơi ôm. Tôi có ấn tượng đây là một người rất thẳng thắn, khắt khe và thích áp đặt.

“Eva Tramell?” Câu hỏi làm tôi giật mình.

“Ông Giroux.” Tôi chìa tay phải ra.

Anh ta bắt tay tôi, xong bất ngờ nghiêng người tới hôn lên cả hai bên má. Dù chỉ là nụ hôn phớt, tôi vẫn ngạc nhiên vì đây chỉ mới là lần gặp đầu tiên.

Tôi nhướn mày.

“Cô có thời gian nói chuyện với tôi một chút không?” Giroux vẫn cầm tay tôi.

“Tôi e rằng hôm nay không được.” Tôi từ chối nhẹ nhàng. Đúng là khi đứng giữa gian sảnh rộng lớn với bao nhiêu người qua lại như vậy thì sẽ khó có ai nhận ra ai, nhưng Deanna vẫn đang rình mò đâu đó, nên tôi phải cẩn thận chuyện mình tiếp xúc với những ai ở nơi công cộng.

“Giờ tôi có hẹn ăn trưa, và ngay sau giờ làm là tôi có việc phải đi luôn.”

“Vây hay là ngày mai?”

“Cuối tuần này tôi đi xa. Nên sớm nhất cũng phải đến thứ Hai.”

“Đi xa với Cross hả?”

Tôi nghiêng đầu, chăm chú, cố đoán anh ta đang nghĩ gì.

“Phải, nhưng chuyện đó hoàn toàn không liên quan tới anh.”

Tôi quyết định trả lời thật để Giroux biết là Gideon yêu tôi chứ không phải vợ anh ta.

“Cô không cảm thấy có gì không ổn sao,” Giroux đổi giọng thật nhẹ nhàng. “Khi Gideon lấy vợ tôi ra để làm cho cô ghen và quay lại với hắn?”

“Gideon với Corinne là bạn. Mà bạn bè thì gặp nhau là chuyện bình thường.”

“Dù cho tóc cô màu vàng thì cô cũng không thể nào ngây thơ tới mức tin chuyện đó chứ.”

“Dù anh có đang mệt mỏi nhưng anh cũng không thể nào không biết anh là thằng tồi chứ.” Tôi trả miếng.

Rồi tôi biết ngay là Gideon đã tới, ngay cả trước khi anh nắm tay tôi.

“Anh phải xin lỗi Eva.” Gideon xen vào bằng giọng nhẹ nhàng nhưng hết sức nguy hiểm. “Và xin lỗi thật chân thành.”

Giroux phóng một tia nhìn đầy giận dữ và căm ghét, đến nỗi tôi bồn chồn không yên. “Để tôi chờ này giờ là rất bất lịch sự đó, Cross, cho dù có là anh đi nữa.”

“Nếu tôi mà cố ý bất lịch sự với anh là anh sẽ biết ngay.” Gideon mím môi. “Tôi đang chờ lời xin lỗi, Giroux. Trước giờ tôi luôn lịch sự và tôn trọng Corinne. Anh cũng phải vậy với Eva.”

Người ngoài nhìn vô sẽ thấy anh đang bình thản, thoải mái, nhưng tôi cảm giác được cơn giận của anh. Sự căng thẳng tăng dần giữa hai người đàn ông, một nóng như lửa, còn một lạnh như băng. Không gian xung quanh bỗng như thu hẹp lại, dù gian sảnh tòa nhà vô cùng rộng lớn với trần nhà khá cao.

Không muốn có cảnh to tiếng với ở chỗ đông người này, tôi nắm tay Gideon, khẽ siết lại.

Giroux nhìn xuống tay hai đứa, rồi ngược lên nhìn tôi. “Pardonnez-moi.” Anh ta khẽ nghiêng đầu. “Tôi không nên đối xử không phải với cô.”

“Đừng để chuyện này làm em trễ hẹn.” Gideon nói nhỏ, vuốt nhẹ tay tôi.

Nhưng tôi vẫn nán nã không muốn bỏ đi. “Anh nên ở cạnh vợ anh, Giroux ạ.”

“Cô ấy nên ở cạnh tôi.” Anh ta chỉnh.

Lúc đó tôi mới nhớ là khi Corinne bỏ đi, Giroux không hề đi tìm. Rõ ràng anh ta chỉ mãi lo đổ lỗi cho Gideon mà không tự tìm cách cứu vãn cuộc hôn nhân của mình.

“Eva!” Có tiếng mẹ gọi. Bà bước tới, thanh mảnh trong chiếc đầm hở vai mềm mại màu kem và đôi giày Louboutins cùng tông, như một điểm sáng trên nền đá lát màu tối của gian sảnh.

“Em đi đi, cưng.” Gideon nói. “Cho tôi một phút nhé, Giroux.”

Tôi ngập ngừng trước khi bước đi. “Tạm biệt, anh Giroux.”

“Chào cô Tramell.” Giroux lúc này mới rời mắt khỏi Gideon. “Hẹn gặp lại.”

Không còn cách nào khác, tôi buộc phải bỏ đi, nhưng trong lòng không yên. Gideon đi cùng tôi tới chỗ mẹ đang đứng, trên đường tôi nhìn anh chằm chằm, ngầm thể hiện là tôi đang lo lắng.

Ánh mắt anh khiến tôi an tâm hơn. Ở Gideon toát lên một sức mạnh ngấm ngấm và khả năng kiểm soát tình thế, giống y như những gì tôi nhìn thấy trong lần đầu gặp anh. Tôi biết Gideon có thể giải quyết với Giroux. Mà thực tế là anh có thể giải quyết bất cứ chuyện gì.

“Chúc ngon miệng.” Gideon hôn phớt lên má mẹ tôi, rồi quay lại trao cho tôi cái hôn thật dài.

Tôi nhìn anh quay lại chỗ Giroux, khó chịu vì ánh mắt mà Giroux dành cho anh.

Mẹ quàng lấy tay tôi, làm tôi sực tỉnh.

“Chào mẹ.” Tôi cố xua cơn bực tức đi, chờ mẹ hỏi Gideon và Giroux có đi ăn cùng không, vì tôi biết mẹ rất thích gặp gỡ mấy người đẹp trai giàu có. Nhưng bà không nói gì.

Thay vào đó là câu hỏi khác. “Con với Gideon đang làm lành với nhau hả?”

“Đúng vậy.”

Tôi liếc nhìn mẹ khi bước ra cửa. Hôm nay bà thậm chí còn mảnh mai yếu đuối hơn mọi ngày, da dẻ xanh xao, đôi mắt có phần đờ đẫn. Từ gian sảnh mát rượi của tòa nhà bước ra, tôi phải mất mấy giây mới thích nghi được với không khí nóng bức và ồn ào, nhộn nhịp bên ngoài.

Tôi mỉm cười chào Clancy khi anh mở cửa xe. “Chào anh.”

Chờ ẹ điệu dàng ngồi lên ghế xong, Clancy quay lại, hơi cong môi, tôi đoán là nụ cười.

“Anh khỏe không?”

Anh gật đầu ngắn gọn, rồi hỏi lại. “Còn cô?”

“Thì cố gắng thôi.”

“Sẽ ổn mà.” Anh nói khi tôi bước lên xe ngồi cạnh mẹ. Nghe ra anh còn tự tin hơn cả chính bản thân tôi.

Mấy phút đầu của bữa ăn trôi qua trong im lặng. Quán New American, do mẹ chọn tràn ngập ánh nắng, càng khiến sự ngượng ngập giữa hai mẹ con rõ mồn một.

Vì mẹ là người đề nghị cuộc gặp này, nên tôi chờ bà mở miệng trước. Dĩ nhiên là tôi có rất nhiều thứ cần nói, nhưng để chờ xem ưu tiên của bà là chuyện nào đã, chuyện phản bội lòng tin của tôi bằng cái đồng hồ Rolex, hay chuyện bà phản bội dựng Stanton với bố tôi.

“Đồng hồ đẹp quá.” Mẹ nhìn cổ tay tôi.

“Cảm ơn mẹ.” Bất giác tôi đưa tay che lại, như bảo vệ một thứ quý giá và riêng tư. “Của Gideon mua cho con.”

Mẹ hốt hoảng. “Con không kể nó nghe vụ cái thiết bị định vị chứ hả?”

“Con kể hết. Tụi con không giấu nhau chuyện gì.”

“Có thể là con không giấu nó, nhưng còn nó thì sao?”

“Tụi con tin nhau.” Tôi quả quyết.

“Ồ.” Mẹ gật đầu, mấy lọn tóc xoắn đu đưa. “Vậy thì... tốt quá, Eva. Nó sẽ chăm sóc được cho con.”

“Anh ấy đã đang chăm sóc cho con theo đúng cách mà con muốn rồi. Không cần tới tài sản thì anh ấy vẫn làm được chuyện đó.”

Mẹ hơi mím môi trước giọng chế giễu của tôi. Bà hầu như không bao giờ nhíu mày, vì muốn bảo vệ làn da hoàn hảo của mình. “Đừng có vội coi thường đồng tiền như vậy, Eva. Con sẽ không biết được khi nào thì cần tới nó đâu.”

Tôi bắt đầu khó chịu. Cả đời tôi toàn thấy mẹ đặt đồng tiền lên trên hết, mà không cần biết sẽ làm cho người khác bị tổn thương, kể cả khi người đó là bố tôi.

“Con không có coi thường, con chỉ không để cho nó điều khiển cuộc sống của con thôi.” Tôi cãi. “Và mẹ khoan hãy nói mấy câu đại loại như là nói thì dễ lắm, khi dựng chuyện mới biết này nọ, con đảm bảo là dù Gideon không còn một xu dính túi thì con vẫn yêu anh ấy.”

“Cậu ta rất thông minh, sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu.” Bà quả quyết. “Và với một chút may mắn thì con sẽ không bao giờ phải trải qua một cơn khủng hoảng về tài chính đâu.”

Tôi thở dài chán nản. “Mẹ và con sẽ không bao giờ có cùng quan điểm trong chuyện này.”

Năm đầu ngón tay được chăm chút kỹ lưỡng đẹp đẽ mân mê cái nĩa đang cầm. “Tại vì con đang giận mẹ thôi.”

“Mẹ không thấy bố rất yêu mẹ sao? Nhiều đến nỗi bố không thể nào tiếp tục một cuộc sống mới được. Con nghĩ ông sẽ không bao giờ lập gia đình nữa, đồng nghĩa với chuyện sẽ không bao giờ có một người phụ nữ nào chăm sóc cho bố nữa.”

Một giọt nước mắt chảy xuống trên mặt mẹ.

“Mẹ đừng có mà khóc lóc nữa.” Tôi chồm người tới. “Mẹ đâu có phải nạn nhân đâu!”

“Mẹ không được quyền đau khổ hả?” Bà đáp bằng một giọng gay gắt mà trước giờ tôi chưa từng nghe. “Mẹ không được quyền khóc vì một chuyện tình buồn hả? Mẹ cũng yêu bố con vậy. Mẹ sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để ông ấy được hạnh phúc.”

“Mẹ không yêu bố đủ nhiều.”

“Tất cả mọi thứ mẹ làm đều là vì tình yêu hết đó. Tất cả mọi thứ.” Bà cười cay đắng. “Chúa ơi... Mẹ không hiểu sao con có thể ở gần mẹ khi con vẫn nghĩ mẹ là người tệ như vậy.”

“Tại vì mẹ là mẹ của con, lúc nào mẹ cũng ở bên cạnh con. Mẹ luôn cố gắng bảo vệ cho con, dù cái cách mẹ làm là không đúng. Con thương cả bố lẫn mẹ. Bố là người tốt, bố xứng đáng được hạnh phúc.”

Mẹ run run cầm ly nước lên nhấp một ngụm. “Nếu không có con, thì mẹ đã ước gì mẹ và bố chưa bao giờ gặp nhau. Như vậy cả hai sẽ hạnh phúc hơn nhiều. Nhưng bây giờ thì đâu làm gì khác được nữa.”

“Được chứ, mẹ có thể lấy bố, làm cho bố hạnh phúc mà. Mẹ là người duy nhất làm được chuyện đó.”

“Không thể được.” Mẹ nói nhỏ.

“Tại sao? Tại bố nghèo hả?”

“Ừ.” Bà đưa tay lên cổ. “Tại ông ấy nghèo.”

Sự thật phũ phàng làm tôi chùng xuống, tim trĩu nặng. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt mẹ buồn bã như lúc này. Vì lý do gì mà tiền quan trọng với bà đến mức đó? Liệu có bao giờ tôi sẽ hiểu được điều đó không? “Nhưng mẹ giàu mà, vậy cũng không đủ hả?”

Sau ba lần li dị, gia tài của bà đã lên tới nhiều triệu đô la.

“Không.”

Tôi nhìn sững mẹ, không tin vào tai mình.

Bà quay mặt đi, ánh nắng chiếu vào chiếc bông tai kim cương ba ca-ra làm ánh lên bảy sắc cầu vồng. “Con không hiểu đâu.”

“Vậy mẹ làm ơn giải thích cho con nghe đi.”

Mẹ quay lại nhìn tôi. “Có thể một ngày nào đó, khi con không quá giận thì mẹ sẽ giải thích.”

Tôi dựa ra ghế, đầu nhúc nhúc như búa bổ. “Con giận là vì con không hiểu, mà mẹ không giải thích được vì con đang giận. Vậy ra là mình sẽ chẳng đi tới đâu hết.”

“Mẹ xin lỗi, con gái.” Bà xuống giọng năn nỉ. “Chuyện xảy ra giữa mẹ và bố con...”

“Victor. Mẹ thậm chí còn không muốn gọi tên ông ấy hay sao?”

Bà ngáp ngừng. “Con định đối xử với mẹ như vậy tới bao giờ?”

“Con chỉ không hiểu thôi.”

Thật điên rồ khi hai mẹ con tôi ngồi đây, giữa một nơi đông đúc, tràn ngập ánh sáng, mà lại nói mấy chuyện quá riêng tư này. Phải chỉ mẹ hẹn gặp tôi ở bên nhà của bà với Stanton thì có phải tốt hơn không. Nhưng có thể mẹ cố tình làm vậy, hẹn ở nơi đông người để tôi kiểm chế không nổi điên lên.

“Mẹ nghe nè.” Tôi mệt mỏi. “Con và Cary sẽ tìm chỗ khác để dọn đi.”

Mẹ bật ngồi thẳng dậy. “Cái gì? Tại sao? Đừng có thiếu suy nghĩ vậy, Eva! Con đâu cần phải...”

“Cần chứ. Nathan chết rồi, hơn nữa con với Gideon muốn ở với nhau nhiều hơn...”

“Vậy thì cũng đâu cần phải dọn đi?” Bà bắt đầu nước mắt giàn giụa. “Mẹ xin lỗi, Eva. Con còn muốn mẹ nói sao nữa hả?”

“Lý do không phải tại mẹ.” Tôi vén tóc ra hai bên, bồn chồn không yên mỗi lần nhìn mẹ khóc. “Ừ, thật lòng mà nói, con cảm thấy kỳ cục khi ở trong ngôi nhà do dựng trả tiền sau những gì xảy ra giữa mẹ và bố. Nhưng quan trọng hơn là con với Gideon muốn ở với nhau. Tụi con muốn làm lại từ đầu.”

“Ở với nhau hả?” Mẹ ngừng khóc ngay lập tức. “Sống chung trước khi kết hôn hả? Eva à, đó là một sai lầm khủng khiếp. Vậy còn Cary thì sao? Nó qua New York là vì đi theo con mà.”

“Anh ấy vẫn ở chung với con thôi.” Tôi không muốn nói là thật ra mình chưa bàn với Cary, nhưng tôi tin là anh sẽ đồng ý. Ở chung vậy thì tôi sẽ gặp anh thường xuyên hơn, và lại tiền thuê nhà chia ba thì cũng đỡ hơn nhiều. “Ba đứa tụi con sẽ ở chung nhà.”

“Con không thể sống chung với một người như Gideon Cross mà chưa kết hôn được”. Bà chồm người tới. “Chuyện này con phải nghe lời mẹ. Chờ có cái nhẫn đi đã.”

“Con không muốn kết hôn sớm.” Mặc dù tay tôi đang chạm vào chiếc nhẫn.

“Trời ơi!” Mẹ lắc đầu. “Con nói cái gì vậy? Con yêu nó mà.”

“Nhưng còn sớm quá. Con vẫn còn trẻ mà.”

“Con hai mươi bốn tuổi rồi, tuổi này là thích hợp nhất.” Sự quyết tâm đột ngột làm mẹ bật dậy, trở lại lạnh lợi như bình thường. Lần này tôi không thấy bức mình với thái độ đó, vì dù sao nhờ vậy mà bà hết ủ ê như hồi nãy. “Mẹ sẽ không ngồi yên để con làm hỏng chuyện đâu, Eva.”

“Mẹ...”

“Không.” Mặt bà hiện rõ sự tính toán. “Nghe lời mẹ, từ từ thôi. Để mẹ lo cho.”

Chết tiệt thật. Câu đó không làm tôi yên tâm hơn chút nào, bởi vì trong chuyện này rõ ràng mẹ đứng về phía Gideon chứ không phải tôi.

80. Chương 80: Chương 18

Khi bước ra khỏi Crossfire lúc năm giờ chiều hôm đó, tôi vẫn còn miên man nghĩ ngợi chuyện của mẹ. Từ chiếc Bentley đậu sẵn bên vệ đường, Angus bước ra, mỉm cười.

“Xin chào, Eva.”

“Xin chào.” Tôi cười lại. “Ông khỏe không?”

“Rất khỏe.” Ông vòng ra sau xe mở cửa cho tôi.

Tôi nhìn Angus, tự hỏi không biết ông ta biết được bao nhiêu về chuyện giữa Gideon và Nathan. Liệu ông có biết nhiều như Clancy không, hay thậm chí còn hơn nữa?

Lên xe xong, tôi lấy điện thoại ra gọi cho Cary. Anh không nhắc máy nên tôi để lại lời nhắn. Cary nè, không biết anh có nhớ là cuối tuần này em đi xa không. Anh giúp em một chuyện nhé, suy nghĩ vụ tìm chỗ để dọn ra đó, hai đứa mình với cả Gideon luôn. Khi nào em về mình sẽ bàn thêm, được không? Kiếm chỗ nào mà tụi mình trả tiền thuê nổi nha, mà dĩ nhiên là Gideon sẽ không có ý kiến gì đâu. Tôi nói thêm câu cuối vì có thể tưởng tượng được phản ứng của Cary khi nhắc tới Gideon và tiền bạc. “Vậy nha, nếu anh cần gì mà không gọi em được thì gửi email cho em! Thương anh nhiều.”

Tôi vừa cúp máy thì cửa xe bật mở và Gideon bước vào.

Anh để tay lên gáy tôi, kéo lại rồi chiếm lấy môi tôi. Lưỡi anh dồn dập làm bao nhiêu suy nghĩ mới vừa đây trong đầu tôi đông cứng lại. Khi được buông ra, tôi vội vã hít lấy không khí.

“Chào cưng.”

“Ồi...”

Anh mỉm cười. “Đi ăn trưa với mẹ thế nào?”

Tôi rên lên.

“Vui dữ vậy đó hả?” Anh nắm tay tôi. “Kể anh nghe đi.”

“Em cũng không biết nữa. Kỳ cục lắm.”

Angus lên xe, rồi cho xe chạy tiếp.

“Kỳ cục hay là khó chịu?”

“Cả hai.” Xe chạy chậm lại vì đường quá đông. Tôi nhìn ra ngoài, thấy người đi bộ chen chúc trên lề đường, nhưng vẫn có thể di chuyển rất nhanh. Chỉ có xe hơi là bị nghẽn lại. “Mẹ chỉ chăm chăm vô chuyện tiền bạc thôi. Mà em cũng quen rồi nên không có gì lạ. Chỉ có điều hôm nay mẹ có vẻ buồn, thậm chí có phần hơi cam chịu nữa.”

Anh nắm tay tôi, ngón tay cái vuốt ve nhẹ nhàng. “Có thể mẹ em cảm thấy tội lỗi vì phản bội đương Stanton.”

“Vậy là phải lẽ chứ. Nhưng em nghĩ đó không phải lý do. Dường như có chuyện gì khác mà em không đoán ra được.”

“Em muốn anh điều tra thử không?”

Tôi quay qua nhìn anh, suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời. “Muốn chứ. Nhưng mà em cũng thấy kỳ kỳ. Em đã từng lục lọi tìm kiếm thông tin về chuyện của anh, Lucas, rồi Corinne... Trước giờ em toàn đi đào bới mọi móc chuyện của người khác, thay vì hỏi thẳng họ.”

“Vậy thì em hỏi mẹ đi.” Anh nói, ra chiều đó là điều hiển nhiên. Thái độ rất đặc trưng của cánh đàn ông.

“Em hỏi rồi. Mẹ nói khi nào em hết giận rồi mẹ sẽ nói.”

“Đúng là phụ nữ.” Gideon dài giọng, đùa cợt. “Còn Giroux muốn gì? Anh có biết trước hôm nay anh ta tới tìm không?”

Gideon lắc đầu. “Anh ta muốn tìm người để đổ thừa cho cuộc hôn nhân không êm đẹp của mình. Đổ cho anh thì quá tiện rồi.”

“Thay vì vậy sao anh ta không dành sức mà hàn gắn với Corinne đi? Rõ ràng hai người họ cần phải được hòa giải.”

“Hoặc là li dị.”

Tôi căng thẳng. “Anh muốn vậy hả?”

“Cái anh muốn là em.” Anh nói nhỏ rồi kéo tôi vô lòng.

“Ồ ồ ồ.”

“Chưa đâu. Cuối tuần này anh còn nhiều kế hoạch quỵ quỵệt khác dành cho em nữa kìa.”

Cái nhìn nóng bỏng đó làm tôi xao lãng ngay lập tức. Tôi vừa định kéo anh xuống hôn thì xung quanh bỗng tối sầm lại. Thì ra xe đã chạy vào một bãi đậu, đi lòng vòng qua hai tầng, đậu vào một ô, rồi lại bất ngờ chạy ra ngay.

Cùng lúc đó bốn chiếc Bentley màu đen khác cũng chạy ra.

“Chuyện gì vậy anh?” Tôi hỏi khi xe quay lại lối ra, với hai chiếc Bentley chạy trước, hai chiếc chạy sau lưng.

“Đánh lạc hướng đó mà.” Anh cọ mũi lên cổ tôi.

Cả năm chiếc xe ra lại ngoài đường, mỗi chiếc đi một hướng.

“Mình đang bị theo dõi hả?” Tôi hỏi.

“Không, chỉ để cảnh giác thôi.” Anh cẩn nhẹ làm người tôi căng ra. Gideon đỡ lưng tôi. “Cuối tuần này là của hai đứa mình.”

Anh đang trao cho tôi một nụ hôn mãnh liệt, nóng bỏng thì xe lại ngừng ở một bãi đậu khác. Cửa bật mở, tôi chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Gideon đã bước ra khỏi xe, bế tôi trên tay, rồi bước ngay vô bằng sau một chiếc xe khác.

Ngay sau đó xe lại chạy ra đường. Chiếc Bentley kia ra trước, đi về hướng ngược lại.

“Thật là hoang đường.” Tôi nói. “Em tưởng mình sẽ ra nước ngoài chứ.”

“Đúng là vậy mà. Tin anh đi.”

“Em tin anh.”

Anh nhìn tôi dịu dàng. “Anh biết mà.”

Từ lúc đó cho tới sân bay xe không còn ngừng thêm lần nào nữa. Sau thủ tục kiểm tra an ninh nhanh chóng, xe chạy thẳng vô đường băng, rồi hai đứa lên máy bay riêng của anh. Khoang máy bay vô cùng sang trọng nhưng nhả nhặn, với ghế sofa bên tay phải và ghế ngồi kèm bàn cao bên tay trái. Anh chàng tiếp viên trẻ đẹp trai mặc đồng phục màu đen, trên áo vét có thêu tên Eric và logo của Cross Industries.

“Xin chào ông Cross và cô Tramell.” Eric đón chúng tôi bằng nụ cười rất tươi. “Hai vị có muốn dùng thức uống gì trong khi chờ máy bay cất cánh không ạ?”

“Cho tôi Kingsman với nước việt quất nhé.” Tôi nói.

“Tôi cũng vậy.” Gideon nhún vai cởi áo khoác ra đưa cho Eric. Anh chàng tiếp viên đứng chờ lấy nốt áo vét với cà vạt cho anh.

Tôi tròn mắt nhìn, huyết sáo tán thưởng.

“Em bắt đầu thích chuyến đi này rồi đó.”

“Trời ạ.” Anh lắc đầu, mắt lấp lánh nụ cười.

Sau đó một người nữa mặc plê xanh đậm bước vào, chào Gideon rất nồng nhiệt, bắt tay tôi rồi lấy hộ chiếu của cả hai mang đi. Cửa khoang được đóng kín. Khi máy bay bắt đầu chạy đà, Gideon và tôi đã ngồi yên vị trên ghế với hai ly rượu trên bàn.

“Anh có định nói em nghe mình đang đi đâu không vậy?” Tôi gờ ly lên.

Anh cụng ly với tôi. “Bộ em không muốn được ngạc nhiên sao?”

“Tùy coi phải chờ thêm bao lâu nữa. Đi lâu quá thì nhiều khi em chịu không nổi, phát điên lên vì tò mò mất.”

“Anh tưởng là em sẽ không có thời gian nghĩ tới chuyện đó đâu.” Anh mỉm cười. “Em quên mất mình đang ở trên một phương tiện di chuyển hả?”

“À.” Tôi nhìn xuống cuối khoang, thấy có ba cánh cửa. Một là toilet, một là phòng làm việc, còn lại chắc là phòng ngủ. Tôi bắt đầu nôn nao. “Mình có bao nhiêu thời gian vậy?”

“Vài tiếng.” Anh hạ giọng.

Ngón chân tôi quắp lại. “Ôi, tưởng tượng tất cả những gì em sẽ cho anh đi.”

Anh lắc đầu. “Em quên mất cuối tuần này là tối phiên anh rồi hả. Mình giao hẹn rồi mà.”

“Suốt cả chuyến đi luôn hả? Vậy đâu có công bằng.”

“Hôm bữa em cũng nói vậy.”

“Thì đúng là không công bằng mà.”

Anh toét miệng cười, rồi nhấp thêm một ngụm rượu. “Ngay khi cơ trưởng cho tháo dây an toàn ra, anh muốn em đi vô phòng, cởi hết quần áo rồi nằm trên giường chờ anh.”

Tôi nhướn mày. “Anh có vẻ thích bắt em như vậy nằm chờ anh quá ha.”

“Ừ, anh thích vậy. Còn nếu em muốn chuyện ngược lại thì chỉ có nằm mơ thôi.”

“Hừm...” Tôi tận hưởng thức uống mát lạnh chạy xuống cổ, rồi nóng lên trong bao tử.

Máy bay bắt đầu ổn định độ cao, rồi có thông báo là hành khách có thể tháo dây an toàn và di chuyển trong buồng khoang.

Gideon nhìn tôi, như muốn nói Còn chờ gì nữa?

Tôi nheo mắt nhìn anh, đứng dậy, cầm theo ly rượu. Tôi cố ý thật chậm rãi để chọc tức anh, và cũng tự làm mình bị kích thích hơn. Tôi tin tưởng tuyệt đối vào anh, và không ngần ngại để anh làm bất cứ thứ gì với mình.

Niềm tin đó sớm muộn gì cũng sẽ bị thử thách. Suy nghĩ đó lóe lên khi tôi bước vô phòng ngủ và nhìn thấy hai sợi dây da màu đỏ nằm trên giường.

Tôi quay lại nhìn, không thấy Gideon đâu nữa. Cái ly đã uống hết để trên bàn, mấy viên đá sáng lấp lánh như kim cương.

Tim đập thình thịch, tôi bước hẳn vào trong, uống hết ly rượu. Trước giờ tôi chỉ có thể bị trói buộc bởi đôi tay hay sức nặng cơ thể của anh. Chưa bao giờ hai đứa đi quá giới hạn đó. Tôi không dám chắc là mình làm được.

Để cái ly lên bàn, hai tay tôi run cầm cập. Cũng không biết là vì nôn nóng hay sợ hãi.

Tôi thừa biết Gideon sẽ không bao giờ làm tôi đau. Anh luôn ráng hết sức làm sao cho tôi không phải sợ. Trước đây có lần anh đã nói là anh mơ ước được trói tôi lên giường, nằm yên cho anh mặc sức làm gì thì làm. Tôi hiểu nỗi khao khát đó, nỗi khao khát muốn chiếm đoạt tuyệt đối. Với anh, tôi cũng có cái khao khát như vậy.

Tôi bắt đầu cởi quần áo, cố gắng thật chậm rãi, trong khi tim đang đập loạn xạ. Sự nôn nao làm tôi thở dồn dập. Treo quần áo vô tử vong, tôi rón rén leo lên cái giường đã được nâng lên một chút. Khi đang cầm hai sợi dây da trên tay, đoán già đoán non, thì Gideon bước vô phòng.

“Sao em chưa nằm xuống nữa.” Anh nói nhẹ nhàng, xoay lưng khóa cửa phòng lại.

Tôi gơ hai cọng dây lên.

“Đặt làm riêng cho em đó.” Anh bước tới, mấy ngón tay bắt đầu cởi nút áo. “Màu đỏ này rất hợp với em.”

Gideon cũng cởi quần áo thật chậm rãi, cho tôi thời gian ngắm nhìn từng bộ phận cơ thể lộ dần ra. Anh thừa biết những đường cong cơ bắp trên làn da rám nắng của anh luôn làm tôi rạo rực.

“Em có sẵn sàng cho chuyện này chưa nhỉ?” Tôi hỏi.

Anh nhìn sâu vào mắt tôi, từ từ kéo quần xuống, để lộ sự cường tráng dưới lớp quần lót màu đen. “Anh hứa là sẽ không bao giờ làm gì nhiều hơn những gì em muốn.”

Tôi hít một hơi dài rồi nằm xuống, để cặp dây lên bụng. Gideon tiến tới gần, gương mặt tràn đầy ham muốn. Anh lên giường nằm cạnh tôi, hôn lên cổ tay tôi. “Em đang run kìa.”

Tôi gật đầu, không biết phải nói gì.

Anh cầm sợi dây lên, tháo cái gút bằng lụa màu đỏ ra. “Bị cột lại em sẽ dễ buông xuôi hơn, nhưng cũng không có nghĩa là phải trói chặt tay em, mà chỉ cần một chút vừa đủ để giữ em ở yên một chỗ thôi.”

Bao tử tôi thắt lại khi anh bắt đầu đưa một sợi dây lên.

“Đưa tay cho anh nào cưng.”

Tôi chìa tay ra cho anh, thở hổn hển khi anh buộc lại một cách gọn gàng. Cảm giác cái vòng da chạm vào chỗ mạch đang đập bỗng nhiên làm tôi rạo rực.

“Có chặt quá không?” Anh hỏi.

“Không.”

“Chỉ cần em cảm giác được sự khít khao vừa đủ để biết là mình đang bị giữ lại thôi, nhưng phải không được để bị đau.”

Tôi nuốt nước bọt. “Em không đau.”

“Tốt.” Anh buộc tay kia giống như vậy, rồi ngẩng lên ngắm nghía thành quả của mình. “Đẹp quá.” Anh lẩm bẩm. “Làm anh nhớ tới cái đầm màu đỏ em mặc lúc mình làm tình lần đầu tiên. Chính lần đó đã khiến anh có cái ước mơ này. Giờ thì quá muộn để xóa nó ra khỏi đầu anh rồi.”

“Gideon.” Cơn sợ hãi biến mất, thay vào đó là cảm giác ấm áp trước tình yêu và nỗi khao khát của anh. Tôi là báu vật của anh. Anh sẽ không bao giờ buộc tôi phải làm chuyện gì ngoài ý muốn cả.

“Đưa tay lên giữ lấy mép gối đi.” Anh ra lệnh.

Tôi làm theo. Cảm giác thắt chặt ở cổ tay khiến tôi ý thức được hai sợi dây trói. Tôi cảm thấy mình bị nín lại. Bị giam giữ.

“Em cảm thấy nó không?” Tôi hiểu anh muốn hỏi gì.

Ngay giây phút đó tôi yêu anh nhiều đến độ lồng ngực đau nhói. “Có.”

“Anh sẽ bắt em nhắm mắt lại đó.” Anh nói tiếp, đứng lên cởi nốt mảnh vải còn lại trên người ra. Phía dưới anh cứng như đá, nặng trĩu. Anh đang ham muốn tới cùng, vậy mà giọng nói và cử chỉ vẫn bình thản không để lộ chút gì.

Sợi dây trói vừa đủ chặt làm tôi ướt đầm. Gideon luôn là tất cả những gì tôi cần, theo một cách hoàn hảo nhất. Anh thêm khát tôi mãnh liệt, nhưng cũng đủ tự chủ để không làm tôi bị choáng.

“Anh muốn em cứ nhắm mắt như vậy nhé.” Giọng anh nhỏ nhẹ, ngọt ngào. “Khi nào không chịu nổi nữa thì hãy mở mắt ra. Nhưng em phải nói mật mã an toàn trước đã.”

“Được thôi.”

Anh cầm sợi dây lụa lên, lướt nhẹ trên da tôi. Cảm giác nhột nhạt làm ngực tôi căng ra đau buốt. “Để anh nói luôn nhé, Eva, cái mật mã an toàn đó không phải là nói cho anh nghe đâu, mà là cho em đó. Thật ra thì em chỉ cần nói không hay dừng lại là đủ rồi. Nhưng cũng giống như sợi dây trói cho em cảm giác bị nín giữ, thì cái mật mã đó giúp em cảm thấy yên tâm. Em hiểu không?”

Tôi gật đầu, mỗi lúc một phần khích và thích thú hơn.

“Nhắm mắt lại.”

Tôi làm theo. Ngay lập tức, tôi cảm giác rất rõ sức ép trên hai cổ tay. Tiếng động cơ máy bay, cảm giác rung rung cũng trở nên rõ mồn một. Môi tôi hé ra, hơi thở dồn dập.

“Em đẹp quá, thật là hoàn hảo. Em không hình dung được nhìn em như vậy làm anh bị làm sao đâu.”

“Gideon ơi.” Tôi thì thào, yêu anh hơn bao giờ hết. “Nói em nghe đi.”

Mấy ngón tay anh chạm lên cổ tôi, rồi chậm rãi rà dần xuống dưới. “Tim anh cũng đang đập nhanh như tim em đó.”

Cảm giác nhột nhạt làm tôi rùng mình, rướn người lên. “Vậy thì thích quá.”

“Anh đang cứng buốt đây.”

“Em ướt quá.”

Tôi co siết lại khi anh chạm đến.

“Eva ơi, em tham lam quá. Anh sẽ làm cho em thỏa mãn suốt đời.”

“Anh nên làm liền bây giờ đi.” Anh cười khê. “Mình sẽ bên nhau tới khi máy bay hạ cánh luôn.”

“Ôi lạy Chúa.” Tôi rên lên. “Đừng nói là mình sẽ bay suốt mười tiếng nha.”

Tắm nệm lún xuống khi Gideon leo lên. Tôi cảm thấy anh tiến sát lại, quỳ gối cạnh hai bên vai tôi. “Bây giờ thì ngoan đi, Eva, cho anh đi.”

Tôi hăm hở làm theo.

Tôi hít lấy anh, nghe chính cơ thể mình hấp thu mùi vị của anh, và đáp trả bằng bản năng đàn bà của nó. Khi tất cả mọi giác quan bị Gideon xâm chiếm, tôi dâng hiến mình cho cơn khoái cảm của cả hai.

*

Tôi nằm mơ thấy mình đang rơi, rồi giật mình tỉnh giấc.

Tim tôi đập thình thịch. Thì ra máy bay mới vừa bị chấn động giảm độ cao. Tôi không sao hết, còn Gideon đang nằm ngủ bên cạnh. Tôi nhìn anh mỉm cười. Lúc cuối cùng cũng được lên đỉnh sau lần làm tình lâu kinh khủng, tôi gần như muốn xỉu. Bây giờ anh có hơi kiệt sức cũng dễ hiểu thôi.

Nhìn đồng hồ, tôi thấy đã bay được gần ba tiếng. Hai đứa chỉ vừa chớp mắt chưa đầy hai mươi phút. Vậy là chúng tôi vui vẻ suốt gần hai tiếng liền, chẳng trách tôi vẫn còn cảm thấy anh rất rõ.

Tôi nhẹ nhàng xuống giường rồi rón rén đi vào toilet, đóng cửa thật nhẹ để không làm anh tỉnh giấc.

Căn buồng vệ sinh nhỏ trong phòng được ốp gỗ màu đen, mang một vẻ nam tính rất lịch lãm. Bồn cầu có cả thanh gác tay hai bên, khiến có cảm giác như đang ngồi trên ngai vàng vậy. Phía trên đầu, ánh nắng chiếu vào qua ô cửa sổ bằng kính đục. Buồng tắm bên cạnh có cả vòi sen, nhưng tay tôi vẫn còn bị vướng nên không đi tắm được. Rửa tay xong, tôi tìm thấy tuýp kem dưỡng da trong ngăn kéo.

Khi vừa bôi kem lên tay, hít hà mùi hương nhẹ nhưng rất dễ chịu đó, tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ “đen tối”. Tôi cầm theo tuýp kem khi quay trở ra phòng ngủ.

Cảnh tượng đập vào mắt làm tôi nghẹt thở.

Thân hình hoàn hảo của Gideon trải dài trên giường, một tay gác qua khỏi đầu, tay còn lại để trên ngực. Chân anh duỗi dài đến cuối giường, một chân ngả ra, để lộ phần đàn ông to lớn khỏe mạnh.

Chúa ơi, anh thật là cường tráng, mạnh mẽ. Thân thể anh là biểu tượng của cả sức mạnh lẫn cái đẹp hoàn mỹ.

Khi tôi leo lên giường, Gideon tỉnh giấc, chớp mắt nhìn tôi.

“Lại đây với anh.” Giọng anh khàn khàn.

“Em yêu anh.” Tôi hạ người nằm vào vòng tay anh, rúc vào làn da ấm áp mềm mại.

“Eva.” Anh hôn tôi ngọt ngào, âu yếm. “Anh chưa xong với em đâu.”

Tôi hít một hơi dài để lấy can đảm, rồi đặt tuýp kem lên bụng Gideon.

“Em muốn ở trong anh, cưng à.”

Anh nhìn xuống, nhúm mày rồi im lặng. Tôi cảm giác được hơi thở anh thay đổi. “Trong thỏa thuận của mình đâu có chuyện đó đâu.” Gideon từ tốn.

“Em nghĩ mình phải thay đổi cái thỏa thuận đó một chút. Vả lại hôm nay vẫn còn là thứ Sáu mà. Đã tới cuối tuần đâu.”

“Eva...”

“Chỉ nghĩ thôi là em đã muốn rồi nè.” Tôi thì thầm, rồi vòng chân qua đùi anh, cho anh thấy tôi đang ướt. Đám lông chân cứng cáp của anh cọ vào làm tôi khẽ rên lên, cảm giác hư hỏng khiến tôi bị kích thích. “Khi nào anh nói ngừng là em sẽ ngừng ngay. Cho em làm thử đi mà.”

Anh nghiêng răng thành tiếng.

Tôi hôn anh, áp sát người sát vào anh. Mỗi khi Gideon muốn tôi làm gì, anh sẽ hướng dẫn tỉ mỉ bằng lời nói, nhưng còn ngược lại, đối với anh, tôi nghĩ lời nói không có tác dụng. Tôi nghĩ phải dùng hành động thì mới khiến đầu óc anh cởi mở hơn ra được.

“Em yêu...”

Tôi chồm lên người anh, bỏ tuýp kem qua một bên để anh không nghĩ tới nó nữa. Tôi không muốn hai đứa bị phân tâm vì lo lắng. Nếu phải gượng ép thì tôi sẽ không làm nữa, bởi thứ tôi và Gideon có được quá quý giá, không thể làm hỏng vì bất cứ lý do gì.

Tôi dịu dàng vuốt ve ngực anh, cho anh cảm nhận tình yêu và sự tôn thờ của tôi. Vì anh, tôi sẽ làm bất cứ thứ gì, và sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Gideon vòng tay qua lưng tôi, tay còn lại luồn vào tóc. Anh kéo tôi sát lại, trao một nụ hôn thật sâu làm tôi đắm chìm vào miệng môi anh.

Tôi hôn lên má, rồi lần xuống cổ, liếm láp vị mồ hôi mặn mặn trên da anh. Răng tôi cắn nhẹ, lưỡi nhịp nhàng cử động, khiến Gideon bật ra vài tiếng kêu khe khẽ.

Tôi ngẩng ra, nhìn dấu răng còn đỏ mình vừa để lại. “Anh là của em.”

“Anh là của em.” Gideon khẳng định, nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng.

“Mỗi tế bào trên người anh đều là của em.” Tôi lần xuống ngực anh.

Gideon rít lên, hai tay bầu lấy tám trái giường.

“Cả trong lẫn ngoài, là của em hết.” Tôi nói nhỏ, vẫn không ngừng.

Gideon mỗi lúc một căng thẳng hơn khi tôi tiếp tục lần xuống dưới. Lúc lưỡi tôi chạm vào rốn, anh giật thót người.

“Ngoan nào.” Tôi dỗ dành, áp má lên cái chỗ đàn ông đang phập phồng theo từng hơi thở.

Lúc này trước khi ngủ Gideon đã làm vệ sinh, nên lúc này anh sạch sẽ, thơm tho. Tôi thích anh như vậy, vì như thế hai đứa luôn được chạm sát vào nhau.

Tôi chạm tay vào đùi để anh mở chân ra, rồi cúi xuống, rê lưỡi dọc ra phía sau.

Gideon gào lên. Âm thanh hoang dại đó làm tôi hơi sợ. Nhưng tôi vẫn tiếp tục. Tôi không ngừng được, tôi cũng muốn chiếm đoạt anh.

Miệng tôi vuốt ve, mơn trớn giữa hai đùi anh, rồi nhẹ nhàng nhấc anh trên tay, để lộ vùng da thịt nhạy cảm sâu phía dưới.

“Eva, ngừng lại.” Anh hổ hển. “Không được đâu. Anh không thể.”

Tim đập nhanh hơn, tôi cầm trọn lấy anh, vuốt liên tục. Gideon vẫn còn quá lý trí, mãi lo sợ chuyện chưa xảy ra mà quên không tận hưởng cảm giác hiện tại.

Nhưng tôi biết cách làm cho anh thôi không suy nghĩ nữa.

“Hay là mình cùng làm một lượt đi.” Tôi quay người lại.

Gideon lập tức nắm lấy hông tôi kéo xuống.

Tôi cũng làm lại đúng như vậy với anh.

Tiếng rên rỉ của anh, cùng với mấy ngón tay mạnh bạo làm tôi suýt lên đỉnh.

Tôi sung sướng, và tin tưởng anh tuyệt đối. Với tôi, niềm tin đó quý giá hơn tất cả mọi thứ trên đời, bởi nó được đánh đổi bằng máu và nước mắt.

Tay tôi vẫn tiến tới. Gideon rung bần bật, xoay người nằm nghiêng lại. Khi ngón tay tôi chạm nhẹ vào ngưỡng cửa phía sau, Gideon rùng mình, bật ra một âm thanh rên rỉ làm tôi nổi gai ốc.

Rồi ngón tay anh cũng bắt chước tôi. Tôi quờ quạng tìm tuýp kem dưỡng da trên giường.

Thay cho sự đồng ý, Gideon bóp kem ra tay tôi.

Tôi chưa kịp đẩy nắp lại thì ngón tay anh đã trôi tuột vào, làm tôi giật mình. Thì ra anh đã lấy kem trước khi đưa cho tôi.

Nhưng tôi vẫn nhẹ nhàng với anh, xoa kem cho ngón tay ấm lên. Tôi mơn trớn, chờ anh mở toang ra mới đưa một ngón tay vào.

Tiếng nấc của Gideon lúc đó nghe như con thú hoang bị trúng một mũi tên xuyên qua ngực. Suốt đời tôi chưa bao giờ nghe âm thanh nào giống như vậy. Người anh cứng đờ, co giật, hơi thở dồn dập, phả vào giữa chân tôi.

Tôi nói khẽ. “Em đã ở trong anh rồi cưng ơi. Em sẽ làm cho anh sung sướng.”

Anh rít lên khi tôi vào sâu hơn nữa. “Eva!”

Gideon càng to và cứng hơn. Tôi chưa từng thấy anh bị kích thích đến mức đó.

“Em có được anh rồi.” Tôi cử động ngón tay nhẹ nhàng hơn nữa. “Em yêu anh lắm, Gideon ơi. Em muốn nhìn thấy anh như vậy.”

“Ôi trời ơi.” Anh run lên bần bật, rồi bật thốt lên. “Làm nữa đi cưng. Cho anh!”

Anh buông tôi ra, cong người lên, rên siết. Nhưng môi và tay tôi vẫn tiếp tục đẩy anh đi xa hơn.

“Chúa ơi.” Gideon bật khóc, tay nắm chặt tấm trải giường. “Ngừng lại, Eva, đừng làm nữa. Chết tiệt!”

Tôi nháp thật mạnh bên trong và bên ngoài cùng một lượt, đưa anh lên đỉnh. Tôi cảm thấy anh co thắt lại quanh ngón tay mình.

Chờ cho anh ngừng lại hẳn, tôi mới quay lại, ôm anh vào lòng. Cả hai đứa mồ hôi nhễ nhại, nhóp nhép. Nhưng không sao.

Gideon vùi gương mặt ướt đầm lên ngực tôi, khóc nức nở.

81. Chương 81: Chương 19

Nơi Gideon đưa tôi tới đẹp như thiên đường. Máy bay lượn qua cụm đảo Windward, là đả trên mặt nước xanh tĩnh lặng tuyệt vời của vùng Ca-ri-bê, rồi đáp xuống một sân bay tư nhân cách không xa đích đến cuối cùng là khu nghỉ dưỡng Crosswind.

Lúc máy bay đáp, hai đứa còn chưa hết bàng hoàng, và tóc vẫn còn ướt khi làm thủ tục nhập cảnh. Tay trong tay, nhưng không nói lời nào. Tôi biết anh và tôi vẫn chưa bình tĩnh lại.

Bước lên chiếc limousine, Gideon rót ngay một ly rượu, nét mặt vô cảm không để lộ cảm xúc gì. Lúc anh lặng lẽ gờ cái bình đựng rượu lên, tôi lắc đầu từ chối.

Gideon ngồi dựa ra ghế, quàng tay qua vai tôi.

Tôi thận trọng hỏi. “Tụi mình vẫn ổn chứ hả?”

Anh hôn mạnh lên trán tôi. “Ừ.”

“Em yêu anh.”

“Anh biết.” Gideon uống hết một hơi rồi bỏ cái ly xuống.

Trên suốt đoạn đường dài từ sân bay về hai đứa không nói thêm lời nào. Lúc tới nơi, trời đã tối hẳn, nhưng khu vực tiền sảnh sáng rực. Quầy lễ tân ốp gỗ đen và gạch lát nhiều màu, còn có thêm mấy chậu cây sum suê, tạo cảm giác vừa thoải mái thư giãn nhưng cũng rất trang nhã.

Người quản lý đứng chờ sẵn ngay phía trước chỗ xe dừng, nụ cười tươi tắn và thái độ không chê vào đâu được. Anh ta rõ ràng là rất phấn khởi khi đón Gideon tới, càng mừng rỡ hơn khi thấy Gideon nhớ cả tên mình, là Claude.

Claude liền thoảng dẫn đường, còn tôi và Gideon vẫn tay trong tay không rời. Nhìn bề ngoài, không ai có thể biết được cách đây mới một tiếng đồng hồ bọn tôi vừa làm những gì với nhau. Trong khi tóc tôi khô lại thành nếp rối bời, thì anh vẫn đẹp lộng lẫy như mọi khi. Bộ vét trên người anh thẳng nếp một cách hoàn hảo, còn cái váy của tôi nhìn như miếng giẻ rách sau một ngày dài. Không còn lớp trang điểm, mặt tôi tái nhợt, lộ ra đôi mắt thâm quầng.

Nhưng tôi vẫn là của anh, thể hiện qua cái nắm tay siết chặt, và bàn tay anh để trên hông dìu tôi vào phòng. Tôi cảm thấy an toàn và được đón nhận, dù vẫn hơi bất an và lúc này mặt anh lạnh như tiền. Gideon biết rõ điều đó.

Tôi yêu anh cũng vì vậy.

Nhưng phải chi anh đừng quá im lặng làm tôi lo lắng. Tôi bắt đầu tự hỏi mình có quyết định sai khi một mực thúc ép anh, dù anh đã kêu tôi dừng lại. Sao tôi lại tự tin là mình biết rõ anh cần thứ gì?

Trong lúc, người quản lý vẫn đang nói chuyện với Gideon, tôi chậm rãi dạo quanh phòng khách rộng lớn có cái ban công mở ra bên ngoài, và mấy chiếc ghế nệm trắng trên sàn nhà bằng gỗ. Phòng ngủ lớn cũng ấn tượng không kém, với một khung màn phía trên chiếc giường lớn, và thêm một ban công nữa mở ra hồ bơi riêng. Hồ bơi được thiết kế cho nước chảy tràn che lấp mép hồ, tạo cảm giác trải dài vô tận, nối ra với mặt biển lấp lánh ngoài xa.

Làn gió biển ẩm áp ùa vào hôn lên mặt và tóc tôi. Ánh trăng tạo ra một vệt sáng dài trên mặt biển, tiếng cười và tiếng nhạc vọng lại từ xa bỗng khiến tôi thấy lạc lõng và trống trải.

Khi Gideon không vui thì mọi thứ đều bất ổn.

“Em thích chỗ này không?” Anh hỏi nhỏ.

Tôi quay lại nhìn anh, nghe có tiếng cửa đóng. “Thật tuyệt vời.”

Anh gật đầu ngắn gọn. “Anh gọi thức ăn tối rồi, mình ăn Tilapia với cơm, pho mát và trái cây tươi nhé.”

“Tốt quá. Em đang đói đây.”

“Trong tủ có quần áo cho em rồi đó, cả đồ bơi nữa. Nhưng bãi biển này chỉ có hai đứa mình, nên nếu muốn em không cần phải mặc gì đâu. Có thiếu thứ gì thì nói anh sẽ gọi người mang tới.”

Tôi nhìn anh chằm chằm, thấy anh đang đứng cách tôi phải đến vài mét. Mắt anh lấp lánh ánh sáng từ mấy cây đèn bàn. Gideon có vẻ bức bối và xa cách. Tôi thấy cổ họng mình nghẹn lại, chực khóc.

“Gideon...” Tôi đưa tay về phía anh. “Em làm gì sai rồi hả?”

“Cưng à.” Anh thở dài, bước tới cầm lấy tay tôi đưa lên môi. Ánh mắt anh dường như lảng tránh không muốn nhìn tôi. Tôi cảm giác chân mình muốn khụy xuống.

“Crossfire.”

Hai chữ đó bật ra chậm rãi, nhẹ nhàng đến mức tôi suýt nghĩ chắc do mình tưởng tượng. Anh kéo tôi vào lòng, hôn say đắm.

Tôi nhón chân lên, ôm lấy mặt anh, hôn lại bằng tất cả trái tim.

Bỗng anh giật ra rất nhanh. “Mình thay đồ đi rồi ăn tối. Anh không muốn ăn mặc như vậy nữa.”

Tôi miễn cưỡng lùi lại. Dù biết là mặc bộ vét đó làm anh nóng nực, nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì không ổn. Cảm giác đó càng tệ hơn khi Gideon bước ra khỏi phòng, và tôi nhận ra là tối nay hai đứa sẽ ngủ riêng.

Tôi mở tủ quần áo ra, tháo giày, nhìn đồng hồ nhiều quá mức cần thiết cho một kỳ nghỉ cuối tuần. Mà đa số lại là màu trắng. Chắc anh thích tôi mặc màu trắng. Hay bởi anh vẫn coi tôi là “thiên thần” của anh?

Liệu bây giờ anh có còn nghĩ vậy không? Hay trong mắt anh tôi đã thành ác quỷ? Tôi đã trở thành người tình ích kỷ và cố chấp, ép anh phải đối diện với những bóng ma mà anh luôn muốn quên đi.

Tôi thay một cái đầm vải đơn giản màu đen, rất phù hợp với tâm trạng như đám tang lúc này. Tôi có cảm giác giữa hai đứa có cái gì vừa chết.

Trước đây Gideon với tôi cũng từng cãi nhau nhiều lần, nhưng chưa bao giờ tôi có cảm giác anh xa cách như lần này. Tôi chưa bao giờ thấy khó chịu như lúc này.

Bữa tối được dọn ra gọn gàng lịch sự trên cái bàn ngoài ban công, đối diện với bờ biển hoang vắng. Nhìn thấy một căn lều nhỏ màu trắng ngoài bãi cát, tôi bất giác nhớ lại giấc mơ của Gideon, trong đó tôi và anh nằm dài trên ghế, gần gũi nhau bên bãi biển.

Tim tôi nhói đau.

Tôi uống hết hai ly rượu vang trắng, ăn hết thức ăn trước mặt, dù chẳng cảm thấy ngon lành gì. Gideon ngồi đối diện, chỉ mặc mỗi cái quần vải cột dây màu trắng, vẻ đẹp trai rạng ngời càng làm tôi khó chịu hơn. Anh vô cùng xa cách, trong khi sự hiện diện lạnh lẽo trước mặt lại làm tôi càng muốn có anh hơn bao giờ hết.

Khoảng cách giữa hai đứa mỗi lúc một xa, tưởng như tôi không còn với tới được nữa.

Tôi đẩy cái đĩa trống qua một bên, rồi nhận ra Gideon hầu như chưa ăn gì cả. Nãy giờ anh chỉ khều khều cái đĩa mấy cái, rồi uống rượu liên tục.

Hít một hơi dài, tôi nói. “Em xin lỗi, đáng lẽ là em không nên... Em không...” Tôi nuốt khó nhọc, thì thầm. “Em xin lỗi.”

Tôi đẩy ghế, đứng dậy bước đi.

“Eva! Khoan đã!” Tôi chạm chân xuống cát ẩm, rồi chạy một mạch ra biển, cởi bỏ cái áo trên người, hòa mình vào dòng nước ấm sục. Thêm vài bước nữa, bãi cát dốc xuống đột ngột làm tôi hụt chân, nước sâu quá đầu. Tôi ngồi hẫng xuống đáy, mừng thầm vì không có ai nhìn thấy mình khóc.

Trái tim nặng trĩu được nước làm cho nhẹ hẳn đi. Tóc tôi nổi bông bênh, vài con cá bơi qua đâm vào người kẻ phá bình sự yên tĩnh của chúng.

Bỗng tôi bị nhấc bổng lên, trở lại với thực tại. Miệng tôi phun phì phì, tay chân vùng vẫy.

“Thiên thần của anh.” Gideon chiếm lấy môi tôi một cách dữ dội, rồi bước ra khỏi mặt nước, đi về căn lều, đặt tôi lên ghế. Anh ôm chặt lấy khi tôi chưa kịp thở.

Đầu tôi vẫn còn choáng váng khi anh thở mạnh ra rồi nói. “Làm vợ anh đi.”

Nhưng câu trả lời thì hoàn toàn không phải bởi cơn đau đầu. “Em đồng ý.”

Lúc xuống biển theo tôi Gideon cũng không kịp cởi đồ, nên cái quần ướt sũng dính vào người tôi. Anh chồm lên, hôn tôi say đắm như để thỏa một cơn khát dữ dội ghê gớm. Tay anh giữ lấy tóc tôi, miệng môi tham lam, điên dại.

Tôi nằm yên bất động, vẫn còn chưa hết sốc. Rồi tôi chợt hiểu ra mọi chuyện.

Thì ra Gideon căng thẳng như vậy là vì anh đang lo lắng chuyện cầu hôn, chứ không phải tại trách tôi.

“Ngày mai nhé.” Anh cọ má lên mặt tôi. Cái cảm lờ mờ mấy sợi râu làm tôi như tỉnh lại, sức nhớ ra mình đang ở đâu và Gideon đang định làm gì.

“Em...” Tôi ngập ngừng.

“Câu trả lời của em là đồng ý, Eva à.” Anh nhồm dậy, phóng xuống tôi cái nhìn mãnh liệt. “Chỉ đơn giản vậy thôi.”

Tôi nuốt nước bọt. “Mình không thể cưới nhau ngày mai được.”

“Được.” Anh dứt khoát. “Và mình sẽ làm vậy. Anh cần như vậy, Eva, anh cần nói lời thề, anh cần sự công nhận của pháp luật... Anh sắp phát điên lên vì chờ đợi rồi.”

Tôi thấy mọi thứ xung quanh chao đảo, cảm giác như đang bị kẹt trong một chiếc thùng lặn xuống dốc, lực ly tâm làm cho chân nhấc hổng lên không.

“Còn quá sớm mà.” Tôi phản đối.

“Sau chuyến bay hồi nãy mà em còn nói vậy nữa hả, Eva?” Anh nạt lại. “Em đã có anh rồi, anh cũng phải có được em chứ.”

“Em thử không nổi.” Tôi hốt hển, tự nhiên thấy hoảng loạn.

Gideon lặn người qua, ôm tôi lên tay. “Em muốn ở cạnh anh mà.” Anh khẳng khái. “Em yêu anh mà.”

“Đúng là vậy.” Tôi gục đầu lên ngực anh. “Nhưng anh vội vàng quá...”

“Em tưởng anh cầu hôn em là do bộc phát đó hả? Chúa ơi, Eva, em biết anh là người như thế nào mà. Anh đã lên kế hoạch từ lâu rồi, suốt mấy tuần qua anh toàn nghĩ tới chuyện này thôi.”

“Gideon à, mình không thể bỏ đi xa rồi cưới nhau như vậy được.”

“Có gì mà không được!”

“Nhưng còn gia đình, bạn bè thì sao?”

“Mình sẽ làm thêm lần nữa với gia đình và bạn bè. Anh cũng muốn vậy mà.” Anh vuốt tóc dính trên má tôi ra. “Anh muốn hình cưới của mình xuất hiện khắp nơi trên mặt báo. Nhưng chuyện đó phải mất mấy tháng nữa. Anh không chờ được lâu như vậy. Còn chuyện ở đây là bí mật riêng của hai đứa mình, nếu em muốn, mình sẽ không nói với ai hết. Mình sẽ nói là mới chỉ đính hôn thôi.”

Tôi nhìn anh, không biết phải nói gì. Sự thúc giục của anh vừa lãng mạn mà cũng vừa... đáng sợ.

“Anh đã xin phép bố em.” Anh nói tiếp làm tôi giật mình thêm lần nữa. “Ông cũng không cản...”

“Cái gì? Hồi nào?”

“Lúc bố ở New York, anh tận dụng cơ hội luôn.”

Tự nhiên tôi thấy buồn buồn. “Bố không nói gì với em cả.”

“Anh dặn bố đừng nói mà, anh nói là anh cũng chưa cầu hôn sớm được đâu, vì anh phải giành lại em trước đã. Anh có ghi âm lại, nếu em không tin thì anh mở cho em nghe.”

Tôi chớp mắt nhìn anh, hỏi lại. “Anh ghi âm nữa hả?”

“Anh không muốn có bất cứ rủi ro nào hết.” Gideon không có vẻ gì là áy náy.

“Anh nói là không xảy ra sớm, tức là anh nói dối bố rồi.”

Anh cười ranh mãnh. “Anh đâu có nói dối. Thì cũng mấy ngày rồi còn gì.”

“Chúa ơi, anh điên rồi!”

“Cũng có thể. Mà nếu có thì là tại em.” Anh hôn mạnh lên má tôi. “Anh không sống thiếu em được, Eva à. Thậm chí chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi anh đã muốn phát điên rồi.”

“Chuyện này mới là điên nè.”

“Tại sao?” Anh nhúu mày. “Em thừa biết cả hai đứa mình đều không muốn ai khác hết. Vậy thì em còn chờ gì nữa hả?”

Bao nhiêu suy nghĩ quay quay trong đầu tôi, hàng tá lý do, biết bao nhiêu là rủi ro rõ ràng rành. Vậy mà cuối cùng tôi không nói được lời nào hết.

“Anh không cho em lựa chọn đâu.” Anh nói một cách cương quyết, bẻ tôi đứng dậy. “Mình sẽ làm đám cưới. Giờ thì em lo tận hưởng những giờ phút độc thân cuối cùng đi.”

Lúc tôi ngủ dậy anh đã đi đâu mất.

Tôi nằm duỗi người trên tấm trải giường nhàu nát toàn là mùi của Gideon, hít một hơi khi làn gió biển thổi qua cửa ban công.

Tôi nhớ lại cả ngày và tối hôm qua, rồi những tuần trước đó, cả đến những tháng trước lúc tôi mới gặp Gideon. Rồi tôi nghĩ xa hơn, tới Brett và những người khác tôi đã từng quen, đến cái giai đoạn mà tôi đoán chắc là sẽ không bao giờ tìm được ai yêu mình thật sự, sau tất cả những gì tôi đã trải qua, sau những tổn thương về tinh thần và với sự đòi hỏi của mình.

Vậy thì làm sao tôi từ chối anh được, khi mà một phép màu đã cho tôi tìm thấy anh?

Lúc lặn ra khỏi giường, tôi thấy rất hạnh phúc khi nghĩ tới chuyện mình gặp được anh rồi đồng ý làm vợ anh. Tôi thích thú với chuyện hai đứa bỏ đi xa, trao cho nhau lời thề ở một nơi riêng tư này. Không cần ai chứng kiến, không bị ai dòm ngó, nghi ngờ hay ghen ghét. Sau những gì đã xảy ra, thì sự khởi đầu này đúng là chỉ cần có tình yêu, hạnh phúc và niềm hy vọng.

Lẽ ra tôi phải đoán trước là anh đã sắp đặt mọi thứ một cách hoàn hảo, từ thời gian, địa điểm cho đến khung cảnh. Dĩ nhiên là bên bờ biển, vì đó là nơi anh và tôi có những kỷ niệm ngọt ngào bên nhau, giống như trong chuyến đi lần trước.

Khi nhìn thấy khay thức ăn sáng trên bàn nước trong phòng, tôi không khỏi mỉm cười. Trên thành ghế là một chiếc áo choàng màu trắng.

Gideon chưa bao giờ bỏ sót thứ gì.

Tôi khoác cái áo lên người, định rót cà phê uống rồi sẽ đi tìm anh. Đúng lúc đó tôi nhìn thấy bản thỏa thuận trước khi kết hôn.

Tay tôi ngừng lại giữa chừng. Tờ văn bản được đặt rất ngay ngắn dưới cái bình hoa màu trắng mảnh khảnh, cắm đúng một cành hoa hồng, bên cạnh bộ dao nĩa bạc sáng lấp lánh trong cái khăn ăn.

Không hiểu sao tôi vô cùng ngạc nhiên và... thất vọng. Dĩ nhiên là Gideon đã chuẩn bị kỹ càng hết mọi thứ, bao gồm cả chuyện này. Vậy nói cho cùng, chẳng lẽ anh muốn bắt đầu mối quan hệ của hai đứa bằng một bản hợp đồng hay sao?

Bao nhiêu niềm vui vụt tan biến. Tôi chùng xuống, quay đầu bỏ vô phòng tắm. Tôi vừa tắm rửa thật chậm rãi vừa suy nghĩ. Cuối cùng, tôi quyết định chẳng thà từ chối anh còn hơn là phải đọc một cái văn bản định giá cho tình yêu của tôi. Một tình yêu mà đối với tôi là vô giá.

Nhưng e là đã quá trễ. Cái bản hợp đồng đó làm thay đổi hết mọi thứ, nhưng suy cho cùng tôi cũng không trách anh được. Anh là Gideon Cross, một trong hai mươi lăm người giàu nhất thế giới. Nếu anh không đòi ký hợp đồng thì mới là chuyện lạ. Tôi cũng không còn ngây thơ tới nỗi tin vào mấy chuyện cổ tích như vậy nữa.

Tắm xong, tôi mặc một cái đầm mỏng, buộc tóc lên, rót ly cà phê, cho thêm kem và đường rồi cầm tờ giấy đi ra ngoài ban công.

Dưới bãi biển, công việc chuẩn bị cho hôn lễ đang được tiến hành. Một cái cổng hoa được dựng lên, dây ruy băng trắng trải dưới cát để đánh dấu lối đi ở giữa.

Tôi quyết định ngồi quay lưng lại, vì cảnh đó nhìn chỉ thêm đau lòng.

Tôi chậm rãi nhấp từng ngụm cà phê, lúc uống hết gần nửa ly mới có đủ can đảm bắt đầu đọc. Mấy trang đầu liệt kê tài sản riêng của hai đứa trước khi kết hôn. Những thứ Gideon sở hữu thật quá sức tưởng tượng. Làm sao anh có thời gian để ngủ nhỉ? Tới phần mình, tôi cứ tưởng con số bị sai, nhưng nghĩ lại thì tiền của tôi đã được mang đầu tư trong nhiều năm rồi.

Stanton đã biến năm triệu đô của tôi thành gấp đôi.

Tôi chợt nhận ra là bấy lâu nay mình thật ngu ngốc khi cứ để yên đó, trong khi có thể đầu tư tiền vào một mục đích khác để giúp đỡ nhiều người hơn. Trước giờ tôi cứ coi đó như là những đồng tiền dơ bẩn và không hề tồn tại. Tôi tự nhắc mình phải nhớ giải quyết chuyện này khi quay về New York.

Những gì tôi đọc được sau đó hóa ra lại rất thú vị.

Điều khoản đầu tiên, Gideon muốn tôi theo họ Cross. Tôi có thể giữ Tramell thành tên lót, nhưng không được coi đó họ ghép. Eva Cross, không bàn cãi gì cả. Đúng là phong cách của anh, người tình độc đoán và gia trưởng của tôi.

Điều thứ hai buộc tôi nhận mười triệu đô của anh ngay sau đám cưới, coi như tài sản riêng của tôi tăng gấp đôi chỉ bằng cái gật đầu. Sau đó mỗi năm tôi sẽ được nhận thêm. Mỗi lần sinh con tôi sẽ được phụ cấp, rồi còn được trả tiền để đi điều trị chung với anh. Tôi phải chấp nhận tham gia hòa giải trong trường hợp li dị. Tôi phải chấp nhận ở chung nhà với anh, đi nghỉ mát mỗi tháng hai lần, rồi hẹn hò đi chơi với anh...

Càng đọc tôi càng hiểu ra là văn bản này không hề bảo vệ tài sản của Gideon. Anh cho đi vô cùng thoải mái, thậm chí còn quy định rõ là một nửa những gì anh kiếm được sau ngày cưới sẽ thuộc về tôi và tôi không có quyền từ chối. Trừ khi anh ngoại tình. Nếu chuyện đó xảy ra, anh sẽ mất thêm rất nhiều hơn như vậy.

Bản hợp đồng này là để bảo vệ trái tim anh, bằng cách ràng buộc tôi, dỗ dành tôi, để tôi không bao giờ bỏ anh. Anh sẵn sàng cho tôi hết tất cả mọi thứ.

Khi tôi lật tới trang cuối thì Gideon cũng vừa bước ra, mặc cái quần jeans để hở nút. Tôi thừa biết chuyện anh xuất hiện đúng lúc không phải là tình cờ. Hẳn anh đã ở đâu đó quan sát tôi từ nãy tới giờ.

Tôi đưa tay quệt giọt nước mắt trên má. “Chào buổi sáng.”

“Chào em, thiên thần của anh.” Anh cúi hôn lên má tôi rồi kéo cái ghế bên trái ra ngồi xuống.

Một nhân viên phục vụ mang thức ăn và cà phê ra, đặt lên bàn, sắp xếp mọi thứ rất gọn gàng nhanh chóng, rồi biến mất.

Gió biển thổi tung mái tóc lãng tử của Gideon. Tôi nhìn anh ngồi đó, hoang dại, phóng khoáng, không có chút gì giống với con người đã đưa ra những điều khoản lạnh lùng sắc mùi tiền mà tôi vừa đọc.

Tôi xếp xấp giấy lại ngay ngắn rồi đặt một tay lên trên. “Trong này không có dòng nào sẽ có thể giữ em lại với anh cả.”

Anh thở mạnh. “Vậy thì mình sẽ xem xét và thay đổi. Em chỉ cần nói là em muốn gì thôi.”

“Em không cần tiền của anh. Em chỉ cần cái này thôi.” Tôi đưa tay ra về phía anh. “Và cái này nữa.” Rồi tôi chồm tới, đặt tay lên tim anh. “Chỉ có anh mới giữ em được, Gideon.”

“Anh không biết nữa, Eva à.” Anh giữ tay tôi lại, áp lên ngực. “Anh sợ anh sẽ làm gì đó ngu ngốc và khiến em muốn bỏ anh.”

“Em đâu còn cư xử như vậy nữa.” Tôi cãi. “Bộ anh không thấy sao?”

“Anh thấy tối qua em bỏ chạy ra biển và chìm xuống nước đó!” Gideon chồm tới, nhìn sâu vào mắt tôi. “Em đừng có bác bỏ cái bản thỏa thuận này, Eva à, trừ khi có thứ gì trong đó mà em thật sự không chấp nhận được. Còn nếu không, hãy chấp nhận vì anh đi.”

Tôi ngồi tựa ra ghế, giải thích nhẹ nhàng. “Em và anh còn nhiều thứ phải làm lắm. Một xấp giấy thì làm sao giúp hai đứa mình tin tưởng nhau được.”

“Ừ, thì...” Anh ngập ngừng. “Anh không tin tưởng bản thân mình sẽ không phạm sai lầm, còn em thì cũng không tin em là người anh cần. Vậy coi như hai đứa vẫn tin nhau. Chuyện còn lại tính sau vậy.”

“Được rồi.” Nhìn mắt anh sáng rực lên, tôi biết mình đã quyết định đúng, dù thật lòng tôi vẫn nghĩ là còn quá sớm. “Nhưng em muốn thay đổi một thứ.”

“Em nói đi.”

“Chuyện đổi tên.”

“Không thương lượng gì hết” Anh khoát tay, nói cương quyết.

Tôi nhướn mày. “Anh đừng có cổ hủ quá vậy. Em muốn lấy thêm họ của bố em nữa thôi mà. Bố lúc nào cũng muốn vậy mà không được, đây là cơ hội duy nhất để em làm cho ông vui.”

“Vậy là, Eva Lauren Reyes Cross hả?”

“Eva Lauren Tramell Reyes Cross.”

“Nghe dài dòng quá. Nhưng em muốn sao thì cứ làm vậy đi. Anh chỉ cần em vui thôi.”

“Còn em chỉ cần anh thôi.” Tôi chồm tới, ngửa mặt ra chờ đợi.

Anh đặt nụ hôn lên môi tôi. “Vậy thì hôm nay mình sẽ hợp thức hóa chuyện đó.”

Tôi cưới Gideon Geoffrey Cross trên bãi biển Ca-ri-bê, đi chân trần, trước sự chứng kiến của người quản lý khách sạn và Angus McLeod. Tôi ngạc nhiên, nhưng cũng rất vui khi thấy Angus có mặt ở đây.

Hôn lễ diễn ra nhanh chóng, đơn giản và rất đẹp. Nhìn nụ cười rạng rỡ của Claude và vị Cha xứ, có thể thấy họ hạnh diện vì được chứng kiến lễ cưới của Gideon.

Tôi mặc cái đầm đẹp nhất trong tủ, hở vai, phần thân trên xếp ly, còn phía dưới dính những cánh hoa nhỏ bằng lụa xuống tới chân. Rất ngọt ngào và lãng mạn. Tóc tôi búi cao, giắt một bông hoa hồng. Khách sạn chuẩn bị cho tôi một bó hoa nhài cột ruy băng trắng.

Gideon mặc quần màu xám với áo sơ mi trắng bỏ ra ngoài. Anh cũng đi chân trần. Tôi bật khóc khi nghe anh quả quyết lập lời thề, và ánh mắt cháy rực khao khát.

Anh rất yêu tôi.

Toàn bộ buổi lễ vô cùng riêng tư và thân mật. Thật là hoàn hảo.

Tôi nhớ mẹ, nhớ bố và Cary. Cả Ireland, Stanton, rồi Clancy nữa. Gideon thì thầm khi cúi xuống hôn tôi. “Mình sẽ làm lại, em muốn thêm bao nhiêu lần nữa cũng được.”

Tôi yêu anh vô cùng.

Angus bước tới hôn lên hai bên má tôi. “Tôi rất vui khi thấy hai người hạnh phúc.”

“Cảm ơn, Angus. Bấy lâu nay ông đã chăm sóc cho anh ấy thật tuyệt vời.”

Angus mỉm cười, mắt lấp lánh khi quay sang Gideon. Ông nói gì đó bằng giọng Scotland nặng đến nỗi tôi không nghe ra, nhưng khiến ánh mắt Gideon sáng bừng lên. Trong suốt bao nhiêu năm qua, phải chăng Angus đã thay thế người cha trong cuộc đời anh? Tôi sẽ luôn biết ơn ông vì đã yêu thương và cổ vũ cho Gideon, cho anh thứ mà anh cần nhất.

Rồi tới màn cắt bánh kem và rót sâm banh ăn mừng trên ban công phòng. Tôi và Gideon ký giấy đăng ký kết hôn và tờ hôn ước của Cha xứ đưa. Gideon cầm tờ giấy, mân mê chỗ tôi vừa ký.

“Anh có được cái anh cần rồi chứ gì?” Tôi chọc. “Mỗi một mảnh giấy thôi.”

“Anh cần em, bà Cross ạ.” Anh kéo tôi lại. “Anh luôn luôn muốn cưới được em.”

Angus đem cả hai tờ giấy cùng bản thỏa thuận đi mất. Anh chàng quản lý khách sạn đã ký vào chỗ làm chứng, và tất cả sẽ được cất ở nơi nào đó của Gideon.

Cuối cùng, khi còn lại hai đứa, tôi và anh trút bỏ quần áo, vô lều nằm, uống rượu sâm banh, ôm nhau đùa giỡn, âu yếm cho đến hết ngày.

Tất cả mọi thứ thật hoàn hảo.

“Vậy lúc về nhà mình sẽ nói sao đây?” Tôi hỏi khi ngồi ăn tối dưới ánh nến. “Phải nói với mọi người như thế nào về vụ bỏ-trốn-rời-cưới-nhau này hả anh?”

Gideon nhún vai, liếm bờ dính trên tay. “Tùy em thôi.”

Tôi ăn nốt cái càng cua. “Em thì đương nhiên là muốn kể với Cary rồi đó. Bố em chắc cũng không phản đối gì. Hôm nay lúc gọi điện cho ông em có bóng gió một chút, ông cũng nói là có gặp anh, nên đã chuẩn bị tinh thần. Còn đương Stanton thì em nghĩ không quan tâm lắm đâu, đừng tự ái nha.”

“Anh không tự ái.”

“Nhưng còn mẹ thì em lo quá, hai mẹ con em vốn đang không ổn lắm. Mẹ mà biết chuyện lại lên cơn cho coi.” Tôi ngừng lại một chút. “Nhưng em mà giấu thì mẹ lại nghĩ là tại em giận mẹ.”

“Vậy thì mình cứ nói với mọi người là mình mới đính hôn thôi.”

Tôi chấm miếng thịt cua vào bơ lỏng, thầm nghĩ từ nay mình sẽ thường xuyên được thấy Gideon ở trần, thoải mái như thế này. “Mẹ sẽ nổi điên lên nếu mình chưa cưới mà đã sống chung đó.”

“Nếu vậy thì chịu thôi.” Anh cộc lốc. “Em là vợ anh, Eva. Anh không quan tâm có ai biết hay không, nhưng mà anh biết. Anh muốn mỗi ngày đi làm về nhà nhìn thấy em, mỗi sáng dậy uống cà phê với em, cài nút áo cho em, rồi cởi áo cho em mỗi buổi tối.”

Tôi hỏi lại. “Anh có định đeo nhẫn cưới không?”

“Anh chỉ mong được vậy thôi.”

Câu đó làm tôi mỉm cười. Anh ngừng ăn, nhìn tôi chằm chằm.

“Sao vậy? Mặt em dính bơ hả?”

Anh thở mạnh. “Em đẹp quá. Anh rất thích ngắm em.”

Mặt tôi nóng bừng. “Anh cũng đâu có thua gì.”

“Anh bắt đầu thấy đỡ dần rồi.” Gideon lẩm bẩm.

Nụ cười tôi tắt ngấm. “Cái gì? Cái gì đỡ?”

“Sự lo lắng. Cảm giác bây giờ an toàn hơn, đúng không?” Anh nhấp một ngụm rượu. “Anh cảm thấy yên tâm. Anh thích cảm thấy như vậy.”

Tôi chưa có nhiều thời gian để làm quen với chuyện mình đã có chồng, nhưng khi nghĩ lại câu nói đó của anh, tôi cũng thấy đồng ý. Anh đã là của tôi, không ai có thể nghi ngờ điều đó nữa. “Em cũng thích cảm giác này.”

Gideon nâng tay tôi lên môi. Chiếc nhẫn của anh trao ban này lấp lánh dưới ánh nến. Một chiếc nhẫn kiểu cổ điển với viên kim cương Asscher rất lớn. Tôi thích sự tinh tế không có tuổi đời, nhưng quan trọng hơn, đây là chiếc nhẫn mà bố anh đã trao ẹ anh.

Cho dù bị cả bố lẫn mẹ phản bội, nhưng những kỷ ức hạnh phúc nhất của Gideon cho đến ngày anh gặp tôi vẫn là thời gian ở cùng với gia đình.

Vậy mà anh cứ nói là mình không biết lãng mạn.

Anh bắt gặp tôi cứ đang ngắm chiếc nhẫn. “Em thích phải không?”

“Em thích lắm. Nó rất đặc biệt.” Tôi nhìn anh. “Mà em cũng muốn làm gì đó lạ lạ với ngôi nhà của mình nữa.”

“Vậy hả?” Anh siết chặt cổ tay tôi, rồi tiếp tục ăn.

“Em hiểu là mình vẫn phải ngủ riêng, nhưng em không muốn có tường hay cửa ngăn cách hai đứa mình.”

“Anh cũng không muốn. Nhưng sự an toàn của em là quan trọng nhất.”

“Hay là mình làm một căn phòng ngủ lớn, có hai giường riêng, ở giữa nối với nhau bằng phòng tắm, không có cửa, chỉ có một lối đi nhỏ tắt qua thôi. Như vậy thì tụi mình vẫn coi như là được ở chung trong một không gian.”

Anh suy nghĩ một chút rồi gật đầu. “Về ra đi, rồi mình mang đi gặp kiến trúc sư cho họ làm. Mình sẽ ở tạm bên chỗ em trong lúc chờ sửa nhà của anh. Cary cũng có thể xem qua gian bên cạnh đó để coi có cần sửa gì theo ý anh ta không.”

Tôi cọ chân lên bắp chân anh thay cho lời cảm ơn. Có tiếng nhạc từ xa vọng lại làm tôi sức nhớ ở trên hòn đảo này còn có những người khác.

Liệu Angus đang thư giãn ở đâu đó, hay là phải đứng gác trước cửa phòng?

“Angus đâu?” Tôi hỏi.

“Đâu đó gần quanh đây.”

“Còn Raúl có ở đây không?”

“Không. Cậu ta đang ở New York điều tra vụ cái vòng của Nathan.”

“Ồ.” Tự nhiên tôi ăn mất ngon, nên cầm khăn lên lau miệng. “Có gì đáng lo không?”

Hỏi là hỏi vậy thôi, chứ làm sao mà tôi hết lo lắng được. Việc có ai đó đã bí mật đánh lạc hướng cảnh sát sẽ luôn ám ảnh trong đầu tôi.

“Có người đã rửa sạch tội cho anh.” Anh nói thản nhiên. “Anh nghĩ anh sẽ phải trả công cho họ. Nhưng chưa thấy ai tới đòi hết, nên anh sẽ phải tự tìm tới họ thôi.”

“Thì anh phải biết họ là ai cái đã.”

“À, anh sẽ biết thôi.” Gideon thì thầm một cách nham hiểm. “Tới lúc đó mình sẽ biết luôn là tại sao.”

Dưới gầm bàn, tôi quấn chân vào chân anh.

Tôi và Gideon khiêu vũ trên bờ biển dưới ánh trăng, đắm mình vào làn hơi ẩm buổi tối. Đêm đó Gideon ngủ chung giường với tôi, tôi biết anh đã phải cân nhắc rất kỹ. Không thể để tôi ngủ một mình trong đêm tân hôn được.

Tôi hy vọng thuốc của anh có tác dụng, cộng với đêm hôm trước thiếu ngủ sẽ giúp anh ngủ sâu hơn. May thay đúng là như vậy.

Sáng Chủ nhật, Gideon hỏi tôi muốn đi ngắm thác nước, hay đi thuyền gỗ ra biển, hay là muốn đi bè trên sông trong rừng. Tôi cười, từ chối hết cả ba lựa chọn, rồi làm cái chuyện tôi muốn làm với anh.

Hai đứa nằm ườn cả ngày, thỉnh thoảng nhảy xuống hồ bơi, rồi khi thấy mệt lại lăn ra ngủ. Khoảng sau nửa đêm, tôi vô cùng tiếc nuối khi phải đi về. Mấy ngày cuối tuần thật ngắn ngủi.

“Mình còn cả đời để đi chơi cưng à.” Gideon nói trên đường ra sân bay, dường như đọc được suy nghĩ của tôi.

“Em ích kỷ lắm đó. Em muốn anh là của riêng em thôi.”

Lên máy bay, tôi và anh đều đang mặc trên người quần áo lấy từ khách sạn. Tôi bất giác mỉm cười, nghĩ lại hai ngày vừa rồi đa số thời gian hai đứa hầu như chẳng mặc gì cả.

Lúc mang túi đồ cá nhân vào toilet để đánh răng trước khi tranh thủ ngủ trên đường về, tôi nhìn thấy tấm thẻ da đính kèm, có khắc chữ Eva Cross.

Gideon bước tới sau lưng, hôn lên vai tôi.

“Đi ngủ thôi, cưng. Mai còn phải làm việc.”

Tôi chỉ miếng da. “Bộ chuyện em đồng ý dễ đoán dữ vậy hả?”

“Anh tính là sẽ bắt cóc em cho tới khi em gật đầu thì thôi.”

Tôi không nghi ngờ câu đó của anh. “Em hân hạnh quá.”

“Em đã có chồng rồi đó.” Anh giục tôi. “Giờ thì nhanh lên nào, bà Cross.”

Tôi nhanh chóng chui vào giường nằm cạnh anh. Ngay lập tức Gideon quay qua ôm chặt lấy tôi.

“Chúc anh có giấc mơ đẹp.” Tôi thì thầm, ôm lấy tay anh trên người mình.

Anh nở nụ cười, đặt môi lên cổ tôi. “Giấc mơ của anh đã thành sự thật rồi.”

82. Chương 82: Chương 20

Tôi có một cảm giác rất kỳ lạ khi đi làm vào sáng thứ Hai, khi nghĩ tới chuyện không có ai biết cuộc đời tôi vừa có một thay đổi lớn. Làm thế nào mà chỉ với vài câu nói, rồi đeo một cái nhẫn vô tay là đã khiến con người ta trở nên khác hẳn?

Tôi không còn là Eva, cô gái chân ướt chân ráo tới New York cùng anh bạn thân nữa. Giờ đây tôi đã là vợ của một nhà tài phiệt, với hàng loạt trách nhiệm mới. Nghĩ tới đó tôi bỗng hoảng sợ.

Megumi mở cửa xong đứng dậy. Hôm nay cô nàng ăn mặc nhã nhặn một cách bất ngờ, với cái đầm đen sát cánh có những đường viền không đối xứng và giày cao gót hồng cánh sen.

“Ôi chào, da bồ rám nắng đẹp ghê. Mình ganh tị quá đi mất.”

“Cảm ơn. Cuối tuần thế nào?”

“Cũng vậy thôi. Michael hết gọi rồi.” Megumi nhăn mũi. “Tự nhiên mình lại nhớ, sự quấy rầy của anh ta làm mình cảm thấy có người cần mình.”

Tôi lắc đầu. “Bồ điên rồi.”

“Mình biết. Kể nghe coi, bồ đi đâu vậy? Đi với chàng ca sĩ hay là chàng Cross?”

“Bí mật.” Dù tôi rất muốn kể hết ra. Lý do tôi ráng kiềm chế là vì tôi muốn Cary là người biết đầu tiên.

“Không được!” Megumi nheo mắt. “Bồ định giấu mình thiệt đó hả?”

“Dĩ nhiên là mình sẽ kể.” Tôi nháy mắt. “Chỉ không phải là bây giờ thôi.”

“Mình biết tìm bồ ở đâu rồi đó nha.” Megumi nói với theo khi tôi đi về chỗ ngồi.

Về tới bàn, tôi lấy điện thoại ra định nhắn tin cho Cary thì thấy mấy tin nhắn anh gửi hồi cuối tuần mà bây giờ mới tới. Chắc chắn hôm thứ Bảy lúc gọi điện thoại cho bố tôi vẫn chưa nhận được gì.

Ăn trưa không? Tôi nhắn cho Cary xong, đợi một chút không thấy trả lời thì tắt chuông điện thoại rồi bỏ vô ngăn kéo.

“Cuối tuần em đi đâu vậy?” Mark hỏi khi vô tới văn phòng. “Da em phơi nắng đẹp quá.”

“Cảm ơn anh. Em đi nghỉ ở Ca-ri-bê.”

“Vậy hả? Anh đang tính chọn đảo để đi tuần trăng mật đó. Hay em giới thiệu chỗ em ở đi?”

“Được thôi.” Tôi cười, hình như lâu lắm rồi, hay có khi cả đời, tôi chưa bao giờ thấy vui như lúc này.

“Cho anh thông tin nhé, anh sẽ đưa vô danh sách để xem xét.”

“Anh được giao nhiệm vụ tìm địa điểm hả?” Tôi đứng dậy đi lấy cà phê chung với Mark.

“Ừ.” Mark nhếch mép. “Anh để Steven lo cái đám cưới, vì anh ấy đã chuẩn bị lâu rồi. Nhưng còn kỳ trăng mật thì phải là của anh.”

Giọng Mark tràn trề hạnh phúc, tôi hiểu rất rõ cảm giác đó. Tâm trạng anh vui vẻ như vậy làm ngày đầu tuần của tôi càng sáng sủa hơn.

Mọi thứ sáng sủa chấm dứt lúc hơn mười giờ, khi Cary gọi điện thoại.

“Văn phòng của Mark Garrity, Eva Tramell.”

“Eva Tramell đáng bị ăn đòn.” Cary tiếp lời. “Lâu lắm rồi anh không giận em tới mức này đó.”

Tôi chột dạ, nhúu mày. “Có chuyện gì vậy Cary?”

“Anh không có thói quen nói mấy chuyện quan trọng qua điện thoại đâu, Eva, không phải như ai đó. Mà nói cho em biết luôn, trưa nay anh sẽ bỏ một cuộc giao lưu trong giới để đi gặp em đó, tại vì bạn bè thì phải làm như vậy.” Anh nổi cáu. “Bạn bè thì phải sắp xếp thời gian để nói với nhau những chuyện quan trọng, chứ không phải là để lại một cái lời nhắn nhủ nhanh rồi xong đâu.”

Rồi anh cúp máy. Tôi ngồi thừ ra, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng.

Tất cả mọi thứ như cái bánh xe đang quay đột ngột đứng lại. Cary luôn là chỗ dựa của tôi, mỗi lần tôi với anh mà có chuyện gì thì tôi rất dễ mất bình tĩnh. Tôi biết anh cũng vậy, không gặp tôi thường xuyên là anh cũng hay làm chuyện đại dốt lắm.

Tôi lấy điện thoại di động ra gọi lại cho anh.

“Sao nữa?” Cary quát, nhưng ít ra thì anh cũng nhắc máy.

Tôi nói nhanh. “Nếu em làm anh buồn thì cho em xin lỗi. Em sẽ sửa, nha!”

“Em làm anh bức quá, Eva.”

“Ừ, anh để ý đi, trước giờ em giỏi chọc tức người khác lắm. Nhưng em không muốn làm vậy với anh.” Tôi thở dài. “Mình mà giận nhau là em không chịu được đâu, Cary à. Em muốn hai đứa mình vui vẻ.”

“Gần đây em làm như thể là chuyện đó đâu còn quan trọng nữa.” Anh cộc lốc. “Anh trở thành người thừa trong mắt em rồi.”

“Lúc nào em cũng nghĩ tới anh hết đó, nếu em không biết cách thể hiện thì em xin lỗi nha.”

Anh im lặng.

“Em quý anh lắm, Cary à, dù nhiều khi em cư xử khá ngu ngốc.”

Cary thở hắt ra. “Em làm việc tiếp đi, đừng có suy nghĩ nữa. Lát ăn trưa mình nói chuyện.”

“Em thành thật xin lỗi.”

“Trưa nay gặp nhé.”

Cúp máy xong, tôi cố gắng nhưng không tập trung được. Cary giận là một chuyện, nhưng tôi đã làm anh buồn lại là chuyện khác. Bởi tôi vốn là một trong số vài người hiếm hoi trên đời được anh tin tưởng.

Khoảng mười một giờ rưỡi, tôi nhận được một xấp phong bì nội bộ. Trong số đó một cái có mảnh giấy viết tay của Gideon.

Vợ xinh đẹp quyến rũ của anh

Anh lúc nào cũng nghĩ tới em

X của em.

Tôi hạnh phúc nhịp chân dưới găm bàn, cảm thấy ngày thứ Hai vui lên rất nhiều.

Rồi tôi viết lại cho anh.

Đen và nguy hiểm

Em yêu anh điên cuồng

Yêu cả cái vòng cổ của anh nữa

Bà X.

Tôi bỏ tờ giấy vô phong bì rồi cho gửi đi.

Điện thoại reng lúc tôi đang trả lời thư cho người thiết kế của chiến dịch quảng cáo thẻ quà tặng. Đầu dây bên kia là một giọng Pháp quen thuộc.

“Eva, là Jean-Francois Giroux đây.”

Tôi ngồi tựa ra ghế. “Bonjour, quý ông Giroux.”

“Hôm nay mình gặp nhau lúc nào được?”

Anh ta muốn cái quái gì ở tôi? Nếu muốn biết chỉ còn cách gặp anh ta thôi. “Năm giờ nhé? Ở gần Crossfire có một quán rượu nhỏ.”

“Vây cũng được.”

Tôi vừa chỉ đường xong là Giroux cúp máy ngay, khiến tôi có cảm giác như vừa bị tạt một gáo nước lạnh. Tôi xoay xoay trên ghế, ngẫm nghĩ. Có vẻ như trong khi tôi và Gideon đang cố gắng xây dựng cuộc sống mới thì vẫn có nhiều thứ tìm cách cản trở hai đứa. Liệu khi bọn tôi công bố về lễ cưới, hay chỉ chuyện đính hôn thôi, thì mọi thứ có thay đổi không?

Chúa ơi, tôi chỉ mong như vậy. Nhưng liệu có bao giờ đơn giản vậy không?

Liếc nhìn đồng hồ, tôi quyết định quay lại với cái thư đang viết dở.

Tôi xuống tới sảnh lúc mười hai giờ năm phút, Cary vẫn chưa tới. Trong lúc chờ đợi, tôi bắt đầu lo lắng nhiều hơn. Cary nói đúng. Tôi luôn tự nhủ là Cary sẵn sàng chấp nhận ở chung với Gideon, bởi vì tôi không muốn nghĩ tới khả năng phải chọn lựa giữa hai người.

Bây giờ khi chuyện đó không còn là lựa chọn nữa rồi. Tôi đã kết hôn, và đang ngất ngây trong hạnh phúc.

Nhưng tôi vẫn nghĩ cái cái nhấn vào bốp là hơn. Với tâm trạng lúc này, để Cary phát hiện ra chuyện đó không hẳn là một ý hay.

Bụng tôi thắt lại khi nhận ra mình càng ngày càng giấu anh nhiều chuyện. Cảm giác đó thật khó chấp nhận.

“Eva.”

Tôi giật mình khi nghe tiếng anh gọi. Cary bước nhanh tới, hôm nay anh mặc quần ngắn túi hộp và áo thun cổ tim. Với cặp kiềng râu và hai tay đút túi quần, nhìn anh hơi xa cách. Mọi người ngoài nhìn lúc anh đi ngang, nhưng Cary không để ý tới ai khác ngoài tôi.

Trước khi kịp suy nghĩ, tôi đã chạy như bay tới, lao vào anh mạnh đến nỗi khiến anh bật kêu lên. Tôi ôm chầm lấy Cary, áp má lên ngực anh.

“Em nhớ anh quá.” Lời nói bật ra từ tận đáy lòng, dù chưa chắc Cary đã hiểu hết lý do thật của nó.

Anh lăm bắm gì đó rồi ôm tôi. “Nhiều khi em đáng ghét lắm, em gái à.”

Tôi ngẩng lên nhìn anh. “Em xin lỗi.”

Cary nắm tay tôi, hai đứa ra khỏi tòa nhà rồi tới cái nhà hàng mà lần trước chúng tôi ăn taco với nhau. Chỗ này có cả margaritas với đá xay, thức uống hoàn hảo cho cái thời tiết oi bức mùa hè này.

Sau mười phút xếp hàng chờ, tôi chỉ gọi hai cái taco, vì cả tuần nay đã không tập tành gì rồi. Cary gọi tới sáu cái. Hai đứa canh lấy được một cái bàn ngay khi có người đứng lên, và trong khi tôi chưa kịp tháo cái ống hút ra thì Cary đã ăn hết một cái taco rồi.

“Em xin lỗi vụ lời nhấn trong hộp thư thoại nhé.”

“Em không hiểu hả.” Cary lấy khăn giấy chùi miệng, đôi môi đẹp làm tôi liên tưởng tới cảnh mỗi lần anh nỗ lực cười thì y như rằng bao nhiêu phụ nữ dù có bản lĩnh đến đâu cũng trở nên e thẹn.

“Vấn đề nằm ở tất cả mọi chuyện liên quan đến nó. Em để lại lời nhấn kêu anh suy nghĩ chuyện ở chung với Cross, sau khi em đã nói với mẹ em là em quyết định rồi, và ngay trước khi em biến mất suốt mấy ngày cuối tuần. Anh nghĩ anh có cảm thấy như thế nào thì cũng chả có nghĩa lý gì với em hết.”

“Không phải vậy!”

“Tại sao em phải ở chung với anh trong khi đang nào em cũng ở chung với bạn trai em?” Cary bắt đầu nổi cáu. “Và tại sao em lại nghĩ anh thích làm người thừa trong nhà hả?”

“Cary...”

“Anh không cần ai bổ thí, Eva.” Anh nheo mắt. “Nếu cần thì anh sẽ có chỗ để ngủ, có người để ở chung. Khỏi làm phước cho anh.”

Ngực tôi thắt lại. Tôi chưa sẵn sàng sống thiếu Cary. Tôi biết rồi sẽ tới lúc hai đứa có hai cuộc sống riêng, biết đâu chỉ gặp nhau vào vài dịp đặc biệt trong năm. Nhưng bây giờ chưa phải lúc đó. Chưa thể như vậy được. Chỉ tưởng tượng thôi đã làm tôi hoảng hốt.

“Ai nói là em làm phước cho anh. Sao anh không nghĩ là tại em không thể sống mà không có anh bên cạnh được.”

Anh khịt mũi, cắn miếng bánh, nhai một cách giận dữ rồi hút một ngụm nước lớn. “Anh là cái gì hả? Là cái huy chương đánh dấu ba năm điều trị của em, hay là tấm giấy chứng nhận em đã là một Eva Khác?”

“Xin lỗi nha.” Tôi chồm tới. “Em biết là anh giận, và em đã năn nỉ rồi. Em rất quý anh và muốn có anh bên cạnh. Nhưng không vì vậy mà em phải ngồi đây nghe anh mắng mỏ đâu.”

Tôi đứng dậy. “Em gặp anh sau.”

“Em với Cross định cưới nhau hả?”

Tôi nhìn anh, ngập ngừng một chút. “Anh ấy cầu hôn, và em đồng ý rồi.”

Cary gạt đầu, không có vẻ gì ngạc nhiên, rồi lại ăn tiếp. Tôi cầm cái túi treo trên thành ghế lên.

“Em không thấy sợ nếu phải sống một mình trong nhà với anh ta hả?” Anh vẫn vừa ăn vừa nói. Không có gì lạ khi Cary nghĩ ngay tới chuyện đó.

“Không, anh ấy ngủ trong phòng riêng.”

“Vậy mấy tuần vừa rồi hai đứa ở với nhau là anh ta ngủ trong phòng riêng hả?”

Tôi trở mặt. Chẳng lẽ Cary đã biết từ đầu Gideon chính là “người tình” mà tôi hẹn hò trước giờ? Tôi cũng mệt mỏi không muốn nói dối nữa. “Đa số là vậy.”

Cary bỏ miếng taco xuống. “Cuối cùng cũng nghe được một lời nói thật từ em. Anh cứ tưởng là em không còn biết thành thật nữa rồi chứ.”

“Anh là đồ khốn.”

Anh toét miệng cười, chỉ xuống ghế. “Ngồi lại xuống đây, cưng, mình chưa nói chuyện xong mà.”

“Anh khó ưa quá.”

Nụ cười tắt ngấm, nét mặt anh đanh lại. “Bị lừa dối suốt mấy tuần làm anh cáu kỉnh vậy đó. Ngồi xuống đây.”

Tôi ngồi xuống, trừng mắt nhìn anh. “Rồi đó. Vừa lòng chưa?”

“Ăn đi. Anh có chuyện muốn nói.”

Tôi thở mạnh cho bình tĩnh, treo túi xách lên ghế trở lại, rồi nhướn mày nhìn anh.

Anh bắt đầu. “Nếu em tưởng khi anh không rượu chè nữa và đi làm ổn định thì đầu óc anh hết nhạy bén là em lầm rồi đó. Anh biết em quay lại với Cross từ ngày đầu tiên em nói xạo kia.”

Tôi cắn miếng taco trên tay, nhìn anh nghi ngờ.

“Eva à, em nghĩ coi, nếu ở New York này mà có người khác có thể cả đêm không mệt giống Cross, thì chẳng lẽ anh ta thoát khỏi tay anh sao?”

Tôi phát sắc, suýt nữa thì phun thức ăn ra.

“Làm gì có ai may mắn tới mức tìm được hai anh chàng như vậy liên tiếp chứ.” Cary dài giọng. “Cho dù là em đi nữa. Muốn được may vậy thì ít nhất em cũng phải ‘nhịn đói’ hay khổ sở một thời gian dài trước đã, vậy thì còn có khả năng.”

Tôi quăng miếng giấy bọc ống hút vô người anh, Cary né rồi phá lên cười.

Xong anh nghiêm túc trở lại. “Bộ em sợ bị anh đánh giá vì quay lại với anh ta sau những gì anh ta làm hả?”

“Chuyện phức tạp hơn vậy nhiều, Cary à. Lộn xộn lắm, tụi em có rất nhiều áp lực. Bây giờ vẫn vậy, vì cái ả phóng viên cứ theo dõi Gideon...”

“Theo dõi hả?”

“Chính xác. Em không muốn...” Em không muốn anh bị liên lụy, thành tông phạm... “Em buộc phải kín đáo.” Tôi bào chữa một cách vụng về.

Anh ngẫm nghĩ, rồi gật đầu. “Và bây giờ em định cưới anh ta hả?”

“Ừ.” Tôi uống một ngụm nước để nuốt trôi cục nghẹn trong cổ. “Ngoài tụi em ra thì anh là người duy nhất biết chuyện.”

“Cuối cùng em cũng chịu chia sẻ với anh một bí mật.” Cary mím môi. “Mà cưới xong em vẫn muốn anh ở chung với em sao?”

Tôi chồm tới, nắm tay anh. “Em biết là anh hoàn toàn có thể tìm chỗ khác để ở, nhưng em không muốn anh làm vậy. Em chưa sẵn sàng để sống không có anh, cho dù em có lấy chồng hay không cũng vậy.”

Anh siết chặt tay tôi mạnh đến phát đau. “Eva...”

“Nghe em nè.” Tôi nói nhanh, vì thấy anh bỗng nhiên có vẻ nghiêm chỉnh nên không muốn bị ngắt lời trước khi nói hết kế hoạch với anh. “Nhà của Gideon có kèm theo một căn hộ một phòng ngủ ở sát bên cạnh.”

“Căn hộ một phòng ngủ ở Đại lộ Số Năm hả?”

“Ừ, thích không? Anh có không gian riêng, có cửa riêng, và cả cửa sổ nhìn xuống Công Viên Trung Tâm nữa. Nhưng anh vẫn ở sát cạnh em, vậy là một công đôi việc rồi.” Tôi nói thật nhanh, hy vọng có chi tiết nào đó đúng ý anh. “Mình sẽ ở lại bên phía Tây thêm ít lâu nữa trong khi chờ nhà bên đó sửa xong. Gideon còn nói anh muốn sửa căn hộ của anh như thế nào cũng được.”

“Căn hộ của anh.” Anh nhìn chăm chăm làm tôi càng lo hơn. Có hai người đang muốn len qua khoảng hẹp giữa bàn của tôi với bàn bên cạnh, nhưng tôi mặc kệ.

“Có phải cho không đâu mà.” Tôi trấn an. “Em đang suy nghĩ dùng tiền của em để làm một cái gì đó. Em muốn thành lập một tổ chức để ủng hộ mấy hoạt động từ thiện mình biết trước giờ. Em cần anh giúp, và em sẽ trả công, không phải chỉ cho những việc anh làm không, mà còn cho cả hình ảnh của anh nữa. Em muốn anh làm người phát ngôn của tổ chức đó.”

Tay Cary nói lỏng ra.

Tôi cảnh giác, nín tay anh lại. “Cary?”

Vai anh rũ xuống. “Tatiana có thai rồi.”

“Cái gì?” Mặt tôi tái mét, tưởng như mọi thứ đang nhảy múa xung quanh. Giữa một rừng những tiếng nhân viên lớn tiếng gọi món ăn, tiếng chén đĩa loảng xoảng, tôi vẫn có cảm giác mấy chữ mà Cary vừa thốt ra đó được thét to vào mặt mình.

“Anh giỡn hả?”

“Anh cũng ước gì là chuyện giỡn.” Cary rút tay về, vuốt lọn tóc đang rũ xuống mắt. “Không phải là anh không muốn có con, anh cũng thích, nhưng mà... Em biết rồi đó, không phải lúc này, và không phải là với cô ấy.”

“Làm thế quái nào mà cô ta có thai vậy?” Tôi biết Cary rất cẩn thận mấy chuyện đó, vì hơn ai hết anh hiểu lối sống của anh có rất nhiều rủi ro.

“Thì anh đưa vào rồi...”

“Thôi đi.” Tôi nạt. “Ý em là anh vốn rất cẩn thận mà.”

“Ừm, thì cách bảo vệ đó đâu phải lúc nào cũng hiệu nghiệm. Mà Tat thì không chịu uống thuốc, nói là thuốc làm cô ấy mệt mỏi và ăn nhiều hơn.”

“Chúa ơi.” Mắt tôi nóng lên. “Anh có chắc là của anh không?”

Cary khịt mũi. “Không. Nhưng cũng không thể khẳng định là không phải của anh. Được sáu tuần rồi, nên khả năng là rất cao.”

Tôi đành phải hỏi. “Cô ta có định giữ lại không?”

“Anh không biết. Cô ấy còn đang suy nghĩ.”

“Cary...” Tôi không ngăn được giọt nước mắt chảy xuống má. Tôi buồn thay cho anh. “Anh định sẽ làm gì?”

“Anh đâu làm được gì. Quyết định là của cô ấy mà.”

Sự bất lực đó hẳn làm cho anh rất đau khổ. Sau khi có Cary một cách ngoài ý muốn, mẹ anh đã phá thai liên tục. Tôi biết điều đó vẫn còn ám ảnh anh. “Vậy nếu cô ta quyết định sẽ mang thai, thì anh sẽ làm xét nghiệm chứ?”

“Trời ơi, Eva.” Anh nhìn tôi, đôi mắt đỏ hoe. “Anh làm sao nghĩ được xa vậy. Anh chỉ đang không biết phải nói sao với Trey nè. Tụi anh chỉ vừa bắt đầu tạm ổn thôi, thì giờ anh phải báo với cậu ấy tin này sao? Cậu ấy sẽ bỏ anh mất.”

Tôi hít một hơi dài rồi ngồi thẳng dậy. Tôi không thể để Cary và Trey mất nhau được. Giờ đây khi không phải lo chuyện giữa tôi và Gideon nữa, tôi phải giải quyết những vấn đề khác mà trước giờ mình lơ đãng. “Mình sẽ nghĩ cách, từng bước một, để vượt qua chuyện này.”

Anh nói một cách khó khăn. “Anh cần em.”

“Em cũng cần anh. Em sẽ ở bên cạnh anh trong chuyện này.” Tôi ráng mỉm cười. “Em sẽ không đi đâu hết, ngoại trừ cuối tuần này mình về San Diego chung.” Tôi vội nói thêm câu cuối, tự nhủ là phải nhớ nói với Gideon chuyện đó.

“Tạ ơn trời.” Cary lại ngồi bật dậy. “Anh chỉ mong được ném bóng ở chỗ bác sĩ Travis thôi.”

“Ừ.” Tôi không chơi bóng rổ, nhưng tôi cũng muốn nói chuyện với bác sĩ Travis.

Liệu ông ta sẽ nói gì khi biết cuộc đời của hai đứa tôi đã thay đổi đến mức độ nào chỉ sau vài tháng ở New York? Lần cuối cùng gặp nhau, chúng tôi nói về những giấc mơ rất hoàng tráng. Cary muốn trở thành người mẫu xuất hiện ở giải Super Bowl, còn tôi muốn là người thực hiện đoạn quảng cáo đó cho anh. Giờ đây, anh đang chuẩn bị làm cha, còn tôi chỉ vừa kết hôn với người đàn ông rối rắm phức tạp nhất trên đời.

“Bác sĩ Travis sẽ bật ngửa cho coi.” Cary như đọc được suy nghĩ của tôi.

Không hiểu vì sao câu nói đó làm cả hai phá lên cười đến chảy nước mắt.

*

Khi về bàn, tôi lại nhận được một xấp giấy nháp. Tôi cẩn môi, gỡ từng cái lên coi tới lúc tìm được đúng cái mình đang chờ.

Anh nghĩ ra rất nhiều cách

dùng cái “vòng đỏ” đó, bà X. à!

Em sẽ rất thích

X của em.

Đám mây đen từ bữa ăn trưa bớt đi một chút. Sau khi nghe tin động trời của Cary, thì cuộc gặp với Giroux đối với tôi chẳng còn là vấn đề gì nghiêm trọng.

Lúc tôi tới quán rượu thì Giroux đã chờ sẵn. Anh ta rất bảnh bao trong cái quần ka-ki ủi thẳng thớm và áo sơ mi trắng hở cổ, ống tay xắn cao. Trang phục thoải mái, nhưng con người thì không có vẻ gì là thoải mái cả. Điều bộ anh ta căng như dây đàn, và lúc nào cũng có vẻ bức dọc vì lý do gì đó.

“Eva.” Giroux chào tôi, vẫn cái cử chỉ thân mật quá đáng mà tôi vốn không thích từ đầu, là hai cái hôn lên hai bên má. “Enchanté.” (Rất hân hạnh.)

“Tôi có nên hiểu như vậy có nghĩa là hôm nay tóc tôi không quá vàng không?”

“À.” Giroux nở một nụ cười máy móc.

“Tôi bị trách cũng là phải.” Tôi ngồi xuống cái bàn cạnh cửa sổ, và thức uống nhanh chóng được mang ra.

Chỗ này nhìn có vẻ có từ lâu đời. Trần nhà bằng thạch cao, sàn gỗ cũ kỹ và quầy rượu chạm khắc rất tinh tế toát lên giá trị lịch sử nhất định. Vài chi tiết nội thất bằng kim loại mới được tu bổ thêm, và chỗ đang để giá rượu phía sau quầy có vẻ như từng là nơi đặt bức tường cổ nào đó.

Giroux chăm chú nhìn tôi trong lúc người phục vụ rót rượu. Anh ta có vẻ như đang tìm kiếm gì đó, dù tôi không biết chính xác là cái gì.

Tôi nhấp một ngụm rượu vang rất ngon, còn Giroux ngồi dựa ra ghế, xoay xoay cái ly trong tay. “Cô đã gặp vợ tôi rồi phải không?”

“Có gặp rồi. Cô ấy rất xinh đẹp.”

“Đúng vậy.” Giroux nhìn xuống ly rượu. “Cô còn có cảm nhận nào khác không?”

“Cảm nhận của tôi thì có gì quan trọng chứ?”

Anh ta lại ngược nhìn. “Cô có coi cô ấy là đối thủ hay là một mối đe dọa không?”

“Không.” Tôi nhấp thêm rượu, rồi nhìn thấy chiếc Bentley đen nhẹ nhàng đậu vào một chỗ hẹp ngay bên ngoài chỗ tôi đang ngồi. Angus ngồi sau tay lái, không có vẻ gì là bận tâm tới cái bảng CẤM ĐẬU XE ngay đó cả.

“Cô tin tưởng Cross đến vậy hả?”

Tôi quay lại Giroux. “Ừ. Nhưng tôi cũng mong anh sớm mang cô vợ của anh về Pháp.”

Giroux nhếch môi cười nhạt. “Cô yêu Cross đúng không?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

Tôi mỉm cười. “Nếu anh cho là hỏi tôi câu đó sẽ giúp anh biết được Corinne nghĩ gì về Gideon thì anh sai rồi. Gideon và tôi đối với nhau khác hẳn tất cả những người khác.”

“Tôi có thấy điều đó từ anh ta.” Giroux nhấp rượu, ngậm trong miệng thưởng thức trước khi nuốt.

“Xin thứ lỗi, nhưng tôi không hiểu lý do của cuộc gặp này. Anh muốn gì ở tôi?”

“Lúc nào cô cũng thẳng thắn như vậy hả?”

“Ừ.” Tôi nhún vai. “Tôi không được kiên nhẫn trong mấy chuyện mập mờ.”

“Vậy thì tôi cũng sẽ thẳng thắn.” Giroux với lấy tay trái của tôi. “Trên tay cô còn dấu của một chiếc nhẫn khá lớn. Nhẫn đính hôn phải không?”

Tôi nhìn xuống, thấy anh ta nói đúng. Trên ngón tay đeo nhẫn của tôi có một đường hằn trắng hơn phần còn lại của bàn tay. Da tôi không trắng như mẹ mà có màu hơi ngăm giống bố và rất dễ bắt nắng.

“Anh rất nhạy cảm, nhưng tôi hy vọng là anh cứ giữ lấy phán đoán đó cho riêng mình.”

Lần đầu tiên nụ cười của Giroux có vẻ chân thật. “Có thể cuối cùng tôi sẽ giành lại được vợ mình.”

“Tôi nghĩ nếu anh cố gắng thì sẽ được thôi.” Tôi đứng lên, cho là đã tới lúc đi về. “Anh biết cô ấy từng nói gì với tôi không? Cô ấy nói là anh rất dũng cảm. Thay vì ngồi chờ thì anh nên đuổi theo cô ấy. Tôi nghĩ đó là thứ cô ấy cần.”

Giroux cũng đứng lên. “Cô ta đi theo Cross mà. Tôi không nghĩ cô ta sẽ mềm lòng khi thấy người khác đuổi theo mình đâu.”

“Chuyện đó thì tôi không biết.” Tôi rút trong túi ra tờ hai mươi đô để lên bàn, mặc kệ ánh mắt giận dữ của Giroux. “Lúc anh cầu hôn cô ấy đã đồng ý còn gì nữa. Giờ anh cứ làm lại những gì anh đã làm trước kia đi. Tạm biệt, Jean-Francois.”

Anh ta định mở miệng nói thêm gì nữa, nhưng tôi đã ra gần tới cửa.

*

Angus đang đứng chờ cạnh chiếc xe.

“Thưa bà Cross, bà có muốn về nhà không?” Ông hỏi khi tôi ngồi lên ghế.

Cách xưng hô làm tôi mỉm cười. Cuộc nói chuyện với Giroux làm tôi nảy ra một ý khác. “Nếu được thì tôi muốn ghé qua một chỗ trước đây.”

“Dĩ nhiên là được.” Tôi nói chỗ cần tới rồi tựa ra ghế, trong lòng náo nức.

Lúc xong hết thì đã gần sáu giờ rưỡi. Tôi hỏi Angus Gideon đang ở đâu, thì mới biết anh vẫn còn ở văn phòng.

“Ông đưa tôi tới chỗ anh ấy được không?”

“Được chứ.”

Cảm giác quay lại Crossfire vào giờ này thật lạ lẫm. Dù vẫn còn người ra vô, nhưng không khí trong tòa nhà khác hẳn lúc ban ngày. Lên tới tầng trên cùng, cửa kính của Cross Industries đang để mở, một toán nhân viên vệ sinh đang dọn rác và lau chùi, hút bụi.

Tôi đi thẳng vô phòng Gideon, để ý thấy đa số bàn ghế đều trống, kể cả chỗ của Scott, trợ lý của anh. Gideon đang đứng sau bàn làm việc, đeo tai nghe, áo khoác treo trên giá. Hai tay anh chống trên hông, miệng nói liên tục, vẻ mặt rất tập trung.

Bức tường trước mặt anh là một dãy màn hình liên tục phát tin tức khắp thế giới. Bên tay phải là quầy rượu, trên kệ để mấy cái bình thủy tinh màu, vốn là mảng màu sắc duy nhất trong cái không gian toàn trắng, đen và xám. Trong phòng có ba khu vực ghế ngồi khác nhau, đều rất thoải mái, còn cái bàn làm việc màu đen của Gideon thì giống như trung tâm điều khiển toàn bộ các thiết bị công nghệ xung quanh.

Chồng tôi đứng đó, giữa bao nhiêu thứ đồ vật đắt tiền, đáng vẻ vô cùng gợi cảm. Bộ vét với những đường cắt may tuyệt vời càng tôn lên thân hình hoàn hảo của anh. Nhìn anh đứng giữa giang sơn quyền lực của mình, tim tôi đập lên rộn rã. Khung cảnh thành phố trắng lè hiện ra qua hai mặt kính trải rộng từ trần xuống tới sàn nhà, nhưng ngay cả vẻ đẹp đó cũng không làm anh lu mờ được.

Gideon luôn làm chủ mọi thứ. Và điều đó hiển hiện rõ ràng. Tôi lấy cái nhẫn trong bóp ra đeo lên tay, rồi bước tới gần bức tường kính có cánh cửa hai lớp ngăn cách anh với bên ngoài.

Anh quay đầu lại, mắt sáng rực khi nhìn thấy tôi. Gideon bấm nút cho cánh cửa mở ra, rồi ngay sau đó, bức tường kính mờ đục lại, đảm bảo ở bên ngoài không nhìn thấy được trong phòng.

Tôi bước vô.

“Tôi đồng ý.” Anh nói với người ở đầu dây bên kia. “Giải quyết xong đi rồi báo cáo lại cho tôi.”

Anh không rời mắt khỏi tôi khi tháo tai nghe bỏ lên bàn. “Em là một ngạc nhiên thú vị đó cưng. Nói anh nghe coi cuộc gặp với Giroux như thế nào.”

Tôi nhún vai. “Sao anh biết?”

Anh nhếch mép, nhìn tôi thay cho câu trả lời. Em thắc mắc chuyện đó thật sao?

“Anh vẫn còn phải ở lại đây hả?” Tôi hỏi.

“Nửa tiếng nữa anh phải họp qua điện thoại truyền hình với văn phòng bên Nhật, rồi sau đó mình có thể đi ăn tối.”

“Mình mua gì về nhà ăn với Cary đi. Anh ấy sắp có con rồi.”

Gideon nhướn mày. “Em nói lại anh nghe.”

“Ừm, rất có thể anh ấy sẽ làm cha.” Tôi thở dài. “Anh ấy phạm một sai lầm, và em muốn ở bên cạnh anh ấy trong lúc này. Với lại cũng để Cary quen dần chuyện ở chung với anh nữa.”

Anh nhìn tôi dò xét. “Còn em cũng làm cho hỏng chuyện rồi phải không. Lại đây.” Anh bước vòng qua bàn, giờ hai tay ra. “Để anh ôm em nào.”

Tôi thả túi xách xuống, cởi giày ra rồi bước thẳng vào lòng anh. Gideon ôm choàng lấy tôi, hôn lên trán thật kêu.

“Mình sẽ tìm cách.” Anh thì thầm. “Đừng lo.”

“Em yêu anh, Gideon.”

Tay anh siết chặt hơn.

Tôi ngẩng lên nhìn anh. Đôi mắt xanh thăm thẳm của anh dường như còn xanh hơn trên nền da rám nắng sau chuyến đi vừa rồi.

“Em có cái này cho anh nè.”

“Vây hả?”

Tôi lùi ra một chút, cầm bàn tay trái của anh lên, rồi luồn vào ngón tay chiếc nhẫn tôi vừa mua, phải hơi vặn một chút mới tuột qua khớp xương. Anh đứng yên không nhúc nhích. Lúc tôi buông ra, tay anh vẫn giữ nguyên chỗ cũ, làm như bị đông cứng lại.

Tôi nghiêng đầu ngắm nghía, thầm nghĩ phản ứng này đúng như mong đợi của tôi. Nhưng rồi khi anh vẫn tiếp tục im lặng, tôi ngước lên, thấy anh đang nhìn chiếc nhẫn chằm chằm như nhìn một vật lạ.

Tim tôi chùng xuống. “Anh không thích hả?”

Anh thở phào phồng, lật tay lại để nhìn mặt kia của chiếc nhẫn. Tôi chọn kiểu nhẫn có hai mặt giống nhau.

Chiếc nhẫn cưới bằng bạch kim không khác mấy với chiếc anh đang đeo bên tay phải. Cũng cùng những đường cắt nam tính mạnh mẽ đó, nhưng được nạm hồng ngọc nên nổi bật hơn. Màu đỏ nổi bật trên làn da nâu rám nắng và bộ vét đen của anh, như một dấu hiệu rõ mồn một cho quyền sở hữu của tôi.

“Hơi quá lớ hả?” Tôi nói nhỏ.

“Lúc nào em cũng làm quá hết.” Anh thì thầm, rồi ôm lấy mặt tôi, hôn mãnh liệt.

Tôi vừa định nắm tay thì đã bị anh nhắc bổng lên, đi tới cái ghế dài mà cách đây mấy tháng anh đã áp lên người tôi lần đầu tiên.

“Anh làm gì có thời gian.” Tôi hỏn hển.

Anh ngồi xuống. “Sẽ nhanh thôi.”

Gideon chiếm lấy tôi, tận hưởng sự ướt át nóng rực. Tôi càng rạo rực hơn khi thấy cả hai vẫn còn nguyên quần áo trên người.

Không biết có “nhanh thôi” thật như anh nói không, nhưng cuối cùng hai đứa thở hỏn hển, dựa vào nhau trên ghế.

Tôi nuốt nước bọt rồi nói trong hơi thở. “Vây chắc là anh thích cái nhẫn.”

Tiếng cười của Gideon làm lòng tôi tràn ngập niềm vui.

Năm phút sau, tôi nằm duỗi dài thỏa mãn trên sa lông, trong khi Gideon ngồi ngay ngắn tươm tất bên bàn làm việc với sinh lực tràn trề.

Anh nói năng lưu loát, bình thường suốt cuộc họp, mở đầu và kết thúc với mấy câu chào bằng tiếng Nhật, giọng trầm và êm ái. Thỉnh thoảng anh liếc nhìn tôi, miệng nở một nụ cười chiến thắng.

Tôi nghĩ anh quả xứng đáng được khen thưởng, bởi vì lúc này tôi vẫn còn bị cơn khoái cảm ban nãy làm cho văng vất.

Kết thúc cuộc họp, Gideon đứng dậy, cởi áo vét ra. Ánh mắt anh nói lên lý do tại sao.

Tôi ráng lấy sức nhướn mày, hỏi. “Mình không về hả?”

“Về chứ, nhưng chưa phải bây giờ.”

“Em nghĩ có khi anh nên bớt uống vitamin lại đi, cưng à.”

Anh nở nụ cười khi cởi nút áo. “Anh đã bỏ ra biết bao nhiêu ngày ngồi tưởng tượng cảnh làm tình với em trên cái ghế đó. Mình chưa làm được một nửa những gì anh tưởng tượng đâu.”

Tôi duỗi người, cố tình khêu gợi. “Giờ mình lấy nhau rồi thì còn hư hỏng được nữa không?”

Tia sáng lóe lên trong mắt cho thấy anh đã có sẵn câu trả lời.

Và, tới khi hai đứa ra khỏi Crossfire lúc gần chín giờ tối, tôi đã hoàn toàn thỏa mãn với câu trả lời đó của Gideon.

83. Chương 83: Chương 21

Khoảng mười giờ hơn, tôi với Gideon đang ngồi ở phòng khách ăn pizza thì Cary về, có cả Tatiana đi theo. Tôi chồm qua người Gideon lấy bịch phô mát Parmesan, thì thào. “Bà mẹ trẻ con đây rồi.”

Anh cũng nhăn mặt. “Phiền phức lắm đây. Tội nghiệp anh chàng.”

Tôi cũng nghĩ vậy khi cô nàng tóc vàng cao kều bước vô vàn nhả mũi một cách thô lỗ lúc nghe thấy mùi pizza. Nhưng ngay khi nhìn thấy Gideon, cô ả nở một nụ cười hết sức lả lơi.

Tôi hít một hơi dài, tự nhủ thôi, bỏ qua.

“Chào Cary.” Gideon nói rồi quàng tay qua vai tôi.

“Xin chào.” Cary hỏi. “Hai người đang coi phim gì vậy?”

“End of Watch.” Tôi trả lời. “Hay lắm đó, coi chung không?”

“Được thôi.” Cary nắm tay Tatiana đi ra ghế sa lông.

Cô nàng khó chịu ra mặt.

Hai anh chị ngồi xuống ghế, bắt chân lên nhau, chắc là kiểu ngồi quen thuộc mọi khi. Gideon đẩy hộp pizza tới. “Tự nhiên nhé.”

Cary lấy một miếng, còn Tatiana thì cắn nhả vì anh đụng trúng cô ả. Tôi khá bức bối với thái độ của Tatiana. Nếu cô ta là mẹ của con Cary, thì bọn tôi buộc phải trở thành người thân, mà tôi làm sao chịu được cái mối quan hệ kỳ cục như vậy.

Cuối cùng hai anh chị cũng không ngồi lâu. Tatiana cứ mè nheo là mấy cảnh quay bằng máy quay cầm tay trên màn hình làm cô ta buồn nôn, nên Cary đành đưa về phòng. Chỉ có lúc sau tôi đã nghe tiếng cô ả cười phá lên, nên tôi đoán vấn đề chỉ là bởi vì cô nàng muốn giữ Cary ỉn ả thôi. Tôi hiểu sự bất an đó. Chính tôi còn lạ gì cảm giác đó nữa.

“Đừng lo.” Gideon kéo tôi vào lòng. “Mình sẽ tìm cách giải quyết. Để từ từ đã.”

Tôi cầm lấy bàn tay trái của anh, mân mê chiếc nhẫn.

Anh hôn lên trán tôi, và thế là buổi coi phim chấm dứt.

Dù Gideon ngủ bên nhà anh, nhưng sáng hôm sau anh qua sớm, giúp tôi kéo dây khóa áo rồi đi pha cà phê. Đeo bông tai xong, tôi vừa bước ra hành lang thì thấy Tatiana từ bếp lò ra vô, hai tay cầm hai chai nước.

Trên người cô nàng không một mảnh vải.

Tôi giận sôi người, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh. Dù bụng bầu của cô ả chưa nhìn thấy, nhưng tôi nghĩ cũng nên tránh mấy chuyện cãi cọ lớn tiếng. “Nè, nếu cô muốn đi lại trong nhà tôi thì làm ơn mặc quần áo vô.”

“Đây đâu phải là nhà của mình cô.” Tatiana trả lời, tay hất mái tóc hung khi đi chuẩn bị đi ngang qua tôi.

Tôi chống một tay lên tường, ngăn lại. “Cô không muốn giở trò với tôi đâu, Tatiana.”

“Thì đã sao?”

“Thì cô thua chứ sao.”

Cô nàng trừng mắt nhìn tôi một lúc lâu. “Anh ấy sẽ bênh tôi thôi.”

“Nếu buộc phải như vậy, thì anh ấy cũng sẽ ghét cô, mà vậy thì cô cũng thua thôi.” Tôi bỏ tay xuống. “Suy nghĩ thử đi.”

Có tiếng cửa phòng Cary mở ra sau lưng. “Em làm cái quái gì vậy, Tat?”

Tôi quay lại, thấy anh bạn thân đang đứng trước cửa, trên người chỉ mặc mỗi cái quần lót. “Xem ra có người cần áo choàng rồi đó, Cary.”

Cary mím môi, phẩy tay về phía tôi rồi mở cửa rộng ra, ý kêu Tatiana đi vô.

Tôi đi tiếp ra bếp, nghiêng răng giận dữ. Cơn giận càng sôi lên khi thấy Gideon đang đứng trong bếp, ung dung uống cà phê. Hôm nay anh mặc com-ple đen với cà vạt xám nhạt, cực kì đẹp trai.

“Đã mất không?” Tôi gằn giọng. Thật bực bội khi anh nhìn thấy thân thể trần truồng của cô gái khác, mà lại là một cô nàng người mẫu thanh mảnh, cao ráo, đúng kiểu mà trước đây anh thích nữa chứ.

Anh nhún vai tỉnh bơ. “Không có gì đặc biệt.”

“Thì anh thích mấy cô cao kều mảnh khảnh mà.” Tôi cầm ly cà phê để sẵn trên bàn lên.

Gideon đặt tay lên tay tôi. Chiếc nhẫn nam hồng ngọc lấp lánh dưới ánh đèn. “Theo anh nhớ thì người vợ mà anh mê mệt khá là nhỏ nhắn, đầy đặn. Và đẹp tuyệt vời.”

Tôi nhắm mắt lại, cố xua tan cơn ghen tức. “Anh có biết tại sao em mua chiếc nhẫn đó không?”

“Vì màu đỏ là màu của tội mình.” Anh nói nhỏ. “Cái đầm đỏ trên chiếc limo, đôi giày đỏ ở bữa tiệc ngoài vườn, và tóc em cài hoa hồng màu đỏ khi em cưới anh.”

Câu trả lời làm tôi dịu hẳn xuống. Tôi tựa vào người anh.

“Hừm.” Anh kéo tôi sát lại. “Em là thiên thần nhỏ mềm mại và quyến rũ của anh.”

Tôi lắc đầu, cơn giận tan mất.

Anh cọ mũi vô lên má tôi. “Anh yêu em.”

“Gideon.” Tôi ngửa đầu ra, đón nhận nụ hôn, để anh xua đi tâm trạng không vui.

Cảm giác môi anh lúc nào cũng làm tôi rạo rực. Tôi bắt đầu hơi choáng váng thì anh ngừng lại, nói nhỏ. “Tối nay anh có hẹn với bác sĩ Petersen. Khi nào xong anh sẽ gọi em để xem mình định ăn tối như thế nào nhé.”

“Được thôi.”

Anh mỉm cười khi nghe tôi trả lời như cái máy vì đang ngất ngây sung sướng. “Anh có thể thu xếp với ông ấy để hai đứa mình đi điều trị chung tối thứ Năm.”

“Tối thứ Năm tuần sau đi nha.” Tôi tỉnh táo lại. “Em cũng không muốn bỏ thêm buổi nào nữa, nhưng thứ Năm tuần này mẹ rủ em với Cary đi dự một buổi tiệc từ thiện. Mẹ mua cả đầm cho em rồi, em mà không đi mẹ lại nghĩ là vì lý do khác nữa cho xem.”

“Vậy mình đi chung.”

“Thật hả?” Nhìn Gideon mặc lễ phục là tôi lại không chịu nổi. Thật sự là Gideon có mặc hay không mặc cái gì đi nữa thì tôi cũng bị kích thích, nhưng nếu là bộ tuxedo thì... chúa ơi, thật như lửa cháy.

“Ừ, cũng là một dịp tốt để mình xuất hiện chung trở lại mà. Với lại công bố luôn chuyện mình đính hôn.”

Tôi liếm môi. “Vậy em có lợi dụng anh một chút lúc ngồi trên xe được không?”

Mắt anh sáng rỡ. “Lợi dụng bao nhiêu cũng được, thiên thần của anh.”

Lúc tới công ty, không thấy Megumi ở bàn tiếp tân, nên tôi không có dịp hỏi thăm cô nàng. Nhân tiện tôi cũng muốn gọi cho Martin, hỏi thử xem sau buổi đi chơi ở Primal hôm trước anh và Lacey có tiến triển gì không.

Tôi lấy điện thoại ra để cài chế độ nhắc việc thì thấy mẹ có để lại tin nhắn từ tối hôm qua. Bà hỏi tôi có cần làm tóc với trang điểm cho buổi tiệc không, nếu có bà sẽ đưa nhân viên thẩm mỹ viện qua nhà để sửa soạn cho cả hai mẹ con luôn.

Về tới bàn, tôi nhấn lại ẹ, nói là dù rất muốn làm đẹp nhưng chắc sẽ không đủ thời gian vì phải năm giờ tôi mới đi làm về.

Đang ổn định chuẩn bị làm việc thì Will xuất hiện.

“Có hẹn ăn trưa với ai chưa?” Anh chàng rất dễ thương trong cái áo sơ mi sọc vuông và cà vạt xanh dương, một phong cách mà chắc chỉ có Will mới biết cách phối hợp sao cho đẹp thôi.

“Làm ơn đừng có yếm tiệc tình bột nữa nha, mấy vòng cơ thể mình chịu hết nổi rồi nè.”

“Không đâu.” Will cười toe toét. “Natalie đã xong cái giai đoạn ăn kiêng khắc nghiệt nhất, nên giờ đỡ hơn nhiều rồi. Mình đang nghĩ tới súp với sa lát thôi.”

Tôi mỉm cười. “Vậy thì được. Rủ Megumi luôn không?”

“Hôm nay cô ấy nghỉ làm.”

“Vậy hả? Cô ấy bệnh hay sao?”

“Không biết nữa. Mình biết vậy là vì phải gọi cho bên dịch vụ tìm nhân viên thay thế tạm thời thôi.”

Tôi nhún mày. “Lát nghỉ giải lao mình sẽ gọi cho cô ấy hỏi thăm thử xem.”

“Vậy ỳnh gửi lời luôn nhé.” Anh chàng nhịp tay lên thành vách ngăn rồi đi khỏi.

*

Cả ngày hôm đó trôi qua quá mờ nhạt. Lúc giải lao tôi gọi cho Megumi, để lại lời nhắn. Tối chiều khi Clancy chở tôi qua Brooklyn tập Krav Maga, tôi lại gọi thêm lần nữa. Cô vẫn không nhắc máy, tôi đành nhắn lại lần nữa. Megumi nè, gọi lại ỳnh nhé, mình lo cho bồ quá.

Cúp máy xong, tôi ngồi lặng người ngắm cây cầu Brooklyn hùng vĩ. Cứ mỗi lần đi qua cánh cổng vòm bằng đá cao chót vót trên dòng sông Đông này, tôi lại thấy như vừa đi sang một thế giới khác. Dưới sông, vài chiếc phà chở người qua lại, và một chiếc thuyền buồm lẻ loi đang hưởng về phía cảng New York tấp nập.

Chưa đầy một phút sau xe đã xuống dốc cầu, tôi quay lại với cái điện thoại.

Tôi gọi cho Martin.

“Chào Eva.” Anh nghe máy một cách vui vẻ, chắc là có lưu tên tôi trong danh bạ. “Rất vui vì em gọi.”

“Anh khỏe không?”

“Khỏe. Còn em.”

“Em cũng bình thường. Hôm nào mình phải gặp nhau mới được.” Tôi mỉm cười khi nhìn thấy một viên nữ cảnh sát đang điều khiển giao thông vừa liên tục thổi còi vừa hoa tay điều khiển một cách hết sức ngộ nghĩnh tại cái ngã tư đông đúc nhất ở Brooklyn.

“Hôm nào đi làm về mình đi uống gì đó đi, còn không thì hẹn cả hai cặp đi ăn tối chung chẳng hạn.”

“Nghe được đó. Em có đang quen với ai không?”

“Em và Gideon đang quay lại với nhau.”

“Gideon Cross hả? Ừm, chỉ có em mới tóm được anh chàng đó thôi.”

Tôi cười bật cười, ước gì đang có chiếc nhẫn trên tay. Tôi không đeo nhẫn cả ngày như Gideon được. Anh vốn không quan tâm mọi người có biết chuyện hay không, trong khi tôi thì còn phải tìm cách thông báo với những người thân trước đã. “Cảm ơn anh đã đề cao em. Còn anh thì sao, có đang hẹn hò với ai không?”

“Anh và Lacey cũng đang tìm hiểu. Anh thích cô ấy, cô ấy rất thú vị.”

“Tốt quá, em rất vui khi nghe vậy. À, mà nếu hôm nay anh có nói chuyện với Lacey thì anh nhờ cô ấy báo lại giúp em tình hình của Megumi được không? Megumi nghỉ làm hôm nay, nên em chỉ muốn hỏi thăm xem cô ấy có làm sao hay cần giúp đỡ không thôi.”

“Được thôi.” Đầu dây bên kia bỗng rất ồn ào, rõ ràng Martin vừa bước ra ngoài đường. “Lacey không có ở nhà, nhưng tối nay cô ấy sẽ gọi điện cho anh.”

“Cảm ơn anh nhiều. Em không phiền anh đi về nữa. Mình lên kế hoạch tuần sau gặp nhau đi, có gì vài ngày tới liên lạc để sắp xếp nhé.”

“Được đó. Anh rất vui vì em gọi.”

Tôi mỉm cười. “Em cũng vậy.”

Cúp máy xong, tôi bỗng cảm thấy muốn liên lạc với bạn bè, nên gửi tin nhắn cho Shawna và Brett, chỉ là hỏi han ngắn gọn kèm theo một nụ cười.

Lúc ngược lên, tôi thấy Clancy đang nhìn mình qua kính chiếu hậu.

“Mẹ tôi khỏe không?” Tôi hỏi.

“Bà ấy sẽ ổn thôi.” Clancy nói, vẫn cái giọng rành rọt ngắn gọn đó.

Tôi gạt đầu, nhìn ra cửa kính, thấy một nhà chờ xe buýt có hình quảng cáo của Cary. “Chuyện gia đình nhiều khi mệt mỏi lắm.”

“Tôi hiểu.”

“Anh có anh chị em gì không, Clancy?”

“Có em trai và em gái.”

Họ ra sao nhỉ? Có cứng rắn và nghiêm nghị như Clancy không? “Nếu anh không phiền, tôi có thể hỏi anh và họ có thân thiết với nhau không?”

“Thân lắm. Em gái tôi ở bang khác, nên ít khi gặp, nhưng tuần nào cũng gọi điện cho tôi. Còn em trai tôi cũng ở New York nên bọn tôi gặp nhau thường xuyên.”

“Vui nhỉ.” Tôi cố tưởng tượng hình ảnh Clancy vui vẻ thoải mái ngồi uống bia với một anh chàng nhìn hao hao giống anh, nhưng thật sự không tưởng tượng ra. “Anh ấy cũng là dân trong nghề hả?”

“Chưa.” Anh lại hơi nhoẽn miệng, gần giống nụ cười. “Giờ đang làm FBI.”

“Còn em gái anh cũng trong ngành hành pháp hả?”

“Cô ấy bên thủy quân.”

“Ôi, tuyệt quá.”

“Ừ, con bé giỏi lắm.”

Tôi nhìn mái tóc kiểu lính của anh. “Trước đây anh cũng trong quân ngũ phải không?”

“Đúng vậy.” Anh không nói thêm gì hết.

Tôi vừa định tọc mạch thêm thì xe quẹo ở góc ngã tư và dừng lại trước cái nhà kho mà Parker dùng làm phòng tập.

Tôi xách túi đồ, tự bước ra trước khi Clancy xuống mở cửa. “Một tiếng nữa gặp lại nhé.”

“Cho họ biết tay đi, Eva.” Anh nói, rồi nhìn theo cho tới khi tôi vô hẻm bên trong.

Vừa quay lưng đóng cửa lại xong, tôi đã nhìn thấy một mái tóc nâu quen thuộc, một người mà cả đời tôi không bao giờ muốn gặp lại. Người phụ nữ đứng bên ngoài thảm tập, khoanh tay trước ngực, mặc cái quần thun đen kẻ sọc xanh da trời giống với màu áo. Mái tóc nâu xoăn buộc cao sau đầu, trông rất gọn gàng và nghiêm khắc.

Đôi mắt xanh lạnh lẽo quay lại, nhìn tôi từ đầu tới chân.

Thấy đằng nào cũng không tránh được, tôi đành hít sâu một hơi rồi bước tới gần. “Chào thanh tra Graves.”

“Chào Eva.” Graves gật đầu. “Da cô phơi nắng đẹp lắm.”

“Cảm ơn.”

“Cross đưa cô đi nghỉ hả?”

Câu hỏi không hề có vẻ tình cờ. Tôi cảnh giác. “Tôi chỉ cố thư giãn một chút thôi.”

Graves hơi nhếch môi. “Vẫn cảnh giác hả. Tốt lắm. Bố cô thấy Cross thế nào?”

“Tôi nghĩ bố tin cách nhìn người của tôi.”

Bà gật đầu. “Nếu tôi là cô, tôi sẽ không thể ngừng nghĩ tới vụ cái vòng của Nathan. Mà mấy chỗ sơ hở đó lúc nào cũng làm người ta lo sợ hết.”

Tôi hơi gai người. Mỗi khi lo sợ tôi còn biết chia sẻ với ai ngoài Gideon nữa chứ. Và tôi biết chắc anh sẽ làm hết những gì có thể để tìm cách giải quyết vấn đề.

“Tôi cần người tập chung.” Vị thanh tra đột nhiên nói. “Tối lượt cô đó.”

“Ừm, sao hả?” Tôi chớp mắt. “Ý là...? Mình có nên...?”

“Vụ án qua rồi, Eva.” Graves bước lên thảm tập, đuổi người. “Nhanh lên, tôi không chờ được cả đêm đâu.”

Graves dẫn cho tôi tới tể. So với cái thân hình mảnh dẻ đó thì chị ta thật sự rất khỏe, lại còn ra đòn rất tập trung, chính xác và không hề thương xót. Thật ra sau một tiếng rưỡi tập chung, tôi học được khá nhiều từ chị ra, nhất là tinh thần cảnh giác không bao giờ được lơ là. Bởi Graves cực kỳ nhanh và lúc nào cũng di chuyển liên tục để tìm kẻ hở của đối phương.

Về tới nhà đã gần tám giờ tối, tôi đi thẳng vô phòng tắm, thấp nền rồi ngâm mình trong bồn hương vani. Hy vọng Gideon sẽ về tới trước khi tôi khô héo đi.

Anh xuất hiện khi tôi vừa quần cái khăn lông lên người. Nhìn mái tóc và cái quần jean anh mặc, tôi biết là đi tập về anh đã tắm rồi mới qua đây.

“Chào anh.”

“Chào vợ.” Anh bước tới, kéo cái khăn ra rồi cúi xuống ngực tôi.

Tôi nghệt thờ khi anh âu yếm làm hai nụ hoa căng cứng.

Gideon đứng thẳng dậy, nhìn thành quả của mình. “Chúa ơi, em đẹp quá.”

Tôi nhón chân hôn lên cằm anh. “Tối nay mọi chuyện thế nào?”

Anh nhìn tôi, nhăn mặt. “Bác sĩ Petersen chúc mừng tụi mình, rồi thì cứ không ngớt nhấn mạnh việc điều trị chung quan trọng đến mức độ nào.”

“Ông ấy nghĩ là mình cưới nhau sớm quá đó.”

Gideon bật cười. “Thì ông ấy thậm chí còn không muốn mình làm tình với nhau mà, Eva.”

Tôi nhăn mũi, quần lại cái khăn rồi cầm lược lên chải tóc.

“Để anh.” Gideon cầm cái lược, đỡ tôi ngồi xuống thành bồn tắm.

Trong khi anh chải tóc cho tôi, tôi kể vụ gặp thanh tra Graves ở lớp Krav Maga.

“Luật sư của anh nói là vụ đó đã được đóng rồi.” Gideon nói.

“Anh cảm thấy sao về chuyện đó?”

“Em an toàn rồi. Anh chỉ cần vậy thôi.”

Giọng nói đều đều cho thấy trong lòng anh lo lắng nhiều hơn là vẻ ngoài. Đâu đó sâu tận trong đáy lòng, anh vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện giết Nathan. Tôi biết, bởi đến lượt tôi bị ám ảnh những gì anh đã làm vì mình, và cũng bởi tôi và anh là hai nửa của cùng một linh hồn.

Đó là lý do vì sao anh muốn hai đứa lấy nhau sớm. Tôi là nơi trú ẩn an toàn của anh. Tôi là người duy nhất biết hết mọi bí mật, mọi góc ngách tăm tối của anh, mà vẫn yêu anh say đắm. Mà, hơn ai hết, anh rất cần tình yêu.

Có tiếng rung ngay sát bên tai. Tôi đùa. “Anh có đồ chơi mới trong túi hả?”

“Lẽ ra anh nên tắt nó đi.” Anh lẩm bẩm rồi móc điện thoại ra. Nhìn qua màn hình xong, Gideon trả lời nhát gừng. “Cross đây.”

Đầu dây bên kia là giọng phụ nữ có vẻ kích động, nhưng không nghe rõ nói gì.

“Hồi nào?” Gideon hỏi tiếp. “Ở đâu? Được rồi, tôi tới liền.”

Anh cúp máy rồi đưa tay ôm đầu.

Tôi đứng dậy. “Có chuyện gì vậy?”

“Corinne đang trong bệnh viện. Mẹ anh nói là nghiêm trọng lắm.”

“Để em thay đồ. Mà xảy ra chuyện gì?” Cái nhìn của Gideon làm tôi nổi gai ốc. Tôi chưa bao giờ thấy anh... tan nát như vậy.

“Thuốc...” Giọng anh khản đặc. “Cô ấy uống cả một hũ thuốc.”

Đứng chờ nhân viên bãi xe lấy chiếc DB9 ra, Gideon gọi điện cho Raúl, kêu anh ta tới bệnh viện chờ để lái xe.

Ngồi sau tay lái, Gideon tập trung tuyệt đối. Mỗi thao tác đều cực kỳ chính xác. Trong khoảng không gian chật hẹp này, tôi hiểu anh đã đóng chặt mọi cảm xúc. Lúc tôi đặt tay lên đầu gối an ủi, anh thậm chí còn không nhúc nhích. Cũng không chắc anh có cảm thấy bàn tay tôi hay không.

Raúl đã đứng chờ sẵn trước phòng cấp cứu, mở cửa cho tôi, xong vòng qua bên kia, chờ Gideon ra rồi ngồi vô sau tay lái. Chiếc xe bóng loáng chạy đi mất trước khi hai đứa bước vô cánh cửa.

Tôi nắm tay Gideon, nhưng cũng không biết anh có cảm giác gì không. Mắt anh nhìn chăm chăm vào chỗ mẹ anh đang đứng trong phòng chờ riêng. Elizabeth Vidal không thèm nhìn tôi mà đi thẳng lại ôm con trai.

Gideon không ôm lại, nhưng cũng không né ra. Anh siết tay tôi chặt hơn.

Bà Vidal không dă động gì tới tôi, thậm chí còn quay lưng lại khi đưa tay về phía hai người đang ngồi cạnh nhau ở gần đó, có vẻ như là bố mẹ của Corinne. Lúc Gideon và tôi vô tới thì hai người này đang nói chuyện

với Elizabeth, trong khi Jean-Francois Giroux đứng một mình bên cửa sổ. Có vẻ như anh ta cũng không được ai đếm xỉa tới giống tôi.

Gideon buông tay tôi ra khi bị mẹ anh kéo tới chỗ bố mẹ Corinne. Tôi thấy kỳ cục khi đứng đó một mình, nên đi qua chỗ Jean-Francois.

Tôi nói thật nhẹ nhàng. “Tôi rất lấy làm tiếc.”

Anh ta ngược đôi mắt vô hồn lên, gương mặt như già đi chục tuổi từ lần gặp ở quán rượu hôm nọ. “Cô tới đây làm gì?”

“Bà Vidal gọi cho Gideon.”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh ta nhìn qua chỗ ghế ngồi. “Ai cũng nghĩ anh ta mới là chồng của cô ấy chứ không phải tôi.”

Tôi nhìn theo, thấy Gideon đang cúi xuống, cầm tay mẹ Corinne. Một nỗi khiếp sợ làm tôi lạnh người.

“Cô ấy thà chết còn hơn phải sống thiếu anh ta.” Giọng Giroux lạnh lùng.

Tôi quay lại nhìn Giroux, chợt hiểu ra mọi chuyện. “Anh nói phải không? Anh nói với cô ta chuyện bọn tôi đính hôn chứ gì?”

“Và cô ấy tiếp nhận cái tin đó như thế này đây.”

Chúa ơi. Tôi loạng choạng bước tới vịn tay lên tường. Sao cô ta lại không biết chuyện cô ta tự tử sẽ gây ra hệ quả gì đối với Gideon chứ? Corinne không thể nào ngây thơ như vậy được. Hay mục đích của cô ta chính là khiến anh cảm thấy tội lỗi? Tôi thấy kinh tởm khi nghĩ tới chuyện một người có thể bất chấp thủ đoạn như vậy. Nhưng rõ ràng là cô ta đã đạt được mục đích rồi. Gideon cũng đứng về phía cô ta, ít nhất là trong lúc này.

Một vị nữ bác sĩ bước vào, dáng vẻ hiền từ với mái tóc vàng cắt ngắn và đôi mắt xanh nhạt. “Ông Giroux?”

“Oui.” Jean-Francois bước tới.

“Tôi là bác sĩ Steinberg, người điều trị cho vợ anh. Tôi có thể nói chuyện riêng với anh một chút được không?”

Bố Corinne đứng dậy. “Chúng tôi là người nhà của cô ấy.”

Bác sĩ Steinberg mỉm cười dịu dàng. “Tôi biết, nhưng tôi cần nói chuyện riêng với chồng của Corinne. Tôi có thể thông báo với các vị là Corinne sẽ khỏe lại sau khi nghỉ ngơi vài ngày thôi.”

Rồi bà ta cùng Giroux bước ra khỏi phòng. Từ trong này không nghe thấy họ nói gì, nhưng vẫn nhìn thấy hai người qua lớp kính. Giroux cao to hơn hẳn so với vị bác sĩ, nhưng xem ra điều vừa nghe được từ Steinberg khiến anh ta suy sụp hẳn. Trong phòng không khí căng thẳng dâng lên tột cùng. Gideon đứng cạnh mẹ, không rời mắt khỏi cảnh tượng đau lòng trước mặt.

Vừa nói, vị bác sĩ vừa đặt tay lên cánh tay Giroux. Vài phút sau, bà bỏ đi. Anh ta vẫn đứng đó, nhìn chăm chăm xuống sàn, hai vai rũ xuống thật nặng nề.

Tôi định lại chỗ Giroux thì Gideon đã đi trước. Anh vừa bước ra cửa, Giroux đã lao vụt tới.

Hai người đàn ông va vào nhau tạo nên một âm thanh chấn động. Cả căn phòng rung chuyển khi Gideon văng mạnh vào bức vách kính.

Có ai đó rú lên, rồi hét gọi bảo vệ.

Gideon xô Giroux ra, đỡ được một cú đâm rồi xoay người né thêm một đòn nữa nhắm vào mặt. Jean-Francois găm lên gì đó, gương mặt rúm ró vì phần nộ và đau đớn.

Bố của Corinne lao ra cùng lúc với nhân viên bảo vệ, có trang bị cả súng gây tê. Gideon lại đẩy Giroux ra, chỉ tự vệ chứ hoàn toàn không đánh trả. Mặt anh cứng như đá, đôi mắt lạnh băng và cũng vô hồn không khác gì Giroux.

Cửa để mở lúc bố Corinne đi ra, nên tôi nghe được loáng thoáng vài chữ khi Giroux hét vào mặt Gideon. Không cần từ điển tôi cũng hiểu enfant (đứa con) có nghĩa là gì. Thân thể tôi cứng đờ, tai ù đi, mọi âm thanh xung quanh dường như tan biến hết.

Mọi người ủa ra khỏi phòng khi Gideon và Giroux bị bảo vệ giữ chặt tay lôi đi. Tôi ngạc nhiên, tưởng mình bị hoa mắt khi thấy Angus xuất hiện ngay cửa phòng.

“Thưa bà Cross.” Ông nói khẽ, bước tới với chiếc nón tài xế trên tay.

Tôi không tưởng tượng được lúc đó mặt mình nhìn ra sao nữa. Tôi như chết sững với cái chữ mình vừa nghe thấy, không biết nên hiểu như thế nào. Nghĩ lại thì Corinne đã tới New York từ khi tôi mới quen Gideon... còn chồng cô ta chỉ mới vừa sang đây thôi.

“Tôi đến để đưa cô về.”

“Gideon đâu?”

“Anh ấy nhắn tin bảo tôi đến đón cô.”

Sự bối rối, thắc mắc chuyển thành cơn đau. “Nhưng anh ấy đang cần tôi.”

Angus hít sâu, đôi mắt có gì đó nhìn như thương hại. “Về với tôi đi, Eva. Trễ rồi.”

“Anh ấy không muốn tôi có mặt ở đây.” Tôi nói luôn, bắt đầu hiểu ra vấn đề.

“Anh ấy muốn cô được về nhà an toàn và thoải mái.”

Chân tôi chôn chặt xuống sàn nhà. “Bộ trong tin nhắn anh ấy nói vậy hả?”

“Anh ấy nghĩ như vậy.” “Ông tốt bụng quá.” Tôi bắt đầu bước đi, chuyển sang trạng thái đóng kín cảm xúc.

Tôi đi ngang qua một người hộ lý đang dọn dẹp cái xe đẩy lúc này Giroux ngã vào. Anh ta không dám nhìn tôi, như càng khẳng định thêm cái sự thật phũ phàng.

Tôi đã bị gạt ra bên lề.

84. Chương 84: Chương 22

Tối đó Gideon không về nhà. Sáng hôm sau trước khi đi làm, tôi sang nhà tìm anh thì thấy giường gối vẫn còn xếp ngay ngắn.

Không biết anh đang ở đâu, nhưng anh đã không ở bên tôi. Sau khi biết tin Corinne có thai, tôi không thể ngờ là mình lại bị bỏ rơi mà không có một lời giải thích. Giống như sau một thảm kịch đột ngột mà tôi vẫn còn bối rối chưa hiểu hết lý do, thì lại phải lọ mọ đứng dậy một mình giữa đồng cỏ nát.

Angus và chiếc Bentley chờ sẵn bên ngoài. Cơn giận lại sôi lên. Cứ hễ mỗi lần Gideon né tránh tôi, anh lại đưa Angus ra thế chỗ.

“Lẽ ra tôi nên cưới ông mới phải, Angus.” Tôi lau bầu khi lên xe. “Ông mới là người lúc nào cũng có mặt.”

“Tôi đến theo ý của Gideon mà.” Angus nói rồi đóng cửa xe.

Trung thành tuyệt đối. Tôi cay đắng nghĩ bụng.

Tối công ty, thấy Megumi vẫn còn nghỉ bệnh, tôi vừa lo mà cũng vừa nhẹ nhõm. Tôi lo vì chắc phải có chuyện gì nghiêm trọng lắm mới khiến Megumi nghỉ như vậy, bởi cô ấy thuộc dạng siêng năng, ngày nào cũng có mặt ở công ty từ sớm. Nhưng mừng là Megumi không thấy tâm trạng của tôi lúc này, và không hỏi những câu mà tôi không muốn, hay đúng hơn là không thể, trả lời. Tôi hoàn toàn không biết chồng tôi đang ở đâu, đang làm gì hay nghĩ cái gì.

Chuyện đó làm tôi vừa buồn vừa tức. Nhưng tôi không thấy sợ. Gideon nói đúng, sự ràng buộc của hôn nhân đem lại cảm giác yên tâm. Anh không thể dễ dàng quay lưng bỏ rơi tôi được. Anh sẽ phải nói rõ mọi chuyện với tôi, vấn đề là tôi phải chờ tới khi nào thôi.

Tôi tập trung làm việc mong cho thời gian trôi qua thật nhanh. Hết giờ làm, tôi vẫn chưa nghe tin gì từ Gideon, mà tôi cũng không gọi cho anh. Theo tôi thấy thì anh mới là người phải tìm cách liên lạc với tôi.

Tối phòng tập Krav Maga, tôi được tập riêng với Parker suốt một tiếng đồng hồ.

“Hôm nay em không vui hả.” Anh nói khi bị tôi ném xuống thảm lần thứ sáu hay thứ bảy gì đó.

Tôi không dám nói là tôi đang tưởng tượng anh là Gideon.

Về tới nhà, Cary và Trey đang ngồi trong phòng khách, ăn bánh mì kẹp thịt và coi hài kịch trên tivi.

“Còn nhiều lắm đó.” Trey nói khi đẩy cho tôi một khúc bánh mì. “Trong tủ lạnh có bia nữa.”

Trey là một chàng trai tử tế, tính tình rất dễ thương. Anh ta lại rất yêu Cary. Tôi nhìn sang Cary, thoáng thấy một vẻ đau khổ và bối rối. Rồi ngay lập tức, anh giấu đi bằng nụ cười quyến rũ. Cary vỗ nhẹ lên ghế. “Lại đây ngồi chơi.”

“Được rồi.” Tôi không muốn nhốt mình trong phòng để phải suy nghĩ đến phát điên lên. “Để em tắm cái đã.”

Sau khi sạch sẽ và thoải mái trong bộ đồ thun ở nhà, tôi nhập bọn với hai chàng trai. Tôi cố thử làm theo cách Gideon hướng dẫn lần trước để định vị điện thoại của anh, nhưng không được, nên càng chán nản.

Cuối cùng tôi nằm ngủ luôn ngoài sa lông, vì không muốn nằm trên cái giường toàn là mùi của người chồng đang mất tăm mất tích.

Vậy mà lúc tỉnh dậy, tôi lại nghe mùi của anh, và cảm giác được anh bế trên tay. Quá mệt mỏi, tôi gục đầu vào ngực anh, nghe tim anh đập mạnh mẽ. Gideon bế tôi vô phòng ngủ.

“Anh đi đâu vậy?” Tôi làu bàu.

“California.” Tôi giật mình.

“Cái gì?”

Anh lắc đầu. “Sáng mai mình nói chuyện.”

“Gideon...”

“Để sáng mai đi, Eva.” Anh cương quyết, đặt tôi xuống giường rồi hôn lên trán.

Tôi nín tay anh. “Anh không được bỏ em đi nữa.”

“Anh chưa được ngủ rồi gần hai ngày rồi.” Giọng anh hơi bức.

Tôi nhồm đậy, cố nhìn kỹ mặt anh trong bóng tối, nhưng chỉ có thể lơ mơ thấy là anh đang mặc quần jean và áo sơ mi tay dài. “Thì sao? Ở đây cũng có chỗ ngủ mà.”

Gideon thở dài, vừa mệt mỏi vừa bức tức. “Nằm xuống đi, anh về lấy thuốc.”

Chờ hoài không thấy anh quay lại, tôi mới sực nhớ là anh có để thuốc bên này, nghĩa là đó chỉ là cái cớ để anh bỏ đi thôi. Tôi tung mền, loạng choạng bước xuống giường, mò mẫm trong bóng tối ra phòng khách lấy chìa khóa rồi qua nhà tìm anh. Vừa mở cửa bước vô, tôi suýt té khi vấp phải cái va-li để ngay giữa nhà.

Rõ ràng là vừa về tới nhà, anh chỉ kịp thấy va-li chạy sang tìm tôi. Mà rồi anh lại không muốn ngủ lại với tôi. Vậy anh qua làm gì, chẳng lẽ chỉ để nhìn tôi ngủ cho yên tâm thôi?

Khỉ thật. Khi nào thì tôi mới hiểu được anh đây?

Gideon nằm ngủ say trên giường trong phòng lớn, úp mặt vô cái gối của tôi, trên người vẫn mặc nguyên quần áo. Đôi giày cởi vơi lẫn lóc cuối giường, ví và điện thoại để trên bàn.

Cái điện thoại làm tôi không cưỡng lại được cơn tò mò.

Tôi cầm lên, đánh mặt mã thiên thần vào, rồi bắt đầu lục lại. Có bị anh bắt gặp tôi cũng không sợ, vì nếu anh đã không chịu nói thì tôi có quyền tự tìm câu trả lời.

Điều bất ngờ là có rất nhiều hình của tôi trong máy ảnh: hình do cánh săn ảnh chụp được, và cả hình anh chụp bằng điện thoại những lúc tôi không để ý nữa. Tôi như nhìn thấy chính mình qua con mắt của anh.

Nỗi lo lắng biến mất. Tôi biết anh yêu và tôn thờ tôi. Chỉ có như vậy thì anh mới chụp và giữ những bức ảnh lúc tôi xấu xí, mặt không trang điểm, đầu tóc rối bời, đang đọc một cái gì đó hay đơn giản chỉ là đang đứng trầm ngâm trước cửa tủ lạnh. Và cả hình tôi đang ăn, đang ngủ, hay nhăn trán suy nghĩ... Toàn những chuyện vặt vãnh, tẻ nhạt.

Danh bạ cuộc gọi đa số là tên Angus, Raúl và Scott. Trong hộp thư thoại có mấy tin nhắn của Corinne, và tôi quyết định không nghe vì không muốn tự hành hạ mình nữa. Nhưng rõ ràng là gần đây anh không trả lời hay gọi lại cho cô ta. Ngoài ra là những cuộc gọi giữa anh và các đối tác làm ăn, trong đó có Arnoldo, và rất nhiều cuộc gọi với luật sư.

Và ba cuộc gọi giữa anh và Deanna Johnson.

Tôi nheo mắt. Ba lần nói chuyện đó toàn từ vài phút trở lên, có khi lên tới tận mười lăm phút.

Mở tin nhắn ra, tôi thấy cái tin anh gửi cho Angus hôm ở bệnh viện.

Tôi cần đưa cô ấy ra khỏi đây.

Tôi ngồi xuống ghế, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại. Cần, chứ không phải muốn. Không hiểu sao cách dùng từ đó làm thay đổi suy nghĩ của tôi về chuyện xảy ra. Dù vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện, nhưng tôi có cảm giác mình không hẳn đã bị gạt ra ngoài lề.

Tôi vui hơn khi thấy có cả tin nhắn giữa anh và Ireland. Dù không đọc, nhưng tôi thấy tin nhắn cuối cùng là vào hôm thứ Hai.

Để cái điện thoại lại chỗ cũ, tôi đưa mắt nhìn người mình yêu đang mệt mỏi chìm trong giấc ngủ. Trong bộ dạng và cách ăn mặc này, anh trở về đúng tuổi của mình. Dù phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm, nhưng Gideon luôn xử lý mọi việc một cách rất tự nhiên và dễ dàng đến nỗi dường như không ai còn nhớ là anh cũng là người bằng xương bằng thịt, cũng có thể bị mệt mỏi và kiệt sức như bất kỳ ai.

Là vợ, tôi có nghĩa vụ phải đỡ đần với anh. Nhưng tôi sẽ không làm được gì nếu anh cứ giấu diếm mọi chuyện, tự gánh hết một mình vì không muốn tôi lo lắng. Khi nào anh ngủ dậy hai đứa phải nói rõ chuyện đó.

*

Tôi giật mình tỉnh giấc, một bên cổ đau nhức, và cảm giác có gì đó không ổn. Tôi cẩn thận xoay người rồi duỗi thẳng tay chân trên ghế, nhìn qua cửa kính thấy ánh sáng màu hồng cam vừa ló dạng. Một ngày mới sắp bắt đầu.

Tiếng rên của Gideon làm tôi sợ cứng người. Một âm thanh khủng khiếp, nghe như tiếng con thú hoang bị trúng thương cả thể xác lẫn tâm hồn. Lúc anh phát ra âm thanh đó lần nữa, tôi giật mình, nhận ra là anh đang bị giấc mơ tra tấn.

Tôi nhảy ngay lên giường, quỳ xuống bên cạnh, giật mạnh lấy vai anh. “Gideon, dậy đi!”

Anh né ra xa, cuộn người ôm chặt cái gối, cơ thể run lên bần bật và cất tiếng khóc.

Tôi nằm úp người sau lưng anh, vòng tay ôm ngang hông, thì thầm. “Nín đi cưng, không sao đâu, có em đây rồi.”

Tôi vuốt ve, dỗ dành trong khi Gideon khóc nức nở trong giấc ngủ. Nước mắt tôi cũng chảy ướt cả áo anh.

*

“Dậy đi, thiên thần của anh.” Gideon thì thào, hôn lên mặt tôi. “Anh đang cần em đây.”

Tôi duỗi người, đau nhức sau hai ngày tập nặng và cả đêm ngủ trên ghế trước khi lên giường nằm.

Anh đã vén áo tôi lên để cả miệng lẫn tay tìm vào nhẹ nhàng, khéo léo kích thích ham muốn của tôi.

“Gideon...” Tôi cảm nhận được cơn khao khát mãnh liệt, sâu sắc qua từng cử chỉ của anh.

Rồi anh lấp miệng tôi bằng một nụ hôn. Tôi ưỡn hông lên khi ngón tay anh trôi tuột vào trong, di chuyển nhẹ nhàng.

Tôi cởi nút quần jean, rồi đến quần lót của anh.

“Đưa anh vào em đi.” Gideon thì thầm trên môi tôi.

Tôi vuốt ve anh trên tay, rồi nhấc hông lên, đón nhận anh.

Anh vùi mặt lên cổ tôi, chìm đắm vào tôi, rên rỉ trong khoái cảm khi được tôi quán siết. “Chúa ơi, Eva, anh muốn em lắm.”

Chân tay tôi quắp lấy người Gideon, kéo anh sát vào mình.

Mọi thứ xung quanh không còn ý nghĩa gì nữa. Gideon đang khẳng định lại lời hứa bên bờ biển Ca-ri-bê, còn tôi cố truyền cho anh thêm sức mạnh, hy vọng giúp anh vượt qua thêm một ngày nữa.

Lúc tôi đang trang điểm thì Gideon bước vào, đặt lên bàn ly cà phê thơm lừng với mùi kem ngọt ngào, còn đang bốc khói. Anh chỉ mặc quần thun ở nhà, nên tôi đoán là anh chưa định đi làm ngày.

Tôi nhìn anh qua tấm gương, cố đoán xem anh có nhớ gì giấc mơ đêm qua không. Tôi chưa bao giờ thấy Gideon buồn bã như lúc này. Nhìn giống như tim anh đang tan nát.

“Eva.” Anh nói nhỏ. “Mình cần phải nói chuyện.”

“Em cũng nghĩ vậy.”

Anh dựa vào tường, cầm ly cà phê bằng cả hai tay, rồi nhìn xuống ly một lúc lâu trước khi lên tiếng. “Em có quay phim lại mấy lần em ngủ với Brett Kline không?”

“Cái gì?” Tôi quay lại nhìn anh, tay nắm chặt cây cọ đánh phấn hồng. “Không. Làm quái gì có chuyện đó. Mà sao anh hỏi vậy?”

Anh nhìn vào mắt tôi. “Tối hôm trước lúc anh đang định rời khỏi bệnh viện thì Deanna xuất hiện. Sau chuyện của Corinne, anh nghĩ là không nên xua đuổi cô ta nữa.”

“Em cũng nói vậy mà.”

“Anh biết, em nói đúng. Nên anh đưa cô ta tới quán rượu gần đó, mời cô ta một ly rồi nói lời xin lỗi.”

“Anh mời cô ta đi uống rượu.” Tôi lặp lại.

“Không phải, anh đi với cô ta là để xin lỗi về việc anh làm trước đây, còn ly rượu là anh phải gọi thì mới có lý do để ngồi trong quán của người ta chứ.” Anh phát cáu. “Anh nghĩ là em chẳng thà anh gặp cô ả ở nơi công cộng còn hơn là mời lên nhà, dù thật ra như vậy thì tiện lợi và riêng tư hơn nhiều.”

Anh nói đúng. Tôi thấy vui vì anh nghĩ tới cảm giác của tôi và tìm cách làm cho tôi thoải mái. Nhưng tôi vẫn bực bội khi nghĩ tới chuyện Deanna được gặp riêng với anh.

Hắn Gideon cũng đoán được suy nghĩ đó. Anh nhếch mép. “Em ghen tuông quá, cưng à. May là anh cũng thích như vậy.”

“Anh im đi. Deanna nói gì? Cô ả nói là có băng quay phim nữa hả? Nói láo đó.”

“Cô ta không nói láo. Lời xin lỗi của anh cũng khiến cô nàng nguôi ngoai phần nào và cho anh một ít thông tin. Cô ta nói chuyện đó là có thật, và sắp có một buổi bán đấu giá đoạn phim đó nữa.”

“Em nói anh nghe, cô ả toàn bịa đặt ra thôi.” Tôi cãi.

“Em biết ai tên Sam Yimara không?”

Mọi thứ xung quanh im ắng. Một nỗi sợ hãi dâng trào trong tôi. “Biết, tay đó luôn muốn trở thành người quay phim chính cho ban nhạc.

“Đúng rồi.” Gideon nhấp thêm một ngụm cà phê, đôi mắt lạnh lùng nhìn tôi qua vành ly. “Hắn ta thường đặt máy quay ở nhiều nơi mỗi lần ban nhạc biểu diễn để quay lại những cảnh trong hậu trường. Hắn tuyên bố là đã dựng lại hoạt cảnh trong Golden từ tư liệu có thật.”

“Ôi trời ơi!” Tôi đưa tay che miệng, cảm thấy buồn nôn.

Chỉ riêng chuyện để cho người khác thấy cảnh làm tình của tôi với Brett đã là tệ lắm rồi, nhưng nếu Gideon mà thấy được thì còn tệ hơn gấp triệu lần. Tôi còn nhớ về mặt kinh khủng của anh khi xem đoạn video ca nhạc. Nếu anh xem được những cảnh thật, tình cảm của hai đứa tôi sẽ không còn như cũ nữa. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ quên được khi nhìn thấy anh với người phụ nữ khác. Những ký ức đó sẽ là chất độc gặm nhấm tim tôi mỗi ngày.

“Đó là lý do anh phải đi California hả?” Tôi nói nhỏ, toàn thân run bần bật.

“Deanna cho anh một vài thông tin, và anh đã xin được lệnh tạm của tòa để cấm Yimara mua bán hay chuyển nhượng đoạn phim đó rồi.”

Tôi không tài nào đoán được suy nghĩ hay cảm xúc của anh ngay lúc này. Anh cực kỳ điềm tĩnh và tự chủ, trong khi tôi có cảm giác như mình đang vỡ ra thành từng mảnh vụn. “Anh sẽ không ngăn nó phát tán được đâu.”

“Mình có lệnh rồi mà.”

“Chỉ cần được đưa lên mạng là nó sẽ lan nhanh như dịch hạch cho coi.”

Anh lắc đầu, đuôi tóc phớt trên vai. “Anh đã cử một đội chuyên gia tin học túc trực để làm đúng một việc là canh suốt 24/24 xem nó có xuất hiện trên mạng không. Nhưng Yimara sẽ không dại gì mà tung lên mạng đâu, vì hắn phải giữ độc quyền thì mới kiếm được tiền chứ. Trước hết hắn sẽ thử những cách khác, ví dụ như là bán lại cho anh chẳng hạn.”

“Deanna sẽ tung tin đó ra, nghề nghiệp của cô ả là truyền tin chứ đâu có phải là giữ bí mật.”

“Anh hứa sẽ cho cô ả độc quyền hình đám cưới của tụi mình trong vòng bốn mươi tám tiếng, nếu cô ả chịu giữ bí mật.”

“Cô ả mà chấp nhận chuyện đó hả?” Tôi nghi ngờ. “Cô nàng đó chết mê chết mệt anh mà, làm sao mà vui được khi biết anh lấy vợ.”

“Anh nghĩ anh đã nói rất rõ là không hề còn hy vọng gì cho cô ta.” Anh nói cộc lốc. “Tin anh đi, số tiền kiếm được từ vụ hình đám cưới sẽ đủ khiến cô ta vui thôi.”

Tôi ngồi xuống, bần thần. “Em chán nản quá, Gideon à.”

Anh đặt ly cà phê lên bàn, rồi bước qua ngồi xuống trước mặt tôi.

“Nhìn anh nè.”

Tôi ngược lên một cách khó khăn.

“Anh sẽ không bao giờ để ai làm hại em hết.” Anh nói. “Em hiểu không? Anh sẽ giải quyết chuyện này.”

“Em xin lỗi.” Tôi thốn thứt. “Em xin lỗi vì anh phải dính vào chuyện này, trong khi bao nhiêu là thứ khác đang dồn dập...”

Gideon nắm tay tôi. “Kẻ khác đã xâm phạm quyền riêng tư của em, Eva à, em không phải xin lỗi vì chuyện đó. Còn việc giải quyết... đó là quyền của anh, là vinh dự của anh. Em luôn luôn ở trên hết.”

“Chứ lúc ở bệnh viện em đâu có thấy là em ở trên hết đâu.” Tôi cãi, cảm thấy cần xả cơn giận ra để khỏi day dứt nữa. Tôi cũng muốn anh giải thích tại sao lúc nào cũng gạt tôi ra một bên trong khi muốn bảo vệ cho tôi. “Khi có chuyện xảy ra, em muốn ở bên cạnh anh thì anh lại đẩy em cho Angus. Anh bay đi Cali mà cũng chẳng thèm gọi hay nhắn gì cho em hết.”

Anh nghiêng rằng. “Anh còn không có thời giờ để ngủ nữa. Để xin được lệnh cấm một cách gấp rút như vậy anh đã phải nhờ vả biết bao nhiêu người. Em phải tin anh, Eva à. Ngay cả khi em không biết anh đang

làm gì, thì em cũng phải tin là anh luôn nghĩ tới em, và việc anh làm luôn là để tốt nhất cho em, cho hai đứa mình thôi.”

Tôi hỏi, nhưng nhìn đi chỗ khác vì không muốn nghe câu trả lời của anh. “Corinne có thai hả?”

Gideon thở mạnh. “Lẽ ra là vậy. Bốn tháng rồi.”

Tôi lạnh người. “Lẽ ra?”

“Việc cứu sống cô ấy làm cái thai bị sảy. Anh muốn tin rằng cô ấy không biết mình có thai.”

Tôi nhìn mặt anh, cố giấu sự nhẹ nhõm trong lòng. “Bốn tháng hả? Vậy là con của Giroux phải không?”

“Anh hy vọng vậy.” Gideon cộc lốc. “Mà anh ta cũng nghĩ như vậy, nên cho là tại anh mà anh ta bị mất con.”

“Chúa ơi.”

Gideon ngả đầu lên đùi tôi. “Cô ấy hẳn phải không biết gì hết, chứ không thể nào đánh đổi sinh mạng của đứa bé vì chuyện ngu ngốc như vậy được.”

Tôi cứng rắn. “Em sẽ không để cho anh tự trách mình trong chuyện này đâu, Gideon.”

Anh choàng tay ôm qua eo tôi. “Chúa ơi. Anh đáng bị nguyên rủa như vậy sao?”

Ngay lúc đó tôi căm thù Corinne kinh khủng. Cô ta đã biết là bố Gideon tự tử chết, và cô ta phải biết rõ là chuyện cô ta làm sẽ hủy hoại anh ấy như thế nào chứ.

“Chuyện này không phải lỗi của anh.” Tôi luồn tay vào tóc anh, vuốt ve an ủi. “Anh nghe em nói không? Chỉ có Corinne là phải chịu trách nhiệm cho việc làm của mình thôi. Chính cô ta, chứ không phải hai đứa mình, sẽ phải sống với chuyện đó suốt đời.”

“Eva ơi.” Anh ôm chầm lấy tôi, hơi thở nóng hổi xuyên qua lớp áo.

Gideon đi ra ngoài nghe điện thoại của Raúl, còn tôi mãi mười lăm phút sau vẫn còn đứng nhìn chằm chằm vào gương.

“Em đi làm trễ bây giờ đó.” Anh nói nhỏ khi bước lại, ôm tôi từ sau lưng.

“Em đang định gọi điện xin nghỉ.” Tôi chưa nghỉ làm ngày nào từ khi vào công ty, nhưng hôm nay cảm thấy rất kiệt sức. Tôi không nghĩ mình đủ sức tập trung để làm việc một cách nghiêm túc nữa.

“Cũng được, nhưng nếu có hình em ở buổi tiệc tối nay thì không hay cho lắm.”

“Mình sẽ không đi dự tiệc đâu.”

“Đi chứ sao không?”

“Gideon à, nếu đoạn phim của em và Brett bị phát tán ra, thì anh đâu có muốn tên anh bị gắn chung với em.”

Anh sưng người lại, kéo tôi quay lại nhìn mặt anh. “Em nói lại anh nghe.”

“Anh nghe rồi đó. Cái tên Cross đã chịu đủ tai tiếng rồi, không phải sao?”

“Cục cưng à, suýt chút nữa là anh đề em ra đánh đòn rồi đó. May cho em là khi anh giận thì anh lại không thích bạo lực.”

Câu nói đùa đó cũng không thể khiến tôi quên được anh đang quyết tâm bảo vệ cho con người của tôi trong quá khứ, con người mà chính tôi còn thấy xấu hổ. Anh luôn đứng giữa tôi và dư luận, che chắn cho tôi và sẵn sàng chịu đòn thay cho tôi.

Tôi thường nghĩ là mình không thể nào yêu anh nhiều hơn được nữa, và lần nào anh cũng chứng minh là tôi đã sai.

Gideon nâng mặt tôi lên. “Dù có chuyện gì đi nữa, thì mình sẽ cùng nhau đối diện. Và em sẽ làm vậy khi mang họ của anh.”

“Gideon...”

“Không lời nào có thể diễn tả niềm tự hào của anh khi để em mang họ Cross.” Anh hôn lên lông mày tôi.
“Việc em chấp nhận cái họ đó rất có ý nghĩa đối với anh.”

“Ôi, Gideon.” Tôi nhón chân lên, ôm chầm lấy anh.

“Em yêu anh nhiều lắm.”

*

Tôi đi làm trễ nửa tiếng, đi ngang bàn Megumi thấy có một nhân viên tạm thời đang ngồi. Tôi mỉm cười, lịch sự chào, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng. Tôi ghé vào phòng Mark, rồi rít xin lỗi vụ đi trễ, xong quay lại bàn gọi điện thoại cho Megumi. Không ai trả lời máy. Tôi qua chỗ của Will.

“Cho mình hỏi một chút.” Tôi nói.

“Hy vọng là mình có câu trả lời.” Will đu đưa trên ghế, ngược nhìn tôi qua cặp kính sành điệu.

“Megumi gọi cho ai để xin nghỉ làm vậy?”

“Cô ấy báo cáo tất cả mọi chuyện với Daphne. Sao vậy?”

“Mình thấy lo lắng thôi. Từ bữa tới giờ cô ấy vẫn không gọi lại ình, không biết mình có làm gì cho cô ấy giận không nữa.” Tôi đổi chân liên tục. “Mình không muốn chẳng biết gì và không giúp được gì hết.”

“Ừm, nghe Daphne nói là giọng Megumi nghe có vẻ tệ lắm.”

“Vậy thì không ổn rồi. Cảm ơn nhé.”

Tôi đi về bàn, lúc ngang qua chỗ Mark thì anh vẫy vô phòng.

“Hôm nay cái băng rôn dài sáu tầng lầu của khăn quàng cổ Tungsten được treo lên đó.”

“Thế à?”

Anh toét miệng cười. “Muốn đi coi không?”

“Thật không?” Với tâm trạng này, thì tôi chẳng thà đi ra ngoài giữa cái oi bức của tháng Tám còn hơn là phải ngồi trong văn phòng mát lạnh. “Vậy thì tuyệt quá.”

Anh kéo cái áo khoác trên ghế lên. “Đi thôi!”

Khi tôi về tới nhà lúc năm giờ chiều, nhân viên làm đẹp mặc đồng phục trắng ở đầy trong phòng khách. Cary và Trey ngồi dựa trên ghế, mặt đắp một lớp màu xanh, dưới đầu lót khăn lông để không làm dây ra đồ đạc. Mẹ tôi thì đang lú lo trò chuyện trong lúc mái tóc được uốn thành từng lọn xoắn rất gọi cảm.

Tôi đi tắm nhanh rồi ra nhập bọn. Trong phòng một tiếng đồng hồ, tôi được lột xác từ lời thôi bẽ bối thành xinh đẹp lộng lẫy, và cũng có đủ thời gian nghiêm ngẫm những chuyện đã đè nén cả ngày hôm nay: đoạn phim, Corinne, Giroux, Deanna, và cả Brett nữa.

Phải có ai đó nói cho Brett biết chuyện. Người đó chỉ có thể là tôi.

Lúc cô nhân viên mang cọ tô son tới, tôi giơ tay lên. “Màu đỏ nhé.”

Cô ta ngừng lại, nghiêng đầu nhìn tôi một chút. “Ừ, phải rồi.”

Tôi đang nín thở chờ xịt xong mỹ phẩm lên tóc thì điện thoại rung trong túi áo. Tên Gideon hiện lên. “Chào cưng.”

“Em mặc áo màu gì.” Anh nói luôn.

“Màu bạc.”

“Vậy hả?” Giọng anh rung lên làm tôi hơi nóng người. “Anh đang mong được nhìn em trong bộ đầm đó, và nhìn em cởi nó ra nữa.”

“Anh không phải đợi lâu đâu.” Tôi động viên. “Mà anh nên qua đây trong vòng mười phút nữa đó.”

“Xin tuân lệnh.”

Tôi nheo mắt. “Nhanh lên không thì không có thời gian thưởng thức chiếc limo đâu.”

“Ừm, năm phút nữa anh qua.”

Cúp máy xong, tôi cầm điện thoại trên tay, mỉm cười.

“Ai vậy?” Mẹ tới sát bên cạnh. “Gideon.”

Mắt bà sáng rỡ. “Nó đi với con hả?”

“Dạ.” “Ôi, Eva.” Bà ôm lấy cô. “Mẹ vui quá.”

Lúc đó tôi nhận ra đây là thời điểm tốt để thông báo chuyện đính hôn. Tôi biết Gideon sẽ không chịu đợi lâu nữa, vì anh rất muốn cả thế giới biết hai đứa đã cưới nhau.

Tôi nói nhỏ: “Anh ấy đã xin phép bố để cưới con.”

“Vậy hả?” Mẹ cười tươi khi ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Cậu ta cũng có nói chuyện với Stanton nữa, tử tế quá phải không? Mẹ đã bắt đầu lên kế hoạch rồi đó, mẹ định là tháng Sáu năm sau, và dĩ nhiên là ở khách sạn The Pierre, mình sẽ...”

“Con thấy trẻ nhất là tháng Mười hai.”

Mẹ tròn mắt, thở hổn hển. “Con đừng có điên. Không có cách nào có thể chuẩn bị kịp trong ngần ấy thời gian hết. Hoàn toàn không thể được.”

Tôi nhún vai. “Thì mẹ thử nói với Gideon là tháng Sáu năm sau xem anh ấy sẽ nói sao.”

“Mà mẹ còn phải chờ nó cầu hôn con cái đã.”

“Phải rồi.” Tôi hôn lên má bà. “Con đi thay đồ đây.”

85. Chương 85: Chương 23

Tôi đang ráng kéo cái đầm hở vai lên qua ngực thì Gideon bước vào phòng. Nhìn anh qua tấm gương lớn, tôi suýt nghẹt thở. Anh đẹp đến lóa mắt trong bộ tuxedo cắt may vừa khít, cà vạt xám rất tiếp màu với cái đầm của tôi.

“Ôi chào.” Tôi mê mẩn. “Tối nay chắc chắn anh sẽ được lên giường rồi đó.”

Anh cong môi. “Như vậy có nghĩa là anh không cần phải cài áo cho em nữa phải không?”

“Cũng có nghĩa là mình không cần phải đi nữa phải không?”

“Đừng có mơ, cưng. Anh phải đi để khoe vợ mà.”

“Đâu có ai biết em là vợ anh.”

“Anh biết.” Anh tới sát, kéo dây sau lưng lên cho tôi. “Và không bao lâu nữa, cả thế giới sẽ biết thôi.”

Tôi dựa lên người anh, sung sướng nhìn vào gương. Hai đứa lên hình sẽ rất đẹp.

Tôi lại nghĩ tới những tấm hình khác...

“Hứa với em đi.” Tôi nói. “Hứa với em là anh sẽ không coi đoạn phim đó.”

Không nghe anh trả lời, tôi quay lại, phát hoảng khi thấy ánh mắt lạnh như băng. “Gideon, anh coi rồi hả?”

Mặt anh đanh lại. “Một hai phút thôi. Chỉ vừa đủ để xác thực.”

“Ôi Chúa ơi. Hứa với em là anh sẽ không coi nữa nha.” Tôi cao giọng, bắt đầu kích động. “Hứa với em đi.”

Anh bất ngờ nắm cổ tay tôi, siết thật chặt. Tôi giật mình, tròn mắt nhìn anh.

“Bình tĩnh lại.” Anh nói nhỏ.

Từ cổ tay chỗ anh đang cầm, tôi bỗng cảm thấy như có một luồng hơi ấm tỏa ra. Tim tôi đập nhanh hơn, nhưng cũng đều hơn. Tôi nhìn xuống tay anh, thấy cái nhẫn hồng ngọc. Đỏ thắm, như màu cái dây anh đã dùng để buộc tay tôi. Cái cảm giác bị níu buộc quen thuộc khiến đầu óc tôi dịu lại một cách khó hiểu.

Nhưng rõ ràng là Gideon hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rồi tôi nhận ra, đây chính là lý do mà tôi không muốn cưới anh quá sớm. Tôi đang nhắm mắt để anh đưa đi trên một con đường không biết đích đến. Không phải tôi nghi ngờ gì về hai đứa, mà vấn đề là tôi không biết liệu bản thân mình sẽ đi tới đâu, và trở thành người như thế nào. Tôi và anh đang dần bị ám ảnh và quá lệ thuộc vào nhau, gần như thành một chứng nghiện.

Gideon đã trở nên như vậy một cách rất nhanh chóng, dữ dội, ngay vào thời điểm anh nhận ra là sẽ không thể sống thiếu tôi. Còn với tôi, cái nhận thức đó đến chậm và khó khăn hơn, bởi tôi luôn nghĩ rằng mình không muốn và sẽ không bao giờ bị như vậy.

Nhưng tôi đã sai.

Nuốt trôi cục nghẹn trong cổ, tôi bình tĩnh hơn. “Gideon, nghe em nè. Dù nội dung nó có là thứ gì đi nữa, thì cũng không thể sánh được với những gì em và anh đã có. Thứ duy nhất em muốn anh nhớ là những kỷ ức về hai đứa mình, những gì mình đã làm với nhau. Đó mới là những thứ có thật và quan trọng. Nèn, làm ơn... hứa với em đi.”

Anh nhắm mắt một lúc, rồi gật đầu. “Thôi được. Anh hứa.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm. “Cảm ơn anh.”

Anh nâng tay tôi lên môi, đặt một nụ hôn. “Em là của anh, Eva.”

Hai đứa ngầm thỏa thuận là sẽ kiểm chế không làm gì trong xe, vì không muốn bê bối phờ phạc trong lần đầu tiên xuất hiện với danh nghĩa vợ chồng. Dù tôi đang rất hồi hộp, và cần được giải tỏa, nhưng tôi muốn mình phải thật hoàn hảo cho tối nay. Chắc chắn tôi sẽ bị chú ý. Không phải chỉ bởi chiếc đầm màu bạc có đuôi sáng lấp lánh bắt mắt, mà còn vì anh chồng không lẫn vào đâu được mà tôi đang khoác tay.

Ngay khi xuất hiện, chúng tôi đã là tâm điểm của sự chú ý, Gideon thậm chí còn có vẻ muốn duy trì tình trạng đó. Khi xe dừng ở Đại lộ số Năm trước khu Nam của Công viên Trung Tâm, anh đỡ tôi xuống xe, xong dừng lại một chút để hôn lên trán tôi. “Cái đầm này nằm dưới sàn nhà anh là đẹp lắm đó.”

Tôi bật cười trước câu tán tỉnh kinh điển đó, biết là anh cố ý. Ánh đèn flash chớp lên liên tục như một cơn bão ánh sáng. Khi quay ra khỏi tôi, mặt anh lại lạnh như tiền, không một chút biểu cảm. Anh đặt tay lên hông, dìu tôi lên thăm dò tiến vào sảnh nhà hàng Cipriani.

Vào tới bên trong, Gideon tìm một chỗ vừa ý, đưa tôi tới, rồi đứng đó cả tiếng đồng hồ, tiếp chuyện người quen và đối tác vây quanh. Anh muốn có tôi bên cạnh, không hề rời bước khỏi tôi. Trên đường ra sàn nhảy, tôi lại nhận ra điều đó thêm một lần nữa.

“Giới thiệu anh đi.” Tôi nhìn theo hướng mắt anh, thấy Christine Field và Walter Leaman, chủ công ty Waters Field & Leaman, đang đứng cười nói cùng mấy người khác. Christine rất nhã nhặn và thanh lịch trong chiếc đầm đen kết hạt che kín từ cổ xuống tới mắt cá chân, chỉ hở ở phần lưng, trong khi Walter cao lớn nhìn tự tin và thành đạt trong bộ lễ phục thất nơ ở cổ.

“Họ biết anh là ai rồi mà.” Tôi nói.

“Nhưng họ có biết anh là gì của em không?” Tôi hơi nhăn mũi, biết là cuộc sống của mình sắp thay đổi chóng mặt, một khi tôi từ cô gái độc thân biến thành bà Eva Cross. “

Được thôi, cưng.” Hai đứa tiến về phía đó, đi ngang khu vực bàn tròn phủ khăn trắng, giữa mỗi bàn là một bộ chân nến có kết hoa tươi, tỏa hương ngào ngạt khắp gian phòng.

Dĩ nhiên là các sếp của tôi nhìn thấy Gideon trước. Thật ra tôi nghĩ họ thậm chí còn không biết đến sự có mặt của tôi nếu Gideon không cố ý để tôi mở lời.

“Xin chào.” Tôi bắt tay Christine và Walter. “Tôi nghĩ hai vị đều đã biết Gideon Cross, là...”

Tôi im bật, đầu óc tự nhiên trống rỗng.

“... vị hôn phu của Eva.” Gideon tiếp lời, chìa tay ra.

Tiếp theo là những lời chúc tụng. Mọi người rất cười tươi, nét mặt ai cũng rạng rỡ hơn.

“Như vậy cũng không có nghĩa là chúng tôi sẽ mất cô, phải không?” Christine hỏi, đôi hoa tai kim cương lấp lánh dưới ánh sáng dịu của mấy ngọn đèn chùm.

“Không, tôi không đi đâu cả.” Câu đó làm tôi ăn một cú véo mạnh từ anh. Rồi cũng sẽ tới lúc hai đứa phải giải quyết chuyện này, nhưng tôi nghĩ tôi có thể trì hoãn được cho tới lễ cưới công khai.

Mọi người nói về chiến dịch quảng cáo của Kingsman Vodka, mục đích là để nhấn mạnh thành công của Waters Field & Leaman, nhằm tìm cơ hội ký thêm những hợp đồng khác với Cross Industries. Đương nhiên là Gideon hiểu ý đồ đó, và xử lý rất khéo. Anh luôn lịch sự, cuốn hút, nhưng rõ ràng không phải là người dễ bị ảnh hưởng.

Khi hết chuyện để nói, Gideon xin phép cáo từ.

“Mình khiêu vũ đi.” Anh thì thầm vào tai tôi. “Anh muốn ôm em.”

Hai đứa ra sàn nhảy, nơi Cary đang thu hút sự chú ý của mọi người khi dìu trong tay một cô nàng tóc đỏ lộng lẫy, cặp chân trắng trẻo, thon thả thoáng hiện lên qua đường xẻ táo bạo của chiếc đầm màu xanh ngọc. Cary dìu cô nàng bước xoay rồi ngả người, cực kỳ khéo léo.

Một điều rất đáng tiếc là Trey không đi được vì có lớp học tối nay. Tôi hơi áy náy khi mình thấy vui vì Cary không đưa Tatiana đi. Tôi cảm thấy mình bắt đầu trở nên đồng cảm đánh đánh đá, mà tôi vốn rất ghét những cô nàng như vậy.

“Nhìn anh nè.”

Tôi quay đầu lại. “Chào cưng.”

Gideon cầm tay tôi, tay kia để trên lưng, dìu tôi lướt nhẹ nhàng trên mặt sàn.

“Crossfire.” Anh thì thầm, ánh mắt nhìn tôi cháy bỏng.

Tôi chạm mấy ngón tay lên má anh. “Mình đang học từ những sai lầm.”

“Em đọc được suy nghĩ của anh rồi.”

“Cảm giác thích lắm.”

Anh mỉm cười, đôi mắt xanh thăm và mái tóc thật quyến rũ làm cho tôi chỉ muốn đưa tay chạm vào ngay lúc này. Anh kéo tôi sát lại. “Cảm giác có em thích hơn nhiều.”

Chúng tôi nhảy với nhau hai bài, rồi nhạc ngừng chơi và người trưởng ban nhạc thông báo bữa tối sắp được dọn lên. Tôi ngồi cùng bàn với mẹ, Stanton, Cary, hai vợ chồng một bác sĩ thẩm mỹ, và một anh chàng diễn viên. Anh ta nói là vừa quay xong tập phim truyền hình, và đang hy vọng sẽ được chọn để quay nguyên mùa.

Thức ăn kết hợp Âu – Á rất ngon, và cũng không nhiều lắm, nên tôi ăn hết sạch. Dưới gầm bàn, Gideon lúc nào cũng để tay trên đùi tôi, ngón tay xoa xoa làm tôi rùng mình ngứa quạu.

Anh hơi chồm qua. “Ngồi yên nào.”

“Thôi đi.” Tôi thì thầm lại.

“Còn ngộ nguậy nữa là anh làm tới đó.”

“Anh dám hả.”

Gideon cười gian xảo. “Em cứ thử coi.”

Tôi không gan bằng anh, nên cố ngồi yên, dù rất khó kiềm chế.

“Xin lỗi nhé.” Cary bỗng lên tiếng rồi đứng dậy.

Anh bước ra khỏi bàn, rồi ánh mắt dừng lại một chút ở bàn gần đó. Tôi không ngạc nhiên khi một lúc sau cô nàng tóc đỏ ban nãy cũng đứng dậy đi ra khỏi phòng. Nhưng tôi rất thất vọng. Dù biết là chuyện của Tatiana làm Cary căng thẳng, và mấy chuyện chơi bời này luôn được anh coi là liều thuốc an thần, nhưng theo tôi rõ ràng nó chỉ làm tổn hại lòng tự trọng của anh, và gây thêm nhiều vấn đề khác thôi.

Cũng may là chỉ còn vài ngày nữa là bọn tôi sẽ gặp bác sĩ Travis.

Tôi dựa về phía Gideon, nói nhỏ. “Cuối tuần này em với Cary đi San Diego nhé.”

Anh xoay đầu nhìn tôi. “Bây giờ em mới nói với anh hả?”

“Ừm... giữa một mớ bong bóng nào là các cô người yêu cũ của anh, rồi người yêu cũ của em, bố mẹ em, Cary và đủ thứ chuyện trên đời, thì em cứ quên hoài. Nên em nói liền chứ không sợ lại quên nữa.”

“Thiên thần à...” Gideon lắc đầu.

“Khoan đã.” Tôi đứng dậy. Tôi muốn nói với anh là Brett cũng sẽ ghé San Diego đấy, nhưng tôi phải đi tìm Cary trước đã.

Lúc bỏ đi, Cary đã nhìn tôi một cách thách thức.

“Em quay lại liền.” Tôi nói nhỏ. “Em phải đi làm kỳ đà cản mũi cái đã.”

“Eva...”

Nghe giọng anh có vẻ cảnh cáo, nhưng tôi làm lơ, nhắc váy lên vội vã đi theo Cary. Vừa qua khỏi cửa chính của gian sảnh thì tôi gặp phải một gương mặt quen thuộc.

“Magdalene.” Tôi đứng lại, ngạc nhiên. “Tôi không biết cô cũng tới đây.”

“Gage bận công việc nên bọn tôi đến trễ, bỏ lỡ cả bữa tối, nhưng ít ra cũng kịp ăn món bánh sôcôla trắng miệng.”

“Ngon tuyệt cú mèo.” Tôi tán thành.

“Đúng vậy.” Magdalene mỉm cười.

Magdalene hôm nay rất đẹp, có vẻ mềm mại và ngọt ngào hơn. Vấn lông lẩy và khôu gợi trong chiếc đầm đỏ hở một bên vai, mái tóc đen ôm lấy khuôn mặt thanh tú và đôi môi đỏ thắm. Rồi xa Christopher Vidal và có một người đàn ông khác, mọi chuyện của cô nàng tốt hơn hẳn. Tôi nhớ cô ta từng nhắc tới một anh chàng tên Gage khi ghé qua văn phòng tôi cách đây mấy tuần.

“Tôi nhìn thấy cô với Gideon. Và thấy cô có đeo nhẫn.”

“Sao cô không tới gọi.”

“Lúc đó tôi đang ăn bánh sôcôla mà.”

Tôi bật cười. “Ừ, con gái lúc nào cũng có danh sách ưu tiên mà.”

Magdalene chạm khế lên cánh tay tôi. “Tôi vui cho cô, Eva, và vui cho Gideon nữa.”

“Cảm ơn. Cô nên ghé qua bàn nói với anh ấy đi.”

“Tôi sẽ nói. Gặp sau nhé.”

Rồi cô nàng đi mất. Tôi đứng nhìn theo một lúc, vấn đề cao cảnh giác, nhưng thâm nghĩ biết đâu cuối cùng cô ta không tới nổi xấu xa.

Nhưng chuyện gặp Magdalene làm tôi mất dấu của Cary. Tôi nói chuyện xong thì anh đã biến đâu mất.

Tôi quay lại với Gideon, thầm nghĩ lát nữa sẽ cho Cary một trận. Nhưng Elizabeth Vidal chặn ngang đường tôi.

“Xin lỗi.” Tôi suýt tông thẳng vào bà ta.

Bà nắm khủy tay kéo tôi vào một góc khuất sáng, rồi cầm tay tôi lên, nhìn vào chiếc nhẫn kim cương Asscher. “Đó là nhẫn của tôi.”

Tôi giật tay ra. “Hồi xưa thôi. Giờ nó là của tôi. Con trai bà tặng cho tôi khi anh ấy hỏi cưới tôi làm vợ.”

Bà ta nhìn sững tôi bằng đôi mắt xanh giống y như Gideon, và Ireland nữa. Elizabeth là một người phụ nữ đẹp, rất thanh lịch và quyến rũ. Thật sự bà ta không thua gì mẹ tôi, nhưng có thêm một vẻ lạnh lùng giống Gideon.

“Tôi không để cô cướp con trai tôi đâu.” Câu nói bật ra giữa hai hàm răng trắng lóa.

“Bà hiểu sai hết rồi.” Tôi khoanh tay. “Tôi lại muốn hai mẹ con bà ngồi lại với nhau để giải quyết hết mọi khúc mắc.”

“Cô toàn đầu độc nó bằng những lời nói dối.”

“Ôi trời, vậy nữa hả? Lần sau khi tôi bắt anh ấy kể với bà những chuyện đã xảy ra, thì bà phải tin anh ấy. Và bà phải xin lỗi anh ấy, và làm cho anh ấy bớt đau khổ đi. Tôi muốn anh ấy được chữa lành vết thương và sống khỏe mạnh.”

Elizabeth trừng mắt nhìn tôi, giận sôi lên. Rõ ràng bà ta không hề đồng tình với kế hoạch đó.

“Mình xong chuyện chưa?” Tôi thấy kinh tởm với sự mù quáng cố ý của bà ta.

“Còn lâu mới xong.” Bà rít lên, chồm tới sát tôi. “Tôi biết chuyện của cô với gã ca sĩ đó. Tôi nắm tắt cô rồi.”

Tôi lắc đầu. Hay là Christopher nói với bà ta? Mà hẳn ta đã kể những gì? Căn cứ vào chuyện hẳn làm với Magdalene thì tôi biết hẳn sẽ không từ thủ đoạn nào. “Thật không thể tin được. Bà chỉ toàn nghe lời dối trá mà làm ngơ trước sự thật.”

Tôi bỏ đi, nhưng rồi dừng lại. “Tôi thấy một chuyện buồn cười là sau khi tôi nói chuyện với bà lần trước thì bà cũng không buồn hỏi Gideon xem sự thật ra sao. Con trai nè, con bạn gái điên của con nói với mẹ cái chuyện điên rồ này. Tôi thật sự không hiểu tại sao bà lại không hỏi anh ấy. Mà chắc bà cũng chẳng thêm giải thích làm gì.”

“Đồ khốn.”

“Ừ, tôi biết là sẽ không có lời giải thích mà.”

Tôi bỏ đi trước khi bà ta kịp mở miệng và làm hỏng buổi tối của tôi.

Đen đủi thay, khi về tới bàn, tôi thấy Deanna Johnson đang ngồi trên ghế mình, nói chuyện với Gideon.

“Đùa sao?” Tôi nheo mắt nhìn cô ả vừa nói vừa đặt tay lên cánh tay anh. Cary thì đi đâu mất, làm cái chuyện không nên làm, mẹ tôi với Stanton thì ra sàn nhảy, và thế là Deanna mò vào như con rắn độc.

Gideon có nói sao đi nữa, thì tôi vẫn nghĩ rõ ràng cô ả vẫn còn mê mết anh. Dù cho anh không làm bất cứ gì khác ngoài ngồi yên lắng nghe, thì chỉ chuyện đó thôi cũng đủ nuôi dưỡng hy vọng của cô ả.

“Cô ta chắc thành thạo trên giường lắm. Anh ấy làm tình với cô ta nhiều lắm thì phải.”

Tôi đứng thẳng lên, quay lại nhìn người vừa nói. Là cô nàng tóc đỏ của Cary, má ửng hồng, mắt long lanh, rõ ràng là vừa được sung sướng. Nhưng nhìn gần thấy cô ta lớn tuổi hơn nhiều.

“Cô nên canh chừng anh ấy cẩn thận.” Cô nàng nhìn Gideon. “Anh ta là người chuyên lợi dụng phụ nữ, tôi đã từng chứng kiến rất nhiều lần.”

“Tôi tự lo chuyện của mình được.”

“Ai cũng nói vậy hết.” Nụ cười thông cảm làm tôi bực dọc. “Tôi biết ít nhất hai người phải đau khổ vì anh ta rồi. Mà chắc không phải là những người cuối cùng đâu.”

“Cô không nên tin mấy chuyện tầm phào đó.” Tôi gắt.

Cô ta bỏ đi với một nụ cười bình thản làm tôi phát cáu, đưa tay vuốt tóc khi vòng qua bàn ghế để về chỗ ngồi.

Tới khi cô ả đi hơn nửa đường tôi mới sực nhớ ra khuôn mặt đó.

“Khỉ thật.”

Tôi vội vã lại chỗ Gideon. Anh đứng lên khi thấy tôi tới.

“Em cần anh đi gặp với em.” Tôi nói nhanh, rồi nhìn xuống cô ả tóc nâu đang ngồi trên ghế của mình. “Deanna, hân hạnh được gặp.”

Cô nàng phớt lờ câu nói móc. “Chào Eva, tôi cũng đang định đi...”

Nhưng tôi không thềm quan tâm, nắm tay Gideon kéo đi. “Đi thôi.”

“Được rồi, khoan đã.” Anh nói gì đó với Deanna mà tôi không nghe. “Chúa ơi, Eva, làm gì mà gấp gấp vậy?”

Tôi kéo anh tới sát tường, nhìn khắp gian phòng tìm kiếm màu xanh lá cây và màu đỏ. Lẽ ra anh phải nhận ra người tình cũ chứ, trừ khi cô ta cố ý né mặt anh. Dĩ nhiên là khi không còn mái tóc ngắn quen thuộc, và anh chồng tóc bạch kim đi cạnh thì cô ta sẽ khó nhận ra hơn. “Anh biết Anne Lucas cũng có ở đây không?”

Tay anh siết lại. “Anh không thấy. Sao vậy?”

“Áo đầm xanh lục, tóc dài màu đỏ, anh có thấy không?”

“Không.”

“Hồi này cô ta nhảy với Cary đó.”

“Anh không để ý.”

Tôi nhìn anh, bực tức. “Trời ạ, Gideon, người như vậy đâu có khó thấy đâu.”

“Anh xin lỗi vì chỉ mãi nhìn vợ anh thôi.” Gideon cộc lốc.

Tôi siết tay anh. “Em xin lỗi. Em chỉ muốn biết có phải là cô ta không thôi.”

“Tại sao vậy? Cô ta tới gặp em hả?”

“Ừ, cô ta tới quảng cho em một mớ rác rồi bỏ đi. Em nghĩ Cary có lên đi với cô ta một lúc đó.”

Mặt Gideon đanh lại. Anh nhìn một lượt khắp phòng, ánh mắt rà soát chậm rãi. “Anh không thấy cô ấy, cũng không thấy ai giống như em tả hết.”

“Anne là bác sĩ trị liệu tâm lý phải không?”

“Bác sĩ tâm thần.”

Linh tính có chuyện chẳng lành, tôi lo lắng. “Mình về được chưa?” Anh nhìn tôi. “Nói anh nghe cô ấy nói gì với em.”

“Cũng không có gì mới.”

“Vậy cũng đỡ. “Anh lăm bắm. “Mình về thôi.”

Hai đứa quay lại bàn lấy ví cho tôi rồi chào mọi người.

“Anh đi quá giang được không?” Cary nói khi tôi ôm tạm biệt mẹ.

“Đi thôi.” Gideon gật đầu.

Angus đóng cửa xe lại.

Cary, Gideon và tôi cùng ngồi trên băng sau. Vài phút sau, chúng tôi đã hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Anh bạn thân quay qua nhìn tôi. “Đừng có mà bắt đầu đấy nhé.”

Cũng không thể trách khi Cary ghét mỗi lần tôi ý kiến với mấy chuyện anh làm. Tôi đâu phải mẹ anh. Nhưng tôi là người yêu thương anh và muốn tốt cho anh. Tôi biết là nếu buông thả, anh sẽ tự hủy hoại mình đến mức độ nào.

Nhưng lúc này đó không phải là chuyện tôi đang lo nhất.

“Cô ta tên gì?” Tôi hỏi, thầm mong Cary có câu trả lời.

“Ai mà quan tâm cô ta tên gì?”

“Chúa ơi. “Tôi vặn vẹo cái ví trên tay. “Anh biết hay là không hả?”

“Anh không hỏi.” Cary vặn lại. “Em thôi đi.”

“Giữ mồm giữ miệng đi, Cary.” Gideon cảnh cáo. “Anh có vấn đề là chuyện của anh, nhưng đừng trút giận lên Eva bởi vì cô ấy quan tâm tới anh.”

Cary nghiêng răng, quay nhìn ra cửa sổ.

Tôi ngả người ra ghế, Gideon kéo tôi dựa vào vai anh, vuốt ve lên cánh tay để trấn.

Không ai nói với ai thêm lời nào suốt trên đường về nhà.

Về tới nhà, Gideon vô bếp lấy nước, rồi phải đứng lại nghe điện thoại. Anh nhìn tôi không rời mắt từ phía bên kia bàn ăn sáng.

Cary bỏ vô phòng, nhưng giữa đường bỗng anh đứng lại, rồi quay lại ôm chầm lấy tôi, siết thật chặt.

Anh úp mặt lên cổ tôi, thì thầm. “Anh xin lỗi, bé cưng.”

Tôi ôm lại anh. “Anh xứng đáng được hạnh phúc, đừng đối xử với mình như vậy nữa.”

“Anh không làm gì với cô ta hết.” Cary lùi ra nhìn mặt tôi. “Anh nghĩ là anh muốn, nhưng rồi lúc gần sắp sửa thì anh chợt nghĩ tới chuyện anh sắp có một đứa con. Một đứa con đó, Eva à. Và anh không muốn khi lớn lên con anh nó nghĩ về anh giống như anh nghĩ về mẹ anh. Anh phải đàng hoàng lại mới được.”

Tôi lại ôm anh. “Em rất tự hào về anh.”

“Ừm.” Cary bỏ tôi ra, bẽn lèn. “Anh vẫn làm cho cô ấy, vì đã lỡ rồi. Nhưng còn anh thì vẫn còn nguyên vẹn.”

“Chi tiết quá, Cary à.” Tôi nói. “Quá mức cần thiết rồi.”

“Mai mình vẫn đi San Diego chứ?” Cái nhìn phấn khởi của anh làm tim tôi nhói lên.

“Đi chứ. Em đang mong lắm đây nè.”

Anh nở một nụ cười nhẹ nhõm. “Tuyệt. Anh đặt vé mình đi chuyến tám giờ rưỡi nhé.”

Lúc đó Gideon cũng vừa bước tới. Ánh mắt anh nhìn tôi cho thấy hai đứa cần phải bàn thêm về chuyến đi ngày mai. Nhưng ngay khi Cary vừa đi khuất, tôi nhào tới hôn anh dữ dội, để hoãn lại cuộc nói chuyện đó. Đúng như tôi mong chờ, anh không hề chần chừ, kéo tôi lại, chiếm lấy môi tôi bằng tất cả dục vọng tham lam của mình.

Tôi rên rỉ, buông mình cho anh cuốn phăng đi. Đêm nay, cứ để mặc cho cả thế giới đảo điên lên cũng được. Đợi tới ngày mai rồi mới tiếp tục đối diện với mọi chuyện cũng chưa chậm trễ gì.

Tôi nắm cái cà vạt trên cổ anh. “Đêm nay anh là của em.”

“Đêm nào anh cũng là của em.” Giọng nói ồm ồm, trầm khàn đó gợi lên biết bao nhiêu là niềm đam mê nóng bỏng.

“Bắt đầu từ bây giờ đi.” Tôi bước thụt lùi, kéo anh vô phòng. “Và đừng có ngưng nha.”

Anh không hề ngưng thật. Cho tới tận khi trời sáng.

-HOÀN THÀNH-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/crossfire-cham-mo-soi-chieu-hoa-quyen>